

ประสบการณ์ชีวิตของผู้เสพติดคล้ายกรรมความงามใบหน้า :
การศึกษาเชิงปรากฏการณ์วิทยา

ปริญญาานิพนธ์
ของ
ณัฐนิชา ทองใบ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์

ธันวาคม 2560

ประสบการณ์ชีวิตของผู้เสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้า :
การศึกษาเชิงปรากฏการณ์วิทยา

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์

ธันวาคม 2560

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสบการณ์ชีวิตของผู้เสพติดศิลปะกรรมความงามไปหน้า :
การศึกษาเชิงปรากฏการณ์วิทยา

บทคัดย่อ
ของ
ณัฐนิชา ทองใบ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์

ธันวาคม 2560

ณัฐธิดา ทองใบ. (2560). **ประสบการณ์ชีวิตของผู้เสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้า : การศึกษาเชิง**

ปรากฏการณ์วิทยา. ปริญญาโท ปร.ด. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ:

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท: ผู้ช่วยศาสตราจารย์

ดร. ฐาศุภกร จันประเสริฐ, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พ.ต.อ.ดร. กัญญ์ฐิตา ศรีภา.

การวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อทำความเข้าใจการให้ความหมายรวมถึงภาวะการเป็นอยู่ (being) ภายใต้ประสบการณ์การเสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้าของผู้เสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้า เป็นการศึกษาเชิงปรากฏการณ์วิทยาแบบตีความ ตามแนวคิดของมาร์ตินไฮเดกเกอร์ (Martin Heidegger) โดยดำเนินการศึกษาวิจัยตามกระบวนการวิจัยของแวน แมนเนน (Van Manen) เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) กับกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key informant) คือกลุ่มผู้มีประสบการณ์การเสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้า จำนวน 9 ราย รวมถึงใช้การสังเกต (observation) และการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องร่วมด้วย

ผลการวิจัยพบว่า การให้ความหมายและภาวะการเป็นอยู่ (being) ของประสบการณ์การเสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้ามักเกี่ยวพันกับบริบทต่างๆที่เกี่ยวข้องซึ่งไม่ตายตัวและแปรเปลี่ยนไปตามกาลเวลาเริ่มตั้งแต่ในช่วงก่อนการทำคัลยกรรมความงาม จนถึงช่วงเสพติดคัลยกรรมความงาม โดยผู้ที่อยู่ในภาวะการเป็นอยู่ (being) ในลักษณะต่อเนื่องเป็นลูกโซ่ไม่จบสิ้น จะให้ความหมายความงามในแง่ความอ่อนเยาว์กว่าอายุจริงสอดคล้องกับความหมายคัลยกรรมความงามในแง่การปรับปรุงรูปลักษณ์ให้ดูอ่อนเยาว์เชื่อมโยงไปถึงความหมายของเสพติดคัลยกรรมความงามในแง่ของสิ่งที่ไม่รู้จบส่วนผู้ที่อยู่ในภาวะกระวนกระวายใจ จะให้ความหมายเสพติดคัลยกรรมความงามในมุมมองของความกังวลว่าจะงามไม่พอ และขาดคัลยกรรมความงามแล้วอยู่ไม่ได้ และการติดอยู่กับความนิยมชวนเชื่อจะนำไปสู่การให้ความหมายคัลยกรรมความงามต่างไปในมุมมองของแพชชั่นนอกจากนี้ผู้ที่ตระเวนหาแหล่งทำเพิ่มเติมมักจะให้ความหมายคัลยกรรมความงามในแง่สร้างความงามเพิ่มขึ้นและให้ความหมายเสพติดคัลยกรรมความงามในแง่มุมมองของผู้ที่มีความงามอยู่แล้วต้องการเพิ่มอีกและผู้ที่อยู่ในภาวะยอมเอาความทรมาณเข้าแลกมักให้ความหมายคัลยกรรมความงามในแง่เจ็บสร้างสุข ส่วนผู้ที่อยู่ในภาวะจับจ้องรูปลักษณ์วันเวียนไม่สิ้นสุดมักจะให้ความหมายคัลยกรรมความงามในลักษณะการแก้ไขจุดบกพร่องนำมาสู่การให้ความหมายเสพติดคัลยกรรมความงามในแง่ของการไม่สิ้นสุดความพึงพอใจตามมา นอกจากนี้ยังพบว่าภาวะการเป็นอยู่ (being) 5 ลักษณะได้แก่ หลงระเริงกับรูปลักษณ์ใหม่กล้าเทียบรูปลักษณ์ของตนอย่างไม่อายมั่นหน้ามั่นใจว่าใครๆก็ชอบเข้ากิจกรรมทางสังคมมากขึ้นและงานเพิ่มหน้าที่การงานดี มักจะให้ความหมายคัลยกรรมความงามในมุมมองของการสร้างชีวิตที่ต้องการส่วนภาวะการเป็นอยู่ (being) ในลักษณะที่ไม่ยอมรับคำเตือนจากใคร มักมีมุมมองว่าคัลยกรรมความงามไม่ใช่เรื่องยาก และท้ายที่สุดพบว่าภาวะการเป็นอยู่ (being) 7 ลักษณะดังนี้ จำหนกับความผิดปกติเฉียดเป็นเฉียดตายมีชีวิตท่ามกลางความเครียด เป็นภาระที่ต้องดูแลภาวะไม่ปกติหรือตัวประหลาด มีชีวิตปิดบังอำพรางซ่อนเร้นสร้างปัญหาในชีวิตทำงานมักให้การให้ความหมายความงามในแง่มุมมองของความเป็นธรรมชาติกลมกล่อมเหมาะสมรับใบหน้าสัมพันธ์กับการให้ความหมายคัลยกรรมความงามในมุมมองของการมีจุดอิมตัว ซึ่งสัมพันธ์กับการเผชิญชีวิต 3 ลักษณะได้แก่ เตรียมตัวทำคัลยกรรมความงามต่อไป ยอมรับข้อเท็จจริงในการทำคัลยกรรมความงาม เผชิญการตีตราจากสังคมสัมพันธ์กับความคาดหวังเกี่ยวกับรูปลักษณ์ การใช้ชีวิตในอนาคตและวงการคัลยกรรมความงาม

LIVED EXPERIENCE OF FACIAL COSMETIC SURGERY ADDICTION:
A PHENOMENOLOGICAL STUDY

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Doctor of Philosophy Degree in Applied Behavioral Science Research
at Srinakharinwirot University

December 2017

Natnicha Thongbai. (2017). **Lived Experience of Facial Cosmetic Surgery Addiction: A Phenomenological Study**. Dissertation, Ph.D. (Applied Behavioral Science Research). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Asst. Prof. Dr. ThasukJunprasert, Asst. Prof. Pol. Col. Dr. KantitaSripa.

This research aims to understand the meaning and the purpose of addiction to facial cosmetic surgery and lived experience of facial cosmetic surgery. This study of Hermeneutic Phenomenology was based on the ideas of Martin Heidegger, and to analyze the data with a research process developed by Van Manen. The data were collected by observation and a review of the literature. The key informants were nine people who were addicted to facial cosmetic surgery.

This research concluded that the meaning and status of beings who experienced facial cosmetic surgery addiction to relate to various contexts which change over time, starting from the pre-surgical phase and up to the point of addiction. The unending chain reaction of status often gives meaning to beauty in terms of being younger than their actual age, which is also related to the purpose of cosmetic surgery. This leads to the causes of cosmetic surgical addiction to be seen as unending in many cases. Living in a state of anxiety may give meaning to cosmetic surgery addiction in terms of worrying that they were not beautiful yet. People are affected by propaganda which views cosmetic surgery addiction in terms of fashion. Those who are constantly searching for areas to improve usually define cosmetic surgery in terms of increasing beauty and defined cosmetic surgery addiction as the desire for more beauty. People who viewed trading beauty for pain might define cosmetic surgery as an exchange of pain for pleasure. People who are mesmerized with their looks might define cosmetic surgery as fixing the flaws, which lead to a definition of cosmetic surgery addiction as unending dissatisfaction. Additionally, a group of five types of people include the following: people who are mesmerized with their new look, able to compare themselves to others with confidence, are confident in being liked by others, people who participate in more social events and those people who have improved their work life. These types of people would define cosmetic surgery as a way to help them build their lives. The people who ignored advice from others might view cosmetic surgery as something simple and easy to proceed with. Lastly, the seven types of people that were grouped together, which included dealing with abnormality, near death experiences living with stress, being looked after by others, being viewed as incapable or weird, people who live in hiding and have a problematic work life defined beauty as something natural that suited their personal looks. This group of people would have a defined satisfaction point regarding cosmetic surgery. This can be defined in three types: preparing for future cosmetic surgery, accepting the truth about cosmetic surgery and accepting comments from society about their looks and living with it, along with the cosmetic surgery industry.

ประกาศคุณูปการ

ปริญญาโทฉบับนี้จะสำเร็จลงไม่ได้หากขาดความอนุเคราะห์และได้รับความกรุณาช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ฐาศุภร์ จันประเสริฐ อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก และผู้ช่วยศาสตราจารย์ พ.ต.อ.หญิง ดร.กัญญ์ฐิตา ศรีภา อาจารย์ที่ปรึกษา ร่วม ข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณท่านทั้งสองผู้เป็นต้นแบบและมีส่วนสำคัญในการให้คำชี้แนะ ผลักดันเคี่ยวเข็ญและให้กำลังใจตั้งแต่ขั้นตอนของการเตรียมความพร้อมด้านระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพจนกระทั่งเข้าสู่ขั้นตอนของการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ทำให้ข้าพเจ้าผู้เป็นนักวิจัยเชิงคุณภาพมือใหม่ได้สร้างสรรค์งานวิจัยชิ้นนี้ได้สำเร็จ ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ นพ.ภาคภูมิ สุปียพันธ์ุ และ อาจารย์ ดร. นัชชัย ศุภฤกษ์ชัยสกุล ที่ท่านทั้งสองได้สละเวลาอันมีค่ายิ่งมาเป็นกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์และให้คำแนะนำที่ประโยชน์อย่างมากในการปรับปรุงปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณคณาจารย์จากสถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ทุกท่านผู้ที่กรุณาให้การอบรมสั่งสอนให้ทั้งความรู้ ให้คำปรึกษาตลอดระยะเวลาที่ข้าพเจ้าได้ศึกษาในสถาบันแห่งนี้ จนข้าพเจ้าสามารถนำความรู้ต่างๆ ที่ได้รับมาทำปริญญานิพนธ์ในครั้งนี้ได้สำเร็จ และขอขอบคุณเจ้าหน้าที่สำนักเลขาสถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ทุกท่านที่ให้คำปรึกษาและอนุเคราะห์ให้ความสะดวกในการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้จนลุล่วงมาด้วยดี ขอขอบคุณผู้ให้ข้อมูลที่กรุณาอนุเคราะห์ให้ข้อมูลอันเป็นประสบการณ์อันทรงคุณค่าซึ่งเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่องานวิจัย ขอขอบคุณเพื่อนพี่น้องทุกคนสำหรับน้ำใจและกำลังใจที่มีให้ตลอดการทำปริญญานิพนธ์ในครั้งนี้

สุดท้ายนี้ขอขอบพระคุณครอบครัวทองใบ คุณพ่อถวัลย์ คุณแม่จรัมพร ทองใบ บิดารมดาผู้ประเสริฐสุดของข้าพเจ้าผู้มีอุปการคุณอันยิ่งใหญ่ที่ให้การเลี้ยงดู สั่งสอนและสนับสนุนทุกสิ่งทุกอย่างจนยากจะพรรณนาคุณได้หมดสิ้น ท่านทั้งสองเป็นแรงบันดาลใจทั้งหมดในการศึกษาเล่าเรียนของข้าพเจ้าจนกระทั่งสามารถมีวันอันน่าภาคภูมิใจนี้ได้

โดยการเรียนในระดับดุษฎีบัณฑิตของข้าพเจ้าในครั้งนี้ นอกจากความรู้ที่ได้รับ ข้าพเจ้ายังได้รับการฝึกฝนให้เป็นผู้ที่มีความอดทน มีความเพียรพยายาม และมีปัญญาในการแก้ไขปัญหาต่างๆ อย่างมีสติแล้ว และเหนือสิ่งอื่นใด คือการที่ข้าพเจ้าได้รู้จักนำความรู้ แนวคิดและหลักปรัชญาต่างๆ ที่ได้ร่ำเรียนมามานำมาบูรณาการเพื่อก่อให้เกิดเป็นประโยชน์ในการพัฒนาตนเอง พัฒนาการทำงาน และพัฒนาสังคมสืบต่อไป

ณัฐนิชา ทองใบ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
คำถามการวิจัย	6
ความมุ่งหมายของการวิจัย	6
ความสำคัญของการวิจัย	6
ขอบเขตการวิจัย	6
นิยามศัพท์เฉพาะ	8
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้า	10
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความงาม	10
ความหมายและความสำคัญของตัลยกรรมความงาม	13
การเสพติดตัลยกรรมความงาม	16
แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์การเสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้า	21
แนวคิดและทฤษฎีทางสังคมวัฒนธรรม	22
ทฤษฎีปฏิสังสรรค์เชิงสัญลักษณ์	22
ทฤษฎีการเปรียบเทียบทางสังคม	25
แนวคิดการซึมซับจากวัฒนธรรมสังคม	26
แนวคิดเกี่ยวกับตราบาป (stigma)	27
แนวคิดและทฤษฎีทางด้านจิตวิทยา	29
ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม	29
ทฤษฎีสัมพันธภาพระหว่างบุคคล	30
กลุ่มทฤษฎีมนุษยนิยม	31
แนวคิดความนิยมความสมบูรณ์แบบและแนวคิดการนำเสนอตนเองด้วยความสมบูรณ์แบบ	32
ทฤษฎีความคิดเชิงบวก (positive thinking)	33
แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความเครียด	35

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
แนวคิดและทฤษฎีทางจิตเวช.....	36
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์การเสพติดัลยกรรมความงามใบหน้า.....	42
วิธีการศึกษาเชิงปรากฏการณ์วิทยา.....	55
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	70
3 วิธีดำเนินการวิจัย	72
การเตรียมความพร้อมของผู้วิจัย.....	73
กำหนดระเบียบวิธีวิจัย.....	74
ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	75
ผู้ให้ข้อมูลในการวิจัย.....	76
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	78
ขั้นตอนการดำเนินการวิจัยและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	88
การตรวจสอบความน่าเชื่อถือของงานวิจัย.....	93
จรรยาบรรณในการวิจัย.....	94
4 ประสบการณ์การเสพติดัลยกรรมความงามใบหน้า	96
ตอนที่ 1 ภูมิหลังและข้อมูลทั่วไป.....	97
ตอนที่ 2 ประสบการณ์การเสพติดัลยกรรมความงามใบหน้ารายบุคคล.....	107
5 บทสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	230
ตอนที่ 1 ประสบการณ์ช่วงก่อนการทำัลยกรรมความงามใบหน้า: ภาวะการเป็นอยู่ (being) และการให้ความหมาย.....	231
ตอนที่ 2 ประสบการณ์ช่วงการทำัลยกรรมความงามใบหน้าครั้งแรก: การให้ความหมาย และภาวะการเป็นอยู่ (being).....	267

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 (ต่อ)	
ตอนที่ 3 ประสบการณ์ช่วงเสพติดทำคล้ายกรรมความงามใบหน้า: การให้ความหมายและ ภาวะการเป็นอยู่ (being).....	296
ตอนที่ 4 การเผชิญชีวิตในประสบการณ์การเสพติดคล้ายกรรมความงามใบหน้า.....	351
ตอนที่ 5 การคาดหวังในประสบการณ์การเสพติดคล้ายกรรมความงามใบหน้า.....	359
ตอนที่ 6 ข้อเสนอแนะ.....	361
ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย.....	361
ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ.....	363
ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการวิจัย.....	364
บรรณานุกรม.....	367
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	382

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

“ชื่อกล่าวถึง บัณฑิตสาวเกียรตินิยมอันดับ 1 เครียดจัดทำคัลยกรรมความงามไม่สวยคิดสั้นผูกคอตายคาห้องนอน” จากข่าวดังกล่าว นพ.สรวิทย์ คนสมบูรณ์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงสาธารณสุขชี้ให้เห็นว่า สิ่งที่เกิดขึ้นแสดงถึงความล้มเหลวของระบบสังคมไทยในการสร้างสังคมความงามให้เกิดขึ้นในสังคม โดยคุณงามภายในจิตใจที่ช่วยบรรเทาสังคมให้ยังยืนกำลังค่อยๆ เลื่อนรางหายไปและถูกแทนที่ด้วยคุณค่าของความสวยความงามที่ไม่จริงยั่งยืนส่งผลให้เกิดเป็นปัญหาสังคมตามมา (คมชัดลึก. 2555: ออนไลน์) ส่วนหนึ่งเพราะสังคมไทยได้เปลี่ยนแปลงไปกลายเป็นยุคแห่งสังคมบริโภคนิยมผู้คนส่วนใหญ่ล้วนแต่แสวงหาเงินตราเพื่อให้ได้มาซึ่งฐานะทางสังคม ทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างถูกแปรรูปให้เป็นสินค้าที่มีคุณค่ามีราคาไม่เว้นแม้แต่ความงาม (ภูเบศร์ สมุทรจักร; และ มนสิการ กาญจนจิตรรา. 2557) ความงามจึงเป็นสิ่งที่สร้างโอกาสและความได้เปรียบทางสังคมให้เกิดขึ้นแก่บุคคลในด้านหน้าที่การงาน การมีรายได้ร่วมไปถึงการมีคู่ครอง จนกล่าวได้ว่าความงามเป็นดังใบเบิกทางไปสู่ชีวิตที่ดีกว่า (กษมา กัลปดี. 2550) จึงไม่น่าแปลกใจหากจะพบว่าบุคคลในสังคมต่างแข่งขันที่จะพัฒนาความงามแต่กำเนิดของตนให้ขึ้นไปตามความงามที่กระแสสังคมกำหนดดังสุภาษิตที่ว่า “ไถ่งามเพราะชน คนงามเพราะแต่ง”

การพัฒนารูปแบบความงามในยุคปัจจุบันซึ่งเป็นยุคที่ความงามสร้างได้ คัลยกรรมความงามจึงเป็นอีกหนึ่งทางเลือกที่ได้รับความนิยมสูงสุด (ขวัญพร พันธุ์อุโมงค์. 2555) เนื่องจากสามารถเสริมและสร้างความงามในอุดมคติตามแบบสังคมกำหนดได้ด้วยวิวัฒนาการทางการแพทย์ ซึ่งสะท้อนถึงแนวคิดความงามที่เปลี่ยนไปตามสภาพความเจริญทางเทคโนโลยี และบ่งบอกว่าความงามตามธรรมชาติมิใช่สิ่งสำคัญอีกต่อไป สอดคล้องกับสถิติการทำคัลยกรรมความงามทั้งในและต่างประเทศพบว่า จำนวนผู้เข้ารับการทำการคัลยกรรมความงามในอเมริกาเพิ่มขึ้นร้อยละ 80 (American society for aesthetic plastic surgery. 2010) และมีแนวโน้มที่จะเพิ่มมากขึ้น ส่วนในประเทศไทยแม้ไม่พบการรวบรวมทางสถิติอย่างเป็นทางการ แต่ข่าวการทำคัลยกรรมความงาม การโฆษณาตามสื่อต่างๆ และจำนวนคลินิกคัลยกรรมความงามที่เพิ่มจำนวนมากขึ้น เหล่านี้ล้วนเป็นหลักฐานเชิงประจักษ์ที่แสดงให้เห็นว่าคัลยกรรมความงามกำลังได้รับความนิยมและมีอัตราการเพิ่มขึ้นสูงจากในอดีต (กมลกานต์ จินช้าง, 2553) และอวัยวะที่ผู้ทำการคัลยกรรมความงามนิยมแก้ไขมากที่สุดคือบริเวณจมูก และตา เนื่องจากเป็นอวัยวะที่บ่งบอกถึงความงามได้เด่นชัดและสามารถสื่อสารความหมายของภาพลักษณ์และตัวตนในขณะมีการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นได้ดีกว่าคำพูดสอดคล้องกับการศึกษาสถิติผู้ทำการคัลยกรรมความงามในประเทศไทย พบว่าการทำการคัลยกรรมใบหน้าเป็นที่นิยมมากที่สุดในขณะนี้ โดยเฉพาะบริเวณ จมูก รองลงมาคือตา และโครงหน้าเนื่องจากเป็นบริเวณที่บุคคลทั่วไปจะประทับใจเมื่อแรกเห็น (สกุณา สัจจอิสริยาวุฒิ. 2556)

ถึงแม้ว่าศัลยกรรมความงามสามารถทำให้ความงามภายนอกเปลี่ยนแปลงไปได้ แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าศัลยกรรมความงามจะเปลี่ยนความงามในอุดมคติของคุณคนได้เช่นเดียวกัน เนื่องจากธรรมชาติของศัลยกรรมความงามสามารถสร้างความพึงพอใจได้เพียงชั่วขณะเท่านั้น จึงมีผลทำให้บุคคลที่พึงพอใจในอวัยวะส่วนนั้นแล้วจะไปกังวลกับอวัยวะในส่วนอื่นๆ แทนจึงอาจกล่าวได้ว่าศัลยกรรมความงามยังเป็นแรงเสริมให้บุคคลประเมินรูปลักษณ์ของตนในแง่ลบเพิ่มมากขึ้น ทำให้บุคคลต้องวนเวียนในวัฏจักรของศัลยกรรมความงามอย่างหาทางออกไม่ได้สอดคล้องกับการศึกษาเกี่ยวกับผู้ที่พึงพอใจต่อการทำศัลยกรรมความงามพบว่าเกินกว่าร้อยละ 50 พวกเขาจะหวนกลับมาทำศัลยกรรมความงามในบริเวณนั้นแล้วก็จะเปลี่ยนไปกังวลกับอวัยวะส่วนอื่น (Cash. 2005) ประกอบกับความงามที่มีเงื่อนไขของเวลาสามารถเปลี่ยนแปลงสภาพไปตามวัยและค่านิยมของสังคมที่ไม่มีวันหยุดนิ่ง สิ่งเหล่านี้ยิ่งทำให้บุคคลวิ่งไล่ตามความงามอย่างไม่รู้จบเช่นกัน ซึ่งมีลักษณะไม่ต่างจากผู้ไม่พึงพอใจหลังการทำศัลยกรรมความงาม การที่บุคคลนั้นตัดเลือกรูปลักษณ์ของตนเองในทางลบ เป็นแรงผลักดันให้บุคคลมีความต้องการที่จะเปลี่ยนรูปลักษณ์อยู่เสมอ

ฉะนั้นพฤติกรรมของบุคคลที่ทำศัลยกรรมความงามซ้ำๆโดยไม่จำเป็นเนื่องจากต้องการแก้ไขรูปลักษณ์ที่ตนเองคิดเองว่าบกพร่องให้มีความสมบูรณ์แบบ แต่อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่ารูปลักษณ์จะได้รับการแก้ไขแล้ว แต่บุคคลยังคงมีความต้องการที่จะทำศัลยกรรมความงามเพิ่มขึ้นเพื่อแก้ไขในจุดอื่นที่ตนเองคิดว่าบกพร่องต่อไป หากไม่ได้รับแก้ไขด้วยการทำศัลยกรรมความงามจะมีอาการกระวนกระวายใจ กลุ้มใจ ส่งผลกระทบต่อการดำเนินชีวิต นั่นคือการเสพติดศัลยกรรมความงาม (Gwinnell&Adamec, 2006)การที่บุคคลมีการเสพติดศัลยกรรมความงาม บางรายอาจเข้าข่ายของการมีอาการทางจิตเรียกว่า Body dysmorphic disorder (BDD) (Veale. 2004) ซึ่งผู้ป่วยมักคิดไปเองว่าตนเองมีอวัยวะผิดปกติ หรือโรคฉันไม่สวยเหมือนที่ควรจะเป็น ซึ่งผู้ป่วยจะกังวลในส่วนรูปร่างที่เห็นได้ชัดเจน เช่น โบนหน้า จมูก คาง การดำเนินโรคเป็นแบบซ้ำๆ และเรื้อรังมีระดับความรุนแรงของอาการขึ้นๆลงๆ โดยผู้ป่วยจะมีพฤติกรรมที่แสดงออกได้อย่างเด่นชัด ในการทำพฤติกรรมสำรวจตนเองซ้ำๆ เช่น ส่องกระจกทุก 30 นาที พยายามเสาะหาคำยืนยันให้กับตนเอง รวมไปถึงการมีมุมมองต่อตัวเองในแง่ลบ พยายามเสาะแสวงหาแหล่งทำศัลยกรรมความงาม และต้องการปรับเปลี่ยนภาพลักษณ์ของตนอยู่เสมอ ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้จะไปลดทอนการใช้ชีวิตในด้านอื่นของบุคคลให้ลง เกิดผลกระทบต่อการใช้ชีวิตประจำวัน ครอบครัว การทำงาน สังคม

การทำศัลยกรรมความงามบริเวณใบหน้าซึ่งถือได้ว่าเป็นบริเวณที่มีผิวหนังอ่อนบางและมีเส้นประสาทจำนวนมากหากได้รับความบาดเจ็บหลายๆครั้ง ก่อให้เกิดผลกระทบต่อเนื้อเยื่อและระบบประสาทรวมถึงกล้ามเนื้อได้ง่ายจึงมีโอกาสเสี่ยงต่อการเสียหายที่ของอวัยวะส่วนนั้น เกิดเป็นการผิดรูปที่ยากต่อการแก้ไข และบางรายอาจติดเชื้อจนต้องสูญเสียอวัยวะส่วนนั้นไปกลายเป็นผู้พิการในที่สุด (Phillips. 2002) นอกจากนี้บริเวณใบหน้ายังเป็นบริเวณที่ปกปิดได้ยากเกิดการสังเกตง่าย ส่งผลต่อการใช้ชีวิตในสังคม กลายเป็นคนเก็บตัวเงียบ หวาดระแวง สายตาที่จับจ้องอาจก่อให้เกิดอาการป่วยด้วยโรคทางจิตเวชในกลุ่มโรคอื่นๆตามมา เรียกได้ว่ามีชีวิตเสมือนดังตาย ทั้งเป็นที่ล้าต่าที่สุดคือผู้ป่วยอาจปฏิเสธเข้ารับการรักษา จนกระทั่งเกิดผลที่ร้ายแรงตามมาคือการฆ่าตัวตาย (Harth; & Hermes. 2007) จะเห็นได้ว่าสภาพปัญหาของผู้เสพติดศัลยกรรมความงามในปัจจุบันที่นับวันจะทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น โดยสังเกตได้จากข่าวการเสียชีวิตและการเกิดความพิการที่มีจำนวนเพิ่มมากขึ้นในทุกปี

สอดคล้องกับการศึกษาของสุชาติ ทวีสิทธิ์ (2554) พบว่าสถานการณ์สุขภาพของผู้หญิงไทยในปัจจุบันกำลังแย่ หนึ่งในปัญหาสุขภาพของผู้หญิงมาจากโรคเครียดลึกรวมความงามซึ่งเป็นปัญหาสำคัญและมีแนวโน้มที่จะเรื้อรังในอนาคตอันใกล้เนื่องจากปัจจุบันผู้เสพติดลึกรวมความงามที่ได้รับการดูแลตั้งแต่ระยะเริ่มต้นของการเกิดอาการมีค่อนข้างน้อย เพราะบุคคลเหล่านี้มักปฏิเสธว่าตนว่ามีได้ป่วย และยังไม่ใช้ผู้เสพติด ดังนั้นจำนวนผู้เสพติดลึกรวมความงามที่ไปพบจิตแพทย์จึงน้อยมากหากเทียบกับโรคจิตประเภทอื่นๆ โดยส่วนใหญ่จะหันไปปรึกษาแพทย์ผู้ทำลึกรวมความงามเพื่อต้องการแก้ไขรูปลักษณ์ของตนอยู่เสมอ (นงพงา ลิ้มสุวรรณ. 2548) ฉะนั้นหากแพทย์ผู้ทำลึกรวมความงามเข้าใจผู้เสพติดลึกรวมความงาม และมีกระบวนการคัดกรองผู้เสพติดลึกรวมความงามร่วมกับจิตแพทย์ พร้อมทั้งมีแนวทางการดูแลผู้เสพติดลึกรวมความงาม จะทำให้ผู้เสพติดลึกรวมความงามได้รับดูแลได้ทัน่วงทีนอกจากนี้สำหรับผู้ทำลึกรวมความงามหากได้รับคำแนะนำ และแพทย์ผู้ทำลึกรวมความงามมีแนวทางในการป้องกันการเสพติดลึกรวมความงามจะช่วยให้บุคคลเหล่านี้ไม่กลายเป็นผู้เสพติดลึกรวมความงามตามมา เพราะการทำลึกรวมความงามเพียงครั้งแรก ก็อาจส่งผลให้เกิดพฤติกรรมเสพติดความงามแบบไม่รู้ตัวแก่บุคคลได้เช่นกัน เนื่องจากเกิดความไม่สมดุลระหว่างความงามตามจินตนาการกับความงามตามการรับรู้ของบุคคล (Suissa. 2008) จากที่กล่าวมาทั้งหมดทำให้เห็นสถานการณ์การเสพติดลึกรวมความงามใบหน้าในมุมมองมิติทางการแพทย์เป็นอีกมิติที่มีควรละเลย

สำหรับมิติทางด้านสังคมวัฒนธรรม ส่วนใหญ่สังคมมักมองผู้เสพติดลึกรวมความงามในลักษณะของการตีตราว่าเป็นดอกไม้พลาสติก ไม่มีความพอใจในสิ่งที่เป็นอย่างอยู่ หมกมุ่นในเรื่องของความงามมากเกินไป (Veale, 2004) โดยเฉพาะคนที่ได้รับผลกระทบจากการทำลึกรวมความงามจนกลายเป็นผู้พิการ บุคคลเหล่านี้มักคิดว่าสังคมไม่เคยหยิบยื่นแม้กระทั่งความสงสารหรือเห็นใจมาให้ ตรงกันข้ามสังคมมักจะกล่าวโทษว่าเป็นพวกทำตนเอง ทำให้การทำลึกรวมความงามกลายเป็นเรื่องที่ไม่น่าเปิดเผย ทั้งหมดจึงเป็นเสียงสะท้อนที่บ่งบอกให้รู้ว่าคนกลุ่มนี้มิได้เปิดใจยอมรับคนภายนอกให้เข้าไปพูดคุยหรือรับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับประสบการณ์ในเสพติดลึกรวมความงามได้อย่างง่ายๆ ทำให้เห็นว่าเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับการเสพติดลึกรวมความงามมีมากมายหลายมิติและละเอียดอ่อนต่อสภาพจิตใจเป็นอย่างมากส่งผลต่อการเข้าถึงข้อมูลเพื่อให้ได้ความรู้ความเข้าใจอย่างลึกซึ้งซึ่งเป็นเรื่องยาก อย่างที่ทราบว่าคุณกลุ่มนี้จะมีภาวะของความวิตกกังวลเกี่ยวกับรูปลักษณ์ที่สูงกว่าคนทั่วไป (Sarwer; et.al. 2005) แต่สำหรับผู้วิจัยซึ่งเคยมีประสบการณ์ร่วมในการเสพติดลึกรวมความงาม สามารถนำประสบการณ์ของตนมาใช้ตีความร่วมในประสบการณ์ผู้เสพติดลึกรวมความงาม สิ่งเหล่านี้จะนำผู้วิจัยเข้าถึงข้อมูลได้ง่ายและสามารถดำเนินไปสู่ข้อมูลที่มีความลึกซึ้ง เข้าใจถึงภาษาท่าทีที่มีความเฉพาะเจาะจงซึ่งมีผลต่อการตีความ และความรู้ความเข้าใจของข้อค้นพบในครั้งนี้ (Van Manen. 1990)

ถึงแม้ว่าการเสพติดลึกรวมความงามมักจะถูกกล่าวถึงในวงกว้าง แต่เป็นที่น่าแปลกใจว่าเหตุใดองค์ความรู้และการศึกษานววิจัยเกี่ยวกับการเสพติดลึกรวมความงามยังไม่เป็นที่แพร่หลาย ซึ่งดูได้จากการทบทวนเอกสารงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศที่ผ่านมา ส่วนใหญ่ศึกษาเกี่ยวกับผู้ทำลึกรวมความงาม และผู้ที่ไม่เคยทำลึกรวมความงาม โดยพบว่า งานวิจัยในเชิงคุณภาพจะมุ่งศึกษาความงามในเชิงวาทกรรมเพื่อดูวิวัฒนาการของความงามแต่ละยุคแต่ละสมัยจากสถาบันต่างๆ ในการให้ความหมายค่านิยมความเชื่อจากอดีตถึงปัจจุบันรวมไปถึงพัฒนาการ

รูปแบบความงามในประเทศไทยโดยรวบรวมข้อมูลจากวรรณกรรมทุกประเภท (กชกรณ์ เสรีฉันทฤกษ์. 2551; ลีระยา ลัมมาวาจ. 2550; อุ๋นใจ เจียมบุญระกุล. 2547; มัลลิกา มัติโก. 2545; อังครศ บุญทองล้วน. 2539) นอกจากนี้ยังมีการศึกษาไปถึงกระบวนการ ทำให้มองเห็นเงื่อนไขที่นำไปสู่การทำคัลยกรรมความงามได้แก่อาชีพที่มีการแข่งขันทางธุรกิจ สื่อ และเพื่อน ซึ่งเป็นบริบทเงื่อนไขทางจิตสังคม และค่านิยมทางวัฒนธรรม(พัชรพิชา ปวันรักษ์พงษ์. 2552; เซาวเลิศ มากสมบุรณ์. 2539) รวมไปถึงการเมืองและนโยบายค่านิยมเกี่ยวกับความงาม (Michelle; & Lisa. 2011; Maryam; & Mohsen. 2014) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษางานวิจัยเชิงปริมาณที่มุ่งศึกษาปัจจัย เจตคติ อิทธิพล เงื่อนไข อันจะส่งผลต่อการตัดสินใจของผู้สนใจทำคัลยกรรมความงาม โดยพบว่าสื่อเป็นปัจจัยหลักที่มีอิทธิพลชักนำให้บุคคลทำคัลยกรรมความงามมากที่สุด รองลงมาคือ อาชีพการงาน กลุ่มเพื่อน และครอบครัว (Asaree. 2011; Sherry; et al., 2009; รัตยา ดาโสภา. 2557; ยูภาพร ขจรโกศล. 2556; สิริธารณ์ พูลพิพัฒน์. 2555; กาญจนา เจริญไทยทิพย์. 2554; สุกัญญา ทิพย์รักษา. 2554; ทิพวรรณ หวังพลายเจริญสุข. 2553; วาทีณี เรือนไทย. 2549) นอกเหนือจากนี้ยังมีการศึกษาพบว่า ปัจจัยภายในตัวบุคคลซึ่งได้แก่ แนวคิด เจตคติ ก็มีผลสำคัญเช่นเดียวกัน (กมลกานต์ จินข้าง. 2553; ณิชกรรณ์ กานคาน. 2552) และที่สำคัญยังพบว่าบริบทแวดล้อมมีความเชื่อมโยงไปยังความพึงพอใจในการทำคัลยกรรมความงามอีกด้วย (พรลลย์ พงษ์ไพบูลย์. 2557)

จากการทบทวนงานวิจัยในช่วงเวลาที่ผู้วิจัยทำการศึกษาก็จะเห็นได้ว่า ไม่พบการศึกษาที่มุ่งศึกษาประสบการณ์ของผู้เสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้า แต่ถึงอย่างไรก็ตามการทบทวนเอกสารงานวิจัยดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยเข้าใจถึงมิติต่างๆเกี่ยวกับความงามและผู้ทำคัลยกรรมความงามมากขึ้นผู้วิจัยจึงเกิดความตระหนักว่าสภาพสังคมวัฒนธรรมได้เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องกับความคิด การตัดสินใจของบุคคล สอดคล้องกับแนวคิดปรากฏการณ์วิทยาแบบตีความที่ว่า โลกกับบุคคลไม่สามารถแยกจากกันได้ โดยบุคคลจะให้ความหมายต่อโลกและโลกแทนที่ด้วยบริบทต่างๆ ได้มีการให้ความหมายต่อบุคคลเช่นกัน (กัญญ์วิจิตา ศรีภา, 2554; อ้างอิงจาก conroy. 2001) สิ่งเหล่านี้สามารถนำมาสู่การต่อยอดของการศึกษาในครั้งนี้ จึงทำให้การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ มีข้อแตกต่างจากงานวิจัยที่ผ่านมา เพราะมิได้ศึกษาความหมายในเชิงวาทกรรมความงามจากสถาบันต่างๆ หรือเป็นการศึกษาเพียงบริบทแวดล้อมที่มาเกี่ยวข้องจากมุมมองในเชิงกระบวนการเพียงอย่างเดียว และผู้วิจัยมีใช้ต้องการตอบคำถามเพียงแค่ว่าผู้เสพติดคัลยกรรมความงามให้ความหมายอย่างไรต่อประสบการณ์การเสพติดคัลยกรรมความงามตามที่ประสบ หากแต่ต้องการทำความเข้าใจให้ลึกซึ้งซึ่งเกี่ยวเนื่องไปถึงภาวะการเป็นอยู่ (being) ของประสบการณ์การเสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้าตั้งแต่ก่อนการเกิดประสบการณ์จนกระทั่งขณะมีประสบการณ์ผ่านการตีความของผู้เสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้าภายใต้บริบทเงื่อนไขต่างๆ จากสถานการณ์ทางสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปร่วมถึงการดำเนินชีวิต ครอบครัว สังคมรอบข้าง เป็นต้น สิ่งเหล่านี้มีส่วนในตีความและทำให้ความหมายมีความหลากหลายโดยให้ผู้เสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้าพรรณนาถึงสิ่งที่เกิดขึ้นตามการรับรู้และตีความของตน และผู้วิจัยทำความเข้าใจการตีความการให้ความหมายของผู้เสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้าว่ามีการตีความและให้ความหมายต่อประสบการณ์การเสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้าของตนอย่างไร แล้วทำไมจึงต้องให้ความหมายต่อประสบการณ์การเสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้าเช่นนั้น ดังนั้นในการศึกษาจึงจำเป็นต้องเจาะลึกถึงสิ่งที่อยู่เบื้องหลังประสบการณ์นั้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่า กระบวนการวิจัยเชิงคุณภาพตามแนวคิดปรากฏการณ์วิทยาแบบตีความสามารถนำมาซึ่งคำตอบของคำถามการวิจัยในครั้งนี้

เหตุที่ผู้วิจัยเลือกการศึกษาตามกระบวนการวิจัยเชิงคุณภาพตามแนวคิดปรากฏการณ์วิทยาแบบตีความ ซึ่งอยู่บนฐานคิดในเชิงปรัชญาของกระบวนการทัศน์สร้างสรรค์นิยม(Constructivism) (Guba. 1990) โดยเชื่อว่าสิ่งที่ เป็นความจริงไม่จำเป็นต้องเป็นสิ่งรับรู้ได้ด้วยประสาทสัมผัสเสมอไป หลายอย่างสามารถรู้ได้ด้วยการที่จิตของ บุคคลไปรับรู้ (intentionality) และนำสิ่งนั้นมาสร้างในโลกของตน (life world) ก่อเกิดเป็นสำนึก (consciousness) ต่อการเสพติดัตถกรรมความงาม (object) โดยอาศัยการตีความองค์รวมทั้งหมดของประสบการณ์การเสพติดัตถกรรมความงามโดยแยกตีความตามองค์ประกอบย่อยขององค์รวมที่สามารถแยกออกเป็นอิสระ (pieces) ได้แก่ ความงาม ตถกรรมความงาม การเสพติดัตถกรรมความงาม และบริบทเงื่อนไข ส่วนองค์ประกอบย่อยที่ไม่สามารถ แยกออกจากองค์รวมได้ (moments) นั่นคือ ความคิด ภาวะการเป็นอยู่ (being) การตระหนักรู้ (awareness) ต่อการเสพติดัตถกรรมความงามใบหน้าจะนั่นคือการตีความความจริงของปรากฏการณ์นั้น จึงจำเป็นต้องศึกษา ผ่านความสำนึกของผู้บุคคลซึ่งไม่สามารถเกิดขึ้นโดยอิสระแต่ต้องเกิดขึ้นภายใต้ปรากฏการณ์ (consciousness of phenomenon) (Sass, Parnas; & Zahavi. 2011) นั่นจึงเรียกได้ว่าบุคคลนั้นมีประสบการณ์ต่อสิ่งนั้น ดังนั้น หากต้องการศึกษาประสบการณ์การเสพติดัตถกรรมความงามใบหน้าจึงจำเป็นต้องศึกษากับผู้เสพติดัตถกรรม ความงามใบหน้าโดยตรงที่มีจิตไปรับรู้และสำนึกในประสบการณ์การเสพติดัตถกรรมความงามใบหน้า ซึ่งเป็น ประสบการณ์ที่มีความหลากหลายทางมิติและมีความซับซ้อนผู้วิจัยต้องทำการวิเคราะห์โครงสร้างจากรูปร่าง ส่วน จนกระทั่งรู้ทั้งหมด เพื่อจะช่วยอธิบายประสบการณ์การเสพติดัตถกรรมความงามใบหน้า ทั้งในมิติทางกาย มิติ ของอารมณ์ความรู้สึก รวมถึงอธิบายภาวะการเป็นอยู่ (being) ต่อประสบการณ์การเสพติดัตถกรรมความงาม ใบหน้า ที่มองเชื่อมโยงไปยังภูมิหลัง สังคมวัฒนธรรม และการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล จึงเป็นเหตุผลสำคัญใน การเลือกใช้ปรากฏการณ์วิทยาแบบตีความ เนื่องมาจาก การศึกษาปรากฏการณ์การเสพติดัตถกรรมความงาม ใบหน้าเป็นการศึกษาผ่านการเล่าเรื่องราวที่สะท้อนไปด้วยความรู้สึกนึกคิดของผู้ที่ผ่านประสบการณ์ดังกล่าว นำไปสู่การอธิบายถึงภาวะการเป็นอยู่ (being) ของผู้เสพติดัตถกรรมความงามใบหน้าภายในโลกของการเสพติดัตถกรรมความงามใบหน้า (being in the world) ตั้งแต่ก่อนการเสพติดัตถกรรมความงามใบหน้าและเฝ้าดู ความต่อเนื่องไปจนถึงขณะเสพติดัตถกรรมความงามใบหน้า ซึ่งมีความเชื่อมโยงกับบริบทแวดล้อม (space) เวลา (time) ตัวตน (body) และการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคล (other) ที่มีส่วนต่อการรับรู้และการตีความของผู้เสพ ติดัตถกรรมความงามใบหน้า ทำให้ผู้เสพติดัตถกรรมความงามใบหน้าเข้าใจตนเอง รวมไปถึงทำให้คนอื่นในสังคม เกิดความเข้าใจผู้เสพติดัตถกรรมความงามใบหน้า ได้เห็นมุมมองและองค์ประกอบหลากหลายมิติที่ซ่อนอยู่ ภายใต้ประสบการณ์ตามการรับรู้ของผู้เสพติดัตถกรรมความงามใบหน้ามากขึ้น ช่วยลดการตีตราและแปรเปลี่ยน มาเป็นความช่วยเหลือ จากที่กล่าวมาทั้งหมดจะนำไปสู่การเข้าใจปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นกับผู้เสพติดัตถกรรมความงาม ใบหน้าได้อย่างถูกต้องและครอบคลุม โดยสามารถนำความรู้ความจริงจากการศึกษาในครั้งนี้ไปสร้างความเข้าใจให้กับ บุคคลที่สนใจทำตถกรรมความงาม แพทย์ตถกรรมความงามและบุคคลอื่นๆในสังคมให้ตระหนักถึงการเสพติดัตถกรรมความงามใบหน้าและการทำความเข้าใจภาวะการเป็นอยู่ (being) ภายใต้ประสบการณ์การเสพติดัตถกรรมความงามใบหน้านำมาสู่การทำความเข้าใจในการตัดสินใจในชีวิตของผู้เสพติดัตถกรรมความงามใบหน้า ได้อีกด้วยทำให้มองเห็นไปถึงการเผชิญชีวิตและจัดการกับภาวะที่ผู้เสพติดัตถกรรมความงามใบหน้าประสบนำมา พัฒนาเป็นแนวทางการป้องกันและดูแลผู้เสพติดัตถกรรมความงามใบหน้าให้มีประสิทธิภาพต่อไป

คำถามการวิจัย

คำถามการวิจัยครั้งนี้เกิดขึ้นภายใต้ปรากฏการณ์ที่ต้องการศึกษา โดยใช้การค้นหาคำตอบเกี่ยวข้องกับประสบการณ์การเสพติดัลยกรรมความงามใบหน้าของผู้เสพติดัลยกรรมความงามใบหน้า ภายใต้การให้ความหมายหรือการตีความของบุคคล โดยมีคำถามการวิจัยเบื้องต้นดังนี้

ผู้เสพติดัลยกรรมความงามใบหน้าที่มีการให้ความหมายต่อประสบการณ์การเสพติดัลยกรรมความงามใบหน้าและมีภาวะการเป็นอยู่ (being) ภายใต้ประสบการณ์การเสพติดัลยกรรมความงามใบหน้าอย่างไร

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษา โดยใช้แนวคิดการศึกษาเชิงปรากฏการณ์วิทยาแบบตีความที่เน้นการตีความภายใต้ประสบการณ์ของบุคคล ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อทำความเข้าใจการให้ความหมายของประสบการณ์การเสพติดัลยกรรมความงามใบหน้าตามการตีความของผู้เสพติดัลยกรรมความงามใบหน้า
2. เพื่อทำความเข้าใจภาวะการเป็นอยู่ (being) ภายใต้ประสบการณ์การเสพติดัลยกรรมความงามใบหน้าของผู้เสพติดัลยกรรมความงามใบหน้า

ความสำคัญของการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ ผลการศึกษาทำให้เข้าใจความหมายและประสบการณ์การเสพติดัลยกรรมความงามใบหน้า อันนำมาซึ่งความสำคัญของการวิจัยดังนี้

1. ได้องค์ความรู้ที่อาจเป็นทางเลือกหนึ่งซึ่งนำมาสู่แนวทางการพัฒนาระบบการดูแลผู้เสพติดัลยกรรมความงามใบหน้าให้มีประสิทธิภาพ รวมถึงสร้างแนวทางการป้องกันการเกิดการเสพติดัลยกรรมความงามในผู้ที่เริ่มทำอัลยกรรมความงามใบหน้าต่อไป
2. ได้ข้อค้นพบที่นำไปประยุกต์ใช้ในการกำหนดมาตรการในการป้องกันและดูแลผู้เสพติดัลยกรรมความงามใบหน้าได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมต่อไป
3. ผู้ที่สนใจสามารถนำข้อค้นพบจากการศึกษาในครั้งนี้ ไปเป็นพื้นฐานการวิจัยต่อไปโดยการพัฒนาต่อยอดจากข้อค้นพบที่ได้ให้มีความเป็นรูปธรรมมากขึ้นในลักษณะของแบบแผนแนวปฏิบัติ เป็นต้น

ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหา

การศึกษาครั้งนี้มุ่งทำความเข้าใจประสบการณ์การเสพติดัลยกรรมความงามใบหน้าของผู้เสพติดัลยกรรมความงามใบหน้าตั้งแต่ก่อนเข้าสู่การเสพติดัลยกรรมความงามและขณะเสพติดัลยกรรมความงามว่าเป็นอย่างใดและค้นหาความหมายที่เกิดขึ้นจากการตีความของผู้เสพติดัลยกรรมความงามใบหน้าที่มีต่อประสบการณ์ของตน โดยไม่ละเลยถึงการพิจารณาความเป็นตัวตน (body) ของบุคคล ภายใต้บริบทแวดล้อม (space)

ตลอดจนสังคมวัฒนธรรม และปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (other) ที่มีความเชื่อมโยงถึงการตีความการให้ความหมายของประสบการณ์ นอกจากนี้ยังคำนึงถึงมิติของกาลเวลา (Time) ที่มีส่วนสำคัญต่อความคิด ความรู้สึกและการตีความที่ทำให้การให้ความหมายและภาวะการเป็นอยู่ (being) มีความเปลี่ยนแปลงได้ไม่ตายตัว

ขอบเขตด้านผู้ให้ข้อมูลและพื้นที่

เนื่องจากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาประสบการณ์ของผู้เสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้าตามแนวคิดเชิงปรากฏการณ์วิทยา ซึ่งควรศึกษาจากผู้มีประสบการณ์โดยตรง ผู้วิจัยจึงเลือกผู้ให้ข้อมูลแบบเจาะจง โดยกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักครั้งนี้ คือ ผู้ที่มีประสบการณ์การเสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้า และอาจมีการศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมจากผู้ให้ข้อมูลรองในกรณีที่พบว่ามีความเกี่ยวข้องกับการตีความของผู้เสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้า อันได้แก่ ครอบครัว ญาติพี่น้อง หรือแพทย์ตัลยกรรมความงาม และบุคคลผู้ที่เกี่ยวข้องเพื่อเอาข้อมูลมาอธิบายการตีความของผู้ให้ข้อมูลหลักและตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลหลายแห่งอีกด้วย

สำหรับขอบเขตด้านพื้นที่ในการศึกษาครั้งนี้ได้แก่ โรงพยาบาล หรือคลินิกที่รับปรึกษาและสามารถทำตัลยกรรมความงามใบหน้าโดยมิได้มีการเฉพาะเจาะจงว่าเป็นสถานที่ใดสถานที่หนึ่ง แต่ทั้งนี้อาจเป็นสถานที่อื่นๆ ขึ้นอยู่กับผู้ให้ข้อมูลหลักเป็นสำคัญในการเลือกสถานที่ในการให้ข้อมูล

ขอบเขตด้านวิธีวิทยา

การศึกษาประสบการณ์การเสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้าของผู้เสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้าในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพตามแนวปรากฏการณ์วิทยาแบบตีความซึ่งมีความเชื่อว่าความจริงอยู่ที่ตัวบุคคลสร้าง การจะศึกษาหาความจริงจึงต้องอาศัยการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคล นำไปสู่ความเข้าใจในภาวะการเป็นอยู่ของบุคคลภายในประสบการณ์ (being-in-the-world) โดยโลกในที่นี้หมายถึง โลกของบุคคลที่เผชิญกับประสบการณ์นั้น ทำให้บุคคลไม่สามารถแยกตัวจากความสัมพันธ์กับโลกได้นั้นหมายความว่า การศึกษาถึงรับรู้และตีความในประสบการณ์ของผู้เสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้าจำเป็นต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับโลกของประสบการณ์การเสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้าโดยเชื่อมโยงไปถึงความสัมพันธ์กับบริบทแวดล้อม ซึ่งต้องอาศัยการสืบค้นข้อมูลที่ลึกซึ้งและครอบคลุมในปรากฏการณ์ที่ศึกษา และเชื่อมโยงไปถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้เสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้ากับบริบทแวดล้อม รวมถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลภายใต้ปรากฏการณ์ที่มีผลต่อการตีความของบุคคลต่อประสบการณ์ดังนั้นในการเก็บข้อมูลผู้วิจัยกับผู้ให้ข้อมูลจึงควรมีปฏิสัมพันธ์กัน และการใช้วิธีสัมภาษณ์ด้วยคำถามปลายเปิด จะช่วยกระตุ้นให้มีการเปิดเผยข้อมูลรวมทั้งเปิดใจที่จะรับข้อมูลอย่างเต็มที่ เน้นคำถามเกี่ยวกับการให้ความหมาย และภาวะการเป็นอยู่ (being) ของผู้เสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้าภายใต้ประสบการณ์ที่ประสบ พร้อมทั้งทำความเข้าใจกับภาษาต่าง ๆ ที่สื่อออกมาทั้งทางคำพูด การกระทำ ทัศนคติ ท่าที หรือจากความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในชีวิตของผู้ที่ถูกรับศึกษา รวมถึงการคำนึงถึงภูมิหลัง และบริบททางสังคม วัฒนธรรม โดยวิเคราะห์ข้อมูลตามแนวปรากฏการณ์วิทยาแบบตีความด้วยแนวคิดของ แวน แมนเนน (Van manen)

นิยามศัพท์เฉพาะ

การนิยามศัพท์ในงานวิจัยครั้งนี้เป็นการนิยามศัพท์เพียงชั่วคราว ซึ่งได้มาจากการทบทวนและศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องได้แก่

1. ผู้เสพติดคล้ายกรรมความงามใบหน้า หมายถึง ผู้ที่ไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมหรือหยุดยั้งความต้องการการทำคล้ายกรรมความงามบริเวณใบหน้าได้ โดยมีความคิดไปเองว่าใบหน้าของตนมีความบกพร่องตลอดเวลาแม้จะผ่านการทำคล้ายกรรมความงามใบหน้ามาแล้วก็ตามแต่ก็ยังคงมีความต้องการที่จะทำคล้ายกรรมความงามใบหน้าเพิ่มขึ้นเพื่อแก้ไขหรือพัฒนาในจุดอื่นหรือจุดเดิมที่ตนเองคิดว่าบกพร่องต่อไป และหากไม่ได้ทำคล้ายกรรมความงามใบหน้าจะมีอาการกระวนกระวายใจ กลุ้มใจ ส่งผลกระทบต่อการดำเนินชีวิต เช่นไม่สามารถทำงานได้ มีปัญหาด้านการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น เป็นต้น

2. ประสบการณ์การเสพติดคล้ายกรรมความงามใบหน้า หมายถึง การที่ผู้เสพติดคล้ายกรรมความงามใบหน้ามีส่วนร่วมหรือเผชิญในประสบการณ์การเสพติดคล้ายกรรมความงามใบหน้าตั้งแต่ก่อนการทำคล้ายกรรมความงามใบหน้าจนกระทั่งเข้าถึงช่วงเสพติดคล้ายกรรมความงามใบหน้าโดยผู้เสพติดคล้ายกรรมความงามใบหน้าจะเกิดการตระหนักรู้และตีความรวมทั้งให้ความหมายต่อประสบการณ์ภายใต้บริบทเงื่อนไขที่เกี่ยวข้อง

3. คล้ายกรรมความงามใบหน้า หมายถึง การผ่าตัดทำคล้ายกรรมความงามใบหน้าต่อบุคคลที่มีรูปลักษณ์ปกติโดยต้องการให้แพทย์ปรับปรุงสภาพหรือดัดแปลงอวัยวะตั้งแต่บริเวณศีรษะลงมาจนถึงลำคอ ให้เป็นไปตามความต้องการของตนเพื่อเสริมสร้างบุคลิกภาพซึ่งสามารถสังเกตได้จากรูปลักษณ์ภายนอก ซึ่งไม่ใช่การผ่าตัดเพื่อรักษาความผิดปกติการของอวัยวะบนใบหน้าที่เกิดจากโรค ความพิการแต่กำเนิด หรือจากอุบัติเหตุ และไม่ใช่การผ่าตัดที่ต้องรีบด่วนเช่น การผ่าตัดเพื่อรักษาชีวิต

4. ภาวะการเป็นอยู่ (being) หมายถึง การสำนึกหรือการมีอยู่ของผู้เสพติดคล้ายกรรมความงามใบหน้าภายใต้ประสบการณ์การเสพติดคล้ายกรรมความงามใบหน้า นำไปสู่การตีความและให้ความหมายของผู้เสพติดคล้ายกรรมความงามใบหน้าในทุกมิติ รวมถึงการเป็นอยู่หรือการเผชิญชีวิตและความคาดหวังกับประสบการณ์นั้นในลักษณะต่างๆ

5. การศึกษาเชิงปรากฏการณ์วิทยา หมายถึง การศึกษาประสบการณ์การเสพติดคล้ายกรรมความงามใบหน้า เพื่อค้นหาความหมายจากการตีความของภาวะเป็นอยู่ (being) ของประสบการณ์การเสพติดคล้ายกรรมความงามใบหน้าของผู้เสพติดคล้ายกรรมความงามใบหน้าและต้องทำความเข้าใจไปถึงการตีความจากภูมิหลังตั้งแต่ในช่วงก่อนทำคล้ายกรรมความงามจนถึงช่วงเสพติดคล้ายกรรมความงามภายใต้บริบทเงื่อนไขต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยใช้การวิเคราะห์ข้อมูลตามแนวปรากฏการณ์วิทยาแบบตีความด้วยแนวคิดของ แวน แมนเนน (Van manen) ซึ่งมีหลักการสำคัญในการวิเคราะห์ 6 ขั้นตอนได้แก่ 1. มุ่งสู่ประสบการณ์ที่ผู้เสพติดคล้ายกรรมความงามใบหน้าประสบอยู่ 2. สำรวจประสบการณ์เสมือนหนึ่งเป็นส่วนหนึ่งในประสบการณ์นั้น 3. วิเคราะห์ตีความเพื่อกำหนดหน่วยหรือโครงสร้างความหมาย 4. เขียนพรรณนาปรากฏการณ์ 5. คำนี้ถึงข้อมูลที่สอดคล้องกับปรากฏการณ์ที่ศึกษาและ 6. พิจารณาข้อมูลให้ส่วนย่อยให้สอดคล้องหรือเข้ากันได้กับข้อมูลในภาพรวม

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นศึกษาถึงความหมายและความเข้าใจของประสบการณ์การเสพติดตัลยกรรมใบหน้า ความงามตามการตีความของผู้เสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้า ซึ่งเป็นการศึกษาค้นหาความรู้ความจริงในเชิงลึกถึงประสบการณ์ ผ่านการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกของผู้ให้ข้อมูล ผู้วิจัยจึงได้เลือกใช้ระเบียบวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ตามแนวคิดปรากฏการณ์วิทยาแบบตีความของ ไฮเดกเกอร์ทั้งนี้ เพื่อให้เกิดแนวทางในการศึกษาวิจัยและเข้าใจเกี่ยวกับระเบียบวิธีวิจัยที่ใช้อย่างลึกซึ้ง ตลอดจนเพื่อให้การศึกษามีความละเอียดรอบครอบและถูกต้อง ครอบคลุมในทุกประเด็น ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาทบทวนและรวบรวมเอกสารแนวคิดที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้เป็นแนวทางในการศึกษา ซึ่งผู้วิจัยได้ระมัดระวังในการนำทฤษฎีมาใช้ โดยไม่นำแนวคิดทฤษฎีมาครอบงำในการศึกษา ทั้งนี้เพื่อนำมาสู่การสร้างข้อคำถามในการสัมภาษณ์และอภิปรายข้อมูลเท่านั้น โดยผู้วิจัยได้ประมวลแนวคิด ทฤษฎี และเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการเสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้า
  - 1.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความงาม
  - 1.2 ความหมายและความสำคัญของตัลยกรรมความงาม
  - 1.3 การเสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้า
2. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์การเสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้า
  - 2.1 แนวคิดและทฤษฎีทางสังคมวัฒนธรรม
    - 2.1.1 ทฤษฎีปฏิสังสรรค์เชิงสัญลักษณ์
    - 2.1.2 ทฤษฎีการเปรียบเทียบทางสังคม
    - 2.1.3 แนวคิดการซึมซับจากวัฒนธรรมสังคม
    - 2.1.4 ทฤษฎีเกี่ยวกับการตีตรา
  - 2.2 แนวคิดและทฤษฎีทางด้านจิตวิทยา
    - 2.2.1 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม
    - 2.2.2 ทฤษฎีสัมพันธภาพระหว่างบุคคล
    - 2.2.3 กลุ่มทฤษฎีมนุษยนิยม
    - 2.2.4 แนวคิดความนิยมความสมบูรณ์แบบ
    - 2.2.5 ทฤษฎีความคิดเชิงบวก (positive thinking)
    - 2.2.6 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความเครียด
  - 2.3 แนวคิดและทฤษฎีทางจิตเวช
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์การเสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้า

4. วิธีการศึกษาเชิงปรากฏการณ์วิทยา
5. กรอบแนวคิดการวิจัย

1. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้า

1.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความงาม

เนื่องจากความงามเป็นเรื่องของความรู้สึก จึงถูกกล่าวไว้กว้างๆ ไม่เฉพาะเจาะจง ซึ่งดูเหมือนว่าความงามเป็นสิ่งคาบเกี่ยวระหว่างความเป็นนามธรรมที่ไม่อาจรับรู้ได้ทางกายภาพกับความงามที่เป็นรูปธรรมที่รับรู้ผ่านประสาทสัมผัสของบุคคล (วิรุณ ตั้งเจริญ. 2546) โดยธรรมชาติของความงามมีหลายรูปแบบ แล้วแต่มุมมองและฐานคิดที่ส่งผลต่อความเชื่อของบุคคล ซึ่งความงามสามารถมองได้ว่าเป็นวัตถุวิสัย (objective) เป็นการมองความงามในเชิงกายภาพ เป็นคุณสมบัติของกายปรากฏออกมาในลักษณะความงามของรูปร่าง สี ผิว ถึงแม้จะไม่สนใจชื่นชมแต่ทว่าความงามก็ยังคงมีอยู่ และการรับรู้ค่าของความงามสิ่งใดต้องไปดูสิ่งนั้นหรือควรมีประสบการณ์ตรงต่อสิ่งนั้น ซึ่งต่างจากการมองความงามเป็นจิตพิสัย (Subjective) ที่เชื่อว่า ความงามอยู่ในจิตของบุคคลเป็นสิ่งที่บุคคลกำหนดขึ้นเอง โดยให้เหตุผลว่าถ้าความงามมีอยู่จริง ทุกคนต้องเห็นความงามเหมือนกันแต่ความจริงแล้วมิใช่ นั่นเพราะแต่ละคนมีความรู้สึกนึกคิดต่างกัน ความงามตามทัศนะของแต่ละคนจึงแตกต่างกันด้วย ตรงกับแนวคิดของกลุ่มเซลฟิส ที่ว่ามนุษย์เป็นตัววัดสรรพสิ่ง (Man is a measurement of all thing) สอดคล้องกับแนวคิดของซงจื้อที่ว่า “ความเจริญและความเสื่อม สุขหรือทุกข์สำคัญที่ตัวบุคคล” ตัวบุคคลเป็นผู้กำหนดทุกอย่างรวมทั้งความงามด้วย ความงามจึงอยู่ที่ความพึงพอใจมิใช่วัตถุ ซึ่งสอดคล้องกับการมองความงามเป็นสัมพัทธ์พิสัย (Relative) ที่มองถึงสภาวะที่สมดุลระหว่างจิตกับกาย กลุ่มนี้เชื่อว่าสิ่งต่างๆ มีอาจอยู่อย่างโดดเดี่ยวได้ ต้องมีความสัมพันธ์กัน ความงามเป็นความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ (จิต) กับสิ่งที่มีความงาม (กาย) การรับรู้ความงามเป็นสภาวะที่เหมาะสม นั่นคือกายหรือวัตถุต้องมีความงามด้วย และจิตใจของเราอยู่ในสภาวะพร้อมที่จะรับรู้ค่าความงาม สอดคล้องแนวคิดของสันตยานา (Gough Santayana) กล่าวว่า ความพึงพอใจเกิดจากความประทับใจ ความกลมกลืนอย่างเหมาะสมของรูปลักษณ์ อารมณ์ความรู้สึกเพิลิดเพิลินลึกลึซึ่ง จึงเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากความสัมพันธ์ของบุคคลที่มีความสนใจกับกายที่ถูกสนใจ

1.1.1 ความหมายของความงาม

การให้ความหมายต่อประสบการณ์การทำตัลยกรรมความงามมีความหลากหลายขึ้นอยู่กับทำให้ นิยามของแต่ละกลุ่มแนวคิด ความงามเป็นหนึ่งในความหมายของประสบการณ์การเสพติดตัลยกรรมความงาม แนวคิดต่อความงามในปัจจุบันมีหลากหลายทั้งที่มองความงามเป็นวัตถุนิยม มองความงามว่าเกิดจากการรับรู้ของจิตใจ หรืออาจจะมองความงามเป็นสิ่งปลูกสร้างได้ นอกจากนี้ยังมีความงามตามกระแสนิยม และกลุ่มแนวคิดทางศาสนาได้มองความงามที่แตกต่างออกไปในแง่ของความดีงามภายในของบุคคล ซึ่งแต่ละความหมายมีมุมมองที่หลากหลายเนื่องมาจากฐานคิดและที่มาของการให้ความหมายมีความแตกต่างกันดังต่อไปนี้

1.1.1.1 ความงามตามฐานคิดวัตรนิยม

ธรรมชาติของความงามนำมาสู่มุมมองในการให้ความหมายต่อความงามที่มีหลากหลาย ซึ่งตามฐานคิดแบบวัตรนิยม หรือสสารนิยม มีมุมมองว่าความงามมีลักษณะที่สามารถวัดและการสังเกตจากภายนอกได้ ซึ่งมีจุดสำคัญอยู่ที่ “Golden Section” หมายถึงการวิเคราะห์สัดส่วนของใบหน้า โดยแบ่งพื้นที่ใบหน้าออกเป็นสามส่วน เมื่อวัดพื้นที่ทั้งสามต้องมีขนาดเท่าๆ กัน จึงจะถือว่าเป็นผู้ที่มีความงาม (ซัชชัย ชื่นชม, 2553) สำหรับสังคมไทยก็เช่นเดียวกันที่มองว่าความงามสามารถกำหนดได้ โดยศึกษาจากมาตรฐานความงามของหญิงไทยในอดีต ทั้งด้านรูปร่างและคุณสมบัติ จะถือว่าเป็นสตรีที่มีความงามเพียงพร้อม ในด้านรูปร่างหมายถึงลักษณะความงามของผู้หญิงโดยสะท้อนมาจากความงามของนางในวรรณคดี ต้องมีลักษณะใบหน้าที่ดวงจันทร์ ตาเหมือนดาวกวาง ผิวขาวเป็นดอกมะลิ จมูกและใบหูงามกลมกลิ้งได้สัดส่วน ปากต้องเป็นดั่งใบไม้แรกแย้ม (บุญยงค์ เกศเทศ, 2532)

1.1.1.2 ความงามตามฐานคิดจิตพิสัย

การมองความงามบนฐานคิดของความเป็นจิตพิสัย (Subjective) เห็นว่าความงามไม่ได้มีอยู่จริงในสิ่งใดในโลกนี้ แต่เป็นการที่มนุษย์ให้คุณค่าแสดงออกมาเป็นความรู้สึกว่าชอบ โดยไม่มีเกณฑ์การตัดสินที่ตายตัว ขึ้นอยู่กับความรู้สึกและการตัดสินใจของแต่ละบุคคลความงามจึงหมายถึงสิ่งที่สร้างความพึงพอใจ ความชอบให้แก่จิตใจ โดยรับรู้ความรู้สึกที่เกิดจากประสาทสัมผัสทั้ง 6 ได้แก่ ตา หู จมูก ลิ้น กาย และใจ โดยจันทิมา ปัทมธรรมกุล (2550) มองว่าความสวยงามเป็นสิ่งที่จิตใจมนุษย์ให้ค่าหรือตัดสิน ฉะนั้นความสวยงามจึงเป็นสิ่งที่จิตสร้างขึ้น และอาจเปลี่ยนแปลงตามสภาวะของคนๆใดคนหนึ่งในเวลาใดเวลาหนึ่ง ทำให้การให้คำจำกัดความ (Definition) และการให้คุณค่า (Value) ของนิยาม “ความงาม” เป็นเรื่องยากในปัจจุบันจึงกลายเป็นประเด็นในการวิพากษ์วิจารณ์ในฐานะของประเด็นที่จะนำไปสู่การเคลื่อนไหวของสังคม สอดคล้องกับความหมายของความงามของอำนาจ เย็นสบาย (2520) กล่าวว่าเป็นส่วนหนึ่งในการรับรู้ทางด้านความรู้สึกซึ่งบางครั้งยากแก่การอธิบาย บางครั้งคุณค่าทางความงามก็ขึ้นอยู่กับความเป็นจริง ความหมายของความงามอาจเปลี่ยนแปลงได้ตามกาลเวลา และค่านิยมของสังคม คุณค่าทางความงามจะต้องควบคู่ไปกับความจริง หมายความว่าความงามที่ปราศจากความจริงย่อมไร้ค่า ความจริงในทัศนะนี้ คือ ความจริงที่ปรากฏเห็นได้ในธรรมชาติ มีความเชื่อว่าบุคคลไม่สามารถค้นหาหรือกำหนดมาตรฐานที่แน่นอนของความงามได้เพราะความสวยงามเกิดจากความพอใจของมนุษย์แต่สาเหตุความพอใจของมนุษย์นั้นมีความแตกต่างกัน และยังพบอีกว่าความงามเป็นที่มีความเกี่ยวเนื่องอย่างแน่นแฟ้นกับลักษณะสังคมที่บุคคลนั้นอาศัยอยู่ และจะเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา สามารถถ่ายทอดจากสังคมหนึ่งไปสู่สังคมหนึ่งได้ ทำให้มาตรฐานความงามไม่ใช่สิ่งตายตัวและเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา ซึ่งสำหรับมุมมองทางด้านจิตวิทยา อธิบายความหมายของความงามว่า ความงามมิใช่เฉพาะผิวหนัง จมูกหรือตาเท่านั้น แต่รวมไปถึงความงามทั้งหมดที่อยู่ในตัวของคนคนนั้นทั้งที่แสดงออกมาภายนอกและที่อยู่ภายใน หรือสรุปได้ว่าความงามคือผลรวมของประสบการณ์ทั้งหมดของคนๆนั้น อย่างไรก็ตามการให้ความหมายต่อความงามไม่สามารถกำหนดตายตัวได้ เพราะความงามไม่สามารถอธิบายออกมาเป็นคำพูดหรือพิสูจน์ได้ที่เป็นรูปธรรมได้อย่างชัดเจน (Dion, Berscheid; & Walster, 1972) เช่นเดียวกับ เดวิส ฮูม (David Hume, 1777) กล่าวไว้ในอดีตว่า การที่เราจะตัดสินใจเรื่องความงามนั้น สิ่งเร้านี้ประกอบไปด้วยกระบวนการสังสมประสบการณ์ที่สมบูรณ์ทางจิตใจอย่างเป็นเวลายาวนาน ไม่ใช่เกิดจากการมองเห็นเพียงลักษณะผิวเผินเพียงภายนอกเท่านั้น หรือสรุปได้ว่าความงามขึ้นอยู่กับประสบการณ์ที่สังสมขึ้นภายในจิตใจของผู้ดู

1.1.1.3. ความงามคือสิ่งปลูกสร้างได้

มุมมองของการให้ความหมายในรูปแบบอื่นซึ่งมองว่าความงามคือตัวชี้วัดในคุณค่าของการประสบความสำเร็จหรือไม่ในบทบาทของการเป็นผู้ถูกชม (Spectacled) โดยที่ความงามมักถูกประเมินตามเกณฑ์ของอุดมคติและร่างกายตามธรรมชาติ หากเมื่อไม่ผ่านการปรับปรุงก็จะเป็นที่ยอมรับ นิยามของความงามจึงอาจหมายถึงช่วงขณะแห่งความรู้สึกสมบูรณ์แบบซึ่งถูกสร้างจากความคาดหวังและความหวาดกลัวลละเล้าไปด้วยความรู้สึกผิดที่มาจากความรู้สึกที่แตกต่างกันไปอันถูกทำให้เป็นปมด้อย (Stigmatized Differentness) จึงทำให้ร่างกายเป็นเสมือนโครงการที่ยังไม่แล้วเสร็จ (Unfinished Work) อีกทั้งยังดำรงอยู่ในความขัดแย้งว่าความงามที่แท้จริงอยู่ตรงไหนระหว่างความพยายามด้วยวิธีการต่างๆ เพื่อให้ได้ความงามที่ปรารถนาแต่ขณะเดียวกันก็ไม่ใช่ความงามตามธรรมชาติอย่างแท้จริง (จันทิมา ปัทมาธรรมกุล. 2550) ซึ่งสอดคล้องกับ กลอฟแมน (Goffman. 1963) ที่มองความงามเป็นดังระบบ (beauty system) ที่ถูกทำให้มีความเป็นธรรมชาติ โดยอุดมการณ์ของความแตกต่างระหว่างเพศ (sexual differences) และถูกทำให้รู้สึกว่าเป็นสิ่งจำเป็นบุคคลถูกทำให้รู้สึกว่าตนไม่เป็นไปตามที่สังคมคาดหวังในเพศสภาพ (Gender) ของตน ร่างกายที่ไม่ได้รับการปรุงแต่งก็จะไม่น่าชื่นชมและกลายเป็นความน่าละอายและความรู้สึกเชิงลบต่างๆ ซึ่งอุดมการณ์

1.1.1.4. ความงามตามค่านิยมสังคม

การมองความงามว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับค่านิยมของสังคม ไม่คงที่ สอดคล้องกับความหมายของความงามตามทอริ สุทธิพันธุ์(2532) กล่าวว่าความงามคือค่านิยมที่เปลี่ยนแปลงได้ตามสังคมของมนุษย์ ซึ่งมีความเชื่อและทัศนคติไม่คงที่ ยิ่งค่านิยมทางความงามด้วยแล้ว กาลสมัยก็ยังมีส่วนอย่างมากที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง บางครั้งเกิดการเปลี่ยนแปลงแบบหมุนเวียนเป็นวัฏจักร สอดคล้องกับทอริ สุทธิพันธุ์ (2533) ที่ให้ความหมายของความงามเป็นคุณสมบัติอยู่ในตัวเองเป็นคุณค่าที่เร้ากระตุ้นให้เกิดความชื่นชม ความอยากโดยตรง จึงสรุปความงามคือความจริงเท่านั้นเอง

1.1.1.5. ความงามภายในตัวบุคคล

ความงามจึงเป็นเรื่องที่ตกลงกันตามความเปลี่ยนแปลงของสังคม บางคนพยายามอธิบายความงามตามลักษณะของรูปสมบัติและคุณสมบัติ กล่าวคือ ความสวยเป็นรูปสมบัติและความงามเป็นคุณสมบัติ คนหนึ่งอาจจะมีแต่เฉพาะความสวยแต่ปราศจากความงามไม่มี หรือบางคนอาจมีแต่ความงามไม่มีความสวยเข้าทำนอง สวยแต่รูปจูบไม่หอม (ทอริ สุทธิพันธุ์. 2535) สอดคล้องกับ ตามแนวคิดเรื่องความงามตามศาสนาที่มีหลักการในการปฏิบัติเพื่อให้เกิดความงาม ซึ่งจัดเป็นความงามภายในที่มีคุณค่าเป็นความงามของจิตใจที่ผ่านการพัฒนาตามหลักคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเมื่อมีความงามภายในแล้วจึงมีความงามภายนอก แต่ขณะที่ปัจจุบันพบว่าเรามีการให้คุณค่าของความงามเบี่ยงเบนไปจากความเป็นจริงของชีวิต คือ การให้คุณค่าของความงามที่เลือกนอกตามค่านิยมของคนในสังคมนั้น ซึ่งเป็นความงามที่เคลือบด้วยกิเลสตัณหาของความเห็นของผู้ที่ให้คุณค่าของความงามผ่านร่างกายนั้น (มณีพรรณ เสกธีระ. 2553)

จากที่กล่าวมาแล้วจะเห็นว่า การให้ความหมายของความงาม ซึ่งจำแนกได้ว่าเป็นความงามภายนอกที่สามารถวัดตรงได้ นั้นหมายถึงความงามที่มองเห็นจากประสาทสัมผัสทั้งห้า เช่นรูปร่าง ผิวพรรณซึ่งแตกต่างจากความงามที่เกิดจากการรับรู้ของบุคคล ที่มีผลจากสภาพสังคมวัฒนธรรม ความเชื่อ ทัศนคติการรับรู้ของตัวบุคคล

บางครั้งความงามอาจแปรเปลี่ยนไปตามยุคสมัยและค่านิยมของสังคม กลายเป็นสิ่งที่สามารถสร้างได้ นอกจากนี้ยังสามารถถ่ายทอดความหมายดังกล่าวจากสังคมหนึ่งไปยังสังคมหนึ่งได้ด้วยทำให้ความหมายของความงามไม่ใช่สิ่งตายตัว และมีการนำความหมายของความงามซึ่งไปเคียงคู่กับความดีที่อยู่ในจิตใจ จะเห็นได้ว่าความหมายของความงามมีความหลากหลาย ซึ่งขึ้นอยู่กับฐานคิดที่หลากหลายเช่นเดียวกันอาจจะมีความเหมือนหรือแตกต่างกันที่นำสังเกตว่าแล้วฐานคิดอะไรที่จะมีอิทธิพลต่อการตีความของผู้ที่เสพติดัตถกรรมความงาม นั้นนำมาสู่การศึกษาประสบการณ์การเสพติดัตถกรรมความงาม ซึ่งมีติของความงามเป็นหนึ่งในประสบการณ์ที่ผู้วิจัยต้องการจะศึกษาผ่านการตีความของผู้เสพติดัตถกรรมความงาม

1.2. ความหมายและความสำคัญของศัลยกรรมความงาม

1.2.1. ความหมายของศัลยกรรมความงาม

ศัลยกรรมความงาม (Aesthetic or Cosmetic Surgery) เป็นส่วนหนึ่งของวิชาศัลยกรรมตกแต่ง (Plastic Surgery) ซึ่งไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับคำว่าพลาสติกในแง่ของวัสดุเทียมที่ทำจากน้ำมันแต่อย่างใดแต่คำว่าพลาสติกเป็นศัพท์ที่เพี้ยนมาจากภาษาละตินคำว่า "Plastikos" ซึ่งแปลว่าการขึ้นรูปหรือการหล่อมีความหมายโดยนัยแฝงว่าการทำศัลยกรรมพลาสติกคือการขึ้นรูปใบหน้าหรืออวัยวะที่ต้องการทำศัลยกรรมตกแต่งใหม่เพื่อให้มีความสวยงามและสมบูรณ์แบบมากขึ้น ดังนั้นคำว่าศัลยกรรมพลาสติกจึงไม่ได้มีความหมายในแง่ของเทียมแต่มีความหมายในแง่ของช่างศิลป์เสียมากกว่า ซึ่ง The new Encyclopaedia Britannica (1998) กล่าวถึงความหมายของศัลยกรรมความงามว่า เป็นการผ่าตัดเพื่อเปลี่ยนแปลงแก้ไขอวัยวะต่างๆในบุคคลที่มีร่างกายสมบูรณ์แข็งแรง แต่ต้องการที่จะแก้ไขอวัยวะภายนอกของตนให้ดูดีขึ้น เช่น การผ่าตัดตกแต่งจมูก ผ่าตัดตกแต่งใบหู ผ่าตัดตกแต่งเต้านม เป็นต้น สอดคล้องกับนายแพทย์ถาวร จุณญสมิทธิ (2528) กล่าวถึงความหมายของศัลยกรรมความงามว่าเป็นการผ่าตัดเพื่อปรับปรุงสภาพหรือดัดแปลงส่วนของใบหน้าและร่างกายให้เป็นตามค่านิยม นอกจากนี้ยังพบว่า ยาจิตโบที่ออกซ์และกาไรโซเลเซอร์ได้จัดว่าเป็นการทำศัลยกรรมความงามที่ไม่ใช่การผ่าตัดแต่เป็นการทำหัตถการทางศัลยกรรมความงามอีกชนิดหนึ่ง (ธีระวัฒน์ คมรัตน์นนท์. 2557) ซึ่งที่กล่าวมาทั้งหมดแตกต่างจาก มุมมองทางพระพุทธศาสนาที่มองว่าศัลยกรรมความงามเป็นการส่งเสริมให้คนยึดติดอยู่ แต่รูป หลงมัวเมาอยู่กับสิ่งที่ไม่เที่ยง เพราะความงามที่ได้รับจากการทำศัลยกรรมความงามไม่สามารถคงทนอยู่ได้ตลอดไป ย่อมเสื่อมสลายไปตามกาลเวลา แตกต่างจากการพัฒนาความงามภายในหรือจิตใจ ปฏิบัติตนตามหลักคำสอนทางพระพุทธศาสนา ซึ่งความงามนี้จะอยู่ คงทนและยั่งยืน (จงจิต พานิชกุล. 2557)

จากการให้ความหมายเกี่ยวกับศัลยกรรมความงามดังกล่าวข้างต้นมีมุมมองที่หลากหลายสามารถสรุปได้ว่าศัลยกรรมความงามคือการผ่าตัดหรือการทำหัตถการใดๆของแพทย์ต่อบุคคลที่มีความปกติให้เกิดความสวยงามของใบหน้าผิวพรรณ ตลอดจนจนสัดส่วนของโครงหน้าให้ดีขึ้นมากกว่าเดิมและเป็นสิ่งที่พึงพอใจต่อบุคคลผู้นั้นและยังรวมถึงการใช้ยาจิตโบที่ออกซ์และกาไรโซเลเซอร์ด้วยที่จัดว่าเป็นการทำศัลยกรรมความงามสมัยใหม่ที่ไม่ต้องมีการผ่าตัดเกิดขึ้นด้วยซึ่งถือว่าเป็นความสวยงามทางการแพทย์ในรูปแบบหนึ่งแต่อาจมีความเสี่ยงน้อยกว่าการทำศัลยกรรมความงามแบบผ่าตัด (สัมพันธ์ คมฤทธิ์. 2557) ในอีกแง่มุมที่มองศัลยกรรมความงามเป็นวิธีการที่ส่งเสริมให้คนยึดติดกับกิเลสตามแนวพระพุทธศาสนา แต่นั่นคงเป็นความหมายแค่เพียงชั่วคราว ซึ่งจะเห็นได้ว่าวิวัฒนาการทางการแพทย์ มีส่วนทำให้ในยามทางการแพทย์มีอิทธิพลต่อการรับรู้ของคนในสังคม ซึ่งมีนิยามที่แตกต่างจากมุมมองของพระพุทธศาสนาที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ของบุคคลเช่นกัน

จากที่กล่าวมานำมาสู่การนิยามศัพท์เฉพาะในการให้ความหมาย (significant) ของการทำศัลยกรรมความงามความงามโดยเน้นไปที่ผู้ที่ทำศัลยกรรมความงามแบบผ่าตัด ซึ่งมีส่วนในการตีความและให้ความหมายต่อประสบการณ์การเสพติดศัลยกรรมความงามใบหน้าของผู้เสพติดศัลยกรรมความงามใบหน้าอย่างไรและกระบวนการทัศน์หรือ ความคิดความเชื่อใดที่ส่งผลต่อการตีความและให้ความหมาย (meaning) เช่นนั้น

1.2.2. ความสำคัญของศัลยกรรมความงาม

ปัจจุบันเริ่มมีผู้ให้ความสนใจเรื่องของการทำศัลยกรรมความงามมากกว่าในอดีต เพราะวิวัฒนาการทางการแพทย์ที่ทันสมัย รวมไปถึงกับสภาพสังคมที่เห็นความสำคัญเรื่องรูปร่างหน้าตา ทำให้บุคคลพยายามที่จะปรับปรุงรูปร่างหน้าตาของตนเองให้มากขึ้น หากมองย้อนกลับไปในระยะเวลา 1 - 2 ปีก่อนที่การทำศัลยกรรมความงามจะได้รับความนิยมในประเทศไทย บุคคลไม่ได้ทำศัลยกรรมความงามกันมากเท่าที่ควร เพราะมักโดนต่อต้านจากคนรอบข้าง ต่อมาเมื่อสังคมไทยให้การยอมรับคนทำศัลยกรรมความงามมากขึ้น ทำให้ศัลยกรรมความงามมีความแพร่หลาย ซึ่งในปัจจุบันจะเห็นได้ว่าการทำศัลยกรรมความงามได้กลายเป็นเรื่องที่ได้รับการยอมรับในสังคมไทยมากขึ้นเรื่อยๆ โดย นายแพทย์ชลธิศสินรัชชานันท์นายกสมาคมศัลยกรรมตกแต่งใบหน้าแห่งประเทศไทยแพทย์ผู้เชี่ยวชาญและวิจัยการเสริมจมูกด้วยการปลูกถ่ายไขมันกล่าวว่า “บทบาทของศัลยกรรมตกแต่งใบหน้าเริ่มจากการรักษาเพื่อแก้ไขความบกพร่องบนใบหน้าที่อาจเกิดจากโรคหรือประสบอุบัติเหตุทั้งนี้เพื่อให้ผู้ป่วยสามารถดำเนินชีวิตได้อย่างเป็นปกติในสังคมต่อมาเมื่อเทคโนโลยีเจริญก้าวหน้าส่งผลให้การแพทย์ไทยพัฒนาเพิ่มขึ้นศัลยกรรมตกแต่งใบหน้าจึงพัฒนามาสู่การ “เสริมความงาม” จนเกิดคำว่าศัลยกรรมเพื่อความงามหรือ Cosmetic Surgery โดยเป้าหมายของผู้ที่ตัดสินใจเลือกทำศัลยกรรมเสริมความงามส่วนใหญ่คือต้องการเพิ่มความสวยความงามเป็นสิ่งสำคัญเนื่องจากปัจจุบันที่คนส่วนใหญ่ตัดสินใจทำศัลยกรรมเพราะต้องการเพิ่มความมั่นใจและให้ความสำคัญกับบุคลิกภาพเป็นหลักนอกจากนี้กลุ่มคนที่เข้ามาทำศัลยกรรมยังครอบคลุมทุกกลุ่มทั้งวัยรวมถึงทุกการศึกษาและอาชีพการงานอีกด้วย” (ผู้จัดการ. 2553: ออนไลน์)

จะเห็นได้ว่าการทำศัลยกรรมความงามกำลังได้รับความนิยมในวงกว้างจำนวนผู้สนใจทำศัลยกรรมเพิ่มขึ้นอย่างมากในหลายประเทศสมาคมศัลยแพทย์ความงามสหรัฐอเมริการายงานสถิติมีผู้ทำศัลยกรรมความงามเพิ่มขึ้นร้อยละ 80 จากปี.ศ. 1997 เฉพาะปี.ศ. 2008 มีชาวอเมริกันเข้ารับการศัลยกรรมความงามทั้งหมด 1.7 ล้านคน (ASAPS. 2008) ซึ่งสอดคล้องกับรายงานสถิติจากสมาคมศัลยแพทย์ความงามแห่งสหราชอาณาจักรว่าจำนวนผู้สนใจทำศัลยกรรมความงามมีจำนวนเพิ่มขึ้นกว่า 3 เท่า (BAAPS. 2009)แม้ในประเทศไทยปี.ศ. 2003 คลินิกศัลยกรรมความงามกว่า 200 แห่งได้เปิดให้บริการในเขตกรุงเทพมหานครโดยขณะนั้นมีผู้ใช้บริการแล้วกว่า 300,000 รายและจนถึงบัดนี้สถิติการขอขึ้นทะเบียนเปิดคลินิกศัลยกรรมความงามในเขตกรุงเทพมหานครยังคงมีตัวเลขที่เพิ่มมากขึ้นทุกปีสอดคล้องกับจำนวนผู้ทำศัลยกรรมความงามในประเทศไทยจากการสำรวจของสมาคมศัลยแพทย์ตกแต่งนานาชาติ (ISAPS) ได้มีการรวบรวมผู้ทำศัลยกรรมความงามจากประเทศต่างๆ ทั่วโลกเมื่อปี 2554 พบว่า ประเทศไทยมีผู้ทำศัลยกรรมความงาม 144 คนต่อประชากร 1,000 คนซึ่งนับว่าเป็นประเทศที่ทำศัลยกรรมความงามสูงเป็นอันดับต้นๆของโลก (พีระยุทธ คุ่มศักดิ์, 2557)จากตัวเลขทั้งหมดนี้ให้เห็นแนวโน้มว่าการทำศัลยกรรมความงามในประเทศไทยที่น่าจะมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นทุกปี จะเห็นได้ว่าศัลยกรรมความงามมีการ

พัฒนามาโดยตลอดตั้งแต่อดีตสู่ปัจจุบัน มองเห็นได้อย่างเด่นชัดว่าวัตถุประสงค์ได้เปลี่ยนจากรักษาโรคให้แก่บุคคล เป็นการสร้างความสวยงามเพื่อตอบสนองความต้องการและความพึงพอใจของตัวบุคคล ด้วยเหตุนี้เอง คัลยกรรมความงามจึงเกิดขึ้นเป็นที่นิยมและขยายตัวอย่างอย่างรวดเร็วโดยอาศัยเทคนิคและวิธีการทางการแพทย์ที่ทันสมัย ภายใต้วิวัฒนาการทางสังคมที่มีความหลากหลายและซับซ้อน คัลยกรรมความงามได้กลายเป็นสิ่งปลูกสร้าง ความหมายของความงามและเป็นการพัฒนาความงามในรูปแบบใหม่ให้เกิดแก่บุคคลในลักษณะความงามที่สร้างได้ โดยยึดถือรูปลักษณ์เดิมที่ติดตัวมาแต่กำเนิด

1.2.3. คัลยกรรมความงามที่ได้รับการนิยมในสังคมไทย

ความนิยมทำคัลยกรรมความงามใบหน้าในประเทศไทยจะมีความแตกต่างไปจากฝั่งตะวันตก เนื่องจากลักษณะรูปร่างและโครงสร้างของร่างกาย ตลอดจนความเชื่อ ค่านิยมความงามที่แตกต่างกัน ตัวอย่างเช่น การเสริมจมูก การทำเปลือกตาสองชั้น จะเป็นที่นิยมส่วนใหญ่เฉพาะในประเทศไทยและภูมิภาคเอเชียเท่านั้น สอดคล้องกับรายงานสถานการณ์กระแสความนิยมการทำคัลยกรรมเสริมความงามของเอเชีย ที่ตีพิมพ์ในนิตยสารไทม์แมกกาซีนกล่าวว่า "ประเด็นทางวัฒนธรรมที่สำคัญในปัจจุบันนี้ คือ คนเอเชียเป็นจำนวนมาก ต้องการสร้างตัวตนของตนเองขึ้นมาใหม่ ให้มีรูปลักษณ์เป็นตะวันตกมากขึ้นโดยต้องการคัลยกรรมให้ดวงตาของตนให้โตขึ้น จมูกโด่งขึ้น ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นลักษณะทางกายภาพที่ต่างไปจากชาติพันธุ์ของตน (สกุณา ลัจจวิสิริวุฒิ. 2556) จากการศึกษาผู้ที่ทำคัลยกรรมความงามส่วนใหญ่ในประเทศไทยจึงให้ความสำคัญกับใบหน้ามากกว่า ส่วนประกอบอื่นในร่างกายสอดคล้องกับการวิจัยของ ยูภาพร ขจรโกศล (2556) พบว่า บริการคัลยกรรมความงามยอดนิยมในประเทศไทยได้แก่ คัลยกรรมบริเวณใบหน้า เช่น การทำตา ดินหน้า และทำจมูกเพราะเป็นบริเวณที่คนส่วนใหญ่ให้ความสนใจเป็นอันดับแรก และไม่สามารถอำพรางด้วยเสื้อผ้าอาภรณ์ได้ เมื่อพิจารณาจากสถิติของการทำคัลยกรรมความงามจากสมาคมคัลยกรรมตกแต่งในประเทศไทย พบว่าคัลยกรรมใบหน้าเป็นบริเวณที่มีผู้ให้ความสนใจสูงกว่าการทำคัลยกรรมบริเวณอื่น คัลยกรรมที่นิยมทำมากที่สุดคือ การเสริมจมูกและกรีดตา โดยเด็กผู้หญิงทำมากกว่าเด็กผู้ชาย ปัจจุบันคนที่ทำคัลยกรรมเสริมความงามอายุน้อยลงกว่าเมื่อก่อนมาก โดยอายุน้อยที่สุดที่พบคือ 16 ปี (สมาคมคัลยกรรมตกแต่งเสริมสวยแห่งประเทศไทย. 2557) เมื่อพิจารณาลงไปพบว่าอวัยวะบนใบหน้าที่ผู้คนต้องการทำคัลยกรรมความงามมากที่สุดคือ บริเวณจมูก เนื่องจากคนไทยมีปัญหาเกี่ยวกับรูปร่างของจมูก เพราะประเทศไทยอยู่ในทวีปเอเชียและคนเอเชียส่วนใหญ่จะมีปัญหาเกี่ยวกับจมูกที่มีขนาดเล็ก ทั้งจมูกและปลายจมูกแบบเก็นไป ประกอบกับการได้รับอิทธิพลวัฒนธรรมตะวันตกทำให้เห็นได้ว่า จมูกที่โด่งเรียวยาวได้รูปเหมือนชาวตะวันตกเป็นจมูกที่สวยงามนอกจากนี้จมูกเป็นอวัยวะที่เห็นเด่นชัดมากกว่าอวัยวะอื่นบนใบหน้า การที่จมูกที่สวยงามได้รูปเชื่อว่าทำให้หน้าตาดูดีขึ้น (สกุณา ลัจจวิสิริวุฒิ. 2556) รองลงมาคือการทำตา ทั้งนี้เพราะคนไทยส่วนใหญ่มีลักษณะรูปร่างตาเล็กเป็นชั้นเดียวต้องการให้ตาเป็นสองชั้นกลมโต เพื่อให้เป็นไปตามรูปลักษณ์ที่สังคมกำหนดไว้ว่าผู้ที่มีความงามต้องมีลักษณะจมูกโด่งตาโต เป็นต้น ทำให้คนส่วนใหญ่นิยมทำตาสองชั้นและการเสริมจมูก สอดคล้องกับสถิติของสถานบริการบางแห่งบันทึกว่าในจำนวนของผู้ที่มาทำคัลยกรรมเสริมความงามเป็นผู้หญิงร้อยละ 98 มีความนิยมทำตาประมาณร้อยละ 50 เนื่องจากคนในสังคมไทยจำนวนไม่น้อยที่มีตาชั้นเดียว ขณะที่ผลการศึกษาจากสตรีผู้ทำคัลยกรรมความงามและสตรีที่ต้องการทำคัลยกรรมความงามต่างมีความต้องการ

ทำคัลยกรรมบริเวณจมูกมากที่สุดสอดคล้องกับการจัดอันดับอวัยวะที่บุคคลนิยมทำคัลยกรรมความงามคือจมูกอันดับหนึ่งรองลงมาได้แก่ตาทรงอกโกนขาและหน้าท้อง (พัชรพิชา ปวันรักษ์พงษ์. 2552) และนอกเหนือจากนี้ ส่วนประกอบตาและจมูกยังเป็นสัญลักษณ์ที่บ่งบอกถึงความงามและการสื่อสารความหมายของตัวตน ในขณะที่การปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นได้ดีกว่าคำพูด

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าคัลยกรรมความงามบริเวณใบหน้า เป็นที่นิยมและบุคคลในสังคมไทยให้ความสำคัญและต้องการแก้ไขหรือปรับปรุงมากกว่าบริเวณในส่วนอื่นๆของร่างกาย และเป็นบริเวณที่หากเกิดผลกระทบจะเป็นบริเวณที่ส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจเป็นอย่างมากกว่าการทำคัลยกรรมความงามในบริเวณอื่นๆ ฉะนั้นบริเวณที่ทำคัลยกรรมความงามจึงเป็นบริบทหนึ่งที่มีผลต่อการรับรู้ และการตีความของผู้เสพติดคัลยกรรมความงามไปหน้าได้เช่นเดียวกัน

1.3. การเสพติดคัลยกรรมความงาม

1.3.1. ความหมายของการเสพติดคัลยกรรมความงาม

การเสพติดคัลยกรรมความงามถือว่าเป็นการเสพติดชนิดหนึ่ง ที่ไม่ได้กล่าวถึงอย่างแพร่หลายในผลงานวิชาการมากนักซึ่งแตกต่างจากการติดยาเสพติดหรือการติดสุรา (Gorbis. 2010) ดังนั้นผู้วิจัยจึงพยายามศึกษาความหมายของการเสพติดเพื่อนำไปสู่ความหมายของการเสพติดคัลยกรรมความงามดังนี้

1.3.1.1. ความผิดปกติของจิตใจจากสภาพสังคม

การเสพติดนั้นเป็นผลจากความขาดแคลนทางจิตวิทยาโดยเฉพาะการขาดการปฏิสัมพันธ์จากสังคมความเครียดหรือความกดดันจากสภาพแวดล้อมและการเลี้ยงดู ถ้าหากการเสพติดมีความรุนแรงมากขึ้นจะครอบงำบุคคลก่อให้เกิดผลกระทบอย่างเช่น การสูญเสียการควบคุมตนเอง สูญเสียเพื่อน ครอบครัวการศึกษา และสุขภาพสอดคล้อง คิมและเนมคูก (Kim; & Namkoog. 2008) กล่าวว่า การเสพติดเป็นความเสียหายหรือบกพร่องด้านจิตใจ แต่ก็พบว่านอกจากสภาพจิตใจแล้วยังมีผู้ที่ศึกษาและให้ความหมายไปยังสภาพสังคมและแรงจูงใจที่ทำให้เกิดการเสพติด โดย เวท (West. 2006) ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญสุขภาพจิต กล่าวว่า การเสพติด เป็นสภาพจิตใจที่เกิดขึ้นจากสภาพสังคม ซึ่งไม่สามารถหาคำจำกัดความเฉพาะได้แต่เป็นที่เห็นพ้องต้องกันว่าเกิดจากความบกพร่องอันมีสภาพเรื้อรังของปัญหา “ระบบแรงจูงใจ (Motivational System)” ที่ก่อให้เกิดความต้องการหาสิ่งที่ตนเองพึงพอใจจนทำให้เกิด “การสูญเสียการควบคุม (Out of Control)” สอดคล้องกับการให้ความหมายของปิลลี และ บรูดสกี (Peele; & Brodsky. 1975) กล่าวว่า การเสพติดนั้นจะปรากฏและดำรงอยู่ เมื่อประสาทสัมผัสของบุคคลได้ถูกกระตุ้น ทั้งจากวัตถุและบุคคลอื่นซึ่งส่งผลให้บุคคลรับรู้คุณค่าต่อสิ่งต่างๆ รอบตัวหรือการให้ค่าหรือความสำคัญต่อสิ่งอื่นรอบตัว ส่งผลให้ความต้องการด้านอื่นน้อยลงสิ่งนี้จะเพิ่มขึ้นหรือไม่ขึ้นอยู่กับความพึงพอใจสูงสุดจากการได้รับประสบการณ์ดังกล่าว

1.3.1.2. ความผิดปกติของจิตใจในการควบคุมการกระทำ

การเสพติดเกิดจากความผิดปกติของสภาพจิตใจ โดย ไทเลอร์ (Tyler. 2008) ได้ให้ความเห็นว่า การเสพติดเป็นความเสียหายหรือ สภาพผิดปกติที่เกิดขึ้นจากภายในจิตใจซึ่งทำให้ไม่สามารถควบคุมสภาวะต่างๆ ได้อย่างที่ควรจะเป็น เนื่องจากการกระทำต่อสิ่งหนึ่งใดซ้ำอย่างต่อเนื่องและเป็นผลต่อเนื่องอันก่อให้เกิดการ

กระทำซ้ำต่อสิ่งต่างๆ อันจะส่งผลต่อความคาดหวัง ต่อบุคคลและพฤติกรรม สอดคล้องกับการให้ความหมายของ องค์การอนามัยโลก (WHO. 2007) นิยามว่าการเสพติดคือการกระทำที่รับรู้และปรากฏการณ์ทางจิต อันเกิดจากการทำพฤติกรรมกระทำซ้ำอย่างหนึ่งอย่างต่อเนื่อง รวมกับความปรารถนาต่อกระทำพฤติกรรมของบุคคล ทำให้เกิดการเสียการควบคุมหรือควบคุมได้ยากแม้เข้าใจว่ามีอันตรายแต่บุคคลไม่ปฏิเสธที่จะทำและอาจแสดงผลออกมาทางร่างกายและสุขภาพสำหรับสมาคมจิตแพทย์อเมริกัน (American Psychiatric Association. 1995) ได้ให้นิยามซึ่งใกล้เคียงกับองค์การ อนามัยโลกไว้ว่า การเสพติด คือ กลุ่มของการรับรู้พฤติกรรมและอาการทางจิต ประสาท ซึ่งชี้บ่งให้เห็นถึงความเสียหายหรือสภาพผิดปกติของระบบการควบคุมที่สำคัญ สอดคล้องกับ มากิล (Magill, 1996 อ้างถึงใน ชัยรัตน์ บุตรพรหม, 2545) กล่าวว่า การเสพติดเป็นลักษณะของความผิดปกติทางจิตที่ เกี่ยวข้องกับการตกเป็นทาสต่อการเสพติด ย้ำคิดย้ำทำ ไม่สามารถควบคุมตนเองได้จะมีผลต่อร่างกาย สติปัญญา และบุคลิกภาพของปัจเจกบุคคล

รูปแบบของการเสพติดไม่ว่าจะเป็น การเสพติดประเภทใดจะมีลักษณะคล้ายกัน คือมีความต้องการ ในปริมาณที่มากขึ้น ไม่สามารถลดหรือหยุดได้ มีอาการกระวนกระวาย หงุดหงิด เป็นพฤติกรรมย้ำคิดย้ำทำโดย ภาวะที่หงุดหงิดและถูกครอบงำทางความคิด และการกระทำจากพฤติกรรมเสพติด ทำให้บุคคลสูญเสียเวลาใน ชีวิต เกิดความระทมทุกข์ และมีผลกระทบต่อชีวิตประจำวัน เมื่อไม่ได้เสพและการเสพจะทำให้เกิดผลกระทบใน หลายๆด้าน ทั้งด้านสุขภาพร่างกาย จิตใจ และอารมณ์ ความสัมพันธ์ในสังคม การเรียน อาชีพการงาน การเงิน และส่งผลต่อบุคคลรอบข้าง การเสพติดนั้นทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกแปลกแยก ขาดสิ่งยึดเหนี่ยวในชีวิต เกิด ความกดดันที่มากขึ้น ซึ่งการเสพติดนั้นจะส่งผลกระทบต่อปัญหาทางด้านอารมณ์และจิตใจของผู้เสพติตรุนแรง ยิ่งขึ้น พฤติกรรมที่เรียกว่าเสพติดนั้น บุคคลจะมีความหมกมุ่น ถูกครอบงำทั้งเรื่องเวลา พลังงานสูญเสียการ ควบคุมจากสิ่งใดสิ่งหนึ่ง การเสพติดนั้นเป็นพฤติกรรมที่ทำให้ความรู้สึกดีกับคนที่ถูกดึงดูดให้มีรูปแบบพฤติกรรม ซ้ำๆ ทำให้คนขาดความรับผิดชอบในผลการกระทำจากพฤติกรรมของเขาและให้ความพึงพอใจกับชีวิตบุคคลนั้น (ธนิกานต์ มาษะศิริานนท์. 2545)

ในวงวิชาการทางการแพทย์ได้มีการกล่าวถึงการเสพติดอย่างเป็นทางการครั้งแรกใน Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorder (DSM-1) โดยสมาคมจิตแพทย์อเมริกัน (American Psychiatric Association. 1994) จนกระทั่งได้มีการกำหนดวิธีการวินิจฉัยผู้ที่มีอาการเสพติด (DSM-4) ซึ่งเป็นเกณฑ์ที่นิยมใช้ ทั่วไป โดยผู้เสพติตรจะมีพฤติกรรมหรืออาการอย่างน้อย 3 ข้อ จากรายการต่อไปนี้

1. เมื่อบุคคลไม่ได้ทำหรือเสพก็จะคำนึงถึงการกระทำนั้นพยายามหาเวลาหาวิธีทางจะเสพ
2. บุคคลจะใช้เวลากับมันมากกว่าที่ตั้งใจเอาไว้
3. บุคคลต้องการเพิ่มเวลาใช้ เพื่อเข้าถึงหรือสนองความต้องการทางด้านอารมณ์และจิตใจ หรือผล ตามที่ต้องการ และไม่สามารถดำรงเวลาใช้เท่าเดิมได้อีกต่อไป
4. มีอาการกระวนกระวายกระสับกระส่าย ถูกรบกวนทางจิตใจเมื่อไม่ได้ทำพฤติกรรมนั้น
5. มีความต้องการที่จะหยุด หรือควบคุมการกระทำดังกล่าวแต่ไม่สามารถทำได้สำเร็จ
6. มีความรู้สึกเคลิบเคลิ้ม มีความสุข จากการกระทำว่าเป็นสิ่งที่ต้องกระทำ

7. กิจกรรมทางสังคมอื่นๆ ในชีวิตจะถูกละทิ้ง หรือลดลงเพราะเป็นกิจกรรมที่ไม่สอดคล้องกับพฤติกรรมที่ต้องการทำ

8. บุคคลดำรงที่จะกระทำพฤติกรรมบางอย่างอย่างต่อเนื่อง แม้จะได้รับผลกระทบหรือทำให้เกิดปัญหาจากสังคม หน้าที่ การงาน ปัญหาทางจิตและร่างกาย

9. การกระทำนั้นจะช่วยผ่อนคลาย ระบายอารมณ์ ความกระวนกระวายได้

นอกจากนี้ เลซีเออและบลูม (Walters. 1999; cinting Lesieur; & Blume. 1987) ได้กล่าวถึงอาการของผู้เสพติดและกำหนดลักษณะพฤติกรรมกรรมการเสพติดที่สอดคล้องกับหลักเกณฑ์ดังกล่าว ไว้ 4 ลักษณะ ซึ่งวอร์เตอร์ (Walters. 1999) ได้สนับสนุนความคิดนี้ และเสนอแนะว่า การเสพติดนั้นเป็นรูปแบบการปฏิบัติพฤติกรรมที่ซ้ำๆ บ่อยๆ จากการกระทำใน 1 ข้อ หรือมากกว่าใน 4 หลักเกณฑ์ที่กล่าวมาดังนี้

1. บุคคลจะหมกมุ่นกับการกระทำบางอย่าง ละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างที่มีการใช้เวลามากขึ้นในพฤติกรรมนั้น

2. บุคคลจะถูกครอบงำหรือใช้เวลาส่วนใหญ่ในกิจกรรมที่เสพติด หรือในพฤติกรรมที่สนับสนุนกิจกรรมนั้น

3. สูญเสียการควบคุมตนเอง ผู้เสพติดจะมีพฤติกรรมการใช้เวลานานกว่าที่ตั้งใจล้มเหลวในการลดหยุด หรือเปลี่ยนแปลงความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมเสพติดนั้น

4. ได้รับผลกระทบทางลบจากการเกี่ยวข้องกับกิจกรรมเสพติด ไม่ว่าจะเป็นทางด้านสังคมนะหน้าที่การทำงาน กิจกรรมอื่นๆ และปัญหาทางด้านร่างกายและจิตใจ

จากการทบทวนงานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเสพติด ทำให้สรุปได้ว่าการเสพติดคือกระบวนการความงามเกิดขึ้นได้จากสภาพจิตใจที่มีความผิดปกติส่งผลต่อการรับรู้ ทำให้เกิดพฤติกรรมอย่างหนึ่งอย่างใด ซ้ำๆ กันอย่างต่อเนื่อง ซึ่งจะทำให้ผู้เสพติดเสียการควบคุมตนเองและเกิดผลกระทบต่อการดำเนินชีวิต ซึ่งการเสพติดคือกระบวนการความงามอาจดูที่ความพึงพอใจในรูปลักษณะ เนื่องมาจากการรับรู้ทางด้านความงามของตนเองไม่เป็นไปตามความงามในจินตนาการที่กำหนดไว้ (Rankin; et al. 1998) และการเสพติดคือกระบวนการความงามสามารถเกิดขึ้นได้กับผู้ที่ผ่านการทำคือกระบวนการความงามอย่างน้อย 1 ครั้งที่ยังไม่พึงพอใจในรูปลักษณะของตนเองถึงแม้ว่ารูปลักษณะของตนเองจะมีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นจากคำบอกเล่าของผู้อื่นแล้วก็ตามแต่บุคคลยังมีความไม่พึงพอใจอยากได้ความสวยงามเพิ่มขึ้นกว่าเดิม จึงนำไปสู่การทำคือกระบวนการความงามจนกลายเป็นการเสพติดตามมา ฉะนั้นการเสพติดคือกระบวนการความงามไม่ได้วัดจากความถี่หรือจำนวนครั้งของการทำคือกระบวนการความงาม แต่ประเมินได้จากความพึงพอใจของผลคือกระบวนการความงาม ฉะนั้นพฤติกรรมของบุคคลที่ทำคือกระบวนการความงามซ้ำๆ โดยไม่จำเป็น ซึ่งเป็นการทำคือกระบวนการความงามเพื่อความต้องการของบุคคลในการแก้ไขรูปลักษณะที่ตนเองคิดเองว่าบกพร่องให้มีความสมบูรณ์แบบ ถึงแม้ว่ารูปลักษณะจะได้รับการแก้ไขแล้วก็ตาม แต่บุคคลยังคงมีความต้องการที่จะทำคือกระบวนการความงามเพิ่มขึ้นเพื่อแก้ไขในจุดอื่นที่ตนเองคิดว่าบกพร่องต่อไป หากไม่ได้รับแก้ไขด้วยการทำคือกระบวนการความงามจะมีอาการกระวนกระวายใจ กลุ้มใจ ส่งผลกระทบต่อการใช้ชีวิตซึ่งเกิดขึ้นได้ทั้งเพศชายและเพศหญิง นั่นคือการเสพติดคือกระบวนการความงาม (Gwinnell, Esther; & Adamec, Christne. 2006) ซึ่งเป็นไปตามทัศนะของ

แพทย์ผู้ทำศัลยกรรมความงามได้กล่าวว่า ผู้เสพติดศัลยกรรมความงามจะแสวงหาการทำศัลยกรรมความงามมากกว่าหนึ่งครั้ง ในการแก้ไขจุดที่ตนเองคิดว่าบกพร่องในตำแหน่งเดิมๆ ซ้ำๆ หากบุคคลไม่ได้ทำศัลยกรรมความงามจะมีความคิดคำนึงถึงการทำศัลยกรรมความงามและพยายามหาวิธีทางและเวลาที่จะทำศัลยกรรมความงามทำให้เวลาส่วนใหญ่ของผู้เสพติดศัลยกรรมความงามจะอยู่ที่คลินิกหรือโรงพยาบาลที่ทำศัลยกรรมความงาม (มติชน. 2558: ออนไลน์) มีความสอดคล้องกับแพทย์ศัลยกรรมความงามที่ได้ให้ความหมายของผู้เสพติดศัลยกรรมความงามว่าเป็น ผู้ต้องการทำศัลยกรรมความงามหลายๆ ครั้งในระยะเวลาอันสั้น อาจจะเป็นตำแหน่งเดิมหรือตำแหน่งอื่นๆ ก็ได้ หากไม่ได้ทำศัลยกรรมความงามจะรู้สึกว่ามีผลกระทบต่อการใช้ชีวิต และมีความต้องการที่จะทำศัลยกรรมความงามอยู่เรื่อยๆ (นนท์ โรจนวัชรินนท์. 2558: สัมภาษณ์) เช่นเดียวกับการให้ความหมายของนักจิตวิทยาด้านพฤติกรรมศาสตร์เสพติด กล่าวว่า ผู้เสพติดศัลยกรรมความงาม หมายถึงผู้ทำศัลยกรรมความงามทำเพื่อให้ตัวเองรู้สึกดี รู้สึกชั่วขณะ แล้วกลับมาแสวงหา ทำซ้ำๆ ทำแล้วทำอีกทำมากกว่าเดิมจนเกิดการควบคุมหยุดยั้งตัวเองไม่ได้ (พัฒนกิจ ชอบทำกิจ. 2558: สัมภาษณ์)

1.3.2 ผลกระทบของการเสพติดศัลยกรรมความงาม

ผู้ที่เสพติดศัลยกรรมความงามส่วนใหญ่จะตรวจพบว่ามีอาการของโรค (body dysmorphic disorder) ถือเป็นอาการของโรคทางจิตเวชประเภทหนึ่ง และจะมีการพัฒนาระดับความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ หากไม่ได้รับการบำบัด โดยบุคคลจะเกิดภาวะหมกมุ่นเกี่ยวกับรูปลักษณ์ของร่างกายบางส่วนที่เขารู้ไปเองว่ามีข้อบกพร่องน่าเกลียดทั้งที่จริงๆ แล้วดูปกติหรือใกล้เคียงปกติหรือมีความผิดปกติเพียงเล็กน้อยแต่บุคคลมีความกังวลเป็นอย่างมากไม่สมเหตุสมผลและเชื่อมั่นมากกว่าเขามีความผิดปกตินั้นจริงและกลัวว่าจะไม่เป็นที่สนใจหรือได้รับความเกลียดชัง ความคิดนี้ไม่ได้ดีขึ้นโดยการใช้คำพูดยืนยันถึงความปกติหรือคำชมความคิดหมกมุ่นนี้ทำให้บุคคลใช้เวลาหลายๆ ในการทำพฤติกรรมซ้ำๆ เช่นส่องกระจกการเสาะหาคำยืนยันการเปรียบเทียบการแต่งตัวแต่งหน้ามาก , มีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงเช่นจากสังคมกระจกแสงสว่าง , ความมั่นใจในตัวเองลดลงอย่างมากและผลที่เกิดขึ้นคือทำให้เกิดความบกพร่องในการเข้าสังคมนำที่การทำงานครอบครัวหรือเกิดความทุกข์ทรมานใจอย่างมาก (Sarwer et.al.,1998)ในทางกลับกันถ้าเกิดการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้นจากการทำศัลยกรรมความงาม บุคคลจะคิดว่าการทำศัลยกรรมความงามสามารถแก้ไขข้อบกพร่องของตนเองได้จึงแสวงหาและต้องการการทำศัลยกรรมความงามมากขึ้น จนเกิดเป็นการเสพติดศัลยกรรมความงามอย่างไม่รู้ตัว

ประการต่อมาคือการที่บุคคลขาดความเชื่อมั่นในตนเอง มีความรู้สึกไม่พึงพอใจรูปร่างหน้าตาของตนเองสอดคล้องกับการศึกษาของเซอร์เวอร์ (Sarwer. 1997) พบว่า ความจริงแล้วการศัลยกรรมความงามล้วนมีอายุของมัน และย่อมเปลี่ยนแปลงสภาพไปที่ละน้อยตามวัยที่ล่วงไป ผลหลังการศัลยกรรมความงามอาจทำให้ความพึงพอใจได้ในระยะหนึ่ง แต่ไม่สามารถคงอยู่เช่นนั้นได้ตลอดสิ่งนี้เองที่นำมาซึ่งการเข้ารับการศัลยกรรมซ้ำแล้วซ้ำอีกเพื่อรักษาสภาพนั้นเอาไว้ให้คงอยู่ตลอดไปแสดงให้เห็นว่าวิธีการทำศัลยกรรมความงามอาจไม่ใช่ทางออกที่ทำให้เกิดความพึงพอใจการทำศัลยกรรมความงามทุกอย่างล้วนแล้วต้องอยู่บนพื้นฐานของความพอดีมิใช่บนพื้นฐานของความพอใจของตนเอง ซึ่งมองลึกๆ ลงไปในความพอใจของบุคคล อาจมีผลมาจากการขาดความชื่นชมจากคนในครอบครัว เช่น พ่อแม่ มาตั้งแต่วัยเด็ก ทำให้ขาดความมั่นใจในตัวเอง และตัวเองก็ไม่สามารถที่จะชื่นชม

หรือมองจุดดีในด้านอื่นๆ ที่ไม่เกี่ยวกับความสวยงามของตนเองได้ และก็มีบางคนที่ถูกปรนเปรอด้านวัตถุ หรือได้รับการชื่นชมที่มากเกินไป จนทำให้เด็กเหล่านั้นเติบโตขึ้นมาเป็นคนที่หลงตัวเอง จนรู้สึกขาดความตื่นตัวในชีวิต ต้องแสวงหาความตื่นตัวหรือความสุขใหม่ๆ รวมถึงความสวยงามที่ไม่รู้จักจบสิ้นให้กับตัวเองอยู่ตลอดเวลา ดังจะเห็นว่าบางคนทำศัลยกรรมหรือทำหน้าตาจนแทบจะจำไม่ได้หรือมีเค้าโครงเดิมเหลืออยู่เลย เพียงเพื่อให้สังคมยอมรับว่าตนเองยังสวยงามอยู่เท่านั้นเอง พฤติกรรมต่างๆ ที่แสดงออกมานั้น บางครั้งก็มีความหมายเฉพาะตัวของมันเอง ซึ่งบางคนก็ไม่สามารถสื่อออกมาได้อย่างตรงไปตรงมา แต่กลับมีความหมายโดยนัยที่ซ่อนอยู่ เช่น บุคคลที่พยายามที่จะไม่รับประทานอะไร จนตัวเองผอม ซึ่งสาเหตุอาจจะไม่ได้มาจากความวิตกกังวลในเรื่องรูปร่างอย่างเดียว หากแต่เป็นพฤติกรรมที่ถูกกำหนดมาจากจิตใต้สำนึกในการที่จะเอาชนะใครบางคน ที่เข้ามามีอิทธิพลต่อชีวิตของเขา สำหรับผู้ที่เสพติดศัลยกรรมความงามอาจมีเหตุผลที่ต้องการสวยงามที่ครบสมบูรณ์แบบเพราะรู้สึกว่าคุณภาพของตัวเองอยู่ตลอดเวลา รู้สึกแพ้ พยายามหาทางที่จะเอาชนะ โดยเพียงเฝ้าคิดไปว่าการสวยงามจนไม่มีที่ติจะเป็นการบอกว่าฉันสามารถลบคำสบประมาทจากคนอื่น ความรู้สึกนึกคิดเช่นนี้เอง อาจมีผลให้บุคคลเกิดการเสพติดศัลยกรรมความงามตามมาอย่างไม่รู้ตัว

สุดท้ายมาจากสิ่งแวดล้อม เช่น สภาพสังคม การแข่งขันกัน การตกเป็นเหยื่อของกลุ่มธุรกิจความสวยงามที่มีอยู่เกลื่อนบ้านเกลื่อนเมือง ไม่ว่าจะมีความรู้หรืออ้อยอิ่งคุณภาพก็กระจัดกระจายอยู่เต็มไปหมด รวมถึงค่านิยมในสังคมจากคนใกล้ชิดหรือจากกลุ่มคนบางคนที่มีความอิทธิพลต่อเจตคติของคนในสังคมส่วนใหญ่ อย่างเช่น บุคคลกลุ่มดารานักแสดงที่มีความนิยมศัลยกรรมความงามเพื่อความก้าวหน้าทางอาชีพการงาน มีผลให้เกิดอิทธิพลต่อเจตคติของคนในสังคม แม้ความสวยงามเหล่านั้นอาจจะช่วยทำให้มีความภาคภูมิใจในช่วงเวลาที่สายตาทลวยๆ คู่กำลังจับจ้องอยู่ก็ตาม แต่ในที่สุดก็ดูเหมือนว่าเวลาดาที่ชื่นชมเหล่านั้นก็มีเวลาที่จำกัดได้เพียงระยะเวลาหนึ่งเท่านั้นเอง ผู้เสพติดศัลยกรรมความงามพยายามหาวิธีการเพื่อที่จะให้ตนเองเป็นที่สนใจโดยคิดว่า วิธีการทำศัลยกรรมเพื่อเปลี่ยนแปลงตนเองเป็นวิธีการที่ดีที่สุดอาจจะนำมาซึ่งผลพลอยได้ในแง่บวกหลาย ๆ ประการ ทั้งเข้าสังคมได้ง่ายขึ้น ผู้คนให้ความสนใจ เป็นที่ยอมรับ จึงทำบุคคลรู้สึกอยากศัลยกรรมความงามให้ดียิ่งขึ้นไปอีก โดยลืมนึกไปว่าจุดประสงค์ของการศัลยกรรมความงามเพียงเพื่อเสริมเติมแต่งเน้นเรื่องรูปลักษณ์ภายนอกเท่านั้น ไม่อาจใช้เพื่อรักษาสถานะซึ่งเป็นที่ยอมรับจากคนทั่วไปไว้ได้ตราบนานซึ่งสิ่งเหล่านี้หากผู้ทำศัลยกรรมความงามขาดความตระหนักรู้ในตนเอง ก็จะทำมาสู่การทำศัลยกรรมความงามอย่างไม่สิ้นสุด

1.3.3. สัญญาณเตือนก่อนมีอาการของการเสพติดศัลยกรรม

การที่บุคคลมีพฤติกรรมเสพติดศัลยกรรมความงาม หมายถึงพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความไม่พอใจในรูปร่างหน้าตาของตนเองและต้องการทำศัลยกรรมเพื่อปรับเปลี่ยนแก้ไข รูปร่างหน้าตาตนเอง โดยไม่สามารถบอกขอบเขตของการทำศัลยกรรมความงามที่ชัดเจนหรือระยะเวลาสั้นที่สุดได้ โดยมีวิธีสังเกตผู้ที่มีแนวโน้มจะมีอาการเสพติดศัลยกรรมความงามดังนี้

1.3.3.1. ทำศัลยกรรมหลายครั้งในตำแหน่งเดิม หรือเปลี่ยนตำแหน่งอื่นไปเรื่อยๆ

1.3.3.2. มีพฤติกรรมย้ำคิดว่าจะต้องเสริมจุดบกพร่องให้ดูดี ทั้งที่ไม่ได้เป็นข้อบกพร่องใหญ่โต

จนสังเกตเห็นได้

1.3.3.3. รู้สึกคลั่งไคล้ในสัดส่วนรูปร่างของคนที่มีอิทธิพลต่อค่านิยมในสังคม และอยากมี
อวัยวะที่สวยงามเหมือนบุคคลเหล่านั้น

1.3.3.4. หมกมุ่นอยู่กับการหาข้อมูลเรื่องวิวัฒนาการของศัลยกรรมความงามสมัยใหม่จนส่งผล
ต่อการใช้ชีวิตประจำวัน

1.3.3.5. ใช้เงินจำนวนเพิ่มมากขึ้นไปกับการทำศัลยกรรมความงาม

1.3.3.6. ใช้เวลาส่วนใหญ่ในการดำเนินชีวิตในการค้นหาแพทย์ศัลยกรรมความงาม วิธีและ
กระบวนการของการทำศัลยกรรมความงาม พร้อมทั้งนัดปรึกษาแพทย์และถามถึงจุดบกพร่องของตัวเองอยู่
ตลอดเวลา

1.3.3.7. แพทย์มีรายงานเตือนว่าร่างกายไม่ควรได้รับการศัลยกรรมความงามอีก เพราะจะเป็น
อันตรายแก่ชีวิต

ความจริงแล้วศัลยกรรมความงามไม่ใช่เรื่องเลวร้ายแต่ประการใด ผู้คนส่วนใหญ่ได้รับประโยชน์จาก
การทำศัลยกรรมความงาม เช่นเด็กที่มีใบหน้าพิการ หรือคนที่มีภาพลักษณ์เป็นที่น่ารังเกียจต่อสังคม การ
ทำศัลยกรรมความงามสามารถช่วยแก้ไขข้อบกพร่องและ ทำให้พวกเขาเหล่านั้นเกิดความภาคภูมิใจในตนเอง แต่
สำหรับผู้เสพติดศัลยกรรมความงามมักจะเป็นเรื่องที่มีความจำเพาะเจาะจงในจิตใจ ผู้ที่เสพติดต้องการสร้างและ
ตกแต่ง ปรับปรุงรูปลักษณ์ของตนอย่างไม่มีที่สิ้นสุดจนกระทั่งเกิดผลกระทบต่อการดำรงชีวิต ทำให้ผู้ที่เสพติด
ศัลยกรรมความงามต้องผ่าตัดหลายครั้งเพื่อให้บรรลุในสิ่งที่เขาต้องการ โดยไม่สามารถหยุดความพยายามในการ
แก้ไขรูปลักษณ์ตนเองได้ ฉะนั้นเพื่อต้องการทำความเข้าใจผู้เสพติดศัลยกรรมความงามให้เข้าใจมากยิ่งขึ้น และ
เพื่อความไวเชิงทฤษฎีจึงจำเป็นต้องทำความเข้าใจทฤษฎีและแนวคิดต่างๆที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์การเสพติด
ศัลยกรรมความงามโดยจะกล่าวถึงดังต่อไปนี้

2. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์การเสพติดศัลยกรรมความงามใบหน้า

ประสบการณ์การเสพติดศัลยกรรมความงามใบหน้าเป็นประสบการณ์ของบุคคลที่อาจมีความเหมือน
หรือแตกต่างกันตามบริบทเบื้องหลังของผู้เสพติดศัลยกรรมความงามใบหน้าแต่ละบุคคลที่ร่วมรับรู้และตีความกับ
สิ่งที่ตนประสบ เกี่ยวกับบริบทสังคมที่มองในระดับบุคคล มีปฏิสัมพันธ์กันโดยผ่านสัญลักษณ์และการให้
ความหมายซึ่งกันและกัน และมองการซึมซับจากวัฒนธรรมเข้ามาอธิบายประสบการณ์การดังกล่าว นอกเหนือจาก
อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมยังมีการมองไปถึงบริบทเงื่อนไขภายในตัวบุคคลที่ทำให้บุคคลมีตัวตน (self) จากการมี
สัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคล ที่แต่ละคนมีลักษณะแตกต่างกันเพราะต่างได้รับประสบการณ์ที่ต่างกัน การเรียนรู้ทาง
สังคม และการรับรู้ของบุคคล ทำให้เกิดการพฤติกรรมกรรมการเสพติดศัลยกรรมความงามใบหน้า

เนื่องมาจากการเสพติดศัลยกรรมความงามใบหน้าเป็นพฤติกรรมอย่างหนึ่งของมนุษย์ที่ต้องอาศัยการบูร
ณาการในศาสตร์ที่หลากหลายเพื่อทำความเข้าใจ อธิบาย เชื่อมโยงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ในทุกแง่มุมที่อยู่ภายใต้
ประสบการณ์การเสพติดศัลยกรรมความงามใบหน้า ทั้งนี้ผู้วิจัยอาศัยทฤษฎีทางสังคมวัฒนธรรมในการมอง
ภาพรวมหรือมองดูโลกของผู้เสพติดศัลยกรรมความงามใบหน้า และใช้แนวคิดและทฤษฎีทางจิตวิทยาและจิตเวช

มองไปที่ตัวบุคคล ดูความเป็นตัวตน บุคลิกภาพ การเรียนรู้ การรับรู้ ดังนั้นในการศึกษาคั้งนี้ผู้วิจัยได้ทบทวนแนวคิดและทฤษฎีที่น่าจะเกี่ยวข้องกับประสบการณ์การเสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้ามาพอสังเขปดังนี้

2.1. แนวคิดและทฤษฎีทางสังคมวัฒนธรรม

ส่วนใหญ่แนวคิดและทฤษฎีทางสังคมวัฒนธรรมที่นำมาของผู้เสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้ามักอธิบายความแตกต่างในเรื่องของการเสพติดที่มีการทำความเข้าใจภายใต้บริบทของสังคมและวัฒนธรรม ในการอธิบายพฤติกรรมและการเสพติดของแต่ละบุคคลจากกระบวนการเรียนรู้ทางสังคมและสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ อันได้แก่ ทฤษฎีการปฏิสังสรรค์เชิงสัญลักษณ์ ทฤษฎีการเปรียบเทียบทางสังคม และแนวคิดการซึมซับจากวัฒนธรรมสังคม โดยมีดังต่อไปนี้

2.1.1 ทฤษฎีการปฏิสังสรรค์เชิงสัญลักษณ์ (Symbolic Interaction Theory)

เป็นการมองคนในระดับปัจเจกบุคคล และมองกระบวนการถ่ายทอดทางสังคมในเชิงการปฏิสังสรรค์ระหว่างผู้ถ่ายทอดกับผู้ถูกถ่ายทอด ซึ่งเป็นกระบวนการพัฒนาความเป็นตัวตน (Self) ของบุคคลหากนำทฤษฎีดังกล่าวมาทำความเข้าใจประสบการณ์การเสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้าโดยเป็นการศึกษาว่าผู้เสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้ามีมุมมองต่อตนเองอย่างไร และบุคคลแวดล้อมทำให้เกิดการมองตัวเองอย่างไร เพื่อนำไปสู่การตีความและให้ความหมาย

โดยผู้นำทางด้านทฤษฎีในกลุ่มนี้ที่สำคัญได้แก่ เฮอร์เบิร์ตมีด (George Herbert Mead) แนวคิดและ ชาร์ลส์ฮอร์ตัน คูลี (Charles Horton Cooley) มีแนวคิดที่สำคัญ คือ การพัฒนามโนภาพเกี่ยวกับตน (self concept) หรือ แนวความคิดเกี่ยวกับตน ที่เกิดจากความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับสังคม และกล่าวว่ามนุษย์ดำเนินชีวิตอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่มสังคม เพื่อให้สามารถดำรงชีวิตอยู่รอดภายใต้เงื่อนไขของสภาวะการณ์แวดล้อมต่างๆ ดังนั้นมนุษย์จึงต้องใช้วิธีการต่างๆ ทั้งที่เป็นการกระทำต่อสภาวะการณ์แวดล้อมนั้น และที่เป็นการกระทำต่อตนเองในการปรับตัวเพื่อให้สอดคล้องกับการดำเนินชีวิตที่ต้องก้าวไป การดำเนินชีวิตของมนุษย์จึงมีสภาพพื้นฐานเป็นการดำเนินชีวิตทางสังคม (Social life) ในลักษณะการกระทำระหว่างกัน ซึ่งมีจุดมุ่งหมายและวิธีการที่แตกต่างกันโดยอาศัยการสื่อสารเป็นสื่อกลางในการทำความเข้าใจร่วมกัน ด้วยความเชื่อที่ว่ามนุษย์กระทำต่อสิ่งต่างๆ บนพื้นฐานของความหมายและต้องผ่านการตีความของบุคคล (สุภางค์ จันทวานิช. 2554)

ตามแนวคิดของ ชาร์ลส์ฮอร์ตัน คูลี (Cooley) กล่าวถึงแนวคิดเกี่ยวกับตัวตน (Self) โดยการมองตนเองในฐานะเป็นกระจกเงา (Looking-Glass Self) ซึ่งเป็นกระบวนการที่บุคคลจินตนาการเกี่ยวกับตนเองที่ปรากฏต่อสายตาผู้อื่น จินตนาการเกี่ยวกับการตัดสินของผู้อื่นเกี่ยวกับตนเองที่ปรากฏต่อสายตาผู้อื่นอย่างไรและการพัฒนาความรู้สึกเกี่ยวกับตนเองซึ่งเป็นมุมมองการมองตนเองจากมุมมองของผู้อื่น เมื่อนำมาสู่การทำความเข้าใจในประสบการณ์การเสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้า การที่ผู้เสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้ามีมุมมองกับตนเองส่วนหนึ่งมาจากการให้ความหมายของคนในสังคมที่เป็นไปในแง่ลบทำให้ผู้เสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้ารับเอาสิ่งที่ผู้อื่นมอง มาเป็นตัวตนของตนเอง สิ่งเหล่านี้ยิ่งก่อให้เกิดการประเมินตนเองในแง่ลบมากยิ่งขึ้น

เมื่อมองแนวคิดของ มีด (Mead. 1967) พบว่า แนวคิดดังกล่าวได้สนับสนุนและเติมเต็มแนวคิดของ ชาร์ลส์ ฮอร์ตัน คูลีย์ (Cooley) โดยเขาได้จำแนกตัวตนของบุคคลเป็นสองส่วนคือ “Me” ที่เป็นการมองตนเองจากมุมมองของผู้อื่น และ “I” เป็นตัวตนที่ตอบสนองความคิดเหล่านั้น พฤติกรรมเป็นผลมาจากการปฏิสังสรรค์ภายใน ซึ่ง I ตอบสนองต่อ Me และกลับมาตอบสนองต่อ I แล้วบุคคลแสดงออกไป ซึ่งการมีปฏิสังสรรค์กับบุคคลอื่นในสังคมทำให้เกิดการมองตนเองจากมุมมองของบุคคลอื่น (Me) จึงเกิดเป็นการตีความและการให้ความหมายแก่ตน (I) และสามารถให้ความหมายของประสบการณ์การเสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้า ภายใต้บริบทแวดล้อมได้อีกด้วย สำหรับประเด็น สังคม (Society) “I” คือส่วนที่เกี่ยวข้องกับความต้องการของตนเองที่แสดงออกมามีใช้ความต้องการของสังคม ส่วน “Me” คือส่วนที่เป็นตัวเองที่ยอมรับกฎเกณฑ์ของสังคมเมื่อนำมาเทียบกับประสบการณ์ที่ต้องการจะศึกษาพบว่าก่อนที่บุคคลจะมีประสบการณ์การเสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้า สังคมอาจมีส่วนเกี่ยวข้องที่ทำให้บุคคลก้าวเข้าสู่ประสบการณ์นั้นเนื่องจากสังคมได้กำหนดรูปแบบและความงามตามค่านิยมไว้ เป็นสิ่งที่ส่งเสริมให้บุคคลรับรู้จากสังคมว่าตนไม่มีความงามตามที่ค่านิยมของสังคมกำหนด จึงเกิดความรู้สึกถึงความไม่สมดุระหว่างความงามของตนกับความงามตามสังคมกำหนด ทำให้เกิดความกลัวการแปลกแยกการไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม จึงจำเป็นต้องใช้เทคโนโลยีทางการแพทย์เข้ามาหรือถอนรูปลักษณะเดิมที่ติดตัวมาแต่กำหนดและสร้างขึ้นมาใหม่ตามที่สังคมกำหนด โดยความงามที่สังคมกำหนดมิได้หยุดนิ่งและตายตัว อาจจะทำให้บุคคลต้องวิ่งไล่ตามความงามนั้นจนทำให้เกิดการทำตัลยกรรมความงามซ้ำๆ และเมื่อมองประสบการณ์ในขณะเสพติดตัลยกรรมความงาม การที่สังคมได้ตราหน้าผู้เสพติดตัลยกรรมความงามในทางลบแต่เนื่องจาก “Me” ไม่ได้เป็นตัวควบคุมการกระทำของบุคคลเสมอไป ทำให้ผู้เสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้าอาจมีมุมมองต่อตนเองเป็นไปในทิศทางเดียวกับสังคมก็เป็นได้

มีด (Mead) ยังชี้ให้เห็นว่า โน้ตชนแห่งตนไม่ใช่เป็นสิ่งที่ได้รับผลกระทบจากบุคคลอื่นเท่ากันทุกคน ในหลายกรณีคนบางคนมีความสำคัญต่อบุคคลมากกว่าคนอื่น และผู้ที่บุคคลใช้ตัดสินพฤติกรรมต้องเป็นผู้ที่มีความสำคัญต่อบุคคลมากที่สุด (significant others) นอกจากนี้บุคคลยังใช้คนบางกลุ่มในการประเมินตนเอง ความเชื่อ เจตคติ และบรรทัดฐานของบุคคล กลุ่มคนในลักษณะนี้เรียกว่ากลุ่มอ้างอิง (reference groups) หากต้องการที่จะศึกษาเพื่อให้เกิดความเข้าใจถึงเบื้องหลังในการให้ความหมายของประสบการณ์การเสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้าของผู้เสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้าต้องมองย้อนไปที่ถึงวัยเด็ก ซึ่งเป็นวัยที่สำคัญต่อการสร้างบุคลิกภาพ รวมทั้งอารมณ์และจิตใจ กลุ่มอ้างอิงที่สำคัญคือครอบครัว วัยเด็กจะได้รับการปลูกฝังค่านิยมบรรทัดฐาน เป็นพื้นฐานการอบรมเลี้ยงดูบุคลิกลักษณะวัฒนธรรม ความเชื่อ รวมไปถึงแนวความคิดความเชื่อเกี่ยวกับความงามของคนในครอบครัวอาจจะปลูกฝังให้บุคคลกลายเป็นคนรักสวยรักงามอย่างไม่รู้ตัว จนพัฒนาความเป็นบุคลิกภาพในตอนโต เมื่อบุคคลเข้าสู่วัยรุ่นถือว่าเป็นวัยที่พร้อมด้านองค์ประกอบของร่างกายและพัฒนาการด้านอารมณ์สังคม เอื้ออำนวยให้วัยนี้สนใจในการพัฒนาความงามมากขึ้น กลุ่มอ้างอิงที่สำคัญของวัยนี้คือกลุ่มเพื่อน บุคคลจะรับเอาค่านิยมความงามของกลุ่มเพื่อนมาเป็นความงามตามมาตรฐานของตน และกลุ่มอ้างอิงอีกกลุ่มที่ขาดไม่ได้คือสื่อโฆษณาต่างๆ ที่เป็นส่วนสำคัญในการสร้างค่านิยมของความงามผ่านตัวแบบ โดยอาศัยพัฒนาการตามวัยเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการลอกเลียนแบบ เกิดการสร้างเงื่อนไขให้บุคคลคล้อยตาม ส่งผลให้

มองเห็นว่าการทำคัลยกรรมความงามเป็นเรื่องปกติในสังคมที่คนส่วนใหญ่ต้องทำเพื่อพัฒนาความงามของตน(พัชร์ พิชชาวันรักษ์พงษ์, 2552) และ สำหรับวัยทำงานกลุ่มอ้างอิงในวัยนี้ที่สำคัญ ส่งผลต่อลักษณะรูปลักษณ์ความงามของบุคคลคือกลุ่มเพื่อนร่วมงานร่วมไปถึงนายจ้าง และลักษณะงานของบุคคลที่มีอิทธิพลทำให้บุคคลต้องการพัฒนาความงาม เพื่อการลงทุนในหน้าที่การงาน บางอาชีพนายจ้างจะเป็นผู้กำหนดค่านิยมทางความงามแก่บุคคล ประกอบกับการที่บุคคลเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ความงามจึงมีส่วนสำคัญในการสร้างความได้เปรียบในการแข่งขันเพื่อมีงานทำ เพราะความสวยงามของรูปลักษณ์ ส่งผลไปถึงบุคคลิกภาพ และทำให้เกิดความมั่นใจ ทำให้ความงามกลายเป็นต้นทุนทางสังคมแก่บุคคล (สุรางค์ลิริ ศิริมา. 2555) บุคคลจึงต้องยอมรับแนวคิด ความเชื่อเกี่ยวกับความงามของสังคมมาไว้กับตน เพื่อทำให้ความงามของตนทัดเทียมกับสิ่งที่สังคมกำหนดจึงจำเป็นต้องหาวิธีทางในการพัฒนาความงามของตน หนึ่งในนั้นคือการทำคัลยกรรมความงาม ฉะนั้นการการรับเอามาตรฐานทางความงามของกลุ่มอ้างอิงมาเป็นมาตรฐานของเรา อาจเป็นแรงกดดันให้บุคคลในสังคม วิตกกังวลกับความงามของตนจนต้องมีการพัฒนาความงามซ้ำๆจนกลายเป็นผู้เสพติดคัลยกรรมความงามไปหน้า

การทำความเข้าใจในแนวคิดทฤษฎีปฏิสังสรรค์เชิงสัญลักษณ์ ทำให้เข้าใจการให้ความหมายต่อประสบการณ์การเสพติดคัลยกรรมความงามไปหน้าตามการตีความของผู้เสพติดคัลยกรรมความงามไปหน้า การให้ความหมายของบุคคลอาจมีใช่เพียงแค่การเผชิญหน้าและเกิดการรับรู้เท่านั้น แต่เป็นความหมายที่เกิดขึ้นจากบุคคลกับสิ่งนั้น และพฤติกรรมในการเสพติดคัลยกรรมความงามไปหน้าอาจเกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์จากสถานการณ์ และจากบุคคลอื่นๆ ที่อยู่ร่วมกันในสังคม ดังนั้นบุคคลที่เคยผ่านหรือมีประสบการณ์ดังกล่าวมาก่อน จะให้ความหมายประสบการณ์การเสพติดคัลยกรรมความงามไปหน้าได้ลึกซึ้งมากกว่า เพราะการให้ค่าความงามเป็นเสมือนวัตถุทางสังคมชนิดหนึ่ง ที่มีความหมายซ่อนอยู่จากประสบการณ์การเสพติด ซึ่งบลูเมอร์ (Blumer. 1969) ได้กล่าวถึงการศึกษาปรากฏการณ์ทางสังคมในโลกเชิงประจักษ์ ว่าควรศึกษาจากพฤติกรรมหรือการกระทำของมนุษย์ตามธรรมชาติที่เกิดขึ้น นอกจากนี้ เดนเซน และ ลินคอน (Denzin; & Linclon. 1994) ได้ให้ประเด็นหลักสำหรับระเบียบวิธีวิจัยตามลักษณะ ของพฤติกรรมนิยมแบบธรรมชาติ เพื่อใช้วิเคราะห์ตามความเป็นจริงทางสังคม จากจุดยืนของผู้ที่ถูกศึกษา และทำความเข้าใจความหมายของสิ่งต่างๆ ภายในกระบวนการปฏิสังสรรค์ เช่นเดียวกันในการศึกษาประสบการณ์ของผู้เสพติดคัลยกรรมความงามไปหน้า จำเป็นจะต้องทำความเข้าใจการให้ความหมายการตีความของผู้เสพติดคัลยกรรมความงามไปหน้า นอกจากผู้วิจัยจะยืนอยู่บนพื้นฐานความเป็นตัวของผู้เสพติดคัลยกรรมความงามไปหน้าแล้วยังต้องมองถึงกระบวนการปฏิสังสรรค์ของพวกเขากับการพบปะพูดคุยระหว่างกลุ่มเพื่อน หรือแม้แต่บุคคลรอบกาย ทั้งนี้เพื่อที่จะได้เข้าใจถึงการดำรงอยู่ หรือลักษณะของภาวะการเป็นอยู่ (being)ของผู้เสพติดคัลยกรรมความงามไปหน้า การศึกษาครั้งนี้จึงจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับบริบทแวดล้อมร่วมด้วย โดยทำความเข้าใจมิติเรื่องเวลาที่จะอาจทำให้แบบแผนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของบุคคลเปลี่ยนแปลงไป เพราะการตีความและให้ความหมายเป็นกระบวนการที่มีการสร้างขึ้นมิสามารถเกิดได้ด้วยตัวเอง ผู้วิจัยจึงจะละเลยบริบทแวดล้อมมิได้เลย

2.1.2 ทฤษฎีการเปรียบเทียบทางสังคม (The social comparison theory)

ทฤษฎีการเปรียบเทียบทางสังคมมีความคิดที่สอดคล้องกับทฤษฎีปฏิสังสรรค์เชิงสัญลักษณ์ โดยอธิบายจากแนวคิดของ เพททิเกรว (Pettigrew. 1979) ระบุว่าทฤษฎีดังกล่าวเป็นหลักการพื้นฐานของทฤษฎีการประเมินทางสังคม ซึ่งมนุษย์ใช้เรียนรู้เกี่ยวกับตนเองโดยการเปรียบเทียบตัวเองกับบุคคลอื่นและเป็นกระบวนการประเมินตนเองทางสังคมที่จะนำไปสู่ความคิดต่อตนเองโดยนำไปเปรียบเทียบกับชุดมาตรฐาน ค่านิยม ความเชื่อที่บุคคลในสังคมนั้น ๆ เชื่อถืออยู่ และเกณฑ์มาตรฐานที่บุคคลใช้ในการเปรียบเทียบตนเองกับบุคคลคนอื่น โดยปกติจะประเมินตนเองโดยการเปรียบเทียบกับบุคคลอื่นภายในกลุ่มเดียวกันได้แก่กลุ่มเพื่อน กลุ่มอาชีพเดียวกัน หรืออาจจะเปรียบเทียบกับกลุ่มอื่นๆ ซึ่งเรียกว่า เป็นบุคคลอ้างอิงและกลุ่มอ้างอิง (Reference Individual and Reference Groups)

จะเห็นได้ว่าบุคคลที่ต้องการการยอมรับจากสังคมมักเอาใจใส่กับรูปลักษณ์ของตนเอง และอาจประเมินความงามของตนเอง โดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์บรรทัดตามค่านิยมของสังคม ที่สื่อออกมาในรูปแบบต่างๆ เช่นละครทีวี ภาพยนตร์ นิตราสารผู้หญิง แฟชั่น เสื้อผ้า การโฆษณาขายสินค้าต่างๆ เป็นต้น (Garner. 1997) ตามทฤษฎีการเปรียบเทียบทางสังคม (The social comparison theory) อธิบายว่ามนุษย์มีวิธีการเรียนรู้ และรับรู้ถึงศักยภาพ ความสามารถของตนเอง จากการนำตนเองไปเปรียบเทียบกับสิ่งแวดล้อม (Festinger. 1954) ในอดีตการเปรียบเทียบมักเป็นการเปรียบเทียบกับคนใกล้ชิด ต่อมาความเจริญก้าวหน้าของวงการสื่อ ส่งผลให้สื่อกระแสหลักมีอิทธิพลต่อ สังคมโดยตรง ทำคนคิดและพฤติกรรมของคนในสังคมก็เปลี่ยนแปลงตามค่านิยมที่ถูกกำหนดโดยสื่อ (McLuhan; & Lapham. 1994) ทิศทางของการนำเสนอเป็นไปเพื่อการพยายามวาดภาพ ความสมบูรณ์แบบทางกายและปฏิเสธความจริงของการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายที่อาจเกิดขึ้นตามวัย เช่น ความแก่ชราและความอ้วน (Ewen, 2001) ตัวแบบที่นำเสนอมักจะมีรูปร่างหน้าตาในอุดมคติการนำเสนออย่างต่อเนื่องและเข้มข้นมีอิทธิพลต่อการรับรู้ และ ค่านิยมความงามโดยรวม ส่งผลให้เกิดปรากฏการณ์ที่เรียกว่าความไม่พอใจมาตรฐาน หรือ normative discontent (Tiggemann; & Lynch. 2001) เป็นปรากฏการณ์ที่คนส่วนใหญ่ไม่พึงพอใจในรูปลักษณ์ของตัวเอง ความไม่พึงพอใจนี้เกิดจากตัวต้นแบบที่บุคคลใช้ใน การเปรียบเทียบเพื่อประเมินของบุคคล ถ่ายโอนจาก คนใกล้ชิดไปสู่ดารานักแสดง หรือผู้ที่มิพบทาบตามสื่อ ต่างๆ ช่องว่างระหว่างตัวตนที่ บุคคลรับรู้ (perceive self) กับตัวตนที่บุคคลอยากจะเป็น (ideal self) ที่มีระยะห่างมากขึ้น คนที่ไม่พึงพอใจในรูปลักษณ์มีแนวโน้มประเมินตนเองต่ำกว่าความเป็นจริงซึ่งเป็นผลมาจาก ความบกพร่องของความสัมผัสการรับรู้มิติสัมพันธ์ (visual spatial) ความคิด (cognitive) และความรู้สึก (affective) (Dolce; et al. 1991) ซึ่ง กู๊ดแมน (Goodman. 1994) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบ ในกลุ่มตัวอย่างผู้ที่ทำศัลยกรรมความงามและไม่ทำศัลยกรรมความงามถึงแรงจูงใจ และเหตุผลในการตัดสินใจ พบว่าบุคคลจะตัดสินใจทำศัลยกรรมความงามเป็นเพราะต้องการที่จะปรับเปลี่ยนความเป็นจริงให้สอดคล้องกับความสมบูรณ์แบบในจินตนาการ ในขณะที่เดวิส (Davis. 1995) อธิบายเรื่องระยะห่างระหว่างตัวตนที่แท้จริงกับตัวตนในจินตนาการ ทำให้ความรู้สึกว่าความหมายของการมีตัวตนของบุคคล คอยๆ จางหายไปการทำศัลยกรรมความงามเปรียบได้กับวิธีการที่บุคคลพยายามเจรจาต่อรองอีกครั้ง (renegotiate) โดยการปรับเปลี่ยนร่างกายให้เข้าใกล้จินตนาการเพื่อคงไว้ซึ่งความมีอยู่ของตัวตน

ความไม่สอดคล้องกันระหว่างตัวตนทั้ง 2 ส่งผลให้เกิดบุคคลเกิดความเครียดและการตอบสนองทางอารมณ์ในรูปแบบที่แตกต่างกัน และมักแสดงออกมาในรูปแบบของอารมณ์เศร้าและกังวลใจ (Scott, 1993) มีความรู้สึกผิด กังวล และซึมเศร้ามากขึ้นหลังจากได้เห็นนางแบบในสื่อ สอดคล้องกับการศึกษาความผิดปกติทางจิตในกลุ่มที่ทำัลยกรรมความงามมากกว่ากลุ่มผู้ที่ไม่ทำัลยกรรมความงามอย่างมีนัยสำคัญ (Hoyt; & Kogan. 2001) สอดคล้องกับศึกษาของ นโปเลียน (Napoleon. 1993) จากการสำรวจพฤติกรรมโดยการสัมภาษณ์ในคลินิกพบว่าร้อยละ 20 ของผู้ทำัลยกรรมความงามจำนวน 133 ราย ได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นผู้ป่วยที่มีอาการในกลุ่มของ วิตกกังวล (anxiety) และ (depression) สอดคล้อง กับผลการทดสอบสมมติฐานที่แม้ว่ากลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มจะมีคะแนนสุขภาพจิตอยู่ในเกณฑ์ปกติ แต่ก็พบว่าคะแนนเฉลี่ยสุขภาพจิตในด้าน ซึมเศร้า (depression), วิตกกังวล (anxiety) และ อาการทางจิตอื่นๆ (psychotic) ของกลุ่มที่สนใจทำัลยกรรมสูงกว่ากลุ่มที่ไม่สนใจ

กล่าวโดยสรุปเมื่อคนเรามองเห็นความแตกต่างระหว่างตัวตนที่บุคคลรับรู้กับตัวตนในอุดมคติ (self - discrepancy) จะทำให้เกิด กระบวนการกำกับตนเอง (self regulation process) นั่นคือ คนเราจะพยายามปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงตนเองให้ได้ตามอุดมคติความแตกต่างมากเท่าใดก็จะต้องพยายามเปลี่ยนแปลงตนเองมากเท่านั้น โดยบุคคลจะยิ่งมองเห็นและประเมินรูปลักษณ์จากมุมมองของตนเองและจากการรับรู้บริบทแวดล้อมภายนอก เช่น เพื่อน ครอบครัว คนแปลกหน้า ซึ่งจะทำให้เกิดสิ่งที่เรียกว่า ช่องว่างระหว่างรูปลักษณ์ที่เป็นจริงและรูปลักษณ์ในอุดมคติขึ้น โดยช่องว่างนี้จะห่างเท่าใดขึ้นอยู่กับ 1) การรับรู้รูปลักษณ์ของบุคคลที่ตรงกับรูปลักษณ์ในอุดมคติ 2) การให้ความสำคัญกับรูปลักษณ์ในอุดมคติเหล่านั้น หากคนเราเกิดช่องว่างระหว่างรูปลักษณ์ที่เป็นจริงกับรูปลักษณ์ในอุดมคติมากเท่าใด ก็จะต้องพยายามเปลี่ยนแปลงตนเองให้ไปสู่อุดมคติของตนมากเท่านั้น

2.1.3. แนวคิดการซึมซับจากวัฒนธรรมสังคม (Sociocultural Internalization)

การซึมซับจากวัฒนธรรมสังคม หมายถึง การซึมซับค่านิยม และเจตคติเกี่ยวกับความงามจากวัฒนธรรมสังคมที่บุคคลอาศัยอยู่ และรับเอามาตรฐานด้านความงามและความดึงดูดใจจากสังคมและวัฒนธรรมมาเป็นมาตรฐานความงามของตน ทอมสันและสติค (Thompson; & Stice. 2004) อธิบายการซึมซับค่านิยมความงามจากวัฒนธรรมสังคมว่า เป็นการรวบรวมค่านิยมเฉพาะบางประการมาเป็นแนวทางหรือหลักการสำหรับความงามหรือความดึงดูดใจของตน โดยรับเอาบรรทัดฐานเกี่ยวกับขนาดของร่างกายและรูปร่างหน้าตาที่สังคมมองว่าดึงดูดใจมาเป็นบรรทัดฐานส่วนบุคคล และพยายามปรับพฤติกรรมของตนให้เข้าใกล้มาตรฐานเหล่านั้น บุคคลที่ได้รับสารเกี่ยวกับความสำคัญของความดึงดูดใจ และลักษณะที่เหมาะสมของรูปร่างหน้าตาผ่านทางสื่อต่าง ๆ ย่อมจะใส่ใจและวิตกกังวลกับรูปลักษณ์ของตนเองเพิ่มขึ้น และอาจพยายามใช้วิธีการต่างๆ เข้ามาช่วยให้ตนเองประสบความสำเร็จตามมาตรฐานความดึงดูดใจที่สังคมวางไว้ (Frederickson; & Roberts. 1997) ดังมีหลักฐานว่าโฆษณาเกี่ยวกับการออกกำลังกาย และการควบคุมอาหารที่เพิ่มขึ้น ในนิตยสารของผู้หญิงสัมพันธ์กับความผิดปกติในการรับประทานอาหารที่มีเพิ่มสูงขึ้น (Wiseman; et al. 1992) งานวิจัยจำนวนหนึ่งพบว่า การซึมซับค่านิยมความงามจากวัฒนธรรมสังคมอาจเป็นปัจจัยหนึ่งที่เป็นสาเหตุเริ่มต้นของความกังวลเรื่องการรับประทานอาหาร และความกังวลเกี่ยวกับรูปร่างนอกจากนี้การซึมซับค่านิยมความงามจากวัฒนธรรมสังคมยังสัมพันธ์ทางบวกกับความไม่พึงพอใจในรูปร่างของตนเอง (Stice; & Hoffman. 2004) และเป็นตัวแปรทำนายโรคที่เกิด

จากผิดปกติในการรับประทานอาหารด้วย (Stice. 1994; Stice. 2002) การซึบซับค่านิยมความงามจากวัฒนธรรมสังคมนั้น จึงมีความสัมพันธ์กับความสนใจต่อการปรับปรุงความงามของผู้หญิง (Delinsky. 2005; Henderson-King; & Broo. 2009; Sarwer; et al. 2005; Sherry; & Holl. 2009; Swami; et al. 2008) เนื่องจากการนำเสนอข้อมูลการปรับปรุงความงามที่เพิ่มขึ้น อย่างมากในสื่อต่าง ๆ ทั้งการโฆษณา รายการแนะนำเทคนิคทางการแพทย์ใหม่ๆ ในการทำศัลยกรรมเสริมความงาม และรายการเรียลลิตีที่วีทีวีที่นำเสนอการแปลงโฉมผู้ร่วมรายการด้วยการทำศัลยกรรมความงาม (Sherry; et al. 2004) เหล่านี้ทำให้เสริมสร้างความงามกลายเป็นเรื่องปกติธรรมดาในสังคมปัจจุบัน และทำให้บุคคลซึมซับค่านิยมการทำศัลยกรรมความงามเป็นมาตรฐานความงามของตนเองในที่สุด

2.1.4. แนวคิดเกี่ยวกับตราบาป (stigma)

ความหมายคำว่าตราบาป (stigma) หมายถึงเครื่องหมายแห่งความอัปยศที่สังคมตีตราให้แก่บุคคลอันเนื่องมาจากความผิดปกติทางร่างกายหรือการมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากมาตรฐานของสังคม โดยก๊อฟแมน (Goffman) ให้คำอธิบายว่ามลทินหรือตราบาปคือคุณลักษณะทางร่างกายหรือสังคมที่ลดทอนคุณค่าอัตลักษณ์ทางสังคมของบุคคล ทำให้เขาไม่ได้รับการยอมรับอย่างเต็มที่ (สุภางค์ จันทวานิช. 2554) ดังนั้นคำว่า “ตราบาป” โดยทั่วไปมักหมายถึงลักษณะทางกายที่เห็นได้ชัด มีความเป็นสิ่งที่ผิดปกติวิสัยที่คุ้นชิน และเป็นตัวรูปสัญลักษณ์ (signifier) ที่มีความหมายเลวร้ายทางศีลธรรม สัญลักษณ์ (signs) ดังกล่าว จะเป็นตัวประกาศให้บุคคลนั้นกลายเป็นผู้ถูกตำหนิ ผิดจารีตประเพณี สังคมควรหลีกเลี่ยงโดยเฉพาะในที่สาธารณะ เมื่อมีคนที่เราไม่คุ้นชิน ความคิดเหล่านี้จะปรากฏขึ้นและจะทำให้คนที่เราเผชิญอยู่นั้นแตกต่างจากคนอื่น ไม่เป็นที่ต้องการ มีมลทิน ไม่จัดนับ หรือให้ที่อยู่ในความรู้สึก ลักษณะที่ปรากฏขึ้นในใจเช่นนี้เรียกว่า “ตราบาป” ซึ่งถูกสถาปนาขึ้นจากความแปลกแยกแตกต่างระหว่างเอกลักษณ์ทางสังคมที่เสมือนจริง/คาดหวัง (virtual social identity) กับเอกลักษณ์ทางสังคมที่เป็นจริง (actual social identity) แม้ว่าตราบาปเป็นคำที่ไปเชื่อมโยงกับลักษณะที่ไม่พึงประสงค์ แต่แท้จริงแล้วเป็นความสัมพันธ์ของภาษา การให้ความหมายมิใช่ลักษณะนั้นๆ

ก๊อฟแมน (Goffman) ได้จัดประเภทของตราบาปออกเป็น 3 ลักษณะด้วยกัน 1) ความรู้สึกรังเกียจต่อร่างกาย (abominations of the body) ซึ่งเป็นผลมาจากร่างกายแตกต่างไปจากบรรทัดฐานทางสังคม 2) ความต่างพร้อยที่เกิดขึ้นกับบุคลิกลักษณะของปัจเจกบุคคล (blemishes of individual character) 3) ตราประทับต่อความเป็นเผ่าพันธุ์/กลุ่มเฉพาะ (tribal stigmas) กล่าวโดยภาพรวมตราประทับทั้ง 3 ลักษณะนี้ก็คือสิ่งที่นำไปสู่การลดทอนคุณค่า (devalue) ของมนุษย์และตราประทับจะแผลงฤทธิ์ส่งผลกระทบต่อบุคคล ก็ต่อเมื่อบุคคลไม่สามารถเก็บซ่อนหรือปิดบัง (conceal) ตราประทับเหล่านี้ไว้ได้ โดยธรรมชาติแล้ว คนปกติ (normal) กับคนที่ถูกตีตรา (stigmatized) ต้องมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกัน/ผสมผสานระหว่าง “คนปกติ” และ “คนถูกตราบาป” เสมอ

ผลเสียของการมีตราบาปมีมากมายเช่น ความรู้สึกมีปมด้อย ความอิจฉา รู้สึกไม่มั่นคง ไม่มั่นใจ โดยเฉพาะความรู้สึกไม่มั่นใจว่าคนปกติจะแยกแยะและยอมรับพวกเขาอย่างไร ความรู้สึกไม่มั่นคงนี้เกิดจากคนที่มิตราบาปไม่รู้เขาถูกจัดวางให้มีตำแหน่งแห่งที่ใดที่เหมาะสมกับพวกเขาทำให้ถูกกีดกันแปลกแยกออกจากสังคม การถูกรังเกียจ การทำให้โดดเดี่ยว การไม่มีคนคบหาสมาคม จนทำให้ผู้เสพติดศัลยกรรมความงามใบหน้ามีความรู้สึกไม่มั่นคงในตำแหน่งแห่งที่ ที่ตนจะสามารถจะมีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ ได้อย่างมั่นใจ

เมื่อนำกรอบการตีตราทั้ง 3 ลักษณะ ตามแนวคิดของก๊อฟแมน (Goffman) มาวิเคราะห์จะพบว่า การตีตราลักษณะที่ 1 สามารถอธิบายร่างกายของผู้เสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้าได้ถ้าหากใบหน้านั้นมึร่องรอยของการทำตัลยกรรมความงามอยู่บนใบหน้า หรือถ้าไม่มีร่องรอยใดๆหรือเก็บซ่อนเร้น (conceal) ตราบประทับไว้ได้ ถึงอย่างไรก็ตามผู้เสพติดตัลยกรรมความงามก็สำนึกรู้ว่าใบหน้าตนเองมีความผิดปกติที่แตกต่างจากคนปกติในสถานะที่ใบหน้าบรรจุร่องรอยการทำตัลยกรรมความงามใบหน้า ส่วนตราบาปลักษณะที่ 2 สามารถนำมาอธิบายความต่างพร้อยของชีวิตตนเองที่ได้รับเชื่อมาบรรจุไว้ในใบหน้า และคุณลักษณะที่สังคมไม่ต้องการ ตราบาปลักษณะที่ 3 อธิบายได้ว่าผู้เสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้าเป็นกลุ่มเสี่ยงเฉพาะที่ถูกสังคมมองว่าใบหน้าเป็นพาหนะ (vehicle) ของการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นและสังคม

สรุปแล้วแนวคิดเรื่องการตีตราหรือตราบาป นำมาอธิบายประสบการณ์การเสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้าของผู้เสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้าได้อย่างดี ทั้งนี้เพราะพวกเขาได้กลายเป็นผู้มีประสบการณ์การเสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้าบนการจำกัดพื้นที่ด้วยความคับแคบทางสังคมและตีตราแก่พวกเขาในมิติเชิงลบที่รุนแรงและต่อเนื่อง ทั้งที่พวกเขาเองว่าตนเองไม่ได้ทำให้สังคมเดือดร้อน เนื่องจากเขาเองมีการกระทำต่อใบหน้าของตนเองซึ่งเป็นการมองการทำตัลยกรรมความงามใบหน้าเป็นเรื่องส่วนตัวที่สังคมไม่มีวันเข้าใจ ทำให้เขาถูกตีตราอย่างไม่ยุติธรรมและรู้สึกเป็นเหยื่อที่ถูกกระทำ (victim) จากสังคม ที่มีความเชื่อ ความคิด ค่านิยม และการปฏิบัติที่ลดทอนคุณค่าจากการเชื่อมโยงทางสังคม (structure) ของคนจากการเป็นผู้เสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้า ซึ่งแนวคิดนี้พยายามนำมาอธิบายและเป็นการทำความเข้าใจถึงประสบการณ์ที่ผู้เสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้าได้รับการตีตราอย่างไร จากใครบ้าง พวกเขาให้ความหมายและตีความจนนำไปสู่การเผชิญชีวิตจากประสบการณ์ด้านนี้อย่างไรบ้าง

ปัจเจกบุคคลเมื่อถูกตีตราจากโครงสร้างสังคมแล้ว ถูกนำมาเปรียบเทียบความเหมือนหรือความแตกต่างระหว่างปัจเจกบุคคลกับปัจเจกบุคคล หรือระหว่างปัจเจกบุคคลกับกลุ่มปัจเจกบุคคลผลพวงของความแปลกแยกแตกต่างคือการไม่ถูกยอมรับ การถูกแบ่งแยก (discrimination) การถูกลดทอนคุณค่า (devalue) ของความเป็นปัจเจกจากบุคคล ถูกกระทำให้ต่ำต้อยด้อยค่าลงไป โดยเฉพาะกลุ่มผู้เสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้าที่ต้องเผชิญกับความผิดปกติมักจะถูกกีดกัน ปิดกั้น จากสังคมอย่างหนักหน่วง รุนแรงและต่อเนื่อง

จะเห็นได้ว่าแนวคิดและทฤษฎีทางสังคมวัฒนธรรมที่ได้กล่าวมาข้างต้น มีจุดร่วมและจุดแตกต่างในการทำความเข้าใจประสบการณ์การเสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้าดังนี้ ทฤษฎีปฏิสัมพันธ์เชิงสัญลักษณ์มีผู้นำแนวคิดคือ ชาร์ลฮอร์ตัน คูลี (Charles Horton Cooley) ซึ่งให้ความสัมพันธ์กับกระบวนการมีปฏิสัมพันธ์ต่อการพัฒนาบุคลิกภาพ การสำนึกในตัวตนของบุคคลเป็นผลมาจากที่คนอื่นมอง ซึ่งมีด (Mead) ได้เพิ่มเติมว่าบุคคลมิใช่สามารถรับรู้ตัวตนจนจากการมีปฏิสัมพันธ์กับสังคมเพียงเท่านั้น การรับรู้ตัวตนของบุคคลอาจจะเกิดขึ้นได้จากความต้องการของตนเองด้วย และบางครั้งสังคมก็ไม่อาจควบคุมการกระทำของบุคคลได้เสมอไป เมื่อบุคคลทำพฤติกรรมที่ตรงข้ามกับสิ่งที่สังคมปฏิบัตินำมาสู่การเกิดการตีตราจากสังคมตามแนวคิดเกี่ยวกับตราบาปนอกจากนี้ การมีตัวตนไม่ใช่เป็นผลจากการได้รับอิทธิพลจากบุคคลอื่นเท่ากันทุกคน เช่นเดียวกับทฤษฎีการเปรียบเทียบทางสังคมมองว่าบุคลิกภาพที่เป็นตัวตนของบุคคลเกิดจากการเรียนรู้ของบุคคลในการนำตนไปเปรียบเทียบกับกลุ่ม

อ้างอิงในสังคมนำมาซึ่งการเลียนแบบ และก่อให้เกิดการพัฒนาตัวตนของตนเองเพื่อให้ได้ตามมาตรฐานของความงามในอุดมคติสอดคล้องกับแนวคิดการซึมซับจากวัฒนธรรมสังคมมองว่า สังคมและวัฒนธรรมมีบทบาทสำคัญที่ทำให้บุคคลรับเอามาตรฐานของสังคมมาเป็นมาตรฐานของตนเอง

จากแนวคิดและทฤษฎีทางสังคมวัฒนธรรมที่ได้กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยได้ใช้เป็นแนวทางในการกำหนดประเด็นคำถามและทำความเข้าใจประสบการณ์การเสพติดคัลยกรรมความงาม จากมุมมองที่เป็นบริบทแวดล้อมของบุคคล ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจประสบการณ์การเสพติดคัลยกรรมความงาม เข้าใจไปถึงการรับรู้และตีความ ความคิด ความเชื่อ รวมถึงเข้าใจภาวะการเป็นอยู่ (being) ของประสบการณ์การเสพติดคัลยกรรมความงาม

2.2. แนวคิดและทฤษฎีทางด้านจิตวิทยา

มุมมองภายใต้แนวคิดทางด้านจิตวิทยาและจิตเวชที่จะนำมาช่วยเพิ่มความเข้าใจในประสบการณ์การเสพติดคัลยกรรมความงามมากขึ้น ได้แก่ ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม ทฤษฎีสัมพันธภาพระหว่างบุคคล กลุ่มทฤษฎีมนุษยนิยม แนวคิดความนิยมความสมบูรณ์แบบ (Perfectionism) แนวคิดการนำเสนอตนเองด้วยความสมบูรณ์แบบ (Perfectionistic Self-Presentation) และแนวคิดทางจิตเวช โดยมีดังต่อไปนี้

2.2.1. ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social learning Theory)

แบนดูรา (Bandura, 1989) มีความเชื่อว่า พฤติกรรมของคนเรานั้น ไม่ได้เกิดขึ้นและเปลี่ยนแปลงไปเนื่องจากปัจจัยทางสภาพแวดล้อมเพียงอย่างเดียว หากแต่จะเปลี่ยนแปลงไปตามเงื่อนไขภายในตัวบุคคล พฤติกรรม และสภาพแวดล้อมซึ่งมีความเกี่ยวพันซึ่งกันและกันไม่อาจแยกออกจากกันได้ ซึ่งทั้ง 3 เงื่อนไขนั้นไม่ได้เกิดขึ้นพร้อมๆ กัน หากแต่ต้องอาศัยเวลาในการที่เงื่อนไขต่างๆ จะกำหนดซึ่งกันและกันของเงื่อนไขส่วนบุคคลกับพฤติกรรมแสดงให้เห็นถึงความคิด ความรู้สึก และการกระทำ ความคาดหวัง ความเชื่อ การรับรู้เกี่ยวกับตนเอง เป้าหมาย และความตั้งใจ ซึ่งเงื่อนไขดังกล่าวกำหนดลักษณะและทิศทางของพฤติกรรม สิ่งที่บุคคลคิด เชื่อ และรู้สึกจะกำหนดว่าบุคคลจะแสดงพฤติกรรมเช่นใด ในขณะที่เดียวกันการกระทำของบุคคลก็จะเป็นส่วนหนึ่งในการกำหนดลักษณะการคิดและการสนองตอบทางอารมณ์ของเขา ลักษณะของร่างกาย ระบบการรับรู้และระบบประสาท มีผลต่อพฤติกรรม และศักยภาพของบุคคล เช่นเดียวกับระบบการรับรู้และโครงสร้างของสมองก็ปรับเปลี่ยนได้โดยสิ่งแวดล้อมและประสบการณ์ทางพฤติกรรมเช่นกัน (Greenough; Black; & Wallace, 1987) เช่นเดียวกับ อังคินันท์อินทรกำแหง (2552) กล่าวว่า สภาพของสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และประสบการณ์ร่วมกับพฤติกรรมภายใน เช่น การคิด การรับรู้ความรู้สึก ความเชื่อ และค่านิยม เป็นต้น มีผลทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมแตกต่างกันออกไปตาม จากทฤษฎีดังกล่าวนำมาเทียบเคียงกับการเสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้า หากผู้เสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้าคิดและเชื่อว่าคัลยกรรมความงามจะสามารถทำให้ตนมีความงามตามค่านิยมของสังคม เนื่องจากการเรียนรู้จากตัวแบบที่เป็นมาตรฐานความงามของสังคม ผ่านการสังเกตจากสื่อหรือบุคคลในสังคมที่ประสบความสำเร็จจากการทำคัลยกรรมความงาม สิ่งเหล่านี้เป็นเงื่อนไขทางจิตวิทยาควบคู่ไปกับเงื่อนไขทางสังคม อาจทำให้บุคคลเกิดการเรียนรู้จากสังคมจนมีผลต่อพฤติกรรมตามมา

จากทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม (Social Cognitive Theory) เชื่อว่าพฤติกรรมของบุคคลที่เกิดขึ้นนั้นเป็นอิทธิพลจากการคิดรู้ และสภาพแวดล้อมซึ่งเงื่อนไขเปลี่ยนแปลงไปย่อมส่งผลให้เงื่อนไขที่เหลือเปลี่ยนแปลงไปด้วย ทำให้ผู้วิจัยตระหนักว่า สภาพแวดล้อม และเงื่อนไขภายในตัวบุคคลมีส่วนสำคัญในการตีความและการให้ความหมายต่อประสบการณ์การเสพติดตัลยกรรมความงามของผู้เสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้าโดยเชื่อมโยงไปถึงความสัมพันธ์กับบริบทแวดล้อม ซึ่งต้องอาศัยการสืบค้นข้อมูลที่ลึกซึ้งและครอบคลุมปรากฏการณ์ที่ศึกษา และเชื่อมโยงไปถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้เสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้ากับบริบทแวดล้อม รวมถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลภายใต้ปรากฏการณ์ที่มีผลต่อการตีความของบุคคลต่อประสบการณ์

2.2.2. ทฤษฎีสัมพันธภาพระหว่างบุคคล (Interpersonal theory)

โดยผู้นำทางทฤษฎีนี้คือ ฮัลลิแวน (Harry stack sullivan) มีความเชื่อว่าพฤติกรรมและบุคลิกภาพเป็นผลมาจากสัมพันธภาพระหว่างบุคคล พฤติกรรมที่ผิดปกติและการเจ็บป่วยทางจิตเป็นผลมาจากการที่บุคคลไม่สามารถสร้างสัมพันธภาพกับบุคคลอื่นได้เหมาะสม บุคคลที่มีสัมพันธภาพกับผู้อื่นในสังคมที่ดีจะเป็นบุคคลที่มีชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างสมบูรณ์ (Healthy person) สามารถมีความสัมพันธ์และอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่สำหรับบุคคลที่ขาดความตระหนักหรือไม่เห็นความสำคัญของการมีสัมพันธภาพระหว่างบุคคล (Interpersonal relationship) เป็นสาเหตุผลสำคัญทำให้บุคคลเกิดการเจ็บป่วยทางจิตได้ (Mental Illness) (ศรีเรือน แก้วกังวาน. 2551)

การพัฒนาบุคลิกภาพเป็นผลมาจากประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการมีสัมพันธภาพระหว่างบุคคล ด้านการยอมรับหรือไม่ยอมรับจากบุคคลรอบข้าง / สิ่งแวดล้อม อันจะส่งผลกระทบต่อระดับตัวบุคคล (Self system) ทำให้บุคคลมีการรับรู้ตนเองในด้านบวก (good me) และด้านลบ (bad me) หรือไม่ได้ยอมรับในการกระทำของตนเอง (not me) ระบบตัวตนของบุคคล/ ระบบแห่งตน (Self system) หรืออัตมโนทัศน์ (Self concept) เป็นความรู้สึกที่บุคคลมีต่อตนเอง เป็นผลจากประสบการณ์ที่ผ่านมาในชีวิต แล้วบุคคลรวบรวมมาเป็นความรู้สึกต่อตนเอง หากพฤติกรรมที่แสดงออกได้รับการยอมรับจากผู้อื่น บุคคลจะมีความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง แต่ถ้าพฤติกรรมส่วนใหญ่ได้รับการปฏิเสธ ไม่ยอมรับจากผู้อื่น บุคคลจะเกิดความรู้สึกที่ไม่ดีต่อตนเอง โดยความรู้สึกต่อตนเองนั้นมี 3 ลักษณะ คือ

Good me: ฉันทิเป็นความรู้สึกที่ดีต่อตนเองเป็นผลมาจากประสบการณ์ที่ได้รับการยอมรับจากบุคคลสำคัญในชีวิต เช่น การได้รับความรักได้รับความสนใจ

Bad me: ฉันทิ เป็นความรู้สึกที่ไม่ดีต่อตนเองเป็นผลมาจากประสบการณ์ที่ไม่ได้รับการยอมรับจากบุคคลสำคัญในชีวิตที่แสดงออกทั้งทางวาจา ท่าทาง มีผลทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกวิตกกังวลและมีปัญหาสุขภาพจิตตามมาได้

Not me: ไม่ใช่ฉัน เป็นการปฏิเสธตนเอง เป็นผลมาจากการมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อความวิตกกังวลสูง เป็นพฤติกรรมที่ไม่ได้รับการยอมรับ ถูกปฏิเสธทำให้เกิดความรู้สึกประหวั่นพรั่นพรึง สับสนและบุคคลจะปฏิเสธพฤติกรรมของตนเนื่องจากสังคมไม่ยอมรับ หรือยอมรับการกระทำของตนเองไม่ได้ ด้วยการใช้กลไกทางจิตรูปแบบต่างๆ เช่น เก็บกอดการแสดงออกตรงข้าม การโทษผู้อื่น เป็นต้น ซึ่งภาวะการปฏิเสธตนนี้อาจนำไปสู่การเกิดอาการทางจิตเวชได้

ดังนั้นจากทฤษฎีดังกล่าว นำมาทำความเข้าใจประสบการณ์การเสพติดคล้ายกรรมความงามใบหน้า โดยอธิบายได้ว่าพฤติกรรมดังกล่าว เกิดจากความล้มเหลวในการแก้ไขกับความขัดแย้งที่เกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลที่สำคัญในชีวิต และได้รับความกระทบกระเทือนในด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลจนทำให้เกิดความเจ็บปวดทางอารมณ์และจิตใจการที่ต้องกลายเป็นผู้เสพติดคล้ายกรรมความงามใบหน้าส่วนหนึ่งมาจากบุคคลรู้สึกว่าคุณเองไม่ได้รับการตอบสนองต่อความต้องการเพื่อนำไปสู่ความพึงพอใจ (satisfactions) จากการมีปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมโดยจะเน้นหนักไปที่ความต้องการทางด้านสรีรวิทยาคือความงาม ทำให้เกิดความรู้สึกไม่มั่นคง (security) ในตนเอง รู้สึกว่าคุณเองไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม ทำให้รู้สึกโทษตนเองและมองรูปลักษณ์ตนเองในทางลบ (Bad me) นำไปสู่การทำคล้ายกรรมความงามใบหน้าเพื่อการเป็นที่ยอมรับของสังคม หรือผู้เสพติดคล้ายกรรมความงามใบหน้าอาจจะมีพฤติกรรมที่ปฏิเสธความเป็นตนเอง (Not me) คิดว่ารูปลักษณ์ของตนเองไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม ทำให้ไม่สามารถยอมรับรูปลักษณ์ของตนเองได้ ทำให้คนกลุ่มนี้ไม่ต้องการมีสัมพันธ์ภาพกับผู้อื่น หวาดระแวง ปฏิเสธสัมพันธ์ภาพที่เกิดขึ้น และกลายเป็นคนที่วิตกกังวลในความงามของตน ซึ่งมีผลต่อเนื้อให้บุคคลพัฒนาความงามของตนอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

2.2.3. กลุ่มทฤษฎีมนุษยนิยม (Humanistic Theory)

เป็นกลุ่มที่เชื่อว่ามนุษย์ทุกคนมีความสามารถ มีศักยภาพที่จะพัฒนาตนเองไปในทางที่ดี มีความรักตนเอง มีการเจริญเติบโต มีความต้องการพื้นฐานที่ต้องการการตอบสนอง มีความรับผิดชอบและเข้าใจตนเองอย่างแท้จริง มนุษย์จะควบคุมตนเองและตัดสินใจได้ด้วยตนเองมากกว่าให้สิ่งแวดล้อมมาตัดสินใจหรือควบคุมตนเอง

2.2.3.1. ทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์ (Maslow, 1954)

มาสโลว์เห็นว่าโดยธรรมชาติของบุคคลเกิดมาดีและพร้อมที่จะทำสิ่งที่ดี ถ้าได้รับการตอบสนองขั้นพื้นฐานเพียงพอ มาสโลว์ได้ศึกษาพบว่า บุคคลมีความต้องการที่จะได้รับการสนองความต้องการให้กับตนเองทั้งสิ้น ซึ่งความต้องการของบุคคลนั้นมี 5 ขั้นตอนที่โดยจะสนองความต้องการของตนเองในขั้นต้นก่อนเมื่อได้รับการตอบสนอง บุคคลก็มีความต้องการในขั้นสูงต่อไป ซึ่งมีดังนี้ 1. ความต้องการทางร่างกาย (Physiological needs) 2. ความต้องการความปลอดภัย (Safety needs) 3. ความต้องการความรักและความเป็นเจ้าของ (Belongingness and Love needs) และ 4. ความต้องการได้รับความนับถือยกย่อง (Self-Esteem needs) ดังนั้นหากนำทฤษฎีดังกล่าวมาอธิบายผู้เสพติดคล้ายกรรมความงามใบหน้าจะพบว่าการที่บุคคลมีพฤติกรรมการเสพติด นั้นอาจเป็นเพราะว่า การติดอยู่กับความต้องการขั้นต่างๆ อันเป็นผลมาจากการได้รับการตอบสนองที่ไม่เหมาะสม หรือเกิดจากความไม่มั่นใจ ความกังวล ไม่ได้ความรัก หรืออาจเป็นเพราะไม่ได้รับการยอมรับ

2.2.3.2. ทฤษฎีเกี่ยวกับมโนทัศน์แห่งตนของคาร์ล โรเจอร์ (Self theory)

ทฤษฎีนี้มีความแตกต่างจากทฤษฎีของมาสโลว์ตรงที่ว่า ทฤษฎีของโรเจอร์เชื่อในการรับรู้ของตนเอง ว่าตนเองมีการรับรู้แบบไหนบุคลิกของบุคคลจะพัฒนาไปในทางนั้นและการรับรู้ตนเองสามารถเปลี่ยนแปลงได้ ดังนี้ อัตมโนทัศน์ (Self Concept) สำหรับโรเจอร์จึงมีความเชื่อว่า ธรรมชาติของบุคคลซึ่งเป็นผู้ที่มีเหตุผลสามารถรู้แจ้งเห็นจริงได้ด้วยตนเอง มีเสรีภาพในการเลือกทางเดินของตน มีมโนทัศน์ในการมองตนเอง ซึ่งอาจออกมาในรูปของตนตามอุดมคติ (Ideal Self) ตนที่ตนมองเห็น (Perceived Self) และความเป็นตัวตนที่แท้จริงของตน (Real Self) (อรพรรณ ลือบุญวัชชัย, 2554).

สำหรับอัตมโนทัศน์ของคนที่มีพฤติกรรมปกติ ความเป็นตัวตนที่แท้จริงของคน (Real Self) หนึ่งที่ตนมองเห็น (Perceived Self) และอุดมคติแห่งตน (Ideal Self) จะอยู่ติดกันหรือยิ่งมีการความซ้อนทับกัน คนจะยังมีพฤติกรรมปกติเพราะเมื่อตัวตนที่แท้จริงมีความใกล้เคียงกับตัวตนที่ตนมองเห็น แสดงว่าบุคคลผู้นั้นมีการรับรู้ตนเองตามสภาพความเป็นจริง ส่วนอุดมคติแห่งตน (Ideal Self) เป็นตอนที่บุคคลคาดหวังอยากจะเป็น บางครั้งก็สมหวังหรือบางครั้งอาจไม่สมหวัง แต่บุคคลจะเห็นว่าไม่ใช่เรื่องใหญ่ เมื่ออัตมโนทัศน์ (Self Concept) ดี ก็สามารถทำให้บุคคลมีความสุขได้ ดังนั้นอัตมโนทัศน์ (Self Concept) จึงเป็นตัวควบคุมบุคลิกภาพของบุคคล

และสำหรับผู้เสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้าซึ่งถือได้ว่าเป็นลักษณะของพฤติกรรมที่ผิดปกติ เกิดจากความเป็นตัวตนที่แท้จริงของคน (Real Self) และตนที่ตนมองเห็น (Perceived Self) และตนตามอุดมคติ (Ideal Self) มีความไม่สอดคล้องกันออกห่างจากกัน ส่งผลให้เกิดพฤติกรรมผิดปกติได้ง่าย อาจเกิดจากความไม่สอดคล้องระหว่างตัวตนที่แท้จริง (Real Self) กับตนที่ตนมองเห็น (Perceived Self) อย่างเช่น รูปลักษณะที่แท้จริงอาจจะปกติดีมีความงามอยู่แล้วตามการรับรู้ของผู้อื่น แต่ในทางตรงข้ามบุคคลนั้นกลับเห็นรูปลักษณะของตนไม่สวยงาม จึงต้องการจะทำตัลยกรรมความงาม ดังนั้นจะเห็นได้ว่าความงามที่ตนมองเห็นกับความงามที่เป็นจริงมีความแตกต่างกันมากหรือมีข้อขัดแย้งกันสูง บุคคลผู้นั้นมีแนวโน้มที่จะเสพติดตัลยกรรมความงามได้ง่าย

กรณีที่บุคคลสร้างความงามของตนตามอุดมคติ (Ideal Self) ของตนห่างไกลจากรูปลักษณะของตนตามที่เป็นจริง (Real Self) โดยบุคคลจะมีความหวังต่อความงามของตนเอง เช่นอยากให้ตนเองเป็นคน จมูกโด่ง ปากเป็นกระจับ ตาโตแบบเกาหลี แต่สภาพหน้าตาที่แท้จริงมิได้เป็นอย่างที่คาดหวัง สิ่งเหล่านี้อาจเป็นแรงผลักดันให้บุคคลไปทำตัลยกรรมความงาม เพราะคิดว่าการทำตัลยกรรมความงามสามารถพัฒนาความงามที่แท้จริงของตนไปสู่ความงามที่คาดหวัง จึงนำมาสู่พฤติกรรมการเสพติดตัลยกรรมความงามได้เช่นกัน

จากทฤษฎีดังกล่าวจึงเป็นการสนับสนุนในการศึกษาครั้งนี้ เนื่องจากผู้วิจัยต้องการทำความเข้าใจในประสบการณ์การเสพติดตัลยกรรมความงาม การที่จะเข้าใจได้ว่าทำไมผู้เสพติดตัลยกรรมความงามจึงมีพฤติกรรมการทำตัลยกรรมความงามซ้ำๆ ผู้วิจัยต้องไปศึกษาที่การรับรู้ของผู้เสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้า ว่าเขามีการมองตนเองอย่างไร (Perceived Self) ขัดแย้งกับความงามของตนจริงหรือไม่ (Real Self) และต้องการให้ความงามของตนเองเป็นเช่นไร (Ideal Self) นำไปสู่การสร้างแนวคำถามในงานวิจัยครั้งนี้

2.2.4. แนวคิดความนิยมความสมบูรณ์แบบ (Perfectionism) และแนวคิดการนำเสนอตนเองด้วยความสมบูรณ์แบบ (Perfectionistic Self-Presentation)

จากการศึกษาจะพบว่าผู้ที่มีลักษณะนิยมความสมบูรณ์แบบมักชอบการแข่งขันเปรียบเทียบ เพื่อต้องการตรวจสอบความนิยมในสังคมของตนเองเสมอ (Hewitt; et al. 2003) มักจะนิยมทำตัลยกรรมความงามเพื่อช่วยเพิ่มความน่าพึงปรารถนาในสายตาเพศตรงข้าม และเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันกับคู่แข่งเพศเดียวกัน โดยเชื่อว่าการทำตัลยกรรมความงามนั้นช่วยลดหรือบรรเทาความทุกข์ได้จากความรู้สึกไม่พอใจกับรูปร่างหน้าตา เพราะผู้ที่นิยมความสมบูรณ์แบบส่วนใหญ่มักจะมีข้อขัดแย้งกันระหว่างความปรารถนารูปร่างหน้าตาที่สมบูรณ์แบบกับการรับรู้รูปร่างหน้าตาของตนเองว่าไม่ดีพอ (กมลกานต์ จินข้าง, 2553) เนื่องจากผู้นิยมความสมบูรณ์แบบต้องการ

การยอมรับจากผู้อื่น และกลัวการถูกปฏิเสธจากสังคม จึงคิดว่าการมีรูปร่างหน้าตาที่ดีจะดึงดูดใจทำให้บุคคลเป็นที่ยอมรับของสังคม ดังนั้น ผู้นิยมความสมบูรณ์แบบจึงอาจเลือกทำศัลยกรรมความงามโดยมองว่าศัลยกรรมความงามเป็นวิธีที่ดีจะช่วยเปลี่ยนแปลงหรือทำให้ร่างกายของตนสวยสมบูรณ์แบบตามความปรารถนาได้ ทำให้บุคคลเสพติดความสุขใจเมื่อได้รับความสมบูรณ์แบบทางรูปลักษณ์จากการทำศัลยกรรมความงามจะยิ่งกระตุ้นให้เสพติดศัลยกรรมความงามมากขึ้น

ผู้นิยมความสมบูรณ์แบบต่างมีเหตุผลในการทำศัลยกรรมความงามแตกต่างกันด้วย ตัวอย่างเช่น ผู้นิยมความสมบูรณ์แบบในตนเองซึ่งตั้งมาตรฐานกับตนเองไว้สูง ไม่พอใจกับสิ่งที่ตนเองมีหรือเป็น และวิพากษ์วิจารณ์ตนเองอย่างรุนแรง ทำให้รู้สึกไม่พึงพอใจกับรูปร่างหน้าตาของตนอยู่เสมอๆ จึงนำไปสู่ความเสพติดศัลยกรรมเสริมความงามได้ง่าย ในขณะที่ผู้นิยมความสมบูรณ์แบบตามความคาดหวังของสังคมจะอ่อนไหวต่อความกดดันที่จะสวยงามตามมาตรฐานสังคม หรือพยายามทำให้บุคคลที่มีความสำคัญกับตนเอง (เช่น คู่รัก) รู้สึกพอใจบุคคลแบบหลังนี้ก็อาจสนใจทำศัลยกรรมความงาม จนไม่สามารถที่จะหยุดทำศัลยกรรมความงามได้

ซึ่งผู้นิยมความสมบูรณ์แบบมักจะนำเสนอตนเองด้วยความสมบูรณ์แบบ บุคคลเหล่านี้มักจะมีพฤติกรรมที่แสดงถึงความทะนง ภูมิใจในตนเอง และชื่นชอบแพชั่น การทำศัลยกรรมความงามจะยิ่งลึบสะท้อนความปรารถนาที่จะใช้ลักษณะทางกายภาพของตนเพื่อให้ได้รับความชื่นชมจากคนรอบข้าง เนื่องจากเชื่อว่ารูปร่างหน้าตาที่ดีดึงดูดใจสามารถนำไปสู่ความโดดเด่น และเป็นที่ประทับใจของผู้อื่น ในขณะที่ผู้ที่ไม่แสดงความไม่สมบูรณ์แบบของตนเองอาจมองศัลยกรรมความงามว่าเป็นวิถีทางในการกำจัดความบกพร่อง หรือตำหนิของตนออกไป เช่น การทำศัลยกรรมความงามเพื่อให้ดูอ่อนเยาว์กว่าอายุจริง ฉะนั้นผู้ที่ชอบนำเสนอความสมบูรณ์แบบตามความคาดหวังของสังคมเป็นบุคคลที่เชื่อว่าสังคมหรือคนรอบข้างคาดหวังมาตรฐาน และความเพียบพร้อมสมบูรณ์แบบจากตน เซอร์รี่และคณะ (Sherry; et.al. 2007) อธิบายว่าผู้ที่ชอบนำเสนอตนเองด้วยความสมบูรณ์แบบตามความคาดหวังของสังคมน่าจะอ่อนไหวและไวต่อการรับภาพลักษณ์ด้านความงามจากสื่อ ความกดดันจากวัฒนธรรมสังคม และความคาดหวังของผู้อื่นต่อรูปร่างของตน อาจทำให้พวกเขามีแนวโน้มที่จะยอมรับการทำศัลยกรรมความงามเพื่อเหตุผลทางสังคมและวัฒนธรรมมากกว่า

2.2.5. ทฤษฎีความคิดเชิงบวก (positive thinking)

การคิดเชิงบวก คือ กระบวนการทางความคิดของบุคคลที่เกิดจากการที่คนเรามีรูปแบบการรับรู้และการคิด (perception and cognitive style) ไปในทิศทางที่ดี มองและรับรู้สิ่งต่าง ๆ ตามความเป็นจริง เป็นเหตุเป็นผลด้วยอารมณ์ที่ผ่อนคลาย (นิภา แก้วศรีงาม. 2547) ส่วนเทอดศักดิ์ เดชคง (2547) กล่าวถึง ผู้ที่มีความคิดเชิงบวกว่า เป็นบุคคลที่มองหาโอกาสจากอุปสรรคต่าง ๆ ที่พบเจอ เปิดใจยอมรับฟังและพร้อมที่จะปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น ไม่หลีกเลี่ยงปัญหา และพยายามหาหนทางในการแก้ปัญหาเหล่านั้นให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี สอดคล้องกับวิทยานาควัชระ (2548: 44) กล่าวถึงคนที่มีการคิดเชิงบวกว่า เป็นคนอารมณ์ดีมั่นใจในตนเองอย่างสร้างสรรค์ และมีความกล้าที่จะต่อสู้กับอุปสรรคเสมอจึงทำให้มีพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสม ดึงดูดและสร้างสรรค์ซึ่งเป็นพื้นฐานที่ทำให้คนเราเกิดการตัดสินใจและแก้ไขปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ นำไปสู่การมีภาวะยืดหยุ่นได้ทางจิตใจ เนื่องจากการคิดเชิงบวกจะทำให้สามารถมองและรับรู้สิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นตามความเป็นจริงเป็นเหตุเป็นผล เป็นการ

รับรู้จิตอารมณ์ที่สร้างสรรค์ย่อมจะทำให้บุคคลมีมีสติปัญญาทางอารมณ์ (EQ-Emotional Quotient) สามารถที่จะเผชิญและยอมรับในสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นแก่ตน สามารถบริหารจัดการตนเองและสรรพสิ่งรวมทั้งปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งการคิดเชิงบวกจะทำให้คนเราเกิด แรงจูงใจในตนเอง (Self Motive) เกิดความเพียรพยายามอดทนในการที่จะฝ่าฟันอุปสรรค และปัญหาต่างๆ การตัดสินใจได้ อย่างถูกต้องและเหมาะสม เรียกได้ว่าเป็นผู้ที่มีระดับแห่งความอดทนและเพียรพยายามสู่ความสำเร็จ (นิภา แก้วศรีงาม. 2547) สอดคล้องกับวันเพ็ญ บุญประกอบ (2544) ที่กล่าวว่า การคิดเชิงบวก (Positive Thinking) เป็นการมองสถานการณ์หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นตามความเป็นจริงและถูกต้องแน่นอน เข้าใจถึงพื้นฐานของปัญหา และรู้ว่าปัญหาในแต่ละอย่างนั้นเกิดจากสาเหตุได้หลายอย่างแตกต่างกัน เป็นพื้นฐานที่ทำให้ตนมีความหมาย และเพียรพยายามอดทนต่อไปได้เมื่อพบเจออุปสรรคก็จะมีโทษตัวเองมากจนเกินไป และไม่โทษผู้อื่นช่วยให้ชีวิตมีความหวังแม้ว่าจะพบปัญหาอุปสรรคในชีวิตก็ตาม

การคิดเชิงบวกนั้น อาจไม่ได้ติดตัวเรามาโดยกำเนิด แต่เราสามารถเรียนรู้และพัฒนาการคิดเชิงบวกให้เกิดขึ้นกับบุคคลได้ โดยอาศัยการฝึกฝนตามองค์ประกอบของการคิดเชิงบวก ซึ่งมีนักจิตวิทยาและนักวิชาการต่างๆ ได้กล่าวไว้อย่างหลากหลายดังที่สก็อตต์เวนเทอร์ลลา (2545) กล่าวไว้ว่า องค์ประกอบของการคิดเชิงบวกประกอบด้วย การมองโลกในแง่ดี ความกระตือรือร้นความเชื่อ ความยึดมั่นในคุณธรรม ความกล้าหาญ ความมั่นใจ ความมุ่งมั่น ความอดทน ความสุขุมและการสำรวจความตั้งใจ ส่วนไพพ์เพอร์ (Peiffer. 2548) กล่าวไว้ว่า องค์ประกอบของการคิดเชิงบวก ประกอบด้วย การกล้าเผชิญกับปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ การรู้จักจัดการกับอารมณ์ของตนเองอย่างเหมาะสม การรู้จักให้กำลังใจตนเองและมองโลกในแง่ดีการเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง การมีมุมมองที่หลากหลายและแก้ไขปัญหาคืออย่างสร้างสรรค์ สอดคล้องกับคาน (Khan, 2008) ที่ได้กล่าวไว้ว่า องค์ประกอบของการคิดเชิงบวก ประกอบด้วย การตั้งเป้าหมายเพื่อไปสู่ความสำเร็จ การรู้จักควบคุมตนเองได้อย่างเหมาะสม ยอมรับฟังคำแนะนำของผู้อื่น มีความเชื่อมั่นในตนเอง และให้กำลังใจตนเองในการทำสิ่งต่างๆ มีเหตุผลมีอารมณ์ดีและมั่นคง ต่อด้านการคิดในเชิงลบ มีความอดทน และหมั่นทบทวนในสิ่งที่ได้ทำไป ส่วนลอยด์ (Lloyd. 2008) กล่าวไว้ว่า องค์ประกอบของการคิดเชิงบวก ประกอบด้วย การคิดดี พูดดี ทำดี การรู้จักควบคุมตนเองอย่างเหมาะสม มองโลกในแง่ดี มีความซื่อสัตย์ มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีและช่วยเหลือผู้อื่น ทำในสิ่งที่เป็นประโยชน์ และรู้จักให้อภัยแก่ผู้อื่น ซึ่งสอดคล้องกับลอปเปอร์ (Lopper. 2007) ที่กล่าวว่า องค์ประกอบของการคิดเชิงบวก ประกอบด้วย การมองโลกในแง่ดีและเป็นประโยชน์มีอารมณ์ที่ดีและมั่นคง มีความพยายามในการแก้ปัญหาต่างๆ ให้ประสบผลสำเร็จ มีความเชื่อมั่นในตนเอง และเชื่อว่ามีสิ่งดีๆ ซ่อนอยู่ในอุปสรรคที่พบเจอเสมอ

เนื่องจากผู้เสพติดคลัยกรรมความงามใบหน้า มีลักษณะและพฤติกรรมที่แตกต่างไปจากคนปกติ สังคมจึงมีการแบ่งแยกและปฏิบัติต่อผู้เสพติดคลัยกรรมความงามใบหน้าที่เป็นไปในแง่ลบ โดยเฉพาะผู้เสพติดคลัยกรรมความงามใบหน้าจนทำให้ใบหน้ามีความผิดปกติ พิกลพิการผิดรูปสูญเสียการทำหน้าที่ของอวัยวะส่วนนั้นจนเห็นได้ชัด จะยังมีความอ่อนไหวต่อการที่สังคมปฏิบัติต่อตนเองให้แตกต่างและแปลกแยกจากคนอื่น ทำให้กลายเป็นอุปสรรคต่อการใช้ชีวิต ไม่ว่าจะเป็นด้านการเรียน การคบเพื่อน การคบเพื่อนต่างเพศ การปรับตัว มีปัญหาต่อการทำงาน เป็นต้น จึงทำให้เกิดการเรียนรู้ที่จะมองโลกในแง่บวกเป็นไปได้ยากมากขึ้น ดังนั้น การส่งเสริมให้ผู้เสพติดคลัยกรรมความงามใบหน้ารับรู้และยอมรับตนเองว่าตนเองเป็นอย่างไรรอยางเข้าใจสังคม

และตนเอง จะช่วยทำให้ผู้แสพติดัดลยกรรมความงามไปหน้าไม่ตีตราตนเองและมีวิธีการเผชิญชีวิตภายใต้ช่วงเวลา
ที่วิกฤตได้อย่างเหมาะสม (นิภา แก้วศรีงาม. 2547) สอดคล้องกับวีรตี ศรีอ่อน (2546) ที่กล่าวถึงการคิดเชิงบวกว่า
จะเกิดขึ้นได้จากการมองตัวเองว่าดีซึ่งต้องมาจากพื้นฐานความเชื่อว่าตนเองดีเสียก่อน โดยการหาข้อดีของตนเอง
ถ่อมตัว ลดข้อบกพร่องและเพิ่มความดี และมีการมองคนอื่นว่าดี รับรู้ถึงข้อดีของผู้อื่นอย่างใจบริสุทธิ์ จากนั้นมี
การมองสิ่งที่เหลืออยู่ไม่ใช่สิ่งที่ขาดหายให้มองปัญหาอุปสรรคหรือความทุกข์ที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องธรรมดาและแสวงหา
ประโยชน์ที่ได้จากปัญหานั้นๆ เพื่อลดทอนที่และความรุนแรงต่างๆ ของตนเองได้

2.2.6. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความเครียด

ทฤษฎีความเครียดของลาซารัส(Lazarus; &Folkman. 1984) ซึ่งเป็นทฤษฎีที่มีแนวคิดเกี่ยวกับการ
การปฏิสัมพันธ์กันระหว่างบุคคลและสิ่งแวดล้อม ซึ่งมีอิทธิพลซึ่งกันและกัน และเกิดขึ้นตลอดเวลา ประกอบด้วย
แนวคิดสำคัญคือ ความเครียด และการเผชิญความเครียด

ความเครียด (Stress) เป็นความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับสิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลซึ่งกันและกัน
โดยบุคคลเป็นผู้ประเมินตัดสินว่าสถานการณ์หรือเหตุการณ์นั้นจะมีผลเสียต่อสวัสดิภาพหรือความผาสุกของตน
และจะต้องใช้แหล่งประโยชน์ในการปรับตัวอย่างเต็มที่หรือเกินกำลังเพื่อที่จะจัดการกับสถานการณ์นั้นๆ การประเมิน
ตัดสิน (cognitiveappraisal) เป็นการพิจารณาตัดสินความหมายหรือความสำคัญของสถานการณ์ที่เผชิญ ซึ่งเป็น
กระบวนการประเมินความเป็นไปได้และผลลัพธ์ในการที่จะจัดการกับสถานการณ์นั้น การประเมินตัดสินนี้เป็นการ
พิจารณาสถานการณ์ที่เกิดขึ้นว่า มีผลต่อสวัสดิภาพของตนหรือไม่อย่างไร และเป็นกระบวนการที่มีการเปลี่ยนแปลง
ตลอดเวลา

เมื่อบุคคลประเมินสถานการณ์ว่าเกิดความเครียด บุคคลจะพยายามใช้กลวิธีต่างๆ เพื่อช่วยทำให้
ความเครียดที่กำลังเผชิญอยู่ลดลง เรียกว่า การเผชิญความเครียด (coping) เป็นกระบวนการที่บุคคลพยายาม
ทั้งการกระทำ (behavior) และความรู้สึกนึกคิดของตนเอง (cognitive) ในการจัดการกับความเครียด ซึ่งความ
พยายามนี้จะต้องใช้แหล่งประโยชน์ที่มีอยู่มากใช้อย่างเต็มที่หรือเกินกว่าธรรมดา การเผชิญความเครียดเป็นกระบวนการ
ที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ตามความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับสิ่งแวดล้อม และมีความเฉพาะเจาะจงในแต่ละ
สถานการณ์ซึ่งการเผชิญความเครียดของบุคคลมี 2 ลักษณะ คือ การมุ่งแก้ปัญหา (problem-focusedcoping)
และการมุ่งปรับอารมณ์ (emotional-focusedcoping) พฤติกรรมการเผชิญความเครียดด้านการมุ่งแก้ปัญหา
เช่น การค้นหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องปัญหา การตั้งเป้าหมายในการแก้ปัญหา และการกระทำการแก้ปัญหาโดยตรง ส่วน
พฤติกรรมการเผชิญความเครียด ด้านการจัดการกับอารมณ์คือ วิธีการที่ผู้พยายามลดหรือบรรเทาความรู้สึก
เครียด เช่น การปฏิเสธ การหลีกเลี่ยง การแยกตนเอง การระบายความโกรธไปสู่ผู้อื่น เป็นต้น บุคคลอาจใช้วิธีการ
เผชิญความเครียดได้ทั้งด้านการมุ่งแก้ปัญหาและการจัดการกับอารมณ์ซึ่งการเลือกใช้วิธีเผชิญความเครียดแต่ละ
วิธีไม่สามารถบอกได้ว่า วิธีใดดีหรือมีประสิทธิภาพมากกว่ากัน เพราะขึ้นอยู่กับบริบท (context) ในขณะนั้นหรือ
ในสถานการณ์นั้นๆ แต่ถ้ามีการใช้วิธีการเผชิญความเครียดที่ไม่เหมาะสมเป็นระยะเวลาานาน โดยที่สาเหตุของ
ความเครียดไม่ได้รับการแก้ไขหรือถูกสะสมไว้มากขึ้น จะนำไปสู่การขาดความสามารถในการตัดสินใจและการ
แก้ปัญหา ส่งผลให้เกิดภาวะวิกฤติ (crisis) และนำไปสู่ภาวะจิตแปรปรวนได้เช่น ร้องไห้ นอนไม่หลับ กังวลซึมเศร้า
จนถึงการฆ่าตัวตายได้ง่าย

เมื่อพิจารณาตามทฤษฎีความเครียดและการเผชิญความเครียดจะเห็นได้ว่า การเสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้าเป็นสถานการณ์ที่ผู้เสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้าต้องเผชิญทั้งการถูกตีตราจากสังคม ผลกระทบจากการทำคัลยกรรมความงาม ซึ่งล้วนแล้วแต่นำไปสู่ความเครียด ที่ทำให้ผู้เสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้าต้องมีการเผชิญความเครียดนั้น ซึ่งหากผู้เสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้ามีวิธีการเผชิญความเครียดที่ไม่เหมาะสมกับตนเองตั้งแต่แรก เช่น ใช้วิธีการหนีหลีกเลี่ยงปัญหาจะทำให้ปัญหาไม่ได้รับการแก้ไขและส่งผลให้เกิดภาวะซึมเศร้าและวิตกกังวลที่มากขึ้นได้ในอนาคต

จะเห็นได้ว่าแนวคิดและทฤษฎีทางจิตวิทยา ที่ได้กล่าวมาข้างต้น มีจุดร่วมและจุดแตกต่างในการทำ ความเข้าใจประสบการณ์การเสพติดคัลยกรรมความงามดังนี้ ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมซึ่งเสนอความคิดที่แตกต่างจากทฤษฎีทางด้านสังคมวัฒนธรรม โดยมองว่าพฤติกรรมของบุคคลมีได้ขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมเพียงอย่างเดียว แต่ยังเกิดจากจิตสำนึกของบุคคลด้วยซึ่งไม่อาจแยกจากกันได้อธิบายได้จากการที่บุคคลเกิดการเรียนรู้ มีความคิด ไตร่ตรองผ่านตัวแบบที่เป็นสภาพแวดล้อมภายนอกจนเกิดเป็นพฤติกรรมของบุคคล โดยแตกต่างจาก ทฤษฎีสัมพันธภาพระหว่างบุคคลที่เชื่อสอดคล้องกับทฤษฎีทางด้านสังคมวัฒนธรรมว่าบุคลิกภาพหรือพฤติกรรม ของบุคคลเป็นผลมาจากสัมพันธภาพระหว่างบุคคล บุคคลจะเกิดการรับรู้เกี่ยวกับตนจากการตัดสินของผู้อื่น ทำให้เกิดผลกระทบต่อสภาพจิตใจกลายเป็นความเครียดวิตกกังวลและมีปัญหาในการเข้าสังคมตามมาจนทำให้บุคคล ต้องมีการพยายามที่จัดการผลกระทบและปัญหาดังกล่าวตามมาซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับ ความเครียดและทฤษฎีความคิดเชิงบวก ซึ่งแตกต่างจากทฤษฎีมุขยนิยมเชื่อว่า บุคคลสามารถที่จะควบคุม ตนเองได้มากกว่าที่จะให้สิ่งแวดล้อมมาตัดสิน โดยผู้นำทฤษฎีนี้ได้แก่ อับราฮัม มาสโลว์ และ คาร์ล โรเจอร์ โดย ทฤษฎีของมาสโลว์เชื่อว่าธรรมชาติบุคคลเกิดมาดีและพร้อมที่จะทำสิ่งที่ดี ถ้าได้รับการตอบสนองขั้นพื้นฐาน เพียงพอนำไปสู่บุคลิกภาพและพฤติกรรมที่ดี ซึ่งแตกต่างกับทฤษฎีของโรเจอร์ ที่เชื่อว่าบุคลิกภาพของบุคคลจะ ถูกพัฒนาไปในทิศทางไหนขึ้นอยู่กับ การรับรู้ของบุคคลนั้น และการรับรู้ตนของบุคคลสามารถเปลี่ยนแปลงได้ ตลอดเวลาส่งผลให้บุคลิกภาพเปลี่ยนแปลงได้เช่นเดียวกัน แต่สำหรับแนวคิดความนิยมความสมบูรณ์แบบและ แนวคิดการนำเสนอตนเองด้วยความสมบูรณ์แบบ ที่อธิบายบุคลิกภาพอย่างหนึ่งของบุคคลที่เกิดจากการรู้สึกนึก คิดของบุคคลที่มีต่อตัวเองโดยอ้างอิงไปยังสังคมนอกจากนี้ยังมีการศึกษาที่เกี่ยวข้อง

2.3. แนวคิดและทฤษฎีทางจิตเวช

ผู้ที่เสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้า ส่วนใหญ่เข้าข่ายเป็นผู้ป่วยที่มีอาการของโรคทางจิตเวชอยู่ใน กลุ่มอาการ 'โรคที่ไม่เป็นโรค' หรือเรียกว่ากลุ่มอาการ'โซมาโตฟอร์ม' (Somatoform disorders) ซึ่งผู้ป่วยจะมี ร่างกายปกติ แต่จากการเข้าใจของผู้ป่วยจะคิดว่าตนเองเป็นโรค แต่เมื่อไปพบแพทย์กลับตรวจไม่พบการ เปลี่ยนแปลงทางร่างกาย ซึ่งกลุ่มของโรค 'โซมาโตฟอร์ม' (Somatoform disorders) ได้มีการจำแนกโรคจาก สมาคมจิตแพทย์ อเมริกา DSM-III ค.ศ. 1980 โดยก่อนหน้านี้โรคในกลุ่มนี้ถูกจำแนกให้อยู่ในกลุ่มโรคประสาท (Neuroses) เนื่องจากสาเหตุของโรคเกิดมาจากการขัดแย้งภายในจิตใจ โดยเฉพาะในระดับจิตไร้สำนึก สำหรับโรค ในกลุ่มนี้ได้แบ่งย่อยออกเป็น 7 ชนิดซึ่งชนิดที่มีความสัมพันธ์ที่ทำให้เกิดพฤติกรรมการเสพติดคัลยกรรมความงาม มากที่สุดคือ กลุ่มโรคอาการทางจิตที่เรียกว่า Body dysmorphic disorder (BDD) (Veale, 2004)

จากสถิติจะพบผู้ป่วยที่เป็นโรค BDD มีเพียงร้อยละ 1-2 ของประชากร เนื่องจากผู้ป่วยโรค BDD ส่วนใหญ่จะไม่ไปพบจิตแพทย์ อาจเป็นเพราะไม่รู้ตัวว่าตัวเองป่วยและไม่ยอมรับว่าตัวเองป่วยเป็นโรค BDD ทำให้ผู้ป่วยกลุ่มนี้จะเลือกไปพบแพทย์คัดลอกกรรมความงามเป็นส่วนใหญ่เพื่อให้ผ่าตัดเสริมสวย บางคนไปทำคัดลอกกรรมซ้ำหลายครั้งแต่ก็ยังไม่พอใจ จนกลายเป็นการเสพติดคัดลอกกรรมความงาม สอดคล้องกับการศึกษาของมิเชลและคณะ (Michael;Sabine; & Lee, 2001) จากการพูดคุยกับผู้หญิงอายุ 36-44 ปี ที่ทำคัดลอกกรรมความงาม พบว่าผู้ป่วยเป็นโรค BDD ประมาณ 0.7 % ของประชากร และให้ข้อสังเกตว่าหากศึกษาในผู้หญิงที่อายุน้อยน่าจะพบโอกาสการเกิดภาวะ BDD สูงกว่านี้ และการศึกษานี้ก็ไม่ได้ศึกษาในผู้ชาย สอดคล้องกับการศึกษาของฟาราเวลลีและคณะ (Faravelli,; Salvatori ;&Galassi, 1997) พบมี 2%ของผู้ป่วยที่ทำคัดลอกกรรมความงามเป็น BDD อายุเฉลี่ยของผู้ป่วยที่ได้รับการวินิจฉัยว่าเป็น BDD คือประมาณ 30 ปี และมักจะค่อยๆ เริ่มมีอาการตั้งแต่วัยรุ่นและวัยผู้ใหญ่ตอนต้น โดยมักพบในผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย และ ผู้ป่วยส่วนใหญ่มักไม่ได้แต่งงาน หรือหย่าร้าง ไม่มีงานทำ มักเกิดร่วมกับโรคทางจิตเวชอื่นๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งโรคซึมเศร้า โรควิตกกังวล ทำให้ข้อมูลและการศึกษาเชิงวิชาการในผู้ป่วยโรค BDD ไม่เป็นที่แพร่หลายเท่าที่ควร อาจส่งการวินิจฉัยร่วมถึงทำให้ขาดขั้นตอนในการดูแลรักษาที่มีประสิทธิภาพ (จิตเวชศาสตร์รามาชิตติ. 2555)

2.3.1. สาเหตุของโรค

ปัจจุบันยังไม่ทราบแน่ชัดถึงปัจจัยที่คิดว่ามีส่วนเกี่ยวข้องในการเกิดโรคอาจเกิดจากลักษณะนิสัยส่วนบุคคลที่ขี้อาย, มีบุคลิกภาพแบบนิยมความสมบูรณ์แบบหรือพื้นฐานอารมณ์ที่ขี้อึดกังวล บุคลิกภาพแบบ ย้ำคิดย้ำทำ ร่วมกับหลีกเลี่ยง เมื่อสืบประวัติภายในครอบครัวพบว่า มีบุคคลเป็นโรคอารมณ์แปรปรวน (Mood Disorder) ซึ่งก็อาจเป็นจากกรรมพันธุ์ส่วนหนึ่ง และมีความรู้สึกอ่อนไหวง่ายในเรื่องความสวยงามเมื่อเทียบกับคนอื่นๆ คือให้ความสำคัญของความเป็นตัวตนขึ้นอยู่กับรูปลักษณ์ รวมไปถึงความทุกข์ยากในวัยเด็ก เช่น ถูกล้อเลียน รังแก คำว่า (ทั้งเรื่องรูปลักษณ์และความสามารถ) ประวัติในการอบรมเลี้ยงดู ขาดการให้กำลังใจในครอบครัวในการเป็นแบบอย่าง นอกจากนั้นความสัมพันธ์กับเพื่อนที่ไม่ดี รวมไปถึงวัฒนธรรมและสังคมที่มีการเน้นย้ำถึงเรื่องความสวยงาม จากการศึกษาพบว่าโรคนี้นักจะพบในกลุ่มบุคคลที่สนใจในรูปร่างของตนเองมาก กลุ่มคนที่เข้างานสังคมบ่อยๆ หรือกลุ่มคนที่เป็นที่สนใจจากคนอื่น ๆ ในสังคม โดยบุคคลที่อยู่ในกลุ่มความเสี่ยงนี้ได้แก่ ดารา นางแบบ ศิลปินดนตรี วัยรุ่น นักเรียนมัธยม และนักศึกษามหาวิทยาลัย ซึ่งปัจจุบันโรคนี้น่าจะขยายวงกว้างโดยสามารถเกิดขึ้นได้กับทุกคน แต่จะพบในผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย ผู้ป่วยส่วนใหญ่มักเป็นโสดหรือหย่าร้างไม่มีงานทำ ส่วนผลการตรวจด้วยเครื่องตรวจสนามแม่เหล็ก (MRI) พบว่า บุคคลที่มีการใช้สมองซีกซ้ายมากกว่าคนทั่วไป ซึ่งคนที่ใช้งานสมองซีกซ้ายส่วนใหญ่มักจะเป็นคนจริงจัง เครียดง่าย เกรตตรง ขาดความยืดหยุ่นจะเป็นโรค BDD ได้ง่ายกว่าบุคคลอื่น (เอนกวิช เต็มบุญเกียรติ. 2557) โดยสรุปมีด้วยกัน 3 ปัจจัยดังนี้

2.3.1.1. ปัจจัยด้านจิตสังคมในทางจิตวิเคราะห์ มองว่า body dysmorphic disorder เกิดจากความขัดแย้งทางอารมณ์หรือทางเพศไปยังส่วนอื่นของร่างกายโดยใช้กลไกทางจิต คือ การเก็บกด(repression), กลไกทางจิตแตกแยกของบุคลิกภาพ (dissociation), อาการบิดเบือนของภาพ (distortion), การทำให้เป็นสัญลักษณ์ (symbolization) และความปรารถนาของตนที่ไม่เป็นที่ยอมรับ (projection) ทำให้บุคลิกภาพเดิมของผู้ป่วยมักเป็นแบบ การหลงตัวเอง (narcissistic), บุคลิกภาพย้ำคิดย้ำทำ (obsessive-compulsive) หรือ บุคลิกภาพแบบแปลกแยก (schizoid)

2.3.1.2. ปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรมที่ทำให้ค่านิยมกับความสวยงามงามที่มีการถ่ายทอดให้บุคคลลุกขึ้นมาเปลี่ยนแปลงความงามของตนให้เป็นตามที่สังคมและวัฒนธรรมกำหนด เพื่อความไม่แปลกแยก

2.3.1.3. ปัจจัยด้านชีวภาพ จากการที่พบโรคซึมเศร้าร่วมด้วยมากทั้งในผู้ป่วยเองและญาติฯ ร่วมกับการมีรายงานว่ายาคีที่ออกฤทธิ์กับ serotonin ซึ่งเป็นฮอร์โมนทำหน้าที่เกี่ยวกับการแสดงออกทางอารมณ์ ความรู้สึก และควบคุมวงจรการนอนหลับโดยซีโรโตนินจะทำงานเฉพาะในบริเวณสมองส่วนกลาง (brain rewards system) เมื่อเกิดความรู้สึกพอใจ พบว่าผู้ที่เป็นโรคซึมเศร้าจะมีระดับของซีโรโตนินในสมองบริเวณนี้น้อยกว่าปกติ ช่วยลดอาการของผู้ป่วยได้ ทำให้เชื่อว่า serotonin น่าจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับข้อบางอย่างที่ส่งผลให้เกิดอาการรุนแรงของโรคมากขึ้น

2.3.2. อาการของโรค

อาการของโรค Body dysmorphic disorder (BDD) ผู้ป่วยจะคิดว่าตนเองมีรูปร่างหรืออวัยวะผิดปกติ หรือโรคนี้ไม่สวยหรือไม่ปกติเหมือนที่ควรจะเป็น จนเกิดความรู้สึกไม่พอใจในรูปร่างของตนเอง ซึ่งมักจะกังวลในส่วนที่เห็นได้ชัดเจน เช่น ใบหน้า จมูก คาง และความคิดหมกมุ่นนี้ก็อาจเกิดกับหลายส่วนพร้อมกันได้ โดยเฉลี่ยแล้วประมาณ 4 ส่วนของร่างกายในช่วงการดำเนินโรคครั้งหนึ่ง การดำเนินโรคมักเป็นแบบซ้ำๆ และเรื้อรังมีระดับความรุนแรงของอาการขึ้นๆ ลงๆ และจะค่อยๆ เป็นมากขึ้นเรื่อยๆ โดยเริ่มเป็นตั้งแต่วัยเด็ก วัยรุ่น หรือวัยผู้ใหญ่ตอนต้น สำหรับอาการในเด็กอาจแสดงออกโดยไม่ยอมไปโรงเรียน ในวัยรุ่นมักได้ประวัติว่ามีเพื่อนน้อย เก็บตัว ทำให้ส่วนใหญ่จะมาพบแพทย์เมื่อเป็นมานานประมาณ 10-15 ปีแล้วผู้ป่วยจะมีอาการย้ำคิดหมกมุ่นเกี่ยวกับรูปลักษณ์ของตนเองและจินตนาการว่าตนเองมีความบกพร่อง หรือมีตำหนิที่ความจริงแล้วปกติ ชอบเปรียบเทียบอวัยวะที่ตนเองคิดว่าผิดปกติกับคนอื่น มีความกังวลเป็นอย่างมากแบบไม่สมเหตุสมผล โดยเชื่อมั่นมากกว่าตนเองมีความผิดปกตินั้นจริง และกลัวตนเองจะไม่ใช่ที่สนใจ หรือได้รับความเกลียดชังจากบุคคลอื่น ความคิดนี้ไม่สามารถดีขึ้นแม้จะได้รับการยืนยันถึงความปกติ หรือคำชม จากบุคคลอื่น

อาการที่มักเกิดร่วมด้วยคือการนำตนเองไปเปรียบเทียบกับบุคคลอื่น โดยผู้ป่วยเชื่อว่ามีคนสังเกตเห็น ส่วนของร่างกายที่ผู้ป่วยคิดว่ามีตำหนิอยู่และจะมองผู้ป่วยในแง่ไม่ดี หรือ ตลกขบขัน จนทำให้เกิดมีพฤติกรรมซ้ำๆ ในการครุ่นคิดถึงรูปร่างหน้าตาตัวเองวันละ 1-3 ชั่วโมง มีพฤติกรรมซ้ำๆ เช่น ล่องกระจก การเสาะหาคำยืนยัน การเปรียบเทียบ การแต่งตัวแต่งหน้ามาก , มีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงจากสังคม กระจก แสงสว่าง , ความมั่นใจในตัวเองลดลงอย่างมาก อาการนอนไม่หลับ ซึมเศร้า วิตกกังวล เก็บตัวอยู่แต่ในบ้าน ไม่เข้าสังคม เกิดความมั่นใจในตัวเองต่ำ อาจนำมาซึ่งการใช้เหล้าหรือสารเสพติด เพื่อช่วยลดความรู้สึกดังกล่าว และจะพยายามแก้ไขรูปลักษณ์ด้วยการทำศัลยกรรมความงามโดยไม่จำเป็น กระทั่งต่อการดำรงชีวิตกลายเป็นผู้ที่มีความบกพร่องในการเข้าสังคม ส่งผลต่อหน้าที่การงาน ครอบครัว และร้ายแรงที่สุดคือการพยายามฆ่าตัวตายโดยที่ตัวผู้ป่วยเองไม่คิดว่าตัวเองมีความผิดปกติ จากสถิติพบว่าผู้ป่วยโรคนี้เคยพยายามฆ่าตัวตายถึงร้อยละ 29 และมีแนวโน้มที่จะเพิ่มมากขึ้น (เกษม ต้นติผลาชีวะ. 2536) สอดคล้องกับการศึกษาเกรนท์ วอน และครอว์ (Grant, Won; & Crow. 2000) พบว่าจากการสัมภาษณ์คนไข้จิตเวช 122 คน โดยประกอบด้วยผู้ใหญ่ 101 คน เด็ก 21 คน มี 16 คน (13.1%) วินิจฉัยว่าเป็น BDD ซึ่งไม่เคยได้รับการวินิจฉัยมาก่อนโดยจิตแพทย์ แต่ผู้ป่วยเหล่านี้จะถูกวินิจฉัยว่าเป็นโรคซึมเศร้า

ซึ่งทั้ง 16 คนนี้ บอกว่าเขาจะไม่พูดเรื่องนี้ขึ้นมาก่อน จนกว่าจะมีคำถามที่เจาะจงเนื่องจากรู้สึกอาย หรือกลัวจะถูกว่าไร้สาระ สถานที่ที่ผู้ป่วยจะไปรับการรักษาคือ คลินิกศัลยกรรมความงาม การที่ผู้ป่วยตัดสินใจตัดลิ้นรูปลักษณะของตนเองในทางลบ ไม่ชอบตัวตนภายในของตนเอง และความกังวลเกี่ยวกับการเข้าสังคม เป็นแรงขับเคลื่อนให้ผู้ป่วยมีความต้องการที่จะเปลี่ยนรูปลักษณะ โดยการแต่งหน้า รักษาที่คลินิกผิวหนัง คลินิกเสริมความงาม และทำศัลยกรรมความงาม ถึงแม้ว่ารูปลักษณะเปลี่ยนแปลงไป แต่พวกเขาไม่เปลี่ยนรูปลักษณะอุดมคติภายในจิตใจ จึงทำให้เกิดความผิดหวังและซึมเศร้าที่เขาไม่สามารถมีรูปลักษณะเหมือนกับอุดมคติได้ ทำให้โกรธตัวเองหรือแพทย์ บางรายอาจฟ้องร้องแพทย์ว่าปฏิบัติหน้าที่บกพร่องหรือไม่ถูกต้อง และพยายามแสวงหาการทำศัลยกรรมความงามกับแพทย์ท่านอื่นไปเรื่อยๆ ดังนั้นการทำศัลยกรรมความงามนี้จึงไม่ใช่วิธีการที่ดีในการรักษาผู้ป่วยโรค BDD เนื่องจากอาการจะยังคงเดิมหรือแย่ลงหลังทำผ่าตัด และพบว่า 50% หลังจากทำผ่าตัดแล้วผู้ป่วยพอใจกับผลการผ่าตัด แต่จะเปลี่ยนไปกังวลกับร่างกายส่วนอื่นแทน ซึ่งอาการของ BDD ก็ยังคงมีต่อไป ดังนั้นการทำผ่าตัดหลังจากครั้งแรกไปนั้นก็ไม่ช่วยทำให้ผู้ป่วยรู้สึกดีขึ้น หากยิ่งทำการผ่าตัดซ้ำมีผลทำให้ผู้ป่วยความไม่พอใจในความงามเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ มีรายงานว่าผู้ป่วยบางคนมาก่อนทำศัลยกรรมความงามไม่มีความคิดหมกมุ่นเกี่ยวกับรูปลักษณะมาก่อน แต่หลังจากทำศัลยกรรมความงามกลับมีอาการหมกมุ่นเกิดขึ้นเนื่องจากผู้ป่วยเชื่อว่าทำแล้วภาพลักษณ์ยิ่งแย่ลง และเมื่อรู้สึกล้มเหลวจากการผ่าตัดหลายๆ ครั้งหรือไม่เงินพอที่จะทำการผ่าตัด ก็จะทำ DIY cosmetic surgery (David, 2000) คือเป็นการแก้ไขข้อบกพร่องที่เขาคิดว่ามีนั่นเองให้หายได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งแรงจูงใจที่ผู้ป่วยทำนั้นซับซ้อน มักเกี่ยวข้องกับระยะเวลาที่ใช้ในการส่องกระจกและความรู้สึกที่รุนแรงว่ารูปลักษณะที่เห็นนั้นน่ารังเกียจ ผู้ป่วยส่วนใหญ่มักไม่พอใจกับผลที่ทำไป เช่น หญิงคนหนึ่งคิดว่าตัวเองมีความน่าเกลียดหลายที่บนร่างกาย และต้องการดูไซ้ไขมันออก แต่ไม่มีเงินค่าใช้จ่าย จึงใช้มีดกรีดที่ต้นขาและพยายามบีบไซ้ไขมันออกมา

ปัจจุบันมีวิธีในการตรวจสอบค้นหาโรค BDD จากสมาคมจิตวิทยาอเมริกัน (the American Psychiatric Association) โดยแยกเป็นสามปัจจัยด้วยกันดังนี้

1. การมีความหมกมุ่นเกี่ยวกับความเปลี่ยนแปลงในรูปร่างของตน หากพบความเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อย บุคคลคนนี้จะมีความวิตกกังวลอย่างมาก
2. ความหมกมุ่นทำให้เกิดความโศกเศร้า ความทุกข์ ความเครียด และทำให้ความสามารถทั้งทางครอบครัว การงาน สังคม ฯลฯ ลดน้อยลง
3. ความหมกมุ่นนี้ไม่ได้เกิดจากการมีปัญหาทางด้านจิตใจอื่นๆ (คือไม่ได้เป็นโรคจิตอื่นอยู่แล้วหรือมีความผิดปกติทางสมองหรือจิตใจ)

ลักษณะคำถามคัดกรองมีดังนี้คือ

1. คุณเคยคิดมากเกี่ยวกับรูปลักษณะของคุณหรือไม่ ส่วนไหนของร่างกายที่คุณไม่ชอบ คุณรู้สึกว่าส่วนนั้นทำให้ดูน่าเกลียด ไม่มีใครคบหรือไม่
2. คุณคิดว่าส่วนนั้นที่ไม่ชอบสามารถมองเห็นได้ชัดเจนกว่าคนอื่นฯ อย่างไร
3. ในแต่ละวันคุณใช้เวลากี่ชั่วโมงในการคิดเกี่ยวกับส่วนนั้น
4. ส่วนนั้นเป็นสาเหตุทำให้คุณรู้สึกไม่สบายใจหรือไม่

5. คุณตรวจสอบส่วนนั้นวันละกี่ครั้ง (รวมการส่องกระจกหรืออะไรก็ได้ที่สะท้อนภาพ หรือการสัมผัสด้วยนิ้วมือ)

6. คุณรู้สึกกังวลเกี่ยวกับส่วนนั้นในการเข้าสังคมบ่อยแค่ไหน มันส่งผลให้คุณต้องคอยหลีกเลี่ยงการเข้าสังคมหรือไม่

7. ส่วนนั้นมีผลต่อการนัดเดทหรือมีผลต่อความสัมพันธ์กับเพื่อนหรือไม่

8. ส่วนนั้นขัดขวางความสามารถในการทำงานการเรียน หรือหน้าที่หรือไม่

2.3.3 แนวทางการรักษา

ผู้ป่วยจะไม่มาพบจิตแพทย์แต่จะมาด้วยแพทย์แผนกศัลยกรรมความงามส่งมาปรึกษาจิตแพทย์ญาติหรือเพื่อนพามา หรือถ้ามาพบจิตแพทย์ด้วยตนเองก็มักมาด้วยอาการซึมเศร้า วิตกกังวลในการเข้าสังคมมากกว่า โดยมักจะเก็บซ่อนอาการของ BDD ไว้เนื่องจากกลัวจะถูกมองว่าไร้สาระ หรือลุ่มหลงตัวเอง ซึ่งอาจทำให้ผู้ป่วยมิได้รับการวินิจฉัยและรักษา เพราะผู้ป่วยมักไม่ยอมรับการรักษาเนื่องจากไม่ยอมรับความผิดปกติของตน สอดคล้องกับการศึกษาของ ออโต้และคณะ (Otto; et al. 2001) พบว่ามีการประเมินที่ต่ำกว่าความเป็นจริงในการวินิจฉัย BDD ส่วนใหญ่แล้วผู้ป่วยจะไปการรักษาด้วยการผ่าตัดเสริมความงามซึ่งมักไม่ช่วยลดความวิตกกังวลหมกมุ่น ทำให้อาการของโรคไม่ดีขึ้นหรืออาจเป็นมากกว่าเดิมเนื่องจาก BDD เป็นความผิดปกติทางกายที่ส่งผลต่อจิตใจ การรักษาที่แนะนำคือการใช้ยาร่วมกับการบำบัดพฤติกรรม (cognitive behavioral therapy) โดยการรักษาด้วยยา สาเหตุหนึ่งของโรคคือความผิดปกติของการหลั่งเซโรโทนิน การรักษาจึงต้องใช้ยาเพื่อกระตุ้นการหลั่งเซโรโทนินหรือ SSRIs (Selective Serotonin Reuptake Inhibitors) ซึ่งขนาดและปริมาณของยานั้นขึ้นอยู่กับดุลพินิจของแพทย์ หากผู้ป่วยมีอาการของโรคอื่นด้วย เช่น ซึมเศร้า วิตกกังวล และหลงผิดควรให้การรักษาโรคเหล่านี้ไปพร้อมๆ กัน (Phillips; et al. 2002)

ส่วนของจิตบำบัดและพฤติกรรมบำบัด ผู้ป่วยต้องได้รับการบำบัดจากจิตแพทย์หรือนักจิตวิทยา เพื่อเปลี่ยนแนวคิดเรื่องความงามภายนอกให้รู้จักและยอมรับในสิ่งที่ตัวเองเป็นมากขึ้น รวมทั้งจัดทัศนคติเชิงลบที่ผู้ป่วยส่วนใหญ่คิด ทั้งด้านความสวยความงามและมุมมองต่อสังคม อันได้แก่

1. การบำบัดด้วยการปรับเปลี่ยนความคิดและพฤติกรรม

1.1. การประเมินทั่วไป เป็นการประเมินความเชื่อเกี่ยวกับรูปลักษณ์ที่ผู้ป่วยคิดว่ามีตำหนิ, insight, คุณภาพชีวิต หน้าที่การทำงาน สังคม ความเสี่ยงในการฆ่าตัวตายทำร้ายตัวเอง, การทำ DIY surgery, โรคทางจิตเวชอื่นที่เป็นร่วมด้วย

1.2. การประเมินพฤติกรรมรู้คิด คือประเมินปัจจัยที่ทำให้โรคคงอยู่ได้แก่

ความมั่นใจ (Beliefs) ผู้ป่วยมักไม่พอใจส่วนของร่างกายหลายส่วน ดังนั้นต้องถามให้ละเอียดว่ามีส่วนไหนบ้าง และมีต้องการให้เป็นแบบไหน และความทุกข์ใจที่เกิดขึ้นมีมากน้อยแค่ไหน ต่อไปก็ประเมินว่าส่วนที่มีตำหนินั้นมีความหมายต่อบุคคลอย่างไร โดยอาจใช้ downward-arrow technique, อารมณ์ที่เกี่ยวข้องกับความคิดนั้น ตำหนิส่วนไหนที่ทำให้รู้สึกแย่ที่สุด เช่น บางคนเชื่อว่าจมูกที่มีตำหนิจะมีความหมายว่า เขาจะต้องอยู่คนเดียวไปจนตายหรือไม่ใครรัก เป็นต้น ซึ่งข้อมูลที่ได้นี้จะนำไปใช้ใน การปรับเปลี่ยนความคิด และการทดลองเชิงพฤติกรรม ต่อไป นอกจากนี้ก็ประเมินดูว่าแต่ละคนให้คุณค่าของตนเอง (self and values) ไปขึ้นอยู่กับอะไรมากที่สุด เช่น ความสวยงาม, รูปร่างหน้าตา, ผู้นิยมความสมบูรณ์แบบ, ความสมดุล, การได้รับการยอมรับจากสังคม

พฤติกรรม (Behavior) พฤติกรรมการส่องกระจกเป็นอาการหลักของ BDD และทำให้ผู้ป่วยต้องใช้เวลาหลายชั่วโมงในการส่องกระจกต่างๆ ที่มันทำให้รู้สึกแย่มากขึ้น ได้มีการศึกษาเปรียบเทียบผู้ป่วยกับกลุ่มควบคุมพบว่าแรงจูงใจของการส่องกระจกคือ ความต้องการรู้ว่าจริงๆ แล้วพวกเขาเป็นอย่างไร, ความหวังว่ารูปลักษณ์ของพวกเขาจะดูแตกต่างไป, เพื่อหาวิธีว่าจะอำพรางจุดตำหนินั้นได้อย่างไรบ้าง และเขารู้สึกว่าถ้าไม่ส่องกระจกแล้วจะทำให้รู้สึกแย่มากขึ้น (แต่จริงๆ แล้วการส่องกระจกกลับทำให้รู้สึกแย่มากขึ้น) และในการส่องกระจกของผู้ป่วยนั้น ผู้ป่วยจะให้ความสนใจกับความคิดหรือความรู้สึกภายในมากกว่าภาพที่สะท้อนออกมาจริง การประเมินพฤติกรรมส่องกระจกและแรงจูงใจของผู้ป่วยนั้นมีประโยชน์ในการนำมาบำบัดต่อไป เช่น ระยะเวลาส่องกระจกที่ยาวนาน ก็นำมาใช้ในการติดตามถึงความรุนแรงของโรคในระหว่างการรักษาได้

การหลีกเลี่ยงสังคม และ ความวิตกกังวล (Social avoidance and anxiety) ระดับความเชื่อมั่นตนเองมีจุดบกพร่องและการให้ความสำคัญต่อรูปลักษณ์ทำให้เกิดระดับความกังวลใน การเข้าสังคมและการหลีกเลี่ยงสังคมหลายระดับแตกต่างกัน ผู้ป่วยจะกังวลเกี่ยวกับ ผลการประเมินด้วยตัวเองมากกว่าผลการประเมินจากคนอื่น แต่อย่างไรก็ตามส่วนใหญ่มักกลัวผลการประเมินทางด้านลบจากผู้อื่นด้วย ผู้ป่วยส่วนใหญ่จะสามารถเข้าสังคมได้โดยใช้วิธีอำพรางหรือมี พฤติกรรมป้องกันตัวเอง อันได้แก่ การไม่สบตา ไขว้มยาว แต่งหน้ามากๆ เพื่ออำพราง กิ๊นเหล่า และก็มีอีกหลายวิธีที่ผู้ป่วยใช้แต่เราดูไม่ออก ซึ่งเราต้องถามจากผู้ป่วยโดยตรง แล้วประเมินระดับของความลำบากใจหรือความกังวลที่ผู้ป่วยรู้สึกทนนได้ในการเข้าสังคมโดยไม่มีพฤติกรรมหลีกเลี่ยง หรือใช้เหล่าช่วย โดยให้คะแนนตั้งแต่ 0-100 และให้ผู้ป่วยฝึกเข้าสังคมโดยไม่ต้องใช้พฤติกรรมเหล่านี้ช่วย

กล่าวโดยสรุปว่า Body dysmorphic disorder (BDD) เป็นโรคจิตชนิดหนึ่งที่สามารถตรวจพบได้ในผู้ที่เสพติดคลัยกรรมความงามเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งเป็นกลุ่มที่ให้ความสนใจในภาพลักษณ์ของตนเองมากกว่าบุคคลทั่วไป เชื่อมโยงกับมีเงื่อนไขของการเกิดโรคเกี่ยวข้องกับปัจจัยภายในและปัจจัยรอบข้าง บริบทและภูมิหลังของผู้ป่วยแต่ละคน ทำให้ความรุนแรงที่ปรากฏของแต่ละบุคคลมีความแตกต่างกัน บางรายอาจมีอาการรุนแรงมากที่ไม่สามารถดำรงอยู่กับภาพลักษณ์ที่เปลี่ยนแปลงซึ่งอาจเป็นผลนำมาซึ่งการคิดสั้นฆ่าตัวตาย นั้นอาจเป็นเพราะผู้ป่วยไม่ได้รับการดูแลรักษาอย่างถูกวิธีเนื่องจาก ผู้ป่วยมิได้มาพบจิตแพทย์ แต่กลับแก้ไขปัญหาด้วยการพบแพทย์คลัยกรรมความงาม ยิ่งทำให้อาการของผู้ป่วยรุนแรงมากขึ้น นอกจากนี้ผู้ป่วยบางคนที่ต้องเผชิญกับความไม่เข้าใจของสังคม รู้สึกว่าตนเองโดดเดี่ยวและแปลกแยกทำให้ที่สุดท้ายผู้ป่วยเลือกหนทางโดยการฆ่าตัวตายเพื่อการแก้ไขปัญหาก็ยิ่งไปกว่านั้นจะพบว่าในปัจจุบันผู้ป่วยที่เป็นโรคนี้อายุน้อยลงและเพิ่มจำนวนมากขึ้น นั้นเป็นเพราะ ประสิทธิภาพการดำรงอยู่กับภาพลักษณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปของผู้เสพติดคลัยกรรมความงามมีหลากหลายและซับซ้อน มีการเปลี่ยนแปลงและถ่ายทอดกันอย่างไม่หยุดนิ่ง และเกี่ยวข้องกับมิติต่างๆ รอบด้าน ดังนั้นการที่จะเข้าใจผู้เสพติดคลัยกรรมความงาม ซึ่งเป็นพฤติกรรมของมนุษย์ที่ต้องอาศัยการศึกษาแนวคิดและทฤษฎีต่างๆ ในหลากหลายศาสตร์มาทำความเข้าใจ และอธิบาย เพื่อช่วยให้งานวิจัยเป็นไปอย่างรอบคอบรัดกุม และได้ผลการวิจัยที่จะตอบวัตถุประสงค์การวิจัยได้อย่างครอบคลุมและลึกซึ้ง เชื่อมโยงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ในทุกแง่มุมที่มีอิทธิพลที่เกี่ยวข้องกับปรากฏการณ์ของ ผู้เสพติดคลัยกรรมความงามได้อย่างชัดเจน

จากแนวคิดและทฤษฎีทางจิตวิทยาและจิตเวชที่ได้กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยได้ใช้เป็นแนวทางในการกำหนดประเด็นคำถามและทำความเข้าใจประสบการณ์การเสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้า จากมุมมองที่เป็นภายในจิตใจของบุคคล ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจประสบการณ์การเสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้า เข้าใจไปถึงการรับรู้และตีความ ความคิด ความเชื่อ เพื่ออธิบายภาวะการเป็นอยู่ (being) ของประสบการณ์การเสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้า นำไปสู่การค้นพบโครงสร้างของประสบการณ์

การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ยังเป็นอีกแนวทางที่ทำให้เกิดองค์ความรู้และนำมาประยุกต์ใช้เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้ที่เสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้า อย่างเข้าใจในธรรมชาติตามความเป็นจริง ดังนั้นที่จะกล่าวถึงต่อไปจะเป็นการนำเสนองานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการทำคัลยกรรมความงาม เพื่อพิจารณาองค์ความรู้ที่ผ่านมามีการศึกษาในมุมมอง หรือมิติใด เพื่อมุ่งหวังต่อยอดองค์ความรู้หรือสร้างองค์ความรู้เป็นประโยชน์ต่อความงามและการเสพติดคัลยกรรม โดยเริ่มพิจารณาจากงานวิจัยเกี่ยวกับผู้ที่ทำคัลยกรรมความงาม เพื่อเชื่อมโยงไปถึงการทำความเข้าใจประสบการณ์ของผู้เสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้าในการดำรงชีวิตเมื่อมีภาพลักษณ์ที่เปลี่ยนแปลงโดยจะกล่าวถึงในงานวิจัยนี้

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์การเสพติดคัลยกรรมความงาม ใบหน้า

ในช่วงเวลาที่ผู้วิจัยทำการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์การเสพติดคัลยกรรมความงาม ใบหน้า จากงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศส่วนใหญ่จะพบเฉพาะงานวิจัยที่มุ่งศึกษาความงามในเชิงวาทกรรมเพื่อศึกษาวิวัฒนาการของความงามแต่ละยุคแต่ละสมัยร่วมไปถึงการวิพากษ์ความงามจากอดีตจนถึงปัจจุบัน นอกจากนั้นยังพบงานวิจัยที่แสดงถึงปัจจัย เจตคติ อิทธิพล เงื่อนไข ที่ส่งผลต่อการตัดสินใจของผู้สนใจทำคัลยกรรมความงามแต่สำหรับงานวิจัยที่มีความเฉพาะเจาะจงไปยังผู้เสพติดคัลยกรรมความงามนั้นพบได้เพียงเล็กน้อย ซึ่งขัดแย้งกับปรากฏการณ์การเสพติดคัลยกรรมความงามในสังคมที่ถูกล่ามึงถึงเป็นจำนวนมาก จากผลกระทบที่เกิดขึ้น และมีการพูดถึงความรุนแรงของปัญหาการเสพติดคัลยกรรมความงามว่าปัญหาสังคมที่ควรได้รับการแก้ไข ในทางตรงข้ามการศึกษาในเชิงวิชาการที่อธิบายหรือสนับสนุนเรื่องราวดังกล่าวให้มีความชัดเจนยังมีน้อย ถึงแม้งานวิจัยที่ผ่านมาจะมีความเฉพาะเจาะจงเพียงมุมมองของความงามและคัลยกรรมความงาม แต่ทว่าความรู้ที่ได้สามารถนำมาทำความเข้าใจในประสบการณ์ผู้เสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้าให้มากขึ้น เพราะความงามและคัลยกรรมความงามเป็นหนึ่งในประสบการณ์การเสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้า เพื่อจะช่วยให้ผู้เสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้าและผู้เกี่ยวข้องรวมถึงสังคมได้ตระหนักถึงความรู้ความจริงในการอธิบายประสบการณ์การเสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้าของผู้เสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้า อย่างลึกซึ้งในมุมมองที่ผู้คนจำนวนมากไม่ตระหนักถึงมาก่อน

3.1 กลุ่มงานวิจัยศึกษา ปัจจัย อิทธิพล เงื่อนไข และผลกระทบของการทำศัลยกรรมความงาม

โดยงานวิจัยชิ้นแรกเป็นการศึกษาจากทางด้านการตลาดเกี่ยวกับผู้บริโภคด้านความสวยความงาม ได้นำเสนอการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการพยากรณ์พฤติกรรมการเสพติดจากผู้ทำศัลยกรรมความงามกรณีศึกษาในประเทศไทย เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อประสบการณ์ของผู้ทำศัลยกรรมความงามและคาดการณ์ถึงพฤติกรรมเสพติดศัลยกรรมความงามหลังจากการทำศัลยกรรมความงาม โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากการใช้แบบสอบถามประเมินความน่าจะเป็นของพฤติกรรมการเสพติดศัลยกรรมความงามโดยแนวคำถามข้อ 1-6 เป็นลักษณะของคำถามเกี่ยวกับภูมิหลังจากนั้นข้อ 7-22 เป็นลักษณะคำถามที่ถามเกี่ยวกับการมีแนวโน้มที่จะเสพติดศัลยกรรมความงาม ซึ่งมีดังนี้ 7. คุณเห็นด้วยหรือไม่ว่าความงามสำคัญกว่าสมอง 8. คุณเห็นด้วยหรือไม่ว่ารูปลักษณ์มีผลต่อความมั่นใจในตนเองของคุณ 9. คุณมีข้อสงสัยอะไรที่คุณคิดว่าไม่ชอบในร่างกายคุณ 10. คุณเห็นด้วยหรือไม่ว่าอายุมีผลต่อความงามของคุณ 11. คุณมีใครสักคนที่เคยทำศัลยกรรมความงามมาก่อนก็คน 12. อะไรที่มีอิทธิพลให้คุณทำศัลยกรรมความงาม 13. คุณเห็นด้วยหรือไม่ว่าคนที่มีชื่อเสียงเป็นแรงบันดาลใจให้คุณทำศัลยกรรมความงาม 14. คุณเห็นด้วยหรือไม่ว่าคุณมีความกังวลใจก่อนที่จะทำศัลยกรรมความงาม 15. สถานที่ที่คุณอยากทำศัลยกรรมความงาม 16. คุณทำศัลยกรรมความงามมาแล้วกี่ครั้ง 17. คุณเคยผ่านการทำศัลยกรรมความงามอะไรมาบ้าง 18. คุณเห็นด้วยหรือไม่ว่าคุณสวยขึ้นและมั่นใจตนเองมากขึ้นหลังทำศัลยกรรมความงาม 19. คุณเห็นด้วยหรือไม่กับคำกล่าวที่ว่า คุณจะรู้สึกอายที่มีคนรู้ว่าเคยทำศัลยกรรมความงาม 20. คุณเห็นด้วยกับคำกล่าวที่ว่า หากย้อนเวลากลับไปได้คุณที่ไม่ทำศัลยกรรมความงาม 21. คุณเห็นด้วยหรือไม่ถ้าบอกว่าศัลยกรรมความงามเป็นอันตรายต่อสุขภาพ 22. คุณเห็นด้วยหรือไม่ว่าในอนาคตคุณจะไปทำศัลยกรรมความงามเพิ่มเติม ข้อคำถามดังกล่าวสร้างขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับอัตตมโนทัศน์ (self-concept) และปัจจัยที่อิทธิพลต่อการทำศัลยกรรมความงาม งานวิจัยชิ้นนี้เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงเป็นทั้งเพศชายและเพศหญิงอายุตั้งแต่ 18 - 54 ปี ในกลุ่มผู้ทำศัลยกรรมความงามและกลุ่มผู้คิดว่าในอนาคตจะทำศัลยกรรมความงาม การศึกษาพบว่าภาพลักษณ์ของตนเอง และความภาคภูมิใจในตนเอง เป็นปัจจัยสำคัญที่สุดที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเสพติดศัลยกรรมความงาม โดยผู้ที่แต่งงานแล้วจะมีแนวโน้มในการเสพติดศัลยกรรมความงามมากกว่าผู้ที่เป็นโสดนอกจากนี้ยังพบว่ากลุ่มวัยรุ่น เริ่มสนใจในการทำศัลยกรรมความงามและมีโอกาสที่จะมีพฤติกรรมการเสพติดศัลยกรรมความงามได้มากกว่ากลุ่มผู้ใหญ่ จากงานวิจัยดังกล่าวถึงจะไม่ได้ทำการศึกษาในผู้เสพติดศัลยกรรมความงาม แต่ทำให้ผู้วิจัยเห็นถึงอิทธิพลด้านจิตใจของบุคคลว่าเป็นสิ่งสำคัญที่นำมาสู่การพยากรณ์พฤติกรรมการเสพติดศัลยกรรมความงาม นั่นคือ การที่บุคคลมีมุมมองในภาพลักษณ์ต่อตนเองในด้านลบซึ่งจะมีผลต่อความภาคภูมิใจในตนเองลดลงนำมาสู่พฤติกรรมการเสพติดศัลยกรรมความงามมากที่สุด และนำข้อคำถามที่ใช้ในแบบสอบถามนำไปการพัฒนาแนวคำถามในการสัมภาษณ์เชิงลึกและเป็นประโยชน์ในการกำหนดลักษณะของผู้เสพติดศัลยกรรมความงาม

ส่วนงานวิจัยชิ้นต่อมาซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยชิ้นแรกที่เน้นศึกษาถึงอิทธิพลของการทำคัลยกรรมความงามของกมลกานต์ จินข้าง(2553) ที่ทำการศึกษาอิทธิพลของความนิยมความสมบูรณ์แบบต่อเจตคติในการทำคัลยกรรมเสริมความงาม โดยมีการนำเสนอตนเองด้วยความสมบูรณ์แบบและซึมซับจากวัฒนธรรมสังคมเป็นตัวแปรส่งผ่าน ใช้การวิจัยเชิงสำรวจ (survey research) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอิทธิพลส่งผ่านของการนำเสนอตนเองด้วยความสมบูรณ์แบบและการซึมซับจากวัฒนธรรมสังคมต่อความสัมพันธ์ระหว่างความนิยมความสมบูรณ์แบบกับเจตคติในการทำคัลยกรรมเสริมความงาม กลุ่มตัวอย่างคือ นิสิตและนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์ จังหวัดบุรีรัมย์ จำนวน 635 คน ใช้แนวคิดเรื่องความนิยมความสมบูรณ์แบบของเฮวิตและ ฟลิต (Hewitt & Flett, 1991) ประกอบไปด้วย ความนิยมความสมบูรณ์แบบในตนเอง ความนิยมความสมบูรณ์แบบจากสังคม และความนิยมความสมบูรณ์แบบจากผู้อื่น แนวคิดการซึมซับจากวัฒนธรรมสังคมของ ฮินเบิร์ก (Heinberg, 2004) กล่าวว่า การซึมซับค่านิยมเกี่ยวกับความงามจากวัฒนธรรมทางสังคมและรับเอามาเป็นมาตรฐานความงามของตน และเจตคติในการทำคัลยกรรมความงามของ เฮนเดอร์สันคิง (Henderson-King, 2005) ประกอบด้วยปัจจัยทางสังคม ที่บุคคลได้รับบรรทัดฐานทางสังคม และความคาดหวัง เมื่อสังคมสนใจความงามย่อมทำให้บุคคลในสังคมกังวลเรื่องรูปร่างหน้าตาและยอมรับวิธีการที่จะทำให้ตนเป็นไปตามความคาดหวังของสังคม นอกจากนี้ยังมีปัจจัยภายในตัวบุคคล มองว่าการทำคัลยกรรมความงามจะมีส่วนช่วยเพิ่มคุณค่าในตนเองมากยิ่งขึ้น การศึกษาครั้งนี้ใช้โมเดลสมการเชิงโครงสร้าง (Structural Equation Modeling หรือ SEM) วิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมลิสเรล (LISREL) ผลการวิเคราะห์สมการเชิงโครงสร้าง พบว่า ความนิยมความสมบูรณ์แบบสามารถทำนายเจตคติในการทำคัลยกรรมเสริมความงาม นอกจากนี้ความนิยมความสมบูรณ์แบบยังสามารถทำนายเจตคติในการทำคัลยกรรมเสริมความงาม โดยมีการนำเสนอตนเองด้วยความสมบูรณ์แบบและการซึมซับค่านิยมความงามจากวัฒนธรรมสังคมเป็นตัวส่งผ่าน ประเด็นสำคัญของการวิจัยชิ้นนี้ต้องการชี้ให้เห็นว่าอิทธิพลของวัฒนธรรมทางสังคมและปัจจัยภายในบุคคล ได้แก่การเป็นบุคคลที่ความนิยมความสมบูรณ์แบบ และต้องการนำเสนอตนเองด้วยความสมบูรณ์แบบ ส่งผลถึงการทำคัลยกรรมเสริมความงามในปัจจุบัน จากงานวิจัยดังกล่าว แม้เป็นการศึกษาในเชิงปริมาณ แต่ข้อมูลที่ได้แสดงให้เห็นถึงเหตุผลในการทำคัลยกรรมความงามว่ามีอิทธิพลจากปัจจัยทางด้านภายในบุคคล และปัจจัยภายนอกคือวัฒนธรรมที่บุคคลได้รับและมีการซึมซับ ซึ่งสนับสนุนการศึกษาเกี่ยวกับความงามของบุคคลที่ไม่ควรละเลยปัจจัยดังกล่าวที่มีผลต่อการทำคัลยกรรมความงาม ถ้ามีการศึกษาต่อยอดในเชิงลึกน่าจะช่วยให้ได้ความรู้ความจริงในมิติที่แตกต่างกันออกไปจากการรับรู้ของบุคคลอาจทำให้พบอิทธิพลและเงื่อนไขภายใต้สังคมไทย ซึ่งเป็นประโยชน์ในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับความงามของสถานการณ์สังคมในปัจจุบันมากยิ่งขึ้น

เช่นเดียวกับงานการศึกษาวิจัยของ ญัฐกรณ์ กานคาน (2552) ที่เป็นการศึกษาปัจจัยร่วมถึงอิทธิพลซึ่งจะมีข้อแตกต่างที่พบว่าบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการทำคัลยกรรมความงามคือตัวเอง จากการศึกษาเรื่อง “ทัศนคติในการทำคัลยกรรมความงามบนใบหน้าของนักศึกษาในจังหวัดปทุมธานี” ผลการศึกษาพบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลในการทำคัลยกรรมความงามบนใบหน้า เรียงลำดับตามระดับความสำคัญได้ดังนี้ ด้านผลิตภัณฑ์ กลุ่มตัวอย่างให้

ความสำคัญประเภทของการทำศัลยกรรมบนใบหน้าที่มีความหลากหลายทางเทคโนโลยี วัสดุ อุปกรณ์ ส่วนประกอบในการทำศัลยกรรมความงาม มีความปลอดภัยคุณภาพสูงและทันสมัย ด้านการส่งเสริมการตลาด กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญมีแพทย์แนะนำให้คำปรึกษา ให้รายละเอียดและมีการโฆษณาแนะนำบริการ สถานประกอบการ ด้านช่องทางการจัดจำหน่าย กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญกับเว็บไซต์ที่ให้ข้อมูลข่าวสารและจองคิวออนไลน์ และด้านราคา กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าราคาควรขึ้นอยู่กับวัสดุที่ใช้ในการทำศัลยกรรมความงาม และราคามีความเหมาะสมกับคุณภาพ กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติต่อการทำศัลยกรรมความงามบนใบหน้าเป็นเรื่องธรรมดา แพชั่น กระแสนิยม มีบทบาทในการตัดสินใจทำศัลยกรรมความงาม และยอมรับการทำศัลยกรรมความงามได้ กลุ่มตัวอย่างคิดว่าการทำศัลยกรรมความงามทำให้สวย บุคลิกภาพดีขึ้นและมีความมั่นใจมากขึ้น กลุ่มตัวอย่างมีความต้องการในการทำศัลยกรรมความงาม

สอดคล้องกับการศึกษาของงานวิจัยชิ้นต่อมาแต่งานวิจัยชิ้นนี้จะเน้นหนักไปที่ปัจจัยภายนอกมากขึ้น ในเรื่องปัจจัยทางจิตสังคม ซึ่งจากการสำรวจข้อมูลพื้นฐานลักษณะประชากรของกลุ่มผู้สนใจทำศัลยกรรมความงาม และความแตกต่างของปัจจัยทางจิตสังคมระหว่างผู้ที่สนใจและไม่สนใจทำศัลยกรรมความงามอายุระหว่าง 18-60 ปี ของ อัคริ จารุโกศลและคณะ (2554) โดยใช้วิจัยเชิงบรรยาย ศึกษาปัจจัยด้านจิตสังคมในผู้สนใจทำศัลยกรรมความงาม โดยมีเครื่องมือที่ใช้การวิจัยประกอบด้วยแบบวัดปัจจัยด้านจิตสังคม แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองฉบับรูปภาพ และแบบวัดสุขภาพจิตในคนไทย ร่วมกับการใช้สถิติพรรณนาในการนำเสนอข้อมูลพื้นฐาน ลักษณะประชากรของกลุ่มผู้ทำศัลยกรรมความงามและวิเคราะห์ความแตกต่างของปัจจัยด้านจิตสังคมระหว่างผู้ที่สนใจและไม่สนใจทำศัลยกรรมความงาม โดยมีทฤษฎีด้านรูปลักษณ์แห่งตน (Body image theory) เป็นเรื่องของจิตใจซึ่งที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยทางด้านการรับรู้การตีความจากปฏิสัมพันธ์การเรียนรู้จากสังคมแวดล้อมและความภาคภูมิใจทางกายภาพ ร่วมกับทฤษฎีการเปรียบเทียบทางสังคม (The social comparison theory) ที่อธิบายว่ามนุษย์มีวิธีการเรียนรู้และรับรู้ถึงศักยภาพความสามารถของตนเองจากการนำตนเองไปเปรียบเทียบกับสิ่งแวดล้อม โดยผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีอายุเฉลี่ยอยู่ที่ 29.9 ปีประกอบไปด้วยคนที่ไม่เคยทำแต่มีความต้องการทำศัลยกรรมในอนาคตร้อยละ 15 คนที่เคยทำและมีความต้องการทำเพิ่มอีกร้อยละ 72 ในจำนวนนี้ร้อยละ 52 เป็นคนที่เคยทำศัลยกรรมมาแล้วไม่ต่ำกว่า 1 ครั้งซึ่งชี้ให้เห็นว่าการทำศัลยกรรมจะเป็นแรงเสริมให้เกิดการประเมินตนเองทางด้านลบเพิ่มขึ้น จึงเกิดการกลับมาทำศัลยกรรมในจุดเดิมหรือจุดอื่นๆตามมา บริเวณที่ทำศัลยกรรมมากที่สุดคือจมูก รองลงมาคือปากและฟันและดวงตา เหตุผลที่ต้องการทำศัลยกรรมความงามคือไม่พอใจอยากเปลี่ยนแปลงรูปร่างหน้าตาให้ดูดีขึ้นอยากสวยเหมือนดาราหรือเหมือนคนอื่นที่สวยๆและต้องการทำเพื่อเสริมบุคลิกภาพและความมั่นใจนอกจากนี้ยังพบว่า ผู้ที่สนใจทำศัลยกรรมความงามกับผู้ที่ไม่สนใจด้านศัลยกรรมความงามมีปัจจัยด้านจิตสังคมแตกต่างกัน ซึ่งได้แก่ปัจจัยด้านการรับรู้ภาพลักษณ์ปัจจัยด้านสื่อและการเปรียบเทียบและปัจจัยด้านสุขภาพจิตในกลุ่มย่อย 3 ด้านได้แก่อาการซึมเศร้าอาการวิตกกังวลและอาการโรคจิต โดยกลุ่มที่สนใจทำศัลยกรรมจะมักจะแสดงอาการซึมเศร้า วิตกกังวล เมื่อเห็นนางแบบตามสื่อและมีโอกาสที่จะเป็นโรคจิตได้มากกว่ากลุ่มที่ไม่สนใจการทำศัลยกรรม นอกจากนี้เมื่อพิจารณาเพิ่มเติมใน 2 ปัจจัยแรกคือปัจจัยด้านการรับรู้รูปลักษณ์และปัจจัยด้านสื่อและการเปรียบเทียบถึงความเป็นอิสระต่อกันของตัวแปรพบว่ามีเฉพาะปัจจัยด้านสื่อ

และการเปรียบเทียบแตกต่างกันโดยผลการศึกษานี้ชี้ให้เห็นว่าแม้ปัจจัยด้านการรับรู้ภาพลักษณ์ปัจจัยด้านสื่อและการเปรียบเทียบและปัจจัยด้านสุขภาพจิตจะมีความเกี่ยวข้องกับความเป็นอยู่ที่ไม่พึงพอใจในรูปลักษณะแต่ปัจจัยที่เกี่ยวข้องมากที่สุดกับผู้ที่ไม่พึงพอใจในรูปลักษณะและเลือกที่จะแก้ไขปัญหาโดยการตัดสินใจทำคัลยกรรมความงามได้แก่ปัจจัยด้านสื่อและการเปรียบเทียบ

จากงานวิจัยดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยสามารถนำข้อมูลดังกล่าวมานำมาสู่การกำหนดลักษณะกลุ่มผู้ให้ข้อมูลที่ควรเป็นกลุ่มที่เคยผ่านการทำคัลยกรรมความงาม เพราะกลุ่มคนเหล่านี้เป็นกลุ่มที่ให้ความสำคัญต่อความงาม มีการรับรู้ต่อภาพลักษณ์เกี่ยวกับความงามในความหมายของตนมากกว่ากลุ่มที่ไม่สนใจการทำคัลยกรรม นอกจากนี้ผลการวิจัยดังกล่าว เป็นข้อมูลเชิงวิชาการที่สนับสนุนว่าคัลยกรรมความงามที่บริเวณใบหน้าเป็นบริเวณที่บุคคลนิยมให้ความสำคัญมากที่สุด และที่สำคัญงานวิจัยชิ้นนี้ยังชี้ให้เห็นถึงปัจจัยที่นอกเหนือจากงานวิจัยชิ้นแรก คือ ปัจจัยด้านสื่อและการเปรียบเทียบที่เข้ามามีบทบาทสำคัญต่อการทำคัลยกรรมความงามของบุคคลซึ่งเป็นปัจจัยทางด้านสังคม นอกจากนี้ยังพบปัจจัยทางด้านสุขภาพจิตที่มีความเกี่ยวข้องต่อการรับรู้ในรูปลักษณะของบุคคลเช่นกัน ทำให้มองเห็นว่าความงามตามการรับรู้ของผู้ทำคัลยกรรมความงามมีปัจจัยทั้งทางด้านสังคม และทางด้านจิตใจ ซึ่งไม่อาจละเลยได้ ซึ่งถ้ามีการต่อยอดในเชิงลึกน่าจะทำได้ความรู้ความจริงมีแง่มุมที่หลากหลายมากขึ้น และน่าจะเป็นประโยชน์ในการทำความเข้าใจประสบการณ์การเสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้าในลักษณะองค์รวมมากยิ่งขึ้น

งานวิจัยอีกชิ้นที่กล่าวถึงปัจจัยเช่นกัน แต่จะเพิ่มเติมให้เห็นผลกระทบทั้งทางด้านบวก และผลกระทบทางด้านลบ ในมุมมองของอาชีพที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความงามมากกว่าคนทั่วไป จากการศึกษาของ พัชรพิชาวัน รัชพงษ์ (2552) โดยศึกษาเรื่อง “ดารานักแสดงหญิงกับคัลยกรรมเสริมความงาม” กลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มดารานักแสดงหญิงที่ผ่านการทำคัลยกรรมเสริมความงามไม่จำกัดอายุจำนวน 20 คนและดารานักแสดงหญิงที่ไม่ได้ทำคัลยกรรมเสริมความงามจำนวน 5 คนผลการศึกษาพบว่าปัจจัยที่ทำให้ดารานักแสดงหญิงตัดสินใจทำคัลยกรรมเสริมความงามเป็นผลจากบทบาททางอาชีพในแง่ของการเป็นดารานักแสดงที่ต้องอาศัยหน้าตา รูปร่าง และบุคลิกภาพที่ดีเป็นองค์ประกอบสำคัญในวงการบันเทิงประมาณ 80-90 เปอร์เซ็นต์ของดารานักแสดงล้วนผ่านการทำคัลยกรรมเสริมความงามมาแล้วการคัลยกรรมเสริมจมูกเป็นอันดับแรกที่คนในวงการบันเทิงจะต้องทำรองลงมาคือคัลยกรรมตาและคัลยกรรมเสริมหน้าอกนอกจากบริบททางด้านอาชีพจะเป็นตัวบังคับให้ดารานักแสดงต้องคำนึงถึงเรื่องความสมบูรณ์ของรูปร่างหน้าตาเป็นหลักแล้วปัจจัยอื่นๆเช่นต้นสังกัดสิ่งให้ทำดั่งนั้นการมีหน้าตาและบุคลิกภาพที่ดีนับว่าเป็นด่านแรกที่จะนำไปสู่ความสำเร็จได้ประกอบกับอิทธิพลของสื่อในยุคปัจจุบันและความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ก็มีส่วนทำให้มีมนุษย์สามารถลบข้อจำกัดทางธรรมชาติในแง่ของรูปร่างหน้าตาได้ ผู้หญิงจึงสามารถออกแบบรูปร่างหน้าตาโดยการคัลยกรรมความงาม อีกทั้งมาตรฐานความงามของสังคมที่นิยมความงามแบบตาโต จมูกโด่ง ออกอิมจึงทำให้เรื่องคัลยกรรมความงามเป็นเรื่องปกติที่ยอมรับกันได้ให้สังคมถึงแม้ว่าการทำคัลยกรรมความงามของผู้หญิงเป็นการแสดงออกถึงอำนาจของระบบทุนนิยมที่มีต่อร่างกายผู้หญิงที่ต้องเผชิญกับความเจ็บปวดจากการทำคัลยกรรมความงามเพื่อให้ได้มาซึ่งหน้าที่การงานและเงินทองไม่ว่าจะเป็นจากแรงผลักดันจากคำแนะนำของผู้ใหญ่ เพื่อนๆในวงการหรือคนใกล้ชิดหรือแม้กระทั่งเพื่อเสริมโหงวเฮ้งเพิ่มความ

มั่นใจเป็นต้น นับว่าเป็นแรงจูงใจที่สำคัญในการก่อให้เกิดพฤติกรรมดังกล่าวงานวิจัยชิ้นนี้หยาบยกและให้ความสำคัญของความงามกับอาชีพให้เห็นได้อย่างชัดเจน รวมถึงผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นได้จากการทำศัลยกรรมความงาม เห็นว่าการทำศัลยกรรมความงามซึ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นดารา ยิ่งเป็นการยืนยันในการสร้างต้นแบบทางด้านความงามให้กับสังคม อาจมองถึงผลกระทบทางด้านดีมากกว่าด้านลบ ทำให้คนส่วนใหญ่สนใจการทำศัลยกรรมความงามเพิ่มมากขึ้น

นอกจากนี้ยังพบงานวิจัยที่ต้องการศึกษาถึงทัศนคติในการตัดสินใจเลือกใช้บริการศัลยกรรมความงามของผู้บริโภคในเขตกรุงเทพมหานคร ของ กชมน วิบูลจันทร์ (2549) เป็นการวิจัยเชิงสำรวจบนพื้นฐานแนวคิดทฤษฎีหลักการให้บริการและพฤติกรรมผู้บริโภค โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือการเก็บข้อมูลกลุ่มผู้ที่เลือกใช้บริการศัลยกรรมความงามจำนวน 300 ราย พบว่าปัจจัยที่ส่งผลให้บุคคลทำศัลยกรรมความงามมากที่สุดคือ บุคลากรผู้ให้บริการได้แก่แพทย์ พยาบาล การที่มีการแนะนำความรู้ ความชำนาญในการปฏิบัติและการดูแลก่อนและหลังทำศัลยกรรมมีผลต่อการตัดสินใจที่จะทำศัลยกรรมความงาม นอกจากนี้ปัจจัยด้านการเสริมบุคลิกภาพตามความเชื่อเป็นศาสตร์ที่เข้ามาเกี่ยวข้อง เพื่อทำให้บุคคลเกิดความมั่นใจ และปัจจัยจากบุคคลได้แก่ พ่อแม่ญาติพี่น้อง เพื่อนสนิท ล้วนทำให้เกิดการตัดสินใจจากการรับฟังความคิดเห็นจากบุคคลดังกล่าวจากงานวิจัยชิ้นนี้แสดงให้เห็นปัจจัยอีกด้านที่เพิ่มเติมขึ้นมา คือ ด้านบุคลากรผู้ให้บริการ ฉะนั้นแสดงให้เห็นว่าบริบทแวดล้อมมีผลต่อการทำศัลยกรรมความงาม ฉะนั้นจึงเป็นสิ่งที่ไม่ควรละเลย นอกจากนี้งานวิจัยได้ให้เสนอแนะ ที่เป็นประโยชน์ต่อการให้บริการให้บุคลากรผู้ให้บริการตระหนักและเห็นความสำคัญของผู้รับบริการว่าต้องการการดูแลและการได้รับคำแนะนำ เพื่อให้ตอบสนองกับความต้องการของผู้รับบริการ ทำให้ผู้วิจัยมองเห็นช่องว่างของการทำศัลยกรรมความงามในปัจจุบันเนื่องจากความงามของผู้ให้บริการคือแพทย์ อาจมีความแตกต่างจากความงามของผู้รับบริการ ซึ่งอาจก่อให้เกิดผลกระทบทางด้านร่างกายที่ผู้รับบริการไม่ได้ความงามดังหวัง ที่จะส่งผลต่อสภาพจิตใจเป็นเหตุให้เกิดการแก้ไขการทำศัลยกรรมตามมา งานวิจัยชิ้นนี้อาจเน้นย้ำให้บุคคลที่เกี่ยวข้องตระหนักและเข้าใจความหมายของความงามตามการรับรู้ของผู้ทำศัลยกรรมความงามให้มากขึ้น

สอดคล้องกับการวิจัยเชิงคุณภาพที่จะนำเสนอต่อไปนี้จะเพิ่มมุมมองที่เชื่อมโยงเงื่อนไข ที่นำไปสู่การตัดสินใจ จัดการปัญหาและผลกระทบที่เกิดขึ้น จากการศึกษากระบวนการทำศัลยกรรมเสริมความงามว่าเป็นอย่างไรและมีเงื่อนไขใดบ้างภายในกระบวนการดังกล่าวของเซวเล็ค มากสมบุรณ์ (2539) โดยทำการศึกษาเฉพาะผู้หญิงที่ทำศัลยกรรมใบหน้าที่ตัดสินใจเป็นครั้งแรก จำนวน 16 คน ใช้วิธีการศึกษาเชิงคุณภาพแนววิธีการศึกษาแบบธรรมชาติ (naturalistic inquiry) เป็นวิธีการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการยึดหลักในการเข้าสู่โลกที่มีการปฏิสังสรรค์ต่อกันโดยมีสมมติฐานพื้นฐาน 4 ได้แก่ การกระทำมนุษย์จากทัศนะของผู้กระทำ การใช้มโนทัศน์เร้ารู้สึกการใช้ตัวแบบสมมติฐานเชิงกระบวนการมากกว่าเชิงกลไก และการกระทำของมนุษย์ตามธรรมชาติ ซึ่งเทคนิคที่ใช้คือการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกการศึกษาพบว่า กระบวนการทำศัลยกรรมเสริมความงามมีการพัฒนาอย่างเป็นขั้นตอนที่ต่อเนื่อง 3 ขั้นตอน คือ ตั้งแต่ขั้นการตัดสินใจ ขั้นจัดการกับปัญหา และขั้นประเมินผล แต่ละตอนจะมีเงื่อนไขในการชะลอหรือเร่งให้กระบวนการดำเนินไปสู่ขั้นตอนต่อไปแตกต่างกัน

ขั้นการตัดสินใจมีบริบทเงื่อนไขสำคัญที่สุด คือ การรับรู้ข้อบกพร่อง การให้ความสำคัญของลักษณะร่างกาย (หน้าตา) บุคคลรอบข้างสนับสนุน การทดลองใช้วิธีหรือเทคนิคที่ไม่ใช่การผ่าตัดลดกรรมความงาม การให้เหตุผลเชิงบวกในการทำศัลยกรรมความงาม และการทำศัลยกรรมความงามถือว่าเป็นวิธีที่มีประสิทธิผลที่สุด แต่มีเงื่อนไขบางประการที่จุดรั้งในการตัดสินใจทำศัลยกรรมความงาม ได้แก่ ความเสี่ยง ความพร้อมทางการเงิน และเวลา

ขั้นจัดการกับปัญหา การที่กระบวนการดำเนินมาจนถึงขั้นจัดการกับปัญหาด้วยการตัดสินใจมารับบริการทำศัลยกรรมที่คลินิกศัลยกรรมความงาม มีประเด็นที่สำคัญที่สุดคือ การเลือกรับแหล่งบริการ การเลือกวิธีการทำศัลยกรรมความงาม และมีเงื่อนไขในการตัดสินใจเลือกแหล่งบริการ ได้แก่ ความน่าเชื่อถือในฝีมือของศัลยแพทย์ และราคา ทั้ง 2 เงื่อนไขนี้ใช้พิจารณาร่วมกันในการเลือกแหล่งรับบริการทำศัลยกรรมความงาม

ขั้นประเมินผล คือขั้นในการตัดสินใจทำศัลยกรรมความงามกระทั่งมาสู่ขั้นตอนสุดท้ายหลังการทำศัลยกรรมความงาม คือขั้นประเมินผลในการทำศัลยกรรมความงามว่า ตรงกับความคาดหวังหรือไม่ ผลที่ออกมาคือ ผู้ที่ทำศัลยกรรมได้คาดหวังว่า ดูสวยขึ้นเป็นธรรมชาติ รับกับใบหน้า

โดยสรุปคือ แบบแผนขั้นตอนการค้นพบในกระบวนการนี้เป็นเพียงแบบแผนพื้นฐานเท่านั้น เงื่อนไขที่สำคัญในแต่ละขั้นตอนเป็นเงื่อนไขที่ควรพิจารณาและสามารถนำไปศึกษาให้ละเอียดลึกซึ้งต่อไป ดังนั้นในขั้นตอนในแต่ละขั้นจึงควรสร้างขึ้นด้วยการพิจารณาปรากฏการณ์นี้ในลักษณะที่ซับซ้อนมากขึ้น

งานวิจัยดังกล่าวชี้ให้เห็นว่า การศึกษาในเชิงคุณภาพทำให้ได้ข้อมูลเชิงลึกที่มีความหลากหลายมากขึ้น นอกเหนือจากแง่มุมทางกายภาพยังเชื่อมโยงไปยังเงื่อนไขต่างๆ ที่เพิ่มเติมเพื่อให้เกิดความเข้าใจ และงานวิจัยชิ้นนี้ยังชี้ให้เห็นว่าความงามเป็นเรื่องเฉพาะบุคคล ที่มีความต้องการและเงื่อนไขที่มีความหลากหลายแตกต่างกัน นอกจากนี้ยังพบว่าการทำศัลยกรรมความงามมีประสบการณ์ที่แตกต่างกันไปตามช่วงเวลา ตั้งแต่ก่อนและหลังการทำศัลยกรรมความงาม ซึ่งเป็นประเด็นสำคัญในการสืบค้นเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครอบคลุมยิ่งขึ้น แต่เนื่องจากงานวิจัยชิ้นนี้ได้ศึกษาในผู้เสพติดศัลยกรรมความงาม กระบวนการดังกล่าวอาจมีความสอดคล้องหรือแตกต่างจากผู้ทำศัลยกรรมความงาม

จากการศึกษาวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัย อิทธิพล เงื่อนไข และผลกระทบของการทำศัลยกรรมความงาม ทั้งงานวิจัยที่ศึกษาในเชิงคุณภาพและปริมาณ พบว่ามีจำนวนมากกว่ากลุ่มอื่นๆ ทำให้ผู้วิจัยทราบถึงองค์ความรู้เกี่ยวกับปัจจัย อิทธิพลเงื่อนไข ผลกระทบ และบริบทที่สำคัญที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงาม อันจะทำให้ทราบแง่มุมเกี่ยวกับความงามและการทำศัลยกรรมความงามหลากหลายและครอบคลุมมากยิ่งขึ้น และยังเป็นการสนับสนุนให้ผู้เสพติดศัลยกรรมความงามได้รับผลกระทบเกี่ยวข้องกับการทำศัลยกรรมความงามอย่างไร โดยเกี่ยวข้องไปถึงสภาพร่างกาย จิตใจ สังคม เศรษฐกิจ ทำให้ข้อมูลจากการศึกษาวิจัยในกลุ่มนี้ ผู้วิจัยเห็นเชื่อมโยงไปสู่การสืบค้นข้อมูลในหลากหลายมิติที่ไม่ควรละเลย เป็นประโยชน์ต่อการการสร้างหัวข้อคำถามในการสัมภาษณ์ของงานวิจัยต่อไป

3.2 กลุ่มงานวิจัยศึกษามุมมองของการทำศัลยกรรมความงาม

ส่วนงานวิจัยที่ทำให้มองเห็นแนวโน้มในเรื่องของการทำศัลยกรรมความงาม จากการศึกษาของ สมชาย สวัสดิ์ธานีและคณะ (2550) ศึกษาเรื่อง “แนวโน้มความต้องการทำศัลยกรรมตกแต่งบนใบหน้าของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร” ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงร้อยละ 66.5 อยู่ในช่วงอายุ 20-25 ปี ร้อยละ 46.8 กำลังศึกษาอยู่ระดับปริญญาตรีร้อยละ 54.3 มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 บาทร้อยละ 42.8 ประกอบอาชีพพนักงานเรียน/นักศึกษาร้อยละ 40.0 สถานภาพโสดร้อยละ 66.5 ไม่เคยผ่านการทำศัลยกรรมตกแต่งบนใบหน้าร้อยละ 86.3 สถานที่เคยทำศัลยกรรมตกแต่งคือโรงพยาบาลยี่ห้อร้อยละ 36.3 และสาเหตุที่เคยทำศัลยกรรมตกแต่งบนใบหน้าคือความสวยงามร้อยละ 48.8 ผลการวิจัยข้อมูลพฤติกรรมที่ผู้บริโภคมีต่อการทำศัลยกรรมตกแต่งบนใบหน้าพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ต้องการทำศัลยกรรมตกแต่งบนใบหน้าเสริมจมูกร้อยละ 53.2 พอแม้อิทธิพลต่อการตัดสินใจในการทำศัลยกรรมร้อยละ 23.8 ส่วนใหญ่ต้องการทำศัลยกรรมเพื่อความสวยงามร้อยละ 39.3 สถานที่ทำศัลยกรรมตกแต่งต้องมีมาตรฐานรับรองร้อยละ 36.5 ใช้เวลาในการตัดสินใจทำศัลยกรรมเสริมความงาม 30 วันร้อยละ 22.3 มีความต้องการให้อัฒพัชรภาพเป็นฟรีเซนต์เซอร์ร้อยละ 40.0 มีความต้องการรูปหน้าเทรนด์เกาหลีร้อยละ 45.3 ส่วนใหญ่ต้องการใช้ซิลิโคนอ่อนนในการเสริมจมูกร้อยละ 61.0 ราคาที่ผู้บริโภคต้องการในการทำศัลยกรรมเสริมจมูกคือ 7,000 – 8,000 บาทร้อยละ 28.5 จากงานวิจัยชิ้นนี้ทำให้มองเห็นว่าบุคคลส่วนใหญ่สนใจการทำศัลยกรรมความงามที่ใบหน้ามากที่สุด และชี้ให้เห็นถึงแนวโน้มของบุคคลที่ทำศัลยกรรมความงามและต้องการทำศัลยกรรมความงามที่น่าจะเพิ่มมากขึ้น อีกประการที่งานวิจัยนี้ชี้ให้เห็นคือ เงื่อนไขที่มีอิทธิพลที่ทำให้คนทำศัลยกรรมความงามเริ่มจากครอบครัว คือ ลักษณะงาน และการต้องการความงาม ฉะนั้นจึงควรเป็นอย่างไรที่จะหาวิธีการป้องกันและดูแลบุคคลเหล่านี้ เริ่มจากการลดอิทธิพลที่จะเสริมแรงให้บุคคลทำศัลยกรรมความงามลง เพื่อป้องกันการเสพติดศัลยกรรมความงาม

นอกจากนี้ยังมีมุมมองเรื่องของความพึงพอใจของการทำศัลยกรรมความงามจากงานวิจัยของชยดลล้อมทอง (2550) ศึกษาเรื่อง “พฤติกรรมและความพึงพอใจของผู้ใช้บริการศัลยกรรมตกแต่งความงามในจังหวัดกรุงเทพมหานคร” ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชายและส่วนใหญ่ผู้ให้บริการตกแต่งความงามมีอายุระหว่าง 21-30 ปี รองลงมาคืออยู่ในช่วงอายุไม่เกิน 20 และมากกว่า 41 ปี เป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพโสดเป็นส่วนใหญ่ร้อยละ 53.3 มีระดับการศึกษาระดับปริญญาตรีมากถึงร้อยละ 60 รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาระดับมัธยมศึกษาสาเหตุสำคัญที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่บริการศัลยกรรมตกแต่งความงามคือเสริมสร้างความมั่นใจในตนเองร้อยละ 66.67 รองลงมาคือเพื่อความก้าวหน้าทางด้านการงานในส่วนของข้อมูลของสถานบริการศัลยกรรมตกแต่งความงามแต่ละแห่งนั้นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 90 ทราบจากการแนะนำจากเพื่อนหรือคนใกล้ชิดแหล่งข้อมูลอื่นไม่มีผลต่อกลุ่มตัวอย่างเลยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความถี่ในการใช้บริการศัลยกรรมตกแต่งความงามคือ 1 ครั้งมากที่สุดรองลงมาคือ 2 ครั้งและส่วนใหญ่เลือกคลินิกเพื่อเข้ารับบริการศัลยกรรมตกแต่งความงามร้อยละ 86 ประเภทของการศัลยกรรมที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ใช้บริการคือการเสริมจมูกร้อยละ 31.67 รองลงมาคือเสริมหน้าอกร้อยละ 28.3 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อสถานบริการศัลยกรรมตกแต่งความงามมากที่สุดร้อยละ 75 เหตุผลที่ยังคงมาทำศัลยกรรมต่อเพราะชอบฝีมือของหมอ

ผู้ให้บริการจึงอยากทำส่วนอื่นต่อต่างกับในส่วนของผู้ไม่พอใจที่มีรายได้อยู่ระหว่าง 30,001 – 50,000 บาทต่อเดือน ต้องการมาใช้บริการคัลยกรรมอีกครั้งเพื่อแก้ไขทรวดทรงจมูกที่ไม่น่าพึงพอใจของตน ทำให้ทราบว่าเงื่อนไขที่ทำให้คนเกิดการทำคัลยกรรมความงามคือความพอใจ ซึ่งเป็นเงื่อนไขที่อยู่ภายในตัวบุคคล ที่ส่งเสริมให้บุคคลทำคัลยกรรมความงาม แต่อย่างไรก็ตามจากงานวิจัยที่กลุ่มตัวอย่างคือผู้ที่ทำคัลยกรรมความงามและไม่ทำคัลยกรรมความงาม ซึ่งอาจได้ผลการวิจัยเฉพาะปัจจัยและผลกระทบ

นอกจากนี้ยังพบว่ามีงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับมุมมองของบริบทแวดล้อมที่มีผลต่อความพึงพอใจของผู้ทำคัลยกรรมความงามของพรวลัย พงษ์ไพบูลย์ (2557) โดยทำการศึกษาเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้ใช้บริการคัลยกรรมตกแต่งเสริมจมูกระหว่างคลินิกและโรงพยาบาลเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ใช้บริการจากคลินิก 198 คน และจากโรงพยาบาล จำนวน 198 คนรวมตัวอย่างทั้งสิ้น 396 คน และสถิติเชิงพรรณนาที่ใช้ในการวิจัย คือค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ Two Way Anova ผลการศึกษาพบว่าผู้ใช้บริการคัลยกรรมตกแต่งจมูกจะมีความพึงพอใจโรงพยาบาลมากกว่าคลินิกในด้านสถานที่ ด้านกระบวนการบริการ ด้านบุคลากร และด้านอุปกรณ์เครื่องมือรวมถึงผลิตภัณฑ์ แต่สำหรับด้านราคาผู้ใช้บริการจะพึงพอใจคลินิกมากกว่า เพราะมีราคาถูกกว่า

งานวิจัยชิ้นนี้มาสนับสนุนการให้ความสำคัญของบริบทแวดล้อมของบุคคล ซึ่งจะเห็นได้ว่าบริบทแวดล้อมที่แตกต่างกันมีผลต่อการรับรู้และทำให้ผู้ใช้บริการพึงพอใจแตกต่างกัน ฉะนั้นจึงเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้วิจัยตระหนักและเป็นประโยชน์ต่อการเลือกวิถีชีวิตที่สามารถจะนำมาซึ่งคำตอบของคำถามการวิจัยในครั้งนี้ได้อย่างสมบูรณ์มากยิ่งขึ้นซึ่งลักษณะของวิถีชีวิตที่จะนำมาทำการศึกษาค้นคว้าการันในครั้งนี้อย่างถูกต้องมีความสำคัญกับบริบทแวดล้อม เพราะเป็นสิ่งที่ผลต่อการรับรู้และการตีความของผู้เสพติดคัลยกรรมความงามที่มีต่อประสบการณ์ของตน

สำหรับงานงานวิจัยชิ้นต่อมาเป็นการศึกษาในเชิงคุณภาพ โดยมุ่งเน้นศึกษามุมมองของความงามผ่านความเชื่อ และค่านิยมของสตรีไทยและคนไทยจากอดีตถึงปัจจุบัน ของ อริยา อินทามระ (2538) โดยทำการรวบรวมจากวรรณกรรมทุกประเภท ตามมาในเรื่องของพัฒนาการการทำคัลยกรรมความงามในประเทศไทย รวมไปถึงถึงการศึกษปัจจัยที่เป็นเหตุให้สตรีไทยสนใจการทำคัลยกรรมความงาม และยังคงมองไปถึงวิธีการดำเนินงานของคลินิกคัลยกรรมความงาม โดยทำการศึกษาในกลุ่มสตรีที่เคยทำคัลยกรรมความงามและกลุ่มผู้ที่ไม่เคยผ่านการทำคัลยกรรมความงาม จำนวน 70 รายด้วยวิธีการสัมภาษณ์และการสังเกต โดยมีแนวคิดเกี่ยวกับค่านิยมทางความงามของสตรีไทย ซึ่งการเปลี่ยนแปลงบทบาทและสถานภาพทางสังคมของสตรีไทย มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงค่านิยมความงาม นอกจากนี้ยังมีในเรื่องของเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมเข้ามาเกี่ยวข้อง ซึ่งผลการวิจัยพบว่าสตรีไทยกับความงามมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาจากอดีตจนถึงปัจจุบัน ตามกระแสสังคม ในอดีตความงามในอุดมคติคือ งามเพียบพร้อมไปทุกส่วนร่างกายแบบธรรมชาติ แต่ปัจจุบันมีปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมมาเกี่ยวข้องทำให้ความงามแตกต่างจากเช่นสตรีสมัยก่อน ส่วนมาตรฐานความงามของสตรียังคงเป็นสิ่งที่หาข้อจำกัดหรือสรุปไม่ได้ เนื่องจากความงามเป็นความรู้สึกทางอารมณ์แต่ละบุคคล แต่ละสังคัม การเสริมความงามเริ่มมีแต่สมัยสุโขทัยจากการเสริมความงามด้วยการไม่พึ่งคัลยกรรมความงามแต่มายุคปัจจุบันเมื่อโลกก้าวเข้าสู่วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี วงการเสริมความงามได้นำความรู้มาพัฒนา ที่กำลังได้รับความนิยมสูงและอัตราการ

ขยายตัวสูงคือ การทำัลยกรรมความงาม กลุ่มอายุที่ทำมากที่สุดคือ 20 - 29 ปีโดยนิยมเสริมจมูกมากที่สุด สาเหตุที่ตัดสินใจทำัลยกรรมความงามคือ ความงามส่งผลต่อบุคลิกภาพ การทำงาน และสุขภาพจิตใจดีขึ้น นอกจากนี้พบว่าสถานภาพสมรส อาชีพ และการศึกษาไม่ใช่ปัจจัยสำคัญที่นำไปสู่การเลือกหรือตัดสินใจทำัลยกรรมความงาม ส่วนกลุ่มที่ไม่ต้องการทำัลยกรรมความงามส่วนใหญ่พอใจในหน้าตาและไม่ได้ให้ความสำคัญเรื่องความงามเป็นหลัก นอกจากนี้กลัวอันตรายจากการผ่าตัด และเห็นว่าการทำัลยกรรมความงามเป็นเรื่องสิ้นเปลืองโดยไม่จำเป็น อีกประการหนึ่งที่น่าสนใจของงานวิจัยชิ้นนี้ผู้วิจัยได้ชี้แจงถึงข้อจำกัด ในกลุ่มผู้ให้ข้อมูลบางท่านไม่พร้อมที่จะเปิดเผย เนื่องจากเหตุผลเรื่องของความเป็นส่วนตัวและเป็นความรู้สึกที่ละเอียดอ่อน จึงต้องมีการเปลี่ยนกลุ่มเป้าหมายเป็นกลุ่มที่ไม่เคยทำัลยกรรมความงามมาก่อนเข้าร่วมด้วย อีกประการในการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับคลินิกัลยกรรมความงามทำให้การดำเนินงานของผู้วิจัยมีปัญหาเนื่องจากการทำัลยกรรมความงามเป็นเรื่องที่บุคคลไม่ชอบเปิดเผยทำให้ไม่ได้รับความร่วมมือจากคลินิกเท่าที่ควร

จากผลการศึกษาดังกล่าวทำให้มองเห็นภาพของความงามที่อยู่คู่กับสตรีไทยจากอดีตถึงปัจจุบัน และยังคงย้ำให้เห็นว่ามายาคติในสังคมที่เกิดขึ้นกับผู้หญิงไทยได้ติดกับกรอบทางความคิดความเชื่อที่ตายตัวจนท้ายที่สุดมายาคติเหล่านั้นมีอิทธิพลไปกำหนดภาพลักษณ์ ว่าความงามคือคุณค่าอย่างหนึ่งของภาพลักษณ์ที่ผู้หญิงพึงมียิ่งทำให้ผู้หญิงทุกคนพยายามพัฒนาปรับปรุงตนให้เป็นไปตามความงามที่สังคมกำหนด ซึ่งในยุคปัจจุบัน ัลยกรรมความงามคือเครื่องมือชนิดหนึ่งที่ทำให้ไปสู่ความงามตามมายาคติในสังคม ทำให้ผู้วิจัยมองเห็นถึงเงื่อนไขทางสังคมที่มีความสำคัญมากต่อการทำัลยกรรมความงามในผู้หญิง อีกทั้งยังชี้ให้เห็นว่าการศึกษารื่องความงามเป็นเรื่องการรับรู้ มีความละเอียดอ่อนและมีผลกระทบต่อความรู้สึกของบุคคล การศึกษาต้องอาศัยวิธีการที่มีความยืดหยุ่น เหมาะสมกับบริบทแต่ละบุคคล ซึ่งตามแนวคิดได้มองว่าความงามเป็นเรื่องของค่านิยมที่มีผลจากสังคมเป็นสำคัญ อย่างไรก็ตามการเลือกกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักเป็นกลุ่มที่ไม่เคยทำัลยกรรมความงามมาก่อน อาจทำให้การรับรู้และมุมมองในเรื่องความงามมีความแตกต่างจากผู้ที่เคยผ่านการทำัลยกรรมความงาม ผู้วิจัยจึงเห็นว่าการศึกษารับรู้เกี่ยวกับความงามที่ศึกษากับผู้ที่ผ่านประสบการณ์การทำัลยกรรมความงามจะได้ประเด็นเชิงลึกที่ครอบคลุมและครบถ้วนมากกว่า

งานวิจัยชิ้นสุดท้าย เป็นงานวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาวิวัฒนาการทางวาทกรรมความงามที่สถาบันต่าง ๆ นิยามความหมาย ดีความ จัดประเภท เพื่อสร้างกรอบระเบียบวินัยเกี่ยวกับความงามของผู้หญิงไทยอีกทั้งเป็นการศึกษารูปแบบการตัดสินใจของผู้หญิงไทย ได้แก่การนำเสนอตัวตนในชีวิตประจำวัน และการสร้างท่วงท่า ภายนอก และผลที่เกิดขึ้นหลังจากการทำัลยกรรมความงาม ได้แก่การเปลี่ยนแปลงในร่างกาย ตัวตน สังคม และสุขภาพ ของ มัลลิกา มัติโก (2545) เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพที่ใช้ทฤษฎีวิพากษ์มาอธิบายเกี่ยวกับความงาม โดยใช้การศึกษาเอกสาร การศึกษาจุดเด่นความงามของผู้หญิงจากภาพโฆษณาในนิตยสาร การใช้แบบสอบถาม การสัมภาษณ์บุคคลสำคัญ คือ ผู้อาวุโส แพทย์ และสัมภาษณ์เชิงลึกผู้หญิงทั่วไป มีการวิเคราะห์ข้อมูล โดยการตีความภายใต้ทฤษฎีการสร้างทางสังคม ที่เชื่อว่าอิทธิพลของโครงสร้างสังคมครอบงำเหนือปัจเจกบุคคลผลงานวิจัยของงานชิ้นนี้พบว่า การให้ความหมายความงามเกิดขึ้นจากความรู้ที่สถาปนาจากชุดอุดมการณ์ทางศาสนา สร้างวินัยความงามเกี่ยวกับความดีและคุณธรรม สืบทอดความคิดผ่านงานวรรณกรรม ผลิตวาทกรรมความงามแบบจารีต

ตามบทบาทเพศ และเมื่อสังคมไทยมีการติดต่อในด้านการค้าและการเมืองกับประเทศต่างๆ ส่งผลให้สังคมสร้าง ความหมายความงามที่สัมพันธ์กับความเป็นตะวันตก ภายใต้กลไกทางการเมือง ขณะเดียวกัน ความงามในบริบท การเมืองก็ถูกกำกับและแทรกแซงด้วยความรู้ทางการแพทย์ด้านศัลยกรรมตกแต่ง สร้างความงามแยกส่วน ใน ความหมายของความงามแบบสมัยนิยมที่กระตุ้นให้ผู้หญิงเลือกทำศัลยกรรมความงาม เพื่อการนำเสนอตัวตนที่น่า ประทับใจแก่สังคม เป็นการสะสมทุนทางกายภาพให้กับตนเอง โดยที่สุดท้ายแล้ววาทกรรมทางความงามด้วยการแพทย์ อาจมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงสุขภาพ ตัวตนและสังคมในอนาคต

จากงานวิจัยชิ้นนี้ทำให้ผู้วิจัยได้มองเห็นการศึกษาเชิงคุณภาพในแง่มุมของการใช้ทฤษฎีวิพากษ์ที่เข้ามา อธิบาย ความงามในรูปแบบวาทกรรม โดยให้ความหมายเป็นชุดของความจริงที่มีอำนาจในการควบคุมสังคม ด้วยการสร้างเอกลักษณ์ และสร้างความหมายให้กับสิ่งต่างๆ ในสังคมด้วยชุดความจริงหลากหลายชุด ชุดความรู้ สัมพันธ์กับความงามจะทำหน้าที่ปิดกั้น กดทับ เอกลักษณ์ความหมายของความงามแบบอื่น และพร้อมสวมรอยให้ ความงามเป็นความงามชุดเดิมในแบบที่สังคมสร้างไว้ ส่งผลให้ผู้หญิงบางคนเกิดจิตสำนึกที่ผิด ต่อใบหน้าตนเองที่ แตกต่างจากสังคมสร้างขึ้นและเป็นเหตุให้นำไปสู่การทำศัลยกรรมความงามในที่สุด ซึ่งเป็นมุมมองความงามที่ สังคมกำหนด งานวิจัยนี้ได้สร้างข้อมูลเชิงวิชาการกล่าวถึงประวัติศาสตร์เกี่ยวกับความงาม การทำความเข้าใจความ งามตามสังคมทำให้ได้ประเด็นที่ลึกซึ้งเพิ่มเติม

จากงานวิจัยที่เน้นศึกษาถึงมุมมอง การให้ความหมาย ค่านิยมความเชื่อ จากอดีตสู่ปัจจุบัน ถึงแม้จะเป็น ศึกษาจากวรรณกรรม ผู้ทำศัลยกรรมความงามและผู้ที่ไม่ศัลยกรรมความงาม แต่ทำให้ผู้วิจัยทราบถึงภูมิหลังของ ความเชื่อ และมุมมอง ของผู้ที่ทำศัลยกรรมความงาม ซึ่งข้อมูลดังกล่าวสามารถนำมาเทียบเคียงถึงการตีความและ การให้ความหมายต่อประสบการณ์การเสพติดศัลยกรรมความงามใบหน้า ซึ่งจะทำให้เห็นฐานคิดและสิ่งที่อยู่เบื้อง ลึกเบื้องหลังของความเชื่อนั้น ซึ่งการศึกษาประสบการณ์การเสพติดศัลยกรรมความงามใบหน้าของผู้วิจัยในครั้งนี้ อาจแตกต่างจากงานวิจัยอื่นๆที่ผ่านมา โดยผู้วิจัยไม่ได้คำนึงถึงแต่มุมมองของผู้ให้ข้อมูลเพียงอย่างเดียว แต่ผู้วิจัย ยังถึงคำนึงถึงมุมมองของผู้มีประสบการณ์ร่วมอันได้แก่ ครอบครัว เพื่อน คนรัก แพทย์ศัลยกรรมความงาม ซึ่ง เป็นมุมมองที่อาจส่งผลต่อการตีความและการรับรู้ของผู้ให้ข้อมูล และหากผู้วิจัยเลือกผู้ให้ข้อมูลเป็นผู้เสพติด ศัลยกรรมความงามใบหน้าจะยิ่งทำให้การศึกษาประสบการณ์การเสพติดศัลยกรรมความงามใบหน้าเป็นการศึกษา กับผู้เผชิญประสบการณ์โดยตรงน่าจะมีผลต่อข้อค้นพบที่น่าเชื่อถือและอาจมีมุมมองที่แตกต่างและน่าสนใจเพิ่ม มากขึ้น

3.3 กลุ่มงานวิจัยศึกษาประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงาม

สำหรับการศึกษาวิจัยคุณภาพเกี่ยวกับศัลยกรรมความงามในต่างประเทศ ของ มิเชล และ ลิซ่า (Michelle; & Lisa. 2011) ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับศัลยกรรมความงามกับสังคมเสรีนิยมแนวใหม่ โดยมองไปถึงการ จัดการและตอบสนองต่อปัญหา พบว่า วัฒนธรรมและการปฏิบัติของการทำศัลยกรรมความงาม ได้แพร่ขยายเป็น อย่างมากใน 2 ทศวรรษที่ผ่านมา ในขณะที่มีการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องราวของการทำศัลยกรรมความงามของหญิง ตลอดจนเพศ สังคมวัฒนธรรม การเมือง และบริบทแวดล้อม รวมถึงการส่งเสริมให้เกิดการตัดสินใจทำศัลยกรรม

ความงาม มีเพียงเล็กน้อยหรือแทบจะไม่มีเลย โดยเฉพาะเกี่ยวข้องกับการตรวจสอบวัสดุและระวางระวังสัญญาณอันตรายที่เกี่ยวข้องกับการทำศัลยกรรมความงาม จากการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาการตีความในปรากฏการณ์ของสตรีที่มีต่อประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงาม ผ่านการบอกเล่าของผู้หญิงทั้ง 7 คน การวิเคราะห์จะมุ่งเน้นไปที่วิธีการเผชิญหน้าและการจัดการ การแพทย์ ผู้ที่ทำศัลยกรรมความงาม และความเสี่ยงของการนำเสนอตัวตนที่เกี่ยวข้องกับการทำศัลยกรรมความงาม ภายใต้การเมืองของเสรีนิยมแนวใหม่ ผลกระทบจากประสบการณ์ความเสี่ยงเหล่านี้มีความสัมพันธ์ต่อการทำศัลยกรรมความงามที่เพิ่มมากขึ้น และภาระหน้าที่ของเสรีนิยมใหม่ที่จะสร้างร่างกาย ผ่านการปฏิบัติตามทำนองคลองธรรมต่อสังคม

จากงานวิจัยดังกล่าวยิ่งตอกย้ำในเรื่องของการศึกษาเชิงวิชาการต่อการทำศัลยกรรมความงามในการศึกษาถึงประสบการณ์ของบุคคล ซึ่งจากการวิจัยครั้งนี้ชี้ให้เห็นอย่างเด่นชัดในเรื่องของสังคมที่มีผลกระทบต่อความงามโดยตรงส่วนงานวิจัยที่มุ่งศึกษาถึงผลกระทบทั้งทางร่างกายและจิตใจ การรับรู้ของบุคคลที่ผ่านประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงามขอการศึกษาของ มารียาม และ โมเซน (Maryam & Mohsen, 2014) ศึกษาวิจัยเชิงปรากฏการณ์วิทยา มุ่งเน้นที่ประสบการณ์ชีวิตของผู้ทำการผ่าตัดเอาไขมันหน้าท้องออก โดยการศึกษาพบว่าในทุกๆปีจะมีผู้หญิงจำนวนมากที่ต้องการทำศัลยกรรมความงาม การดูไขมันเป็นหัตถการที่พบบมากที่สุด และมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นทุกปีซึ่งก่อให้เกิดโอกาสอาการแทรกซ้อนที่รุนแรงเกิดขึ้น ทำให้เกิดเป็นประเด็นคำถามว่า อะไรคือประสบการณ์ชีวิตของคนที่ได้รับการผ่าตัดเอาไขมันหน้าท้องออก วัตถุประสงค์ เพื่อทำความเข้าใจต่อประสบการณ์ของผู้หญิงที่ผ่าตัดเอาไขมันที่หน้าท้องออก โดยการศึกษาวิจัยคุณภาพเชิงปรากฏการณ์วิทยาเป็นการสัมภาษณ์แต่ละบุคคลแบบไม่มีโครงสร้าง โดยผู้ให้ข้อมูลคือผู้ที่ได้รับเลือกในกลุ่มผู้หญิงที่มาใช้บริการการผ่าตัดเอาไขมันหน้าท้องออกจำนวน 7 คน และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการของแวนแมน โดยพบ 3 รูปแบบหลัก ได้แก่ จากสิ่งที่ดีถึงไม่ดี ความเจ็บปวดจากการเป็นอิสระ และ ความวิตกกังวลทั้งหมดไป ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าส่วนใหญ่ของผู้ให้ข้อมูลจำนวนมากต้องเผชิญกับปัญหาของแต่ละบุคคลและสังคมอันเนื่องมาจากการมี "ไขมัน" เท่ากับ "น้ำหนักเสีย" ทำให้พวกเขาพยายามหาวิธีการต่างๆเพื่อให้ได้มาซึ่งความงาม และมีสมรรถภาพทางกายที่ดี พวกเขาจึงมีแนวโน้มที่จะทำศัลยกรรมความงามเพื่อตอบสนองเป้าหมายเนื่องจากการทำศัลยกรรมความงามสามารถลดไขมันหน้าท้องได้อย่างรวดเร็วและง่ายดาย แต่พวกเขาต้องยอมรับที่จะเผชิญกับภาวะแทรกซ้อนที่อันตรายจากการผ่าตัดซึ่งต้องใช้ระยะเวลาในการรักษาตน แต่สุดท้ายพวกเขาคิดว่าจะได้พบกับความงามที่เป็นเป้าหมายและทำให้เกิดความพึงพอใจ แต่พวกเขาต้องเผชิญกับความวิตกกังวลกับความยุ่งยากในการประทับประคองไม่ได้ตนเองไม่ให้อ้วน ในการผ่าตัดเอาไขมันที่หน้าท้องออกที่ต้องยอมรับความเสี่ยง และการเกิดความวิตกกังวลอย่างต่อเนื่อง โดยผู้ให้ข้อมูลแนะนำว่า คนที่คิดจะดูไขมันหรือการผ่าตัดเอาไขมันหน้าท้องออก ต้องระมัดระวังและการผ่าตัดอาจจะไม่ใช้วิธีการแรกที่ดีควรที่จะจัดการกับความอ้วนและผอม งานวิจัยดังกล่าวแม้จะเป็นการศึกษาประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงามที่มีความแตกต่างในบริบทและวัฒนธรรม แต่งานวิจัยดังกล่าวได้เป็นการปูพื้นฐานในวิธีการศึกษาตามแนวปรากฏการณ์วิทยาแบบตีความ ในการตั้งคำถามการวิจัย การเก็บข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นต้น ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัยในการศึกษาประสบการณ์การเสพติดศัลยกรรมความงามในครั้งนี้ ทำให้ได้อรรถความรู้ที่แตกต่างไปในแง่บริบท การเผชิญ

ประสบการณ์ที่แตกต่างออกไปเนื่องจากความแตกต่างกันของธรรมชาติผู้ให้ข้อมูล วัตถุประสงค์การศึกษาอย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยดังกล่าว เป็นข้อมูลเชิงวิชาการที่สนับสนุนว่าการทำคัลยกรรมความงาม บุคคลต้องเผชิญมิติทางร่างกาย ภาวะความเจ็บปวด อาการแทรกซ้อน มิติทางด้านจิตใจและอารมณ์ ความวิตกกังวลใจตลอดจนความพึงพอใจของตนเอง นอกจากนี้ยังมีมิติอื่นๆ มาเกี่ยวข้อง ทั้งการเมือง สภาพสังคม วัฒนธรรม บริบทแวดล้อม ซึ่งสิ่งเหล่านี้เองมีการเกี่ยวข้องกับการให้ความหมาย และการทำความเข้าใจในประสบการณ์ของบุคคล

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า ปัจจัย อิทธิพล เงื่อนไข ต่อการทำคัลยกรรมความงาม ทั้งที่มาจากด้านภายในจิตใจและด้านสังคม สิ่งแวดล้อมเข้าเกี่ยวข้อง ส่วนการศึกษาถึงการให้ความหมายส่วนใหญ่จะเป็นการให้ความหมายของความงามเชิงวาทกรรมเพียงอย่างเดียว ที่มองว่าความงามเป็นเสมือนอำนาจต่อรองของเพศหญิง ที่เกิดภายใต้บริบทแวดล้อมจากสังคมและวัฒนธรรมเป็นสำคัญ เนื่องจากการมีปฏิสัมพันธ์ของคนในสังคม ตามบริบทและเวลา และเนื่องจากความงามได้กลายเป็นสิ่งที่สร้างมูลค่าได้ จึงทำให้ผู้ทำคัลยกรรมความงามมีความหลากหลายทางเพศมากขึ้นได้จำกัดในวงของเพศหญิงเพียงอย่างเดียวทำให้บุคคลมีประสบการณ์ต่อความงามแตกต่างกันออกไปหลากหลายแง่มุมและยังสะท้อนถึงการนิยามความงามที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ไปตามยุคสมัยสิ่งเหล่านี้มีผลต่อการรับรู้และกลายเป็นการตีความของบุคคล ผ่านภูมิหลังและบริบทแวดล้อม ไม่ว่าจะเป็นสังคมวัฒนธรรม การเมือง สื่อต่างๆ เป็นต้น ซึ่งจะช่วยให้เกิดความเข้าใจความหมายตามการตีความของบุคคลได้อย่างชัดเจนและครอบคลุมมากยิ่งขึ้นรวมถึงการเข้าใจในประสบการณ์ของผู้ทำคัลยกรรมความงาม ได้เห็นมุมมองที่หลากหลายมิติที่เกี่ยวข้องและละเอียดไม่ได้ และจากการศึกษาพบว่าผู้ที่ทำคัลยกรรมความงามมีโอกาสสูงในการเสพติดคัลยกรรมความงาม ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อทางด้านร่างกายและจิตใจเป็นอย่างมากแต่สำหรับงานวิจัยในการศึกษาเชิงปรากฏการณ์วิทยาแบบตีความที่ศึกษาเกี่ยวกับประสบการณ์ชีวิตของผู้เสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้า อาจจะมีน้อยเนื่องจากการเข้าถึงข้อมูลค่อนข้างยาก เพราะธรรมชาติของผู้เสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้ามิได้เปิดใจรับคนภายนอกให้เข้าไปพูดคุยเรื่องหรือรับรู้เรื่องราวประสบการณ์ในเสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้าได้อย่างง่าย ๆ การเสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้าจึงถือว่าเป็นเรื่องละเอียดอ่อนและมีผลกระทบต่อสภาพจิตใจสูงกับผู้ใช้เสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้า อย่างที่ทราบว่าคุณกลุ่มนี้จะมีภาวะของความวิตกกังวลเกี่ยวกับรูปลักษณ์ที่สูงกว่าคนทั่วไป (Sarwer & Crerand, 2004) นอกจากนี้การศึกษาทั้งหมดที่กล่าวมายังทำให้เห็นประเด็นความรู้ที่น่าสนใจและประเด็นปัญหาที่สำคัญที่ทำให้เกิดความเคลื่อนไหวในสังคมเพื่อให้สังคมเกิดความตระหนักในการป้องกันและดูแลผู้ใช้เสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้าให้มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้น

อย่างไรก็ตามผู้วิจัยเห็นว่าความจริงที่ถูกสร้างขึ้นมาจากการรับรู้และตีความของบุคคลมีความเฉพาะอาจมีความสอดคล้องหรือต่างจากจากการที่สังคมกำหนด ซึ่งความรู้ที่มีอยู่อาจจะยังไม่เพียงพอที่จะทำให้เกิดความเข้าใจประสบการณ์ชีวิตของผู้ที่เสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้าได้อย่างครอบคลุม โดยเฉพาะการศึกษาเชิงวิชาการภายใต้บริบทและปฏิสัมพันธ์ที่มีความหลากหลาย นอกจากนี้ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ควรเลือกใช้วิธีวิทยาที่เหมาะสมที่จะทำการศึกษา เนื่องจากสภาพการณ์ดังกล่าวมิใช่มีมุมมองในมิติของร่างกายเพียงอย่างเดียว ซึ่งเป็นมิติที่สามารถตรวจสอบได้ในเชิงประจักษ์ แต่ยังเกี่ยวเนื่องไปถึงจิตใจอารมณ์ความรู้สึก ความเชื่อ พฤติกรรมที่

แสดงออก ซึ่งหากปล่อยให้ทำให้การศึกษาขาดความละเอียดรอบคอบและถูกต้องรัดกุม ดังนั้นการให้ความหมาย โดยการศึกษาผ่านประวัติศาสตร์ เอกสารต่างๆ ยังไม่ชัดเจนเพียงพอ ต้องทำความเข้าใจความหมายต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับผู้ผ่านประสบการณ์การเสพติดคล้ายกรรมความงามใบหน้า เพราะเชื่อว่าทำให้ความหมายส่วนหนึ่งเกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่นและมีมิติอื่นๆ รายละเอียด รวมไปถึงภาวะเป็นอยู่ (being) ประสบการณ์ของการเสพติดคล้ายกรรมความงามใบหน้าด้วย ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความเป็นปัจเจกบุคคล

ดังนั้นการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงได้นำแนวคิดการศึกษาเชิงปรากฏการณ์วิทยาแบบตีความมาใช้ เพื่อมุ่งเน้นการแสวงหาความรู้ความจริงอย่างเป็นระบบภายใต้กระบวนการตีความ โดยไม่ละเลยการพิจารณาความหลากหลายของมิติต่างๆ เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ลึกซึ้งเกี่ยวกับประสบการณ์การเสพติดคล้ายกรรมความงามใบหน้า ทั้งนี้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประสบการณ์ดังกล่าว จะนำไปสู่ข้อมูลหรือประเด็นที่เป็นประโยชน์ต่อการทำความเข้าใจและนำไปสู่แนวทางป้องกันดูแลผู้เสพติดคล้ายกรรมความงามใบหน้าจะเป็นประโยชน์ในเชิงนโยบายต่อไป และเพื่อให้ได้ข้อค้นพบอย่างสมบูรณ์ของงานวิจัยชิ้นนี้จึงจำเป็นต้องทำความเข้าใจไปที่ลึกซึ้งถึงแนวคิดเชิงปรัชญาซึ่งเป็นฐานความคิดของงานวิจัย ตลอดจนวิธีวิทยาของปรากฏการณ์วิทยาแบบตีความเพื่อสามารถนำแนวคิดและวิธีวิทยาไปใช้ในกระบวนการวิจัยได้อย่างเหมาะสม สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายและสามารถตอบคำถามการวิจัยได้

4. วิธีการศึกษาเชิงปรากฏการณ์วิทยา

การวิจัยเชิงปรากฏการณ์วิทยา ได้อิทธิพลจากแนวคิดจากปรัชญาด้านปรากฏการณ์วิทยา ซึ่งเป็นการศึกษาคุณภาพรูปแบบหนึ่งที่ศึกษาเกี่ยวกับสถานการณ์ในชีวิต จากทัศนะของผู้ที่ได้ประสบกับประสบการณ์นั้นโดยตรง (ชาย โปธิลิตา. 2547) โดยเป็นแนวคิดสำคัญในการอธิบายลักษณะของบุคคลที่จะเกิดจิตสำนึก (consciousness) ต่อประสบการณ์บางอย่าง แล้วจิตสำนึกได้พุ่งไปสู่อะไรบางอย่าง แล้วรับเอาสิ่งนั้นเข้ามาประทับไว้ในจิตของบุคคลคนนั้น กระบวนการนี้เรียกว่า “การพุ่งไปของจิตสำนึก” (intentionality) หากทำการแจกแจงโครงสร้างของ “การพุ่งไปของจิตสำนึก” ได้อย่างเป็นขั้นตอนมีดังนี้ บริบทเบื้องหลัง (background)---มนุษย์ในฐานะประธาน (subject)---การกระทำสำนึก (act)---เนื้อหา (content)--->วัตถุ (object) (ขอบฟ้าความเป็นไปได้ของวัตถุ (horizon)) ซึ่งทำให้มองเห็นว่าการสำนึกเป็นแกนกลางในการวิเคราะห์ทั้งหมด การสำนึกสามารถอธิบายมนุษย์ (ผู้เสพติดคล้ายกรรมความงาม) พร้อมๆ ไปกับเนื้อหาของมนุษย์ (ประสบการณ์การเสพติดคล้ายกรรมความงาม) การสำนึกสามารถยืนยันการมีอยู่ของวัตถุ แต่ถ้าจิตของบุคคลไม่รับรู้ และไม่รับเอาสิ่งนั้นมาในจิตใจมาสร้างในโลกของบุคคล บุคคลก็จะมีไม่มีจิตสำนึกต่อสิ่งนั้น สิ่งนั้นก็จะไม่เกิดขึ้นในโลกของคนๆ นั้น (ประสบการณ์เสพติดคล้ายกรรมความงามที่เกิดขึ้นตามการรับรู้ของผู้เสพติดคล้ายกรรมความงาม) เนื้อหาของวัตถุ (ประสบการณ์เสพติดคล้ายกรรมความงาม) และขอบฟ้าของความเป็นไปได้ของวัตถุ (การคาดการณ์ในประสบการณ์การเสพติดคล้ายกรรมความงาม) กระบวนการทั้งหมดนี้คือการอธิบายประสบการณ์ของบุคคลอย่างครบถ้วน โดยไม่แยกออกจากกันและการพุ่งไปของจิตสำนึก (intentionality) ที่แท้จริงแล้วดำรงอยู่ในชีวิตประจำวันของบุคคล เป็นเนื้อหาของการรับรู้ของบุคคลที่มีต่อโลก ประสบการณ์ การรับรู้ไม่ใช่เป็นเพียงการรับรู้โลกภายนอกเท่านั้น หากแต่เป็นการรับรู้ความหมายที่ซ้อนทับสิ่ง

บุคคลรับรู้เชิงกายภาพซึ่งการรับรู้ดังกล่าวจะเป็นไปได้ต้องเริ่มวิเคราะห์ที่จิตสำนึกของผู้บุคคลเสียก่อน และธรรมชาติของการสำนึกผู้ต้องได้รับการศึกษาผ่านการฟังไปของจิตสำนึกผู้ อันหมายถึงกระบวนการการสำนึกถึงอะไรบางอย่างนั่นเอง เมื่อมีการฟังไปของจิตสำนึกผู้บุคคลจะให้ความหมาย ซึ่งการให้ความหมายเป็นเงื่อนไขในการเข้าใจจิตสำนึกผู้อีกทอดหนึ่ง

การที่จิตสำนึกผู้ของบุคคลเกิดการรับรู้โดยตรงไปตรงมาเหมือนหน้าฉากคือโนเอมา (noema) หมายความว่า เวลาที่บุคคลเกิดจิตสำนึกผู้ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง สิ่งนั้นจะไปปรากฏในจิตของบุคคล และการที่สิ่งนั้นไปปรากฏในจิตสำนึกผู้ของบุคคลได้อย่างไร หมายความว่าบุคคลต้องตีความต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งนั้นคือโนเอซิส (noesis) ซึ่งกล่าวได้ว่า “ประสบการณ์แบบโนเอซิส (noesis) นั้น แตกต่างมากจากประสบการณ์แบบโนเอมา (noema) ที่เกิดโดยการมีสำนึกไปและต้อง...ซึ่งก็คือ (สำนึก) ที่สร้าง (ความหมาย) โดยก้าวข้ามประสบการณ์แบบโนเอซิสที่เป็นฐาน...” (Husserl. 2001) อย่างไรก็ตาม การรับรู้แบบโนเอมา (noema) ในที่สุดแล้วจะเป็นไปได้ก็ต่อเมื่อมีความรู้แบบโนเอซิส (noesis) เป็นฐาน ในแง่นี้ความรู้ทั้งสองแบบจึงไม่สามารถแยกขาดออกจากกันได้ ในเชิงประสบการณ์ หากแต่สามารถวิเคราะห์ออกจากกันได้ ในเชิงมโนทัศน์ ดังนั้นการรับรู้หรือการสำนึกถึงสิ่งใดๆ ของบุคคลคือ การรับรู้แบบโนเอมา (noema) โนเอติก (noesis) ไปพร้อมๆ กันในคราวเดียวซึ่งถือว่าเป็นกระบวนการอย่างหนึ่งของการฟังไปของจิตสำนึกผู้ (intentionality) ทำให้บุคคลสามารถให้ความหมายต่างๆ ที่สะท้อนถึงภาวะการเป็นอยู่ (being) ของประสบการณ์ตามการรับรู้ของบุคคล

การศึกษาปรากฏการณ์วิทยาเป็นเรื่องธรรมชาติของการสำนึก ด้วยสำนึกเพื่อให้โลกที่เห็นและเป็นอยู่เป็นโลกที่มีชีวิตและความหมาย เมื่อเป็นเช่นนี้ การรับรู้โลกอย่างมีความหมายจึงต้องถูกอธิบายจากตัวบุคคลในฐานะบุรุษที่หนึ่ง ที่สำนึกโลกอย่างมีความหมายเฉพาะตัว การสำนึกถึงอะไรบางอย่างนี้เองเรียกว่าการฟังไปของจิตสำนึกผู้ เพื่อเป็นการยืนยันความหมายจากประสบการณ์ และต้องยอมรับว่า การรับรู้สามารถมีสองแบบ แบบแรกคือแบบโนเอซิส (noesis) ซึ่งเป็นการรับรู้โลกโดยตรงไปตรงมาเพียงมุมมองด้านเดียว ในขณะที่การรับรู้โลกแบบที่สองแบบโนเอมา (noema) เป็นการรับรู้ที่ต้องใช้กระบวนการทำงานของจิตไปรับรู้ (act of mind) โดยการจินตนาการเพื่อสืบค้นส่วนอื่นที่อยู่นอกเหนือจากการรับรู้ที่มีอยู่เพียงด้านเดียว ทำให้มองเห็นประสบการณ์ของบุคคลในทุกมุมมอง ในที่สุดแล้วสิ่งที่สำคัญการหาความหมายของ “ประสบการณ์” มนุษย์ที่ไม่อาจละเลยจินตนาการ ความหวัง ความฝัน อารมณ์ความรู้สึกได้เพราะประสบการณ์เป็นเรื่องที่ซับซ้อนเกินกว่าที่จะเป็นเพียงรอยประทับจากโลกภายนอกได้

ดังนั้นหากต้องการศึกษาปรากฏการณ์บางอย่าง ต้องศึกษาผ่านจิตสำนึกผู้ของบุคคลซึ่งมีผลต่อการตีความและให้ความหมายทำให้ไม่สามารถทำการศึกษาศาสตร์บุคคลแยกออกจากปรากฏการณ์ได้ และถือว่าความจริงหรือความรู้ที่เกิดขึ้นจากการศึกษานั้นมีความเป็นอัตวิสัย ขึ้นอยู่กับบริบทหรือแหล่งที่มาของความจริงหรือความรู้ นั้น ทำให้จุดมุ่งหมายที่สำคัญของการวิจัยเชิงปรากฏการณ์วิทยาคือการมุ่งทำความเข้าใจในความเป็นปัจเจกบุคคลว่าบุคคลสร้างประสบการณ์ในชีวิตอย่างไร และสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นไม่ว่าจะเป็นการกระทำหรือพฤติกรรมมีความหมายสำหรับบุคคลอย่างไร แต่ในการจะเข้าใจว่าเหตุใดบุคคลจึงทำสิ่งนั้น เราจำเป็นต้องเข้าใจว่าบุคคลนั้นให้ความหมายต่อสิ่งต่างๆอย่างไร ความหมายจึงเป็นเป้าสำคัญของการวิจัย

4.1 ความหมายของปรากฏการณ์วิทยา

Phenomenology หรือ ปรากฏการณ์วิทยา เป็นคำมาจากภาษากรีก Phainomenon แปลว่า Appearance หรือการปรากฏให้เห็น และ logos แปลว่า reason หรือ เหตุผล ความหมายของปรากฏการณ์วิทยาที่เป็นระเบียบวิธีวิจัย หมายถึง การศึกษาปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นตามรับรู้ของบุคคลตามธรรมชาติของปรากฏการณ์นั้น ตามแนวคิดของปรากฏการณ์วิทยา การวิจัยคือการตั้งคำถามเกี่ยวกับการเกิดประสบการณ์ชีวิต (Life experience) ของบุคคลในสิ่งแวดล้อมที่บุคคลนั้นดำเนินชีวิต (Life world) และความรู้เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม/โลกที่บุคคลอยู่จะเกิดขึ้นได้ด้วยการดำเนินชีวิตภาวะการเป็นอยู่ (Being) ในสิ่งแวดล้อม/โลกนั้นในสถานการณ์หนึ่ง (Van Manen. 1990) นอกจากนี้เมื่อนำปรากฏการณ์วิทยามาเป็นเครื่องมือหนึ่งในการศึกษาวิจัย จึงมีผู้ให้ความหมายเกี่ยวกับการศึกษาเชิงปรากฏการณ์วิทยาไว้หลายท่านด้วยกันดังนี้

ศิริมา ภาณีโรจน์ (2549) กล่าวว่า การศึกษาเชิงปรากฏการณ์วิทยา ถือเป็นศาสตร์ที่มุ่งอธิบายปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นจริงของบุคคลนั้นๆ และเป็นการค้นหาความหมายของปรากฏการณ์ตามธรรมชาติ (nature) ตามการรับรู้ที่บุคคลประสบมาด้วยตนเอง มากกว่าจะอธิบายและทำนายเหตุการณ์ โดยมีวิธีการดำเนินการซึ่งประกอบไปด้วย การหาแก่นแท้หรือสาระสำคัญ (Essences) ความคิดรวบยอด (Intuiting) และการทอนประสบการณ์ (Phenomenological reduction)

อารีย์วรรณ อ่วมตานี (2549) กล่าวว่า ปรากฏการณ์วิทยา เป็นการศึกษาที่มีพื้นฐานมาจากสาขาปรัชญา ในการทำความเข้าใจความเชื่อมโยงของมนุษย์กับสิ่งแวดล้อมในโลก โดยศึกษาปรากฏการณ์ใดปรากฏการณ์หนึ่ง ที่สนใจ จากคำบอกเล่าของผู้มีประสบการณ์ตรง เพื่อค้นหาแก่นแท้ของปรากฏการณ์นั้นให้มีความชัดเจน โดยมีภาษาเป็นสื่อขั้นต้นในการถ่ายทอดความหมายของประสบการณ์ชีวิตของมนุษย์

ชาย โพธิลิตา (2550) กล่าวว่า ปรากฏการณ์วิทยา เป็นเครื่องมือในการศึกษาปรากฏการณ์และประสบการณ์ชีวิตของมนุษย์ โดยมุ่งทำความเข้าใจความหมายประสบการณ์ชีวิตที่บุคคลได้ประสบเป็นหลัก

แนวคิดของฮัสเซิล (Husserl) กล่าวว่า ปรากฏการณ์วิทยา คือการศึกษาโครงสร้างและความหลากหลายทางโครงสร้างของการรับรู้ที่ปรากฏทั้งด้านบุคคล เหตุการณ์ หรือปรากฏการณ์เพื่อใช้บอกหรือบรรยายเกี่ยวกับปรากฏการณ์ต่างๆ ที่ตนประสบเป็นอย่างไร หลักของนักคิดท่านนี้ในการศึกษาเพื่อใช้ทำความเข้าใจว่า บุคคลนั้นๆ ตีความปรากฏการณ์ที่ได้ประสบมาเพื่อทำให้โลกของตนมีความหมายและสร้างโลกทัศน์ขึ้นมาได้อย่างไร (รัชมนวรรณพิน. 2553; อ้างอิงจาก Schwaradt. 2001)

วูด และฮาเบอร์ (Wood; & Haber. 2002) กล่าวว่า การวิจัยแบบปรากฏการณ์วิทยา เป็นกระบวนการของการเรียนรู้และทำความเข้าใจความหมายของประสบการณ์ของมนุษย์ ผ่านการสนทนากับบุคคลซึ่งใช้ชีวิตอยู่ในประสบการณ์นั้นๆ

ไฮเดกเกอร์ (Heidegger) เน้นการเข้าถึงความหมายของประสบการณ์ โดยเชื่อว่า มนุษย์มีอยู่มาก่อนการค้นพบตัวเอง มนุษย์ปรากฏตัวในโลกก่อนแล้วมีการนิยามตัวเองภายหลัง ไม่มีใครสามารถนิยามมนุษย์ได้ จนกว่ามนุษย์ผู้นั้นจะได้ลงมือกระทำอะไรลงไป เพราะมนุษย์มีแค่ความว่างเปล่า จะเป็นอะไรได้ก็ต่อเมื่อได้เลือกกระทำหรือสร้างให้ตัวเองเป็นอะไร การศึกษาประสบการณ์ตามแนวคิดของไฮเดกเกอร์ (Heidegger) เป็นการศึกษาโดยการค้นหาทฤษฎีของความจริงจากการ ตีความ (ชาย โพธิลิตา. 2550; อารีย์วรรณ อ่วมตานี. 2549; Emad; & Kalary. 2006)

สทรีเชลและคาร์เพนเตอร์ (Streubert; & Carpenter. 2007) กล่าวว่า ปรัชญาการณวิทยา หมายถึง ศาสตร์ที่มีจุดประสงค์ อธิบายปรากฏการณ์ธรรมชาติที่มีเฉพาะเจาะจง หรือลักษณะที่ปรากฏในลักษณะประสบการณ์ชีวิต (Lived experience)

เฮาเซอร์ (Houser. 2008) กล่าวว่า ปรัชญาการณวิทยา คือ การศึกษาประสบการณ์ชีวิตของบุคคลที่ต้องเผชิญกับสิ่งที่ปรากฏขึ้นกับบุคคลนั้น

แมร์โล-ปงตี (Streubert; & Carpenter. 2007; citing Merleau-Ponty. 1962) กล่าวว่า ปรัชญาการณวิทยา หมายถึงการศึกษาขององค์ประกอบสำคัญ และสิ่งที่เกี่ยวข้องเพื่อหาความหมายขององค์ประกอบที่เป็นอยู่เพื่อเข้าใจมนุษย์และโลก ตามความเป็นจริงของเขาเอง

โอเมรี่ (Streubert; & Carpenter. 2007; citing Omery. 1983) กล่าวว่า ปรัชญาการณวิทยา หมายถึง การค้นหาและอธิบายปรากฏการณ์ของมนุษย์ตามที่เกิดขึ้นจริง ตามการให้ความหมายของผู้มีประสบการณ์ชีวิตตามที่บุคคลประสบ โดยเน้นการเป็นศาสตร์ที่มีจุดอธิบายปรากฏการณ์ต่างๆ รอบตัวที่มีความเฉพาะเจาะจงตามรับรู้ของบุคคลในลักษณะของประสบการณ์ชีวิต

การศึกษาเชิงปรากฏการณ์วิทยา หมายถึง การทำความเข้าใจในปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น โดยมีได้ละเอียดบริบทแวดล้อมรอบด้านของสิ่ง/ผู้ที่ถูกศึกษา เพื่อให้ได้ความรู้ความจริงซึ่งเกิดจากการรับรู้ของผู้ประสบกับประสบการณ์นั้นๆ โดยตรง เบนเนอร์ได้กล่าวว่า ปรัชญาการณวิทยาเป็นการทำความเข้าใจสิ่งแวดล้อม สังคม วัฒนธรรมและภาษาของผู้ให้ข้อมูล มิได้อยู่ภายใต้กรอบแนวคิดหรือทฤษฎีใดๆ สอดคล้องกับแนวคิดของสปีลเบร์ที่กล่าวว่าเป็นการศึกษาที่มีได้เน้นความเป็นเหตุเป็นผล มิต้องให้การทดสอบ คาดการณ์ หรือกำหนดสมมุติฐานไว้ล่วงหน้า ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าการศึกษาเชิงปรากฏการณ์วิทยาเป็นการศึกษาถึงธรรมชาติที่มีอยู่จริง เพื่อสืบค้นวิเคราะห์การให้ความหมายและอธิบายถึงประสบการณ์ของบุคคลอย่างปราศจากอคติหรือคิดล่วงหน้าจากผู้ศึกษาเอง (กัญญ์รัฐตา ศรีภา. 2554)

จากความหมายข้างต้นทำให้ได้ความหมายการศึกษาปรากฏการณ์วิทยาในลักษณะที่คล้ายคลึงกันคือเป็นการทำความเข้าใจกับเรื่องราวหรือสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นรวมทั้งคำนึงไปยังบริบทแวดล้อมรอบด้านของปรากฏการณ์ที่ถูกศึกษา เพื่อให้เข้าถึงความรู้ความจริงตามการรับรู้และตีความของผู้ที่ประสบหรือผ่านปรากฏการณ์นั้นมาโดยตรง

4.2 ความหมายของประสบการณ์ชีวิต

เนื่องจากแนวคิดของปรากฏการณ์วิทยามีความเชื่อว่า ทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกนั้นมีอยู่จริง (objective world) แต่การมีอยู่จริงบุคคลต้องมีจิตมุ่งไปรับรู้ต่อสิ่งนั้น (intentionality) จากนั้นบุคคลจะนำสิ่งที่จิตไปรับรู้มาสร้างในโลกของบุคคล (life world) แล้วเกิดเป็นการสำนึก (consciousness) ซึ่งจะเกิดขึ้นโดยอิสระไม่ได้ต้องเกิดขึ้นภายใต้ปรากฏการณ์ (consciousness of phenomenon) เป็นเหตุให้การศึกษารูปแบบปรากฏการณ์วิทยาจึงต้องศึกษาประสบการณ์ของบุคคล เพราะเมื่อบุคคลมีประสบการณ์ต่อสิ่งนั้น แสดงว่าบุคคลนั้นเกิดการรับรู้ และเกิดมีความสำนึกต่อสิ่งนั้น ฉะนั้นการจะศึกษาความจริงของปรากฏการณ์จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ทำความเข้าใจคำว่า ประสบการณ์ ซึ่งมีผู้ให้ความหมายที่หลากหลายไว้ดังนี้

ชูทซ์ (Schutz. 1970) ให้ความหมายของประสบการณ์ชีวิตว่าหมายถึงสิ่งที่เกิดขึ้นตามความเป็นจริงในชีวิต รวมไปถึงทุกอย่างที่อยู่แวดล้อมบุคคล ไม่ว่าจะเป็น บุคคล สิ่งแวดล้อม เหตุการณ์ต่างๆ ที่บุคคลต้องเผชิญ

4.2.1 กาดาเมอร์ (Gadamer, 1989) กล่าวถึง ประสบการณ์ในลักษณะของการรวมกันของสิ่งที่น่าสนใจทั้งหมดและสิ่งที่ปฏิบัติอยู่ในปัจจุบันซึ่งไม่สามารถแบ่งแยกได้ และหาสิ่งทดแทนไม่ได้ มีลักษณะที่มากมายไม่รู้จักหมดสิ้น ที่มีความเกี่ยวข้องกันทั้งหมดของชีวิตที่เป็นอยู่

4.2.2 ประสบการณ์ชีวิต (lived experience) ของบุคคลเกิดขึ้น เมื่อบุคคลรับรู้และมีปฏิสัมพันธ์กับเหตุการณ์และสิ่งแวดล้อมรอบตัวแล้วจดจำเก็บไว้เป็นเสมือนบทเรียนของชีวิต ประสบการณ์ที่เป็นรูปธรรมซึ่งเป็นการกระทำที่สังเกตได้ เช่น การเดิน การกิน เป็นต้น และแบบที่เป็นนามธรรมจะเป็นการรับรู้ด้วยประสาทสัมผัส ได้แก่ การมองเห็น การได้ยิน การได้กลิ่น การรับรส และ การรับสัมผัส รวมทั้งความคิด ความปรารถนา ความพึงพอใจ อารมณ์ และความคิด (ถวิล ธาราโชน; และ ศรัณย์ ดำริสุข. 2548; Smith. 2011) คุณลักษณะของประสบการณ์ ได้แก่

4.2.2.1 ความตั้งใจของบุคคล เป็นความมีสติสัมปชัญญะของบุคคลในการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อตอบสนองการรับรู้ของตนเองความมีสติสัมปชัญญะทำให้การกระทำที่เกิดขึ้นมีความเป็นเหตุเป็นผลสอดคล้องกับการรับรู้ประสบการณ์ชีวิตของบุคคลจึงไม่ได้เกิดขึ้นโดยบังเอิญ แต่เกิดขึ้นโดยที่บุคคลรู้ว่ากำลังพูดคิด หรือมีพฤติกรรมโดยอยู่ (มุกดา ศรีรงค์; และคณะ. 2544) นักวิจัยเชิงปรากฏการณ์วิทยาจึงต้องทำความเข้าใจการกระทำหรือพฤติกรรมของบุคคล และความตั้งใจหรือเหตุผลของบุคคลที่มีสอดคล้องกับการกระทำ

4.2.2.2 สำคัญของประสบการณ์เป็นลักษณะของประสบการณ์ที่จำเพาะต่อบุคคลผู้มีประสบการณ์ ดังนั้น ประสบการณ์ของบุคคลจึงสอดคล้องกับบริบทของบุคคลนั้น ในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปรากฏการณ์วิทยา

จากการพิจารณาความหมายดังกล่าวข้างต้น ได้กล่าวถึงประสบการณ์ชีวิต โดยมีจุดตรงกันว่า เหตุการณ์ที่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล ซึ่งบุคคลจะเกิดการรับรู้ต่อเหตุการณ์นั้น ซึ่งเหตุการณ์นั้นรวมไปถึงสิ่งต่างๆ รอบตัวทั้งหมดที่บุคคลไปมีส่วนร่วมหรืออยู่ในสภาพแวดล้อมต่างๆ และเข้ามากระทบต่อชีวิตของบุคคล ทั้งนี้ สตรีเชลและคาร์เพนเตอร์ (Streubert; & Carpenter. 2007) ได้เพิ่มเติมว่า เมื่อมีเหตุการณ์หรือสิ่งต่างๆ ที่บุคคลไปมีส่วนร่วม บุคคลจะเกิดการรับรู้และให้ความหมายต่อประสบการณ์นั้นๆ แตกต่างกันไปซึ่งขึ้นอยู่กับบริบทแวดล้อมของบุคคล ดังนั้นการศึกษาเชิงปรากฏการณ์วิทยาซึ่งเป็นการศึกษาประสบการณ์ชีวิต จึงเป็นการศึกษาถึงบุคคลและสิ่งต่างๆ รอบๆ ตัว ตามที่บุคคลมีการรับรู้และให้ความหมาย โดยการศึกษาจะต้องคำนึงว่าสิ่งแวดล้อมไม่สามารถแยกออกจากบุคคลได้ ดังนั้นประสบการณ์จึงมีความเกี่ยวข้องกับโลกของบุคคล (life-world) ซึ่งเป็นการรับรู้ของบุคคลต่อสิ่งแวดล้อมหรือสถานการณ์ในชีวิต หรือบริบท (context) โดยกล่าวว่า บุคคลมีการรับรู้และการกระทำแตกต่างกันไปตามภูมิหลังของแต่ละคน ประสบการณ์จึงมีความเกี่ยวข้องกับโลกของบุคคล คำว่า “โลก” ในที่นี้หมายถึง สิ่งแวดล้อมหรือสถานการณ์ของบุคคล โดยบุคคลจะมีการรับรู้สิ่งแวดล้อมและมีการแสดงพฤติกรรมที่สอดคล้องกับการรับรู้ การทำความเข้าใจบริบทในเชิงปรากฏการณ์วิทยาจึงเป็นการทำความเข้าใจการรับรู้สิ่งแวดล้อมหรือการรับรู้สถานการณ์ของบุคคล สิ่งแวดล้อมที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมของบุคคล ได้แก่ ครอบครัวสังคม หรือชุมชน วัฒนธรรม ทักษะคติ ค่านิยม ความเชื่อ และสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของบุคคล รวมทั้งสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับบุคคล (ถวิล ธาราโชน; และ ศรัณย์ ดำริสุข. 2548; Smith. 2011)

เนื่องจากประสบการณ์ประกอบด้วยคุณลักษณะสำคัญ คือ ความตั้งใจและสาระสำคัญประสบการณ์มีความสอดคล้องกับการรับรู้บริบทของบุคคล นักวิจัยเชิงปรากฏการณ์วิทยาจึงต้องทำความเข้าใจประสบการณ์ชีวิตของบุคคลให้ครอบคลุมทั้งความตั้งใจ และการกระทำของบุคคล ร่วมกับการทำความเข้าใจการรับรู้บริบทของบุคคล รวมทั้งความสัมพันธ์ของบริบทและประสบการณ์

4.3 แนวคิดพื้นฐานและกระบวนการวิจัยปรากฏการณ์วิทยาเชิงตีความ

ปรัชญาแนวคิดของไฮเดกเกอร์ (Heidegger) จะเน้นที่การตีความโดยใช้วงจรถัดตีความ (The hermeneutic circle) โดยมองไปถึงการเกิดปรากฏการณ์ ว่าบุคคลที่มีประสบการณ์มีโครงสร้างความเป็นโลกของเขาอย่างไร ทำให้บุคคลเกิดการตีความแบบนั้น เพราะแนวคิดของไฮเดกเกอร์ (Heidegger) เชื่อว่าทุกสิ่งทุกอย่างมีโครงสร้างที่มาก่อนทำให้เกิดสถานะความเป็นจริงของสิ่งใดสิ่งหนึ่งนั้นจะเป็นได้คืออัตถิภาวะ (Existence) ซึ่งนำมาสู่ภาวะการเป็นอยู่ของบุคคล ณ ที่ใดที่หนึ่ง (being there) เรียกว่า ดาไซน์ (Dasein) ซึ่งหมายถึงภาวะการเป็นอยู่ (being) ภายในโลกของบุคคล (being-in-the-world) เป็นการแสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่อยู่ร่วมกับผู้อื่น (being-with-others) กล่าวคือ การมีอยู่ของบุคคลต้องมีพร้อมกับการมีอยู่ของโลกของตน โดยโลก (the world) ในที่นี้หมายถึง โลกของบุคคลที่เผชิญกับประสบการณ์นั้นโดยเป็นเครื่องมือที่สนองตอบอัตถิภาวะและเจตนารมณ์ของบุคคล การที่บุคคลสำนึกถึงภาวะการเป็นอยู่ (being) ของตนเองภายในโลก ทำให้โลกของบุคคลนั้นกลายเป็นโลกที่มีความหมายขึ้นมา โดยมีความเชื่อว่าการกระทำทุกอย่างถูกสร้างจากการรับรู้ หรือการสำนึก เราสามารถเข้าใจประสบการณ์ได้ โดยผ่านการรับรู้ ความคิด การสัมผัส รับรู้ การได้ยิน และการมีสติ

แนวคิดของไฮเดกเกอร์ (Heidegger) สนใจประเด็นของสถานะความเป็นจริง (Existential-ontology) เน้นความหมายของภาวะการเป็นอยู่ (Being) หรือประสบการณ์นั้นมีความหมายเช่นไรต่อภาวะการเป็นอยู่ (being) ของบุคคล Heidegger เชื่อว่าการที่บุคคลจะเกิดความเข้าใจในปรากฏการณ์ต่างๆ และสามารถอธิบายและสังเกตสิ่งที่เกิดขึ้น (ordinary or common) ในชีวิตประจำวันได้นั้น บุคคลต้องเข้าไปเรียนรู้ มีประสบการณ์ ทำความเข้าใจ และตีความ โดยใช้ประสบการณ์ หรือภูมิหลัง (History) ของบุคคล ซึ่งประกอบด้วยวัฒนธรรม ประสบการณ์ชีวิต และการใช้ภาษา ดังนั้นการที่บุคคลจะแยกภูมิหลังเหล่านั้น หรือที่ Husserl เรียกว่าการจับกรอบความคิด (Bracketing) ไม่อาจเกิดได้จริงทั้งหมด หรือเป็นเรื่องยากที่จะทำให้เกิดขึ้นได้เชื่อว่าการที่บุคคลแสดงออกต่อสิ่งใดนั้น ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ 3 ประการคือ

4.3.1. บุคคล (Person) เป็นผู้ให้ความหมายของปรากฏการณ์ที่เขาประสบ ตามความคิดความรู้สึกของบุคคล ซึ่งอาจแตกต่างจากความหมายของบุคคลอื่นหรือความเป็นจริงตามทฤษฎี ซึ่งเป็นประสบการณ์เฉพาะและจริงของบุคคลนั้น

4.3.2. สิ่งแวดล้อม (world) เป็นกลุ่มของความสัมพันธ์ที่บุคคลมีประสบการณ์ใน ปัจจุบัน รวมถึงภูมิหลัง อายุ ภาษา วัฒนธรรมและค่านิยมทางสังคม ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้จะซึมซับอยู่ในตัวบุคคลโดยการเรียนรู้ตั้งแต่เกิด และเชื่อว่าบุคคลไม่สามารถแยกจากสิ่งแวดล้อมได้ ดังนั้นการศึกษาปรากฏการณ์จึงเป็นการค้นหาความหมาย ความรู้สึก การรับรู้ของบุคคลต่อสิ่งนั้น ซึ่งมีอิทธิพลมาจากสังคม วัฒนธรรมและภูมิหลังของบุคคลนั้น

4.3.3. การเชื่อมโยงประสบการณ์ในชีวิต (Hermeneutic circle) เป็นการเชื่อมโยงประสบการณ์ในอดีตที่บุคคลเคยได้รับหรือเข้าใจมาก่อน (Past experience) เข้ากับประสบการณ์ครั้งใหม่ๆ นั่นคือบุคคลเข้าใจบางสิ่งบางอย่างได้ โดยการเปรียบเทียบกับสิ่งหนึ่งที่บุคคลนั้นรู้จักหรือเคยมีประสบการณ์มาก่อนเพื่อที่จะรับรู้และให้ความหมายกับประสบการณ์ครั้งใหม่เป็นลูกโซ่ นั่นคือ บุคคลเข้าใจบางสิ่งบางอย่างได้โดยการเปรียบเทียบกับอีกสิ่งหนึ่งที่บุคคลนั้นรู้จักหรือเคยมีประสบการณ์มาก่อน (Heidegger. 1962) ซึ่งคำว่า Hermeneutic มาจากภาษากรีกหมายถึง การตีความ หรือให้ความหมาย (Interpretation) (Pascoe. 1996) โดยแนวคิดของไฮเดกเกอร์ (Heidegger) เชื่อว่าคงเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงได้ยากที่บุคคลจะให้ความหมายประสบการณ์ครั้งใหม่ โดยปราศจากประสบการณ์ในอดีต เนื่องจากแต่ละบุคคลจะมีประสบการณ์เดิมของตนที่แตกต่างกัน แต่สิ่งที่สำคัญคือ บุคคลต้องมีการตระหนักรู้ (consciousness) และเตือนตัวเองตลอดเวลาว่า “บุคคลกำลังจะมีอดีตต่อสิ่งนั้นหรือไม่” เพื่อที่บุคคลจะเข้าใจความหมาย (meaning) ซึ่งเป็นความคิดรวบยอดต่อปรากฏการณ์นั้น ตามจริงเป็นอยู่อย่างที่อยู่และตรงตามวัตถุประสงค์ โดย Hermeneutics circle ประกอบด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ประการ (Koch. 1995) ได้แก่

4.3.3.1. การทำความเข้าใจสิ่งที่ศึกษาล่วงหน้า (preunderstanding) ซึ่งเป็นพื้นฐานที่สามารถเข้าใจปรากฏการณ์ที่จะศึกษาไว้ล่วงหน้า

4.3.3.2. ภูมิหลัง (Background or person history) เป็นวัฒนธรรมที่ติดตัวมาแต่กำเนิดที่ทำให้เข้าใจว่าอะไรคือตัวตนที่แท้จริงของบุคคลนั้น

4.3.3.3. การมีส่วนร่วมของผู้วิจัยในการแปลความ (Co-constitution) หรือ “การหล่อหลอมความเข้าใจ” เป็นการทำความเข้าใจร่วมกันระหว่างผู้วิจัย และผู้ให้ข้อมูล โดยใช้ภาษาเป็นสื่อกลางสำคัญที่จะสื่อให้เข้าใจปรากฏการณ์นั้นๆ

นอกจากนี้ ไฮเดกเกอร์ (Heidegger) ได้ให้ความสำคัญต่อภาษา “ภาษา” (Language) วัฒนธรรม และกิจกรรมทางสังคมที่ผ่านตัวบุคคลที่เป็นผู้ให้ความหมาย และการแปลความ ตีความ ของความหมายนั้นๆ ออกมา ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะสะท้อนถึงภูมิหลังที่บอกให้เราทราบถึงที่มาของพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกในปัจจุบัน โดยอธิบายการดำรงอยู่ในโลกของมนุษย์ การพูดคุย (Talk) เป็นเครื่องมือหลักของการสื่อสาร การพูดคุยเป็นคุณลักษณะที่สำคัญของมนุษย์ในการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น การพูดคุยเป็นการส่งผ่านข่าวสารที่เป็นอยู่ ณ ปัจจุบัน ขณะนั้นซึ่งรวมถึงการได้ยิน การฟัง และการเจียบในบริบทที่มีการพูดคุยเกิดขึ้นนั้น จะบอกถึงใครเป็นคนพูด พูดอะไร พูดกับใคร ในสถานการณ์ใดซึ่งทั้งหมดมีความหมายอยู่ในตัวเอง และเมื่อนำการพูดคุยนั้นมาจัดระบบระเบียบของการแปลความ การตีความ Present-hand made ของการดำรงอยู่ ซึ่งต่อมากาดาเมอร์ (Gadamer. 1989) ได้เพิ่มเติมและขยายความคิดที่สำคัญนี้ ให้สามารถเข้าใจได้ขึ้นอีก 2 ประการ ดังนี้

1. ภาษาเป็นสื่อกลางที่สำคัญที่จะสื่อความหมายให้เข้าใจปรากฏการณ์นั้นๆ ภาษาเป็นสิ่งที่จำเป็นและต้องทำความเข้าใจ ทั้งในรูปแบบและความหมายของภาษา ซึ่งอาจเป็นคำเฉพาะที่เข้าใจเฉพาะในกลุ่มหรือสังคมที่ผู้ให้ข้อมูลใช้ โดยภาษาของบุคคล การให้ความหมายของคำพูดหรือสิ่งที่พูดไม่ได้อยู่ที่ตัวบุคคล แต่จะขึ้นอยู่กับสภาพการณ์ หรือเหตุการณ์ในเวลานั้นๆ

2. การเชื่อมโยงความหมาย (The fusion of horizons) เป็นการเชื่อมมุมมองของนักวิจัยซึ่งรวมถึงความรู้และสิ่งต่างๆ จากการศึกษาหนึ่งกับผู้ให้ข้อมูล โดยความเข้าใจที่ถูกต้องและลึกซึ้งจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อมีการทำความเข้าใจ เชื่อมโยง แลกเปลี่ยน และขยายความคิดเห็นต่อกัน เพื่อลดอคติ หรือความคิดที่เกิดขึ้นก่อนการศึกษา เพราะในการศึกษาเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ผู้วิจัยอาจมีความรู้มาก่อน อย่างไรก็ตามข้อมูลที่ได้จากผู้ให้ข้อมูลไม่ได้เป็นกรอบที่จำกัด หรือเป็นเพียงข้อมูลที่เกิดขึ้นอย่างอิสระ ฉะนั้นควรมีความเชื่อมโยง เพื่อศึกษาให้สิ่งที่ศึกษาหรือข้อมูลที่ค้นพบเกิดความหมายที่ตรงกันระหว่างผู้ศึกษาและผู้ให้ข้อมูล โดยป้องกันความลำเอียง

ดังนั้นการตีความจำเป็นต้องอาศัยการรับรู้และการมีส่วนร่วมกับความรู้ลึกซึ้งของบุคคล ภายใต้บริบทและเบื้องหลังของประสบการณ์นั้นๆ เกิดจากภูมิหลังและประสบการณ์เดิมของบุคคล หรือเป็นการตีความเพื่อให้เกิดความเข้าใจประสบการณ์ผ่านทางภาษาที่สื่อมาจากนั้นก็ยังคงเป็นการตีความถึงสิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม ท่าทางการพูด น้ำเสียง แววตา ซึ่งสิ่งเหล่านี้เปรียบเสมือนข้อความ ที่แสดงถึงการให้ความหมายของบุคคลทำให้การศึกษาเชิงปรากฏการณ์วิทยาแบบตีความ จึงหมายถึงการทำความเข้าใจในทุกๆ มิติเชื่อมโยงกับองค์ประกอบหรือโครงสร้างความสัมพันธ์ต่างๆ รวมไปถึงภูมิหลังของบุคคล ซึ่งแยกจากตัวบุคคลไม่ได้ ดังนั้นการศึกษาจึงเกี่ยวข้องกับ การตีความ ซึ่งนำไปสู่การทำความเข้าใจประสบการณ์ที่เกิดขึ้นได้ โดยอาศัยกระบวนการตีความแบบเป็นวงจรที่เรียกว่า "Hermeneutic circle" เป็นการตีความจากส่วนใดส่วนหนึ่งของประสบการณ์ ไปสู่ประสบการณ์ในภาพรวม โดยกระทำซ้ำไปซ้ำมาเป็นวงจร จนกว่าจะสามารถทำความเข้าใจได้อย่างลึกซึ้งกับสิ่งที่ปรากฏตามข้อความหรือภาษาที่สื่อออกมา (Conroy. 2003) ซึ่งตามแนวคิดของไฮเดกเกอร์ การทำความเข้าใจปรากฏการณ์ จะเน้นการทำความเข้าใจหรือการตีความภาวะการเป็น (being) ของบุคคลภายในโลกประสบการณ์ซึ่งโลก (World) ที่ว่านี้จะ เป็นเครื่องมือในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับตนเองของบุคคล และเป็นโลกที่มีความหมายต่อบุคคล ซึ่งมีใช่เพียงการให้ความหมาย (Meaning) ในลักษณะนิยาม แต่เป็นความหมายที่ซับซ้อนเกี่ยวเนื่องกับบริบท และการมีอยู่ของบุคคลภายในโลก (being-in-the-world) สัมพันธ์กับความคิดความรู้สึกของบุคคลในสภาวะต่างๆ การทำความเข้าใจผ่านกระบวนการตีความ (กัญญ์ฐิตา ศรีภา. 2554; อ้างอิงจาก วิบูลย์ แสงกาญจ. 2549) จึงต้องกระทำอย่างรอบคอบ และรัดกุมมีการตรวจสอบซ้ำไปซ้ำมาเพื่อความถูกต้องน่าเชื่อถือ โดยที่ข้อค้นพบสามารถอธิบายได้ โดยปราศจากข้อโต้แย้งใดๆ ภายในใจ

ทัศนะต่อโลก (The world) และภาวะการเป็นอยู่ (being) ของมนุษย์

จากแนวคิดเรื่องอัตถิภาวะ ที่ทำให้ไฮเดกเกอร์มองว่า หน้าที่ของมนุษย์คือการค้นหาถึงภาวะการเป็นอยู่ (being) ของตนเองว่าคืออะไร ทั้งนี้ไฮเดกเกอร์ ถือว่า โครงสร้างของภาวะการเป็นอยู่ (structure of being) ของมนุษย์มี 3 ลักษณะ (Heidegger. 1962)

1. ข้อเท็จจริง (Facticity) เป็นลักษณะของข้อเท็จจริงที่ต้องยอมรับในแง่ที่ว่า มนุษย์เป็นสิ่งที่มิได้อยู่ในโลกมาแต่แรกแล้ว โดยที่มนุษย์เองไม่ได้เป็นผู้เลือก และโลกก็มิได้เป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น ดังนั้น การที่เราจะไปสู่สิ่งที่ต้องการโดยการผลักดันตัวเองสู่สิ่งนั้น จึงต้องอยู่บนพื้นฐานว่าเราเป็นอะไร

2. การยืนยันถึงอัตถิภาวะ (Existentiality) หรือการดำรงอยู่จริง เป็นลักษณะการมีอยู่อย่างมีเจตนาธรรมณ์ กล่าวคือ มนุษย์มีใช้เพียงแต่ยอมรับสิ่งที่ตนเองต้องเป็นเท่านั้น แต่มนุษย์มีความประสงค์ที่จะเป็นอะไรบางอย่างที่อาจเป็นไปได้ หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ มนุษย์เป็นอิสระและสามารถมีส่วนร่วมกับภาวะการเป็นอยู่ (being) ของตนเอง

3. การถูกจำกัด (Forfeiture) คือลักษณะที่มนุษย์มีอยู่ แต่ต้องถูกจำกัดโดยภารกิจหน้าที่ประจำวันอยู่เสมอจนลืมตระหนักถึงตัวเอง (I) และอิสรภาพของตน มนุษย์ในแง่นี้จึงมักดำเนินชีวิตไปภายใต้กระแสของบริบทสังคมรอบข้าง หรือตามคนอื่น ๆ (They)

อธิบายเชื่อมโยงทั้ง 3 ลักษณะ ว่าแท้จริงแล้วมนุษย์มีอิสระแต่อิสระในที่นี้เป็นอิสระที่ถูกจำกัดอยู่ในความเป็นมนุษย์ของแต่ละบุคคลซึ่งติดตัวมาแต่กำเนิดและอาจถูกครอบงำจากสังคมรอบข้างนั้น การทำความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการการเสพติดตัวยกรรมความงามใบหน้าต้องทำความเข้าใจภาวะการเป็นอยู่ (being) ของประสบการณ์ที่มีมาก่อน (past) เนื่องจากประสบการณ์ที่มีมาก่อนก่อให้เกิดความเป็นตัวตนของบุคคล มิได้เพียงแต่ต้องการบอกว่าบุคคลนั้นเป็นใคร แต่ยังรวมไปถึงการทำความเข้าใจความเป็นตัวตนของบุคคล และสิ่งที่บุคคลสามารถที่จะเป็นอะไรได้โดยอยู่บนพื้นฐานของอดีต (being already in the world) ที่เปิดเผยผ่านการแสดงตัวตนของจิต (state of mind) นอกจากนี้ยังเป็นข้อจำกัดถึงความเป็นไปได้ในอนาคตและภาวะการเป็นอยู่ในอนาคต (being ahead of itself) ซึ่งเป็นสิ่งที่บุคคลคาดหวังว่าตัวตนของบุคคลจะเป็นอะไรได้ (existence) จะถูกเปิดเผยผ่านการทำความเข้าใจ (understanding) ตัวตนของบุคคล และการผลักดันตัวของบุคคลไปสู่สิ่งที่คาดหวัง และคิดถึงความเป็นไปได้ที่ต้องอยู่บนพื้นฐานของอดีตนั่นเอง ส่วนตัวตนในปัจจุบันของบุคคล การที่บุคคลจะไปสู่สิ่งนั้นได้หรือไม่ได้นั้น ต้องมีการพิจารณาถึงสิ่งที่บุคคลต้องเผชิญผ่านบริบท รอบตัวของบุคคลในโลกของบุคคลนั้น การทำความเข้าใจช่วงเวลาของบุคคล (Temporality) จะช่วยให้เกิดความเข้าใจถึงความจริงและการตีความของบุคคลได้ดีมากยิ่งขึ้น

ในแง่นี้ ฌองปอลซาร์ท (Jean-Paul Sartre. 2004) สืบทอดความคิดเรื่องต่อจากไฮเตกเกอร์ มองบุคคลแบบดาไซน์ต้องทำความเข้าใจผ่านภาวะหรือ “ความว่างเปล่า” เท่านั้นมิใช่ผ่านการแสวงหาแก่นแกนความเป็นมนุษย์อีกต่อไป ประเด็นเรื่องความว่างเปล่าและอิสรภาพแบบสมบูรณ ที่ทำให้ซาร์ท เรียกมนุษย์ในฐานะดาไซน์ว่าภาวะการเป็นอยู่เพื่อตัวเอง (être pour-soi หรือ being-for-itself) โดยนิยามว่า บุคคลมีอิสระไร้ขอบเขตที่นิยามตัวเองให้เป็นอะไรก็ได้ด้วยความสามารถของสำนึก แต่อิสระนั้นต้องถูกตีกรอบภายใต้ข้อจำกัดของร่างกายแต่ละบุคคล เมื่อนำมามองผู้ที่เสพติดตัวยกรรมความงามใบหน้าซึ่งบุคคลเหล่านี้จะมีการมองเห็นตัวเองในกระจกและคิดว่า ตัวเองมีรูปลักษณ์น่าเกลียด วินาทีนั้นเองที่ทำให้เกิดความไม่พอใจ และตัดสินใจที่จะทำตัวยกรรมงามใบหน้าเพื่อแก้ไขรูปลักษณ์ของตนเองอยู่เสมอ การตัดสินใจเช่นนั้นเท่ากับทำให้ร่างกายซึ่งในที่นี้คือรูปลักษณ์น่าเกลียด “ว่าง” แล้วจึงนิยามตัวเองที่มีรูปลักษณ์ที่ตนเองพึงพอใจขึ้นมาแทนที่ ในแง่นี้สิ่งที่ไม่เป็น คือเป็นร่างที่ตนเองคิดว่าสวยงาม และไม่เป็นสิ่งที่เป็น คือการตัดสินใจไม่เป็นรูปลักษณ์อัปลักษณ์นั้น การที่จะเป็นเช่นนั้นได้ย่อมเท่ากับว่าบุคคลสามารถสำนึกและให้ความหมายได้ทุกสิ่งแม้แต่กับตัวของตัวเอง ที่สำคัญเมื่อมีสำนึกของตัวเองก็เท่ากับมีช่องว่างระหว่างตัวเองที่มีรูปลักษณ์น่าเกลียดและรูปลักษณ์สวยงาม ในแง่นี้คือภาวะการเป็นอยู่เพื่อตัวเอง

โดยนำ “ระยะห่าง” ระหว่างสิ่งที่¹เป็นและสิ่งที่²จะเป็นมาสู่โลก เป็นภาวะการเป็นอยู่(being) การสำนึกสามารถย้อนกลับมาสู่ตัวเองได้และทำให้เกิดช่องว่างในตัวเอง ช่องว่างตรงนี้ทำให้มนุษย์สามารถนิยามตนเองได้อย่างอิสระไร้ขอบเขต ในแง่นี้ ปรากฏการณ์จึงสามารถเป็นฐานให้กับอัตถิภาวะนิยมได้นั่นเอง

ทัศนะเกี่ยวกับเวลา (Time) และอวกาศ (Space)

ทัศนะที่เกี่ยวข้องกับทัศนะต่อโลกของแนวอัตถิภาวะนิยม โดยไฮเดกเกอร์ได้นำแนวคิดในเรื่องนี้มาใช้พิจารณาในการตีความปรากฏการณ์ โดยเกี่ยวกับเรื่องของเวลา (time) นั้นใช้พิจารณาในแง่ที่ว่า มิติของเวลาเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ทุกเหตุการณ์เกิดขึ้นในขณะเวลาที่สืบเนื่องกันไปจากอดีต (past) ถึงปัจจุบัน (present) และอนาคต (future) ความสำนึกของบุคคลไม่ได้ถูกจำกัดเฉพาะขณะเวลานั้นเท่านั้น แต่สำนึกของบุคคลสามารถย้อนไปถึงอดีตที่ผ่านมา และจินตนาการถึงภาวะการเป็นอยู่ (being) ในอนาคตอีกด้วย และให้ความสำคัญกับการดำเนินชีวิตในโลกของบุคคลมากกว่าความจริงเกี่ยวกับโลก เมื่อนำมามองประสบการณ์การเสพติดตัลยกรรมความงามไปหน้าพิจารณาที่สภาวะร่างกายของบุคคลที่สามารถเปลี่ยนแปลงทำให้ประสบการณ์การเสพติดตัลยกรรมความงามไปหน้ามีมิติของเวลาเข้ามาเกี่ยวข้องในการตีความของผู้เสพติดตัลยกรรมความงามไปหน้า ที่เป็นเวลาจากก่อนมีประสบการณ์การเสพติดตัลยกรรมความงามไปหน้าจนถึงปัจจุบันที่ยังมีการเสพติดตัลยกรรมความงามไปหน้าเกี่ยวกับบุรุษลักษณะตนเอง เป็นการจินตนาการถึงภาวะการเป็นอยู่ (being) ในอนาคตทำให้เห็นว่ามิติของเวลาส่งผลต่อการตีความของผู้เสพติดตัลยกรรมความงามไปหน้าที่ให้ความสำคัญจากอดีตที่เป็นพื้นฐานของปัจจุบันและส่งผลไปถึงอนาคตที่ยังมาไม่ถึง ส่วนเรื่องของอวกาศ (space) นั้น ใช้พิจารณาในความหมายของการเป็นที่ว่างซึ่งเป็นที่บรรจุหรือมีอยู่ของสิ่งทั้งหลาย ทั้งนี้ภาวะการเป็นอยู่ (being) ณ. ที่ใดที่หนึ่งนั้น จะมีส่วนให้เกิดการตีความเกี่ยวกับกับตนเองของบุคคล ในแง่ที่อวกาศ (space) จะสัมพันธ์กับโลก (the world) ในฐานะที่เป็นสิ่งแวดล้อมของภาวะการเป็นอยู่ของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง โดยโลกในที่นี้คือโลกส่วนตนของบุคคล โดยมีได้หมายถึงโลกที่บรรจุทุกสิ่งทุกอย่าง หรือเป็นที่³มีอยู่ของทุกสิ่งทุกอย่าง แต่หมายถึงเฉพาะสิ่งที่มีความหมายต่อภาวะการเป็นอยู่ของบุคคลใดบุคคลหนึ่งเท่านั้น

โดยในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกใช้แนวคิดปรากฏการณ์วิทยาเชิงตีความ (hermeneutic phenomenology) ตามแนวคิดของ ไฮเดกเกอร์ (Heidegger) มาเป็นฐานคิดของงานวิจัย เพื่อทำความเข้าใจการให้ความหมายของประสบการณ์การเสพติดตัลยกรรมความงามไปหน้าจากการตีความผู้เสพติดตัลยกรรมความงามไปหน้า ร่วมทั้งการศึกษาถึงภาวะการเป็นอยู่ (being) ของประสบการณ์การเสพติดตัลยกรรมความงามไปหน้าภายใต้บริบทแวดล้อม โดยศึกษาตั้งแต่ประสบการณ์ที่นำมาซึ่งการเสพติดตัลยกรรมความงามไปหน้าต่อเนื่องไปถึงขณะเสพติดตัลยกรรมความงามไปหน้ารวมถึงความคาดหวังซึ่งเป็นภาวะการเป็นอยู่ (being) ในอนาคตอีกด้วยของผู้เสพติดตัลยกรรมความงามไปหน้า เนื่องจากการศึกษาในครั้งนี้ผู้วิจัยมิได้มีจุดมุ่งหมายเฉพาะการพรรณนาสิ่งที่ปรากฏหรือประสบการณ์ชีวิตประจำวันของบุคคลเท่านั้น แต่ผู้วิจัยต้องการทำความเข้าใจว่าสิ่งที่ปรากฏนั้นมีความหมายอย่างไรต่อผู้ที่ได้ประสบกับเหตุการณ์นั้นๆ เป็นสำคัญโดยเป็นการทำความเข้าใจที่เชื่อมโยงกับบริบทต่างๆ รอบตัว ซึ่งเป็นการเข้าไปให้ถึงการให้ความหมายของความเป็นมนุษย์ (The meaning of being of human being)

จะเห็นได้ว่า การทำความเข้าใจในประสบการณ์ของบุคคล ต้องคำนึงถึงภาวะการเป็นอยู่ของบุคคลในโลก (being-in-the-world) ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องที่ซับซ้อนเพราะมีความคิด ความรู้สึกของบุคคลมาเกี่ยวข้อง ฉะนั้น การทำความเข้าใจโดยใช้การตีความจึงควรมีความรอบคอบและรัดกุม พร้อมทั้งตรวจสอบได้ซ้ำไปมา เพื่อให้เกิดความน่าเชื่อถือในท้ายที่สุดจะทำให้ค้นพบความจริงที่รอการพิสูจน์สามารถอธิบายได้โดยปราศจากข้อโต้แย้ง ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่าการตีความถึงความหมายประสบการณ์การเสพติดคล้ายกรรมความงามใบหน้า เป็นเรื่องที่อ่อนไหวต่อความรู้สึกและมีอารมณ์หลากหลายที่เกิดขึ้น หากใช้วิธีการวิทยาตามแนวคิดของไฮเดกเกอร์ จะช่วยการค้นหาคำตอบที่แท้จริงเกี่ยวกับภาวะการเป็นอยู่ (being) ภายใต้ประสบการณ์ของการเสพติดคล้ายกรรมความงามใบหน้า โดยมีลิมที่มองไปยังบริบทแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับการตีความของผู้เสพติดคล้ายกรรมความงามใบหน้าที่มีต่อประสบการณ์การเสพติดคล้ายกรรมความงามใบหน้า

4.4. ขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ได้เลือกใช้หลักการวิเคราะห์ข้อมูลของแวน แมนเนน (กัญญ์ฐิตา ศรีภา, 2554; อ้างอิงจาก Van Manen, 1990) ได้เชื่อในหลักแนวคิดไฮเดกเกอร์ ซึ่งมีข้อตกลงเบื้องต้นในกรอบของ Hermeneutic Circle ว่าในการแปลความของข้อมูลนั้นเป็นสิ่งที่ผู้วิจัยเคยทราบมาก่อนเกี่ยวกับประสบการณ์ที่ศึกษา สิ่งที่ทราบหรือเข้าใจมาก่อนนั้นอาจเกิดจากการมีประสบการณ์ของผู้วิจัยเอง หรือการทบทวนวรรณกรรมก็ได้ (วาสนา เจือทอง, 2541; อ้างอิงจาก Heidegger, 1972) นอกจากนี้จากการศึกษาของแวนแมน ยังพบว่าวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าวจะช่วยให้สามารถตีความในสิ่งต่างๆ ที่บุคคลแสดงออก โดยกำหนดกระบวนการวิจัยที่สอดคล้องกับแนวคิดดังกล่าว 6 ขั้นตอนดังนี้

4.4.1 มุ่งสู่ปรากฏการณ์ที่เราศึกษาอันจะนำเราเข้าสู่โลกของประสบการณ์ตามที่บุคคลประสบอยู่ (Turning to the nature of lived experience) เพื่อเข้าใจในธรรมชาติของประสบการณ์ชีวิตที่ผ่านมา (Lived experience) ภายใต้ประสบการณ์การที่บุคคลนั้นประสบ โดยเริ่มแรกจะเป็นกระบวนการให้ได้มาซึ่งคำถามการวิจัย และประเด็นในการรวบรวมข้อมูล

4.4.1.1 ทำความเข้าใจกับว่า “ประสบการณ์ชีวิตตามที่บุคคลเคยประสบหรือประสบการณ์ใช้ชีวิตของบุคคล” (Lived experience) เนื่องจากวัตถุประสงค์หลักของการศึกษาเชิงปรากฏการณ์วิทยา คือการถ่ายทอดประสบการณ์การใช้ชีวิตของบุคคลไปสู่ถ้อยคำหรือคำพรรณนา เน้นการให้ความหมายของบุคคลเกี่ยวกับประสบการณ์ที่ใช้ชีวิตอยู่ ซึ่งเกี่ยวข้องกับบริบทหรือสถานการณ์รอบข้าง ไม่ละเลยอดีตของบุคคล และคำนึงถึงปัจจุบันตามที่เป็นอยู่จริง เพื่อให้เกิดความเข้าใจว่าประสบการณ์นั้นมีความหมายหรือความสำคัญเช่นไรกับบุคคล ซึ่งเกิดจากการตีความของบุคคลเกี่ยวกับประสบการณ์ที่เขาประสบ

การศึกษาปรากฏการณ์วิทยาตีความ ยังเน้นการระลึกถึงหรือตระหนักถึงปฏิสัมพันธ์ต่างๆ ทั้งภายในตนเองและผู้อื่น การทำความเข้าใจเกี่ยวกับตนเอง และการทำความเข้าใจที่ผ่านการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ในสภาพการณ์ต่างๆ ที่มีความหมายบุคคลในลักษณะต่างๆ โดยต้องตระหนักว่า บุคคลและโลกไม่สามารถแยกจากกันได้ เน้นภาวะการเป็นอยู่ (being) ของมนุษย์ภายในโลก (being-in-the-world) ที่ว่าเป็นปรากฏการณ์วิทยา

เนื่องจากเป็นศึกษาประสบการณ์ใช้ชีวิตของบุคคล (Lived experience) ภายใต้ปรากฏการณ์ (Phenomena) เพื่อที่จะทำความเข้าใจหรือตีความหมายเกี่ยวกับภาวะการเป็น (being) ของมนุษย์ในประสบการณ์นั้น และที่ว่าการตีความ (Hermeneutics) เนื่องจากเป็นการตีความสิ่งปรากฏ (Expressing) และตีความข้อความ (Text) อันเป็นข้อมูลที่ได้จากประสบการณ์ เพื่อที่จะศึกษาว่ามีความหมายใดที่แฝงอยู่ภายใต้สิ่งที่ปรากฏหรือข้อความนั้นๆ

4.4.1.2 ทำความเข้าใจเบื้องต้นเกี่ยวกับความหมายของคำว่า “ปรากฏการณ์” (Phenomenon) ว่าเน้นแสดงถึงโครงสร้างหรือองค์ประกอบสำคัญของประสบการณ์ที่บุคคลประสบ (Structure of a live experience) ศึกษาถึงภาวะการเป็นอยู่ (being) โดยเน้นการตีความ ที่เชื่อมโยงจากส่วนย่อยไปสู่ภาพรวมของปรากฏการณ์

4.4.1.3 สร้างคำถามการวิจัยที่สอดคล้องกับปรากฏการณ์ที่ศึกษา ใช้คำถามปลายเปิดเพื่อให้ได้ข้อมูลลึกซึ้ง เป็นการกระตุ้นให้ผู้ให้ข้อมูลเปิดเผยข้อมูล และแสดงความรู้สึกรู้สึกนึกคิดที่ซ่อนอยู่ภายใต้จิตใจ รวมทั้งลดอคติภายในจิตใจของผู้วิจัยเพื่อการรับข้อมูลอย่างเต็มที่ เน้นคำถามที่อธิบายภาวะการเป็นอยู่ (being) ของบุคคล อันเกี่ยวข้องกับประสบการณ์ที่บุคคลประสบ เพื่อให้เข้าใจประสบการณ์นั้นมีความหมายเช่นไรต่อบุคคล

4.4.1.4 ทำความเข้าใจให้กระจ่างกับความรู้ ความเข้าใจเดิมเกี่ยวกับปรากฏการณ์ที่จะศึกษา ปัญหาของการศึกษาเชิงปรากฏการณ์วิหยาส่วนใหญ่ไม่ได้เกิดจากการ ที่นักวิจัยขาดความรู้เกี่ยวกับปรากฏการณ์ที่จะศึกษา แต่เป็นการที่นักวิจัยรู้มากเกินไปเกี่ยวกับสิ่งที่จะศึกษา ซึ่งสิ่งที่รู้และเข้าใจจะทำให้เกิดการตีความล่วงหน้า หรือเกิดการตั้งสมมติฐานไว้ล่วงหน้า อย่างไรก็ตามปรากฏการณ์วิหยาตีความปฏิบัติวิธีการพวงมบลบ (Bracketing) ตามแนวคิดของฮูสเซอร์ล เนื่องจากมองว่า การละวางความรู้ ความเชื่อเดิมที่มีอยู่ของนักวิจัยเป็นสิ่งที่ทำได้ยาก ดังนั้น วิธีที่เหมาะสมกว่าคือ การทำความเข้าใจอย่างกระจ่างถึงความรู้ ความเชื่อเดิม และการตั้งสมมติฐานล่วงหน้าของนักวิจัย โดยไม่ได้ทิ้งหรือละเลยสิ่งเหล่านั้น แต่นำเอามาใช้เพื่อที่จะทำความเข้าใจความหมายที่ซ่อนอยู่ภายใต้ปรากฏการณ์ที่ศึกษา

4.4.2 ค้นหาสำรวจประสบการณ์หนึ่งเป็นส่วนหนึ่งในประสบการณ์นั้น (Investigating experience as we live in) ประหนึ่งว่าเป็นส่วนหนึ่งในประสบการณ์นั้น กระบวนการนี้จะเป็นขั้นตอนของการเก็บรวบรวมข้อมูล เน้นให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับโลกประสบการณ์ที่บุคคลใช้ชีวิตอยู่ (Life world, the world of lived experience) และทำความเข้าใจข้อมูลเหล่านั้นโดยการไตร่ตรองข้อมูลเข้าไปซ้ำมา (Reflecting)

4.4.2.1 เริ่มจากการตรวจสอบตนเอง หรือทำความเข้าใจเกี่ยวกับประสบการณ์ของตนเองที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ที่จะศึกษา เพื่อที่จะศึกษาและตีความประสบการณ์ของผู้ให้ข้อมูลได้อย่างแจ่มชัด โดยแยกได้ว่า สิ่งใดเป็นความเห็นส่วนตัวหรือการตีความของผู้วิจัยอันเกิดจากความรู้หรือประสบการณ์ที่มีอยู่ และสิ่งใดเป็นการตีความของผู้ให้ข้อมูล

4.4.2.2 ทำความเข้าใจกับความเป็นมาหรือความหมายที่แท้จริงของภาษาหรือคำต่างๆ ที่นำมาใช้ เพื่อที่จะสื่อภาษาออกมาโดยไม่บิดเบือนความหมายที่แท้จริง รวมถึงเพื่อที่จะเข้าใจภาษาที่ผู้ให้ข้อมูลสื่อออกมาโดยไม่บิดเบือนความหมายที่ผู้ให้ข้อมูลต้องการสื่อ

4.4.2.3 ทำความเข้าใจให้แจ่มชัดเกี่ยวกับสำนวนภาษาต่างๆในการสื่อความหมาย

4.4.2.4. ควรเข้าใจว่าจุดมุ่งหมายหลักของการศึกษาปรากฏการณ์วิทยา คือ เน้นทำความเข้าใจประสบการณ์ชีวิตที่บุคคลได้ประสบ ผ่านการตีความประสบการณ์หรือการทำความเข้าใจเกี่ยวกับประสบการณ์ของบุคคลนั้นๆ เสมือนกับนำข้อมูลความรู้จากประสบการณ์ของบุคคลเพื่อนำไปสู่การเข้าใจปรากฏการณ์ที่ศึกษาดังนั้นจึงต้องอาศัยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ได้ประสบกับประสบการณ์หรือเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องโดยกับเรื่องที่ศึกษาโดยตรง โดยการศึกษาแบบตีความนั้น ผู้วิจัยจะต้องดำเนินการสัมภาษณ์โดยเน้นการตั้งข้อสงสัยกับข้อมูลที่ได้เข้าไปมา จากการสนทนากับผู้ให้ข้อมูลหลายต่อหลายครั้งจนกว่าจะได้ข้อมูลที่กระจ่าง ผู้วิจัยจะกำหนดเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยทำตัวเข้าไปในประสบการณ์ที่ศึกษา ประหนึ่งตนเองเป็นส่วนหนึ่งหรือมีส่วนรวมในประสบการณ์นั้นๆ วิธีการหรือการกำหนดเครื่องมือเน้นให้ได้ข้อมูลที่มีความลึกซึ้ง ครอบคลุมและกระตุ้นให้ผู้ให้ข้อมูลได้เปิดเผยข้อมูลอย่างเต็มที่และสอดคล้องกับปรากฏการณ์ที่ศึกษา เครื่องมือมีหลากหลายด้วยกัน เช่น การเขียนเล่าเรื่องราวตนเอง (Protocol writing) การสัมภาษณ์ การสังเกต บันทึกทางการแพทย์ การเขียนชีวประวัติ การเขียนบันทึกประจำวัน เป็นต้น

4.4.3 การตีความโดยสะท้อนโครงสร้างความหมายสำคัญ (Hermeneutic phenomenological reflection) หรือสะท้อนความคิดเกี่ยวกับข้อมูลเพื่อกำหนดหน่วยหรือโครงสร้างความหมาย รวมถึงโครงสร้างความหมาย (Themes) ของปรากฏการณ์ กระบวนการนี้จะป็นขั้นตอนของการวิเคราะห์ข้อมูล ในที่นี้คือการไตร่ตรองข้อมูล (Reflect) เพื่อกำหนดหน่วยงานหรือโครงสร้างความหมาย (Themes) ที่กำหนดหรือเป็นตัวแทนลักษณะเฉพาะของปรากฏการณ์ที่ศึกษา จุดมุ่งหมายสำคัญของการวิเคราะห์คือการได้ โครงสร้างความหมายซึ่งมีได้มีเพียงความหมายเดียว แต่เป็นโครงสร้างความหมายที่มีลักษณะหลากหลายมิติ (Multi dimension) และหลากหลายชั้น (Multi layered) กล่าวคือนิยามความหมายมีได้มีนิยามเดียว หรือไม่มีนิยามความหมายที่ตายตัว ขั้นตอนการได้มาซึ่งโครงสร้างความหมายมีดังนี้

4.4.3.1 เริ่มจากการทำความเข้าใจคำว่า หน่วยหรือโครงสร้างความหมาย (Theme) ซึ่งจะเป็นตัวที่มาแทนโครงสร้างของประสบการณ์ (Structures of experience) ดังนั้นการวิเคราะห์ปรากฏการณ์จึงเป็นการวิเคราะห์ว่าโครงสร้างความหมายของประสบการณ์เป็นเช่นไร เป็นการจัดหมวดหมู่ข้อมูลให้กลายเป็นโครงร่างที่แทนแทนแก่ปรากฏการณ์ โดยการสะท้อนความคิดเกี่ยวกับข้อมูลเข้าไปเข้ามา ทำความเข้าใจร่วมกับสถานการณ์ (ท่าทาง การแสดงออกแต่ละบุคคล) เพื่อโยงไปสู่การเข้าใจภาพรวมของปรากฏการณ์

4.4.3.2 เข้าสู่กระบวนการวิเคราะห์เพื่อสร้างโครงสร้างความหมาย (Themes) โดยตระหนักว่า การศึกษาปรากฏการณ์วิทยา เป็นการแสวงหาความหมายจากภาวะการเป็นอยู่ (being) ของมนุษย์ การแสวงหา นี้เป็นความต้องการค้นหาความหมายโดยใช้คำถามกระตุ้นการสร้างความหมายของบุคคลภายใต้ประสบการณ์ที่ตนประสบ โดยกำหนดโครงสร้างความหมายจะเป็นการวิเคราะห์ให้เห็นถึงโครงสร้าง ประสบการณ์ หรือองค์ประกอบต่างๆ ที่หล่อหลอมกันเป็นลักษณะเฉพาะของประสบการณ์นั้นๆ โดยผ่านความคิดหรือไตร่ตรองเกี่ยวกับสถานการณ์ต่างๆ ของประสบการณ์อย่างละเอียดรอบคอบ

4.4.3.3 ค้นหาโครงสร้างความหมาย โดยการตรวจสอบว่าบุคคลให้ความสำคัญต่อสถานการณ์นั้นอย่างไร หรือมีความหมายต่อภาวะการเป็นอยู่ (being) ของบุคคลเช่นไร ซึ่งอาจเจอได้หลายความหมาย จึงควรพิจารณาโดยตรง รอบครอบว่าความหมายใดที่สอดคล้องกับการปรากฏของสถานการณ์นั้นๆ ที่สุด

4.4.3.4 โครงสร้างความหมาย (Themes) เป็นสิ่งที่จะบอกได้ว่า บุคคลทำความเข้าใจเกี่ยวกับประสบการณ์ที่พวกเขาประสบอย่างไร และเป็นสิ่งที่ใช้อธิบายลักษณะโครงสร้างประสบการณ์ที่บุคคลประสบอยู่ โดยแต่ละหน่วยความหมายย่อยจะประกอบเป็นโครงสร้างปรากฏการณ์ในภาพรวม

4.4.3.5 ค้นหาโครงสร้างความหมาย (Themes) จากข้อมูลหรือเรื่องราวในแต่ละส่วนหรือในแต่ละสถานการณ์ โดยใช้วิธีการต่างๆ ดังนี้

- Wholistic or Sententious approach คือวิธีการกำหนดประเด็นความหมายจากการอ่านและไตร่ตรองข้อมูลที่ละเอียดหน้า แล้วมองหาความหมายจากเรื่องราวที่สอดคล้องกับปรากฏการณ์

- Selective or Highlighting approach คือวิธีการกำหนดประเด็นความหมายจากการอ่านและไตร่ตรองข้อมูลในแต่ละส่วน แล้วมองว่าประโยคคำพูดใดใช้แทนความหมายของเรื่องราวที่ต้องการศึกษาได้โดยผู้วิจัยอ่านบทสนทนาทั้งหมดกลับไป กลับมาซ้ำหลายๆ ครั้งเพื่อเกิดความเข้าใจและเป็นการตรวจสอบข้อมูล เมื่อพบข้อมูลน่าสนใจข้อความนั้นมาสกัดเอาลักษณะที่สำคัญออกมา (Feature of significant) โดยใช้ความรู้ ประสบการณ์ของผู้วิจัยแปลความหมาย จากสิ่งที่ผู้ให้ข้อมูลแสดงออกทางคำพูด

- Detail or Line-by-line approach คือวิธีการกำหนดประเด็นความหมายจากการอ่านไตร่ตรองข้อมูลที่ละเอียด ประโยค แล้วมองว่าประโยคนั้นให้ในลักษณะการวิเคราะห์ข้อมูลบรรทัดต่อบรรทัด วลีต่อวลี และคำต่อคำ จัดข้อมูลที่ให้รหัสแล้วเป็นหมวดหมู่ โดยนำส่วนที่คล้ายกันมารวมกัน เพื่อเป็นการลดทอนจำนวนข้อมูลลง (Reduction process)

4.4.3.6 นำหน่วยหรือโครงสร้างความหมายที่ได้มาปรับเปลี่ยนคำให้สามารถสื่อความหมายถึง กระบวนการที่ต้องการศึกษา(Composing linguistic transformation)

4.4.3.7 ในระหว่างเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยควรไตร่ตรองและตั้งข้อสงสัยเกี่ยวกับสิ่งที่ได้พบ ได้ยิน เพื่อจะกำหนดเป็นหน่วยหรือโครงสร้างความหมาย (theme) ที่จะใช้สืบค้นหรือถามต่อ กล่าวคือ หน่วยความหมายที่ได้ในแต่ละครั้งจะกลายเป็นเป้าหรือประเด็น (objects) ที่จะให้สืบค้นต่อ ทั้งนี้เพื่อให้ได้หน่วยหรือโครงสร้างความหมายที่แทนคุณลักษณะของปรากฏการณ์อย่างสมบูรณ์ ทั้งนี้เพื่อให้ได้โครงสร้างความหมายที่แทนคุณลักษณะของปรากฏการณ์อย่างสมบูรณ์ ตรวจสอบว่าแต่ละหน่วยความหมายมีความเชื่อมโยงกันเช่นไร และตีความซ้ำไปซ้ำมาจนกว่าจะได้โครงสร้างความหมายที่แสดงแก่นแท้ของปรากฏการณ์อย่างแท้จริง

4.4.3.8 วิเคราะห์แต่ละประเด็นความหมาย ผ่านกระบวนการสร้างจินตภาพ (Free imaginativevariation) ของผู้วิจัยและเขียนอธิบายว่าละประเด็นความหมายนั้นมีลักษณะอย่างไร หรือหมายถึงอะไร ใช้ภาษาเพื่อบอกลักษณะโครงสร้างความหมายนั้น โดยเน้นภาษาที่แสดงถึงความเป็นปรากฏการณ์ตามที่ศึกษา เพื่อให้ได้โครงสร้างความหมายที่บ่งบอกแก่นแท้ของปรากฏการณ์ที่ศึกษา อาศัยกรอบแนวคิดอัตถิภาวนิยม (Existential) ซึ่งแวน แมนแนมนำมาใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์แบบตีความ โดยมีหลักแนวคิด 4 แนว

- Lived space (Spatiality) เป็นการวิเคราะห์ที่พิจารณาถึงพื้นที่ในช่วงสถานการณ์ต่างๆ เนื่องจากแต่ละบุคคลจะมีความรู้สึกที่แตกต่างกันไปในพื้นที่ที่แตกต่าง เช่น ขณะที่เราอยู่ในสถานการณ์ที่ใหญ่โตกว้างขวาง เรารู้สึกว่าเราตัวเล็กลง หรือเวลาเราอยู่ในที่โล่งกว้างเราอาจรู้สึกอิสระ นอกจากนั้น ในพื้นที่เดียวกัน เด็กกับผู้ใหญ่อาจมีความรู้สึกต่างกัน เป็นต้น

- Lived body (Corporeality) เป็นการวิเคราะห์ที่พิจารณาถึงความเป็นตัวตนในช่วงสถานการณ์ต่างๆ เนื่องจากแต่ละบุคคลจะแสดงตัวตนที่แตกต่างกันในแต่ละสถานการณ์ หรือในบางสถานการณ์อาจเปิดเผยตัวตน ในขณะที่บางสถานการณ์อาจปกปิดตัวตนไว้

- Live time (Temporality) คือช่วงระยะเวลา ช่วงวัย ช่วงอายุ ที่ทำให้บุคคลมีความรู้สึกแตกต่างกันออกไป คือเมื่อช่วงเวลาหนึ่งบุคคลอาจตีความกับตนเองแบบหนึ่ง จนเวลาผ่านไปบุคคลอาจตีความเกี่ยวกับตนเองไม่เหมือนเดิม ซึ่งจะมีผลต่อความคาดหวังเกี่ยวกับอนาคต

- Live other (Relationality) เป็นการวิเคราะห์ที่พิจารณาถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล บุคคลอาจจะแสดงตนหรือมีพฤติกรรมที่แตกต่างกันออกไปเมื่อเผชิญหน้าหรือมีปฏิสัมพันธ์กับคนที่ต่างไป หรือเมื่อเราพบเจอคนหนึ่ง เราอาจแสดงพฤติกรรมอย่างหนึ่ง แต่กับอีกคนหนึ่งเรามีพฤติกรรมต่างไป ทั้งที่อยู่ในสถานการณ์เดียวกัน เราอาจแสดงพฤติกรรมที่ตรงข้ามกับที่เคยแสดงไว้ เป็นต้น

4.4.3.9 การตรวจสอบกำหนดประเด็นความหมายจากผู้ร่วมวิจัยหรือผู้เชี่ยวชาญเพื่อความน่าเชื่อถือของข้อมูล

4.4.3.10 ตรวจสอบดูว่ามีประเด็นความหมายที่ได้ เป็นประเด็นความหมายที่แสดงถึงแก่นแท้ของปรากฏการณ์อย่างแท้จริงหรือไม่ โดยการเป็นแก่นแท้ในที่นี้คือ ถ้าปราศจากประเด็นความหมายตามนี้แล้ว จะไม่สามารถอธิบายปรากฏการณ์นั้นให้เกิดความเข้าใจได้อย่างชัดเจน

4.4.4 เขียนพรรณนาปรากฏการณ์ที่ศึกษาโดยเล่ารายละเอียด ให้มีความเชื่อมโยงกับบริบท

4.4.4.1 อาศัยศิลปะในการเขียน เน้นความชัดเจนลึกซึ้งของข้อมูล โดยเน้นเรื่องราวที่สอดคล้องกับปรากฏการณ์ มีความครบถ้วนถูกต้องในเนื้อหา และแสดงให้เห็นภาพของประสบการณ์ของผู้เสพติด คัลยกรรมความงามใบหน้าโดยคงไว้ซึ่งการให้ความหมาย รวมถึงเงื่อนไขและบริบทที่แตกต่างกัน

4.4.4.2 ยกกรณีตัวอย่างมีคำพูดประกอบเพื่อขยายความและเข้าใจความหมายมากขึ้น

4.4.4.3 มีการทบทวนการเขียนเพื่อปรับสำนวนไปเรื่อยๆ จนกว่าจะสร้างความเข้าใจและเก็บรายละเอียดให้ครอบคลุม

4.4.5 คำนึงถึงข้อมูลที่ชัดเจนและสอดคล้องกับปรากฏการณ์ที่ศึกษาคำนี้ถึงการได้มาของข้อมูลที่สามารถตอบคำถามการวิจัยได้อย่างลึกซึ้งและครอบคลุม เป็นการเขียนเพื่อสร้างความเข้าใจกับผู้อ่าน ตลอดจนเป็นข้อมูลที่แสดงถึงความน่าเชื่อถือ ให้ความสำคัญการใช้ภาษาและสำนวนให้แสดงถึงปรากฏการณ์ที่ศึกษา

4.4.6 พิจารณาข้อมูลในส่วนย่อยให้สอดคล้องหรือเข้ากันได้กับข้อมูลในภาพรวม เน้นข้อมูลในแต่ละส่วนมีความเชื่อมโยงและสอดคล้องกับภาพรวมของปรากฏการณ์อันเป็นโครงสร้างของประสบการณ์ (Structures of the lived experience)

4.5 ข้อจำกัดของวิธีการวิจัยปรากฏการณ์วิทยาแบบตีความ

เนื่องจากการศึกษาปรากฏการณ์วิทยาแบบตีความ มีแนวคิดอยู่บนพื้นฐานของปรัชญาตั้งแต่ชื่อเรื่องของการวิจัยรวมไปถึงในทุกขั้นตอนของการวิจัย และปรัชญาเองก็มีความหลากหลายและยากต่อการทำความเข้าใจ ฉะนั้นผู้ที่ทำการศึกษาวิจัยในเชิงปรากฏการณ์วิทยาอันดับแรกต้องมีความเชื่อในแนวคิดบนพื้นฐานของปรัชญานั้นก่อนเพราะความรู้ความจริงของปรัชญาแต่ละฐานคิดมีความแตกต่างกัน ฉะนั้นผู้วิจัยต้องทำความเข้าใจให้ถ่องแท้และให้ลึกซึ้ง เพราะไม่เช่นนั้นแล้วอาจทำให้ข้อค้นพบของงานวิจัยไม่ถูกต้องตามหลักความเป็นจริงที่ปรากฏ (กัญญ์ฐิตา ศรีภา. 2554) นั้นนำมาสู่ข้อจำกัดดังต่อไปนี้

4.5.1 อาจมีปัญหาในการเลือกผู้ให้ข้อมูล หรือปรากฏการณ์ที่เหมาะสมกับงานวิจัยเพราะผู้ให้ข้อมูลอาจไม่พร้อมในการทำวิจัยหรือให้ข้อมูลอีกทั้งผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่เป็นบุคคลที่อาจเข้าถึงได้ยาก เพราะปรากฏการณ์บางอย่างไม่เปิดรับให้คนภายนอกไปทำความเข้าใจ และผู้ให้ข้อมูลต้องผ่านปรากฏการณ์นั้นมาแล้วจริงๆจึงจะสามารถให้ข้อมูลที่เป็นจริงได้

4.5.2 ความหมายที่พบในปรากฏการณ์ที่ศึกษาอาจมีหลากหลาย ทำให้ยากต่อการสรุปว่าจะอะไรคือโครงสร้างความหมายของปรากฏการณ์ที่ต้องการศึกษา

4.5.3 กฎเกณฑ์และข้อจำกัดของการตีความ ทำให้ผู้วิจัยไม่สามารถตีความให้เกิดความถูกต้องและครอบคลุมในปรากฏการณ์นั้นๆ เพราะบางครั้งอาจเกิดความละเอียดหรือมองข้ามปรากฏการณ์บางส่วน

4.5.4 จุดเน้นการศึกษาปรากฏการณ์วิทยาแบบตีความคือ การทำความเข้าใจกับภาษา และการมีปฏิสัมพันธ์กัน มุ่งเน้นแปลความจากพฤติกรรม สถานการณ์ที่แตกต่างกันออกไปอาจทำให้ผู้วิจัยตีความและเข้าใจต่อสถานการณ์นั้นตามความรู้ความเข้าใจของผู้วิจัยได้ยาก เพราะบุคคลมีความเป็นปัจเจกชน จึงมีการตอบสนองต่อสถานการณ์อาจเหมือนหรือต่างกัน ประกอบกับสิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลมีหลากหลาย ฉะนั้นผู้ตีความจะต้องมีมโนทัศน์รอบคอบ รัดกุม เพราะผลที่ได้จากการตีความขึ้นอยู่กับผู้ตีความเป็นส่วนใหญ่

5. กรอบแนวคิดการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้มุ่งศึกษาการสำนึก (consciousness) ของผู้เสพติดตัลยกรรมความงามไปหน้าผ่านการพุ่งไปของจิตสำนึก (intentionality) ต่อประสบการณ์ของตนเกิดเป็นการรับรู้และการตีความนำไปสู่ความเข้าใจในความหมายของประสบการณ์และภาวะการเป็นอยู่ (being) ของผู้เสพติดตัลยกรรมความงามไปหน้าที่ต้องเผชิญกับประสบการณ์การเสพติดตัลยกรรมความงามไปหน้า (being in the world) เพื่อให้มองเห็นภาวะการเป็นอยู่ (Mode of being) ของประสบการณ์การเสพติดตัลยกรรมความงามไปหน้าในลักษณะต่างๆ ภายใต้บริบทแวดล้อม (space) ซึ่งเชื่อมโยงถึงภาวะการเป็นอยู่ของผู้เสพติดตัลยกรรมความงามไปหน้า ณ ที่ใดที่หนึ่ง (being there) และยังมีมิติเรื่องของเวลา (time) ที่สืบเนื่องมาจากช่วงก่อนเข้าสู่ประสบการณ์การเสพติดตัลยกรรมความงามไปหน้า จนถึงช่วงการเสพติดตัลยกรรมความงามไปหน้า ไปจนถึงการจินตนาการถึงอนาคต รวมถึงมิติความเป็นตัวตน (body) ในช่วงสถานการณ์ต่างๆ ที่ส่งผลทำให้ผู้เสพติดตัลยกรรมความงามไปหน้ามีความรู้สึกแตกต่างกันออกไปและยังมองไปถึงการมีปฏิสัมพันธ์ (being with other) ระหว่างผู้เสพติดตัลยกรรมความงามไปหน้าที่ต้อง

อยู่ร่วมกับผู้อื่นๆ จากนั้นทำการวิเคราะห์ข้อมูลตามแนวปรากฏการณ์วิทยาแบบตีความด้วยแนวคิดของ แวนแมนเนน (Van manen) เพื่อกำหนดหน่วยหรือโครงสร้างประสบการณ์การเสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้า (Structures of the lived experience) ภายใต้แนวคิดและทฤษฎีทั้งทางด้านสังคม จิตวิทยา จิตเวชและแนวคิดทฤษฎีอื่นๆ ที่ร่วมกันอธิบายโครงสร้างความหมายของประสบการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างครอบคลุมและถูกต้อง

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ เป็นการศึกษาเพื่อทำความเข้าใจการให้ความหมายประสบการณ์การเสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้าของผู้เสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้าและทำความเข้าใจภาวะการเป็นอยู่ (being) ภายใต้ประสบการณ์ภาพลักษณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปของผู้เสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้า เนื่องจากการศึกษาประสบการณ์ชีวิตของบุคคล ผู้วิจัยได้นำกระบวนการวิจัยเชิงคุณภาพตามแนวคิดปรากฏการณ์วิทยาแบบตีความ (Hermeneutic phenomenology) มาใช้ในการศึกษาเพื่ออธิบายปรากฏการณ์ในประสบการณ์ของผู้เสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้า โดยเน้นภาวะการเป็นอยู่ (being) ของประสบการณ์ตั้งแต่ก่อนการเข้าสู่ประสบการณ์จนถึงช่วงของประสบการณ์การเสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้า ผ่านการเล่าเรื่องราวที่สะท้อนไปด้วยความรู้สึกนึกคิดของผู้ที่ผ่านประสบการณ์ดังกล่าวที่มีความเฉพาะเจาะจง โดยมองให้ลึกซึ้งไปถึงเบื้องลึกเบื้องหลังที่มาของพฤติกรรมการเสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้าซึ่งเชื่อมโยงกับบริบท เวลา และสถานที่ และเนื่องจากประสบการณ์ที่ศึกษาถือว่าเป็นเรื่องละเอียดอ่อนมีผลกระทบต่อภาพลักษณ์ อารมณ์ ความรู้สึกของตัวผู้ถูกศึกษาและผู้ที่เกี่ยวข้องใกล้ชิดอีกทั้งข้อมูลดังกล่าวเป็นเรื่องที่เข้าถึงได้ยาก นอกจากนี้ประสบการณ์ดังกล่าวยังมีลักษณะต่อเนื่องและเกี่ยวพันกับชีวิตของบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นๆ ภายใต้สังคม วัฒนธรรม และวิถีชีวิต ดังนั้นการศึกษาตามกระบวนการวิจัยเชิงคุณภาพ ตามแนวคิดปรากฏการณ์วิทยาแบบตีความ (Hermeneutic phenomenology) จึงเป็นวิธีการที่เหมาะสมกับสิ่งที่ต้องการค้นพบในงานวิจัยครั้งนี้และสอดคล้องกับข้อจำกัดที่กล่าวมา ซึ่งอยู่บนรากฐานของการตีความที่เกี่ยวกับความเป็นมนุษย์โดยกำหนดวิธีดำเนินการวิจัยดังนี้

1. การเตรียมความพร้อมของผู้วิจัย
2. กำหนดระเบียบวิธีวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. ผู้ให้ข้อมูลในการวิจัย
5. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
6. ขั้นตอนการดำเนินการวิจัยและการวิเคราะห์ข้อมูล
7. การตรวจสอบความน่าเชื่อถือของงานวิจัย
8. จรรยาบรรณในการวิจัย

1. การเตรียมความพร้อมของผู้วิจัย

ในการศึกษาวิจัยคุณภาพ เครื่องมือที่สำคัญที่สุดคือ ผู้วิจัย (ชาย โพรสิธดา. 2549) ดังนั้นจึงควรมีการเตรียมความพร้อมของผู้วิจัยให้มีความพร้อมในการดำเนินการวิจัยดังนี้

1.1 การเตรียมความรู้ เนื้อหาและแนวคิดทฤษฎีต่างๆ ที่เกี่ยวกับงานวิจัย

ผู้วิจัยมีการเตรียมความรู้และทฤษฎีทั้งทางด้านสังคมและจิตวิทยาที่นำมาอธิบายปรากฏการณ์ของผู้เสพติดตัลยกรรมความงามเพื่อใช้เป็นแนวคิดเบื้องต้น (Preconceived notion) ในการสร้างแนวคำถาม (Interview guideline) วางแผนการวิจัย และเก็บรวบรวมข้อมูลได้อย่างครบถ้วน โดยไม่ยึดถือความรู้และทฤษฎีเหล่านั้นมาเป็นหลักของการศึกษาในครั้งนี้ สอดคล้องกับ การศึกษางานวิจัยเชิงคุณภาพตามแนวทางของแมคเวลล์(Maxwell, 1996) กล่าวว่า กระบวนการวิจัยคุณภาพมิได้เริ่มต้นที่ทฤษฎีเป็นหลัก แต่เป็นการอธิบายข้อมูลไปสู่ข้อสรุป โดยแท้จริงแล้วแนวคิดและทฤษฎีสำหรับงานวิจัยเชิงคุณภาพ เป็นเพียง “ทฤษฎีชั่วคราว” เพราะต้องรอการพิสูจน์ด้วยข้อมูลเชิงประจักษ์ สามารถยืดหยุ่นหรือปรับเปลี่ยนได้ซึ่งทฤษฎีเป็นเพียงการบอกว่าเหตุใดปรากฏการณ์ที่จะศึกษาจึงเกิดขึ้นและเป็นอย่างไรที่เราคิด มิใช่เพื่อพิสูจน์ทฤษฎีหรือนำทฤษฎีมาสู่การปฏิบัติ

1.2 การเตรียมความพร้อมด้านระเบียบวิธีการวิจัยคุณภาพ

โดยผู้วิจัยได้ศึกษาหลักการเชิงทฤษฎีของวิจัยเชิงคุณภาพ โดยผ่านการเรียนและฝึกทำวิจัยคุณภาพในรายวิชาการวิจัยเชิงคุณภาพ จำนวน 3 หน่วยกิตและรายวิชา วป804 วิชาปฏิบัติการวิจัย 2 จำนวน 3 หน่วยกิต ณ สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒเนื่องจากการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพมีความเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ นั้นหมายความว่า การมีความรู้เพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอ จะต้องอาศัยประสบการณ์และการฝึกฝน และการเรียนรู้จากการกระทำจริงของตนเอง ซึ่งเกิดจากการเรียนในครั้งนั้นเป็นการปรับฐานคิดของผู้วิจัยให้มีมุมมองทางด้านมิติความงามในเชิงคุณภาพภายใต้กระบวนการสร้างสรรค์นิยม (Constructivism) และเข้าใจรูปแบบของงานวิจัยเชิงคุณภาพแต่ละรูปแบบเพิ่มมากขึ้น ซึ่งในครั้งนั้นผู้วิจัยได้ศึกษาตามกระบวนการวิจัยเชิงคุณภาพตามรูปแบบกรณีศึกษา (case study) นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ฝึกฝนในการเก็บรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูลในงานวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อให้เกิดความรู้ความชำนาญ ทำให้ผู้วิจัยได้ค้นหาความจริงในเชิงกว้างและลึก ถึงความหมายของความงามตามการรับรู้ของบุคคลรวมถึงการทำความเข้าใจเกี่ยวกับรูปแบบ กระบวนการ เงื่อนไข และผลที่เกิดขึ้นของการสร้างความงามตามอุดมคติของบุคคลและได้ข้อสังเกตว่า รูปแบบการเสริมสร้างความงามที่บุคคลส่วนใหญ่เลือกคือการทำตัลยกรรมความงาม นอกจากนี้ยังพบว่า การทำตัลยกรรมความงามในครั้งแรกจะมีผลให้บุคคลต้องการทำตัลยกรรมความงามเพิ่มเติม ตามมาภายหลังแม้ผลลัพธ์ที่ได้จะพึงพอใจหรือไม่พึงพอใจต่อความงามนั้นก็ตาม และยังศึกษาไปถึงความหมายของความงามตามการรับรู้ของบุคคล ส่วนหนึ่งมาจากการมีความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นรวมถึงมีบริบทและมิติต่างๆ เข้าเกี่ยวข้อง จากการศึกษาวิจัยในครั้งนั้นทำให้ผู้วิจัยมองเห็นกระบวนการการทำตัลยกรรมความงามในหลากหลายมิติ นำมาเป็นข้อมูลสนับสนุนต่อยอดองค์ความรู้ของการวิจัยในครั้งนี้ ซึ่งเป็นการศึกษาประสบการณ์การเสพติดตัลยกรรมความงามโดยมีคำถามและวัตถุประสงค์เพื่อหาความหมายของประสบการณ์ และเป็นการทำตามเข้าใจภาวะการเป็น (being) ของประสบการณ์ภายใต้บริบท

แวดล้อมที่ส่งผลต่อการตีความของบุคคล ซึ่งการศึกษาเชิงปรากฏการณ์วิทยาแบบตีความของไฮเดกเกอร์ น่าจะสามารถตอบคำถามการวิจัยได้เหมาะสมกว่า เพราะการจะเข้าใจปรากฏการณ์ต้องศึกษาผ่านประสบการณ์ของคน ดังนั้นในการศึกษาเพื่ออธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับประสบการณ์ซึ่งเป็นกระบวนการของการที่เรามีสำนึกรู้ในสิ่งที่เป็นส่วนต่างๆของเหตุการณ์จากรูปร่างส่วนจนกระทั่งรู้ทั้งหมด (intentionality) ทำให้สามารถอธิบาย ตีความ จนเกิดเป็นความเข้าใจและประสบการณ์ชนิดเดียวกันย่อมมีแก่นแท้ (Sass, Parnas; & Zahavi. 2011) ซึ่งเป็นไปตามทัศนะจากปรัชญาปรากฏการณ์วิทยา

2. กำหนดระเบียบวิธีวิจัย

ในการศึกษาครั้งนี้ มุ่งเน้นศึกษาความหมายของประสบการณ์ชีวิต และทำความเข้าใจภาวะการเป็นอยู่ (being) ภายใต้ประสบการณ์การเสพติดทำลายกรรมความงาม ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้เกี่ยวข้องกับการค้นหาความหมายของประสบการณ์การเสพติดทำลายกรรมความงาม โดยการตีความของผู้เสพติดทำลายกรรมความงาม โดยมองผ่านประสบการณ์ของบุคคลเหล่านี้ที่มีบริบทแวดล้อมหลากหลายมิติเข้ามาเกี่ยวข้อง (being in the world) (Leonard. 1989) ซึ่งผู้วิจัยมองว่าแนวคิดเชิงปรัชญาของการศึกษาเชิงปรากฏการณ์วิทยาแบบตีความของไฮเดกเกอร์ น่าจะมีความเหมาะสม เนื่องจากเป็นแนวคิดที่เชื่อว่า มนุษย์จะมีการรับรู้และให้ความหมายก็ต่อเมื่อมนุษย์นั้นมีสติสัมปชัญญะและต้องผ่านประสบการณ์เหล่านั้น ทำให้มนุษย์เกิดการกลั่นกรองและ ตีความ (นิตา ชูโต. 2545) ภายใต้การมีปฏิสัมพันธ์ของบุคคลที่มีต่อบริบทแวดล้อมและมิติต่างๆ ที่เข้ามาเกี่ยวข้อง เนื่องจากการที่บุคคลให้ความหมายกับโลกที่ตนเองอยู่ในทางกลับกันโลกก็ให้ความหมายต่อชีวิตของบุคคลนั้นในฐานที่บุคคลมีอยู่หรือเป็นอยู่ในโลกโดยมีความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นๆ ภายใต้โลกนั้นร่วมกับการค้นหาความจริงเกี่ยวกับภาวะการเป็นอยู่ (being) ของบุคคลจึงมีเพียงแต่ศึกษาประวัติศาสตร์หรือศึกษาถึงภูมิหลังและความ เป็นมาแต่เบื้องหลัง (Historicity) ของบุคคลเท่านั้นแต่ยังเชื่อว่าความหมายเกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น

ซึ่งจะเห็นได้ว่า การศึกษาในครั้งนี้มุ่งเน้นศึกษาถึงสภาวะของประสบการณ์การเสพติดทำลายกรรมความงาม โดยทำการศึกษาในผู้ที่มีประสบการณ์ในการเสพติดทำลายกรรมความงามโดยตรง ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่า การศึกษาปรากฏการณ์วิทยาแบบตีความ (Hermeneutic phenomenology) มีความสอดคล้องในการศึกษาครั้งนี้ เนื่องจากกระบวนการตีความจะช่วยอธิบายปรากฏการณ์การเสพติดทำลายกรรมความงาม และสามารถอธิบายถึงภาวะการเป็นอยู่ (being) ภายใต้ภาพลักษณ์ที่เปลี่ยนแปลงภายใต้บริบทต่างๆเข้ามาเกี่ยวข้องกับทั้งภูมิหลังในอดีต ที่ส่งผลต่อการรับรู้และความคาดหวังต่อความงามซึ่งเป็นภาพในอนาคตของบุคคล เพื่อที่จะเข้าใจถึงปรากฏการณ์การเสพติดทำลายกรรมความงามได้อย่างลึกซึ้งและถูกต้องตามจริง รวมไปถึงการสำนึกเกี่ยวกับประสบการณ์การเสพติดทำลายกรรมความงามที่มีความเกี่ยวข้องกับ ครอบครัว เพื่อน สื่อ และค่านิยมทางสังคม ซึ่งมีความผันแปรเปลี่ยนแปลงได้ตามกาลเวลา ส่งผลต่อความรู้สึกนึกคิด การรับรู้หรือตีความของตน นอกจากนี้ยังเป็นการตีความของผู้วิจัยที่มีความรู้ความเข้าใจในประสบการณ์และมีสัมพันธภาพเดียวกับผู้เสพติดทำลายกรรมความงาม สิ่งเหล่านี้จะทำให้ผู้วิจัยเข้าใจ และสามารถนำประสบการณ์ของตนมาใช้ตีความร่วมกับผู้เสพติดทำลายกรรมความงาม ทำให้เข้าถึงข้อมูลได้ง่ายและลึกซึ้งมากขึ้น (Van Manen. 1990) จากการบอกเล่า สีน้าและท่าทีที่แสดงออก ภายใต้บริบทร่วมกัน

เนื่องจากความจริงที่เป็นสากล (Universal Truths) ของผู้ประสพในเรื่องเดียวกันร่วมกัน จะทำให้สามารถเข้าใจบุคคลมากยิ่งขึ้น นำไปสู่การอธิบายถึงประสบการณ์ของผู้เสพติดคัลยกรรมความงามเป็นอย่างไร สะท้อนถึงประสบการณ์ที่มีความเฉพาะเจาะจง โดยมองให้ลึกซึ่งไปถึงภาวะการเป็นอยู่ (being) ตั้งแต่ก่อนการเสพติดคัลยกรรมความงามรวมถึงขณะมีประสบการณ์การเสพติดคัลยกรรมความงาม เชื่อมโยงกับมิติต่างๆที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะนำไปสู่การเข้าใจปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นกับผู้เสพติดคัลยกรรมความงามได้อย่างถูกต้องและครอบคลุม

3. ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 เพื่อให้ผลการวิจัยสามารถอธิบายปรากฏการณ์ที่ศึกษาได้ดีที่สุด ผู้วิจัยได้ทำการค้นหาข้อมูลและช่องทางในการติดต่อผู้ให้ข้อมูลแต่ละราย ซึ่งมีหลากหลายวิธีอันได้แก่ การเข้าไปในแหล่งที่สามารถพบเจอผู้เสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้า อาจจะเป็นโรงพยาบาลหรือคลินิกที่มีแพทย์รับปรึกษาและทำคัลยกรรมความงามใบหน้า โดยมีได้เฉพาะเจาะจงว่าเป็นสถานที่ใดสถานที่หนึ่งนอกจากนี้ยังมีการค้นหาข้อมูลของผู้ให้ข้อมูลจากแหล่งอื่น ซึ่งอาจจะเป็นทางอินเทอร์เน็ต (Internet) เว็บไซต์ รายการโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ รวมไปถึงคำแนะนำของบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องกับผู้ให้ข้อมูล จากนั้นติดต่อประสานขอความร่วมมือจากผู้ให้ข้อมูลหลักแต่ละรายโดยตรง

3.2 ผู้วิจัยขอนัดพบผู้ให้ข้อมูลตามวัน เวลา สถานที่ที่นัดหมายไว้ ผู้วิจัยเลือกสถานที่ที่มีความมิดชิดเป็นส่วนตัวหรืออาจใช้บ้านของผู้ให้ข้อมูล หรือสถานที่ต่างๆ ที่ผู้ให้ข้อมูลต้องการ และสะดวก เพื่อป้องกันการรบกวนสมาธิในขณะสัมภาษณ์

3.3 ก่อนเริ่มการสัมภาษณ์ผู้วิจัยแจ้งวัตถุประสงค์ของการวิจัย ประโยชน์ของการศึกษาอีกครั้งหนึ่งและเปิดโอกาสให้ผู้ให้ข้อมูลได้ซักถามข้อข้องใจจนมีความกระจำเมื่อผู้ให้ข้อมูลเข้าใจและยินยอมเข้าร่วมการวิจัย ผู้วิจัยได้ให้ผู้ให้ข้อมูลแสดงความยินยอมในการเข้าร่วมการวิจัยในแบบฟอร์มใบยินยอมเข้าร่วมการวิจัย ผู้วิจัยขออนุญาตผู้ให้ข้อมูลทำการบันทึกเสียงในขณะสนทนา แจ้งระยะเวลาที่จะใช้ในการสัมภาษณ์แล้วจึงเริ่มดำเนินการสัมภาษณ์ตามแนวคำถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3.4 เมื่อสิ้นสุดการสัมภาษณ์ทุกครั้ง ผู้วิจัยทำการบันทึกโดยใช้ตารางแบบบันทึกการสังเกตเพื่อทำการจดบันทึกสิ่งที่สังเกตพบก่อนเริ่มการสัมภาษณ์ ขณะสัมภาษณ์ และภายหลังสัมภาษณ์ เช่น สีหน้า ท่าทาง อากัปกริยาการแสดงออกของผู้ให้ข้อมูล อย่างละเอียดทันที และมีการเขียนบันทึกประจำวัน (Reflective journal) ของผู้วิจัยเองเพื่อบันทึกความรู้สึก การสะท้อนคิด ความคิดเห็นส่วนตัว เหตุการณ์ หรือปัญหาที่เกิดขึ้นในแต่ละวันโดยไม่นำข้อมูลไปปะปนกับข้อมูลของผู้ให้ข้อมูล

3.5 ภายหลังสิ้นสุดการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยทำการถอดเทปการสัมภาษณ์แบบคำต่อคำ (Verbatim) ด้วยตนเองอ่านบทสนทนาที่ได้จากการถอดเทปการการจดบันทึก และเชื่อมโยงข้อมูลดังกล่าวเข้าด้วยกัน เพื่อเข้าใจปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างแท้จริง และนำข้อมูลที่ได้อ่านบันทึกให้เป็นระเบียบเป็นหมวดหมู่ทุกครั้งภายหลังเสร็จสิ้นการสัมภาษณ์ในแต่ละวันตลอดจนนำผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลอภิปรายร่วมกับผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อลดอคติจากการวิเคราะห์และตีความข้อมูลความสามารถในการยืนยัน (Conformability)

4. ผู้ให้ข้อมูลในการวิจัย

4.1 ลักษณะของผู้ให้ข้อมูล

ผู้ให้ข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดกลุ่มผู้ให้ข้อมูลแบ่งเป็น 2 กลุ่มคือ

4.1.1 กลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักในการศึกษาครั้งนี้คือ ผู้มีประสบการณ์การเสพติดตัวยกกรรมความงามใบหน้า ซึ่งไม่ใช่การทำตัวยกกรรมเพื่อความจำเป็นในการรักษาชีวิต และความพิกลพิการของอวัยวะบนใบหน้าที่เกิดจากโรคความพิการแต่กำเนิดหรือจากอุบัติเหตุ แต่เป็นการทำตัวยกกรรมความงามเพื่อความต้องการแก้ไขรูปลักษณ์บริเวณใบหน้าของตนเองคิดว่าบร้งให้มีความสมบูรณ์แบบ ถึงแม้ว่าจะได้รับการแก้ไขแล้ว แต่บุคคลยังมีความต้องการที่จะทำตัวยกกรรมความงามใบหน้าเพิ่มขึ้นเพื่อแก้ไขในจุดอื่นหรือจุดเดิมที่ตนเองคิดว่าบร้งต่อไป หากไม่ได้รับแก้ไขด้วยการทำตัวยกกรรมความงามที่บริเวณใบหน้าจะมีอาการกระวนกระวายใจ กลุ้มใจ ส่งผลกระทบต่อการดำเนินชีวิต เช่นไม่สามารถทำงานได้ มีปัญหาด้านการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น

4.1.2 กลุ่มผู้ให้ข้อมูล คือบุคคลผู้มีความเกี่ยวข้องในการตีความของผู้ให้ข้อมูลหลัก อันได้แก่ ครอบครัว ญาติพี่น้อง หรือบุคคลผู้ที่เกี่ยวข้อง

4.2 การเลือกผู้ให้ข้อมูล

การเลือกกลุ่มผู้ให้ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้เป็นการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ตามคุณสมบัติที่กำหนด (Inclusion Criteria) โดยเน้นเลือกผู้ที่มีประสบการณ์ตรงกับเรื่องที่ต้องการศึกษามีความสมบูรณ์ในตัวเอง สามารถถ่ายทอดและสะท้อนประสบการณ์การเสพติดตัวยกกรรมความงามใบหน้าได้ในการศึกษาครั้งนี้ จึงเน้นข้อมูลที่ได้จากผู้ให้ข้อมูลหลักเป็นสำคัญ ส่วนผู้ให้ข้อมูลรองเป็นการเลือกผู้ที่มีเกี่ยวข้องกับประเด็นที่ศึกษา ซึ่งอาจจะมีหรือไม่มีก็ได้จะมีการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลรองในกรณีที่พบว่าผู้ให้ข้อมูลหลักมีประเด็นที่เกี่ยวข้องกับผู้ให้ข้อมูลรอง เนื่องจากธรรมชาติของข้อมูลการเสพติดตัวยกกรรมความงามใบหน้ามีความละเอียดอ่อนกระทบต่อสภาพจิตใจได้ง่าย บางครั้งผู้ให้ข้อมูลหลักมีการปกปิดข้อมูลทำให้บุคคลแวดล้อมอาจมิได้รับรู้และไม่ได้มีความเกี่ยวข้องต่อประสบการณ์การเสพติดตัวยกกรรมความงามใบหน้าที่ผู้วิจัยจะพิจารณาการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลรองเป็นกรณีตามความเหมาะสมโดยผู้วิจัยมีการคัดเลือกกลุ่มผู้ให้ข้อมูลดังนี้

4.2.1 กลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก

สำหรับการคัดเลือกกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก เริ่มจากการทบทวนเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญเพื่อให้ได้ลักษณะสำคัญที่ปรากฏในการนิยามที่เป็นพฤติกรรมของผู้เสพติดตัวยกกรรมความงาม เนื่องจากพฤติกรรมสามารถสังเกตจากการแสดงออกได้อย่างชัดเจน เพื่อนำข้อมูลมากำหนดเกณฑ์การคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลดังนี้

4.2.1.1 เป็นผู้เสพติดตัวยกกรรมความงามใบหน้าโดยการให้ผู้ทำตัวยกกรรมความงามใบหน้าได้พิจารณาข้อความตามรายการของแบบคัดกรองการเป็นผู้เสพติดตัวยกกรรมความงามใบหน้าแล้วทำเครื่องหมายถูกในช่องที่ตรงกับความรู้สึกหรือพฤติกรรมที่แท้จริงซึ่งแบบคัดกรองการเป็นผู้เสพติดตัวยกกรรมความงามใบหน้าได้พัฒนาแนวคำถามจากเกณฑ์การวินิจฉัยผู้ที่มีอาการเสพติด (DSM-4) จากสมาคมจิตแพทย์อเมริกัน โดยผู้ที่เสพติดตัวยกกรรมความงามจะมีพฤติกรรมหรืออาการอย่างน้อย 3 ข้อจาก 9 ข้อ (American Psychiatric Association, 1994) ดังนี้

1. ถ้าท่านไม่ได้ทำกิจกรรมความงามใบหน้า ท่านจะรู้สึกต้องการหรือพยายามที่จะหาเวลา หาวิธีการที่จะทำกิจกรรมความงามใบหน้า
2. ท่านรู้สึกwatanอง ใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับเรื่องการทำกิจกรรมความงามบริเวณใบหน้ามากกว่าที่ตั้งใจไว้
3. ท่านรู้สึกว่าท่านจะใช้เวลามากขึ้นเรื่อยๆ ในการทำกิจกรรมความงามบริเวณใบหน้า โดยไม่สามารถใช้เวลาเท่าเดิมได้อีกต่อไป
4. ท่านรู้สึกกระวนกระวายใจ หากไม่ได้ทำกิจกรรมความงามใบหน้า
5. ท่านเคยคิดจะเลิกทำกิจกรรมความงามใบหน้าแต่ไม่สามารถทำได้
6. ท่านจะได้รับความสุข และรู้สึกสบายใจหลังจากทำกิจกรรมความงามใบหน้า เพราะคิดว่าการทำกิจกรรมความงามใบหน้าเป็นสิ่งที่ท่านต้องทำ
7. ท่านรู้สึกใหม่ว่าการทำกิจกรรมความงามบริเวณใบหน้าของท่านทำให้กิจกรรมทางสังคมของท่านลดลง
8. ท่านยังทำกิจกรรมความงามใบหน้าอย่างต่อเนื่องหรือไม่ แม้จะได้รับผลกระทบทางด้านลบ เช่นปัญหาทางร่างกาย การงาน
9. การทำกิจกรรมความงามใบหน้าจะช่วยท่านลดความกระวนกระวายใจได้

4.2.1.2 ต้องเป็นบุคคลที่มีสติสัมปชัญญะ ได้ทั้งเพศชาย และเพศหญิง โดยผู้ให้ข้อมูลสามารถจดจำเหตุการณ์ต่างๆ ได้ดีพร้อมทั้งสามารถถ่ายทอดได้ มีความยินดีให้ข้อมูลแก่ผู้วิจัยอย่างลึกซึ้งและต่อเนื่องตลอดการศึกษาวิจัย

4.2.2 กลุ่มผู้ให้ข้อมูลรอง กลุ่มบุคคลใกล้ชิดและมีส่วนร่วมในการตีความต่อประสบการณ์การเสพติดกิจกรรมความงามใบหน้าของผู้ให้ข้อมูลหลัก โดยผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์กว้างๆ และบุคคลดังกล่าวต้องจดจำเหตุการณ์ต่างๆ และสามารถถ่ายทอดได้ พร้อมทั้งยินดีให้ข้อมูลแก่ผู้วิจัย

4.3 วิธีการเข้าถึงกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

เหตุจากการที่การศึกษาประสบการณ์ในผู้เสพติดกิจกรรมความงามใบหน้าประสบการณ์ดังกล่าวถือเป็นเรื่องละเอียดอ่อนและมีความเฉพาะเจาะจง ทำให้ยากต่อการเข้าถึงข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลฉะนั้นผู้วิจัยจึงควรมีวิธีการในการที่จะเข้าถึงผู้ให้ข้อมูล ดังนี้

4.3.1 การแนะนำตัวแจ้งวัตถุประสงค์ในการศึกษา และประโยชน์ของการศึกษา เพื่อให้ผู้ให้ข้อมูลร่วมมือและเต็มใจในการศึกษาวิจัยสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับผู้ให้ข้อมูล ชักถามพูดคุยรับฟังปัญหา พร้อมให้กำลังใจ เพื่อให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดความไว้วางใจพร้อมเปิดใจ

4.3.2 ประการสำคัญการที่ผู้วิจัยมีประสบการณ์ร่วมกับผู้ให้ข้อมูล ทำให้ผู้วิจัยต้องคำนึงถึงบทบาทของนักวิจัยที่ตระหนักถึงการเป็นส่วนหนึ่งแต่ไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับกลุ่มผู้ให้ข้อมูล (be a part of and apart from) ทั้งนี้เพื่อคอยสำรวจและสะท้อนความคิดตัวเองอยู่เสมอทั้งในขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลร่วมไปถึงขั้นตอนการวิเคราะห์ เพื่อที่แยกสิ่งที่เป็นความหมายของผู้ให้ข้อมูล (emic view) กับสิ่งที่เป็นการศึกษาของผู้วิจัย (etic view) ทำให้ได้ข้อมูลที่แท้จริงจากผู้ให้ข้อมูล

5. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เนื่องจากเป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยจึงเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่สุด (Lincoln; & Guba. 1985) และสำหรับเครื่องมือที่ใช้ประกอบการเก็บข้อมูลการวิจัยในครั้งนี้เป็นการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) เพื่ออธิบายความหมายตามการรับรู้รวมถึงภาวะการเป็นอยู่ (being) ภายใต้ประสบการณ์การเสพติดตัลยกรรม ความงามใบหน้า เพื่อที่จะเข้าใจประสบการณ์การเสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้าของผู้เสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้าเหล่านั้นได้อย่างลึกซึ้งและถูกต้องตามจริง สำหรับเครื่องมือที่ใช้ประกอบการเก็บข้อมูลสำหรับการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) เป็นแนวคำถามในการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกซึ่งเป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง จากการทบทวนวรรณกรรม และแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง เพื่อค้นหาถึงประเด็นที่เคยมีการวิจัยแล้วและประเด็นที่ยังไม่ได้ทำการวิจัย จากนั้นสร้างเป็นแนวคำถามที่ครอบคลุมตามวัตถุประสงค์ที่สร้างไว้ ซึ่งเป็นประเด็นหลักๆ ที่เปิดโอกาสให้ผู้ตอบสามารถตอบได้อย่างกว้างขวางและยืดหยุ่น ซึ่งประเด็นคำถามจะเรียงลำดับตามเนื้อหาของคำถามสามารถปรับได้ตามลักษณะของผู้ให้ข้อมูล โดยฝ่ายผู้ให้ข้อมูลเป็นผู้เล่าประสบการณ์ ความคิด ความรู้ของตัวเองในรูปของเรื่องเล่า ตามหัวข้อหรือประเด็นที่สร้างขึ้นมาเพื่อเป็นหัวข้อสนทนา ขณะเดียวกัน ผู้วิจัยก็ฟังและตอบสนองต่อสิ่งที่ผู้ให้ข้อมูลพรรณนาออกมา พร้อมกับคอยกระตุ้นให้ผู้ให้ข้อมูลสามารถเรียกความคิด/ความจำเกี่ยวกับเรื่องราวหรือประสบการณ์ของตนขึ้นมา และเรียบเรียงออกมาอย่างเป็นเรื่องเป็นราวและมีความหมาย

5.1 การสร้างแนวคำถามสำหรับการสัมภาษณ์เชิงลึกและแบบการสังเกตแบบไม่ได้มีส่วนร่วมโดยสมบูรณ์ (Observer-as-Participant)

5.1.1 แนวคำถามสำหรับสัมภาษณ์เชิงลึก

การรวบรวมและคัดเลือกประเด็นคำถาม ให้สอดคล้องกับคำถามและวัตถุประสงค์การวิจัย โดยมีการศึกษาจากแนวคิดและทฤษฎีประกอบแล้วจำแนกเป็นหัวข้อกว้างๆ ลักษณะของคำถามเป็นคำถามปลายเปิด โดยไม่มีการกำหนดจำนวนข้อคำถามและลำดับการถามแบบตายตัวขณะทำการสัมภาษณ์ผู้วิจัยจะไม่นำข้อคำถามออกมาอ่าน และไม่ได้เรียงคำถามตามประเด็นที่กำหนดไว้แต่จะทำการสัมภาษณ์และรับฟังเรื่องราวตามคำบอกเล่าของผู้ให้ข้อมูลเป็นหลัก ส่วนคำถามในการสัมภาษณ์จริงจะเน้นการยืดหยุ่นตามสถานการณ์ เพื่อเอื้อให้ผู้ให้ข้อมูลสามารถแสดงออกถึงการรับรู้ของตนเองได้อย่างอิสระและนำแนวทางการสัมภาษณ์ปรึกษาผู้เชี่ยวชาญพร้อมตรวจสอบความถูกต้องและครอบคลุมของแนวคำถาม จากนั้นนำมาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะและนำไปทดลองสัมภาษณ์กับผู้เสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้า เพื่อเป็นการทำความเข้าใจในแนวคำถามที่สร้างขึ้นก่อนนำไปสัมภาษณ์จริง ในการสร้างแนวคำถามสำหรับการสัมภาษณ์ครั้งนี้ซึ่งจะนำเสนอเป็นตามตารางต่อไปนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย	กลุ่มเป้าหมาย	วิธีการเข้าถึงข้อมูล	แนวคำถามหลัก	แนวคำถามย่อย	แนวคิด/ทฤษฎี
เพื่อศึกษาข้อมูลทั่วไปและภูมิหลังเพื่อเข้าใจความคิดความเชื่อและบริบทแวดล้อมเป็นข้อมูลพื้นฐาน	ผู้ให้ข้อมูลหลัก	สัมภาษณ์เชิงลึก	ช่วงชีวิตในวัยเด็กจนถึงช่วงวัยปัจจุบันเป็นอย่างไร	1. ขอให้ท่านเล่าประวัติของตนเองเพียงเล็กน้อย ได้แก่ ชื่อเล่น อายุ สถานะ รวมถึงลักษณะงานที่ทำอยู่ขณะนี้	
				2. ขอให้ท่านเล่าถึงชีวิตในวัยเด็กของท่าน การอบรมเลี้ยงดูของผู้เลี้ยงดูท่าน รวมถึงลักษณะนิสัย/บุคลิกภาพ	แนวคิดการถ่ายทอดทางสังคม
				3. สมาชิกในครอบครัว บุคลิกลักษณะคนในครอบครัว เป็นอย่างไรและมีผลต่อความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับความงามของท่านหรือไม่อย่างไร	แนวคิดการถ่ายทอดทางสังคม
				4. ขอให้ท่านเล่าถึงชีวิตวัยเรียนตั้งแต่ชั้นประถม มัธยม จนถึงมหาวิทยาลัย	แนวคิดการถ่ายทอดทางสังคม
				5. ท่านเริ่มสนใจเกี่ยวกับรูปลักษณ์หน้าตาของตนเองตั้งแต่เมื่อไรอย่างไร	แนวคิดการซึมซับจากวัฒนธรรมสังคม
				6. ท่านชอบ/ พึงพอใจส่วนใดของใบหน้ามากที่สุด เพราะเหตุใด	ทฤษฎีปฏิสังสรรค์สัญลักษณ์
				7. ท่านไม่ชอบ/ ไม่พึงพอใจส่วนใดของใบหน้ามากที่สุด เพราะเหตุใด	

ความมุ่งหมายของการวิจัย	กลุ่มเป้าหมาย	วิธีการเข้าถึงข้อมูล	แนวคำถามหลัก	แนวคำถามย่อย	แนวคิด/ทฤษฎี
<p>เพื่อทำความเข้าใจการให้ความหมายต่อประสบการณ์การเสพติดคลัสกรรมความงามไปหน้าตามการตีความ</p>	<p>ผู้ให้ข้อมูลหลัก</p>	<p>สัมภาษณ์เชิงลึก</p>	<p>ความหมายของประสบการณ์การเสพติดคลัสกรรมความงามไปหน้าของท่านเป็นอย่างไร</p>	<p>1. ก่อนการทำคลัสกรรมความงามท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อคำว่าความงาม และการทำคลัสกรรมความงาม</p>	<p>ทฤษฎีปฏิสังสรรค์เชิงสัญลักษณ์</p>
				<p>2. หลังจากผ่านการทำคลัสกรรมความงามครั้งแรกมาท่านรู้สึกอย่างไรต่อความงาม และการทำคลัสกรรมความงาม ความแตกต่างจากมุมมองเดิมหรือไม่เพราะเหตุใด</p>	<p>แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความงาม</p>
				<p>3. ในช่วงที่ท่านถูกมองว่าเสพติดคลัสกรรมความงาม ท่านมีมุมมองต่อคำว่าความงาม และคลัสกรรมความงามเป็นอย่างไร มีความเหมือนหรือแตกต่างจากเดิมหรือไม่ อย่างไร</p>	<p>แนวคิดปรากฏการณ์วิทยาแบบตีความ</p>
				<p>4. ในช่วงที่ท่านถูกมองว่าเสพติดคลัสกรรมความงาม ความงาม และคลัสกรรมความงาม เป็นสิ่งที่มีคุณค่าและมีความหมายต่อท่านอย่างไร</p>	<p>แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความงาม</p>
				<p>5. ผู้เสพติดคลัสกรรมความงามเป็นอย่างไรตามความคิดของท่าน</p>	<p>แนวคิดและทฤษฎีทางจิตเวช</p>
				<p>6. และอย่างไรถึงไม่เรียกว่าผู้เสพติดคลัสกรรมความงาม</p>	<p>แนวคิดและทฤษฎีทางจิตเวช</p>
				<p>7. ท่านคิดว่าคนอื่นรู้สึกอย่างไรต่อคำว่าเสพติดคลัสกรรมความงาม และมีผลต่อมุมมองของท่านต่อการเสพติดคลัสกรรมความงามหรือไม่อย่างไร</p>	<p>แนวคิดการซึมซับจากวัฒนธรรมสังคม</p>

ความมุ่งหมายของการวิจัย	กลุ่มเป้าหมาย	วิธีการเข้าถึงข้อมูล	แนวคำถามหลัก	แนวคำถามย่อย	แนวคิด/ทฤษฎี
<p>เพื่อทำความเข้าใจภาวะการเป็นอยู่ (being) ภายใต้ประสบการณ์การเสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้า</p>	<p>ผู้ให้ข้อมูลหลัก</p>	<p>สัมภาษณ์เชิงลึก</p>	<p>ก่อนการทำตัลยกรรมความงาม ชีวิตท่านเป็นอย่างไร</p>	1. ก่อนทำตัลยกรรมความงามท่านรู้สึกอย่างไร กับหน้าตาของตนเอง	แนวคิดเกี่ยวกับตัวเอง (Self) ทฤษฎีมิโนทส์แห่งตน
				2. หากมองย้อนกลับไปถึงชีวิตของก่อนที่จะทำตัลยกรรมความงาม ชีวิตของท่านเป็นอย่างไร มีการเชื่อมโยงไปสู่การตัดสินใจทำตัลยกรรมความงามได้อย่างไร	
				3. ที่ผ่านมา ท่านเคยลองพัฒนาความงามด้วยวิธีอื่นมาบ้างหรือไม่ เป็นอย่างไร	ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม
				4. ท่านคิดว่าใครหรืออะไรชักจูงใจให้ท่านตัดสินใจทำตัลยกรรมความงาม	ทฤษฎีเปรียบเทียบทางสังคม ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม
				5. ท่านใช้เวลาบนแค่นั้นอย่างไร และรู้สึกอย่างไรในการตัดสินใจทำตัลยกรรมความงามครั้งแรก	
				6. ท่านมีปัญหาและอุปสรรคก่อนการทำตัลยกรรมความงามหรือไม่อย่างไร ท่านแก้ไขปัญหาและอุปสรรคนั้นอย่างไร	แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับกลวิธีการ เผชิญปัญหา
				7. ก่อนการทำตัลยกรรมความงามมีใครหรือบุคคลใดช่วยเหลือท่านหรือไม่อย่างไร	แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับกลวิธีการ เผชิญปัญหา

ความมุ่งหมายของการวิจัย	กลุ่มเป้าหมาย	วิธีการเข้าถึงข้อมูล	แนวคำถามหลัก	แนวคำถามย่อย	แนวคิด/ทฤษฎี
เพื่อทำความเข้าใจภาวะการเป็นอยู่ (being) ภายใต้อุปสรรคการเสด็จิตัดลยกรรมความงามใบนหน้า	ผู้ให้ข้อมูลหลัก	สัมภาษณ์เชิงลึก	ก่อนการตัดลยกรรมความงาม ชีวิตท่านเป็นอย่างไร	8. ท่านมีการเตรียมตัวหรือไม่ก่อนตัดลยกรรมความงาม ถ้ามี ท่านเตรียมอย่างไรเพราะเหตุใด	แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับกลวิธีการเผชิญปัญหา
				9. ท่านเลือกแพทย์และสถานที่ในการตัดลยกรรมความงามครั้งแรกอย่างไรและเหตุใดจึงเลือกสถานที่แห่งนั้น	ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม
				10. ท่านคาดหวังอะไรกับการตัดลยกรรมความงามครั้งแรก	ทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์
				11. ในการตัดลยกรรมความงามครั้งแรกท่านอยากให้ความงามของท่านเป็นอย่างไร มีต้นแบบหรือไม่	ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม
เพื่อทำความเข้าใจภาวะการเป็นอยู่ (being) ภายใต้อุปสรรคการเสด็จิตัดลยกรรมความงามใบนหน้า	ผู้ให้ข้อมูลหลัก	สัมภาษณ์เชิงลึก	การตัดลยกรรมครั้งแรกในชีวิตของท่านเป็นอย่างไร	1. ท่านเริ่มตัดลยกรรมความงามครั้งแรกบริเวณไหนบนใบนหน้าเพราะเหตุใด	
				2. วิธีการและขั้นตอนของการตัดลยกรรมความงามใบนหน้าครั้งแรกเป็นอย่างไรเหตุใดถึงเลือกวิธีการและขั้นตอนเช่นนั้น	
				3. ความรู้สึกต่ออุปลักษณของตนเองหลังจากการตัดลยกรรมความงามครั้งแรกเป็นอย่างไร	แนวคิดเกี่ยวกับตัวเอง (Self)
				4. ท่านช่วยเล่าถึงการดำเนินชีวิตของท่านภายหลังกการตัดลยกรรมความงามครั้งแรกเป็นอย่างไร	ทฤษฎีนิเทศน์แห่งตน
				5. การตัดลยกรรมความงามครั้งแรกทำให้ชีวิตท่านมีความเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมหรือไม่	ทฤษฎีปฏิสังสรรค์เชิงสัญลักษณ์ ทฤษฎีสัมพันธภาพระหว่างบุคคล

ความมุ่งหมายของการวิจัย	กลุ่มเป้าหมาย	วิธีการเข้าถึงข้อมูล	แนวคำถามหลัก	แนวคำถามย่อย	แนวคิด/ทฤษฎี
<p>เพื่อทำความเข้าใจภาวะการเป็นอยู่ (being) ภายใต้ประสบการณ์การเสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้า</p>	<p>ผู้ให้ข้อมูลหลัก</p>	<p>สัมภาษณ์เชิงลึก</p>	<p>การทำตัลยกรรมใบหน้าครั้งแรกในชีวิตของท่านเป็นอย่างไร</p>	6. หลังจากที่ท่านตัลยกรรมความงามครั้งแรกท่านมีความคิดที่จะหยุดทำตัลยกรรมความงามแล้วหรือไม่เพราะเหตุใด	
				7. เหตุใดทำให้ท่านตัดสินใจทำตัลยกรรมความงามครั้งต่อมา	ทฤษฎีการเปรียบเทียบทางสังคม ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม
				8. การทำตัลยกรรมความงามครั้งต่อมาห่างจากครั้งแรกนานเท่าไร เพราะอะไร	
				9. ท่านได้เรียนรู้อะไรบ้างภายหลังที่ผ่านการทำตัลยกรรมความงามครั้งแรก	แนวคิดปรากฏการณ์วิทยาแบบตีความ
				10. ท่านมีปัญหาและอุปสรรคในการทำตัลยกรรมความงามครั้งต่อไปหรือไม่อย่างไรท่านแก้ไขปัญหานั้นอย่างไร	แนวคิดกลวิธีการเผชิญปัญหา
				11. ท่านมีการเตรียมตัวอย่างไรบ้างในการทำตัลยกรรมความงามครั้งต่อไป	แนวคิดกลวิธีการเผชิญปัญหา

ความมุ่งหมายของการวิจัย	กลุ่มเป้าหมาย	วิธีการเข้าถึงข้อมูล	แนวคำถามหลัก	แนวคำถามย่อย	แนวคิด/ทฤษฎี	
<p>เพื่อทำความเข้าใจภาวะการเป็นอยู่ (being) ภายใต้ประสบการณ์การเสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้า</p>	<p>ผู้ให้ข้อมูลหลัก</p>	<p>สัมภาษณ์เชิงลึก</p>	<p>การเสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้าในชีวิตท่านเป็นอย่างไร</p>	<p>1. ท่านทำตัลยกรรมความงามใบหน้ามาแล้วกี่ครั้ง ทำบริเวณไหน ความรู้สึกที่ท่านได้รับจากการทำตัลยกรรมความงามแต่ละครั้งมีความเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร</p>	<p>แนวคิดกลวิธีการเผชิญปัญหา</p>	
				<p>2. ท่านมีความต้องการจะทำตัลยกรรมความงามเพิ่มเติมหรือไม่ ด้วยวิธีการใด สถานที่ไหนและกับใครเพราะเหตุใด</p>		<p>ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม</p> <p>ทฤษฎีการเปรียบเทียบทางสังคม</p>
				<p>3. อะไรเป็นบริบทเงื่อนไขสำคัญที่ทำให้ท่านยังคงมีความต้องการที่จะทำตัลยกรรมความงามต่อไป</p>		<p>แนวคิดเกี่ยวกับตัวเอง (Self)</p> <p>ทฤษฎีมโนทัศน์แห่งตน</p>
				<p>4. ปัจจุบันท่านรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับรูปลักษณ์ของตน แตกต่างจากเดิมหรือไม่อย่างไร</p>		<p>แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความงาม</p>
				<p>5. การที่ท่านยังคงทำตัลยกรรมความงามอยู่ส่งผลอย่างไรต่อชีวิตของท่านในปัจจุบัน</p>		<p>ทฤษฎีสัมพันธภาพระหว่างบุคคล</p>
				<p>6. ในช่วงที่ท่านเสพติดตัลยกรรมความงามท่านมีความรู้สึกว่าการกิจกรรมทางสังคมด้านอื่นของท่าน เป็นอย่างไร</p>		<p>ทฤษฎีสัมพันธภาพระหว่างบุคคล</p>
				<p>7. สัมพันธภาพของบุคคลรอบตัว และสังคมของท่านในปัจจุบันเป็นอย่างไร มีการเปลี่ยนแปลงไปไหม</p>		

ความมุ่งหมายของการวิจัย	กลุ่มเป้าหมาย	วิธีการเข้าถึงข้อมูล	แนวคำถามหลัก	แนวคำถามย่อย	แนวคิด/ทฤษฎี
<p>เพื่อทำความเข้าใจภาวะการเป็นอยู่ (being) ภายใต้ประสบการณ์การเสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้า</p>	<p>ผู้ให้ข้อมูลหลัก</p>	<p>สัมภาษณ์เชิงลึก</p>	<p>การเสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้าท่านเป็นอย่างไร</p>	<p>8. ในช่วงเวลาที่ท่านเสพติดตัลยกรรมความงาม บุคคลอื่นปฏิบัติตัวต่อท่านเช่นไร และตัวท่านรู้สึกอย่างไรในตอนนั้น</p>	<p>ทฤษฎีสัมพันธภาพระหว่างบุคคลแนวคิดเกี่ยวกับตัวเอง (Self)</p>
				<p>9. ท่านคิดว่าการเสพติดตัลยกรรมความงาม ทำให้ท่านต้องเผชิญกับอะไรแล้วท่านมีการปรับตัวต่อสิ่งนั้นอย่างไร</p>	<p>แนวคิดกลวิธีการเผชิญปัญหา</p>
				<p>10. ท่านคิดว่าตัวท่านได้ใช้เวลาและทรัพยากรส่วนใหญ่ไปกับการทำตัลยกรรมความงามที่ใบหน้าหรือไม่อย่างไร</p>	<p>แนวคิดการซึมซับจากวัฒนธรรมสังคม</p>
				<p>11. ท่านเคยคิดใหม่ว่าการทำตัลยกรรมความงามของท่านจะสิ้นสุดเมื่อไร เพราะเหตุใด</p>	<p>แนวคิดความนิยมความสมบูรณ์แบบ</p>
				<p>12. ท่านคิดว่าอะไรจะทำให้ท่านหยุดการทำตัลยกรรมความงามเพราะเหตุใด</p>	<p>แนวคิดทฤษฎีทางจิตเวช</p>
				<p>13. หากท่านไม่สามารถทำตัลยกรรมความงามได้อีกไม่ว่าด้วยสาเหตุใดก็ตาม ท่านคิดว่าตนเองจะเป็นอย่างไร</p>	<p>แนวคิดทฤษฎีทางจิตเวช</p>
				<p>14. ท่านเคยได้รับการเตือนจากแพทย์หรือไม่ว่าไม่ควรทำตัลยกรรมความงามเพิ่มอีก และท่านทำอย่างไร</p>	<p>แนวคิดทฤษฎีทางจิตเวช</p>
				<p>15. ประสบการณ์การทำตัลยกรรมความงามที่ผ่านมามีอะไรบ้าง</p>	<p>แนวคิดปรากฏการณ์วิทยาแบบตีความ</p>

ความมุ่งหมายของการวิจัย	กลุ่มเป้าหมาย	วิธีการเข้าถึงข้อมูล	แนวคำถามหลัก	แนวคำถามย่อย	แนวคิด/ทฤษฎี
<p>เพื่อทำความเข้าใจภาวะการเป็นอยู่ (being) ภายใต้ประสบการณ์การเสพติดตัวยา ความงามใบหน้า</p>	<p>ผู้ให้ข้อมูลหลัก</p>	<p>สัมภาษณ์เชิงลึก</p>	<p>การเสพติดตัวยา ความงามใบหน้าท่านเป็นอย่างไร</p>	16. ท่านคาดหวังต่อรูปร่างหน้าตาในอนาคตของตนเองเป็นอย่างไร	ทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์
				17. ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ ท่านอยากกลับไปแก้ไขอะไรหรือไม่เกี่ยวกับการเสพติดตัวยา ความงามของท่านที่ผ่านมา	
				18. ท่านคิดว่ารูปลักษณ์ที่ดีขึ้นจะส่งผลอย่างไรต่อชีวิตท่าน	ทฤษฎีสัมพันธภาพระหว่างบุคคล แนวคิดการซึมซับจากวัฒนธรรมสังคมนิยม
				19. ท่านคาดหวังว่าชีวิตต่อจากนี้จะเป็นอย่างไร	ทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์
				20. ท่านอยากให้สังคมปฏิบัติหรือมองท่านเช่นไร	ทฤษฎีการปฏิสังสรรค์เชิงสัญลักษณ์
				21. ท่านอยากจะทำอะไรกับผู้ที่เริ่มทำเสพติดตัวยา ความงาม	
				22. ปัจจุบันท่านมองเสพติดตัวยา ความงามว่าเป็นอย่างไร และอยากให้แพทย์และวงการเสพติดตัวยา ความงามเป็นอย่างไร.	

5.1.2. แนวทางการสังเกตแบบไม่ได้มีส่วนร่วมโดยสมบูรณ์ (Observer-as-Participant)

โดยผู้วิจัยมีจุดยืนในบทบาทของการสังเกตแบบไม่ได้มีส่วนร่วมโดยสมบูรณ์ ซึ่งจะทำให้ความสำคัญการสังเกตมากกว่าการมีส่วนร่วมในระยะเวลาอันสั้น โดยสังเกตบริบททั่วไปรวมถึงสังเกตบริบทพฤติกรรมของผู้ให้ข้อมูลหลัก ซึ่งเป็นการสังเกตร่วมกับการสัมภาษณ์เพื่อเป็นข้อมูลประกอบการวิเคราะห์ และเป็นการตรวจสอบความถูกต้อง/เชื่อถือได้ของข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมด้วยวิธีการอื่นด้วย ผู้วิจัยไม่ได้ใช้การสังเกตเป็นวิธีการหลักในการเก็บรวบรวมข้อมูลแต่ใช้เป็นการรองเพื่อเป็นการสนับสนุนข้อมูลจากการสัมภาษณ์ และทำให้ผู้วิจัยเข้าใจประสบการณ์ตามการรับรู้ของผู้ให้ข้อมูลหลักแต่ละรายชัดเจนขึ้น รวมถึงเข้าใจสภาพบริบททางกายภาพซึ่งจะเป็นข้อมูลที่ผู้วิจัยทำการบันทึกสิ่งต่างๆ ที่ได้สังเกตไว้ในแบบบันทึกการสังเกตรายบุคคล โดยผู้วิจัยได้สร้างกรอบการสังเกตไว้เป็นเครื่องนำทางในตารางแบบบันทึกการสังเกตต่อไปนี้

ข้อมูลจากการสังเกต		ข้อมูลจากการ	สะท้อนข้อมูลจาก	สะท้อนตัวผู้วิจัย
บริบททั่วไป	บริบทพฤติกรรม	สนทนา	ผู้วิจัย	
ผู้ให้ข้อมูลคนที่ วันเดือนปีที่ เวลา ลักษณะทั่วไป ของผู้ให้ข้อมูลที่ สามารถสังเกต ได้จากลักษณะ ทางกายภาพ การแต่งกาย บุคลิกภาพ ลักษณะ รูปลักษณ์ ภายนอก	สังเกตพฤติกรรมที่ เป็นคำพูดและไม่ เป็นคำพูด มองการ กระทำและพฤติกรรม ที่แสดงออกเช่นสี หน้าแววตา ท่าทาง ต่างๆโดยเฉพาะ บริบทการสื่อสาร ระหว่างผู้ให้ข้อมูล กับผู้วิจัย เพื่อทำ ความเข้าใจความหมาย ที่อยู่เบื้องหลัง พฤติกรรมเหล่านั้น	เป็นการบันทึกข้อมูล ทุกครั้งหลังจากการ สนทนาแบบไม่เป็น ทางการในทุกครั้ง เพื่อหลีกเลี่ยงการ บิดเบือนหรือป้องกัน การคลาดเคลื่อน และการหล่นหาย ของข้อมูล รวมทั้ง ลักษณะที่น่าสนใจ ท่าทาง กิริยาอาการ ที่แสดงออกทางสี หน้าและแววตาของ ผู้ให้ข้อมูล	เป็นการตีความใน ส่วนของผู้วิจัยที่แยก ออกมา เพื่อแยก ความคิดเห็นที่เกิด จากการตีความของ ผู้วิจัยให้เป็นคนละ ส่วนกับการตีความ ของผู้ให้ข้อมูล ทำให้การวิเคราะห์ ตีความมีความเป็น ระบบและเพื่อเป็น ข้อมูลสำคัญในการ ตีความประสบการณ์	เป็นการทำความเข้าใจ เพื่อให้รู้เท่าทันถึงการ รับรู้ ความรู้สึกของ ผู้วิจัยที่มีประสบการณ์ ร่วมในการศึกษาครั้ง นี้ และชี้ให้เห็นถึงสิ่ง ที่ผู้วิจัยต้องพัฒนา หรือปรับปรุง ในการ เก็บรวบรวมข้อมูล เพิ่มเติมเพื่อให้ได้ ข้อมูลที่ครบถ้วนมาก ยิ่งขึ้น และเป็นการ วางแผนในการเก็บ ข้อมูลครั้งต่อไป

5.2 อุปกรณ์การเก็บข้อมูล

การวิจัยเชิงคุณภาพอุปกรณ์การเก็บข้อมูลมีความสำคัญและจำเป็นอย่างมากในการเก็บข้อมูล เนื่องจากเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ผู้วิจัยสามารถดำเนินการเก็บข้อมูลได้สะดวกขึ้น ป้องกันการขาดตกบกพร่องของข้อมูล และช่วยให้ผู้วิจัยสามารถนำข้อมูลมาสรุป วิเคราะห์ได้อย่างลึกซึ้งตามสภาพความเป็นจริงที่ปรากฏ โดยผู้วิจัยใช้อุปกรณ์ในการเก็บข้อมูล ดังนี้

5.2.1 สมุดจดบันทึก ผู้วิจัยใช้เป็นเครื่องมือช่วยในการเก็บข้อมูล การจดบันทึกที่มีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากช่วยให้ผู้วิจัยสามารถบันทึกเรื่องราวหรือข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ สังเกต รวมทั้งบันทึกอารมณ์ความรู้สึกของผู้วิจัยขณะทำการเก็บข้อมูลอันเป็นการป้องกันความมีอคติในการเก็บข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลได้อีกด้วย

5.2.2 เครื่องบันทึกเสียง ผู้วิจัยใช้เครื่องบันทึกเสียงเป็นเครื่องมือช่วยบันทึกรายละเอียดขณะทำการสัมภาษณ์ ป้องกันการขาดตกบกพร่องของข้อมูลจากการจดบันทึก แต่ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการขออนุญาตบันทึกเสียงจากผู้ให้ข้อมูลหลักทุกครั้งก่อนทำการบันทึกเสียง

6. ขั้นตอนการดำเนินการวิจัยและการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยปรากฏการณ์วิทยาแบบตีความ (Hermeneutic Phenomenology) เป็นการศึกษาวิธีการของสิ่งที่เป็นอยู่ในโลก หรือศึกษาความหมายของการเป็นอยู่ของบุคคล โดยมีความเชื่อว่าภาวะการเป็นอยู่ (being) และเวลา (time) มีความหมาย (meaning) ในตัวเองและสามารถแปลความได้ (self-interpreted) และภาษาเป็นสื่อสำคัญในการแปลความเพื่อให้เกิดความเข้าใจ ต่อความหมายนั้น (Leonard. 1989; วิถีน เที่ยงธรรม. 2547; citing Heidegger. 1927) และเห็นว่าปรากฏการณ์วิทยาการแปลความรับข้อมูล เป็นการค้นหาเพื่อแปลความหมายของการมีชีวิตหรือภาวะการเป็นอยู่ (being) ในปรากฏการณ์นั้นๆ ของบุคคลว่ามีความหมายต่อบุคคลอย่างไร ดังนั้นการเข้าใจแนวคิดของความเป็นบุคคล จึงมีความสำคัญ เพราะจะนำไปสู่แนวคิดในการเลือกใช้ปรัชญาเป็นระเบียบวิธีวิจัย

เนื่องจากการศึกษาเชิงปรากฏการณ์วิทยาแบบตีความ มีจุดมุ่งหมายในการทำความเข้าใจอย่างลึกซึ้งถึงความหมายของประสบการณ์ชีวิตของบุคคล โดยมีข้อมูลตกลงเบื้องต้นในการศึกษาว่าประเด็นทุกประเด็นในปรากฏการณ์ที่ศึกษาจะไม่ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้า คำถามที่ใช้ในการวิจัยจะยืดหยุ่น ให้อิสระและเปิดกว้างสำหรับการศึกษาปรากฏการณ์ในระดับลึก ดังนั้น การแปลความข้อมูล (interpretive or hermeneutics) จึงเป็นวิธีที่เหมาะสมมากที่สุดในการวิเคราะห์ข้อมูล สำหรับการเข้าใจความหมายของการมีชีวิต ตามแนวคิดแวน แมนเนน (กัญญ์ฐิตา ศรีภา. 2554; อ้างอิงจาก Van Manen. 1990) ทั้งนี้เนื่องจากการศึกษาประสบการณ์ชีวิตของบุคคล และให้ความสำคัญกับภาษาที่ใช้ซึ่งจะช่วยให้นักวิจัยตีความสิ่งที่คนๆ หนึ่งแสดงออกโดยเกิดจากประสบการณ์ที่คนๆ นั้นพบเจอ ซึ่งสอดคล้องกับวิธีการของ Hermeneutic circle (Laverty. 2003; citing Heidegger. 1962) ที่เชื่อมโยงประสบการณ์ในอดีตที่เคยได้รับ หรือเข้าใจมาก่อน เพื่อที่จะรับรู้ความหมาย นั่นคือ บุคคลเข้าใจบางสิ่งบางอย่างได้โดยการเปรียบเทียบกับอีกสิ่งหนึ่งที่บุคคลเคยรู้จักหรือมีประสบการณ์มาก่อน โดยการดำเนินการศึกษาวิจัยตามระเบียบวิธีวิจัยของแวน แมนเนน ทั้ง 6 กระบวนการโดยกระบวนการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ แบ่งเป็น 6 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 มุ่งสู่ประสบการณ์การเสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้าของผู้เสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้า พวกเขาประกอบอยู่ประกอบด้วย 3 ขั้นตอนได้แก่

1.1 ทำความรู้จักกับปรากฏการณ์นั้น (Orienting to the phenomenon) ที่ผู้วิจัยสนใจจะศึกษาใน ครั้งนี้ซึ่งได้แก่ประสบการณ์การเสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้าเพื่อเชื่อมโยงไปสู่การทำ ความเข้าใจความหมาย และภาวะการเป็นอยู่ (being) ของประสบการณ์ตั้งแต่ก่อนเสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้าจนถึงช่วงเสพติด คัลยกรรมความงามใบหน้าโดยไม่ลืมนองบริบทเงื่อนไข ซึ่งเป็นการทำความเข้าใจ ผ่านภาษากาย ท่วงท่าและ พฤติกรรมที่แสดงออก โดยเน้นการตีความที่เชื่อมโยงจากส่วนย่อยไปสู่ภาพรวมของปรากฏการณ์อันแสดงถึง โครงสร้างหรือองค์ประกอบสำคัญของประสบการณ์การเสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้า

1.2 พัฒนาข้อคำถามของปรากฏการณ์นั้น (Formulating the phenomenological question) ผู้วิจัย มีการพัฒนาคำถามในการสัมภาษณ์ โดยทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับประสบการณ์การเสพติดคัลยกรรมความ งามใบหน้าสร้างคำถามการวิจัยที่สอดคล้องกับปรากฏการณ์โดยใช้คำถามปลายเปิดเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ลึกซึ้ง และกระตุ้น ให้เกิดการเปิดเผยข้อมูล รวมทั้งเปิดใจที่จะรับข้อมูลอย่างเต็มที่ เน้นคำถามเกี่ยวกับภาวะการเป็น (being) ภายใต้ ประสบการณ์ที่ประสบ เพื่อให้เข้าใจว่าประสบการณ์นั้นมีความหมายเช่นไรต่อชีวิตของผู้เสพติดคัลยกรรมความ งาม ใบหน้า

1.3 อธิบายอย่างกระจ่างกับความรู้อัน (Explicating assumption and preunderstandings) โดย Van Manen (1990) เชื่อว่าไม่มีใครสามารถตีความ สิ่งหนึ่งสิ่งใดโดยปราศจากความเข้าใจและไม่ประสบกับสิ่งนั้นๆ มาก่อน ซึ่งตรงกับความเชื่อของผู้วิจัยที่ว่าผู้วิจัยไม่สามารถจะเก็บหรือลืมนสิ่งที่เคยมีความรู้หรือมีประสบการณ์ไว้ได้ จึงควรนำความเข้าใจเดิมเกี่ยวกับปรากฏการณ์การเสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้ามาใช้ในการทำความเข้าใจความหมาย โดยผู้วิจัยได้ทำการทบทวนประสบการณ์เดิมที่มีอยู่ของตน ตลอดจนศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการ เสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้าและยังรวมไปถึงการศึกษาแนวคิดปรากฏการณ์วิทยาแบบตีความ เพื่อการทำ ความเข้าใจและสังเคราะห์ความรู้ทั้งหมดมากำหนดเป็นประเด็นคำถามการวิจัย ตลอดจนกำหนดประเด็นคำถามหลัก (Main questions) ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในเบื้องต้น โดยใช้ในการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview)

ขั้นตอนที่ 2 สืบค้นประสบการณ์เสมือนหนึ่งเป็นส่วนหนึ่งในประสบการณ์นั้นเน้นให้ได้ข้อมูลประสบการณ์การ เสพติดคัลยกรรมความงามและทำความเข้าใจข้อมูลเหล่านั้นโดยการไตร่ตรองข้อมูลซ้ำไปซ้ำมา (Reflecting) ใน ระหว่างเก็บรวบรวมข้อมูลทุกครั้ง กระบวนการในขั้นตอนนี้ มีดังนี้

2.1 ตรวจสอบตนเอง หรือทำความเข้าใจเกี่ยวกับประสบการณ์ของตนเองที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ การทำคัลยกรรมความงามใบหน้า เนื่องจากผู้วิจัยคุ้นเคยกับประสบการณ์ที่จะศึกษาฉะนั้นจึงต้องมีการตระหนักถึง ความรู้เดิม ซึ่งจะมีผลต่อการตีความของผู้วิจัย ทั้งนี้ผู้วิจัยต้องสามารถแยกแยะได้ว่า ข้อมูลใดเกิดจากการตีความ ของผู้วิจัย และข้อมูลใดเกิดจากการตีความของผู้ให้ข้อมูล

2.2 ทำความเข้าใจกับความหมายที่แท้จริงของภาษาหรือคำต่างๆ ตลอดจนสำนวนที่นำมาใช้ในางานวิจัย ซึ่งจะช่วยให้ผู้วิจัยเข้าใจภาษาหรือสำนวนที่ผู้ให้ข้อมูลสื่อออกมาโดยไม่บิดเบือนความหมายที่ผู้ให้ข้อมูลต้องการสื่อ

2.3 ดำเนินการสัมภาษณ์โดยเน้นการตั้งข้อสงสัยกับข้อมูลที่ได้เข้าไปมา จากการสนทนาหลายครั้งจนได้ข้อมูลที่กระจ่าง มีการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยคำนึงถึงการให้ได้ข้อมูลเพียงพอที่จะทำความเข้าใจตามกระบวนการตีความอย่างสมบูรณ์ เน้นการทำความเข้าใจกับภาษาต่างๆ ที่สื่อออกมาทั้งคำพูด การกระทำ ท่าที หรือจากการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น รวมถึงคำนึงภูมิหลัง บริบทสังคม วัฒนธรรม โดยใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview) เริ่มจากคำถามหลักและตรวจสอบหรือตีความข้อมูลในระหว่างการเก็บข้อมูล มีการใช้คำถามเพื่อตรวจสอบ และเพื่อให้เกิดการตีความซ้ำไปซ้ำมาเกี่ยวกับข้อมูล

2.4 สังเกตสภาพบริบทแวดล้อมอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง เนื่องจากเป็นส่วนสำคัญในการประกอบ การตีความปรากฏการณ์ที่คำนึงถึงบริบทเงื่อนไขต่างๆ ที่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะการตระหนักถึงการมีอยู่ของบุคคลอื่น ภายใต้อาการตีความเดียวกัน ซึ่งการศึกษาวิจัยครั้งนี้จะเน้นไปที่การสังเกตพฤติกรรมที่เป็นคำพูดและไม่เป็นคำพูด มุ่งมองการกระทำ ข้อมูลที่ได้จากการสังเกตช่วยในการตีความในกระบวนการที่ต้องการศึกษาในส่วนของผู้วิจัยให้ สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น โดยคำนึงบริบทแวดล้อม และปฏิสัมพันธ์ระหว่างข้อมูล

2.5 การจัดบันทึกข้อมูล ผู้วิจัยทำอย่างทันทีทุกครั้งภายหลังการสังเกตเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับประเด็น ที่สนใจและภายหลังการสนทนาแบบไม่เป็นทางการในทุกครั้งเพื่อหลีกเลี่ยงการบิดเบือนหรือคลาดเคลื่อนเนื่อง จากการลืมเลือน ในกรณีที่ทำได้ในทันที ผู้วิจัยใช้วิธีจัดบันทึกเฉพาะคำสำคัญ (Key words) เพื่อเตือนความจำ และ ระบุบันทึกอย่างละเอียดทันทีเมื่อมีโอกาสนอกจากนี้ยังต้องจัดบันทึกสภาพลักษณะของบริบททางกายภาพและสังคม ประกอบเหตุการณ์ที่สังเกตได้ และบริบทแวดล้อมขณะทำการสัมภาษณ์ รวมทั้งลักษณะอาการที่น่าสนใจ สีหน้า ท่าทาง อากัปกริยาของผู้ถูกสัมภาษณ์ มีการทบทวนและเรียบเรียงการบันทึกใหม่เพื่อประเมินข้อมูลที่ได้จากการ สัมภาษณ์ ว่ายังมีประเด็นอะไรที่น่าจะทำการสัมภาษณ์เพิ่มเติม

2.6 การบันทึกข้อมูลในส่วนของผู้ให้ข้อมูล ผู้วิจัยไม่ใส่ความเห็นของตนเข้าไป เนื่องจากเป็นข้อมูล เฉพาะของผู้ถูกสัมภาษณ์เท่านั้น ส่วนการสะท้อนความคิดหรือการไตร่ตรองข้อมูล (Reflect) ซึ่งเป็น การตีความใน ส่วนของผู้วิจัยเขียนแยกไว้ต่างหาก เพื่อนำไปสู่การวิเคราะห์ตีความอย่างเป็นระบบ

2.7 ใช้การบันทึกเสียงโดยอุปกรณ์บันทึกเสียง ซึ่งกระทำหลังจากได้รับอนุญาตจากผู้ถูกสัมภาษณ์ เพื่อ ช่วยให้การเก็บข้อมูลสะดวกมากยิ่งขึ้นและสามารถเก็บรายละเอียดได้คำต่อคำ ซึ่งมีประโยชน์มากการวิเคราะห์ ตีความ เพราะผู้วิจัยสามารถฟังทวนกลับไปกลับมา เพื่อเก็บรายละเอียดให้ครอบคลุม โดยผู้วิจัยฟังแทบทุกครั้ง ภายหลังการบันทึกเสียง เน้นตรวจสอบข้อมูลที่ยังเป็นที่สงสัย และตรวจสอบความชัดเจนเพื่อติดตามเก็บข้อมูล หรือเพื่อเป็นประเด็นเพิ่มเติมในการสัมภาษณ์ครั้งต่อไป จนกว่าจะตีความกระบวนการจนมีความสมบูรณ์

2.8 การศึกษาเอกสารและบันทึกที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลในการวิจัย โดยการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับประวัติ ความต้องการในการทำคัลยกรรมใบหน้า จำนวนครั้งที่ทำ ลักษณะอาการและความพึงพอใจจากการทำคัลยกรรม ครั้งก่อน เพื่อเป็นข้อมูลประกอบการวิเคราะห์ตีความ

ขั้นตอนที่ 3 วิเคราะห์ตีความเพื่อกำหนดหน่วยหรือโครงสร้างความหมาย ใช้แนวทางของแวนแมนเนน (Van mann. 1990) โดยวิธีการสะท้อนข้อมูล (Reflecting) เพื่อกำหนดประเด็นความหมาย (Themes) ขั้นตอนการวิเคราะห์มีดังนี้

3.1 ในระหว่างการเก็บรวบรวมข้อมูลแต่ละครั้ง ผู้วิจัยจะทำการถอดเทปคำต่อคำพร้อมทั้ง พิจารณาข้อมูลที่ได้ด้วยวิธีการต่างๆ อย่างละเอียด ตั้งข้อสงสัย เพื่อกำหนดเป็นหน่วยความหมาย (Themes) ที่ใช้สืบค้นในครั้งต่อไป มุ่งเน้นให้ได้หน่วยและโครงสร้างความหมายเกี่ยวกับประสบการณ์การเสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้า และภาวะการเป็นอยู่ (being) ภายใต้ประสบการณ์การเสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้า โดยกำหนดหน่วยและโครงสร้างความหมายจะเป็นการวิเคราะห์ให้เห็นถึงโครงสร้างประสบการณ์ หรือบริบทแวดล้อมต่างๆที่หล่อหลอมภายใต้ประสบการณ์การเสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้าให้มีลักษณะเฉพาะโดยการสะท้อนความคิดหรือไตร่ตรอง (Reflecting)เกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆของประสบการณ์อย่างละเอียดรอบคอบ

3.2 ตรวจสอบข้อมูลของผู้ให้ข้อมูล และพิจารณาแต่ละสถานการณ์ เพื่อตรวจสอบถึงความสอดคล้องกับแนวคิดการวิเคราะห์ เน้นตรวจสอบว่าสถานการณ์ต่างๆ มีความหมายต่อภาวะการเป็นอยู่ (being) ของผู้เสพติดตัลยกรรมความงามใบหน้าอย่างไร และมีผลต่อการให้ความหมายเช่นไรถึงประเด็นเพิ่มเติมที่น่าสนใจ วิเคราะห์ข้อมูลเป็นรายการณี เพื่อการตีความโดยคำนึงถึงบริบทเงื่อนไขต่างๆ ที่เกี่ยวข้องในแต่ละราย และวิเคราะห์ในภาพรวมปรากฏการณ์ เพื่อแสดงองค์ประกอบต่างๆ ที่หลอมรวมกันเป็นลักษณะเฉพาะของปรากฏการณ์ที่ศึกษา

3.3 ค้นหาความหมายจากข้อมูลหรือเรื่องราวในแต่ละส่วนหรือสถานการณ์ เพื่อกำหนดหน่วยความหมาย (Themes) โดยผู้วิจัยได้ทำตัวอย่างการวิเคราะห์ทั้ง 3 วิธีการดังที่แสดงในตารางตัวอย่างวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไปนี้

วิธีการ	แนวทางสัมภาษณ์	หน่วยความหมาย	บริบทเงื่อนไขที่เกี่ยวข้อง
Wholistic	“ตัลยกรรมความงาม รู้ว่าไปทำแล้วมันจะสวยหล่อดูดีเท่านั้นคือ”	สร้างรูปลักษณะใหม่	สื่อ (การเห็นต้นแบบจากสื่อ) “วันหนึ่งผมว่างก็ดูทีวีดูละครอะไรอย่างเงี้ย เอ๊ะทำไม พระเอกคนนั้นไปทำตัลยกรรมแล้วหน้าตาดีขึ้นเลยอะไรอย่างเงี้ย”
Selective	“ผมเคยกินไม่ได้นอนไม่หลับ ใครควรจะมีอะไรจะทำให้เราหล่อได้เร็วๆ บ้างไหม คิดทุกวัน”	กินไม่ได้นอนไม่หลับ	เชื้อชาติแตกต่าง (การต้องอยู่สังคมที่มีเชื้อชาติแตกต่างจากตน ทำให้รู้สึกว่ารูปลักษณ์เป็นปมด้อยจึงวิตกกังวลส่งผลต่อการใช้ชีวิตประจำวัน เช่น กินไม่ได้นอนไม่หลับ) “แล้วก็อยู่ โรงเรียนที่ไม่ใช่คนไทยและพื้นฐานคนเหล่านั้นจะมีใบหน้าที่แตกต่างกันจากคนเอเชีย”
Detail	“ถ้ายังไม่ได้นัดหมอนะรู้สึกว่าจะต้องหาคือ บางทีต้องตัดลิ้นใจภายในวันนั้นเลยว่าต้องเลือกที่เลยอะคือเหมือนบ้าไปเลย”	กระวนกระวายหากไม่ได้ทำตัลยกรรมความงาม	การยึดติดสังคม(ค่านิยมความงามของสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงเป็นบริบทเงื่อนไขสำคัญที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลรายนี้กระวนกระวายใจต้องทำตัลยกรรมความงาม) “ต้องเครียดกังวลมันจะสวยยัง มันต้องเปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ ถ้าเรายังยึดกับสังคมนะ”

จากตารางการวิเคราะห์จะเห็นได้ว่า ผู้วิจัยมีการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการต่างๆ ดังนี้

3.3.1 Wholistic or Sententious approach คือวิธีการกำหนดประเด็นความหมาย จากการอ่านและไต่ตรองข้อมูลที่ละเอียดหน้า แล้วมองหาความหมายจากรื่องราวที่สอดคล้องกับประสบการณ์ที่ศึกษา

3.3.2 Selective or Highlighting approach คือวิธีการกำหนดประเด็นความหมาย จากการอ่านและไต่ตรองข้อมูลในแต่ละส่วน แล้วมองว่าประโยคคำพูดใดใช้แทนความหมายของเรื่องราวที่ต้องการศึกษาได้

3.3.3 Detail or Line-by-line approach คือวิธีการกำหนดประเด็นความหมาย จากการอ่านไต่ตรองข้อมูลที่ละเอียด ประโยค แล้วมองว่าประโยคนั้นให้ความหมายอะไรที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ที่ศึกษา

3.4 นำหน่วยหรือโครงสร้างความหมายที่ได้มาปรับเปลี่ยนคำ ให้สื่อความหมายถึงกระบวนการ

3.5 ตรวจสอบหน่วยความหมายเข้าไปซ้ำมา ว่าเป็นความหมายที่สะท้อนโครงสร้างของปรากฏการณ์อย่างแท้จริงหรือไม่ โดยหน่วยความหมายของประสบการณ์จะเป็นสิ่งที่อธิบายปรากฏการณ์นั้นให้เกิดความเข้าใจอย่างถ่องแท้ ดังนั้นโครงสร้างของประสบการณ์จะปราศจากหน่วยความหมายเหล่านี้ไม่ได้ จากนั้นผู้วิจัยจะทำการประมวลผลการวิเคราะห์ผ่านกระบวนการสร้างจินตภาพ เพื่อเชื่อมโยงหน่วยความหมายต่างๆ เข้าด้วยกันและมีการตรวจสอบความเชื่อมโยงของหน่วยเข้าไปซ้ำมา เพื่อให้ได้โครงสร้างของประสบการณ์อย่างแท้จริง

3.6 ผู้วิจัยตรวจสอบความน่าเชื่อถือของผลการวิจัย โดยการกำหนดหน่วยหรือโครงสร้างความหมายเข้าไปซ้ำมา และตรวจสอบซ้ำจากผู้เชี่ยวชาญ เพื่อความน่าเชื่อถือของกระบวนการตีความ โดยเน้นความชัดเจนของผลการวิเคราะห์ข้อมูลให้ผู้อ่านเข้าใจว่าผู้วิจัยมีแนวคิดเช่นไรในการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถแปลงสภาพจากข้อมูลดิบเป็นกลุ่มความหมายที่อธิบายตีความได้อย่างไรนอกจากนี้ยังมีการตรวจสอบความถูกต้องและความครบถ้วนของข้อมูลโดยบุคคลที่เกี่ยวข้อง (Member check)

ขั้นตอนที่ 4 เขียนพรรณนาปรากฏการณ์โดยนำประเด็นหลักสำคัญ มาสรุปเป็นภาพรวมของประสบการณ์ที่ต้องการศึกษาตามความหมายของผู้ให้ข้อมูลเป็นสำคัญการเขียนบรรยายต้องมีการโยกย้ายลดความซ้ำซ้อนของประเด็นต่างๆ ให้เหมาะสมและปรับเปลี่ยนจนกว่าจะได้ข้อมูลที่ชัดเจนและครอบคลุมประสบการณ์การเสพติด คัลยกรรมความงาม พร้อมทั้งมีการยกตัวอย่างคำพูดประกอบเพื่อแสดงความชัดเจนของประสบการณ์ที่ศึกษาและความน่าเชื่อถือได้ของข้อมูล

ขั้นตอนที่ 5 คำนึงถึงข้อมูลที่สอดคล้องกับปรากฏการณ์ที่ศึกษา คำนึงถึงการได้มาซึ่งข้อมูลที่สามารถตอบคำถามการวิจัยได้อย่างลึกซึ้งและครอบคลุม เป็นการเขียนที่สร้างความเข้าใจในประสบการณ์การเสพติด คัลยกรรมความงามให้เกิดขึ้นกับผู้อ่าน อีกทั้งยังเป็นข้อมูลที่มีความน่าเชื่อถือ และตระหนักถึงการใชภาษาและสำนวนที่มีความสอดคล้องกับปรากฏการณ์ที่ศึกษา หรือใช้อธิบายปรากฏการณ์ให้เห็นภาพที่แจ่มชัดขึ้น

ขั้นตอนที่ 6 พิจารณาข้อมูลให้ส่วนย่อยให้สอดคล้องหรือเข้ากันได้กับข้อมูลในภาพรวม (balancing the parts and wholes) เริ่มจากพิจารณาข้อมูลแต่ละกรณีแต่ละสถานการณ์ไต่ตรองบริบทต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ประเด็นในแต่ละส่วนมีความสมบูรณ์ พิจารณาข้อมูลที่แตกต่างและสอดคล้องกันของแต่ละกรณี เชื่อมโยงข้อมูลเน้นให้ข้อมูลในส่วนย่อยสอดคล้องกับภาพรวมของปรากฏการณ์

7. การตรวจสอบความน่าเชื่อถือของงานวิจัย

การศึกษาวิจัยคุณภาพเชิงปรากฏการณ์แบบตีความ เป็นการศึกษาที่ให้ความสำคัญกับข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ ไม่มีการใช้วิธีการทางสถิติหรือตัวเลขมายืนยันผลการศึกษามือถือการศึกษาเชิงปริมาณ โดยมีข้อตกลงเบื้องต้นของงานวิจัยเชิงปรากฏการณ์วิทยา ใช้เป็นวิธีการยืนยันความน่าเชื่อถือของงานวิจัย (trustworthiness) จึงเป็นสิ่งจำเป็นซึ่งผู้วิจัย ได้กำหนดวิธีการปฏิบัติเพื่อสร้างความน่าเชื่อถือของข้อมูลดังนี้

7.1 การตรวจสอบแบบสามเส้า (Triangulation) เป็นการตรวจสอบข้อมูลที่ใช้กันมากในการวิจัยเชิงคุณภาพ (สุงางค์ จันทวานิช. 2554) ซึ่งมีวิธีการตรวจสอบ 4 ด้านแต่ด้านที่เหมาะสมสำหรับการตรวจสอบความน่าเชื่อถือของงานวิจัยในครั้งนี้ได้แก่

7.1.1 การตรวจสอบสามเส้าด้านข้อมูล (data triangulation) โดยพิจารณาในการตรวจสอบจากแหล่งข้อมูลที่หลากหลายถึงแม้การเก็บข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ให้ความสำคัญกับผู้ให้ข้อมูลเป็นหลักแต่สำหรับบางกรณีอาจจะมีผู้ให้ข้อมูลอื่นที่มีความเกี่ยวข้องซึ่งมีผลต่อการตีความของผู้ให้ข้อมูลหลัก ทำให้ผู้วิจัยสามารถเก็บข้อมูลกับผู้ให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติมเพื่อเป็นการดูบริบทแวดล้อมที่ส่งผลต่อการตีความและเป็นการตรวจสอบว่าผู้ให้ข้อมูลเปลี่ยนไป ข้อมูลจะเหมือนเดิมหรือไม่และเป็นการพิสูจน์ว่าข้อมูลที่ได้มาถูกต้องหรือไม่

7.1.2 การตรวจสอบสามเส้าด้านผู้วิจัย (Investigator Triangulation) ในการศึกษาครั้งนี้มีการตรวจสอบการวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัยซ้ำโดยผู้เชี่ยวชาญหรือนักวิจัยท่านอื่นเพื่อขยายมุมมอง อุดช่องว่างหรือจุดอ่อนในเรื่องอคติความลำเอียงที่อาจเกิดขึ้นจากการทำงานเพียงลำพังของนักวิจัยเพียงคนเดียว ทำให้เห็นภาพของความสอดคล้องกันหรือความขัดแย้งกันของทัศนะ มุมมอง ในการตีความของนักวิจัยแต่ละท่าน

7.1.3 การตรวจสอบแบบสามเส้าด้านวิธีรวบรวมข้อมูล (Methodological triangulation) คือการใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลต่างๆ กันเพื่อรวบรวมข้อมูลเรื่องเดียวกัน ผู้วิจัยใช้ข้อมูลจากการสังเกตแบบไม่เต็มส่วนร่วมโดยสมบูรณ์ควบคู่กับการสัมภาษณ์เชิงลึก พร้อมกันนั้นก็ยังสามารถศึกษาข้อมูลจากเอกสารอื่นๆ ได้เช่นหนังสือที่ผู้ให้ข้อมูลเขียน การสัมภาษณ์ขณะออกรายการโทรทัศน์ ประวัติการทำคัลยกรรมความงามและการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

7.1.4 การตรวจสอบสามเส้าด้านทฤษฎี (Theory Triangulation) โดยผู้วิจัยได้บูรณาการแนวความคิดทฤษฎีหลายๆชุด ได้แก่ แนวคิดและทฤษฎีทางสังคมวัฒนธรรม แนวคิดและทฤษฎีทางด้านจิตวิทยา และแนวคิดและทฤษฎีทางจิตเวช เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยและนำมาสู่การสร้างข้อคำถามในการสัมภาษณ์รวมถึงการอภิปรายข้อมูลทำให้สามารถมองเห็นปรากฏการณ์ได้หลายมุมมอง เปรียบเสมือนการมองภาพจากแว่นหลายประเภทเพื่อดูว่าแนวคิดทฤษฎีที่แตกต่างจากเดิม จะทำให้การตีความข้อมูลแตกต่างกันมากน้อยเพียงใด

7.2 การสะท้อนข้อมูลกลับไปให้ผู้ให้ข้อมูล (Member Check) ในขณะที่ยังทำการเก็บข้อมูลทั้งจากการสัมภาษณ์เชิงลึก ผู้วิจัยจะได้ทำการตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลในกรณีที่ผู้วิจัยไม่แน่ใจในความหมายของภาษาที่สื่อ โดยการทบทวนคำตอบที่ผู้ให้ข้อมูลได้ตรวจสอบว่า คำตอบที่ผู้วิจัยเข้าใจนั้นถูกต้องและสอดคล้องกับที่ผู้ให้ข้อมูลต้องการสื่อสารหรือไม่ หากพบว่าไม่ถูกต้องจะได้ทำความเข้าใจให้ถูกต้องตรงกัน และหลังจากถอดเทปแล้วจะมีการนำข้อมูลจากการสัมภาษณ์ไปให้ผู้ให้ข้อมูลอ่านเพื่อตรวจสอบเนื้อหาและคำสัมภาษณ์ที่ตกหล่นหรือบิดเบือนไปจากคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลทั้งนี้เพื่อความถูกต้องและน่าเชื่อถือได้ของข้อมูลการวิจัย

7.3 การทำวิจัยอย่างมีขั้นตอนและเป็นกระบวนการ ในการศึกษาวิจัยนี้ ผู้วิจัยประยุกต์ แนวทางการวิเคราะห์ข้อมูลตามหลักของ แวน แมเนน (Van Manen) มาใช้ในการดำเนินการตามขั้นตอนที่ได้ระบุไว้

7.4 ความไว้วางใจได้ (Dependability) ผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยและอธิบายให้เห็นถึงขั้นตอนการทำวิจัยอย่างชัดเจน นำเสนอข้อมูลครบถ้วนและครอบคลุมในทุกกระบวนการการทำวิจัย วิเคราะห์ข้อมูลขั้นตอนการทำวิจัยอย่างชัดเจน นำเสนอข้อมูลครบถ้วนและครอบคลุมการดำเนินการในทุกกระบวนการในการทำวิจัย วิเคราะห์ข้อมูล

7.5 การยืนยันผลการวิจัย (Confirmability)

7.6.1 ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลอย่างเป็นระบบ สามารถตรวจสอบได้ทั้งการบันทึกข้อมูล การสัมภาษณ์ด้วยเทปบันทึกเสียง การถอดเทป การสัมภาษณ์แบบคำต่อคำ ข้อมูลการสัมภาษณ์ได้รับการตรวจสอบความถูกต้องและครบถ้วนโดยการบันทึกการถอดความพร้อมกับการฟังเทปซ้ำ

7.6.2 มีการจดบันทึกความคิด ความรู้สึก เหตุการณ์ รวมทั้งปัญหาที่เกิดขึ้นจากการสัมภาษณ์เชิงลึก รายวัน เพื่อนำมาเตือนความทรงจำเกี่ยวกับเหตุการณ์ อารมณ์ ความรู้สึกของผู้ให้ข้อมูลในการสัมภาษณ์ นำมาใช้ในการบรรยายแปลความและวิเคราะห์ข้อมูลตามความเป็นจริง

7.6.3 การอ้างคำพูด (Quotation) ของผู้ให้ข้อมูลในการนำเสนอข้อมูล โดยการใช้ถ้อยคำของผู้ให้ข้อมูลมากที่สุด การตัดคำพูดบางส่วนไปจะต้องมีวัตถุประสงค์เพื่อให้มีการสื่อความหมายที่กระชับชัดเจนขึ้น โดยยังคงความหมายเดิม

7.6.4 การสรุปข้อมูลในขั้นตอนต่างๆ เช่น ในขั้นตอนของการให้รหัสข้อมูล (Coding) ผู้วิจัยจะใช้ข้อมูลส่วนหนึ่งเพื่อได้ทำการลงรหัสร่วมกับผู้วิจัยท่านอื่น ซึ่งมีประสบการณ์การทำงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่ศึกษา เพื่อดูความสอดคล้องของการให้รหัสข้อมูล ในขั้นตอนการจัดกลุ่มข้อมูล (Category) การเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของข้อมูล การค้นหาโครงสร้างความหมาย (Theme) การแปลความหมาย โดยผ่านการตรวจสอบและทบทวนจากผู้เชี่ยวชาญ

8. จรรยาบรรณในการวิจัย

จรรยาบรรณในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ให้ความสำคัญกับการเคารพสิทธิ และความปลอดภัยของแหล่งข้อมูล หรือกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ รวมถึงความถูกต้องและความน่าเชื่อถือของผลการวิจัย โดยได้รับการอนุมัติได้ผ่านการรับรองผู้วิจัยได้ดำเนินการเพื่อรักษาจรรยาบรรณในขั้นตอนดังนี้

8.1 ขั้นตอนในการเลือกหัวข้อการทำวิจัย ผู้วิจัยเน้นหัวข้อที่น่าจะเป็นประโยชน์ต่อสังคมโดยรวม ซึ่งหัวข้อการศึกษาในครั้งนี้เป็นประโยชน์ต่อผู้ที่เริ่มทำคดีกรรมความงามใบหน้า และผู้เสพติดคดีกรรมความงามใบหน้าเนื่องจากการทำเข้าใจถึงประสบการณ์การเสพติดคดีกรรมความงามใบหน้านำไปสู่แนวทางในการป้องกันการเสพติดและมีแนวทางการดูแลผู้เสพติดคดีกรรมความงามใบหน้าให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

8.2 ผ่านกระบวนการเพื่อพิทักษ์สิทธิผู้ให้ข้อมูล ซึ่งเป็นกระบวนการขออนุญาตเพื่อเข้าเก็บรวบรวมข้อมูลจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ ของสถาบันยุทธศาสตร์ทางปัญญาและวิจัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยได้ผ่านการพิจารณาอย่างเป็นทางการและเป็นลายลักษณ์อักษรซึ่งแสดงในใบรับรองเลขที่ SWUEC/E-180/2558 ก่อนที่จะไปทำการเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งนี้ เพื่อให้เกิดการพิจารณาเห็นชอบถึงกระบวนการวิจัยที่มุ่งเน้นการพิทักษ์สิทธิผู้ให้ข้อมูลเป็นสำคัญ

8.3 ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล การเก็บข้อมูลครั้งนี้ใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview) ซึ่งจะไม่มีการคาดคะเนให้เกิดความลำบากใจจะมีการสังเกต สีนัยท่าทาง แวตามไปพร้อมๆ กัน เพื่อให้ผู้วิจัยเท่าทันต่อความรู้สึกของผู้ให้ข้อมูล เนื่องจากเรื่องที่ทำการศึกษาเป็นเรื่องที่ส่งผลกระทบต่อสภาพอารมณ์และความรู้สึกซึ่งผู้ให้ข้อมูลจะมีความอ่อนไหวในการจะเล่าเกี่ยวกับประสบการณ์การเสพติดตัวยากรรมความงามใบหน้าของตนแต่ด้วยศักยภาพของผู้วิจัยในการเข้าถึงธรรมชาติของข้อมูลจากการมีประสบการณ์ร่วมจะช่วยให้ผู้วิจัยเข้าใจภาษาความรู้สึก การสื่อสารที่มีความเฉพาะเจาะจงได้เป็นอย่างดี แต่ผู้วิจัยจะไม่ชี้แนะแนวทาง หรือพยายามที่จะยัดเยียดความรู้สึกของตนเองกับผู้ให้ข้อมูล ซึ่งจะทำให้ได้ข้อมูลที่บิดเบือนความจริง นอกจากนี้ผู้วิจัยจะหลีกเลี่ยงคำพูดเปรียบเทียบหรือว่ากล่าว ที่จะส่งผลซ้ำเติมให้เกิดความวิตกกังวลจะมีการแจ้งวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนก่อนทุกครั้งในการศึกษาวิจัย

8.4 ขั้นตอนการจดบันทึกและการถอดเทปข้อมูลสัมภาษณ์ ผู้วิจัยคำนึงการเก็บความลับข้อมูล และไม่ใส่สิ่งที่ไม่ใช่คำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลในบทสัมภาษณ์จากการถอดเทป

8.5 ขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยตระหนักถึงการวิเคราะห์ข้อมูลอย่างละเอียดลึกซึ้ง และความน่าเชื่อถือของข้อมูล โดยวิธีการตรวจสอบความน่าเชื่อถือของข้อมูลอย่างเหมาะสม

8.6 ขั้นการรายงานผล ผู้วิจัยคำนึงการเปิดเผยข้อมูลที่ผ่านมาการตรวจสอบความน่าเชื่อถือ และคำนึงถึงการนำเสนอเฉพาะข้อมูลที่มีได้เป็นความลับหรือเป็นเรื่องที่จะทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้ให้ข้อมูลเป็นครั้ง ทั้งนี้ผู้วิจัยคำนึงถึงความถูกต้อง และก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ผู้ให้ข้อมูลเป็นสำคัญ

8.7 การพิทักษ์สิทธิผู้ให้ข้อมูล ก่อนทำการเก็บข้อมูลผู้วิจัยได้ทำหนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูลอย่างเป็นทางการส่งถึงผู้ให้ข้อมูลเพื่อขออนุญาตและชี้แจงกระบวนการในการทำวิจัยกับผู้ให้ข้อมูลหลักได้รับทราบ และได้ทำการโทรศัพท์ติดต่อโดยตรงถึงผู้ให้ข้อมูลหลักแต่รายอีกครั้ง เพื่อสร้างสัมพันธภาพที่ดี และมีการสอบถามความสมัครใจโดยให้ลงนามยินยอมเข้าร่วมในการให้ข้อมูลก่อนการเก็บข้อมูลทุกรายหลังจากที่ได้รับฟังการชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับวัตถุประสงค์การวิจัย ขั้นตอนการเก็บข้อมูล หัวข้อที่ใช้สัมภาษณ์ การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก และระยะเวลาที่ใช้ในการสัมภาษณ์แต่ละครั้ง นอกจากนี้ผู้วิจัยยังมีการละเว้นที่จะอ้างถึงบุคคลอย่างเฉพาะเจาะจง ละเว้นที่จะระบุถึงบุคคลอื่นๆ หรือสถานที่ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลในการสัมภาษณ์ ส่วนสถานที่ในการสัมภาษณ์ต้องเลือกสถานที่เงียบสงบและเป็นส่วนตัว โดยทั้งนี้เป็นตามความสะดวกของผู้ให้ข้อมูล เพื่อให้ผู้ให้ข้อมูลกล้าเปิดเผยข้อมูล และแสดงความรู้สึกที่เป็นจริง

ในขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยต้องขออนุญาตทุกครั้งก่อนการบันทึกเสียง แจ้งผู้ให้ข้อมูลหลักทุกครั้งว่ามีอิสระในการให้ข้อมูล และมีสิทธิตอบหรือไม่ตอบคำถามในประเด็นที่ไม่ต้องการเปิดเผยโดยแจ้งให้ผู้ให้ข้อมูลทราบ ผู้วิจัยทำการเก็บรักษาความลับของข้อมูลโดยผู้วิจัยทำการถอดเทปสัมภาษณ์ด้วยตนเองและไม่เปิดเผยแก่ผู้อื่นหากไม่ได้รับความยินยอมหรือได้รับอนุญาตจากผู้เสพติดตัวยากรรมความงามนอกจากนี้ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้ผู้ให้ข้อมูลได้ซักถามข้อข้องใจเพิ่มเติมจนกระทั่ง และมีความเข้าใจในการคิดทบทวนก่อนตัดสินใจให้คำตอบด้วยความสมัครใจ

เมื่อการศึกษาสิ้นสุดลงจะทำการทำลายข้อมูลจากการสัมภาษณ์ และผู้วิจัยจะนำเสนอข้อมูลที่ได้อย่างตรงไปตรงมาตามข้อค้นพบที่ได้จากการศึกษา

บทที่ 4

ประสบการณ์การเสพติดัลยกรรมความงามใบหน้า

การเสพติดัลยกรรมความงามใบหน้าเป็นประสบการณ์ที่เกิดขึ้นเฉพาะตัวบุคคลมิได้เกิดกับบุคคลทั่วไป ดังนั้นผู้ที่ผ่านประสบการณ์การเสพติดัลยกรรมความงามใบหน้าเท่านั้นที่จะสามารถถ่ายทอดเรื่องราวผ่านภาษา ท่าทางและสีหน้าแวตา ซึ่งสามารถสื่อไปถึงความหมายที่ซ่อนอยู่ภายใต้ประสบการณ์ซึ่งรายล้อมไปด้วยบริบทที่แตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล จากการศึกษาเชิงปรากฏการณ์วิทยาในครั้งนี้ก็เพื่อให้เกิดความเข้าใจถึงภาวะการเป็นอยู่ (being) ในประสบการณ์การเสพติดัลยกรรมความงามใบหน้าว่าเป็นเช่นไร (being-in-the-world) มีสัมพันธภาพกับความคิดความรู้สึกของผู้เสพติดัลยกรรมความงามใบหน้าในสถานะต่างๆ อย่างไร ผ่านการตีความที่ซ่อนอยู่ภายใต้ถ้อยคำ ท่าทาง การแสดงออก ปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้น นอกจากนี้ยังเป็นการทำความเข้าใจว่าผู้เสพติดัลยกรรมความงามใบหน้าสามารถเผชิญกับประสบการณ์การเสพติดัลยกรรมความงามใบหน้าได้อย่างไร และมีความคาดหวังอย่างไรต่อไปในอนาคต นำมาสู่การวิเคราะห์ในครั้งนี้ โดยมุ่งเน้นทำความเข้าใจประสบการณ์การเสพติดัลยกรรมความงามใบหน้าผ่านกระบวนการตีความ ที่มีความสัมพันธ์สื่อไปถึงภูมิหลังและบริบทแวดล้อมของบุคคล

การทำความเข้าใจประสบการณ์การเสพติดัลยกรรมความงามใบหน้า เน้นการตีความประสบการณ์ที่เชื่อมโยงกับบริบทความสัมพันธ์ไปยังภูมิหลัง ประสบการณ์ ความรู้ ความเชื่อเกี่ยวกับการเสพติดัลยกรรมความงามใบหน้า เพื่อนำมาวิเคราะห์ตามขั้นตอนในกระบวนการของแวน แมนเนน (Van Manen. 1990) เพื่อวิเคราะห์ให้เห็นว่าผู้เสพติดัลยกรรมความงามใบหน้ามีความเข้าใจหรือการตีความภาวะการเป็น (being) ของตนภายในโลก (World) ประสบการณ์การเสพติดัลยกรรมความงามใบหน้าภายใต้การบอกเล่าของผู้เสพติดัลยกรรมความงามใบหน้า และเขียนพรรณนาปรากฏการณ์เชื่อมโยงให้เห็นถึงบริบทที่นำไปสู่ความเข้าใจในประสบการณ์การเสพติดัลยกรรมความงามใบหน้าของแต่ละบุคคล โดยจากการศึกษาพบว่า การตีความประสบการณ์การเสพติดัลยกรรมความงามใบหน้าของผู้เสพติดัลยกรรมความงามใบหน้ามิใช่เป็นการทำการศึกษาเพียงแค่ช่วงเวลาการเสพติดัลยกรรมความงามใบหน้าเท่านั้น แต่การจะทำความเข้าใจการตีความและความหมายของผู้เสพติดัลยกรรมความงามใบหน้าให้เกิดความกระจ่าง ต้องมองย้อนไปตั้งแต่ช่วงก่อนการทำัลยกรรมความงาม ช่วงการทำัลยกรรมความงามครั้งแรก และช่วงการเสพติดัลยกรรมความงาม ดังนั้นข้อค้นพบที่เกิดขึ้นจึงมีเรื่องของมิติทางด้านเวลาเข้ามาเกี่ยวข้อง รวมถึงมิติทางด้านการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรอบข้าง มิติทางด้านสถานที่ และมิติความเป็นตัวตน ซึ่งมีผลที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลให้ความหมายต่อประสบการณ์การเสพติดัลยกรรมความงามใบหน้าที่แตกต่างกันออกไป ประเด็นที่สำคัญที่จะนำเสนอเกี่ยวกับประสบการณ์การเสพติดัลยกรรมความงามใบหน้าจากการศึกษาวิจัยจึงมีดังนี้

ตอนที่ 1 ภูมิหลังและข้อมูลทั่วไป

การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับปรากฏการณ์การเสพติดคล้ายกรรมความงามใบหน้าในครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลกับผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key informant) จำนวน 9 คน มีทั้งเพศชายจำนวน 2 คน เพศหญิงจำนวน 5 คนและเพศที่สามจำนวน 2 คน อายุจะอยู่ในช่วง 22- 37 ปี สถานภาพสมรส โสด 8 คน หย่าร้าง 1 คน ทุกคนจบการศึกษาระดับปริญญาตรีมีอาชีพรับราชการ 3 คน พรีทรี 2 คน อาชีพเกี่ยวกับความสวยความงาม 2 คน และธุรกิจส่วนตัว 2 คน ภูมิลำเนาส่วนใหญ่เป็นคนต่างจังหวัดจำนวน 7 คนได้แก่ภาคเหนือ 2 คน ภาคอีสาน 4 คน ภาคใต้ 1 คน นอกนั้นอีก 2 คนเป็นคนกรุงเทพมหานครโดยกำเนิด และส่วนใหญ่เติบโตมาจากครอบครัวที่มีประวัติหย่าร้าง โดยผู้ให้ข้อมูลมักตกอยู่ในความดูแลของแม่เป็นหลัก บริเวณอวัยวะที่มีการทำคล้ายกรรมความงามบ่อยมากที่สุดได้แก่จมูก ร่องลงมาคือ ตา บริบทเงื่อนไขที่เกี่ยวข้องเชื่อมโยงไปสู่การทำคล้ายกรรมความงามครั้งแรกส่วนใหญ่มาจาก วัย เพศ สถานะทางเศรษฐกิจ การได้รับอิทธิพลของสื่อและบุคคลใกล้ชิด และการถูกสังคมล้อเลียนเกี่ยวกับรูปลักษณ์ โดยในปัจจุบันผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ก็ยังมีความคิดที่จะทำคล้ายกรรมความงามต่อไป โดยไม่สามารถบอกขอบเขตที่สิ้นสุดได้

ข้อมูลส่วนบุคคลจะเป็นบริบทสำคัญในการทำความเข้าใจบุคคลเกี่ยวกับเบื้องลึกเบื้องหลังของภาวะการเป็นอยู่ (being) ของเสพติดคล้ายกรรมความงามใบหน้า โดยพบว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่จะให้ความหมายต่อประสบการณ์การทำคล้ายกรรมความงามใบหน้าที่มีทั้งเหมือนและแตกต่างกันออกไป ตามการรับรู้ที่มาจากความเชื่อ เพศ ภูมิลำเนาที่เกิด อาชีพและประสบการณ์ในอดีต และจะเห็นได้ว่าผู้เสพติดคล้ายกรรมความงามใบหน้าที่มีภาวะการเป็นอยู่ (being) เริ่มตั้งแต่ก่อนที่จะเริ่มทำคล้ายกรรมความงามที่เกี่ยวข้องและสัมพันธ์จนมาถึงภาวะการเป็นอยู่ (being) ภายหลังการทำคล้ายกรรมความงามครั้งแรกและนำไปสู่ภาวะการเป็นอยู่ (being) ช่วงเสพติดคล้ายกรรมความงาม นอกจากนี้ยังค้นพบเกี่ยวกับบริบทเงื่อนไขที่สำคัญที่ซ่อนอยู่ภายใต้ภาวะการเป็นอยู่ (being) แต่ละช่วงซึ่งจะทำให้เกิดความเข้าใจภาวะการเป็นอยู่ (being) ของผู้เสพติดคล้ายกรรมความงามใบหน้าได้ดีมากยิ่งขึ้น โดยจะนำเสนอเป็นประเด็นต่างๆต่อไปนี้

คนที่	ชื่อ สมมุติ	อายุ/ ปี	เพศ	ภูมิลำ เนา	ลักษณะ ครอบครัว และการ เลี้ยงดู	ช่วงชีวิตวัยเรียน			อาชีพ		จุดเปลี่ยน เริ่มทำ ศัลยกรรม ความงาม	การทำศัลยกรรม ความงาม		สถานที่ ศัลยกรรมความ งามแต่ละครั้ง
						ประถม	มัธยม	มหาวิทยา ลัย	ก่อนศัลยกรรม ความงาม	หลังศัลยกรรม ความงาม		บริเวณ	ครั้ง	
1	เพริศ พริ้ง	32	ญ	เป็นคน กรุงเทพ แต่ กำเนิด	รู้สึกว่ ตนเองไม่ได้ รับความ สนใจจาก ครอบครัว เนื่องจาก ฐานะทาง บ้านไม่ดี ครอบครัวจึง ให้ความ สนใจเรื่องหา เงินเป็นหลัก	เป็นนัก กิจกรรม โรงเรียน	เป็นนัก กิจกรรม โรงเรียน	เป็นนัก กิจกรรม โรงเรียน รับทำงาน พิเศษเป็น พนักงาน ขายสินค้า ตามบูท	ทำงานตาม ร้านอาหารจากนั้น มาเป็น พริตตี้และพิธีกร	พริตตี้และพิธีกร วางแผนทำธุรกิจ ขายผลิตภัณฑ์ เกี่ยวกับความงาม	การทำงานใน อาชีพที่มี แข่งขันเรื่อง ความงามสูง บริบท แวดล้อมไป ด้วยคนทำ ศัลยกรรม ความงาม	จตุก	1	คลินิก
													1	คลินิก
													1	คลินิก
													1	คลินิก

คนที่	ชื่อ สมมุติ	อายุ/ ปี	เพศ	ภูมิลำ เนา	ลักษณะ ครอบครัว และการ เลี้ยงดู	ช่วงชีวิตวัยเรียน			อาชีพ		จุดเปลี่ยน เริ่มทำ กิจกรรม ความงาม	การทำกิจกรรม ความงาม		สถานที่ กิจกรรมความ งามแต่ละครั้ง	
						ประถม	มัธยม	มหาวิทยา ลัย	ก่อนกิจกรรม ความงาม	หลังกิจกรรม ความงาม		บริเวณ	ครั้ง		
3	พรรณ ราย	27	ญ	ภาค เหนือ ย้ายมา อยู่ กรุงเทพ	พ่อแม่แยก ทางกันถูก เลี้ยงโดยแม่ เป็นลูกคน เดียวมีญาติ พี่น้องส่วน ใหญ่เป็น ผู้ชาย มีความ เชื่อมั่นใน ตนเองสูง แม่ไม่ชอบ การทำ กิจกรรม ความงาม	ไม่สนใจ ความ สวยงาม อยู่ใน กลุ่มเด็กผู้ ชาย ส่วนใหญ่	เริ่มสนใจ แต่งตัว แต่งหน้า สนใจ ผิวพรรณ ตามเพื่อน	เข้ามาอยู่ ในสังคมที่ มีแต่คนรัก สวยรัก งาม เริ่มมี ความ ต้องการ อยากจะมี ความงาม เหมือน เพื่อนส่วน ใหญ่เพื่อ ต้องการให้ ตนเองโดดเด่น	นักศึกษา ช่วยแม่ทำงานที่บ้าน	เป็นฟรีตี กูรูความงาม ชาย ผลิตภัณฑ์เสริม ความงาม เปิด คลินิกความงามและ เป็นตัวแทนพาคน ไปทำกิจกรรม ความงามที่ประเทศ เกาหลี	แฟนนอกใจ ไปมีผู้หญิงคน อื่น	ตาสองชั้น	5	คลินิกกิจกรรม ความงาม	
												จุมุก	2		
												จุมุก	1		
												ทำปาก	2		
												ทำลั๊กยิม	1		
												ทำคาง	1		
												ตัดโหนก แก้ม	1		รพ.กิจกรรม ความงามที่ เกาหลี
												หน้าเรียว	1		
												เหลากราม	1		
												ดึงหน้า	1		รพ.กิจกรรม ความงามที่
คาง	1														
จุมุก	1														
หน้าผาก	1														

คนที่	ชื่อ สมมุติ	อายุ/ ปี	เพศ	ภูมิลำ เนา	ลักษณะ ครอบครัว และการ เลี้ยงดู	ช่วงชีวิตวัยเรียน			อาชีพ		จุดเปลี่ยน เริ่มทำ คัลยกรรม ความงาม	การทำคัลยกรรม ความงาม		สถานที่ คัลยกรรมความ งามแต่ละครั้ง
						ประถม	มัธยม	มหาวิทยาลัย	ก่อนคัลยกรรม ความงาม	หลังคัลยกรรม ความงาม		บริเวณ	ครั้ง	
4	พิลาส	35	ญ	เป็นคน กรุงเทพ แต่ กำเนิด	พ่อแม่แยก ทางกันอาศัย อยู่กับยาย กำเนิด อุปนิสัยรัก สวยรักงาม ชอบเกี่ยวกับ การร้องรำทำ เพลง ครอบครัว ส่งเสริมเรื่อง ของความ งาม	เป็นเด็ก	รู้สึกว่	พยายาม	เป็นนักศึกษา	ดารานางแบบ ถ่าย	แฟนนอกใจมี ผู้หญิงคนอื่น	จตุก	1	คลินิก
						กิจกรรม	หน้าตา	ค้นหา	แบบถ่ายโฆษณา	1			คลินิก	
						ได้แก่	ตนเอง	ข้อมูลการ	ถ่ายแฟชั่น เล่น	1			คลินิก	
						ประกวด	เป็นปม	ทำคัลยกรรม	ละคร	ทำตาสอง ชั้น		1	คลินิก	
						ร้องเพลง	ด้อยสวย	รรมความ	1			คลินิก		
						เป็น	สู้เพื่อน	งามแต่ยัง	1			คลินิก		
						ชอบเกี่ยวกับ	ประธาน	ไม่ได้และ	มีกลัวเจ็บ	ถุงใต้ตา		1	คลินิก	
						การร้องรำทำ	นักเรียน	สังคม	จึงเน้นไป			กราม โหนกแก้ม	1	คลินิก
						เพลง	แสดง	ไม่ให้การ	พัฒนา	ฝีปาก			1	คลินิก
						ครอบครัว	ละคร	ยอมรับ	ความงาม					
ส่งเสริมเรื่อง	โรงเรียน	เท่าเพื่อน	ด้านอื่น											
ของความ	ชอบดูลิเก		โดยเน้น											
งาม	และชวน		การ											
			แต่งหน้า											
			เป็นหลัก											

คนที่	ชื่อ สมมุติ	อายุ/ ปี	เพศ	ภูมิลำ เนา	ลักษณะ ครอบครัว และการ เลี้ยงดู	ช่วงชีวิตวัยเรียน			อาชีพ		จุดเปลี่ยน เริ่มทำ ศัลยกรรม ความงาม	การทำศัลยกรรม ความงาม		สถานที่ศัลยกรรม ความงามแต่ละครั้ง
						ประถม	มัธยม	มหาวิทยาลัย	ก่อนศัลยกรรม ความงาม	หลังศัลยกรรม ความงาม		บริเวณ	ครั้ง	
5	พีไล	37	ญ	ต่างจังหวัด	อาศัยอยู่กับ แม่ มีอิสระใน การตัดสินใจ ต้องทำงาน ซื้อของที่ อยากได้ ตั้งแต่เด็ก เอง	ยังไม่รู้จัก ในการ ดูแล ตนเองให้ สวยงาม	เริ่มรัก สวยรัก งามตาม วัยอยู่ใน กลุ่ม เพื่อนที่รัก สวยรัก งาม มีความ ต้องการ ให้ตนเอง เป็นที่ สนใจของ เพื่อนและ เพศตรง ข้าม	แข่งขัน ความ สวยงาม เห็นรุ่นพี่ เป็นแบบ อย่าง	ทำงานเป็นพนักงาน แนะนำบริการสถาน เสริมความงาม	เป็นคนแนะนำลูกค้า ให้ทางคลินิก เป็นหมอกระเป่า	การเห็นเพื่อน ร่วมอาชีพ มีความก้าวหน้า ในงาน จากการทำ ศัลยกรรม ความงาม	จตุก	2	คลินิก
													1	คลินิก
												ตา	2	คลินิก
												คาง	2	คลินิก
												ทำปาก บาง	1	คลินิก

คนที่	ชื่อสมมุติ	อายุ/ปี	เพศ	ภูมิลำเนา	ลักษณะครอบครัวและการเลี้ยงดู	ช่วงชีวิตวัยเรียน			อาชีพ		จุดเปลี่ยนเริ่มทำ คัลยกรรม ความงาม	การทำคัลยกรรม ความงาม		สถานที่คัลยกรรม ความงามแต่ละครั้ง
						ประถม	มัธยม	มหาวิทยาลัย	ก่อนคัลยกรรม ความงาม	หลังคัลยกรรม ความงาม		บริเวณ	ครั้ง	
6	เจริด	27	ช	พื้นเพคนภาคอีสานย้ายมาเรียนที่กรุงเทพ	พ่อแม่มีอาชีพทำนาทำไร่ต้องช่วยพ่อแม่ทำงานไม่ได้สนใจรูปร่างหน้าตาพ่อกลัวลูกเป็นกะเทยจะเลี้ยงลูกให้เข้มแข็งรู้สึกตนเองไม่ได้ได้รับความรักเท่าพี่ชาย	รับรู้ว่ามีแฟนจึงมีการพัฒนาบุคลิกของตนเองชอบส่องกระจกพิจารณาดูหน้าตาตนเอง	เริ่มอยากมีแฟนจึงมีการพัฒนาบุคลิกของตนเองชอบส่องกระจกพิจารณาดูหน้าตาตนเอง	รู้สึกไม่เป็นที่รักที่สนใจทั้งเพศเดียวกันและเพศตรงข้าม	นักศึกษา	ทำงานอาชีพพยาบาล	อยากมีหน้าตาเหมือนพี่ชาย	ตา	1	คลินิกคัลยกรรมความงาม
												โบหู	1	
												ตัดริมฝีปาก	1	
												หน้าผาก	1	
												ทำคาง	1	
												ทำลักยิ้ม	1	
												จมูก	1	
												เหลากราม	1	โรงพยาบาลรัฐบาล แห่งหนึ่ง
ทวบโหนก	1													
ตาสองชั้น	1													

คนที่	ชื่อ สมมุติ	อายุ/ ปี	เพศ	ภูมิลำ เนา	ลักษณะ ครอบครัว และการ เลี้ยงดู	ช่วงชีวิตวัยเรียน			อาชีพ		จุดเปลี่ยน เริ่มทำ ศัลยกรรม ความงาม	การทำศัลยกรรม ความงาม		สถานที่ศัลยกรรม ความงามแต่ละครั้ง
						ประถม	มัธยม	มหาวิทยาลัย	ก่อนศัลยกรรม ความงาม	หลังศัลยกรรม ความงาม		บริเวณ	ครั้ง	
7	จรรยา	22	ช	พื้นที่ เป็นคน เหนือ ย้ายมา อยู่ กรุงเทพฯ	พ่อแม่รับ ราชการ จะถูกสอน ให้ทำงานหา เงินซื้อของที่ ตนเองอยาก ได้เอง ไม่สนิทกับ ครอบครัวจะมี โลกส่วนตัว อยู่หน้า คอมพิวเตอร์ มากกว่า	สนใจเรื่อง	การอยู่ใน	เรียนด้าน	นักเรียน รับซ่อม คอมพิวเตอร์ เขียนโปรแกรม คอมพิวเตอร์	ผู้ดูแลตอบคำถาม การทำศัลยกรรม ความงามในโลก ออนไลน์ ออกรายการ สัมภาษณ์การ ทำศัลยกรรมความ งาม ฟรีเซนต์อร์คลินิก ศัลยกรรมความงาม ทำงานในวงการ บันเทิง นักธุรกิจ	การโดนเพื่อน ล้อ รู้สึกว่ามัน ไม่โดดเด่น	จมูก	2	คลินิกที่เชียงใหม่
						เรียน	โรงเรียนมี	คอมพิวเตอร์				2	คลินิกที่กรุงเทพฯ	
						อย่าง	ความ	เตอร์				เหลาคาง	2	คลินิกที่เชียงใหม่
						เดี่ยวและ	แตกต่าง	ออนไลน์					2	คลินิกที่กรุงเทพฯ
						การเล่น	ด้านซื้อ	ชีวิตเห็น				ตาสองชั้น	2	คลินิกที่เชียงใหม่
						คอมพิวเตอร์	ชาติทำให้	การทำงาน					ริมฝีปาก บาง	1
โดนเพื่อน	คือเพื่อน	เป็นหลัก												
ล้อ	เนื่องจาก	ต้องทำงาน												
รู้สึก	ด้วยใน	ระหว่าง												
หน้าตา	เรียน โดย	งานที่ทำ												
ตนเอง	เป็นปม	เป็นงานใน												
ระหว่าง	ด้วย	วงการ												
เรียน โดย	ไม่โดดเด่น	บันเทิง												
งานที่ทำ														
เป็นงานใน														
วงการ														
บันเทิง														

คนที่	ชื่อ สมมุติ	อายุ/ ปี	เพศ	ภูมิลำ เนา	ลักษณะ ครอบครัว และการ เลี้ยงดู	ช่วงชีวิตวัยเรียน			อาชีพ		จุดเปลี่ยน เริ่มทำ ศัลยกรรม ความงาม	การทำศัลยกรรม ความงาม		สถานที่ศัลยกรรม ความงามแต่ละครั้ง
						ประถม	มัธยม	มหาวิทยาลัย	ก่อนศัลยกรรม ความงาม	หลังศัลยกรรม ความงาม		บริเวณ	ครั้ง	
8	เฉลียว	33	เพศ ที่3	เป็นคน ต่างจังหวัดทาง ภาค ใต้ตาม แม่ย้าย มาอยู่ กรุงเทพ	ถูกเลี้ยงโดย แม่เพียง ลำพังด้วย ฐานะทาง บ้านยากจน ไม่มีโอกาส ได้ใช้ชีวิต เหมือนเด็ก ทั่วไป ต้องหลบๆ ซ่อนๆเรื่อง การเป็นเพศ ที่ 3 เพราะ แม่ไม่ สนับสนุน	ชอบความ สวยความ งาม ชอบทำ กิจกรรม โรงเรียน เพื่อให้ ได้รับการ ยอมรับ และอยาก เป็น จุดเด่นให้ คนสนใจ	อยู่กลุ่ม เพื่อนเพศ ที่ 3 แต่งหน้า แต่งตัว มากขึ้น ทา สอร์โมน เพื่อน แนะนำไป พัฒนา ความงาม โดยหมอบ เพื่อน เพศ เพื่อน	หยุดเรียน มหาวิทยาลัย เลยเพื่อไป ทำงานหา เงินมา ทำศัลยกรรม ความ งาม เพื่อน แนะนำไป พัฒนา ความงาม โดยหมอบ เพื่อน	ทำงานเบื้องหลัง วงการบันเทิง พิธีกรสายตลก พิธีกรภาคสนาม ครูผู้รู้ด้านความงาม เป็นที่ปรึกษาด้าน ความงามอยู่ที่ คลินิกและเป็นที่ ปรึกษาให้แก่คลินิก ศัลยกรรม ความงาม	มีความรักสวย รักงามตั้งแต่ เด็กประกอบ กับคุณแม่ช่าง เสริมสวย เห็น ผู้หญิงแต่งตัว สวยงามทุกวัน ทำให้อยาก สวยเหมือน คนอื่น	ตาสองชั้น	2	คลินิก	
											จมูก	10		
												คาง	3	
												รูปหน้า	4	

คนที่	ชื่อ สมมุติ	อายุ/ปี	เพศ	ภูมิลำ เนา	ลักษณะ ครอบครัวและ การเลี้ยงดู	ช่วงชีวิตวัยเรียน			อาชีพ		จุดเปลี่ยน เริ่มทำ ศัลยกรรม ความงาม	การทำศัลยกรรม ความงาม		สถานที่ ศัลยกรรมความ งามแต่ละครั้ง
						ประถม	มัธยม	มหาวิทยาลัย	ก่อนศัลยกรรม ความงาม	หลังศัลยกรรม ความงาม		บริเวณ	ครั้ง	
9	แฉล้ม	27	เพศ ที่ 3	ภาค อีสาน ย้ายมา อยู่ ก.ท.ม กับพ่อ	พ่อเป็น ข้าราชการแม่ เป็นแม่บ้าน โตมาใน ครอบครัวที่ย่า ร้าง พ่อเป็นผู้ เลี้ยงดูหลัก พ่อแม่ยอมรับ ฟังเหตุผลและ ความคิดของลูก ให้อิสระแต่ก็อยู่ ภายใต้กรอบที่ พ่อแม่กำหนด	ไม่เคย สนใจ เกี่ยวกับ ความงาม เป็นคน โลก ส่วนตัว สูง ไม่ค่อยมี สังคม	มั่นใจใน ใบหน้าว่า ตนเอง หน้าตาดี ชอบถ่ายรูป และเริ่ม รู้สึก ตนเองชอบ เพศ เดียวกันจึง พยายาม พิถีพิถัน	รู้สึกว่าหน้าตา ตนเองไม่ดีจึงขาด ความเชื่อมั่นใจ พุด น้อย ไม่ค่อยเจอ หน้าใคร จึงเริ่ม ศึกษาเรื่องการ ทำศัลยกรรมความ งามและเก็บเงินเพื่อ ทำศัลยกรรมความ งาม ประกอบกับ พัฒนาความงาม ด้านอื่นเช่นการดูแล ผิวหน้าควบคู่ไป ด้วย	นักศึกษา	ทำงานกรม โยธา	การโดนล้อ ว่าเหมือน ดาราตลก	จตุก	2	คลินิก
													2	คลินิก
													1	รพ เอกชน
													4	คลินิก
												คาง	1	รพ รัฐ
													1	คลินิก

ตอนที่ 2 ประสบการณ์การเสพติดัลยกรรมความงามใบหน้ารายบุคคล

1. ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 1 (เพริศพริ้ง)

เพริศพริ้งหญิงสาวที่ต้องการความงามเพื่อการดำรงชีพ ปัจจุบันเพริศพริ้งมีอายุประมาณ 32 ปีรูปร่าง สันทัดสูงประมาณ 160 เซนติเมตรน้ำหนัก 45 กิโลกรัมแต่งหน้าเข้ม สวมชุดกล่อมตัวสั้นสีแดง กางเกงยีนส์สีน้ำเงิน ซีตขยายว ข้างในใส่ถุงน่องรัดขาทั้งสองข้าง แต่งหน้าจัด ติดขนตาปลอม ติดสติ๊กเกอร์ที่บริเวณเปลือกตา ใส่คอนแทกเลนส์สีเทา ทาปากสีแดงจัด ไว้เล็บยาวตกแต่งเล็บด้วยเพชรประดับ ผมยาวตรงสีน้ำตาลถึงกลางหลัง ลักษณะใบหน้า บริเวณจมูกจะโด่งแต่แก้มจะเบี้ยวเล็กน้อยมีรอยแผลบริเวณปีกจมูก บุคลิกภาพมั่นใจในตนเอง พุดจาจะฉาน ยิ้มแย้มแจ่มใส เพริศพริ้งเป็นคนกรุงเทพมหานครโดยกำเนิด ด้วยฐานะทางบ้านที่ไม่สู้ดีนักประกอบกับเธอมีพี่น้องหลายคน พ่อแม่จึงมักจะเอาเวลาส่วนใหญ่ไปทำงานรับจ้างทั่วไปมากกว่าจะมาให้ความสนใจกับการเรียนของเธอ พ่อแม่จึงส่งเสียให้เพริศพริ้งเรียนได้แค่เพียงระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น หลังจากนั้นให้เพริศพริ้งรับผิดชอบชีวิตตนเอง ทำให้เพริศพริ้งต้องแสวงหาและขวนขวายเพื่อให้ตนเองมีโอกาสได้เรียนด้วยตนเองโดยการใช้ความสามารถพิเศษในการรำไทยและเล่นดนตรีไทยไปสมัครสอบจนสุดท้ายก็ได้เข้าเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในช่วงเวลานั้นเพริศพริ้งต้องเริ่มทำงานทุกอย่างภายหลังเลิกเรียนโดยไม่สามารถเลือกงานได้ด้วยวุฒิการศึกษาที่จำกัด ทำให้งานส่วนใหญ่จึงเป็นไปในลักษณะงานบริการ งานเสิร์ฟอาหาร ตามร้านค้าและห้างสรรพสินค้าทั่วไป ช่วงชีวิตในวัยเด็กของเพริศพริ้งจึงหมดไปกับการทำกิจกรรมโรงเรียนและทำงานหาเงินเพื่อมาส่งเสียตนเองเรียนโดยไม่มีเวลามาให้ความสนใจกับความงามของตน

“ที่บ้านไม่ได้จัดการให้เพราะฉะนั้นเราต้องขวนขวายเอง ก็ไปสอบสาธิต เอาความสามารถพิเศษไปสอบก็ไปอยู่วงโยทวาธิชอะไอย่างเงี้ย และก็เป็นคนทำงานตั้งแต่เด็กอยู่แล้ว คือตอนนั้นแบบว่าฉันอยากเรียนฉันต้องทำงานเองนะ ไม่ได้มีตังที่บ้านให้ทำงาน พอมาเรียนตอนมอ ปลายไปทำพาสตามโดโดมอนสมัยโดโดมอนยังดังๆ อยู่ก็กินแล้วอะ เออพอทำโดโดมอนเสร็จบ๊อบมาทำเซเว่นเช่นมาทำเมเจอร์รี่ เคยทำแม้กระทั่งไปอยู่ร้านปั้นลูกชิ้น ที่เขาปั้นลูกชิ้นกระอะ เพื่อหาตังส์ ทำให้เราเป็นเด็กที่ไม่ได้รักสวยรักงามอะไรขนาดนั้น เป็นคนขี้เกียจอะพูดตรงๆ เป็นคนขี้เกียจมากละที่นี้ กลายเป็นว่า เฮ้ย อ้อตอนเด็กๆ เล่นวงโย ด้วยความที่เล่นวงโยแล้วต้องตากแดดตังตังตัวดำ อะโอย่างเงี้ยนี่คือสมัยเด็กนะ สมัยเด็ก (พร้อมโชว์รูปสมัยเด็ก) ตอนนั้นก็ไม่อะไรกับความงามเลยเพราะว่าวงโยต้องตากแดด หน้าตาก็ดูได้เหมือนเด็กหนึ่งคนที่ ด้วยความที่หน้าเราตาโตคมอะโอย่างเงี้ยมากกว่า ก็สมัยก่อนรุ่นเราเด็กๆ เขาไม่ได้นิยมหมวย ตอนนั้นเขานิยมผู้หญิงตัวเล็กตาโตคมๆ อะโอย่างเงี้ย มันคงเป็นยุคสมัยมากกว่า”

จวบจนกระทั่งเข้าสู่ช่วงการเรียนในระดับมหาวิทยาลัย การตัดสินใจแยกบ้านจากพ่อจากแม่ออกมาใช้ชีวิตอยู่เพียงลำพัง ทำให้ต้องรับผิดชอบตนเองมากขึ้นจึงคิดว่างานเดิมที่ทำอยู่นั้นไม่สามารถสร้างรายได้ให้ตนเองไม่พอเพียงต่อการเลี้ยงชีพ ประจวบเหมาะกับการได้เห็นรุ่นพี่ที่มีอาชีพเป็นพริตตี้มีรายได้มากกว่าในงานของตน จึงนำมาสู่การหันเหให้ความสนใจกับอาชีพที่ต้องใช้รูปร่างหน้าตาในการทำงานอย่างเช่นพริตตี้ ทดแทน ด้วยการที่ไม่มีคนแนะนำหรือชี้ช่องทางทำให้ผู้ให้ข้อมูลต้องเริ่มหาข้อมูลและพยายามสมัครงานเพื่อจะให้ตนเองได้ทำงานในอาชีพดังกล่าวด้วยการส่งประวัติและรูปถ่ายของตนเองไปให้ลูกค้าพิจารณา โดยงานแรกที่ได้นั้นเป็นเพียงพนักงานยืนประจำตามซุ้มขายของในงานแสดงสินค้า แต่ด้วยความต้องการจะมีรายได้มากขึ้นเพริศพริ้งจึงไม่ละความพยายามในการส่งรูปไปสมัครงานเป็น พริตตี้เรื่อยๆ จนกระทั่งได้ทำงานในอาชีพพริตตี้อย่างที่ตั้งใจไว้

“เรียนมหาวิทยาลัยแล้วก็แยกออกมาอยู่ ทำเองเรียนเอง แต่ตอนนั้นยังไม่ได้ทำอาชีพ เอ็มซี จนเริ่มอยากได้เงินมากขึ้น เสรีจเห็นที่อยู่คนหนึ่งเป็นแรงบันดาลใจมาก อะ เห็นเขาฉันรู้สึกว่าเขาอาชีพนั้นมันได้เงินเรามองเงินก่อน เพราะตอนนั้นเราจะทำอะไรได้ เพราะเราเรียน เราเรียนเราคงทำอะไรได้เท่าเนี่ย อันนั้นมันได้เงินหลักพัน ตอนที่เรากำลังอยู่ได้หลักร้อยเงิน มันคิดเป็นชั่วโมง สมัยก่อนชั่วโมงน้อยนิดมาก สามสิบสี่สิบ สมัยก่อนชั่วโมงละยี่สิบบาทเองมั้งตอนที่ทำ พอตีเล่นอินเตอร์เน็ตก็ลองทำดูก็สมัครส่งรูปไปก็ทำงาน ก็จะมี ส่งรูปไปประกวดนู่นนี่นั่น ก็ส่งรูปไป ส่งรูปไปแรกๆ งานเรามากก็จะเป็นแบบต้อกต้อยๆ ไม่ได้ทำอะไรมากเพราะเราก็ไม่รู้จักเนอะพริตตี้ทำอะไรบ้าง ก็ทำก็ทำแบบเป็นสตาฟตามบูทึงี้ๆ แต่ก็พยายามส่งรูปตนเองหน้าแบบนี้ไปเรื่อยๆ จนได้เป็นพริตตี้ก็สมัยก่อนมันก็ต้องสวยมากนะ มันแค่หน้าตาน่ารักน่าเอ็นดู เมื่อย้อนไปสิบปีที่แล้วนะ คัลยกรรมมันยังไม่มี”

ถึงแม้ตอนนั้นผู้ให้ข้อมูลจะไม่รู้สึกว่ารูปลักษณ์ของตนเองน่าเกลียดจนต้องปรับปรุงหรือพัฒนาก็ตามมา แต่การได้ก้าวเข้ามาทำงานในวงการพริตตี้ ผู้ให้ข้อมูลได้มีสัมผัสวัฒนธรรมและพฤติกรรมการพัฒนาความงามของเพื่อนร่วมอาชีพผ่านการพูดคุย แนะนำ และกระทำเป็นตัวอย่างเป็นตัวอย่างให้เห็นเป็นแบบอย่างของเพื่อนมาสู่ตนเองเนื่องจากอาชีพดังกล่าวเป็นลักษณะอาชีพที่ให้ความสำคัญกับรูปร่างหน้าตาในการแสดงความโดดเด่นเพื่อดึงดูดความสนใจของลูกค้าในมาสนใจตนเองและผลิตภัณฑ์ เพราะหัยยะหนึ่งของความงามเป็นเหมือนการสร้างอำนาจโดยการทำให้ตนเองมีความโดดเด่นเป็นที่น่าจดจำ เป็นการสร้างความสามารถด้านการทำงาน ความสามารถในการแสดงออกหรือแม้กระทั่งความสามารถในการพัฒนาด้านบุคลิกภาพ ซึ่งมีส่วนช่วยให้เกิดความเจริญก้าวหน้าในงาน ผู้ที่ทำงานในอาชีพนี้ต้องมีการแข่งขันกันในเรื่องความงามสูงเพื่อโอกาสในงานกว่าอาชีพอื่น ผู้ให้ข้อมูลจึงเห็นว่าการทำงานในอาชีพดังกล่าวสร้างความวิตกกังวลเกี่ยวกับรูปร่างหน้าตาให้กับตนเองมากกว่าอาชีพอื่น ทำให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดความกลัวรู้สึกกดดันว่ารูปลักษณ์ตนเองจะแข่งขันกับคนอื่นไม่ได้ จึงหันมาให้ความสนใจในรูปลักษณ์ตนเองมากขึ้น เห็นได้จากเงินที่หามาได้จากการทำงานมักหมดไปกับการเสริมเติมแต่งกับรูปลักษณ์ของตนเองอยู่เสมอ

“แต่มาทำตงนี่คือมันเหมือนภาวะกดดันของการทำงานที่เราต้องทำเองหาเอง ทำให้เราต้องมาใส่ใจความสวยความงามมากขึ้น เพราะอาชีพนั้นมันคัดหน้าตาอยู่แล้วสมมุติส่งรูปไปแล้วกับลูกค้า อย่างแรกเขาก็ต้อง จริงๆอยู่ที่ดวงด้วยอยู่ที่ภาพอะไรหลายๆอย่าง พอไปบูทคนที่พริตตี้คืออาจจะไม่ได้งาน แต่คนที่พริตตี้ธรรมดาก็ยิ้มแยมแจ่มใสหน้าตาเขาน่ารักแจกละ จะไม่เอาเขาหรือ คนที่ทำงานด้านนี้คือต้องการให้คนอื่นสนใจเรา เราไปยืนอยู่หน้าบูททำไงให้คนอื่นสนใจเรา ต้องใช้ความสวย ฉันต้องดูดี ฉันต้องเด่นกว่าคนอื่น ถ้าคนนั้นไม่เด่นกว่าคนอื่นเขาเอาพนักงานในบูทมาแต่งตัวแทนก็ได้มันเหมือนเข้ามาวงการนี้แล้วไงสังเกตดูว่า ถ้าวงการอื่นเขาคงไม่ได้ชักจูง ถ้าฉันทำแล้วพริตตี้ฉันคงไม่ต้องมาทำคัลยกรรมนะในสมัยนั้นเลยเป็นเหตุผลการทำของเรา”

และจากธรรมชาติของอาชีพดังกล่าวที่ต้องถูกจับจ้องรูปร่างหน้าตาจากคนอื่นอยู่เสมอ ซึ่งทำให้ผู้ให้ข้อมูลรู้สึกว่าตนเองกำลังถูกประเมินรูปร่างหน้าตาอย่างเข้มงวดอยู่ตลอดเวลา เชื่อมโยงไปสู่การมีพฤติกรรมการสำรวจตนเองเพราะต้องการจะรู้ว่าผู้อื่นมองดูรูปลักษณ์ตนเองอย่างไร และคอยตรวจตราว่ารูปลักษณ์ของตนเองมีข้อบกพร่องหรือไม่พร้อมทั้งคอยแสวงหาการอำพรางจุดตำหนิหรือข้อบกพร่องนั้นด้วยการใช้เครื่องสำอางหรือครีมต่างๆอยู่เสมอในช่วงเวลาดังกล่าวผู้ให้ข้อมูลจึงพบว่าตนเองมีพฤติกรรมส่องกระจกบ่อยครั้ง โดยผู้ให้ข้อมูลเชื่อว่าการส่องกระจก การแต่งหน้าแต่งตัวนั้นสร้างให้ตนเองรู้สึกมั่นใจมากขึ้น ซึ่งนำไปสู่การส่งเสริมให้มีพฤติกรรม

ดังกล่าวเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ จนกลายเป็นการติดโดยไม่รู้ตัว แต่แท้จริงแล้วการการมีพฤติกรรมส่องกระจกและสำรวจตรวจตราตนเองอยู่เสมอเป็นการแสดงออกให้เห็นถึงความไม่มั่นใจและวิตกกังวลเกี่ยวกับรูปร่างหน้าตาของผู้ให้ข้อมูลจนเกิดเป็นการหมกมุ่นเกี่ยวกับรูปลักษณ์ของตน กลายเป็นการย้ำคิดย้ำทำจดจ่อหาข้อตำหนิหรือข้อบกพร่องตามการรับรู้ของตนเองอยู่ตลอดเวลา และหากพบเจอข้อบกพร่องบนใบหน้าตามการรับรู้ของตน ผู้ให้ข้อมูลจะไม่สามารถมองข้ามข้อบกพร่องดังกล่าวไปได้ทำให้ข้อบกพร่องนั้นรบกวนความคิด ความมั่นใจในการใช้ชีวิตของตนเอง จนเกิดความรู้สึกว่าวิธีการพัฒนาความงามแบบเดิมไม่ได้ผล

“ส่องกระจกบ่อย แบบก็ดูหน้าดูตาเช็คความพร้อมความสวยงาม ส่องดูว่าต้องปรับปรุงตรงนี้อีกนิดน่าจะดี ตรงนี้อีกหน่อยก็น่าจะได้นะ ส่องก็ส่องทุกวันนะ นานใหม่ก็สักสองสามนาที ก็แต่งหน้าเข้าห้องน้ำ บางทีก็เช็คความเรียบร้อยก่อนถ่ายรายการ คือแบบเห็นกระจกก็แวบส่องนิดหน่อย อย่างเครื่องสำอางเราต้องมีแหละ เครื่องสำอางมีไม่รู้จักลิบขึ้นอะเราพอเดร์คือใช้อะไรแล้วมันดีวะ มันมีตามกระแสแบบนี้ดีวะ ขนตาเบอร์นี้สวย ในยุคนี้ขนตามันมี แล้ว ที่เขียนคิ้วอันไหนดี ลิบอันไหนดี มันมาเป็นช่วงๆพวกนี้บางที่เราต้องใช้ในการแต่งหน้าเราต้องทำทุกวันนี้ที่เราเสียไปคือชุด ชุดที่เราต้องใส่ อย่างเมื่อก่อนแคสงานระเบิดกระเบ้อ ชุดที่ใส่ เราต้องสู้กับคนอื่นให้ได้นะบางครั้งก็งั้นไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเงินที่เสียไปหายไปในไหน แล้วเราก็พยายามออกกำลังกายนี้ออก อยู่แล้วแต่ออกกำลังกายแต่มันไม่ได้หมายความว่าหน้าเราจะสวยขึ้น ออกกำลังกายมันทำให้เราหุ่นดีหุ่นเฟิร์ม เออหุ่นสวยแต่หน้ามันมันยากมากเลยนะที่จะพัฒนาความสวย”

การได้เห็นเพื่อนร่วมวงของการของตนเป็นแบบอย่างในการประสบความสำเร็จในงานจากการทำศัลยกรรมความงามใบหน้ามากขึ้น จึงเป็นสิ่งที่จูงใจและชักนำให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดการตัดสินใจทำศัลยกรรมความงามใบหน้าครั้งแรก บริเวณจมูกเพราะเห็นว่ากำลังเป็นกระแสที่ได้รับการนิยมอยู่ในขณะนั้น ประกอบกับเชื่อว่ารูปลักษณ์บนใบหน้าในบริเวณอื่นดีแล้วโดยคาดหวังว่าตนเองจะทำศัลยกรรมความงามเพียงครั้งเดียวแล้วจะมีความงามเพิ่มขึ้นเนื่องจากในอดีตผู้ให้ข้อมูลรายนี้มองว่าการทำศัลยกรรมความงามนั้นเป็นสิ่งที่ทำให้เสียทรัพย์มากและเห็นว่ารูปลักษณ์ของตนยังสามารถทำให้ตนใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างปกติ ไม่ได้มีความบกพร่องจนถึงต้องทำศัลยกรรมความงามประกอบกับการที่ผู้ให้ข้อมูลยังไม่เคยมีผ่านประสบการณ์ในการทำศัลยกรรมความงามใบหน้ามาโดยตรงก็ตาม แต่ผู้ให้ข้อมูลสามารถเกิดการรับรู้เกี่ยวกับการทำศัลยกรรมความงามได้โดยผ่านการเทียบเคียงกับประสบการณ์ดั้งเดิมและนำมาผสมผสานกับการจินตนาการของตน เนื่องจากประสบการณ์เดิมในอดีตที่ผ่านมาทำให้ผู้ให้ข้อมูลพอจะรับรู้ได้ว่าการทำศัลยกรรมความงามนั้นคือการผ่าตัดชนิดหนึ่ง ซึ่งไม่ต่างจากการผ่าตัดด้วยคมมีดอย่างอื่นที่จะนำไปสู่บาดแผล ดังที่ผู้ให้ข้อมูลรายนี้เปรียบเทียบการทำศัลยกรรมความงามว่าเป็นการเชือด ซึ่งเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงการพัฒนาความงามผ่านคมมีด ที่ต้องมีการเสียเลือดเสียเนื้อ การเกิดบาดแผลและผิวหนังร่างกายมีการบอบช้ำจากการถูกกระทำรุนแรง นั้นเชื่อมโยงให้เห็นถึงการรับรู้ที่สื่อไปถึงความรู้สึกเจ็บปวดทุกข์ทรมานทั้งสิ้น

“ตอนแรกๆ ก็ อย่างที่บอกไม่ได้รู้สึกว่ามันหนักไปไหนก็หนัก มันเหมือนเด็ก นานา น่าเอ็นดู ปกติอยู่แล้ว แล้วเราก็คิดว่าเราไม่ได้บกร่องอะไรขนาดนั้นต้องทำคัลยกรรมต้องไปเสียดังค์เพราะมันก็ไม่ถูก และก็กลัว กลัวเจ็บคือเหมือนโรงเชือดอะ พุดง่ายๆไปรอทำจุมูก คือนั่งรอเสร็จบีบคนหนึ่งเดินแปะจุมูกออกมาคนต่อไป เดินเข้าไป มันอย่างงี้เลยนะ เฮ้ย คือมันน่ากลัว แต่พอเห็นคนอื่นทำจุมูกเยอะขึ้นเราก็บ่นว่า อืม มันยังงี้ดีมันก็สวยนะ ส่วนมากทุกคนทำมานี้สวยทุกคนเลย เราก็คาดหวังจะสวยขึ้นอยากไปทำมันเริ่มมีกระแส คนอื่นทำอะ เรากลายเป็น เหมือนแบบว่าคนอื่นทำหรือเปล่านั้น มันก็เลยมีผลต่อการทำงานของเราทำไปเถอะ นั่นคือก้าวแรกของการทำคัลยกรรม ความงามคือทำจุมูกเราคิดว่าทำครั้งเดียวแล้วจบทำไปเถอะ”

หากอธิบายเรื่องอัตถิภาวะตามแนวคิดของไฮเดกเกอร์ ในการพิจารณาโครงสร้างของภาวะการเป็นอยู่ (structure of being) ของมนุษย์ (Schutz. 1970) จะเห็นได้ว่าในอดีตในยุคก่อนที่จะมีการทำคัลยกรรมความงามใบหน้า ผู้ให้ข้อมูลรายนี้สามารถยอมรับรูปลักษณ์หน้าตาของตนเองแต่กำเนิดได้โดยไม่ได้ให้ความสนใจที่จะเสริมเติมแต่งรูปลักษณ์ของตนซึ่งแสดงให้เห็นถึงการยอมรับข้อเท็จจริง (Facticity) ในแง่ที่ว่านี่คือรูปลักษณ์ของตนเองที่ถูกกำหนดมาแบบก็เป็นไปตามค่านิยมความงามของสังคมไทยอยู่แล้ว ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการมีอิสระในการรับรู้รูปลักษณ์ของตนแต่อิสระนั้นก็ถูกรอบงำด้วยสังคมอยู่ดี (Falleness) แต่เมื่อผู้ให้ข้อมูลได้มาอยู่ในบริบทแวดล้อมของอาชีพพริตตี้ การได้เห็นรับรู้พฤติกรรมการพัฒนาความงามของผู้อื่นซ้ำๆ แล้วซ้ำๆ เล่า (everydayness) จึงมีส่วนอย่างมากที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลรายนี้เกิดการทำความเข้าใจในตนเองใหม่ (understanding) ว่ารูปลักษณ์ที่มีอยู่ของตนนั้น อาจจะไม่สามารถแข่งขันเพื่อสร้างโอกาสในงานได้ จึงเกิดเป็นความรู้สึกกดดัน กลัว ซึ่งเป็นการแสดงออกให้เห็นถึงการรับรู้ตัวตนของตนเองผ่านจิตใจ (state of mind) พฤติกรรมของผู้ให้ข้อมูลจึงเปลี่ยนแปลงไปมีการให้ความสนใจในรูปลักษณ์ตนเองมากขึ้นเพื่อพัฒนาความงามของตนเอง (care) เช่นการส่องกระจกบ่อยครั้ง การต้องแต่งหน้าแต่งตา จนถึงการไปทำคัลยกรรมความงามบริเวณใบหน้าภายใต้การถูกรอบงำโดยบริบทแวดล้อม (Falleness) ของวงการพริตตี้

นอกจากนี้จะเห็นได้ว่าช่วงเวลามีความสัมพันธ์กับโลกประสบการณ์ของผู้ให้ข้อมูล (Live time/ Temporality) ซึ่งเป็นการทำความเข้าใจเกี่ยวกับยุคสมัยที่สื่อถึงช่วงเวลาที่ยึดโยงกับสภาวะที่ผู้ให้ข้อมูลประสบในลักษณะที่สัมพันธ์กับสิ่งที่คิดและรู้สึก (Van Manen. 1990) กล่าวคือในอดีตเมื่อสิบปีที่แล้วในสมัยนั้นการทำคัลยกรรมความงามยังไม่ได้รับความนิยมมาก ทำให้ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่ารูปลักษณ์ของที่ติดตัวมาแต่กำเนิดนั้นมีความงามตามค่านิยมอยู่ จนกระทั่งเมื่อเวลาผ่านไปการทำคัลยกรรมความงามใบหน้ากลายเป็นกระแสนิยม ผู้ให้ข้อมูลรายนี้เริ่มรู้สึกกับรูปลักษณ์ของตนเองไม่เหมือนเดิม จึงต้องตัดสินใจทำคัลยกรรมความงามใบหน้า ซึ่งก็จะเห็นได้ว่าในพื้นที่แตกต่างจะเชื่อมโยงให้ความรู้สึกต่อตนเองนั้นแตกต่างออกไปด้วยเช่นกัน (Live space/ Spatiality) ซึ่งเป็นการวิเคราะห์ให้เห็นถึงความแตกต่างของสภาวะที่ผู้ให้ข้อมูลประสบในแต่ละพื้นที่ที่มีความสัมพันธ์กับสิ่งที่ผู้ให้ข้อมูลคิดและรู้สึกต่อรูปลักษณ์ของตนเองอย่างเห็นได้ชัด

หลังจากการทำคัลยกรรมความงามครั้งแรก ผู้ให้ข้อมูลไม่รู้สึกว่าการทำคัลยกรรมความงามสร้างความเจ็บปวดให้ตนเองแม้แต่น้อย แต่ทว่าผู้ให้ข้อมูลยังไม่พึงพอใจในผลลัพธ์ของการทำคัลยกรรมความงามครั้งนี้ เพราะคิดว่ารูปร่างของจุมูกยังไม่ได้ตรงตามที่ค่านิยมของสังคมกำหนดซึ่งเป็นสิ่งที่ตนเองคาดหวังไว้ โดยผู้ให้ข้อมูลมองว่าส่วน

หนึ่งมาจากวิวัฒนาการทางการแพทย์ที่ยังไม่ก้าวหน้ามากนัก ทำให้ซิลิโคนหรือการเสริมอุปกรณ์เทียมเสมือนจริงเข้าสู่ร่างกายตนเองยังไม่ได้ทำให้รูปลักษณ์ตนเองมีความแตกต่างจากเดิม ยังเป็นธรรมชาติเหมือนเดิมอยู่ ซึ่งตรงข้ามกับการให้ความหมายความงามที่ผู้ให้ข้อมูลต้องการ จึงทำให้ผู้ให้ข้อมูลใช้เวลาไม่นานในการตัดสินใจทำศัลยกรรมความงามอีกครั้งเพื่อแก้ไขรูปทรงของจมูกโดยไม่กลัวความเจ็บปวดของการทำศัลยกรรมความงามเหมือนในอดีตที่ผ่านมา และคาดหวังว่าการทำศัลยกรรมความงามอีกครั้งจะทำให้ตนเองมีความงามมากขึ้น

“ทำมาที่ครึ่งเธอ (เงียบ.. หน้าตาครุ่นคิด) ถ้าจมูกเนี่ยเออ ทำครั้งแรกและไปแก้ไขเพราะรู้สึกมันยังไม่โด่งพอ ปลายมันใหญ่ๆ จากนั้นก็ไปแก้อีกครึ่งจนมันมีปัญหา จึงทำการแก้ไขใหม่แต่ก็กับมาไม่ชอบรูปร่างมัน ก็ไปแก้อีกแก้แล้ว แต่จมูกอย่างเดียว 4 ครั้งการทำครั้งแรกแต่เราไม่ยอมทำครั้งแรกแล้ว ฉันสามารถออกไปไหนมาไหนได้เลยไม่ซ้ำไม้อะไรคือหมอมือดี ดินะแต่เสียตายน่าแล้วไม่ชอบบั้ง ก็เลยต้องเปลี่ยน งั้นโอเคก็ไม่ใช่ไรคือจมูกเราเท่าเนี่ย แต่เขาทำให้จมูกเราเท่านี้ (คือเอามือจับกลางจมูก ทำท่าวัดขนาดจมูกให้ดู) คือซิลิโคนอาจจะยังไม่ดีตอนนั้นนะคือก็ไม่บอก คือเราก็ดู คลินิกนั้นมันเน้นความธรรมชาติมันเหมือนยุคสมัยก่อนที่ คนสมัยก่อนอายุสี่สิบเป็นแห่งแหลมๆมีแต่เนื้อเคยเห็นไหมมีแต่เนื้อที่ทำจมูกแล้วเห็นเป็นรูปซิลิโคนขึ้นมา อันนั้นอาจเป็นอีกสมัยหนึ่งที่มันยังดูไม่ได้รูปทรงที่มันสวยเหมือนตอนนี้ ตอนนั้นทำมาแบบเดียวทำมาเดือน เดือนกว่าก็แก้ไขทำจมูกอันนี้มาแล้วฉันว่ามันต้องสวยได้กว่านี้ ประมาณนั้น มันก็เลยทำให้อยากทำอีก”

ซึ่งนำมาสู่การเตรียมความพร้อมในการทำศัลยกรรมความงามไปหน้าต่อไปโดยเฉพาะการเตรียมทุนทรัพย์ เนื่องจากผู้ให้ข้อมูลรายนี้ต้องการแก้ไขรูปลักษณ์ที่เคยผ่านการทำศัลยกรรมความงามไปหน้า ซึ่งเป็นการทำศัลยกรรมความงามที่มีความยากมากขึ้น เนื่องจากรูปลักษณ์ที่ผ่านการทำศัลยกรรมความงามอาจจะมีการสูญเสียความแข็งแรงจึงมีโอกาที่จะเกิดอันตรายได้มากกว่า อาจจะต้องใช้ความชำนาญ หรือทักษะต่างๆ พร้อมทั้งอุปกรณ์ที่มีความพิเศษมากขึ้นแต่ผู้ให้ข้อมูลบางคนก็ยินยอมทำให้ผู้ให้ข้อมูลต้องเสียค่าใช้จ่ายในจำนวนที่สูงขึ้น โดยมองว่าทุนทรัพย์ที่เสียไปจะบ่งบอกผลลัพธ์ของการทำศัลยกรรมความงามได้เป็นอย่างดีซึ่งเปรียบเทียบเหมือนการลงทุน จึงทำให้ผู้ให้ข้อมูลพยายามเตรียมทุนทรัพย์โดยเชื่อว่าตนเองได้รับโอกาสในการทำศัลยกรรมความงามกับแพทย์ที่มีความเชี่ยวชาญมากขึ้น ดังนั้นการจะทำศัลยกรรมความงามเพื่อการแก้ไขในครั้งต่อไป การวางแผนเตรียมทุนทรัพย์ให้พร้อมจึงเป็นสิ่งสำคัญด้วยอีกประการหนึ่งเพื่อให้ตนเองมีความงามเพิ่มมากขึ้น

“คือเราไม่ชอบรูปลักษณ์ที่ทำมา มันน่าจะแก้ไขได้เพิ่มมากขึ้นเรายังไม่พอใจ เลยกลายเป็นว่าฉันจะเอาออกถ้าฉันเอาออกฉันจะรักษามันยังงั้น แง้นั้นมันต้องเตรียมเงินนะ สิ่งที่เราต้องทำเราต้องเตรียมเงินก่อนนะที่จะไปทำงานแก้มันแพง เราคิดว่าเราพิจารณาจากหลายๆอย่าง จากหลายๆคนเราคิดว่ามันไม่น่าจะดีขึ้นไปกว่านี้ เรามานั่งคิดดูก่อนครวใหม่ที่เราจะกลับไปมันใช่เราอาจเสียเงินครึ่งหนึ่งหรือเราอาจจะไม่เสียตังส์ แต่ฉันสู้ฉันเพิ่มตังส์อีกหน่อยฉันได้สิ่งที่ดีกว่า”

จนกระทั่งนำมาสู่การทำศัลยกรรมความงามบริเวณจมูกครั้งสอง การได้เห็นรูปลักษณ์ของเพื่อนนำมาสู่การเปลี่ยนแปลงสถานที่ในการทำศัลยกรรมความงามที่ใหม่ จนลืมนำถึงความปลอดภัยโดยไม่ได้ลืมนองพื้นฐานของรูปลักษณ์ตนเองที่มีมาแต่กำเนิดซึ่งเป็นข้อจำกัดในการกำหนดรูปลักษณ์ของบุคคลแต่ละคนให้มีความแตกต่างกันไปซึ่งเป็นบริบทเงื่อนไขที่ผู้ให้ข้อมูลเชื่อว่าตนเองได้ผลลัพธ์ในการทำศัลยกรรมความงามบริเวณจมูก

ครั้งนี้ไม่ได้เป็นดังหวังเหมือนเพื่อน โดยผู้ให้ข้อมูลพบว่ารูปทรงจมูกของตนเองเบียดถึงแม้ผู้ให้ข้อมูลจะทำคัลยกรรมความงามโดยมีองค์ประกอบของแพทย์คนเดียวกัน ใช้วิธีการและวัสดุอุปกรณ์ชนิดเดียวกันแล้วก็ตาม จึงทำให้ต้องมีการแก้ไขจมูกด้วยการทำคัลยกรรมความงามครั้งที่สามตามมา สะท้อนให้เห็นว่าผู้ให้ข้อมูลยังเชื่อเหมือนเดิมว่าคัลยกรรมความงามจะสามารถสร้างความงามให้แก่ตนเองได้ผ่านการพบเห็นสังเกตประสบการณ์การทำคัลยกรรมความงามของคนอื่น

หากอธิบายจากแนวคิดเรื่องอัตถิภาวะของไฮเดกเกอร์ที่กล่าวถึงข้อเท็จจริง (Facticity) ซึ่งเป็นลักษณะที่ต้องยอมรับในแง่ที่ว่า มนุษย์เป็นสิ่งที่อยู่ในโลกมาแต่แรกแล้ว โดยที่มนุษย์เองไม่ได้เป็นผู้เลือก และโลกก็มีได้ เป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น ดังนั้น การที่เราจะไปสู่สิ่งที่ต้องการโดยการผลักดันตัวเองสู่สิ่งนั้น จึงต้องอยู่บนพื้นฐานที่เราเป็นอะไรดังนั้นการทำคัลยกรรมความงามของผู้ให้ข้อมูลรายนี้ ซึ่งดูเหมือนจะมีอิสระ แต่จากความผิดพลาดดังกล่าวจะเห็นได้ว่า อิสระในที่นี้เป็นอิสระที่ถูกจำกัดอยู่ภายใต้ธรรมชาติของข้อเท็จจริง (Facticity) ที่ผู้ให้ข้อมูลไม่สามารถจะเลือกให้ตนเองมีพื้นฐานหน้าตาอย่างไรก็ได้ตั้งแต่เกิด ฉะนั้นการทำคัลยกรรมความงามเพื่อความงาม ผู้ให้ข้อมูลต้องไม่ลืมคำนึงถึงความสำคัญในข้อเท็จจริงที่เป็นพื้นฐานรูปลักษณ์ของตน

“ก็คล้ายๆกันคือตอนนั้นที่มันดังสุดแล้วอะ มันเหมือนเราทำตามกระแส ใครทำที่ไหนแล้วดี ก็ตามๆ กัน การทำคัลยกรรมเหมือนทำตามกระแสใครทำที่ไหนแล้วดีก็ ก็ไปทำเหมือนกัน อะมาที่ที่สองเขาทำจมูกเพื่อนสวย อิม เราก็เลยไปทำหมอนี่ทำสวยทำออกมา บอกหมอน้อยอยากทำแบบนี้ออกมา มันสวย มันได้แบบนี้ที่เราต้องการแต่ เรายังคิดว่ามันปลอดภัยไหม ด้วยความที่ซิลิโคนมันยาวก็เลยไม่ปลอดภัย ไม่รู้ด้วยอะไร หมอต้องชูดันแรกออก มันเลยทำให้รู้สึกว่ามันเบียดๆ คือตอนแรกเบียดชนิดเดียว ก็เลยต้องแก้ต้องเอาออก”

จนกระทั่งก้าวเข้าสู่ในช่วงเสพติดคัลยกรรมความงามการได้ผ่านประสบการณ์การทำคัลยกรรมความงามในครั้งนี้ได้สร้างการรับรู้เชิงบวกต่อการทำคัลยกรรมความงามไปหน้ามากกว่าครั้งไหนๆ เนื่องจากตนเองมีมุมมองต่อรูปลักษณ์ของตนเปลี่ยนไปจากเดิม จากการได้รับโอกาสในการทำงานเพิ่มมากขึ้นอย่างที่คาดหวังไว้ เป็นการสะท้อนให้ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่ารูปลักษณ์ภายนอกที่มีความงามสามารถแปรเปลี่ยนเป็นต้นทุนทางกายภาพที่สามารถเปลี่ยนเป็นทุนทางเศรษฐกิจ ทุนทางสังคม นำมาสู่การมีรายได้ ส่วนหนึ่งมาจากสังคมมักจะให้คุณค่าของผู้ที่มีรูปลักษณ์หน้าตาที่ดีมากกว่าผู้ที่มีความเก่งและความสามารถ นำไปสู่การให้ความหมายคัลยกรรมความงามในแง่ของการลงทุนเพื่อสร้างโอกาสในการทำงานตามมา ทำให้ผู้ให้ข้อมูลรู้สึกว่าคุณค่าของตนเองประสบความสำเร็จในการทำคัลยกรรมความงามไปหน้าและพึงพอใจในรูปลักษณ์ของตนเอง

“ก็แตกต่างกัน การทำคัลยกรรมความงามทำให้เรา ได้งานเพิ่มขึ้นหน้าที่การงานดี เพราะเราสวยถ้าอย่างนั้นก็บอกไปถ้าเราสวยกว่าอีกคนหนึ่ง คือความสามารถเรารู้ว่าเรารู้สึกอีกคนหนึ่งได้แน่ เพียงแต่หน้าตาฉันสู้คนอื่นได้ไหม ถ้าฉันเก่งแต่ฉันไม่สวยแต่อีกคนหนึ่งเขาไม่เก่งแต่เขาสวย ส่วนใหญ่คนนั้นก็จะได้งานนะไม่ใช่เราไม่ได้ แต่ก็แล้วแต่งานนอกจากงานที่ต้องใช้ทักษะความสามารถจริงๆนั้นเขาต้องเลือกเรา ชัดเจนเราอยู่ได้แต่เดี๋ยวนี้มันไม่ใช่อะ งานเดี๋ยวนี้มันเน้นความสวยอะ สวยสูงขาวอะไอย่างเนี่ยเพราะเรามีความคิดว่าสังคมอะ มองคนที่หน้าตาดีกว่าอย่างอื่น การมีหน้าตาดีมันมีโอกาส มันมีโอกาสอย่างสมมุติกันไปพร้อมกัน สามคนหนึ่งคนหน้าตาดี อีกคนบุคลิกภาพดีแต่อีกหนึ่งคนเขา เก่งอะเขาไม่ได้หน้าตาดีนะ คนที่เลือกเข้าทำงานเขาจะมองใครก่อน เขามองคนที่หน้าตาดีกว่าก่อน ส่วนมากที่เราเจอมันเป็นเรื่องี่...สังคมเป็นแบบนี้ สังคมเลือกที่จะให้ความสำคัญกับคนที่หน้าตาดีกว่าก่อน เพราะความเก่งมันฝึกได้”

แต่ทว่าความพึงพอใจที่เกิดขึ้นนั้นเป็นความรู้สึกแค่เพียงชั่วคราวเมื่อระยะเวลาแปรเปลี่ยนไป ความพึงพอใจไม่ได้คงอยู่ถาวรตลอดไปสอดคล้องกับแนวคิดปรากฏการณ์วิทยาของ ไฮเดกเกอร์ ที่มองว่า การดำรงอยู่ (Existing) ในภาวะเช่นนี้เป็นเพียงสิ่งชั่วคราว (Temporal) ซึ่งแปรเปลี่ยนไปตามกาลเวลา และสถานการณ์ และเป็นสถานการณ์เฉพาะตน (Personal situation) ของผู้ให้ข้อมูลแต่ละคน (Heidegger, 1996) เชื่อมโยงไปสู่ความไม่พึงพอใจในรูปลักษณะ. ในตำแหน่งเดิมทำให้มีการทำคัลยกรรมความงามเพื่อแก้ไขบริเวณจมูกเพิ่มเติมต่อมา ประกอบกับประสบการณ์การทำคัลยกรรมความงามในอดีต ที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดการเรียนรู้แล้วว่ารูปลักษณะของตนสามารถเปลี่ยนแปลงได้จากการทำคัลยกรรมความงาม ตอกย้ำให้เห็นถึงความสำเร็จของความรู้ในการจัดการความงาม ซึ่งเป็นการแสดงศักยภาพของมนุษย์ในการเอาชนะธรรมชาติผ่านร่างกาย สร้างให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดความสุขและความพอใจไว้กับความงามของรูปลักษณะภายนอกจนเกิดเป็นการยึดติด จนไม่อาจยอมรับกับรูปลักษณะที่เปลี่ยนแปลงไปตามธรรมชาติของร่างกายมีการเสื่อมถอยไปตามวัย ผู้ให้ข้อมูลต้องมีการแก้ไขข้อบกพร่องและพัฒนารูปลักษณะของตนให้มีความงามเหมือนเคย แสดงให้เห็นถึงการต่อสู้กับธรรมชาติที่มนุษย์ยังไม่สามารถเอาชนะได้อย่างเด็ดขาด คือไม่ว่าจะแก้ไขหรือแต่งเสริมเติมให้รูปลักษณะมีความงามอย่างไรก็ทำได้เพียงชั่วคราว เมื่อสังขารยังคงมีการเปลี่ยนแปลงไปตามธรรมชาติแห่งวัย การทำคัลยกรรมความงามจึงไม่มีทางสิ้นสุดและหาความพึงพอใจได้ยาก ดังที่ผู้ให้ข้อมูลเปรียบเทียบการทำคัลยกรรมความงามว่าเหมือนลูกโซ่ ทำให้ผู้ให้ข้อมูลต้องคอยเป็นกังวลกับรูปลักษณะของตนเอง เพราะกลัวว่าตนเองจะไม่ได้รับการยอมรับว่าเป็นผู้มีความงามจากสังคม ผู้ให้ข้อมูลจึงเริ่มมีความคิดจะทำคัลยกรรมความงามเพิ่มเติมในอวัยวะส่วนอื่นต่อมา

“เหมือนเราคิดว่าแค่นี้เราจบแล้ว ทำคัลยกรรมความงามเป็นลูกโซ่จริงๆ ตอนแรกเราทำมาหมักกำลังสวยอะ ช่วงแบบสามเดือนแรกๆฉันกำลังสวย หลังจากนั้นสภาพร่างกายเราเปลี่ยนไปก็ต้องไปทำใหม่มันมีผลกระทบมันเหมือนดึงอะไรสักอย่างหนึ่งมันต้องติดกันมาเป็นพรอนคือเมื่อได้เริ่มแล้ว มันจะหยุดอยากมันต้องมีผลกระทบต่ออวัยวะส่วนอื่นให้ทำโน่นทำนี่ไปเรื่อยๆ มีผลต่อจิตใจ ต้องเครียดกังวลมันจะสวยยัง มันต้องเปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ ถ้าเราขี้ดกับสังคมนะอย่างที่เราบอกไปพอมันทำแล้ว มันทำจมูกมาแล้วโ้ยหน้าฉันดูแบบ คือทำจมูกมาแล้วมันไม่เข้ากับหน้าเอ๊ยจมูกแฉ่งแก้มมันริ้ววะมันไม่ได้รูปแล้วมันไม่สวยเหมือนตอนที่ทำก็เลยอยากทำต่อ แล้วก็ทำให้อยากทำอย่างอื่นต่ออยากทำเยอะมาก พูดตรงๆอยากทำเยอะมาก อยากทำ อยากคือ อยากตัดโหนก อยากทำหน้าผาก อยากตัดปาก อยากทำตา อยากทำทั้งหน้าเลยอะ เพราะเมื่อก่อนคนทำจมูกอย่างเดียวก็สวยละ พอคนเปลี่ยนไปพอคนมันเริ่มมาทำตา พอทำตาแล้วมันสวยทุกคนก็ทำ เหมือนเรามอง คนเรามักมองจุดต่อยบนใบหน้ามากกว่าจุดเด่น มองไปว่าจมูกฉันโด่งแล้วอะ ทำไมตาฉันน่าจะเป็นแบบนี้เนี่ย มันไม่เข้ามันยังไม่เหมาะกับจมูกอันนี้ก็ไม่มั่นใจอยู่ดีอะคนอื่นเขาสวยกว่าไง คือ

และจากความกลัวและวิตกกังวลว่าตนเองจะมีความงามไม่เพียงพอ ทำให้ผู้ให้ข้อมูลรายนี้มักมีการประเมินความงามของตนโดยการแสวงหาการเปรียบเทียบรูปลักษณะของตนกับคนอื่น หรือเปรียบเทียบรูปลักษณะของตนกับมาตรฐานความงามตามความรู้ความเชื่อเดิมของตนอยู่เสมอไม่ว่าจะเป็นการเปรียบเทียบรูปลักษณะกับเพื่อนร่วมงาน หรือเปรียบเทียบรูปลักษณะกับมาตรฐานความงามตามตำราศาสตร์แห่งการทำนายลักษณะทางใบหน้า แต่ทว่ายิ่งผู้ให้ข้อมูลทำการเปรียบเทียบรูปลักษณะตนเองมากเท่าไรจะยิ่งทำให้ตนเองไม่พอใจในรูปลักษณะของตนมากเท่านั้น เพราะมักจะมองว่ารูปลักษณะของตนเองต้องดีต่อกว่าคนอื่นหรือดีต่อกว่ามาตรฐานที่กำหนด จึงเกิด

ความรู้สึกที่ทนไม่ได้เป็นทุกข้อ น้อยเนื้อต่ำใจในรูปลักษณ์ของตนเอง และรู้สึกว่าความมั่นใจและภาคภูมิใจในตนเองที่เคยมีได้ลดลง ทำให้ต้องนำพาตนเองไปทำกิจกรรมความงามเพิ่มมากขึ้น ซึ่งหาวิเคราะห์ตามแนวคิดของเนื้องมาจากช่องว่างระหว่างตัวตนที่ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ (perceive self) กับตัวตนที่ตนเองอยากจะเป็น (ideal self) ที่มีระยะห่างมากขึ้น จึงเกิดการประเมินรูปลักษณ์ของตนเองที่แยกจากความเป็นจริง เพราะรูปลักษณ์เป็นความคิดภายในจิตใจของบุคคลที่มีต่อตนเอง ซึ่งความคิดนั้นมีการเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา การรับรู้เกิดจากแรงผลักดันภายในตนและปฏิกริยาจากบริบทแวดล้อมภายนอก (Littleton; & Ollendick. 2003)

“รู้สึกอยากทำหน้าผากเพราะหน้าตัวเองมันไม่สวย คือเราดูรูปแล้วหน้าผากคนที่มันสวย จะเป็นตามตำราโหวงเฮ้งด้วยคือมันต้องนู่นรับกับอะไรๆ เคยได้ยินไหมแบบที่เขาบอกต่อกันมามันจะช่วยให้ตนเองประสบความสำเร็จมากขึ้น”

“คือ เออตอนนั้นรู้สึกเหมือนมีโหนกแก้มออกกั๊กก็มิโหนกแก้ม แล้วเป็นคนเหมือนว่ามันจะโอเคแล้วแต่มันติดอยู่อะ แต่พอ พอออกกั๊กออกทีวีหรืออะไรก็ตาม พอไปยืนเทียบกับคนอื่นการมีโหนกเป็นอุปสรรค มากกับการแต่งหน้าเราคิดไปเองเออ เรารู้อตัวเอง ว่าโหนกเยอะ เราไม่มันหน้าแบบนี้ คือเราก็ดูได้ว่ารูปเราถ่ายมาหรืออะไรก็ตามเราอาจจะไปเปรียบกับกับหน้าคนไม่มีโหนกแก้ม โอเค เขาไม่มีโหนกแก้ม หน้าคนที่ไม่มีโหนกแก้มมันดูสมูต มันดูอะไรอย่างงี้ก็เราขายหน้าตาอะ”

นอกจากนี้การที่ผู้ให้ข้อมูลได้รับการแนะนำจากผู้อื่นเกี่ยวกับรูปลักษณ์ของตน โดยเฉพาะบุคคลผู้นั้นคือแพทย์ ซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับการยอมรับในอำนาจของความรู้ ทำให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดการคล้อยตามได้ง่าย ส่วนหนึ่งมาจากความเป็นกังวลในรูปลักษณ์ของตนเองเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ทำให้ไม่มีความมั่นใจในรูปลักษณ์ของตนเมื่อมีแพทย์มาให้ข้อเสนอแนะจึงนำไปสู่การคล้อยตามได้ง่าย หากอธิบายตามทฤษฎี กระจกส่องตน (looking-Glass Self) ตามทฤษฎีของคูลีย์ (สุมารค์ จัทวานิช. 2552) ที่กล่าวถึงตัวตนของมนุษย์และสังคมไม่ได้แยกออกจากกันสิ้นเชิง ความรู้สึกเกี่ยวกับตัวตนของมนุษย์พัฒนามาจากปฏิกริยาของเราต่อความเห็นของผู้อื่นเกี่ยวกับตัวเรา ประกอบด้วยภาพลักษณ์ของเราที่มีต่อตนเอง และจินตนาการของผู้อื่นที่ตัดสินภาพลักษณ์นั้น และความรู้สึกของเราที่มีต่อจินตนาการนั้น อันก่อให้เกิดความรู้สึกที่เราที่มีต่อตนเองดังนั่นสิ่งที่แพทย์สะท้อนและแนะนำเกี่ยวกับรูปลักษณ์ของตน จึงส่งผลต่อมุมมองของผู้ให้ข้อมูลที่มีต่อรูปลักษณ์ตนเองโดยมักจะเป็นไปตามสายตาที่ผู้อื่นมอง ทำให้ผู้ให้ข้อมูลมีความต้องการที่จะแก้ไขรูปลักษณ์ตนเองให้ดีขึ้นกว่าเดิม

“ก็เข้าไปปรึกษาถามข้อมูลกับผู้รู้เลย ให้หมออธิบายประเมินหน้าเรา หมอจะคุยมาบอกว่าทำได้ไหมทำยังไง หรือแนะนำถ้ายกตรงนี้ออกนิด ทำนี้อีกหน่อยเรายิ่งเห็นแต่จุดบกพร่อง เพราะครั้งแรกที่ทำจุมูกมาหมอบอกว่า นี่นะเติมลูกกลม หน่อยเติมคางหน่อย สวยมากเลย”

สะท้อนให้เห็นว่าความงามที่เกิดจากการทำศัลยกรรมความงามนั้นไม่ใช่ความงามถาวร เมื่อระยะเวลาเปลี่ยนแปลงไปการรับรู้รูปลักษณ์ของตนเองก็มีการเปลี่ยนแปลงตามจากที่เคยความพึงพอใจก็เปลี่ยนแปลงไปเป็นไม่พึงพอใจ ทำให้เห็นว่าความงามสามารถสร้างความสุขและความพึงพอใจให้เจ้าของได้เพียงชั่วคราวเท่านั้น นั้นเพราะความงามเป็นเรื่องของการใช้ความรู้สึกในการตัดสิน เป็นเรื่องที่ต้องจับต้องไม่ได้ ซึ่งสามารถอ่อนไหวได้ง่ายตาม

บริบทเงื่อนไขแวดล้อมที่ไม่หยุดนิ่ง อันได้แก่อายุและวัย ค่านิยมของสังคม ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีในการจัดการความงาม การรับรู้ของผู้ให้ข้อมูลที่มีต่อรูปลักษณะของตนเองก็เปลี่ยนแปลงไปเป็นไม่มีความงาม ความต้องการความงามจึงเป็นเรื่องที่ไม่จบสิ้นและหาความเพียงพอได้ยาก หากอธิบายตามแนวคิดอัตถิภาวนิยม (Existentialism) สามารถวิเคราะห์ถึงความรู้สึกที่มีต่อรูปลักษณะของตนเองไม่ดำรงอยู่แบบคงเส้นคงวาตลอดไป บริบทเงื่อนไขที่สำคัญคือช่วงเวลาที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลมีความคิดความรู้สึกต่อรูปลักษณะตนเองที่แตกต่างไป (Live Time/Temporality) ประกอบกับการผ่านประสบการณ์การทำัลยกรรมความงามสร้างให้เกิดการรับรู้ที่ ร่างกายสามารถเปลี่ยนให้กลายเป็นพื้นที่ในการปฏิบัติกรบนฐานคิดที่ถูกทำให้เชื่อว่ารูปร่างหน้าตาเปรียบเสมือนวัตถุหรือสิ่งของที่สามารควบคุมหรือจัดการได้ นำไปสู่ความต้องการที่จะจัดการอย่างไม่มีสิ้นสุด โดยความคาดหวังจะให้รูปลักษณะของตนเองเป็นผู้ที่มีความงามมากขึ้นเรื่อยๆ

ทำให้เห็นได้ว่าในช่วงเสพติดัลยกรรมความงาม ถึงแม้ผู้ให้ข้อมูลจะได้รับคำยืนยันจากแพทย์เกี่ยวกับความงามของตนแล้วก็ตาม แต่ผู้ให้ข้อมูลรายนี้ก็ยังมีความต้องการที่จะทำัลยกรรมความงามต่อไปส่วนหนึ่งมาจากการที่ผู้ให้ข้อมูลเห็นต้นแบบจากบุคคลทั่วไปหรือจากสื่อที่พยายามนำเสนอความสำเร็จของต้นแบบในการทำัลยกรรมความงามไปหน้าซ้ำแล้วซ้ำเล่า ยิ่งตอกย้ำให้ผู้ให้ข้อมูลเห็นพฤติกรรมของต้นแบบเป็นแบบอย่างและมีความต้องการอยากปฏิบัติตามมากเท่านั้น โดยผู้ให้ข้อมูลจะมีการนำต้นแบบมาอ้างอิงในการทำัลยกรรมความงามของตนเองต่อไป เป็นการแสดงให้เห็นความเชื่อมั่นว่าการทำัลยกรรมความงามไปหน้าจะสามารทำให้ตนเองมีความงามได้เพิ่มมากขึ้น ทำให้เห็นว่าัลยกรรมความงามเปลี่ยนแปลงรูปลักษณะผู้ให้ข้อมูลได้ แต่ไม่สามารถเปลี่ยนการรับรู้ของผู้ให้ข้อมูลที่มีต่อรูปลักษณะตนเองได้ เพราะผู้ให้ข้อมูลยังคงมีความต้องการที่จะทำัลยกรรมความงามเพิ่มเติม เป็นการสะท้อนให้เห็นถึงการถูกควบคุมและตกอยู่ภายใต้สังคมบริโภคนิยมที่มีการปฏิบัติอย่างแนบเนียนต่อจิตใจของผู้ให้ข้อมูล ทำให้ผู้ให้ข้อมูลถูกรอบงำจากความจริงจอมปลอมของความงามนั้น ความแยบยลของการปฏิบัติการในการสร้างงามซึ่งใช้ข้อมูลความรู้ที่ได้ จากวิทยาศาสตร์การแพทย์ในการอ้างอิงให้เชื่อถือเป็นความจริง สังคมบริโภคนิยมนำเสนอภาพ ความงามและการจัดการความงามให้ชวนน่าสัมผัส จะเห็นได้ว่าผู้ให้ข้อมูลไม่ยอมรับรูปลักษณะของตนที่เป็นอยู่ได้ และยังถูกทำให้เหมือนมีอิสระในการจัดการรูปลักษณะของตนได้ตามความต้องการ แต่แท้จริงแล้วความอิสระนั้นถูกจำกัดหรือถูกควบคุมอยู่ในบ่วงของสื่อซึ่งเป็นปฏิบัติการที่แยบยลที่กระทำต่อการรับรู้ของผู้ให้ข้อมูลที่มีต่อตนเอง ทำให้จงจำตนเองและหลงใหลในความงามที่ถูกสร้างขึ้นจากสื่อไปเรื่อยๆ

“มีๆ หมอบอกมันโอเคแล้วนะ มันสวยแล้ว เหมือนแบบจะเอาอะไรอีก เหมือนเราเห็นคนอื่นเยอะเดี๋ยวนี้ใครๆ ก็สวยอะ คนทำัลยกรรมมาใครๆก็สวยมันกลายเป็นว่า เหมือนเราอยากเราต้องการที่จะเป็นแบบนั้นเป็นแบบนี้อย่างดารา ไอ้สวยทำนองนี้นั้น เธอเขาทำมาจากไหนนะ เขายังไงนะเขาทำอะไรบางมันก็คิดว่ามันไปทำให้เกิดความอยากทำัลยกรรมความงามเพิ่ม”

แต่จากสถานการณ์ในปัจจุบันที่ถูกนำเสนอผ่านสื่อต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นสื่อโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ อินเทอร์เน็ต ที่มีการสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาของการเสพติดัลยกรรมความงามที่ขาดความรอบคอบ และขาดการยับยั้งชั่งใจ จนกลายเป็นความผิดพลาด ก่อให้เกิดความเดือนร้อนทั้งต่อตนเองและครอบครัว ไม่ว่าจะเป็นการเสียเวลา เสียทรัพย์ และยังนำมาสู่การเสียชีวิตซึ่งเป็นสิ่งที่ร้ายแรงที่สุดได้ ข้อมูลจากสื่อต่างๆ และการศึกษาประสบการณ์การทำัลยกรรมความงามที่ผิดพลาดของคนอื่นได้ทำให้ผู้ให้ข้อมูลรายนี้เกิดความกลัวจนกลายมาเป็นบทเรียนสอนใจ เป็นสิ่งที่ช่วยชะลอความต้องการให้ผู้ให้ข้อมูลได้คิดและไม่รีบตัดสินใจทำัลยกรรมความงามเมื่อที่ผ่านๆ มา

ซึ่งหากอธิบายตามแนวคิดการตีความของไฮเดกเกอร์จะเห็นได้ว่า การดำรงอยู่ของผู้ให้ข้อมูลรายนี้มีอารมณ์เป็นพื้นฐาน โดยผู้ให้ข้อมูลรายนี้มีความกลัวว่าตนเองจะเสียชีวิตจากการทำัลยกรรมความงาม ซึ่งเป็นอารมณ์ความรู้สึกที่เปิดเผยให้เห็นการตระหนักรู้ถึงการดำรงอยู่ของผู้ให้ข้อมูลรายนี้ รวมถึงการไม่มีอยู่ที่มีความตายจากการทำัลยกรรมความงามเข้ามาเกี่ยวข้อง เป็นการแสดงให้เห็นถึงการหยั่งลึกไปที่ความรู้สึกภายในตัวผู้ให้ข้อมูลที่ก่อให้เกิดความเข้าใจในประสบการณ์การเสพติดัลยกรรมความงามใบหน้าของผู้ให้ข้อมูลรายนี้มากขึ้น (Heidegger, 1962) นอกจากนี้จะเห็นได้ว่าการที่ผู้ให้ข้อมูลมีการรับรู้ว่าการเสพติดัลยกรรมความงามใบหน้าสามารถนำไปสู่ความตาย ทำให้ผู้ให้ข้อมูลเข้าใจว่าตนเองไม่สามารถทำัลยกรรมความงามใบหน้าได้อย่างอิสระ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดเชิงอัตถิภาวนิยม (Existential) ที่แสดงให้เห็นการดำรงอยู่ของมนุษย์ในฐานะปัจเจกบุคคล (human being's existence) โดยไฮเดกเกอร์อธิบายถึงภาวะการเป็นอยู่ (being) ที่มีขอบเขตสิ้นสุดที่ความตาย (being toward death) กล่าวคือ การที่ชีวิตต้องสิ้นสุดที่ความตายทำให้ชีวิตของมนุษย์มีขอบเขตจำกัด ไม่สามารถดำเนินชีวิตอย่างอิสระได้

“กลัวข่าวที่ออกมาด้วยละ คือเรารู้จักคนหนึ่งที่เขาเสียชีวิต คือเจอเขาก่อนวันที่เขาเสียชีวิตเอง ไม่เคยคิดเลยว่าเขาจะทำแบบนั้นเพราะว่าเขา ก็สวยอยู่แล้วนะหน้าเขาๆ จมูกทำมาใหม่ ไปทำจมูกหอมเดียวกันนะที่เรารู้จักไปแก เขาไปทำจมูกที่นั่นมา ไม่น่าเลย ไม่รู้เหมือนกันว่าวันที่นั้นเขาตัดสินใจไปทำได้ยังไปทำหน้าเพิ่ม จริงๆ แล้วไม่รู้เหมือนกัน มันพลาดนิดหนึ่งก็เส้นเลือดเขาก็เลยเสียชีวิต น่ากลัวความมันเป็นดวงเขาอย่างที่สองเราว่า เทคโนโลยีมันจะค่อยๆ มาอะไรที่มันยังไม่แน่นอนอย่าเพิ่งไปทำเลย”

สะท้อนให้เห็นว่าผู้ให้ข้อมูลการยอมรับความจริงที่ว่าการทำัลยกรรมความงามใบหน้า มิได้สร้างความงามให้เกิดขึ้นได้เพียงอย่างเดียวเท่านั้นในทางตรงข้าม ผลกระทบหรือผลเสียที่อาจจะเกิดขึ้นภายหลังการทำัลยกรรมความงามก็มีมากมายเช่นกัน ทำให้ผู้ให้ข้อมูลต้องพยายามที่จะเบรคตัวเองหรือย้ำเตือนถึงผลกระทบของการทำัลยกรรมความงามเพื่อเตือนสติตนเองไม่ให้หลงไปกับความต้องการจะนั้นการคำนึงถึงผลเสียและผลกระทบดังกล่าวจะเป็นการช่วยต่อต้านความต้องการที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของตนเองไม่ให้รีบตัดสินใจทำัลยกรรมความงามทำให้การทำัลยกรรมความงามใบหน้าในครั้งต่อไป จึงนำไปสู่การยับยั้งชั่งใจของตนในการทำัลยกรรมความงามใบหน้ามากขึ้น ไม่ปล่อยให้ความต้องการของตนเองเข้าครอบงำจน ลืมที่จะใช้เวลาในการพิจารณาหรือตัดสินใจให้ถี่ถ้วน ซึ่งเป็นการรู้จักคิดพิจารณาอย่างมีเหตุผลโดยต้องคำนึงถึงพื้นฐานข้อเท็จจริงของการทำัลยกรรมความงามใบหน้าเป็นหลัก แสดงให้เห็นถึงการรู้จักที่จะเข้าใจสถานการณ์ และไม่เอาความต้องการเป็นหลัก

“คือต้องคิดว่า มันคือชีวิตเราทั้งชีวิตนะ แก่ไข่มไม่ได้ให้เขาย้ำกับตนเองว่ามันพลาดไปแล้ว มันพลาดจริงมันไม่เหมือนการเขียนหนังสือมันเอาอะไรมาลบได้นะ ถึงทำไปแล้วหมองเง่งที่สุดทำไปแล้วกลับมาแก้ มันไม่มีวันกลับมาเป็นเหมือนเดิมนะ มันมีแต่จะเปลี่ยนไปเรื่อยๆ เราเริ่มนับหนึ่งไปแล้ว มันไม่ได้ย้อนกลับมาสวยเหมือนเดิมแล้ว ต้องคิดเยอะๆหลายๆถ้าจะทำอะไรแล้วเราก็คงจะเบรกและย้ำกับตัวเองบ่อยๆ ว่า ทำแล้วมันแย่ ตายได้ คือตอนนี้คนมองว่าหน้าเราคือมนุษย์แล้วจะถ้าไปทำอีกแล้ว มันเป็นเรื่องที่ยังไงมันแก้ไม่ได้แล้วนะ การชั่งอยู่ในใจมันงั้นอะ ดังส์เรามีในธนาคารมันสามารถดึงออกมาทำ คนเราตัดสินใจ บางที่ได้ ๓. เดียวนั้น อารมณ์ชั่ววูบจริงๆ ฉะนั้นต้องคิดเยอะๆ”

และหากอธิบายตามแนวคิดอัตถิภาวะ ตามทัศนะเกี่ยวกับกาล (Time) ที่มองถึงยุคสมัยที่มีการเปลี่ยนแปลงไป เชื่อมโยงให้การทำการค้ากรรมความงามไปหน้ามีวิวัฒนาการและเป็นที่ยอมรับมากกว่าในปัจจุบัน ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการคำนึงถึงวิวัฒนาการทางการแพทย์ของการทำการค้ากรรมความงามไปหน้าที่น่ามาใช้เปลี่ยนแปลงปรับปรุงพัฒนาบุคลิกภาพให้มีความงามนอกเหนือจากการรักษาโรค สอดคล้องกับการให้ความหมายการทำการค้ากรรมความงามของผู้ให้ข้อมูล ซึ่งจากการศึกษาพบว่าทำการค้ากรรมความงามเป็นการใช้ความรู้ทางแพทย์มาใช้ในธุรกิจเพื่อจัดการความงาม ทำให้มีการแข่งขันในการพัฒนาวิวัฒนาการทางด้านความงาม ไม่ว่าจะเป็นเทคนิค เครื่องมือ และความทันสมัยต่างๆ เพื่อตอบสนองกับความต้องการที่จะได้มาซึ่งความงาม วิทยาการทำการค้ากรรมความงามจึงมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ซึ่งผู้ให้ข้อมูลมีการเปรียบเทียบการทำการค้ากรรมความงามเหมือนการซื้อมือถือ ที่มีวิวัฒนาการเพื่อพัฒนาข้อบกพร่องและปรับปรุงให้สอดคล้องกับค่านิยมในสังคมปัจจุบัน เพื่อลดจุดอ่อนของเทคนิคและวิธีการเดิมในการทำการค้ากรรมความงามนำไปสู่การทำให้ตนเองรู้จักกับยั้งซึ่งใจรอดอยวิวัฒนาการทางการแพทย์ในการทำการค้ากรรมความงามในอนาคตซึ่งผู้ให้ข้อมูลเชื่อว่าจะมีความปลอดภัยมากขึ้น

“เฮ้ยถ้ามันไม่แย่อย่าเพิ่งทำใหม่ ลองดูก่อนใหม่ เรื่องตัดโหนกก็ พักไว้ก่อนแต่เพื่อนคนที่ทำมันก็ติดมาถึงทุกวันนี้มันจะทำได้ไม่ทำดี มันเหมือนมันยังไม่ เขาเรียกว่าอะไร มันยังไม่ดียัง เทคโนโลยียังไม่ครอบคลุมประมาณนี้มากกว่า เราว่าเนอะหมองเง่งด้านนี้มันยังไม่แยอะ ดังนั้นเวลาเราเลือกจะทำอะไรเราควรที่ เหมือนซื้อมือถือ ลือตแรกมามันยังไม่ดี มันต้องมีปัญหาแน่นอนเราควรที่จะเลือกถือหลังๆใหม่ เหมือนกันเราควรที่จะพิจารณาว่ารอ ให้เรื่องนี้มันดังในบ้านเราก่อนให้เรากลับไปทำต่างประเทศ เราคงไม่ไป”

นอกจากนี้การยอมรับข้อเท็จจริงในการทำการค้ากรรมความงาม ยังเชื่อมโยงไปสู่การยอมรับข้อเท็จจริงของความงามว่าเป็นสิ่งที่ไม่ยั่งยืน เมื่ออายุมากขึ้นต้นทุนทางด้านความงามจะลดลงจนไม่สามารถแข่งขันกับคนอื่นได้ โดยเฉพาะคนที่อายุน้อยกว่า ประกอบกับในปัจจุบันการทำการค้ากรรมความงามทำให้ทุกคนมีสิทธิที่จะพัฒนาความงามให้เป็นไปตามค่านิยมหรือตามลูกค้าต้องการได้อย่างเท่าเทียม ฉะนั้นทำให้ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่าการมีบุคลิกภาพที่มีความงามเพียงอย่างเดียวอาจไม่เพียงพอที่จะทำให้ตนเองโดดเด่นและได้รับโอกาสในงาน ผู้ให้ข้อมูลจึงเผชิญชีวิตในมุมมองใหม่โดยการแสวงหาคุณค่าของตนเองในแง่มุมมองอื่นเพื่อที่จะทำให้ตนเอง มีเอกลักษณ์และมีตัวตนใหม่ที่คนในสังคมยอมรับมากกว่าการมีแค่เพียงบุคลิกภาพภายนอก ซึ่งเป็นการสร้างช่องทางในการประกอบอาชีพและสร้างโอกาสให้ตนเองในหนทางอื่น ทำให้ผู้ให้ข้อมูลไม่ต้องอยู่ในวังวนของการแข่งขันบุคลิกภาพกับใครอีกต่อไป โดยไม่เห็นถึงความจำเป็นในการทำการค้ากรรมความงาม

“สมัยนี้เทียบกันไม่ได้แล้วอะเพราะคนสวยกว่าเราเยอะมาก มันเยอะมาก ถ้ามอยากได้งานใหม่งานเราก็มียู่แล้ว อาจจะไม่จำเป็นต้องไปแข่งความสวยกะใคร ดังนั้นหาจุดยืนให้กับตนเองดีกว่าส่วนมากเดี๋ยวนี้เราเลยเปลี่ยนมาทำงานที่ต้องใช้ทักษะของเรามากกว่างานที่ฉันเอารูปไปวางคนสวยจังฉันอยากได้คนนั้น มันก็คนละฟิวส์ไปแล้วอะ”

ซึ่งแสดงให้เห็นถึงมุมมองความงามของรูปลักษณ์ที่มีหลากหลายของผู้ให้ข้อมูล เป็นการมองความงามในแบบเฉพาะตัว โดยที่ไม่ต้องฝืนธรรมชาติ ซึ่งเป็นการให้ความหมายความงามที่ยั่งยืน โดยที่ไม่ต้องวิ่งการให้ ความหมายความงามของคนอื่นหรือไม่ตกอยู่ใต้อำนาจของผู้อื่นหรือสิ่งอื่นที่มาเป็นตัวกำหนดความงามให้ต้องเชื่อและให้ ความหมายความงามคล้อยตามอีกต่อไป ดังคำกล่าวที่ว่า “If you truly love nature, you will find beauty everywhere” สอดคล้องกับแนวคิดของไฮเดกเกอร์ในเรื่องของการยืนยันถึงอัตถิภาวะ (Existentiality) หรือการ ดำรงอยู่จริง เป็นลักษณะการมีอยู่อย่างมีเจตนาธรรมณ์ กล่าวคือ ผู้ให้ข้อมูลมีจำเป็นต้องยอมรับในสิ่งที่สังคม กำหนดให้เห็นความงามเป็นสิ่งสำคัญที่สุดเท่านั้น ผู้ให้ข้อมูลสามารถจะมีจุดยืนในการมองหาคำกยภาพด้านอื่น ของตนเองเพื่อให้ตนเองมีโอกาสในงานได้ หรืออีกนัยหนึ่งก็คือผู้ให้ข้อมูลสามารถเป็นอิสระและมีส่วนร่วมกับภาวะการ เป็นอยู่ (being) ของตนเองได้

และถึงแม้ว่าผู้ให้ข้อมูลรายนี้จะมีการยอมรับข้อเท็จจริงของความงามและการทำคัลยกรรมความงาม ไบหน้าแต่ทว่าความต้องการจะพัฒนาความงามของตนเองและความคาดหวังจะให้รูปลักษณ์เป็นอย่างไรต้องการก็ ยังอยู่ยังคงมี จึงพบว่าผู้ให้ข้อมูลยังคงมีการพัฒนาความงามของตนเองต่อไปโดยเปลี่ยนจากการทำคัลยกรรม ความงามไบหน้ามาเป็นการเสริมเติมแต่งหน้าด้วยเครื่องสำอางทดแทน ซึ่งเป็นวิธีการพัฒนาความงามในรูปแบบ เดิมในช่วงก่อนการทำคัลยกรรมความงามที่ผู้ให้ข้อมูลเคยเลือกใช้เพราะเป็นการพัฒนาความงามที่มีอันตราย น้อยกว่าการทำคัลยกรรมความงามไบหน้าและสามารถจัดการได้ด้วยตนเองจึงมีประโยชน์ในเรื่องความสะดวก แต่ ก็ต้องยอมรับข้อจำกัดของการพัฒนาความงามในรูปแบบนี้ที่อาจจะทำให้เกิดความงามได้เพียงชั่วคราวในระยะเวลา อันสั้นทำให้ข้อบกพร่องหรือรูปลักษณ์ที่ไม่พึงพอใจไม่ได้รับการแก้ไขได้อย่างชัดเจนเท่าการทำคัลยกรรมความงาม ไบหน้าทำให้การเสริมเติมแต่งหน้าด้วยเครื่องสำอางช่วยลดความวิตกกังวลได้แค่เพียงชั่วคราวเท่านั้นแต่ไม่ได้เป็น การแก้ไขปัญหาให้หมดไปอีกทั้งการเสริมเติมแต่งหน้าด้วยเครื่องสำอาง อาจเป็นการเสริมแรงอย่างหนึ่งที่ทำให้ผู้ให้ ข้อมูลเกิดการประเมินรูปลักษณ์ตนเองในด้านลบเพิ่มขึ้นตามมา เพราะผู้ให้ข้อมูลต้องคอยจับจ้องจุดๆ นั้นในการ ปกปิดหรือแก้ไขซึ่งเป็นการเน้นย้ำกับจุดบกพร่องนั้นเป็นพิเศษก่อให้เกิดเป็นความกังวลต่อมาเรื่อยๆ การแต่งหน้า จึงดูเหมือนจะเป็นวิธีการพัฒนาความงามที่อาจนำไปสู่การหวนกลับไปทำคัลยกรรมความงามไบหน้าได้ง่าย

“เมื่ออยากทำ แต่ก็อีกนั้นแหละคนที่ทำตามา อิมเจอหลายคนแก็ไปตอนเด็กๆ ไม่เท่าไร ทางตาตกลั้วก็ไปทำใหม่ บางคนเย็บมาสวมจุดแล้วเย็บหลุด บางคนไปทำกริดมาเป็นแผล บางคนหมอกกริดลึกลงไป บางคนหมอกกริดเป็นแผลแย กว่าเดิมกลับมาั้งคิดลึคือบางที่อะไรที่มันแก็ใจได้จากแต่งหน้า ทำไปเถอะนั้นมันเหมือนชีวิตเราทั้งชีวิตอะ” จริๆ แล้ว เป็นคนตาสองชั้นอยู่แล้ว ถ้าไม่แต่งหน้าอะไรอย่างก็ก็เป็นตาสองชั้นตามนุษย์ปกติเพียงแค่ว่าเราชั้นไม่เท่ากันบางวันเท่า นั้นเอง แต่เราเห็นคนที่เขาตากลึๆ เห็นฝรั่งตากลึๆ อยากจะทำบาง คนเราเป็นนี้ชอบคิดไปก่อน ถ้าฉันเป็นแบบนี้ฉันต้อง สวยแน่เลย”

ปัจจุบันผู้ให้ข้อมูลรายนี้ยังคงทำอาชีพเป็นพิธีกรภาคสนาม และทำธุรกิจขายผลิตภัณฑ์ความงามออนไลน์เพิ่มเติมมาโดยเธอมีประวัติการทำศัลยกรรมความงามบริเวณจมูก จำนวน 4 ครั้ง และยังมีความคิดที่จะทำศัลยกรรมความงามต่อไปเพราะเธอมีความต้องการจะให้ใบหน้าของตนมีความงามเพิ่มขึ้นโดยเธอมีการวางแผนจะทำการศัลยกรรมความงามโดยใช้วิธีการใหม่ไม่ใช่ซิลิโคนแต่เปลี่ยนมาใช้กระดูกซี่โครงตัวเองทดแทน แต่ในระหว่างที่เธอเตรียมตัวหาข้อมูลและเตรียมทุนทรัพย์ให้พร้อมในการทำศัลยกรรมความงามใบหน้าเพิ่มเติมต่อไปนี้เธอก็เลือกใช้การแต่งหน้าเพื่อแก้ไขจุดบกพร่องของใบหน้าตนเองไปก่อน

1.2. ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 2 (แพรวพราว)

แพรวพราวหญิงสาวผู้รู้สึกว่ารูปลักษณ์ของตนยังไม่มีคามงามเป็นที่น่าพอใจ เธอมีรูปร่างสมส่วน สูงประมาณ 160 ซม. น้ำหนัก 56 กก. อาชีพรับราชการอายุ 35 ปี เธอสวมชุดกระโปรงสีฟ้าซึ่งอยู่ที่คลินิกศัลยกรรมความงามใบหน้าแห่งหนึ่ง และสะพานกระเป๋าสีน้ำตาลโดยมองไปในกระเป๋าจะพบเห็นอย่างแรกเลยคือหน้ากากอนามัยที่ผ่านการใช้แล้วและแว่นตากันแดดสีดำ ลักษณะของเธอเป็นสาวผิวขาวเหลือง ผมยาวสีน้ำตาลแดงซึ่งเป็นสีผมที่ผ่านการย้อมและตัดต่อมาไม่ใช่ของจริง หน้าผากไม่เรียบเนียนเป็นผิวเดียวกัน ดวงตาสองชั้นลึกโหลบริเวณขอบตามีรอยขี้ เธอมักจะหลบตาผู้คนอยู่เสมอ แวตตาเธอมีความเศร้าโศกเจ็บปวดอยู่ จมูกโด่งเป็นแห่ง ใบหน้าของเธอนั้นดูบวมเพราะเธอเพิ่งผ่านการทำศัลยกรรมความงามปรับเปลี่ยนรูปร่างมาได้ไม่นาน บนใบหน้าจึงมีร่องรอยของคราบการใช้ครีมรองพื้นในการกลบรอยขี้รอยแดงซึ่งเป็นผลกระทบจากการทำศัลยกรรมความงามใบหน้าเธอ มักจะเอาผมนั้นมาปิดบังอำพรางใบหน้าบางส่วนที่ตนเองรู้สึกไม่พอใจ ปัจจุบันเธออาศัยอยู่กับแฟนที่กรุงเทพมหานครและยังคงทำศัลยกรรมความงามซ้ำแล้วซ้ำเล่าโดยเปลี่ยนสถานที่ไปทำศัลยกรรมความงามที่ประเทศเกาหลีมากขึ้น เมื่อย้อนไปในวัยเด็กแพรวพราวเป็นหญิงสาวทางภาคอีสาน เธอเติบโตมาในครอบครัวที่มีแม่เป็นผู้เลี้ยงเดี่ยว โดยแม่เธอก็รับราชการเลี้ยงลูกจำนวน 3 คน แพรวพราวเป็นพี่คนโตที่สุดในบ้าน เธอเล่าถึงชีวิตวัยเด็กด้วยสีหน้าแวตตาที่ภาคภูมิใจว่าตั้งแต่เธอจำความเธอก็รับรู้ว่าเป็นคนสวยจากคำชื่นชมและคำบอกเล่าที่เธอมักจะได้ยินจากปากผู้เป็นแม่ของเธออยู่เสมอ กิจกรรมระหว่างแม่ลูกที่เธอทำได้และมีความสุขมากคือการบำรุงผิวพรรณโดยเน้นสมุนไพรที่ไม่เป็นอันตราย เช่นการขูดตัว ขัดผิว พอกหน้า ทำให้เธอเป็นหญิงสาวที่มีอุปนิสัยรักสวยรักงามตั้งแต่เด็ก โดยเธอมองว่าอุปนิสัยดังกล่าวนี้เธอติดมาจากแม่ผู้ซึ่งมีความรักสวยรักงามเช่นกัน

“ตอนเด็กๆจะมีแต่คนเรียกว่าคนสวย และคุณแม่ก็จะเลี้ยงดูแบบว่าจะไม่ให้ใช้เครื่องสำอางเลย แบบว่าสวยแบบธรรมชาติ ห้ามใช้เครื่องสำอางห้ามใช้อะไรกับใบหน้าเด็ดขาดเลย สวยแบบธรรมชาติคือว่าครีม ไม่ต้องทา ห้ามเขียนคิ้ว ห้ามทาปาก ห้ามแต่งหน้าห้ามอะไรเด็ดขาด แม่เขารักสวยรักงามแบบธรรมชาติอิมถ้าจะขัดตัวอะไรจะใช้แบบสมุนไพรแม่จะเป็นคนที่ชื่นชมในความงามของลูกอยู่แล้วจะบอกว่า สวยอยู่แล้วไม่ต้องทำอะไรนะ”

แต่ไม่ใช่เพียงแค่มแม่เท่านั้นที่ชื่นชมในความงามของเธอ แม้แต่ครู และเพื่อนที่โรงเรียนก็ต่างพากันชื่นชมเธอและยอมรับในความงามของเธอทั้งสิ้น โดยเธอจึงมักจะได้ถูกคัดเลือกให้เป็นดาวโรงเรียนและให้ทำกิจกรรมที่โดดเด่นอยู่เป็นประจำเช่นการเป็นดัมเมเยอร์ การเป็นเชียร์ลีดเดอร์ รูปลักษณ์สำหรับเธอในช่วงนั้นจึงเป็นสิ่งที่เธอภาคภูมิใจและสร้างความมั่นใจให้เธอเป็นอย่างมาก แม้แต่ตอนเธอได้เข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัยเพียงลำพังที่กรุงเทพมหานคร ในขณะนั้นเธอก็ยังคงได้รับคำชมจากคนรอบข้างอยู่เสมอว่าเป็นผู้ที่มีความงาม

“ตอนอยู่โรงเรียน เขาจะได้เป็นดาวเป็นดัมเมเยอร์ ถือป้าย เป็นเด็ก เด็กกิจกรรม เป็นเด็กแถวหน้าของโรงเรียนขึ้นชื่อว่าสวย ไซ่ อันนั้นขนาดตอนเด็กนะ พูตมาถึงตอนเรียนมหาลัย กระทั่งเรียนพอโทก็ยังคงแบบพอดูดี ชื่อน้อง... จะมีคนบอกว่าน่ารักน่าตาดี แต่เวลานั้นแหละชีวิตนี้ ฮอตมาก เออ อย่างไรก็ตามเป็นคนที่ยังดี เป็นคนที่ไม่ใครๆ ก็บอกว่าเป็นคนน่ารักเป็นคนสวย ตั้งแต่เด็ก ตั้งแต่จำความได้ตั้งแต่เกิดมีคนบอกคนสวยคนสวย เป็นตัวแทนรุ่นนี้ตลอดเลย จนกระทั่งเรียนมหาลัยใหม่ๆ ก็ยังสวยยิ่งมั่นใจไปให้เลยตอนนั้นมั่นใจมาก ว่าตนเองนี้สวยสวยมาก”

จนกระทั่งวันหนึ่งความภาคภูมิใจในความงามของตัวเธอได้ถูกกลดทอนให้น้อยลง จากการพบเห็นดาราส่งคมยอมรับและยกย่องให้เป็นต้นแบบของความงามผ่านสื่อ ช้าแล้วช้าเล่าเธอจึงเริ่มนำเอารูปลักษณ์ตนเองไปเปรียบเทียบกับดารานั้นเพื่อประเมินความงามของตน โดยยึดว่ารูปลักษณ์ของดารานั้นเป็นต้นแบบของค่านิยมความงามในสมัยนั้นที่เหมาะสมจะเป็นมาตรฐานความงามให้เธอซึ่งการเปรียบเทียบยังทำให้เธอเกิดการปฏิเสธรูปลักษณ์ตนเองที่แท้จริงจนรูปลักษณ์ของตนเองค่อยๆ จางหายไป และนำรูปลักษณ์ที่เป็นต้นแบบของการเปรียบเทียบเข้ามาแทนที่ จนเธอลืมตระหนักว่าตัวเองก็เป็นผู้มีความงามที่สังคมชื่นชมเช่นกัน นำไปสู่ความต้องการที่อยากจะให้รูปลักษณ์ของตนเป็นไปตามบุคคลต้นแบบที่มีอิทธิพลสูงมากต่อคนในสังคมเช่นดารา ซึ่งการเปรียบเทียบแสดงให้เห็นถึงการเฝ้าระวังหวาดกลัวว่าจะมีผู้ที่มีรูปลักษณ์งดงามมากกว่าตน เป็นการพยายามขยับมาตรฐานของความงามของตนเองให้สูงขึ้นไปเรื่อยๆ เพื่อให้ตนเองมีรูปลักษณ์ที่สอดคล้องกับความงามในมุมมองของสังคมอย่างพอดี และได้รับการชื่นชมและยอมรับจากสังคมเช่นกันกับต้นแบบ สอดคล้องกับคำกล่าวที่ว่า “Beauty is in the eye of the beholder” นั้นหมายถึงความงามที่ดูเหมือนจะขึ้นอยู่กับมุมมองของแต่ละบุคคล แต่ที่ปฏิเสธไม่ได้ว่ามุมมองของบุคคลเป็นเรื่องที่กำหนดโดยสังคมส่วนใหญ่

การที่ผู้ให้ข้อมูลรายนี้ผู้ซึ่งเคยชื่นชอบและภาคภูมิใจต่อรูปลักษณ์ตนเอง แต่เมื่อตนเองได้เห็นรูปลักษณ์ของดาราส่งคมที่รับการยอมรับว่าเป็นต้นแบบความงามของสังคมผ่านการยอมรับของสังคมนั้นเป็นเสมือนกับดักที่ครอบงำจิตสำนึกของผู้ให้ข้อมูลรายนี้ให้มีมุมมองต่อรูปลักษณ์ตนเองเปลี่ยนแปลงไปจากที่เคยภาคภูมิใจในรูปลักษณ์ความงามของตนเองตั้งแต่เกิด สอดคล้องตามแนวคิดของไฮเดกเกอร์ในลักษณะของการถูกจำกัด (Fallenness) กล่าวคือมนุษย์มักจะดำเนินชีวิตไปภายใต้กระแสของบริบทสังคมรอบข้างกำหนดลักษณะของการมีอยู่ของมนุษย์จึงถูกจำกัดจากบริบทแวดล้อมทางสังคม

“ตั้งแต่อายุ 19 อยากรัดฟัน ก็อยากตัดกรม อยากรุบโหนกตั้งแต่อายุ 19 อยากรทำเพราะว่ารูปร่างหน้ามันใหญ่ก็เห็นดาราคิดเองว่าถ้าหน้าเล็กกว่านี้ไม่มีกรมโหนกไม่ใหญ่หน้ามันจะดูเด็กๆ ใสๆ ไม่แก่กะตัวเอง คือเวลาถ่ายรูป ส่งกระຈຈอะไรก็ไม่รู้ละ สมัยก่อนดาราก็ต้องตา โຕ หน้าเรียวเป็นวีเซฟ จมูกเล็กโด่ง ปากเป็นกระຈຈ”

ส่งผลให้ชีวิตในช่วงนั้นของเธอมักจะหมกมุ่นอยู่กับการเสาะแสวงหาการพัฒนาความงามให้กับตนเองอยู่เสมอ แต่เธอก็ยังไม่คิดจะเลือกวิธีการพัฒนาความงามด้วยการทำศัลยกรรมความงามเพราะความกลัวการผ่าตัด จนวันหนึ่งมีคนรู้จักแนะนำการฉีดสารแปลกปลอมกับหมอเถื่อนซึ่งไม่ใช่แพทย์พร้อมทั้งอวดอ้างสรรพคุณในการพัฒนาความงามของผู้ฉีด โดยนำเอาสถานะภาพทางสังคมไม่ว่าจะเป็นคุณสมบัติทางด้านการศึกษาและอาชีพการงานมากระตุ้นเพื่อให้สร้างความน่าเชื่อถือและจงใจให้เกิดการคล้อยตาม นอกจากนี้เธอก็เห็นว่าวิธีการดังกล่าวกำลังเป็นที่นิยมในกลุ่มวงการพริตตี้ซึ่งเป็นอาชีพที่สังคมให้การยอมรับว่าเป็นผู้มีความงามเช่นเดียวกับดาราดัง ประกอบกับการเห็นแก่ราคาที่ถูกกว่าการทำศัลยกรรมความงามและไม่ต้องเสียเวลาพักฟื้นเป็นเวลานาน เธอจึงตัดสินใจเลือกพัฒนาความงามโดยการฉีดสารแปลกปลอมกับหมอเถื่อน โดยหลงเชื่อคำชักชวนนั้นอย่างสนิทใจ ไม่ได้ระแวงสงสัยหรือมีการหาข้อมูลเพิ่มเติมก่อนตัดสินใจ

“มันเป็นสาวประเภทสองมันบอกมันเก่งจบเกียรตินิยมด้านเคมี มันรักทางด้านนี้ก็เลยถามว่าที่แอ๊ดที่ทำอะไรได้บ้าง นอกจากโบ๊ทอก (เริ่มตัดเสียงแสดงท่าทาง) ที่ทำได้หมดเลยละ จะเอาหาเรียวยิวเซฟ แชนเล็กขาลึก ผมไม่มีเติมได้หมด ผมล้าหนักทำผมได้ทุกอย่างแต่มันมาจุดเปลี่ยนตรงที่พอเราไว้เนื้อเชื่อใจเขามากๆ จบเคมีเกียรตินิยมรุ่นนั้นนั่น เป็นอาจารย์สอนที่มหาลัย..... แล้ววันหนึ่งผลิตยาขึ้นมา แล้วก็บอกว่าพี่ลองฉีดที่มีชื่อพี่ เห็นไหมตอนแรกมันจะยิบ ยิบๆทำปฏิกิริยานะ วันรุ่งขึ้นมันเนียนสวยเลย และมันถูกอิมและก็เป็น เป็นเหมือนกับว่าคนรู้จักแนะนำไปก็เห็นผลที่เขาทำมาแล้วโอเคใช่ไหม อิมเห็นพวกพริตตี้เขาทำแล้วสวยจริง อิมเราเห็นสังคมและพวกนั้นก็เห็นพวกพริตตี้ พริตเตอร์มากันทั้งนั้น เราก็กามเขาว่า อู๋ทำอะไรถึงสวยเสร็จแล้วเขาแนะนำว่าฉีดจุมูกินิดหนึ่ง เขาเป็นคนหูเบาเอาก็เอา ฉีดบู๊บมันขึ้นเลยเขาเป็นคนกลัวการผ่าตัดไงกลัวเจ็บอะไรอย่างเนี่ยอยากสวยแต่กลัวนะ”

ภายหลังการฉีดสารแปลกปลอม เพื่อนๆต่างพากันชื่นชมและยกย่องให้เธอเป็นต้นแบบของความงามมากขึ้น แต่เธอก็ยังคงพยายามเสาะแสวงหาข้อบกพร่องของตนจากการส่องกระจกบ่อยครั้งและเห็นข้อบกพร่องของตนเองอยู่เสมอจนนำไปสู่การพัฒนาความงามโดยการฉีดสารแปลกปลอมเพิ่มขึ้นเรื่อยๆนอกจากนี้การฉีดสารแปลกปลอมยังช่วยให้เธอได้มีรายได้เพิ่มขึ้นจากการแนะนำเพื่อนไปฉีดสารแปลกปลอมกับหมอเถื่อนอีกด้วยยิ่งทำให้เธอรู้สึกพึงพอใจกับการฉีดสารแปลกปลอมมากขึ้นเป็นทวีคูณเธอจึงหวังพึ่งการฉีดสารแปลกปลอมเพียงอย่างเดียวในการพัฒนาความงามของตนโดยไม่สนใจจะศึกษาหาข้อมูลเพิ่มเติมหรือลองไปพัฒนาความงามในรูปแบบอื่น และไม่เห็นความจำเป็นต้องพัฒนาความงามกับผู้เชี่ยวชาญเช่นแพทย์อีกต่อไปนั่นแสดงให้เห็นว่าความต้องการมีอิทธิพลเหนือความมีสติใช้วิจารณญาณในการตัดสินใจ ซึ่งอาจจะนำมาซึ่งความเข้าใจผิดหรือความไม่ปลอดภัยต่อชีวิตโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ตามมาในอนาคตตั่งนั้นจะเห็นได้ว่าความพึงพอใจหรือไม่พึงพอใจจะมีผลต่อพฤติกรรมตามมาโดยโอกาสที่ผู้ให้ข้อมูลจะกลับมาพัฒนาความงามในรูปแบบเดิมซ้ำอีกขึ้นอยู่กับความพึงพอใจเป็นหลัก

“ฉีดโบ๊ทอกอย่างเดียว แล้วรู้สึกว่าดดีใจ เขา ฝีมือเขาฉีดแล้วอยู่นานถ้าเทียบกับที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่งที่ฉีดกับพยาบาลอะนะ ฝีมือมันจะต่างกันเลยอะ ฉีดโบ๊ทอกฉีดจุมูกก็สวยกราบกราบขอบพระคุณกันใหญ่เลย ให้อชีวิตใหม่ทั้ง ที่นี้เราก็ดูใจสิที่นี้ข้อรู้สึกว่าการจะทำสวยไม่ต้องพึ่งหมอผ่าตัดแล้วอะ”

“ผีมือคืออย่างนี้เขาเลยไม่ไปหาหมอแล้ว ตัดใจส่องกระจกทุกวันเลยที่นี้ คือตอนนั้นมันเริ่มสวayıไปตรงไหนก็มีแต่คนมองเหมือน เป็นดาราจนญาติพี่น้องเห็นบอกว่าเราไปทำอะไรมาสวยจัง เพื่อนในมหาวิทยาลัยก็เห็นบอกเราไปทำอะไรมาพาไปทำงานที่นั่นเลย ก็ไปทีนั้นอย่างเดียวเพราะเขาเป็นคนกลัวการผ่าตัดไงกลัวเจ็บกลัวเข็มอะไรอย่างเนี่ยอยากสวยแต่กลัวนะ ฉีดจุมูกมาทันทีไม่ต้องรอให้เขียวให้ข้”

จนกระทั่งเธอรู้สึกว่าใบหน้าของตนเองมีอาการบวมผิดปกติมากขึ้นเรื่อยๆและเริ่มที่จะไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมว่ามีเป็นผู้ความงามเช่นเคย เนื่องจากสังคมเริ่มจะไม่ชื่นชมในรูปลักษณะของเธอและเปลี่ยนมาเป็นซักถามว่าเธอไปทำอะไรกับใบหน้ามาทำให้เธอผู้ซึ่งเคยมีความภาคภูมิใจในความงามของตนเป็นอย่างมากไม่สามารถทนรับกับความรู้สึกไม่เป็นที่ยอมรับนี้ได้เกิดเป็นความรู้สึกเสียใจ โกรธ และนำไปสู่ความรู้สึกสงสัยว่าทำไมต้องเกิดเหตุการณ์แบบนี้กับตนเองจนกลายเป็นการกล่าวโทษตนเอง ซึ่งการโทษตนเองนั้น (Introjection) เป็นกระบวนการรับรู้ที่เกิดจากการนำความคิด ความเชื่อ ทัศนคติและอื่นๆเข้ามาไว้เป็นของตนเอง เมื่อเกิดข้อผิดพลาดขึ้นจึงทำให้เกิดการยอมรับตนเองได้ยาก มีการมองตนเองเปลี่ยนไปในด้านลบ นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นถึงการไม่สามารถยอมรับตัวตนของตนเองได้จึงใช้กลไกการป้องกันทางจิตด้วยการกล่าวโทษผู้อื่นตามมา(Projection) โดยการย้ายหรือโยนความรู้สึกผิดหรือความรับผิดชอบที่เกิดจากผลของการกระทำของตนเอง หรือผลจากความคิดที่ไม่เหมาะสมของตนไปให้บุคคลอื่นเพื่อให้ความรู้สึกผิดนั้นลดน้อยลง เป็นการลดความรู้สึกที่กำลังบั่นทอนจิตใจตนเองลงอีกด้วย

หากอธิบายเรื่องอัตถิภาวะตามแนวคิดของไฮเดกเกอร์ ในการพิจารณาโครงสร้างของภาวะการเป็นอยู่ (structure of being) ของมนุษย์ (Schutz. 1970) จะเห็นได้ว่า ผู้ให้ข้อมูลรายนี้เกิดมาที่มีการรับรู้ที่ตนเองมีความงามซึ่งแสดงให้เห็นถึงการยอมรับข้อเท็จจริง (Facticity) แต่การรับรู้ดังกล่าวก็เกิดจากการที่สังคมและผู้เป็นแม่กำหนดให้เธอมีการรับรู้เช่นนั้น ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการมีอิสระในการรับรู้รูปลักษณะของตนเองแต่อิสระนั้นก็ถูกครอบงำด้วยสังคมอยู่ดี (Falleness) แต่เมื่อผู้ให้ข้อมูลเห็นว่าสังคมปฏิบัติต่อตนเองแตกต่างไป ไม่ยอมรับในความงามของตนเองเหมือนเคยทำให้ผู้ให้ข้อมูลรายนี้เกิดการทำความเข้าใจในตนเองใหม่ (understanding) ว่ารูปลักษณะที่มีอยู่ของตนไม่มีความงามแล้ว จึงเกิดเป็นความรู้สึกเสียใจ กลัวว่าตนเองจะไม่มีความงามตามค่านิยมที่สังคมกำหนดโทษว่าเป็นความผิดตนเองและคนอื่น ซึ่งเป็นการแสดงออกให้เห็นถึงการรับรู้ตัวตนของตนเองผ่านจิตใจ (state of mind) พฤติกรรมของผู้ให้ข้อมูลจึงเปลี่ยนแปลงไปไม่ภาคภูมิใจในรูปลักษณะตนเองเหมือนเคยจึงต้องพยายามจะแสวงหาการพัฒนาความงามเพื่อให้สังคมยอมรับและกลับไปมีตัวตนของการเป็นคนที่มีความงามต่อไป (Falleness)

“หน้ามันบวม หน้าผิดปกติไม่มีใครทักเขาบอกว่าเขาสวยอีกเลย มีแต่คนถามว่าทำไมหน้าบวม ไหนไปทำอะไรมาอีก อะไรแบบนี้เขาร้องให้เกือบทุกวันเลยทำไมหน้าเป็นอย่างนี้ เสียใจ ร้องให้เสียใจ โทษคนที่ทำ โทษหมอ โทษหมอเถื่อน โทษสารพัดเลย โทษตัวเองด้วย”

ในช่วงเวลานั้นเธอจึงไม่รีรอที่จะตัดสินใจทำศัลยกรรมความงามใบหน้าโดยละทิ้งความกลัวต่างๆที่เธอเคยมีต่อการทำศัลยกรรมความงามไปแล้วหันมาใช้เวลาส่วนใหญ่ในการศึกษาหาข้อมูลการทำศัลยกรรมความงามด้วยตนเองจากหลากหลายแหล่งไม่ว่าจะเป็นจากอินเทอร์เน็ตหรือการเข้าพบปรึกษาแพทย์หลากหลายที่เพียงลำพัง เพราะความอับอายไม่กล้าที่จะปรึกษาใครในระหว่างนั้นเธอจะตระเวนหาแหล่งทำศัลยกรรมความงามใบหน้าไปเรื่อยๆ เพื่อจะแก้ไขรูปลักษณ์ตนเองให้มีความงามมากขึ้นเพิ่มเติม ถึงแม้เธอจะถูกแพทย์ส่วนใหญ่ปฏิเสธและแนะนำให้เธอไปพบแพทย์รักษาโรค หรือไม่ก็แนะนำให้เธอรอเวลาและไม่ควรทำอะไรเพิ่มเติมโดยแพทย์พิจารณาแล้วว่าใบหน้าของเธอจะกลับมาเป็นปกติได้แต่เธอก็ไม่อาจจะรอเวลาหรือปฏิบัติตามคำแนะนำของแพทย์ได้โดยเธอมองว่าบริเวณใบหน้าเป็นพื้นที่สำคัญของร่างกายในการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นๆ เพราะเป็นบริเวณที่มองเห็นได้ชัดกว่าส่วนอื่นของร่างกายและปกปิดได้ยากดังนั้นเธอจึงทนไม่ได้ที่จะให้สังคมร่วมกันแสดงออกกับเธอทั้งทางวาจา สีหน้า ท่าทางให้เธอรับรู้ว่าคุณภาพตนเองมีความแตกต่างไปจากคนในสังคมปกติ

“อ้ออันนั้นช่วงปีแรกปีที่สอง หมอไหนก็รักษาไม่ได้ ไม่อยากแก้ไขบอกแล้วอย่าไปทำอะไร แต่เรารู้สึกว่ามันใหญ่ใครจะทนให้มีแต่คนถาม เรายังต้องอยู่ในสังคมหน้าเราเป็นแบบนี้เราจะไปสู้หน้าใครได้จะให้เรานั่งอยู่เฉยๆเราทำไม่ได้หรอกมันต้องทำอะไรสักอย่างหมอกันนี่ไม่ทำก็ต้องมีสักคนที่ทำละเขาว่าเขายังต้องทำไปเรื่อยๆ”

สุดท้ายเธอก็ได้ทำศัลยกรรมความงามใบหน้าสมความตั้งใจหลังจากที่พยายามแสวงหาสถานที่ทำศัลยกรรมความงามใบหน้ามานาน โดยเธอเลือกที่จะเชื่อคำแนะนำของบุคคลอื่นๆที่ให้ข้อมูลไว้ตามอินเทอร์เน็ตและด้วยความต้องการอยากจะทำให้ใบหน้าของตนเองมีความงามประกอบกับเธอมองว่าตนเองไม่มีทางเลือกมากนักทำให้เธอไม่ได้สืบประวัติของแพทย์ศัลยกรรมความงามให้ดีพอ จึงหลงเชื่อไปศัลยกรรมความงามใบหน้ากับแพทย์ที่มีประวัติเคยทำผู้อื่นเสียชีวิตจากการทำศัลยกรรมความงามมาก่อน และดูเหมือนว่าการทำศัลยกรรมความงามครั้งแรกนั้นก็ไม่ได้สร้างความพึงพอใจในรูปลักษณ์ของตนเองให้มากขึ้นอย่างที่ตั้งใจไว้

“เราก็ก่อนหน้าเราเปิดหาเปิดเน็ตไปเรื่อยๆ เว็บดั่งดั่งดั่งดั่งอะไร เขานะหาคลินิกที่รับทำจนมาเจอหมอกคนหนึ่งมีคนแนะนำ ไปหาหมอ หมอทำให้หลังจากที่ไปหาหมอมหมอไหนก็ไม่ทำให้หมอบอกปกติดีแล้ว หมอนั้นคิดราคาห้าหมื่นบาท ให้กินยาแล้วขึ้นเตียงเลย ตอนนั้นใจเต้นมากกลัว ไหนๆก็ไหนๆ ทำก็ทำไม่ได้คุ้ยอะไรมาก หมอบอกทำได้ทำให้หมอเอาไขมันใต้ตาออกข้างหนึ่ง ปรากฏว่าใช้เวลาในการทำ 2-3 ชั่วโมงทำเสร็จหน้าก็บวมใช้ไหม แต่เราก็กังไม่ตกใจอะไรเพราะคิดว่าเพิ่งทำมาตัดใช้ไหม”

“ใช่ที่เขาเคยดูดูไขมันคนตาย ที่เชียงใหม่แล้วย้ายมากรุงเทพ เขารู้ตอนไปตอนนั้นตัวเองก็เห็นคลินิกอยู่ในตรอกเล็กๆ มีตึกๆ คลินิกเจียบๆ ไม่ค่อยมีคน มีคนหนึ่งเป็นเหมือนเมียหมอน้ำดูเหมือนคนทำศัลยกรรมผิวดูออกว่าศัลยกรรมเลยไม่สวย ไปถึงหมอให้กินยาขึ้นเตียงบอกได้ๆ ยังไม่ได้คุ้ยอะไรละเอียดเลย เขาก็คิดนะว่ามาแล้ว และก็หมอนั้นก็ไม่แก้ไขอะ เลยตัดสินใจทำไป”

จึงทำให้ความทุกข์ใจที่มีต่อไปหน้าของเธอยังคงอยู่เพราะเธอยังคงรู้สึกว่ารูปลักษณ์ของตนเองยังไม่ได้รับรับการยอมรับจากสังคมเท่าเดิม เธอจึงยังคงใช้เวลาส่วนใหญ่ในชีวิตหมดไปกับการส่องกระจกและหมกมุ่นครุ่นคิดถึงรูปลักษณ์ของตนเองเพื่อหาหนทางในการพัฒนาความงามเพิ่มมากขึ้น โดยเธอยังคงเชื่อมั่นว่าศัลยกรรมความงามจะพัฒนารูปลักษณ์ของตนให้มีความงามเพิ่มขึ้นได้ เพราะเธอเห็นรูปลักษณ์ของคนอื่นที่ทำให้ศัลยกรรมความงามเป็นแบบอย่าง นำมาสู่การทำศัลยกรรมความงามใบหน้าครั้งที่ 2 ตามมาในเวลาไม่นานโดยในครั้งนี้เธอได้เลือกที่จะเปลี่ยนสถานที่ในการทำศัลยกรรมความงาม โดยได้บทรียนจากการผ่านประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงามครั้งแรกทำให้มีเธอการเตรียมตัวในการคัดสรรแพทย์และให้ความสำคัญในการเลือกสถานที่ทำศัลยกรรมความงามโดยไม่คิดจะหนีไปพัฒนาความงามกับหมอเถื่อนหรือหมอศัลยกรรมความงามคนเดิมอีกเลยอีก

“คือผลที่ได้มันก็ยังไม่สวยเหมือนเดิมเอาะคนอื่นสวยได้เราก็ต้องสวยได้สิ คือเข้าใจใหม่ว่ามันทุกข์มาก ทุกข์ใจมาก คนเคยสวยอะอิม คืออยู่ไม่ได้ ทั้งวันทั้งคืนส่องแต่กระจกหาแต่วิธีแก้ มันไม่ได้ผลลัพธ์ที่เราหวัง ที่นี้เริ่มเครียด เขาเลยคิดจะทำอีกรอบไปทำกระพุ้งแก้ม เพราะคิดว่าหน้ามันอาจจะบวมเพราะกระพุ้งแก้มก็ได้ก็ไม่ได้รู้คิดเอาเอง แต่ไม่หาหมอเถื่อนแล้วนะถ้าหาต้องหมอศัลยกรรมตามที่เขามีใบประกอบวิชาชีพถูกต้องต้องศึกษาประวัติหมอดีขึ้น”

จนกระทั่งเธอเริ่มก้าวเข้าสู่การเสพติดศัลยกรรมความงามอย่างไม่รู้ตัว โดยหลังจากการทำศัลยกรรมความงามครั้งที่ 2 ผ่านไป เธอเองก็ยังไม่สามารถเรียกความภาคภูมิใจในรูปลักษณ์ตนเองกลับมาไม่ได้ ช่วงชีวิตในตอนนั้นเธอรับรู้ได้ว่ามันจะไม่เหมือนเดิมอีกต่อไปแล้ว การรับรู้ดังกล่าวกลายมาเป็นตัวควบคุมความคิดความรู้สึกและพฤติกรรมที่แสดงออกของเธอให้เปลี่ยนแปลงไป โดยเห็นได้ชัดจากจากที่เธอเปรียบเทียบชีวิตในช่วงนี้นั้นว่า “เหมือนตายทั้งเป็น” คงเป็นคำกล่าวที่สะท้อนเห็นถึงความทุกข์ทรมานจากการไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม ทำให้เธอห่างหายจากช่วงเวลาที่มีความสุข อุปนิสัยเธอจึงเริ่มเปลี่ยนแปลงไปไม่มีความมั่นใจในตนเองเหมือนเคย เป็นกังวลทุกครั้งเวลาพูดคุยสนทนากับผู้อื่น เพราะกังวลว่าสายตาของคนอื่นจะจับจ้องและสังเกตเห็นความผิดปกติบนใบหน้าของตน ทำให้เธอมักจะหลบสายตาผู้อื่นอยู่เสมอโดยการหาอะไรมาปิดบังหน้าตาตนเองตลอดเวลา ไม่กล้าสบตาผู้คน ทำให้การออกไปนอกบ้านพบปะผู้คนของเธอกลายเป็นเรื่องที่น่าอึดอัดสำหรับเธอมาก เธอจึงเลือกที่จะเก็บเนื้อเก็บตัวอยู่บ้านเป็นส่วนใหญ่ วนเวียนอยู่กับความคิดที่ว่ารูปลักษณ์ของตนไม่สวยงามนำไปสู่ความต้องการที่อยากจะทำแต่ศัลยกรรมความงามมากขึ้น จนทำให้เธอมักจะนอนก้นไม่ค่อยหลับและมีพฤติกรรมนั่งอยู่หน้ากระจกเป็นเวลานานแล้วก็ร้องไห้กับตนเองบ่อยครั้งหรือไม่เธอก็มักจะใช้เวลาอยู่กับหน้าคอมพิวเตอร์เพื่อหาข้อมูลการทำศัลยกรรมความงามเป็นส่วนใหญ่จนทำให้ความสนใจตนเองด้านอื่นๆ ในชีวิตลดลงไม่ว่าจะเป็นเรื่องงาน การเข้าสังคมจนดำรงชีวิตของเธอได้รับผลกระทบเป็นอย่างมาก

“อุปนิสัยใจคอก็เปลี่ยน จากคนร่าเริงกลายเป็นคน ที่ไม่ยิ้มไม่แย้ม ไม่อยากยิ้มเพราะไม่มั่นใจใบหน้าของตนเองแล้วแบบเป็นคนเก็บตัว”

“ตะเองรู้ใหม่งานการไม่ทำเอาแต่เปิดเน็ต นอนก้นไม่หลับ นอนไปสองชั่วโมงก็ตื่น ตื่นมากก็คว้ากระจกส่องหน้า ตื่นมากก็มานั่งมองตัวเองหน้ากระจก ร้องไห้ ตอนนั้นเหมือนตายทั้งเป็น เริ่มอยู่กับตัวเองมากขึ้น ไม่อยากไปทำงานการออกไปเจอเพื่อน ไปงานแต่งงานงานสังสรรค์แทนที่จะเอาตังส์ไปใช้จ่ายซื้อเสื้อผ้า ซื้อของใช้ คือมันไม่มีเลย ในหัวมีแต่ศัลยกรรมความงาม ไม่อะไรเลยนอกนั้น จิตใจห่อเหี่ยว เบื่อไม่อยากไปไหน เก็บตัวอยู่บ้าน”

แต่เธอก็ยังคงมีความหวังว่าการทำศัลยกรรมความงามใบหน้าจะสามารถทำให้เธอมีความงามมากขึ้นได้ตามคำแนะนำและการโฆษณาจากสถานประกอบการในการทำศัลยกรรมความงามแห่งหนึ่ง ที่พยายามนำเสนอวิวัฒนาการการทำศัลยกรรมความงามใบหน้าที่ล้ำสมัยมากกว่าที่อื่น และนำใบหน้าของผู้ที่ผ่านการทำศัลยกรรมความงามด้วยวิธีการดังกล่าวมากรันตีและยืนยันผลลัพธ์พร้อมทั้งให้ข้อมูล ซึ่งสร้างให้เธอมีความมั่นใจมากกว่าใบหน้าของหลังการทำศัลยกรรมความงามในครั้งนี่จะมีความงามเพิ่มมากขึ้น เธอจึงนำพาชีวิตตนเองมาสู่การทำศัลยกรรมความงามครั้งมาโดยไม่ลังเลและในครั้งนี่เธอได้รับคำแนะนำจากแพทย์ให้ปรับเปลี่ยนรูปแบบในการทำศัลยกรรมความงามของตนเสียใหม่จากการทำศัลยกรรมความงามเพียงอวัยวะเดียวเป็นหลากหลายอวัยวะมากขึ้นเนื่องจากแพทย์เห็นว่าจะทำศัลยกรรมความงามหลายตำแหน่งในคราวเดียวกันจะช่วยให้เธอเห็นการเปลี่ยนแปลงของรูปลักษณะตนเองชัดเจนกว่าการทำศัลยกรรมความงามในครั้งที่ผ่านมา เธอเองก็สยมน้อมต่ออำนาจความรู้ของแพทย์ที่มีมากกว่าตนเองจึงทำให้เธอปฏิบัติตามและเชื่อฟังคำแนะนำนั้นอย่างไม่มีรีรอ สิบหนึ่งมาถึงภายหลังการทำศัลยกรรมความงาม ผลลัพธ์ที่ได้ก็ทำให้เธอมีความพอใจในรูปลักษณะตนเองมากขึ้นแต่เธอมองว่ารูปลักษณะของตนน่าจะมีงามได้มากกว่านี้ นำไปสู่การแก้ไขปรับปรุง เปลี่ยนแปลงรูปลักษณะในตำแหน่งเดิมและตำแหน่งใหม่ไปเรื่อยๆจากสถานที่ทำศัลยกรรมความงามที่เดิมอยู่หลายครั้งเสมือนกับว่ารูปลักษณะของเธอเป็นโครงการที่สร้างไม่มีวันเสร็จทำให้ในช่วงเวลานั้นเธอต้องสูญเสียทรัพย์สินและใช้เวลาให้หมดไปกับการหมกมุ่นต่อการทำศัลยกรรมความงามใบหน้าของเธอเป็นอย่างมาก ใบหน้าของเธอจึงได้รับผลกระทบจากการทำศัลยกรรมความงามมากกว่าทุกครั้งที่ผ่านมา

“พอมานึกถึงคราวนี้หมอบอกเราว่าเราเอาตรงนี้ออกดีไหมตรงนี้ด้วย มันจะช่วยเสริมกันเราจึงตัดสินใจไปทำคาง คางก็สั้นลงก็พอใจแต่หมอบอกให้ใส่คางปลอมเข้าไปเราไม่ชอบใจ แต่โดยรวมก็พอใจ เสียเงินหลายแสนกับหมอ..... แก่คางเอา หน้าผากออก เอาที่จมูกออกทำจมูกใหม่ หน้าผากก็แก้อีกรอบหนึ่ง สองรอบก็หมดไป หลายแสนอยู่เหมือนกัน สู้ห่าหกแสน”

แต่ผู้ให้ข้อมูลก็ไม่หยุดที่จะทำศัลยกรรมความงามยังคงตระเวนหาที่ทำศัลยกรรมความงามต่อไป ยังคงไม่ฟังคำเตือนของแพทย์และจากการมีประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงามซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนเกิดความรู้สึกเคยชิน และได้เรียนรู้วิธีการทำศัลยกรรมความงามผ่านการสังเกต เธอจึงเชื่อมั่นว่าตนเองสามารถจะจัดการทำศัลยกรรมความงามด้วยตนเองได้จึงหันมาพึ่งศัลยกรรมความงามแบบ DIY Plastic Surgery หรือ การลงมือศัลยกรรมความงามด้วยตัวเองซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวนอกจากจะมีได้ช่วยทำให้รูปลักษณะมีความงามมากขึ้นตรงข้ามอาจนำไปสู่โอกาสที่จะเกิดผลเสียร้ายแรงตามมาได้ง่าย เพราะการทำศัลยกรรมความงามด้วยตนเองเป็นการจัดการโดยปราศจากความรู้ที่แท้จริง

“หลังจากนั้นเราก็ตาหมอบอกอีก แต่หมอบอกว่าอย่าทำปล่อยมันไว้ก่อน เราก็บีบแอมไปหาหมอบอกที่อื่นใช้ไหม เขาเคยลองจิ้มเองเอง มันไม่ได้กลัวเจ็บแล้วทำมาตั้งหลายครั้งมันแบบคิดว่าอาจจะช่วยได้เอาเข็มเบอร์ใหญ่ๆ นี่ละจิ้มเอาเพื่อแบบไขมันเลือดอะไรมันจะออกมาทำให้หน้าเราหายดีขึ้นแต่มันก็ไม่หายเหะหน้าซ้ำกว่าเดิมอีก”

และเธอก็สังเกตเห็นได้ว่าในขอบเขตของความสัมพันธ์ของตนกับบุคคลในสังคมหรือเพื่อนฝูงใกล้ชิดต่างก็มีปฏิกริยาเปลี่ยนแปลงไปไม่เหมือนเดิม เช่นการจับจ้องมองด้วยสายตา ไม่กล้าเข้ามาพูดคุย ซุบซิบนินทา ไม่ทักทายบางครั้งทำเหมือนเธอเป็นคนไม่รู้จัก และโดยเฉพาะการที่สังคมที่นำบุคลิกของเธอมาล้อเลียน พูดเล่น และเห็นว่าเป็นเรื่องตลก สนุกสนาน โดยการเอาบุคลิกของเธอไปเปรียบให้เป็นผู้เสพติดตัลยกรรมความงามซึ่งเป็นบุคคลที่ไม่พึงปรารถนาของสังคมซึ่งเป็นการเปรียบเทียบให้เธอรู้สึกว่าตนเองถูกสังคมจัดวางไว้ในตำแหน่งใหม่ที่ไม่ปกติ แปลกประหลาด ทำให้บุคลิกของเธอกลายเป็นส่วนที่เป็นปมด้อย ไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม และยังผลให้เกิดความรังเกียจ เธอรู้สึกด้อยค่าอับอาย เจ็บปวด เสียใจร้องไห้ มองบุคลิกของตนเองในแง่ลบตามมา หรือแม้แต่ในบางครั้งการที่เธอได้รับคำพูดที่แสดงถึงความเห็นใจ เป็นห่วงเป็นใย สงสาร ซึ่งดูเหมือนจะเป็นปฏิสัมพันธ์เชิงบวกแต่สำหรับเธอแล้วมันมีนัยยะที่สื่อถึงความมีบุคลิกแตกต่างและด้อยกว่าคนทั่วไปในสังคม โดยที่บุคคลในสังคมก็อาจจะนึกไม่ถึง เนื่องจากคำพูดดังกล่าวทำให้เธอแยกความรู้สึกโดนจ้องจับผิดและเป็นการตอกย้ำความผิดพลาดของตนเองอยู่เสมอ ส่งเสริมให้ตัวเธอมีมุมมองต่อบุคลิกตนเองในลักษณะที่แปลกแยก นำมาซึ่งความมึนงง ไม่มั่นใจในตนเองรู้สึกโดดเดี่ยวขาดคนเข้าใจ หัวเหว ส่งผลต่อความสัมพันธ์ของเธอกับบุคคลอื่นในสังคมตามมา

“ญาติๆมีปฏิกริยาทุกคนคือมองหน้าแล้วก็ไม่คุย คือมองหน้าแล้วแบบไปทำอะไรมาเงี่ยมองแบบไม่เคยเห็น แล้วไม่ค่อยกับเราญาติเป็นกันทุกคนเลยไม่ค่อยด้วยแต่ไปซุบซิบนินทาเราว่าเราหน้าประหลาดคือมองด้วยหางตาอย่างเงี่ย เคยเป็นปะเดินๆไปแล้ว คนมองเราเหมือนคนแปลกประหลาดขนาดคนรู้จักกัน ก็มองเหมือนคนไม่รู้จักกันไปเลย แม้แต่เพื่อนขาบางคนเจอเรามีปฏิกริยา มองแบบแปลกไปจากเดิม มองแล้วไม่กล้าพูดกลั้ทักเพื่อนบอกแม่ไปทำหน้าที่มาสะบัดเบี่ยงหมดเลย หัวเราะใส่เรา ยิ่งตอกย้ำความเจ็บปวดเรามีคนเรียกอะไรนะ ..... (นักร้องที่ยอมรับกับสังคมเสพติดตัลยกรรมความงามจนใบหน้าเปลี่ยนแปลงไป)บางละ .....(เป็นผู้ที่มีหน้าตาในวงการสังคมที่ทำการตัลยกรรมความงามจนใบหน้ามีความผิดปกติ) อู๋ย น้ำตาตกเลย (หัวเราะและแววตาเศร้าอย่างเห็นได้ชัด ไม่สบตาผู้สัมภาษณ์เลย) อืม นั่นแหละรับไม่ได้ .....(นักร้องผู้หญิงที่มีบุคลิกผิดปกติจากการทำการตัลยกรรมความงาม)บางละมันรับไม่ได้ตัวเองเข้าใจใช้ไหม”

“หรือใครๆมาพูดสงสาร คือไม่ต้องพูดดีกว่าไหมไม่อยากได้ยินอะไร มันดูแบบด้อยค่าครั้งหนึ่งเขาเคยออกไปเจอเพื่อนๆ แล้วเพื่อนถ่ายรูปลงเฟส แล้วแท็กมา เขาไม่อยากถ่ายรูปเลย เครียดมากมันรับไม่ได้หน้ามันผิดรูปผิดร่าง มันพูดเห็นแล้วเครียด บางทีก็มาถามไปทำอะไรมา ประโยคเจ็บปวดที่สุด ยิ่งมาถามเหมือนเห็นใจไม่ต้องอะ ไปทำอะไรมา ไม่น่าเลยของเดิมที่อยู่แล้ว หรือของเดิมสวยกว่านะ ทำมาซะละเซียว นั่นแหละ”

ด้วยบุคลิกของเธอและพฤติกรรมการทำตัลยกรรมความงามเข้าไปซ้ำมาอย่างไม่หยุดหย่อน ทำให้สังคมมีปฏิกริยาโต้ตอบพฤติกรรมของเธอในลักษณะของการสร้างตราบาป (Stigma) มองเธอเป็นตัวประหลาด ผิดปกติ เป็นผู้เสพติดตัลยกรรมความงาม ไม่รู้จักพอใจในบุคลิกของตน บางก็นำพฤติกรรมของเธอไปเปรียบเทียบกับความเป็นโรคทางจิตจากภาพของผู้เสพติดตัลยกรรมความงามตามการรับรู้ของสังคมที่สะท้อนผ่านการนำเสนอจากสื่อต่างๆ ในแง่มุมมองของผู้มีความไม่ปกติแตกต่างจากคนทั่วไปแต่สำหรับเธอการทำตัลยกรรมความงามเข้าไปซ้ำมาอย่างไม่หยุดหย่อนของเธอนั้นเป็นเพียงการพยายามจะแก้ไขใบหน้าของเธอเองให้ดังตาม เพราะเธอ

รู้สึกว้าไบหน้าของเธอทำให้เธอต้องใช้ชีวิตอยู่ในสังคมอย่างยากลำบาก เธอจึงมองว่าตนเองไม่ได้เสพติดตัณหากรรม ความงาม และพยายามปฏิเสธตราประทับที่สังคมมอบให้ ซึ่งจากปฏิเสธดังกล่าวก็เป็นผลมาจากปฏิกิริยาตอบสนอง ต่อความวิตกกังวลสูงและหวาดกลัวว่าตนเองจะถูกสังคมจัดให้เป็นคนไม่ปกติ

“สังคมมองเขาว่ายายคนนี้เสพติดตัณหากรรม อิมจะถูกสังคมมองว่าแบบว่าเป็นบ้าตัณหากรรมไปแล้ว ดูลิทำงานหน้า พังไม่เห็นจะดีคืออย่างที่เป็นชาวจริงๆแล้วเราไม่ได้เสพติดตัณหากรรมเพียงแค่ว่าต้องแก้ไขหน้าเพื่อกลับมาเหมือนเดิม ก่อนไม่ได้ทำตัณหากรรมความงาม เราเลยจะรู้สึก คือเราเป็นทุกข์เราอยู่ในสังคมนั้นลำบากแต่ใครจะเข้าใจเขาก็มองว่าเรา เสพติดอยู่ดี”

การที่เธอถูกสังคมมองเป็นตัวประหลาด โดยตีตราว่าเป็นผู้เสพติดตัณหากรรมความงามหรือการถูกสังคม ล้อเลียนเกี่ยวกับใบหน้า เป็นสิ่งที่สร้างความรู้สึกอับอาย และไม่มั่นใจเวลาถูกคนอื่นจ้องมอง แสดงให้เห็นถึงความ อ่อนไหวต่อสายตาที่จ้องมอง โดยคิดว่าการจ้องมองนั้นเป็นการใช้อำนาจในสังคมที่กระทำต่อตน จนทำให้เธอต้อง ปิดบังอำพรางใบหน้า ไม่ว่าจะเป็นการใส่หน้ากาก การเอาหมวกปิดหน้า การใส่แว่นกันแดด หรือแม้แต่การหลบสายตา และพยายามเดินหนีผู้คน โดยเชื่อว่าการปิดบังใบหน้าจะช่วยอำพรางรูปลักษณ์ที่ผิดปกติของตนได้ ทำให้ตนเองดู ไม่แปลกประหลาดจากคนอื่นและจะช่วยให้สังคมไม่ตีตราตน แสดงให้เห็นว่ารูปลักษณ์ของเธอได้กลายมาเป็นตัว ควบคุมความคิดความรู้สึกของตน

“อิม มันมีผล งานเขาต้องออกไปเจอไปตรวจตามที่ต่างๆ บางที่ต้องปิดแมสตลอด (หน้ากาก) จะถามอะไรเขาก็ ไม่ค่อยมั่นใจมันก็มีผล (เสียงสั้นเครือ เหมือนจะร้องไห้ ตาแดง จมูกแดง) เจ็บ... แล้วไปคนชอบถามอะ คนที่เราไป ตรวจชอบถามเป็นอะไรยังเราก็ไม่อยากจะตอบตอบไปเขาจะถามว่าไปทำอะไร”

นานวันเข้าจึงเกิดเป็นภาวะเครียดที่สะสมทำให้เกิดการเสียดสมดุลทางจิตส่งผลกระทบต่ออาการดำรงชีวิต อย่างเห็นได้ชัด ซึ่งเธอมักแสดงออกมาในลักษณะของความรู้สึกท้อแท้ ลึกลับ หดหู่ ห่อเหี่ยวจิตใจ และหมด อารมณ์สนุกสนานเปลือยเปลือย หรือหมดอาลัยตายอยาก มองโลกมองสภาพทุกอย่างในด้านลบมีความรู้สึกเบื่อและ หมดความสนใจในสิ่งต่างๆที่จวนจรประจำวันที่เคยทำก็ไม่อยากทำกิจกรรมต่างๆ ที่เคยชอบก็รู้สึกเบื่อและไม่สนใจ แสดงให้เห็นถึงภาวะสิ้นยินดีคือ ไม่มีความสนใจหรือพึงพอใจในกิจกรรมที่โดยปกติเป็นที่น่าพึงพอใจจนกลายเป็น คนขาดความเชื่อมั่นในตนเอง วิตกกังวล ทำให้เกิดผลกระทบต่อความสัมพันธ์กับผู้อื่น โดยในระยะแรกเธออาจจะ เข้าสังคมอย่างเสียดไม่ได้ จนกระทั่งสังคมที่ละน้อยและมักจะคิดไปเองว่าตนเองไม่มีคุณค่าเพียงพอ จนนำไปสู่การขาด ความนับถือตนเอง ไม่หลงเหลือความภาคภูมิใจในตนเองแสดงออกโดยการเลิกสนใจตนเองละทิ้งสังคมในที่สุด

“เครียดสุดๆอะ เครียดสุดๆก็ไม่ถึงกับขั้นฆ่าตัวตายหรอกนะ คือไม่ไปไหนเลยพยายามจะอยู่แต่ในบ้าน เบื่อไม่แต่ง เนื้อแต่งตัว ไม่ทำ ผมเผ้าอะไรก็ไม่ทำ ไม่ซื้อเสื้อผ้า นั้นแหละไม่เจอคนเลยหลายปีนะหน้าไม่สวยแต่งไปก็ไม่สวย” (แพรวพราว)

ทำให้เธอหันมาเผชิญชีวิตในช่วงนี้ใหม่โดยการหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่ออกจากบ้านสะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึกไม่ปลอดภัยหรือรู้สึกอึดอัดจึงต้องหลีกเลี่ยงให้พ้นจากสภาพนั้นแล้วแยกออกมาอยู่คนเดียว ซึ่งเป็นกลไกการป้องกันตนเองโดยการถอยหนีเพื่อลดความกลัว ความวิตกกังวล และความเครียด โดยการหลีกเลี่ยงออกจากสถานการณ์ที่ตัวบุคคลและสิ่งแวดล้อมก่อให้เกิดความรู้สึกดังกล่าว ซึ่งการหลีกเลี่ยงจัดได้ว่าเป็นการใช้กลไกป้องกันตนเองชนิดหนึ่งที่อาจจะก่อให้เกิดผลเสียมากกว่าผลดีเนื่องจากการหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่สามารถแก้ไขปัญหาหรือสถานการณ์ในแบบเผชิญหน้า และไม่สามารถเข้าไปอยู่ในโลกของความเป็นจริงได้ เชื่อมโยงเป็นปัญหาความวิตกกังวลทางสังคมเป็นผลมาจากอคติในการแปลความสถานการณ์ทางสังคม หรือเกิดจากความรู้สึกในทางลบจึงส่งผลต่อพฤติกรรมที่แสดงออกมาทำให้เกิดมุมมองต่อรูปลักษณ์ของตนในแง่ลบมากขึ้น เพราะความรู้สึกเกี่ยวกับตัวเองของมนุษย์พัฒนามาจากปฏิกิริยาของผู้อื่นที่มีความคิดเห็นต่อตัวเราผ่านคำบอกเล่าหรือคำพูดต่างๆ ของผู้อื่นในสังคมประกอบด้วยภาพลักษณ์ของเราที่มีต่อตนเอง และจินตนาการของผู้อื่นที่ตัดสินภาพลักษณ์นั้น และความรู้สึกของเราที่มีต่อจินตนาการนั้น ซึ่งทั้งหมดจะเชื่อมโยงไปสู่ความรู้สึกเราที่มีต่อตนเองตามมา จึงทำให้เธอเริ่มเห็นพ้องกับความความคิดเห็นของผู้อื่นที่มีต่อรูปลักษณ์ตนเองจนกลายเป็นการขาดความมั่นใจในตนเองมากยิ่งขึ้นซึ่งอาจจะส่งผลกระทบต่อจิตใจตามมา เธอจึงหลบหลีกไม่ออกสังคมซึ่งอาจจะเกิดจากอคติด้านความทรงจำ อคติจากความสนใจ อคติจากการตัดสินใจ วิธีการแปลความหมายของสถานการณ์ เกิดเป็นความหวาดระแวงในปฏิสัมพันธ์กับสังคม จึงนำไปสู่ผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตประจำวัน การเข้าสังคม การทำงาน การเรียน เป็นต้น

“แรกๆไม่ออกจากบ้านนะที่ต่างๆ ไม่ออกเลยไม่กล้ากลัวคนมองว่าเราเสพติดตัณยากรรม ตอนนั้นหน้าผมยังไม่เข้าที่ด้วยล่ะ” เราสองกระซอกเราจจะรู้ว่าหน้าแยจากคนรอบข้างเราบอกอีก คนที่รู้จักเราบอกว่าไม่น่าไปทำเลยของเดิมคืออยู่แล้วอะไรอย่างนี้ใครจะอยากออกไปเจอแบบนี้”

การที่เธอหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่ออกจากบ้าน ไม่ยอมไปทำกิจกรรมตามปกติ เพื่อพยายามเก็บเงินและหาเงินเพื่อนำมาทำศัลยกรรมความงามใบหน้าอย่างเดียว เพราะเธอมองว่าใบหน้าตนเองยังไม่มีความงามถึงออกไปเที่ยวหรือทำกิจกรรมนอกบ้านเธอก็ไม่มีความสุข เธอจึงเลือกที่จะทุ่มเทเวลาทั้งหมดของตนและทรัพย์สินที่ตนหามาได้ให้หมดไปกับการทำศัลยกรรมความงามใบหน้าทำให้สัมพันธ์ภาพในกิจกรรมระหว่างคู่รักที่เคยมีร่วมกันก็ห่างหายไป ทำให้แฟนของเธอผู้เป็นบุคคลใกล้ชิดเธอมากที่สุดต้องมีการปรับเปลี่ยนการดำเนินชีวิตโดยละทิ้งกิจกรรมที่เคยทำเพื่อใช้เวลาในการดูแลเธอทั้งกายและจิตใจให้มากขึ้น นอกจากนี้เธอยังมองว่าเธอยังเป็นตัวการที่เพิ่มภาระค่าใช้จ่ายให้แก่ครอบครัว ซึ่งทำให้แฟนเธอเริ่มไม่พอใจและไม่เห็นด้วยกับพฤติกรรมการการศัลยกรรมความงามซ้ำๆของเธอถึงแม้เธอจะรู้สึกได้ว่าตนเองเป็นภาระกับคนใกล้ชิดเช่นแฟนเป็นอย่างมากก็ตามแต่เธอก็หาได้เสียใจยังคงมีพฤติกรรมที่จะนำไปสู่การทำศัลยกรรมความงามของตนอย่างไม่จบสิ้น โดยเลือกที่จะมองข้ามความรู้สึกของแฟนเพราะเห็นว่าไม่มีใครเข้าใจความรู้สึกและสภาพที่เธอเป็นอยู่ได้ดีเท่าตัวเธอ

“ก่อนนี้จะมีความสุขกับใบหน้าตนเองมากไม่ต้องทำอะไรสวยแล้วอะ แต่ทุกวันนี้ต้องหาเงินเพื่อมารักษาหน้า ไปอ้อนวอนขอเงิน ยืมเงินคนอื่น ต้องเอาเงินแฟนมา ยอมจะไม่ไปเที่ยวไหน ไม่แต่งตัวซื้อของเก็บเงินทำหน้าอย่างเดียว ไปเที่ยวก็ไม่มีความสุขหรอกแฟนเขาก็ได้รับผลกระทบนะ เมื่อก่อนเขาชอบดูหนังมากไปดูทุกอาทิตย์ แต่อันนี้ไปไม่ได้ เพราะเราไปไม่ได้เขาก็ไม่ออกไปอีม เขาจะแนว มัน มัน ก็เหมือนเดิมแต่เหมือนกับว่าจากแต่ก่อนมีชีวิตที่สดใสสำเร็จ แต่กลายเป็นว่าเขาต้องมานั่งให้กำลังใจเรา เมื่อก่อนไม่ต้องคิดเรื่องหน้าตาเลยอะ ออกไปไหน ออกทำอะไรไปเที่ยวไหนก็ไปแต่ตอนนี้ ออกไปเที่ยวไหนไม่ออกไป อะเข้าใจว่าเราเป็นแบบนี้ ต้องมานั่งคอยให้กำลังใจ คอยปลอบใจ คอยให้กำลังใจรู้สึกเราเป็นภาระ บางครั้งก็ทะเลาะกับแฟนจนหนีหายไปเลย แฟนฝากเงินไว้ไปจ่ายค่าบ้านเราก็เอาเงินมาแก้หน้า แฟนโกรธ พี่สาวแฟนรู้สึกไม่พอใจคงไม่ไว้ใจ แต่เราต้องทำเพื่อแก้ไขหน้าเราก็ไม่สนเค้าจะทิ้งไปมีคนอื่น”

การหลีกเลี่ยงสิ่งสังคมไม่ออกจากบ้าน ส่งผลให้เธอไม่ไปพบเจอครอบครัวเป็นเวลานาน เนื่องจากการที่เธอ ได้เห็นว่าครอบครัวของตนเป็นทุกข์และเสียใจกับบุคลิกของเธอเป็นอย่างมาก จนทำให้เธอต้องเผชิญหน้ากับ คำถามมากมายและคำตักเตือนที่กล่าวถึงผลที่เกิดขึ้นแล้วอยู่ตลอดเวลา การพบปะพูดคุยสื่อสารระหว่างเธอกับ ครอบครัวจึงกลายเป็นสิ่งที่ตอกย้ำให้เธอรู้สึกผิดทั้งต่อตนเองและครอบครัวมากขึ้นเธอจึงพยายามหนีหน้าไม่พบ เจอไม่กลับบ้านไปหาครอบครัวเป็นเวลานาน ซึ่งเธอเองก็รับรู้ว่าตัวเองทำให้สัมพันธ์ภาพในครอบครัวของเธอเริ่ม แย่ลง แต่เธอมองว่าการพบเจอครอบครัว ครอบครัวไม่ได้ช่วยให้เธอสบายใจหรือสามารถหาทางออกให้กับเธอได้ ตรงข้ามสิ่งที่ครอบครัวกระทำต่อเธอกลับยิ่งสร้างความทุกข์ให้เธอมากขึ้น

“สัมพันธ์ภาพในครอบครัวแม่ทุกข์ใจมากเรื่องใบหน้าลูกแม่เครียด แม่ร้องไห้เลยนะ เพราะว่าหน้าลูกพึ่งอยากให้ออก กลับไปเป็นหน้าแบบเดิมทำให้แม่กลัวกลับบ้านต่างจังหวัด ไปเจอแม่ทำให้ไม่อยากคุยกับแม่เพราะว่าพอลูกกลับบ้านก็จะ เจอหน้าแม่ก็จะพูดเรื่องใบหน้าไปทำอะไรมาแม่ไม่เข้าใจจึงเป็นแบบนี้ เห็นหน้าเราก็ทุกข์ใจไม่สบายใจร้องไห้ ก็กลายเป็น ว่า ทั้งปีไม่ไปหาแม่เลย ไม่เจอแม่ ไม่คุยกับแม่ สัมพันธ์ภาพในครอบครัวแย่งเราก็เอาเวลามาทำหน้าหน้าดีขึ้นค่อยไปหา แม่”

จะเห็นได้ว่าสภาวะทางอารมณ์ที่อยู่บนความเครียดทำให้เธอเริ่มตีตัวออกจากสังคมเรื่อยๆ และเลือกที่จะ ใช้ชีวิตแบบเก็บตัวอยู่แต่ในบ้าน พาตนเองหลบหนีหลีกเลี่ยงไม่พบเจอผู้ใดเกิดความรู้สึกหวาดระแวงต่อสายตาและ การจับจ้อง หรือหวาดระแวงพฤติกรรมของบุคคลอื่นที่มีต่อตนเองอีกด้วย เธอมักจะเลี่ยงกิจกรรมที่ต้องเกี่ยวข้อง กับการพบปะผู้คนอย่างมากเนื่องจากกลัวการถูกติเตียน ไม่ถูกใจหรือปฏิเสธนำไปสู่การรับรู้ต่อสิ่งภายนอกลดน้อยลง ส่งผลต่อกระบวนการความคิดความเชื่อในทางลบเกี่ยวกับบุคลิกภาพของตน จึงเกิดความรู้สึกต่ำต้อยไม่สวยงาม ผิดปกติ ไม่สมประกอบ และมักจะอ่อนไหวง่ายต่อการถูกประเมินในทางลบ

“การออกไปเจอเพื่อน ไปงานแต่งงานงานสังสรรค์แทนที่เขาดังส์ไปใช้จ่ายซื้อเสื้อผ้า ซื้อของใช้ คือกินไม่มีเลยใน หัวมีแต่ศีลธรรมความงาม จิตใจห่อเหี่ยว เมื่อไม่ออกไปไหน เก็บตัวอยู่บ้าน”

แต่ในช่วงเสฟติดัลยกรรมความงาม เธอยังต้องทำงานเพื่อให้ชีวิตดำรงอยู่ได้และตอบสนองความต้องการพื้นฐานของตนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้การทำงานจึงเป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งที่สำคัญในชีวิตที่ทำให้เธอต้องจำทนออกไปพบเจอผู้คนพร้อมกับความรู้สึกอับอายและไม่มั่นใจในรูปลักษณ์ของตนเอง เกิดความกลัว และคิดไปว่าผู้อื่นจะต้องมองรูปลักษณ์ของตนเองในแง่ลบ ส่งผลต่อการแสดงพฤติกรรมหลบสายตา พยายามหนีหน้าผู้คน ไม่อยากมีปฏิสัมพันธ์กับใครเพราะจิตใจหมกมุ่นอยู่กับความกังวลในรูปลักษณ์ของตนเอง เมื่ออยู่ที่ทำงานเธอจึงพยายามจะเก็บซ่อนตัวอยู่คนเดียวคาดหวังรอแค่เวลาเลิกงานเท่านั้นทำให้เธอไม่สามารถทำอะไรไม่เต็มที่ ไม่มีสมาธิในการทำงาน ประสิทธิภาพการทำงานในลดลง ซึ่งเชื่อมโยงมาส่งผลกระทบต่องานทำให้ไม่สามารถทำงานได้อย่างเต็มที่จึงไม่มีความคาดหวังต่อความก้าวหน้าในงาน

“นอกจากที่ทำงาน เพราะว่าเป็นต้องทำงาน แต่ก็ไปแบบไม่สบตาใคร ไม่อยากเจอใคร พยายามเก็บตัวอยู่คนเดียวรีบๆทำงานให้เสร็จ ไม่อยากได้ยินใครมาพูดสรรเสริญ คือไม่ต้องพูดดีกว่าไหม้มักตอกย้ำ คือไม่อยากได้ยินอะไรรีบทำงานรีบกลับไม่หวังความเจริญก้าวหน้าในงานไม่เอาอะไรเลยเราอยากทำแต่ความงาม”

ประกอบกับในช่วงเสฟติดัลยกรรมความงาม เธอมักจะมีพฤติกรรมลาหยุดงานบ่อยครั้ง และเมื่อเธอกลับมาทำงานด้วยสภาพร่างกายที่ไม่พร้อม ประกอบกับสภาพจิตใจที่หวาดกลัวการจับจ้อง ทำให้เธอไม่กล้าทำงานที่ต้องเป็นจุดสนใจของคนหมู่มาก และรู้สึกกดดันเมื่อต้องตกเป็นเป้าสายตาของบุคคลอื่น เธอจึงไม่สามารถทำหน้าที่ในงานของเธอได้เหมือนเดิมต้องเดือนร้อนขอความช่วยเหลือจากเพื่อนร่วมงานคนอื่นให้มารับผิดชอบในหน้าที่ที่แทนตน จนถูกเพื่อนในที่ทำงานหรือหัวหน้างานเปรียบว่าเธอเหมือนผู้ที่มีภาวะทางจิต เพราะเธอเอาเวลาส่วนใหญ่ไปใส่ใจกับการทำศัลยกรรมความงามจนเกิดความบกพร่องในหน้าที่การงาน ความสามารถและสมรรถนะในการทำงานลดลง ทำให้เธอไม่ได้รับการสนับสนุนในหน้าที่การงาน

“แล้วก็พูดในที่ชุมชนเราไม่กล้าพูดแล้วเพราะหน้ามันบวมหน้ามันผิปกติ แทนที่หน้าที่เราต้องพูดเราไม่พูด ต้องให้เราต้องวานคนอื่นมาพูดแทน ก็จะเสียตรงนี้ละเสียงาน กับหัวหน้างานก็เขามองว่าเราบ้าศัลยกรรม บ้าสวยบ้างม มีผลต่อขึ้นเงินเดือนเพราะอย่าง ผอ.คนที่มีอำนาจเลื่อนขั้น เขาก็จะมองว่าเราไม่สนใจงาน อย่างเราต้องไปเป็นวิทยากรแต่เราไปพูดไม่ได้เพราะเราไม่มั่นใจในใบหน้า เพราะเราหน้าบวมเขาจะมองว่าเราเอาเปรียบเพื่อน ซึ่งปีที่ผ่านมามีผล ต่อขึ้นเงินเดือนเลย เขาให้ขึ้นแค่ครึ่งขึ้น เขามองว่าเราไม่สนใจงาน สนใจแต่เรื่องสวยงาม เคยถูกเรียกไปตักเตือน”

จะเห็นได้ว่าในช่วงเสฟติดัลยกรรมความงามใบหน้า เป็นช่วงที่เธอต้องเผชิญกับการถูกสังคมตีตรา ซึ่งส่งผลทำให้เธอเองก็มีการตีตราตนเองเช่นเดียวกันเธอจึงเกิดความรู้สึกหดหู่ อึดอัด ขาดที่พึ่งพา ต้องการกำลังใจและอยากได้ที่ปรึกษาเพื่อพูดคุยเพื่อระบายความรู้สึกของตนเองและบรรเทาความวิตกกังวลที่เกิดขึ้น แต่ไม่เชื่อว่าทุกคนในสังคมจะเป็นที่ปรึกษาที่ดีที่จะสามารถพูดคุยปรับทุกข์เกี่ยวกับเรื่องการทำศัลยกรรมความงามได้ โดยเธอได้ลองปรึกษากับบุคคลทั่วไปในสังคมแล้วพบว่า บุคคลเหล่านั้นนอกจากจะไม่ได้ช่วยเสริมแรงให้เธอมีกำลังใจมากขึ้นแล้ว ในทางตรงข้ามยังพูดตอกย้ำทำให้เธอยิ่งรู้สึกผิด รู้สึกแย่งกว่าเดิมเธอจึงเลือกที่จะแสวงหาแหล่งสนับสนุนทางสังคมที่มีความเหมาะสมกับพื้นฐานการจัดการปัญหาที่เกิดจากการถูกตีตรา ซึ่งการแสวงหา

แหล่งสนับสนุนดังกล่าวเป็นบริบทเงื่อนไขแวดล้อมที่มีความสัมพันธ์กับความคิดและการจัดการกับสภาพจิตใจของตน การได้พูดคุย ช่วยทำให้คลายความอึดอัด ทำให้ความทุกข์นั้นบรรเทาความรู้สึกนึกคิดน้อยลง จนอาจทำให้มองเห็นทางที่จะแก้ไขปัญหานั้นได้ง่ายขึ้น

“คุยกับเพื่อน คุยกับตัวเองอะ คนอื่นเขาไม่คุยนะเพราะว่าคนอื่นเขาไม่เข้าใจ คือ ลองคุยแล้วเขาไม่ได้ให้กำลังใจ ประมาณว่าใครให้ไปทำ คือลองคุยแล้วไม่ได้ผลลัพธ์ที่ดีไง มันไม่ได้สร้างแรงบวกให้เรา มีแต่ซ้ำเติม”

การถูกตีตราจากสังคมจากสังคมไม่ใช่ทุกคนที่จะสามารถยอมรับกับคำว่า “บ้ำัคัลยกรรมความงาม” หรือ “การเป็นผู้เสพติดคัลยกรรมความงาม” ได้แต่ความจำเป็นที่ต้องใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับสังคมทำให้เธอเองก็พยายามที่จะอยู่ร่วมกับการถูกตีตราที่หลีกเลี่ยงไม่ได้โดยการไม่สนใจหรือวางเฉย ทั้งที่ความเป็นจริงภายในจิตใจของเธอจะมีความเครียดและความกังวลอยู่ในใจก็ตาม แต่การพยายามปฏิเสธและไม่ยอมรับการถูกตีตราจากสังคมโดยการมองผ่านการตีตรานั้นและเลือกที่จะไม่ตอบโต้เพราะเธอเชื่อว่ายิ่งตอบโต้จะยิ่งทำให้ถูกตีตรามากขึ้น โดยเธอเองก็ยังคงเลือกที่จะทำคัลยกรรมความงามไปหน้าต่อไปเรื่อยๆ ไม่สนใจหรือวางเฉยต่อการตีตราเพราะเธอเห็นว่าการต้องทนอยู่กับบุคลิกที่ตนเองรู้สึกทุกข์ใจมากกว่าการถูกตีตรา นอกจากนั้นยังเชื่อว่าบุคลิกที่ตนเองต้องการจากการทำคัลยกรรมความงามจะช่วยลดการตีตราจากสังคมลงได้ เป็นการพยายามพิสูจน์ให้สังคมรับรู้ว่าคุณไม่ได้ทำคัลยกรรมความงามเพราะความผิดปกติทางจิต แต่การทำคัลยกรรมความงามสามารถทำให้บุคลิกที่มีความงามได้จริง

“ถือว่าปรับตัวได้แล้วว่า เมื่อไรที่ได้ยินคนพูดขึ้นมาว่า ไม่น่าไปทำหน้ามาเลยของเก่าที่อยู่แล้วก็รู้สึกเสียใจนะ แต่ก็ทำใจ เมื่อก่อนนอนไม่หลับเลย สมัยหน้าพึ่งใหม่ๆ ไม่ได้นอนเป็นปี กลางคืนไม่ได้นอนเลยนั่งส่องกระจกทั้งคืน ตื่นขึ้นมาก็นั่งส่องกระจกนั่งหมดอะไรตายอยากอยู่อย่างนั้น ชีวิตเป็นอย่างนั้นเป็นปี พอปีที่สองเริ่มทริทรีใช้ไหม ปีที่สามปีที่สี่ช่วงเวลานี้เป็นช่วงทริทรีแก้ไขหน้า ช่วงนี้ช่วงใครอยากพูดอะไรก็ไม่สนใจปล่อยเขาพูดไปเถอะ ต้องปล่อยวางเดินหนีบางอย่าไปสนใจ”

การยอมรับสภาพของการถูกตีตราจากสังคมตามที่เธอกำลังกล่าวถึง เป็นการมองภายใต้สภาวะที่เป็นอยู่และสิ่งที่คาดว่าจะเกิดขึ้นตามความเข้าใจที่เป็นอยู่ ซึ่งเป็นการเผชิญกับสภาวะที่เป็นอยู่ภายใต้ผ่านกระบวนการทางจิตใจในลักษณะต่างๆมาแล้ว เช่น การปฏิเสธ การเศร้าเสียใจ การโทษตนเองและคนอื่น โดยลักษณะการเผชิญกับการถูกตีตรานี้มีการแปรเปลี่ยนไป จะเห็นได้ว่าช่วงเวลาอาจทำให้เธอทำใจกับสภาวะที่เกิดขึ้นกับตนเองแต่อาจเป็นเพียงชั่วคราวเท่านั้น ซึ่งหากเธอได้รับความกดดันอีกครั้งความรู้สึกเศร้าเสียใจก็จะกลับมา ทำให้เห็นว่าการทำใจยอมรับไม่ได้ช่วยแก้ไขปัญหานั้นได้อย่างแท้จริง เพราะการยอมรับในลักษณะนี้เป็นการแสดงให้เห็นว่าเธอจำทนเนื่องจากไม่สามารถจัดการสิ่งใดได้ จึงต้องหาทางให้ตนเองสามารถทนอยู่ในสภาวะที่กดดันนั้นได้

“ไอ้เรื่องนินทา มันก็ทำใจนานนะ ที่คำที่เขาว่าทำงานหน้าพังโน่นนี่นั่น ตัวเองก็เสียใจอยู่แล้วถ้าย้อนกลับไปได้ก็ไม่อยากจะทำ แต่ยังไงก็ค่อยๆ ทำไปเรื่อยๆ ผ่านมาหลายปีก็พอจะทำได้ แต่ก็มีบางที่เจ็บใจเหมือนโดนตอกย้ำ แต่จะท้อใจไม่ได้ก็ต้องทำใจยอมรับมันอะอย่างเวลา ที่เราไปแก้หน้ามาที่หน้าเรายังไม่หายต้องไปทำงาน หนึ่งผู้บังคับบัญชา ก็มองเราว่าบัคัลยกรรม เพื่อนร่วมงานมองเราบัคัลยกรรม เออสนใจแต่เรื่องสวยงามไม่สนใจเรื่องงานอะไรอย่างนี้ แต่เราก็ต้องทำใจ คือถ้าและยอมรับไอ้เสียงนินทาของผู้ร่วมงานด้วย”

นอกจากนี้เธอก็ลองหันหาไปหาที่พึ่งทางใจ ตามความรู้ความเชื่อแต่โบราณจากบรรพบุรุษมายึดเหนี่ยวจิตใจ โดยการเอาน้ำอาบศพมาล้างหน้าเพื่อช่วยลบล้างความไม่ดีออกจากตัว เพราะเชื่อว่าการมีใบหน้าที่สร้างความไม่พึงพอใจมาจากมีสิ่งไม่ดีอยู่กับตัว นอกจากนี้ยังมีการใช้แนวความคิดทางพุทธศาสนาช่วย โดยเชื่อว่าการที่ตนเองมีรูปลักษณ์ไม่งดงามเป็นผลเกี่ยวเนื่องเชื่อมโยงมาจากบุญกรรมที่ทำไว้แต่ชาติปางก่อน การเข้าวัดปฏิบัติธรรมจะช่วยให้เจ้ากรรมนายเวรแต่ชาติยกโทษให้ เธอจึงลองหันหน้าเข้าหาหน้าวัด ปฏิบัติธรรม แม่เมตตาให้เจ้ากรรมนายเวรเพื่อหวังจะให้ใบหน้าที่ตนเองมีความงาม ถึงแม้วิธีการดังกล่าวจะพิสูจน์ไม่ได้และเป็นความเชื่อที่เชื่อมโยงกับสิ่งที่ไม่มองด้วยตาเปล่าไม่เห็นมีความตรงข้ามกับความเป็นวิทยาศาสตร์โดยสิ้นเชิง แต่หนทางดังกล่าวเป็นสิ่งที่ช่วยสร้างความหวังให้กับเธอผู้รู้สึกว้าวน้ำใจที่พึ่งหรือขาดหนทางในการที่จะจัดการให้รูปลักษณ์ของตนเองมีความงาม แต่สุดท้ายเธอก็รับรู้ว่าการดังกล่าวไม่สามารถช่วยให้เธอมีรูปลักษณ์ที่งดงามขึ้นมาได้เธอจึงตัดสินใจทำคัลยกรรมความงามอีกครั้ง

“มีๆ เออมีความคิดว่า เราเป็นนี้หน้าพัง ชาติที่แล้วเราอาจไปทำอะไรใครไว้ ไม่รู้จะพึ่งทางไหนลองเข้าวัดปฏิบัติธรรมแล้วกัน หาทุกวิธีทางเพื่อให้หน้ามันสวย ที่มีคนบอกว่ามันอาจจะเป็น เวรกรรมของเราก็ได้นะลองไปปฏิบัติธรรมดู ไปเองเปล่าไม่รู้จะว่าหน้ามันยุบลง แต่สุดท้ายหน้ามันก็เหมือนเดิมแหละหน้ามันก็ไม่ได้เปลี่ยน ตา บอกว่าถ้าตาตายให้เอาน้ำอาบน้ำศพตามาล้างหน้านะ หน้าจะได้หายตอนตาเสียเขาก็เอาน้ำศพตามาล้างหน้านะเพราะเชื่อว่าจะช่วยล้างสิ่งที่ไม่ดีออกไปจากตัว”

จะเห็นได้ว่าการที่เธอรับรู้ว้าวน้ำใจที่ตนเองมีใบหน้าที่ผิดปกติแตกต่างจากคนทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งเธอเคยเป็นผู้ที่สังคมให้ความชื่นชมและยอมรับว่ามีรูปลักษณ์ที่งดงาม ยิ่งไม่สามารถที่จะทนอยู่ในสภาวะของการเปลี่ยนแปลงในรูปแบบตรงข้ามกับความงามได้ ทำให้การมีรูปลักษณ์ที่ผิดปกติตามการรับรู้ของเธอนอกจากจะส่งผลกระทบต่อร่างกายแล้ว ทางด้านจิตใจยังเป็นส่วนสำคัญที่ได้รับผลกระทบมากด้วยเช่นกัน เพราะรูปลักษณ์แห่งตนเป็นเรื่องของจิตใจซึ่งเกี่ยวข้องกับบริบทเงื่อนไขทางด้านการรับรู้การตีความจากปฏิสัมพันธ์การเรียนรู้จากสังคมแวดล้อมและความภาคภูมิใจมากกว่าที่จะเป็นเรื่องของกายภาพ การมีรูปลักษณ์ที่ผิดปกติไม่เหมือนเดิมจึงเป็นสิ่งที่ยอมรับได้ยาก และสร้างความท้อแท้และทุกข์ใจเมื่อเจอบริบทเงื่อนไขที่เข้ามากระตุ้น เช่นการออกไปพบปะผู้คนในสังคมแล้วพบว่า ปฏิกริยาของผู้คนที่มีต่อตนเองเปลี่ยนไปไม่ชื่นชมเหมือนเคย ถึงแม้ประสบการณ์การทำคัลยกรรมความงามใบหน้าที่ผ่านมาจะทำให้เธอเข้าใจและมองเห็นข้อเท็จจริงของการทำคัลยกรรมความงามใบหน้าที่มีทั้งด้านที่สร้างความงามและด้านที่สร้างผลกระทบต่อบริบท แต่เธอยังคงมีความหวังจากการทำคัลยกรรมความงามใบหน้าที่

ต่อไปโดยสื่อเกาหลีได้มาปลุกความหวังให้กับเธออีกครั้ง จากการนำเสนอให้เธอเห็นว่าทุกคนมีโอกาสที่จะเป็นคนที่มีความงามได้ไม่ว่าจะมีพื้นฐานเค้าโครงเดิมเป็นอย่างไร ซึ่งเป็นการพยายามจะถ่ายทอดให้เห็นความแตกต่างของการมีชีวิตก่อนและหลังทำศัลยกรรมความงามของตัวแบบ ที่สร้างให้เกิดการรับรู้ว่าการม รูปลักษณ์ที่ไม่สวยงามจึงเป็นเสมือนอุปสรรคในการใช้ชีวิตและเป็นสิ่งจำเป็นที่ควรจะต้องจัดการเปลี่ยนแปลง การนำเสนอดังกล่าวนี้เป็นการถ่ายทอดประสบการณ์ความรู้สึกอารมณ์ที่มีความคล้ายคลึงกับเธอทำให้เธอรู้สึกว่ามีความเข้าใจ การได้เห็นต้นแบบประสบความสำเร็จในการทำศัลยกรรมความงามใบหน้าด้วยความก้าวหน้าของเทคโนโลยีทางการแพทย์ของเกาหลีได้ปลุกกระแสการมีความงามด้วยการทำศัลยกรรมความงามที่ซื้อได้ด้วยเงิน ทำให้เธอผู้ที่เคยผิดหวังจากการทำศัลยกรรมความงามในประเทศไทยมีความหวังใหม่ เพราะเชื่อมั่นว่าวิวัฒนาการการทำศัลยกรรมความงามที่ประเทศเกาหลีจะพัฒนาความงามของตนเองที่เป็นอยู่และสร้างความสุขให้กับชีวิตตนเองได้จึงเป็นการกระตุ้นและสร้างความหวังต่อการไปทำศัลยกรรมความงามใบหน้าในประเทศเกาหลี

“เอตอนที่เขาทำแล้วสวยคนก็จะชื่นชม แต่หลังจากที่เขาทำพลาดหน้าเขาพังไม่มีใครเลยจะชื่นชม เขาก็พยายามแก้ไขใหม่เขาพยายามทำศัลยกรรมความงามให้หน้ากลับไปเป็นปกติอิม ใช้เวลานานเกินมาก บางที่ตอนแรกนะคิดว่าเราทำนี่คิดนี้หน่อยก็จบ แต่นั่นเนิ่นนานจนมันผิดพลาดแล้วใช้ปะ อิมมันยาวจะทนได้ไง ชีวิตมีหน้าแบบนี้ทรมาณไปตลอดก็ต้องแก้ไขใช้ปะจะออกจากบ้านไปมีแต่คนทักท้วงได้เธอ”

“ช่วงที่หาข้อมูลก็เห็นว่าเกาหลีมีรายการหนึ่ง let me it ที่เอาคนหน้าตาแย่มากๆทำออกมาสวยเลยอย่างกับคนละคน เราก็ได้ยินมานานว่าเกาหลีเด่นเรื่องศัลยกรรมความงามมากอยากหน้าเหมือนดาราเกาหลีเลยก็เลยไปเกาหลี ดูน่ารักดีไปให้หมอเขาต้องทำได้แน่ๆ คือในไทยเราทำมาเยอะแล้วแต่ยังไม่ดีเลยคิดว่าลองไปเกาหลีดีกว่ามันจะได้บๆเราก็มีความหวังว่าจะไปรักษาหน้าทีเกาหลี เชื่อมั่นว่าเกาหลีจะทำเราดีขึ้นเราคิดว่า เราก็น่าจะใช้ชีวิตให้มีความสุขได้มันลือว่าจะเป็นแบบนี้”

จะเห็นได้ว่าความคาดหวังการให้ใบหน้าตนเองกลับมาเป็นปกตินี้ สัมพันธ์กับบริบทเงื่อนไขอันเกี่ยวกับสภาพการณ์ของความผิดปกติที่เกิดขึ้นว่ามีความรุนแรงมากน้อยเพียงใด และสภาวะการรับรู้ตัวตนของผู้ให้ข้อมูลรวมไปถึงปฏิกริยาทางสังคมที่สะท้อนและส่งผ่านให้ผู้ให้ข้อมูลมีการรับรู้ต่อรูปลักษณ์ตนเอง ความคาดหวังอันสูงสุดคือการสามารถทำให้ใบหน้ากลับสู่ปกติไม่พิการ คาดหวังต่อไปคือการได้รับการยอมรับจากสังคมและสามารถใช้ชีวิตได้เป็นปกติ ในประเด็นความคาดหวังนี้ บริบทเงื่อนไขที่มีอิทธิพลอย่างมากในการคิดและรู้สึกต่อรูปลักษณ์ตนเองซึ่งเป็นภาพหวัง คือการได้รับการยอมรับจากสังคมเช่นเดิม

ซึ่งสามารถอธิบายตามแนวคิดอัตถิภาวนิยม (Existentialism) การแสดงออกของผู้ให้ข้อมูลในลักษณะดังกล่าวข้างต้น เป็นการแสดงตัวตนที่สัมพันธ์กับโลกประสบการณ์ของเขา (Live body/corporeality) โดยทำการวิเคราะห์ถึงความเป็นตัวตนของบุคคลในช่วงสถานการณ์ต่างๆ เชื่อมโยงกับสภาวะที่ตนเองประสบและแสดงออกในลักษณะที่สัมพันธ์กับสิ่งที่คิดและรู้สึก (Van Manen. 1990) กล่าวคือผู้ให้ข้อมูลเคยรับรู้ตัวตนของตนเองคือคนที่มีรูปลักษณ์หน้าตาดี ผู้ให้ข้อมูลจะเลือกแสดงตัวตนโดยการทำกิจกรรมโรงเรียน เพื่อให้คนรอบข้างยอมรับว่าตนเองเป็นคนที่มีความงาม แต่เนื่องจากการเสพติดศัลยกรรมความงามทำให้ผู้ให้ข้อมูลรู้สึกอับอาย จึง

แสดงออกโดยการปกปิดรูปลักษณ์ตนมิให้คนอื่นเห็น โดยการไม่ออกจากบ้าน เพราะรับรู้ว่าเป็นคนที่มีรูปลักษณ์อัปลักษณ์ชี้เหว นอกจากนี้ยังอธิบายได้ถึงการแสดงตัวตนโดยคำนึงถึงช่วงระยะเวลา (Live time/ Temporality) ที่ทำให้บุคคลมีความรู้สึกต่อตนเองแตกต่างกันออกไป กล่าวคือ ในอดีตผู้ให้ข้อมูลจะตีความว่าตัวตนของตนเองเป็นคนที่มียุโรปลักษณ์สวยงาม จากการได้รับคำชมและได้เป็นดาวเด่นของโรงเรียน แต่เมื่อเวลาผ่านไป ผู้ให้ข้อมูลกับตีความว่าตนเองเป็นคนอัปลักษณ์ จากการมีรูปลักษณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปไม่เหมือนเดิม จนทำให้ผู้ให้ข้อมูลต้องพัฒนารูปลักษณ์ของตนซึ่งมีผลต่อความคาดหวังในอนาคตที่จะทำให้ตนกลับมาปกติเช่นเดิม

1.3. ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 3 (พรรณราย)

หากพูดถึงวงการทำศัลยกรรมความงามคงไม่มีใครไม่รู้จักพรรณราย ครูผู้รอบรู้เรื่องศัลยกรรมความงาม เธอเป็นเพียงหญิงสาวทั่วไปที่มีความกล้าที่จะเปิดเผยประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงามของตนให้สังคมได้รับรู้ถึงด้านดีของการทำศัลยกรรมความงามซึ่งขัดกับค่านิยมของสังคมที่มีต่อผู้ทำศัลยกรรมความงามในสมัยนั้น ประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงามของเธอได้กลายเป็นแรงบันดาลใจของใครหลายคน เธอจึงกลายเป็นต้นแบบที่ทำให้คนในสังคมต้องการที่จะทำศัลยกรรมความงามมากขึ้น ซึ่งสิ่งนี้ได้กลายมาเป็นช่องทางหารายได้ของเธอ โดยการที่เธอผันตัวมาทำอาชีพที่เกี่ยวข้องกับความงามไม่ว่าจะเป็นที่ปรึกษาด้านศัลยกรรมความงาม การขายเครื่องสำอาง และเปิดคลินิกความงามของตนเอง เธอจึงถูกสังคมจัดให้เป็นผู้หญิงที่มีอายุน้อยที่ประสบความสำเร็จด้านธุรกิจความงาม ด้วยบุคลิกภาพที่มั่นใจในตนเองสูง การพูดจาฉะฉาน ภายใต้รูปร่างลีนทัน ผอมยาวบะบ๋า สีนํ้าตาลอ่อน เมื่อมองไปที่ใบหน้าจะเห็นดวงตากลมโตที่มีร่องรอยฝีเย็บปากไว้ที่เปลือกตา รวมถึงบริเวณหน้าผาก โหนกนูนที่ไม่รับกับจมูกเท่าที่ควร เวลาพูดมุมปากด้านซ้ายจะมีอาการตกลึกน้อย ทำให้พูดไม่ชัด ใบหน้ามีอาการบวม บริเวณคางมีรอยแผลเป็นยาวประมาณ 3 เซนติเมตรซ่อนอยู่ พรรณรายนั้นเป็นหญิงสาวที่มีภูมิปัญญาเกินกําเนิดที่จังหวัดเชียงใหม่ เธอเติบโตมาในครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์มากนักเพราะพ่อแม่แยกทางกัน แต่เธอนั้นไม่ได้รู้สึกว่าตนเองขาดความอบอุ่นเลยถึงแม้จะต้องถูกลี้นดูโดยแม่เพียงลำพัง เพราะครอบครัวของเธอเป็นครอบครัวใหญ่อยู่รวมกับญาติพี่น้องๆ มากมาย ในวัยเด็กเธอเล่าว่าเธอเป็นเด็กที่เก่ง ไม่เคยห่วงสวยห่วงงามเหมือนในปัจจุบัน เธอมักใช้เวลาส่วนใหญ่ช่วยแม่ทำงานโดยการติดต่อค้าขาย ส่งออกเครื่องหนังไปต่างประเทศตั้งแต่อายุน้อย แต่เมื่อเข้าสู่การศึกษาระดับมัธยม เธอเริ่มสนใจรูปลักษณ์ตนเองและผู้อื่นมากขึ้น

“ช่วยแม่ขายของ 14-15 เนี่ย เริ่มทำแล้วอะคือบ้านอะขายของเงิง คือพ่อกับแม่เลิกกันตั้งแต่อายุ อยู่อนุบาลสามคือแม่เลี้ยงมาคนเดียวอะไอย่างเงีย ตอนนั้นแม่เขาทำงานคนเดียว เราก็ช่วยแม่มาตลอด”

“จนโตเขา มอตัน เริ่มเห็นเค้าโครงของคนอื่น เริ่มเห็นว่าอัยเขาชีวิตโหน่นั้นแต่มันก็เป็นแค่ความคิด ของเด็กซึ่งมันก็ไม่มื่ออะไรที่มาต่อยอดว่า ควรจะทำศัลยกรรมก็มี รู้สึกว่าหน้าตาตอนนั้นก็ไม่ได้ดีเป็นเด็กธรรมดาทั่วไปด้วยตอนนั้นคืออยู่ต่างจังหวัดด้วยเรียนที่เชียงใหม่”

จนกระทั่งเธอเมื่อต้องเปลี่ยนที่อยู่อาศัยย้ายมาเรียนต่อมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานครตอนอายุประมาณ 18 ปี เธอรู้สึกว่าการเป็นสังคมที่แตกต่างจากภูมิลำเนาที่เธอจากมา โดยเฉพาะการให้ความสำคัญกับรูปลักษณ์ ไม่ว่าจะเป็นการแต่งกาย เสื้อผ้า เครื่องประดับ ข้าวของเครื่องใช้ รวมไปถึงยานพาหนะ ทำให้เธอเกิดคำถามในใจและตั้งข้อสงสัยว่าทำไมทุกคนในสังคมกรุงเทพฯส่วนใหญ่จึงมีรูปลักษณ์สวยงาม เธอได้เริ่มเปลี่ยนชีวิตตนเองให้เข้ากับสังคมกรุงเทพฯโดยการซื้อรถยนต์มาขับ เริ่มแต่งตัวดูแลตนเองมากขึ้น จะเห็นได้ว่าการต้องย้ายเข้าไปอยู่ในสภาพแวดล้อมใหม่สังคมใหม่ ทำให้เธอเกิดการรับรู้ว่ารูปลักษณ์ของตนเองนั้นแตกต่างจากคนทั่วไปในสังคม โดยเธอพบว่าความแตกต่างของตนเองเป็นสิ่งที่ตรงข้ามกับค่านิยมความงามที่สังคมใหม่ให้การยอมรับ นำมาสู่การรับรู้ว่ารูปลักษณ์ของตนเองไม่มีความงาม การรับรู้ดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงการยอมรับค่านิยมความงามของสังคมใหม่ ที่เกิดจากความคิดความเชื่อที่ถูกสร้างขึ้นของคนในสังคมส่วนใหญ่ ส่งผลให้คนในสังคมต้องยึดถือและปฏิบัติสืบต่อกันเรื่อยมาอย่างไม่มีข้อสงสัยกำหนด เช่นเดียวกับค่านิยมของความงามที่สังคมจะกำหนดลักษณะของรูปลักษณ์ที่มีความงามให้กลายเป็นมาตรฐานที่คนส่วนใหญ่พยายามที่จะผลักดันตนเองให้ไปถึง ซึ่งหมายความว่าเธอไม่สามารถเลือกความงามที่ตนเองต้องการได้เพราะตนเองถือได้ว่าเป็นหนึ่งในหน่วยในสังคม จึงต้องยอมรับความงามตามค่านิยมของสังคมกำหนดเพื่อนำไปสู่การได้รับความชื่นชอบและความยอมรับจากสังคมต่อไป

“ที่นี้เข้ามาหาใช้ใหม่ สังคมมอกรุงเทพฯคือมัน เปลี่ยนจากมอปลายที่ว่าเป็นบ้านๆ ธรรมดาไม่โอ้อวดโดยสิ้นเชิงอะ เออพอเสร็จจับเราเห็นว่าทุกคนทำไม่มันสวยเราจากไม่ได้อะไรเริ่มมองละว่าหน้าตาเราไม่สวยละ เขาขำหน้าเรียวตัวเล็ก เรามันไม่ใช่ในสังคมใหม่แบบไม่มีใครรู้จักเรา มันทำให้เราไม่ชอบเลย ล้ออย่างเพราะครั้งแรกที่ไปทำคือเปลี่ยนหมดทุกอย่างเลย ทำตา ทำจมูก ตัดปีกทำปาก ทำคาง พร้อมกัน”

ถ้าอธิบายตามแนวคิดอัตถิภาวนิยม (Existentialism) จะสามารถวิเคราะห์พิจารณาให้เห็นถึงพื้นที่ในช่วงสถานการณ์ต่างๆ ที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลมีความรู้สึกต่อตนเองแตกต่างไปในพื้นที่ที่แตกต่าง (Live space/Spatiality) โดยทำความเข้าใจเกี่ยวกับพื้นที่ที่เชื่อมโยงกับสถานะที่ผู้ให้ข้อมูลประสบในลักษณะที่สัมพันธ์กับสิ่งที่คิดและรู้สึก (Van Manen, 1990) กล่าวคือ การที่ผู้ให้ข้อมูลต้องเปลี่ยนแปลงพื้นที่ที่อยู่อาศัยทำให้ผู้ให้ข้อมูลมีความรู้สึกต่อรูปลักษณ์ตนเองไม่เหมือนเดิมจากเดิมในพื้นที่ต่างจังหวัดผู้ให้ข้อมูลเคยรับรู้ว่ารูปลักษณ์ของตนเองเป็นปกติ แต่เมื่อย้ายพื้นที่มาอยู่ในเมืองการรับรู้ต่อรูปลักษณ์ของตนเองมีการเปลี่ยนแปลงไปไม่ปกติกลายเป็นคนที่รูปลักษณ์อัปลักษณ์เพราะผู้ให้ข้อมูลมองว่ารูปลักษณ์ของตนเองแสดงออกถึงสถานะของความเป็นสมาชิกคนต่างจังหวัดซึ่งแตกต่างจากรูปลักษณ์ที่มีความงามตามอุดมคติของคนในเมือง

เธอจึงพยายามพัฒนาความงามของตนโดยส่วนใหญ่มักจะทำตามผู้เป็นแม่ที่ชอบเรื่องความสวยความงาม แต่เธอยังไม่คิดที่จะทำคัลยกรรมความงามเนื่องจากมีความกลัว โดยความกลัวนั้นส่วนหนึ่งมาจากการได้รับข้อมูลการทำคัลยกรรมความงามผ่านประสบการณ์ของผู้อื่น ซึ่งมักจะเป็นการรับรู้โดยอ้อมที่ได้จากการสังเกต หรือการได้รับฟังการถ่ายทอดบอกเล่าผ่านการรับรู้ ความเชื่อ และประสบการณ์จากปากของบุคคลใกล้ชิดไม่ว่าจะเป็นแม่ และญาติพี่น้องที่มีมุมมองว่าการทำคัลยกรรมความงามคือการผ่าตัดชนิดหนึ่งที่ต้องเสียเลือดเสียเนื้อ สร้างให้เกิดความเจ็บปวดทรมานและเป็นอันตราย ทำให้เธอเกิดการรับรู้ต่อการทำคัลยกรรมความงามตามลักษณะที่ได้รับ

การถ่ายทอดมา ประกอบกับการที่เธอไม่เคยผ่านประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงามมาก่อน อาจมีการนำข้อมูลที่ได้รับดังกล่าว มาสร้างให้เกิดจินตนาการด้านลบที่เกินจริง โดยที่ตนเองก็ไม่มีความรู้เพียงพอที่จะไปจัดการกับความรูสึกเจ็บปวดทุกข์ทรมานนั้น ซึ่งทำให้เกิดความวิตกกังวลและหวาดกลัวต่อการทำศัลยกรรมความงามนั้นตามมา

“ปกติก็เข้าคลินิกนวดสปา นวดหน้าดูดผิวเสียนบาง ปกติอะคะ เออเพราะว่าถ้าไปก็ไปกับคุณแม่มันไม่เชิงศัลยกรรมเงี้ย พวกนั้นมันคือการบำรุงดูแลผลัดเซลล์ผิวอะไรวะอย่างเงี้ย เป็นปกติ แต่ว่าไม่เคยฉีดไม่เคยทำอะไรอย่างเงี้ยเลยกลัวศัลยกรรม เออคือแม่แบบชอบมากมีความสุขความงามคือแบบเขาเป็นคนที่ไม่ทำศัลยกรรม ไม่ทำเลยอะ เพราะเขากลัวเจ็บ กลัวเลือด กลัวอันตรายเออและที่บ้านน่าเป็นพยาบาลเวลาเขาอยู่เวรอุบัติเหตุ ห้องผ่าตัดเขาจะเล่าว่า อะไรแบบที่เป็นเลือดนะโน่นนี่อะไรที่เราจะไม่กล้า”

ถึงแม้เธอจะเคยมีความกลัวการทำศัลยกรรมความงามจากความรู้ความเชื่อเดิมที่เคยได้รับ แต่เมื่อเธอได้ประสบกับสถานการณ์ที่แฟนของเธอไปมีผู้หญิงคนใหม่ ทำให้เธอโดนผู้หญิงคนใหม่ของแฟนดูถูกเรื่องใบหน้า รูปลักษณ์ของตนทำให้เธอเริ่มรู้สึกต่อรูปลักษณ์ตนเองในแง่ลบ เกิดความเจ็บปวดทางใจ สถานการณ์ดังกล่าวจึงกลายเป็นจุดเปลี่ยนในชีวิตของเธอที่ทำให้เธอกล้าตัดสินใจทำศัลยกรรมความงามใบหน้า ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเธอไม่สามารถจะปล่อยให้ตนเองเกิดความเจ็บปวดใจกับการมีรูปลักษณ์ของตนเองในแบบเดิมอีกต่อไปได้จึงยอมที่จะเจ็บปวดทางกายจากการทำศัลยกรรมความงามมากกว่า ซึ่งความเจ็บปวดดังกล่าวจะเห็นได้ว่มาจาก การที่ไม่ได้รับความรักและการยอมรับจากเพศตรงข้าม ซึ่งเป็นแรงปรารถนาตามธรรมชาติในเรื่องของเพศ (Sexual desire) ที่ถูกกำหนดไว้ ทำให้เห็นว่าผู้ให้ข้อมูลไม่สามารถกำหนดความงามในรูปแบบของตนเองได้ รูปลักษณ์ที่มีความงามนั้นต้องอยู่ภายใต้การกำหนดของเพศชายเป็นใหญ่ จนนำไปสู่การบังคับหรือจำกัดศักยภาพในด้านอื่นและควบคุมให้เพศหญิงต้องผู้ที่มีความงามเท่านั้นจึงจะได้รับความรักจากเพศชาย จะเห็นได้ว่าผู้ที่ให้ข้อมูลถูกเพศตรงข้ามทอดทิ้งไปมีคนอื่น ทำให้ผู้ให้ข้อมูลรู้สึกไม่ชอบในรูปลักษณ์ของตนและโทษว่ารูปลักษณ์ของตนเป็นบริบทเงื่อนไขที่ทำให้ถูกทอดทิ้ง เธอจึงคาดหวังว่าการทำศัลยกรรมความงามจะทำให้แฟนเธอหันกลับมามองว่าเธอสวย

“จนเราเริ่มมีแฟน จริงๆ เรามีแฟนคบกันตั้งแต่ มอสี จนข้ามทาลัยก็ยังคงคบกันอยู่ ช่วงนั้นก็ช่วงหนึ่งที่ เหมือนแบบเขาก็คงมีคนอื่นแหละและเราก็จับได้ เงี้ย ไปๆมาๆก็เลยคุยกับผู้หญิงคนนั้น ผู้หญิงคนนั้นเลยบอกว่า เออเพราะว่าเราไม่สวยเงอะไอย่างเงี้ย แล้วเขาก็บอกว่ารู้เปล่าแฟนของเราเนี่ยคนชื่อ กอไก่เนี่ย เออ เขาแอบมีใครตั้งหลายคนไม่ใช่เขาคนเดียว เรายากจะเตือนเธอ วันนั้นก็เลยเป็นเหมือนกับว่าเป็นแรงฮึดว่าเออ ทำไม เราไม่สวยแล้วเรา เรา มีแฟนแล้วแฟนยังนอกใจอีกคือแบบ ผู้หญิงคนอื่นยังมาถูกเราอีกเราเลยเริ่มไม่ชอบเลย สักอย่างเพราะครั้งแรกที่ไปทำคือเปลี่ยนหมดทุกอย่างเลย ทำตา ทำจมูก ตัดปีก ทำปาก ทำคาง พร้อมกันหมดเลยก็โครงหน้าที่เรามีมันแบบ ไม่มีคนชอบสมัยก่อนตา โตะ หน้าริ้วเป็นวีเซฟ จมูกเล็กโด่ง ปากเป็นกระจับ สิ่งที่เรามีมันไม่ใช่เลยอะ มันไม่ได้เป็นสิ่งที่ผู้ชายชอบเลย เราเลยมีความคิด ในกาที่เราอยากเปลี่ยนแปลงตนเองคืออยากสวยอยากดูดี แฟนได้เห็นบางว่าเราสวย”

แต่ถึงอย่างไรด้วยความที่เธอมีความกลัวเป็นทุนเดิมประกอบด้วย ในช่วงนั้นเธอยังเขียนหนังสือทำให้เธอต้องใช้เงินที่เธอเก็บมาทั้งชีวิตทำัลยกรรมความงาม เธอจึงคาดหวังให้การทำัลยกรรมความงามไปหน้าครึ่งแรกของเธอมีผลลัพธ์ออกมาเป็นที่น่าพึงพอใจโดยไม่ต้องแก้ไขทำให้เธอมักจะใช้เวลาส่วนใหญ่ไปในการหาข้อมูลก่อนที่จะตัดสินใจในการทำัลยกรรมความงามเนื่องจากข้อมูลที่ได้รับทำให้ความวิตกกังวลที่มีต่อการทำัลยกรรมความงามลดลง เพิ่มระดับความอดทนต่อความปวด (pain tolerance) ซึ่งเป็นไปตามกลไกธรรมชาติของมนุษย์ที่มีการรักตัวเองและต้องการปกป้องตนเองให้พ้นจากความเจ็บปวดทรมาน นอกจากนี้ยังลดผลกระทบทางด้านจิตใจในเรื่องของความกลัว วิตกกังวลต่างๆ ได้เป็นอย่างดีและพร้อมที่จะจัดการต่อภาวะอารมณ์ที่เกิดขึ้นหลากหลายรูปแบบเกิดเป็นความมั่นใจในการทำัลยกรรมความงามไปหน้าเนื่องจากการเตรียมข้อมูลจะช่วยให้มีโครงสร้างความคิด (schema) ต่อเหตุการณ์ที่ต้องประสบในอนาคต เมื่อต้องเผชิญกับเหตุการณ์นั้นจริงก็จะสามารถแปลความหมายของเหตุการณ์ที่กำลังเผชิญได้อย่างชัดเจน ปราศจากความคลุมเครือ และคาดการณ์สิ่งที่จะเกิดขึ้นได้ซึ่งจะช่วยลดจินตนาการที่ไม่ถูกต้อง

“เราก็เลยดูวิธีวางแผนคิดว่าตัดสินใจจะไปทำ อย่างงั้นล่ะ อยากัลยกรรมเลยไปเสฟพวกเว็บบรอด พวกคลิปัลยกรรมอะไรอย่างเนี่ยมันก็ง่ายในยุคนี มันทำให้เราเห็นทุกซอกทุกมุมของัลยกรรมความงาม เออคือเขาอยู่ประมาณ สามสี่เดือนแต่ตัดสินใจไปทำได้เกือบปีเพราะไม่กล้า ไม่เคยเลยตอนนั้นด้วยเรายังเด็กด้วยละตอนนั้นมีเงินอยู่น้อยนิด ประมาณแสนทั้งชีวิตเรามีเงินแค่นั้นเก็บเงินมาได้แค่นั้นทั้งชีวิต เลยอยากทำปุ๊บก็สยเลย ก็ต้องดูอะไรหลายๆอย่างดูเยอะมาก”

เธอมองว่าการศึกษาหาข้อมูลเป็นสิ่งสำคัญโดยแหล่งข้อมูลที่เธอเลือกศึกษาก่อนการทำัลยกรรมความงามครั้งแรกคือสื่ออินเทอร์เน็ตเว็บไซต์ต่างๆ และจากคำแนะนำของเพื่อน เนื่องจากเธอมองว่าเป็นแหล่งข้อมูลที่เข้าถึงง่าย สามารถเลือกชมเนื้อหาข้อมูลได้ทุกที่ทุกเวลา ซึ่งถือได้ว่าเป็นการใช้ประโยชน์จากความทันสมัยของเทคโนโลยีการสื่อสารในยุคนั้นเข้ามาช่วยให้การหาข้อมูลการทำัลยกรรมความงามง่ายมากขึ้น นอกจากนี้คำแนะนำของเพื่อนยังช่วยให้เธอเกิดความมั่นใจมากขึ้น โดยข้อมูลที่เธอใส่ใจมากที่สุดคือการศึกษาประวัติของแพทย์เนื่องจากเธอมองว่าแพทย์เป็นบุคคลสำคัญที่มีอำนาจเด็ดขาดเพียงผู้เดียวในการตัดสินใจทำัลยกรรมความงามฉะนั้นผลลัพธ์ของการทำัลยกรรมความงามจึงอยู่ที่ฝีมือแพทย์เป็นหลัก ทำให้เธอศึกษาประวัติของแพทย์อย่างละเอียดโดยเริ่มตั้งแต่ประวัติการศึกษา ความเป็นผู้เชี่ยวชาญในการทำัลยกรรมความงาม ซึ่งต้องผ่านการศึกษเล่าเรียนในสถาบันที่มีการสอนเฉพาะทาง และยังต้องมีการสอบผ่านใบประกอบวิชาชีพและวุฒิบัตรเพื่อรับรองความสามารถ จึงจะทำให้แพทย์ผู้นั้นได้รับอนุญาตทางกฎหมายให้ทำัลยกรรมความงามได้อย่างถูกต้อง ประวัติการศึกษาจึงช่วยการันตีได้ว่า แพทย์ัลยกรรมความงามผู้นั้นสามารถทำให้การทำัลยกรรมความงามได้อย่างปลอดภัยถูกต้องตามหลักวิชาชีพ และมีความเชี่ยวชาญที่จะทำัลยกรรมความงามให้เกิดอาการแทรกซ้อนได้น้อยที่สุดได้ นอกจากนี้แล้วก็ยังมีการศึกษาไปถึงประวัติผลงานและฝีมือการทำัลยกรรมความงามของแพทย์ผ่านการเรียนรู้จากประสบการณ์การทำัลยกรรมความงามของผู้อื่น ซึ่งเธอเชื่อว่าจะช่วยสะท้อน ทักษะและความชำนาญการในการทำัลยกรรมความงามของแพทย์ัลยกรรมความงามแต่ละคนได้เป็นอย่างดี อีกทั้งยังช่วยทำให้เกิดความเชื่อมั่นในการทำัลยกรรมความงาม และลดความวิตกกังวลที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคต

“การทำศัลยกรรมความงามครั้งแรกเป็นอะไรที่ละเอียดมากกว่าครั้งต่อไปๆช่วงเวลานั้น เราก็เลยดูรีวิวจนคิดว่า ตัดสินใจจะไปทำ อย่างงั้นนั่นละใช้เวลาอยู่กับการเสิร์ชดูรีวิว ดูเรื่อยๆอะคะ และก็ติดตามหมอสวมมุติเราตัดสินใจละ เราก็ดูรีวิวมามากเดือนละ อีกสามเดือนถัดมาเราก็ค้นประวัติหมอคณนี่ผิวดูดีมาก จบที่ไหนอะไรอย่างงี้ อะประวัติหมอจบที่ไหนเข้า ที่โรงพยาบาลไหน จนเข้าไปดูว่าเขามีเคสไหนบางตอนเขาผ่าเป็นอย่างไรแล้ววิวัฒนาการการผ่าเสิร์จบูบมันเป็นอย่างงี้ คือแบบเพื่อนที่เป็นเน็ตไอดอลสนิทกับหมอเราเลยได้คำแนะนำจากเพื่อนด้วย”

ถึงแม้เธอจะไม่รู้สึกเจ็บปวดทรมานจากการทำศัลยกรรมความงามอย่างที่คาดคิดไว้ แต่รูปลักษณ์ที่ได้รับผลกระทบจากการทำศัลยกรรมความงามซึ่งต้องใช้ระยะเวลาพักฟื้น เช่นอาการบวม แดง ช้ำเหล่านี้ ประกอบกับการทำศัลยกรรมความงามครั้งนี้เป็นเป็นประสบการณ์ครั้งแรกของเธอทำให้เธอรู้สึกเป็นกังวลและไม่มั่นใจในผลลัพธ์ของการทำศัลยกรรมความงามใบหน้าเป็นอย่างมาก ซึ่งเธอเองก็ไม่รู้จะปรึกษาใครเนื่องจากการทำศัลยกรรมความงามใบหน้าสำหรับในประเทศไทยยังเป็นการผ่าตัดแบบไม่พักค้างในโรงพยาบาลหรือคลินิกทำให้เธอต้องกลับมาดูแลตนเองที่บ้านโดยไม่มีพยาบาลคอยดูแลหรือให้คำปรึกษาเหมือนการผ่าตัดทั่วไปถึงแม้เธอจะได้รับคำแนะนำก่อนกลับบ้านแต่เธอก็ยังเกิดการสับสนและไม่รู้จะต้องดูแลตนเองอย่างไร ต้องเสียเวลาในการลองผิดลองถูกเพื่อหาวิธีการดูแลตนเองให้เหมาะสมกับตน และวิธีการดูแลตนเองบางวิธีอาจไม่ได้ช่วยให้รูปลักษณ์หายเร็วขึ้นมีหน้าช้ำอาจทำให้อาการแทรกซ้อนมีเพิ่มมากขึ้น ระยะเวลาในการพักฟื้นอาจต้องยืดเวลาออกไปนานกว่าเดิม ทำให้เธอรู้สึกว่าตนเองต้องทนอยู่กับความวิตกกังวลกับรูปลักษณ์ที่มีอาการบวมผิวดูไม่เข้าที่นานมากขึ้น โดยในช่วงนั้นเธอก็เลือกที่จะเก็บตัวอยู่ในบ้านเพราะอับอายในรูปลักษณ์ของตนเองและกลัวคนอื่นจะรับรู้เธอทำศัลยกรรมความงามใบหน้าเนื่องจากเธอรับรู้ว่าสังคมไทยยังไม่เปิดรับการทำศัลยกรรมความงามใบหน้าเท่าที่ควร ทำให้การทำศัลยกรรมความงามดูเป็นเรื่องน่าอาย ผิดปกติแตกต่างจากคนทั่วไป

“มันออกก็ไม่เจ็บมันกลัวมันเกร็งมากกว่าคือหลังทำเขาก็ให้กลับบ้านและมีแบบว่าให้ยา มีแบบว่า พวกประคบอะไรอย่างงี้เขาจะมีเอกสารบอกอยู่แล้วคะ ให้เราทำความเข้าใจก่อนจะผ่าตัดว่ามันมีผลเสีย ยังไงถ้าทำไปแล้วรวมถึงระยะเวลาในการพักฟื้นดูแลตนเองอะไรอย่างงี้ เขาจะมีให้เป็นปกติ แต่เราก็กังวลแบบจิตมันวิตกมากกว่า จะออกมาอย่างงี้ จะสวยไหมหน้าก็บวมเราคิดถูกหรือยังเนี่ย หน้าตาบวมช้ำยังกะอวตารคือความเจ็บมันโดนความกังวลกลับไปหมดเลย มันไม่มีความเจ็บแต่มันกังวล เรายังไม่ค่อยรู้วิธีการดูแลตนเอง เรายังทำผิดทำถูกกว่าจะหายบวมกว่าจะพุดปากปกติเป็นเดือนอะ มันไม่มีความเจ็บแต่มันกังวลว่า มันเป็นอย่างงี้หนูเนี่ยเนี่ยแรกๆไม่ออกจากบ้านนะที่ต่างๆ ไม่ออกเลยไม่กล้ากลัวคนมองว่าเราทำศัลยกรรม คือสังคมยังไม่ยอมรับแล้วก็มีมองอะไรแบบนี้ ตอนนั้นหน้ามันยังไม่เข้าที่ด้วยละ ”

โดยช่วงเวลานั้นเธอมีความวิตกกังวลเป็นอย่างมากแต่เธอเองก็รู้สึกว่าตนเองไม่สามารถขอคำปรึกษาหรือพูดคุยเรื่องการทำศัลยกรรมความงามกับคนในครอบครัวได้ ทั้งที่เธอพยายามจะเข้าไปพูดคุยปรึกษากับครอบครัวแต่ครอบครัวของเธอก็แสดงออกให้เห็นอย่างเด่นชัดว่าไม่พึงพอใจในการตัดสินใจทำศัลยกรรมความงามของเธอ โดยมีปฏิกิริยาต่อตัวเธอเปลี่ยนแปลงไป เกิดผลกระทบต่อสัมพันธภาพภายในครอบครัวที่ห่างเหินกับเธอมากยิ่งขึ้น โดยการไม่พูดคุยกับเธอ พยายามเดินหนีไม่เข้าไปใกล้เธอ และไม่ต้องการมีทำกิจกรรมร่วมกับเธอแม้แต่การรับประทานอาหาร การกระทำของคนในครอบครัวนั้นตอกย้ำให้เธอรับรู้ว่ารูปลักษณ์ของตนเองนั้นน่ารังเกียจและรู้สึก

ผิดต่อการตัดสินใจทำคัลยกรรมความงามใบหน้าเกิดความวิตกกังวลต่อรูปลักษณ์เป็นอย่างมากในเวลานั้น เธอจึงพยายามจะหาทางออกโดยการเข้าไปในพื้นที่ของผู้ทำคัลยกรรมความงามในอินเทอร์เน็ตโดยหวังว่าตนเองจะได้รับ ความเข้าใจและมีคนเห็นใจทำให้เธอเกิดความมั่นใจเกี่ยวกับรูปลักษณ์ของตนในอนาคต ซึ่งจะช่วยลดจินตนาการ ทางด้านลบของเธอได้ แต่ในทางกลับกันสิ่งที่เธอได้รับกลับเป็นเสียงวิพากษ์วิจารณ์เปรียบเทียบกับรูปลักษณ์ของตนเอง ในแง่ลบ ยิ่งเป็นแรงเสริมที่กระตุ้นให้เธอเกิดความรู้สึกกังวลเกี่ยวกับรูปลักษณ์ตนเองมากขึ้นกว่าเดิมจนไปรบกวน การดำเนินชีวิตเช่นพฤติกรรมการนอน ทำให้เธอนอนไม่หลับตามมา

“จิตตกอย่างที่บอกแหละว่าหน้าจะเป็นอย่างไรจะไม่หน้าทำเลยอะ รู้สึกผิดและแม่อะแม่เราอะ เข้าเพิ่งรู้ว่าที่ทำเสร็จก็ มาที่บ้านแล้วก็ อ้าวไปทำมาเธอแม่ทำทางมะอยากกินข้าว มะอยากอะไอย่างงี้ เรายิ่งน้อยไปใหญ่ ไม่กล้ากินข้าวด้วย เลยเขาก็กลัวเราก็บีบ เราก็กินแล้วไปทำมาเขาก็กลัวโน่นนี่นั่น ดูลิเหมือนคนไปโดนอุบัติเหตุมาไม่คุยกันเลยเขาเป็นคนที่ ไม่ทำคัลยกรรม เพราะเขากลัวเจ็บ กลัวเลือด กลัวอันตรายช่วงนั้นเป็นช่วงที่แย่มากไปก็เลยพยายามเข้าไปดูในเว็บ พวก เว็บบดิ่งโด่ง มีดหมอ ไปอ้อรูปตนเองว่าวันที่หนึ่งเป็นไง วันที่สองเป็นไง เสพเว็บพวกรีวิวเยอะๆใช้ไหม เรายกถ่ายหน้าตนเอง แล้วไปรีวิวบาง มันก็มีการคอมเม้นว่า “จมูกไม่สวยเลย เหมือนอะวะสมอเรือเลย” เหมือนนั้นโน่นนี่ จนแบบว่าคิดเยอะ กลายเป็นคนวิตกไปเลย วิตกจริตคือแบบนอนไม่หลับเป็นหลายคืนไปเลย”

จะเห็นได้ว่าการเผชิญชีวิตภายหลังทำคัลยกรรมความงามครั้งแรกถือว่าเป็นภาวะวิกฤตของชีวิต การ ต้องกลับไปดูแลตนเองที่บ้านภายหลังการทำคัลยกรรมความงามซึ่งเป็นช่วงที่รูปลักษณ์ยังได้รับผลกระทบจากการ ทำคัลยกรรมความงามทำให้เกิดความกังวลและเกิดความเครียดกับผลกระทบประกอบกับการไม่รู้จะพูดคุยหรือ ระบายความทุกข์ของตนเองกับใคร ทำให้พวกเขาต้องการการดูแลติดตามอาการซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความต้องการ แรงสนับสนุนจากสังคมในลักษณะหนึ่งของคาดหวังที่จะได้รับจากทีมแพทย์คัลยกรรมความงาม เพื่อให้เกิดการ สนับสนุนทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ ไม่รู้สึกโดดเดี่ยว ขาดที่พึ่งและรู้สึกอึดใจพร้อมทั้งมั่นใจว่าได้อยู่ภายใต้การ ดูแลของทีมแพทย์คัลยกรรมความงาม ซึ่งการแรงสนับสนุนจากทีมแพทย์คัลยกรรมความงามที่เพียงพอเหมาะสม จะนำไปสู่การไม่มีความรู้สึกต้องพึ่งพาหรือต้องการการดูแลจากผู้อื่น เนื่องจากได้รับการตอบสนองทางด้านอารมณ์ สังคม และร่างกายที่เหมาะสมเพียงพอแล้ว ในขณะที่ผู้ที่ถูกทอดทิ้งให้ดูแลตนเองจะมีความรู้สึกไม่มั่นใจ และโยย ทางการดูแลจากบุคคลอื่นหรือจากแหล่งที่เห็นว่าพึ่งพิงได้ ทำให้เกิดผลกระทบภายหลังการทำคัลยกรรมความงามที่ มากขึ้น ดังนั้นหากวงการการทำคัลยกรรมความงามพยายามที่จะทำความเข้าใจบริบทเงื่อนไขของผู้ให้ข้อมูลแต่ละ คนอย่างลึกซึ้งซึ่งจะสามารถเข้าใจความต้องการการดูแลของผู้ให้ข้อมูลแต่ละบุคคลได้เป็นอย่างดี จะช่วยให้ผู้ให้ ข้อมูลหลายคนได้รับการตอบสนองความต้องการหรือสามารถที่จะดูแลตนเองได้อย่างเหมาะสมกับสภาพและ สภาวะของผู้ให้ข้อมูลแต่ละราย และยังเป็นการช่วยสนับสนุนให้คลายความวิตกกังวล เกิดความมั่นใจในสามารถ ดูแลตนเองภายหลังการทำคัลยกรรมความงามภายใต้การได้รับความกดดันทั้งร่างกายและจิตใจที่เป็นอยู่ได้

“เราก็อยากให้หมอเขาแบบ ไม่ใช่ผ่าตัดแล้วก็หายไปเลย คือไม่มีไตรมาสอาการเราก็น้อยไม่รู้จะคุยกับใคร เราเง เออใจดีวะ ทำใจดีคือบางที่อยากคุยกับหมอหรือพยาบาลที่เขามีความรู้จริงๆ เราเชื่อใจเขาได้ให้กำลังใจระหว่างนั้น”

แต่ภายหลังกการทำการศัลยกรรมความงามผ่านไปร่วมเดือนรูปลักษณ์ของเธอหายจากผลกระทบของการทำการศัลยกรรมความงาม เธอพอใจในรูปลักษณ์ของตนเองระดับหนึ่ง เนื่องจากผลลัพธ์ของการทำการศัลยกรรมความงามในครั้งนี้เป็นไปตามความคาดหวังที่วางไว้ก่อนทำการศัลยกรรมความงามนั่นคือ แฟนของเธอเห็นว่าเธอสวยขึ้นและกลับมาขอคืนดี จนกระทั่งวันหนึ่งเธอได้มีการเปรียบเทียบรูปลักษณ์ของตนเองกับพริตตี้ ผู้ซึ่งมีอาชีพเป็นที่ยอมรับว่ามีความงามเป็นองค์ประกอบสำคัญ การได้เห็นบุคคลต่างๆ ซึ่ผสมใน รูปลักษณ์ของพริตตี้ ทำให้เธอรู้สึกไม่ชอบรูปลักษณ์ของตนเองและมีความต้องการทำการศัลยกรรมความงามบริเวณปากเพิ่มเติมเพื่อให้มีรูปทรงที่ชัดเจนขึ้นเช่นต้นแบบ แสดงให้เห็นว่าเธอนำรูปลักษณ์ของพริตตี้มาเป็นเครื่องชี้แนะหรือเป็นต้นแบบให้ตนเองเปรียบเทียบในการจัดการกับรูปลักษณ์ของตนเองในอนาคต โดยมีเบื้องลึกเบื้องหลังมาจากการไม่มั่นใจว่ารูปลักษณ์ของตนเองมีความงาม จึงเกิดความลึกลับสลับกลายเป็นความวิตกกังวล และมองว่ารูปลักษณ์ตนเองมีจุดบกพร่องที่ต้องพัฒนา รูปลักษณ์ของตนให้เป็นที่ไปตามต้นแบบที่ตนเองยึดถือเป็นมาตรฐานที่ทำให้คนในสังคมยอมรับโดยการทำการศัลยกรรมความงามครั้งนี้เธอก็เลือกทำกับแพทย์และสถานี่ทำการศัลยกรรมความงามแห่งเดิม เนื่องจากประสบการณ์การทำการศัลยกรรมความงามครั้งแรกทำให้เธอมั่นใจในความปลอดภัย นอกจากนี้เธอยังเชื่อว่าแพทย์คนเดิมนั้นเข้าใจจุดบกพร่องและความต้องการของเธอเป็นอย่างดี

“แบบหลังเดือนหนึ่งขึ้นไปเพราะการทำการศัลยกรรมครั้งแรกมันไม่เหมือนการทำการศัลยกรรมในครั้งต่อไปเอ๊ยเจ็ดวันก็ยุบส่ะพอหายแล้วทุกอย่างมันก็ดีขึ้นของแบบนี้มันต้องใช้เวลา ครั้งแรกมันเป็นก็ธรรมดาหน่อยยังไม่รู้หลังทำก็พอใจในระดับหนึ่งแหละถือว่าพอใจก็ดูดีขึ้นนิดหนึ่ง เพราะช่วงทำครั้งแรกแฟนคนที่บอกว่าเราไม่สวยก็กลับมาหาเรานะ มาง้อขอคืนดี เราเลยแบบเนอะรู้สึกว่ามี เลยเริ่มทำครั้งที่สองอยากทำปากบางเพิ่มเพราะครั้งแรกปากยังไม่เป็นกระจับเหมือนเราอะ เห็นพริตตี้คนหนึ่งมั้ง ที่ใครๆก็ชอบเขาแบบทำให้หน้าหวานๆเลย คือเราเป็นคนไม่ชอบ หน้าดูบอบบาง คือปากถ้ามันบางอย่างเดียว มันมีกระจับมันดูเหมือนจะย่ำตลอดเวลาอะ เราก็ดูรีวิไปเรื่อยๆอยากทำเราก็ทำอะไอย่างงี้ เราก็ทำกับหมอคนเดิม คือเขารู้แล้วไง ว่าจุดของเรามันเป็นจุดไหนบางเหมือนกับเราไม่อยากจะเริ่มต้นกับหมออื่น อะ เขาก็มานั่งวิเคราะห์หน้าคือหมอคนแรกเขารู้ความต้องการของเราแล้วอย่างงี้ เจ๊ยเออ จริงๆเราทำกับหมอคนแรกมันก็ได้มีอะไรผิดพลาด ดังนั้นเขาก็น่าจะรู้ว่าสิ่งที่เราต้องการแค่เดิมอะไรไปนิดหน่อยเอง เราไม่ต้องมานั่งเริ่มต้นใหม่ตั้งแต่แรกไม่ต้องเริ่มศูนย์”

หลังจากทำการศัลยกรรมความงามครั้งที่ 3 เธอเริ่มรู้สึกว่าตนเองประสบความสำเร็จจากการทำการศัลยกรรมความงามไปหน้า เธอเริ่มมั่นใจในรูปลักษณ์ตนเองมากขึ้นจึงนำเสนอประสบการณ์การทำการศัลยกรรมความงามของตนเองผ่านทางโลกออนไลน์ซึ่งเป็นการถ่ายทอดความคิดความเชื่อที่ดีต่อการทำการศัลยกรรมความงามทางอ้อมผ่านการพรรณนาบอกเล่าเรื่องราวและการตอบคำถามและการให้คำปรึกษาที่มีการจัดกระทำบนเว็บเพจเกี่ยวกับการทำการศัลยกรรมความงาม ซึ่งเป็นพื้นที่ที่เปิดผ่านสื่อโซเชียล ที่สามารถสื่อสารกันได้อย่างทั่วถึง โดยพื้นที่ดังกล่าวจะถูกจัดให้สำหรับผู้สนใจและผู้ทำการศัลยกรรมความงามมาแลกเปลี่ยนเรียนรู้และบอกเล่าประสบการณ์การทำการศัลยกรรมความงามของตนเองให้แก่ผู้สนใจได้รับทราบ ซึ่งทำให้การทำการศัลยกรรมความงามเข้าถึงได้ง่ายขึ้นต่างจากในอดีตที่การเข้าถึงข้อมูลการทำการศัลยกรรมความงามสามารถทำได้ยากที่ปรึกษาเกี่ยวกับการทำการศัลยกรรม

ความงามมีน้อยหรือแทบจะไม่มีเลย ดังนั้นการเปิดเผยการทำศัลยกรรมความงามของเธอ จึงถือได้ว่าเป็นสิ่งแปลกใหม่และฉีกกฎเกณฑ์ของสังคมอย่างไม่กลัวการถูกต่อต้านจากสังคมทำให้เธอได้รับความสนใจและการชื่นชมในรูปลักษณ์อยู่เสมอ จนกลายเป็นที่รู้จักและมีชื่อเสียงในฐานะผู้ที่ความรู้เกี่ยวกับการทำศัลยกรรมความงาม จึงมีผู้มาขอคำปรึกษาและขอคำแนะนำเกี่ยวกับการทำศัลยกรรมความงาม อยู่เสมอ ยิ่งต่อยกย่องการเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จในการทำศัลยกรรมความงาม ซึ่งสร้างความภาคภูมิใจให้กับเธอเป็นอย่างมาก

“เออ เป็นการอัฟโพลดคลิกตัวเองเวลาไปทำศัลยกรรมความงามมาลงโซเชียลละส่วนใหญ่เราจะทำแล้วมาเป็นวิทยาทานให้กับคนอื่นอันนี้ดีหรือเปล่าหรือไม่ดียังไง ทำให้คนก็เข้าหาเพื่อนก็เข้าหา อยากรู้ว่าเราทำอะไร เป็นยังไง แต่ก็เข้าหาทางโซเชียลนะ ทำให้มีคนติดตามเราเยอะมากขึ้นด้วยซ้ำ คนอยากรู้ว่าเราไปทำอะไรมาดีไหม ทำให้มันเป็นอย่างไง เหมือนที่เราเป็นผู้รู้เขาจะมาปรึกษา เวลาส่วนตัวแทบจะไม่มีด้วยซ้ำ รู้สึกเหมือนคือมีคนติดตาม ทำให้มีโอกาสมากกว่าคนอื่น ในเรื่องของคือแบบทำศัลยกรรมความงามก็มารีวิว คนติดตาม ว่าเราเป็นคนที่ทำศัลยกรรมความงามอยู่แล้ว”

ทำให้เธอเห็นว่าการทำศัลยกรรมความงามนั้นนอกจากจะเข้ามาช่วยสนับสนุนให้เกิดความงามแบบสร้างรายได้ นำมาซึ่งช่องทางและโอกาสในการสร้างรายได้ที่เกี่ยวข้องกับความงามให้กับเธอ ซึ่งเชื่อมโยงไปสู่การมีต้นทุนทางกายภาพ นำมาอธิบายนปรากฏการณ์กับการทำศัลยกรรมความงามในมุมมองของการสร้างความงามด้วยกระบวนการทางเทคโนโลยีทางการแพทย์ทำให้รูปลักษณ์กลายเป็นเครื่องมือหรือสินค้าไปสู่การมีรายได้เพิ่มมากขึ้น ดังวลีที่ว่า “มีรูปเป็นทรัพย์สิน” การทำศัลยกรรมความงามใบหน้าของเธอมีได้พัฒนารูปลักษณ์เธอให้มีความงามเพียงเท่านั้นยังทำให้เธอเป็นที่รู้จักและที่ยอมรับในสังคมเกี่ยวกับเรื่องความงาม ทำให้เธอรู้สึกเกิดความชื่นชอบในการทำศัลยกรรมความงามมากขึ้น โดยคิดว่าการทำศัลยกรรมความงามนั้นคืองานของเธอ

“คือมีคนติดตาม ทำให้มีโอกาสมากกว่าคนอื่น ในเรื่องของคือแบบเราทำศัลยกรรมความงามเราก็มารีวิว คนติดตาม ว่าเราเป็นคนที่ทำศัลยกรรมความงามอยู่แล้ว มาต่อยอดในเรื่องของธุรกิจความงาม จริงๆแล้วคือแบบ ชื้อบ้านซื้อรถเอง คือมันเป็นการต่อยอดให้เราด้วยทำให้เรามองว่าทุกวันนี้การทำศัลยกรรมความงามคือการทำงาน ทุกวันนี้อยู่กับการทำงานมากกว่า เหมือนกับว่าสายงานของเราอยู่ทางด้านนี้ ทุกวันของเราคืองานไง มันกลายเป็นงาน ไปเลย”

นอกจากที่ศัลยกรรมความงามจะทำให้เธอมีรายได้ จนสามารถเลี้ยงดูตนเองได้แล้วมุมมองของครอบครัวเธอที่มีต่อตัวเธอและการทำศัลยกรรมความงามใบหน้าก็ได้เปลี่ยนไป ซึ่งเป็นการเปลี่ยนความรู้ความเชื่อเดิมเกี่ยวกับการทำศัลยกรรมความงามของคนในครอบครัวโดยเฉพาะแม่ของเธอเสียใหม่ โดยเธอและครอบครัวเริ่มเห็นพ้องต้องกันและมีมุมมองต่อการทำศัลยกรรมความงามไปในทิศทางเดียวกันคือด้านบวกมากขึ้นเธอเริ่มจะได้รับการส่งเสริมชื่นชมและยอมรับจากคนในครอบครัวมากขึ้นเช่นเดียวกัน ทำให้เธอสามารถพูดคุยและปรึกษาเกี่ยวกับเรื่องการทำศัลยกรรมความงามกับครอบครัว ได้อย่างเปิดเผย การทำศัลยกรรมความงามจึงกลายเป็นสิ่งที่เชื่อมโยงสายสัมพันธ์คนในครอบครัวให้แน่นแฟ้นมากขึ้นซึ่งแตกต่างจากก่อนการทำศัลยกรรมความงามใบหน้าอย่างเห็นได้ชัด

“จากตอนแรกแม่ไม่เปิดใจเรื่องศัลยกรรมความงาม ถ้าสุดท้ายแม่ไปทำศัลยกรรมความงาม แม่ก็เปิดใจทำเพราะแม่อยาก ดูเด็กลงอย่างที่บอก ก็มีแนะนำกัน ได้พูดคุยกันเรื่องความสวยความงามตามประสาผู้หญิง และเราก็หารายได้จากตรงนี้ เขาเห็นชีวิตเรตี่ขึ้นเขามีความสุขนะมันเหมือนเป็นการพิสูจน์ตนเองไปแล้วแม่ก็เข้าใจแม่ก็ยอมรับ เขาทำก็เงินเขาเขาก็มีงานหาเงินเลี้ยงแม่ได้ด้วย เออประมาณนั้นคือเราไม่ได้รับกวนขอเงินที่บ้านอีกเลย”

การที่เธอเป็นที่สนใจและมีความยอมรับในความงามของเธอมากขึ้นจนกลายเป็นอาชีพที่ให้กับเธอ ทำให้เธอถูกสังคมคาดหวังจากว่าต้องเป็นผู้ที่มีความงามและเป็นต้นแบบของความงามให้กับคนอื่นได้ทำให้เธอต้องพยายามรักษาบทบาทและความคาดหวังรวมถึงโอกาสในการทำงานของเธอให้คงอยู่ตลอดไป เธอจึงหมั่นจะมีการส่องกระจกเพื่อสำรวจตรวจตราดูความเรียบร้อยของตนเอง และตรวจสอบดูข้อบกพร่องจุดที่ยังเป็นจุดด้อยบนใบหน้าของตนเอง ซึ่งเธอก็มองว่าเป็นพฤติกรรมปกติของเพศหญิงที่พึงกระทำ ดังนั้นเมื่อเธอพบเจอข้อบกพร่องจะทำให้เธอพงศความสนใจไปเฉพาะส่วนที่เป็นปมด้อยและไม่สามารถยอมรับจุดด้อยนั้นได้เชื่อมโยงไปสู่การพยายามที่จะแก้ไขด้วยการทำศัลยกรรมความงามเพื่อลดจุดด้อยหรือจุดบกพร่องที่ใบหน้าของตนเองตลอดเวลา ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการสำรวจตรวจตราจึงเป็นเหมือนการเฝ้าระวังให้รูปลักษณ์ของตนเองยังคงมีความงามเพื่อการคงคุณค่าของตนเองไว้ เป็นการแสดงให้เห็นถึงการถูกครอบงำจิตใจได้สำนึกให้ยอมรับความจริงของความงามที่ถูกสร้างขึ้น ทำให้เกิดเป็นวินัยในการดูแลควบคุมตนเองด้วยความเต็มใจเสมือนว่าถูกจับตามองอยู่ตลอดเวลา การปล่อยให้รูปลักษณ์ของตนเองมีจุดบกพร่องจึงเปรียบเหมือนกับการทำให้ตนเองนั้นเสื่อมคุณค่านั่นเอง

“เราอยู่อู่จุดนี้เราก็ต้องรักษาความสวยด้วยเอาจริงเราส่องกระจก ทุกวันเราจะเห็นอยู่แล้วอะ อย่างตาอย่างนี้เป็นจุดบกพร่องคือปกติไม่ทำก็ชอบส่อง เป็นเรื่องปกติของผู้หญิงหลายๆที่เราส่องดูความเรียบร้อย ส่วนไหนที่เรารู้ว่ามันผิดปกติมันก็จะขัดใจเรา เราจะใส่ใจมันมากหน่อยคือตอนนี้เรายังไม่รู้ว่ายังมีจุดไหนที่เราบกพร่องอีก เราส่องกระจกทุกวัน เราก็จะเห็นจุดด้อยที่เด่นขึ้นมาก่อนเลย ถึงใครไม่บอกก็เถอะ เป็นผู้หญิงแต่งหน้าทุกวันมันก็ต้องเห็นหน้าตนเองอะไรอย่างนี้ ก็เหลือจมูกที่ยังไม่ได้ทรง เราส่องกระจกทุกวันเราจะเห็นหน้าตาตนเอง เราจะประเมินได้ว่าเราขาดอะไรมีจุดบกพร่องตรงไหนที่อยากแก้ไข แต่ตอนนี้เพิ่งทำมาคงต้องรอเวลาก่อนให้มันยุบบวม ให้มันเข้าที่ถึงจะตอบได้ว่าเราอยากจะทำอะไรเพิ่มเติม”

ประกอบกับค่านิยมความงามนั้นสามารถถ่ายทอดไปสู่คนในสังคมได้ง่ายขึ้น โดยเชื่อมโยงผ่านบริบทเงื่อนไขทางด้านสื่อมวลชน ที่มักจะนำเสนอข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับใบหน้าและการจัดการความงามทั้งที่เป็นภาพและสิ่งตีพิมพ์เผยแพร่เป็นจำนวนมาก ผ่านบุคคลต้นแบบที่มีอิทธิพลสูงมากต่อคนในสังคมได้แก่ ดารา นักร้อง เน็ตไอดอล โดยการนำเสนอความงามตามค่านิยมที่เป็นไปในลักษณะภาพตัวแทนอย่างต่อเนื่อง ซ้ำๆ ผ่านสื่อต่างๆ ยิ่งเป็นการตอกย้ำ แรงเร้า แทรกซึม มูลเหตุจูงใจในการให้ความหมายความงามเป็นไปในทิศทางเดียวกัน และลดทอนคุณค่าความงามแบบตรงข้ามให้รู้สึกถึงความเป็นอื่น (other) ความจริงจึงถูกสร้างขึ้นให้ใบหน้ามีความสำคัญและเป็นพื้นที่แสดงความงามให้ดำรงอยู่อย่างต่อเนื่อง จากการเปรียบเทียบรูปลักษณ์ของตนเองกับดาราเธอจึงตัดสินใจทำศัลยกรรมความงามอีกครั้งโดยนำเอารูปลักษณ์ดารา เน็ตไอดอล ที่สังคมชื่นชอบเป็นต้นแบบของความงามในการทำศัลยกรรมความงามครั้งนี้ของเธอเพื่อหวังให้ตนเองมีความงามเพิ่มมากขึ้น

“ต่อมาก็ทำจมูกให้เป็นทรงหยดน้ำเพิ่ม ทำชั้นตาเพิ่ม ทำลึกลืมเห็นเน็ตไอดอลทำน่ารักดีทำปากกระชับทำบางปาก โดยเอารูอ้อมไปให้หมอดูอยากปากบางเหมือนอ้อม เพราะรู้สึกว่าการที่เขาเช็กซี้ เผยเล็กน้อย น่ารักใครๆเห็นอ้อมก็ชอบ คุณหมอบอกว่าจะทำให้เต็มแต่พื้นฐานจะเป็นคนปากหนา จะทำให้เหมือนโดยร้อยเปอร์เซ็นต์ไม่รับประกันแต่จะทำให้สุดฝีมือ เท่าที่จะทำได้”

จนกระทั่งความไม่พอใจในรูปลักษณ์ทำให้เธอทำศัลยกรรมความงามมากเกินความพอดีกับพื้นฐานเดิมของร่างกายเนื่องจากรูปลักษณ์ที่มีพื้นฐานของเชื้อชาติเอเชียที่กำหนดรูปลักษณ์มาตั้งแต่กำเนิด การต้องการจะเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์โดยยึดค่านิยมความงามแบบตะวันตกเข้ามาแทนที่อาจจะทำให้มีการทำศัลยกรรมความงามเกินขีดจำกัดที่เป็นพื้นฐานแต่กำเนิดของตนในการจะถูกตัดแต่งเปลี่ยนแปลง และเกินขอบเขตของร่างกายในการเปิดรับสิ่งแปลกปลอมและความเจ็บปวดทุกข์ทรมานต่างๆ เพราะในการทำศัลยกรรมความงามแต่ละครั้งอวัยวะบริเวณนั้นได้รับผลกระทบและมีความเสี่ยงที่เกิดขึ้นไม่มากก็น้อย การซ่อมแซมตนเองอาจจะกลับมาได้แต่ก็จะไม่เหมือนเดิม ยิ่งเป็นการทำศัลยกรรมความงามในตำแหน่งเดิมบ่อยๆ ครั้ง จึงเป็นการรบกวนอวัยวะส่วนนั้นมากเกินไป ยิ่งก่อให้เกิดความเสี่ยงกับการมีรูปลักษณ์ที่ไม่พึงประสงค์ตามมาถึงแม้เธอจะเพียรพยายามไปปรึกษาแพทย์เพื่อทำการแก้ไข แต่ไม่สามารถแก้ไขได้ ทำให้เธอรู้สึกวิตกกังวลและไม่สบายใจอยู่ช่วงหนึ่งจากการที่มีคนมาทักเกี่ยวกับลักษณะรูปลักษณ์ของเธอ จนเธอต้องพยายามที่จะทำใจยอมรับกับสิ่งที่เธอมองว่าเป็นความผิดพลาดของตนเอง

“ไม่ดีก็คือแบบ สมมุติอะ คือทำตามมา คือความยึดหยุ่นของกล้ามเนื้อของ ผิวหนังเราอะไรร้อยเย็บ ตั้งแต่อายุยี่สิบ ทำตามทำครั้งแล้วและครั้งสุดท้ายเป็นครั้งที่พลาดมาก จริงๆครั้งที่สี่ที่ทำตามนั้นก็เท่ากันคืออยู่แล้วแต่ชั้นมันไม่สูง เรามองว่าอันนี้จะเรียกว่าเสพติดศัลยกรรมเลยก็ว่าได้มันเหมือนแบบ เราไม่พอใจนะจุดๆนั้น ซึ่งความเป็นจริงก็คืออยู่แล้วแต่ชั้นตามันอาจจะเล็กลง แต่มีความรู้สึกถ้าแต่งหน้าชอบหนาๆ ชอบชั้นตา ลึกๆ ทำให้ชั้นตาไม่เท่ากันไปหาหมอให้แก้ก็ยังทำไม่ได้ ไม่น่าทำเลยแบบน้อยใจอ้อยตาไม่เท่ากัน ตาฉันต้องไม่เท่ากันไปอีกก็ปี เออแต่ก็ช่วงแรกก็รู้สึกยังนั้น แต่เหมือนแบบพอนานเข้าคนมองแล้วมันก็ไม่เท่ากัน คืออะไรที่มันทำไม่ได้มันก็ทำไม่ได้คือคุณหมอบอกยังทำไม่ได้ อันนี้แหละที่ทนจะแก้ไขในอนาคต ไม่รู้ก็ปีกว่ามันจะทำได้เพราะมันอยู่ในดุลพินิจของแพทย์ ด้วยใจอย่างเรื่องจมูกนี้แหละที่ครั้งล่าสุด คือหมอนำไปเลยไปแก้จมูกรอบที่สาม คือก่อนหน้านั้น บางวันก็แดง ปลายแดงใสๆ คือเราทำโด่งเกินไปมันจะทะลุผิวหนังรับไม่ไหว”

ในระหว่างนั้นเธอก็รู้สึกผิดต่อการกระทำของตนเองที่ไปหลงเชื่อการตลาดของธุรกิจการทำศัลยกรรมความงามที่มีการประชาสัมพันธ์และโฆษณาการทำศัลยกรรมความงามอย่างแพร่หลายมาใช้ในการแข่งขันเพื่อแย่งลูกค้า ไม่ว่าจะเป็นการโปรโมทใช้ดารา หรือเน็ตไอดอล มาเป็นต้นแบบซึ่งเป็นกลยุทธ์ทางการตลาดที่มีผลประโยชน์เชิงธุรกิจศัลยกรรมความงามแอบแฝงเพื่อดึงดูดใจให้สนใจและหลงเชื่อทำศัลยกรรมความงามไปตามที่ธุรกิจศัลยกรรมความงามกำหนดได้ง่ายจนไม่ได้ศึกษาข้อมูลเชิงลึกอย่างดีพอ การรับรู้ดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงการมองการทำศัลยกรรมความงามในเชิงธุรกิจมากกว่าการรักษา จนนำมาสู่ความคาดหวังอยากให้แพทย์มีจรรยาบรรณในการทำการตลาดไม่ควรมีการโอ้อวดหรืออวดอ้างสรรพคุณเกินจริงตามมา

“เรารู้สึกผิด คือมันพลาดมากก็ไปทำไปดูคนอื่น ดูจากการตลาดที่เขาทำมาโดยที่ไม่ได้ดู ลึกๆเลยว่ามันดีจริงหรือ เปล่าก็ไปเชื่อพวกเน็ตไอดอล ที่เขาทำการตลาดให้ สุดท้ายพอไปบิ๊บบไม่เท่ากันสุดท้ายไม่เท่ากันบิ๊บบที่นี้แบบ เหมือนคลินิก ที่เราไปทำรู้จักกับเน็ตไอดอล ในอนาคตเราอยากได้เขามีจรรยาบรรณเช่นแพทย์บางที่ไม่รู้ดีที่เมืองไทยนะว่าจรรยาบรรณ ของแพทย์ค่อนข้างจะต่ำมาก กว่าที่เกาหลี คือเขาจะทำในเรื่องของการตลาดคือโฆษณาโอ้อวดเกิน ความเป็นจริงอะไร ประมาณ เนี่ย สมมุติเอาดารามาเป็นพรีเซ็นเตอร์แต่ดาราคอนนั้นไม่ได้ทำเลย บางคนมีการศึกษาเขารู้ว่าเอาแค่พรีเซ็นเตอร์แต่บางคนที่เขาไม่รู้เขาก็เอาเงินเสียตรงนั้นและ คาดหวังสูงอะคะประมาณนั้นอะคะ”

โดยเธอก็มีวิธีการเผชิญกับความผิดพลาดนั้นโดยการหันมามองหาบุคคลตัวอย่างเช่น ดารา หรือบุคคล ที่มีชื่อเสียงที่สังคมให้การยอมรับว่ามีความงาม ทั้งที่มีรูปลักษณ์ไม่สมบูรณ์แบบมาเทียบเคียงกับตน แล้วพยายาม เรียนรู้ว่าบุคคลที่มีชื่อเสียงเหล่านั้นก็มีรูปลักษณ์ไม่สมบูรณ์แบบเหมือนกับตนแต่ก็สามารถทำให้สังคมให้การยอมรับว่ามีความงามได้ เธอจึงนำมุมมองดังกล่าวมาเป็นแบบอย่าง และเชื่อว่าการมีรูปลักษณ์ไม่สมบูรณ์แบบก็สามารถจะเป็นบุคคลที่สังคมยอมรับว่ามีความงามได้เช่นกัน เพราะส่วนหนึ่งของการต้องการความสมบูรณ์แบบของรูปลักษณ์คือการได้รับการยอมรับจากสังคมนั่นเอง การรับรู้ผ่านตัวแบบดังกล่าวสร้างความมั่นใจและทำให้ผู้ให้ ข้อมูลหลายคนเปลี่ยนมุมมองในรูปลักษณ์ตนเองใหม่ ทำให้เกิดมุมมองแง่บวก มีกำลังใจ เข้าใจและยอมรับความไม่สมบูรณ์แบบของรูปลักษณ์ตนเองมากขึ้น

“อะเหมือนเหมือน ถ้ารูปร่างโง่อย่างนี้ตลอดและคนก็จะสังเกตตลอด เราก็จะบอกว่าทำไมเท่ากัน เราก็พูดปลอบใจ ตนเองว่าขนาด..... (ดารา) เขายังทำไมเท่ากันเลยอะโง่อย่างนี้ ก็เลยเฉยๆสังคมก็ยังมองว่าเขาเป็นคนสวยได้เลยเรา ผิดพลาดไปเอง อะโง่อย่างเงี้ย เราต้องพยายามหาทางยอมรับในส่วนนั้นด้วย”

แต่เธอก็ยังไม่พอใจในรูปลักษณ์ของตนเองเพราะยังมีมุมมองว่าคนอื่นยังมีรูปลักษณ์ที่สวยงามกว่าตน เพราะเมื่อเวลาผ่านไปเธอเริ่มเข้าใจข้อเท็จจริงที่ว่ารูปลักษณ์ของตนจะมีการแปรเปลี่ยนได้ไม่ถาวรตามวันเวลา ความแก่ชราจะมาเยือนในอนาคตอันใกล้ โดยความชราเปรียบได้เป็นศัตรูตัวฉกาจของความงาม ความหย่อนยาน และมีริ้วรอย จึงกลายเป็นสิ่งที่ไม่พึงประสงค์หรือเป็นเสมือนสิ่งเลวร้ายที่ต้องขจัดออกไป เธอจึงยังไม่หยุด ขวนขวายในการพัฒนารูปลักษณ์ตนเองด้วยการทำศัลยกรรมความงามเพราะเธอมองว่าความงามเป็นสิ่งที่อยู่คู่กับความ เป็นหญิง ทำให้การทำศัลยกรรมความงามของเธอเริ่มไม่ได้จำกัดเฉพาะในประเทศไทยแล้วโดยเธอเห็นว่า ปัจจุบันการทำศัลยกรรมความงามในประเทศเกาหลีเริ่มได้รับความนิยมมากขึ้น เพราะค่านิยมความงามแบบเกาหลี ที่เห็นความงามแบบภาพรวมดูอ่อนกว่าวัยเริ่มเข้ามาอิทธิพลต่อค่านิยมความงามในประเทศไทยแทนที่ค่านิยมความ งามแบบตะวันตกที่เป็นแยกส่วน ประกอบกับเห็นว่าเห็นว่าการพัฒนาการความก้าวหน้าของเทคโนโลยีในการทำศัลยกรรมความงามที่ประเทศเกาหลีมีความทันสมัยสามารถเอาชนะธรรมชาติด้วยการต่อต้าน ชัดขึ้น หรือ เปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์ของวัยนำไปสู่การมีใบหน้าที่ยู่อ่อนเยาว์ตามมาเธอจึงลองเปลี่ยนสถานที่ไปทำศัลยกรรม ความงามที่ประเทศเกาหลีทดแทน

“โอ๊ยผู้หญิงไม่มีทางจบหรอก จริงเพราะชีวิตอะ คนเราผู้หญิงอย่าหยุดสวย ผู้หญิง ต้องการตลอดอยู่แล้วชีวิตเราก็ต้องแก้ไขจุดบกพร่องอายุมากขึ้น เราก็จะเจอจุดบกพร่องที่แตกต่างไปเรื่อยๆ การทำศัลยกรรมความงามในตอนนี้กลายเป็นเรื่องการแก้ไขจุดบกพร่องให้มีความสุขคงอยู่มากกว่าตอนนี้อะหลายๆ เพราะว่าคนสวยเพียบเลย ง่ายๆอะ ปัจจุบันคนก็เริ่มไปทำศัลยกรรมความงามที่เกาหลี แบบหน้าเด็กหน้าละมุน คือแบบมองภาพรวมของหน้ามันไม่ได้เห็นโด่งๆซัดๆละเราก็คิดว่าเออลองไปทำดูบางโหนกแก้มกรามมาอะโรยงี้ เพราะว่าเรามีความรู้สึกว่าหน้าเราเป็นเหลี่ยมแล้วเรารู้สึกว่าอายุเรามา ขึ้นทุกวันเราก็อยากจะทำจะเด็กลงทุกวันเราทำอะไรก็ได้ให้มันชะลอวัยให้มากที่สุด”

หลังจากนั้นเธอก็เริ่มที่จะทำศัลยกรรมความงามเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องที่ประเทศเกาหลีเรื่อยมา ส่วนหนึ่งก็มาจากการได้รับคำแนะนำของแพทย์ ซึ่งมักทำให้เธอเชื่อและยินยอมรับการตัดสินใจของแพทย์ด้วยอำนาจความรู้ที่เหนือกว่าแสดงให้เห็นถึงความเลื่อมล้ำในเชิงของอำนาจความรู้ระหว่างตนเองและแพทย์ศัลยกรรมความงาม ประกอบกับการปฏิบัติการทำศัลยกรรมความงามยังอยู่ในคลินิกหรือโรงพยาบาล ซึ่งเป็นพื้นที่อันทรงอำนาจของแพทย์ จะเห็นได้ว่าระหว่างผู้ให้ข้อมูลและแพทย์ จะมีความสัมพันธ์เชิงอำนาจทางความรู้ ที่สะท้อนให้เห็นว่าวงการแพทย์ศัลยกรรมความงามเป็นส่วนหนึ่งในการประกอบสร้างคำว่าความงามให้เป็นไปตามค่านิยมของสังคม ทำให้คนในสังคมต้องยอมรับค่านิยมความงามดังกล่าว

“หมอเกาหลีบอกว่า เอ๊ยจุกยูมันดูเป็นผู้ชายไปครวแก่ ด้วยความที่เรอบอกย้งงี้ก็ได้หมอเอาดูให้หน้าหวานอะ เราก็เชื่อหมอเรารู้ว่านี่ก็นั่นแหละเราควรเอาปลายลงนิดหนึ่งและทำปลายให้มันเซิดๆ มันคือทรงบาร์บี้ะโรยงี้ เพื่อให้หน้าหวานจบพอ”

และในระหว่างเส้นทางการทำศัลยกรรมความงามใบหน้าบ่อยๆ ซ้ำๆของเธอนั้นก็ทำให้เธอต้องเผชิญชีวิตกับการถูกสังคมตีตราว่าเป็นผู้เสพติดศัลยกรรมความงามซึ่งเป็นพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับ ส่วนหนึ่งนั้นมาจากการที่สังคมได้ร่วมกันกำหนด “คำ” อันเป็นสัญลักษณ์ชี้แทนผู้เสพติดศัลยกรรมความงามว่า คนบ้า โรครจิตคิดมาก พวกเขาไม่พอใจสิ่งที่ตนเองมี ดอกไม้พลาสติก ซึ่งถ้อยคำดังกล่าวเป็นคำที่ใช้เพื่อสื่อสารให้เกิดความเข้าใจตรงกันในสังคมว่าหมายถึงผู้เสพติดศัลยกรรมความงาม ลักษณะของผู้เสพติดศัลยกรรมความงามจึงถูกสร้างขึ้นสะท้อนภาพพจน์ของการเป็นบุคคลที่แตกต่างจากคนอื่นทั้งเรื่องหน้าตา จิตใจและพฤติกรรมที่แสดงออก ซึ่งเป็นกระบวนการสร้างสัญลักษณ์และตอกย้ำภาพตายตัวที่ทำให้การเสพติดศัลยกรรมความงามเป็นเรื่องไม่ถูกต้องแต่สำหรับเธอมองว่าการที่เธอจะทำศัลยกรรมความงามใบหน้าซ้ำๆ แต่เธอไม่ได้ทำซ้ำที่เดิมเป็นจำนวนหลายครั้งนั้นคือมากกว่า 5 ครั้งขึ้นไป เพราะในทุกครั้งที่เธอทำศัลยกรรมความงามเธอมีการเปลี่ยนแปลงตำแหน่งในการทำศัลยกรรมความงามไปเรื่อยๆ บนใบหน้าเพื่อแก้ไขปมด้อยและเป็นการรักษาโรคทางใจ เธอจึงไม่ยอมรับว่าตนเองเสพติดศัลยกรรมความงามตามที่สังคมตีตราและพยายามจะอธิบายให้สังคมเข้าใจถึงบริบทเงื่อนไขที่ตนเองในการทำศัลยกรรมความงามที่ยังคงอยู่ของตนเนื่องจากเธอเห็นว่าการตีตราของสังคมส่วนหนึ่งมาจากการที่สังคมไม่เข้าใจในพฤติกรรมการทำศัลยกรรมความงามใบหน้าของตน จึงใช้ทัศนคติเดิมซึ่งเป็นไปตามค่านิยมของสังคมกำหนดไว้ให้ทำให้มีมุมมองต่อตัวเธอในแง่ลบ การอธิบายตามการรับรู้และมุมมองของเธอจะช่วยให้ผู้อื่นและสังคมเกิดความเข้าใจในมุมมองที่แตกต่างออกไป และเปิดใจที่จะเปลี่ยนมุมมองที่มีต่อเธอใหม่ไม่ใช่มุมมองในแง่ลบอย่างที่เป็นมา แต่ถึงอย่างไรเธอก็พบว่า การอธิบายของเธอสังคมกลับมีมุมมองว่าเธอปฏิเสธตนเอง

“ค่านิยมของคนไทยที่มองคนทำศัลยกรรมว่าเป็นพวกเสพติด พวกเหมือนไม่ปกติ บ้า มองว่าคนทำศัลยกรรม ความงามมีความแตกต่างจากคนทั่วไปรู้สึกยังไงเธอ ว่าเราแบบว่าเสพติดมั่งอืม. อย่างที่บอกอยากให้เห็นเรื่องของการ แก๊วไขมด้อยเป็นการรักษาโรคทางใจมากกว่าเป็นการเติมเต็ม มันไม่ได้ทำณ. จุดเดิมซ้ำๆที่เราทำเพิ่ม มันเป็นจุดอื่น ร่างกายของเรามีตั้งสามสองส่วน เออ มันมีตั้งหลายส่วนที่คนเกิดมามีมด้อยตรงนั้นก็ก็คือเราเราทำหลายครั้งก็จริงแต่ เราไม่ได้ทำซ้ำๆ ทำสิบปีจุมูกเจ็ดรอบก็ไม่ใช่ จุมูกเพ็งสามรอบเอง อะไอย่างงี้คือเขาไม่ได้เข้าใจเราอะ ไม่ได้ยินอยู่จุดเดียวกับเราอย่างที่เราต้องยินอยู่จุดเดียวกัน ทำเหมือนกันเราถึงจะคุยกันรู้เรื่อง ประมาณนั้นเราก็ไม่รู้จะพูดว่าอะไร”

เธอจึงเปลี่ยนรูปแบบในการเผชิญกับการตีตราเสียใหม่ โดยการไม่สนใจในคำตีตราโดยเชื่อมั่นว่าการ ทำศัลยกรรมความงามเป็นสิ่งที่สามารถทำให้ตนเองมีความงามและยึดโยงไปสู่ความสุขความพอใจกับรูปลักษณ์ ร่างกายของตนซึ่งร่างกายตนเป็นพื้นที่ตนเองมีอิสระในการเลือก ควบคุมหรือกำหนดให้กระทำอย่างไรก็ได้ สอดคล้องตามแนวคิดเรื่องอัตถิภาวะของไฮเดกเกอร์ ที่กล่าวถึงการยืนยันถึงอัตถิภาวะ (Existentiality) หรือการ ดำรงอยู่จริง เป็นลักษณะการมีอยู่อย่างมีเจตนาธรรมณ์ โดยมองว่ามนุษย์มิใช่เพียงแต่ยอมรับสิ่งที่ตนเองต้องเป็น เท่านั้น แต่มนุษย์มีความประสงค์ที่จะเป็นอะไรบางอย่างที่อาจเป็นไปได้ หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ มนุษย์เป็นอิสระ และสามารถมีส่วนร่วมกับการเป็นอยู่ (being) ของตนเอง

“ก็เป็นตัวของตนเองให้มากที่สุด คือที่บ้านเราสอนมาว่าไม่ต้องแคร์เรื่องของคนอื่นเพราะเรามีชีวิตแบบนี้ คนพูดแบบนี้แหละเราต้องทำตามในสิ่งที่เขาพูดไหมมันไม่ใช่คือเรามีชีวิตของเราไม่ได้มีชีวิตเพราะคำพูดของใครเรา เลยไม่ได้แคร์เรื่องพวกนี้ ด้วยความสามารถที่จะปรับตัวได้กับสิ่งที่มากระทบ”

นำมาสู่ความคาดหวังในอนาคตอยากให้เห็นคนเข้าใจ ไม่ซ้ำเติม พร้อมทั้งยินยอมเปิดใจรับฟังมุมมองของ ผู้เสพติดศัลยกรรมความงามที่เป็นบริบทเงื่อนไขที่ทำให้พวกเขายังคงทำศัลยกรรมความงามไปหน้าซ้ำๆจนเวียนอยู่ เสมอก่อนที่จะตัดสินใจและตีตราพวกเขาในแง่ลบ โดยเธอมองว่าผู้เสพติดศัลยกรรมความงามนั้นคือผู้ที่มีมด้อยใน จิตใจ การรับรู้ว่ารูปลักษณ์ตนเองไม่มีความงามถือว่าเป็นสิ่งที่สร้างความวิตกกังวลให้กับพวกเขา พวกเขาจึง ต้องการกำลังใจมากกว่าการถูกตีตราซึ่งไม่ได้ช่วยให้ผู้เสพติดศัลยกรรมความงามไปหน้าเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม หรือหยุดการเสพติดได้ ตรงกันข้ามกลับยิ่งทำให้ผู้เสพติดศัลยกรรมความงามวิตกกังวล เกิดความเครียด และรู้สึก โดดเดี่ยวจนไม่สามารถที่จะหาทางออกได้สุดท้ายก็จบชีวิตนั้นด้วยการฆ่าตัวตาย

“เลือกได้ด้วยเธอ (หัวเราะ) ไม่ซ้ำเติมก็พอแล้ว แค่นั้นแหละไม่รู้คนอื่นจะเป็นเหมือนเราไหม เราอะพร้อมรับ อยู่แล้ว เราไม่คิดมากอยู่แล้ว แต่ว่าคนอื่นเวลาที่เขาทำมามันเป็นช่วงเวลาที่ จิตเขาตกเวลาไปอ่านคอมเมนต์มากๆมันคือ อากาศเครียดอะ เออ ทุกวันนี้เรามองเห็นถึงว่าคนที่เขาหนีปัญหาหามีเยอะมาก พอเครียดบ๊อบซ่าตัวตายได้และการที่เขาไม่ สวย เขามีมด้อยในใจอยู่แล้ว และพอเขาไปทำบ๊อบ เราคอมเมนต์ว่าเขา มันอาจจะจะเป็นอะไรที่ทำให้เขาตัดสินใจ ผิดพลาดก็ได้นะไม่ ต้องทำอะไรเลยดีกว่า ด้านลบๆไม่ควรอะ ควรมีกำลังใจให้กันมากกว่า”

ในปัจจุบันพรรณรายก็ยังคงโลดแล่นอยู่ในวงการการทำศัลยกรรมความงามและยังคงเป็นที่รู้จักของผู้ที่สนใจทำศัลยกรรมความงาม โดยเธอได้ขยายธุรกิจทางด้านความงามให้มากขึ้นและเปิดธุรกิจใหม่พาคนไทยไปทำศัลยกรรมความงามที่เกาหลี โดยนำรูปลักษณ์ของตนเองที่ผ่านการทำศัลยกรรมความงามที่เกาหลีมาเป็นต้นแบบสร้างความน่าเชื่อถือและนำเสนอวิวัฒนาการเกี่ยวกับความงามและการทำศัลยกรรมความงามผ่านประสบการณ์ของตนเองอยู่ตลอดเวลา

1.4. ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 4 (พิลาส)

สาวทันสมัยอายุ 35 ปีผู้ซึ่งคงคิดว่าเวลาและอายุไม่สามารถทำร้ายรูปลักษณ์ของเธอได้ เรากำลังพูดถึงพิลาสหญิงสาวผิวขาวรูปร่างสูงโปร่ง ที่ร่าเริงและยิ้มแย้มแจ่มใส เธอสวมเสื้อกล้ามสีขาวกางเกงขาวาว มาในท่าที่สบายๆ ในมือถือสูบบุหรี่ เมื่อพิจารณาไปที่บริเวณใบหน้าเริ่มตั้งแต่บริเวณโหนกจะเห็นร่องรอยของการปลูกผม โดยเห็นลูกผมขึ้นเป็นตอยาวประมาณ หนึ่งนิ้ว บริเวณเปลือกตามีร่องรอยของการเย็บ ชั้นตาทั้งสองข้างไม่เท่ากัน ทางตามีรอยแยกสองแฉกบริเวณผ่นึ่งกันจมูกมีรอยแผลเป็นและคุดคิมรูป ลักษณะจมูกมีการตั้งรับบริเวณปลายจมูก มีการแปะพันขาว ใบหน้าเรียวยาว บริเวณแขนซ้ายมีรอยสักรูปผีเสื้อเธอเล่าชีวิตวัยเด็กให้ฟังด้วยเสียงแหบห้าวว่าเธอเป็นคนกรุงเทพมหานครโดยกำเนิด พ่อแม่แยกทางกันตั้งแต่เธอยังจำความไม่ได้เธอมาอยู่ที่อาศัยอยู่กับยาย โดยแม่แยกบ้านไปมีครอบครัวใหม่แต่ก็ยังมิบริเวณบ้านอยู่ใกล้เคียงกันสามารถไปมาหาสู่กันได้ เธอชอบที่จะอยู่กับแม่และมักจะได้เห็นแม่แต่งตัวสวยๆ ใส่เสื้อผ้าดีๆ จนเธอรู้สึกว่ามันก็ชอบแต่งตัวแต่งหน้าเหมือนแม่

“ตอนเด็กๆ เป็นคนชอบ แต่งตัวเพราะว่าคุณแม่เป็นคนแต่งตัวเก่งมาก ก็พอเห็นคุณแม่และก็รู้สึกว่าคุณแม่อยากสวยนะอยาก เห็นแม่แต่งตัวทุกวันและแต่งหน้าทุกวัน แล้วเรารู้สึกว่าคุณแม่อยากสวยเหมือนแม่ หรือเป็นเพราะว่าจริงๆ แล้วเรากับแม่ไม่ได้อยู่ด้วยกันตลอด เออ พอคุณแม่คุณแม่เล็กกัน คุณแม่ก็จะแต่งงานใหม่ละก็ อยู่บ้านข้างๆ เราอยู่บ้านคุณแม่แล้วเวลา ไปหาแม่แล้วเจอแม่แต่งตัว เรารู้สึกว่าเราอยากอยู่กับเขา เราเห็นเขาแต่งตัว เขาแต่งตัวสวยอะไรอย่างเงี้ย พอโตมา ก็เลยกลายเป็นคนชอบแต่งตัวเหมือนกัน ซื่อเสื้อผ้า”

ในช่วงวัยเรียนเธอเป็นเด็กกิจกรรมของโรงเรียนในทุกๆ ด้าน ได้แก่ ประกวดร้องเพลง เป็นประธานนักเรียน เมื่อโตขึ้นมาในช่วงมัธยมเธอก็หันมาเป็นนักกีฬาและเริ่มได้แสดงละครของโรงเรียน การได้แสดงละครเวลาเธอนั้นชื่นชอบมากเพราะจะได้แต่งหน้าแต่งตัวสวยงามเหมือนกับตอนที่เธอไปดูคณะลิเกและโขนเธอก็ชอบไปดูพวกเขาแต่งตัวแต่งหน้าก่อนขึ้นแสดงและก็รู้สึกชื่นชอบเธอมองว่านี่ก็เป็นจุดหนึ่งที่ทำให้รักสวยรักงาม

“กิจกรรมโรงเรียน ปกติตอนเด็กเนี่ย แต่ถ้าอยู่ประถมจะเป็นคนที่ชอบประกวดร้องเพลง วันแม่ประกวดร้องเพลง กายกอลอนอะไรอย่างนี้และก็เป็นประธานนักเรียน (หัวเราะ) พอเข้ามัธยมเนี่ยก็มีกิจกรรมเป็น เล่นวอลเลย์บอล แสดงละคร และก็แสดงละครเหมือนละครโรงเรียนเงี้ยอะ เออแล้วก็เป็นคนที่ชอบมากชอบดูลิเกและก็โขนอะไรอย่างเงี้ยคือจะเป็นคนที่ชอบอะไรอย่างเงี้ย ชอบอะไรที่สวยๆ งามๆ ชอบไปดูเขาเอาจำได้แล้วตอนเด็กๆ แถวบ้านก็จะมึงนาก็จะไปดู ไม่ใช่ไปดูตอนเขาเล่นนะไปดูข้างหลังว่าเขาแต่งหน้า ยังไง (หัวเราะ) อะไรอย่างเงี้ย ไปดูแล้วทำให้รู้สึกว่ามันน่าจะเป็นจุดหนึ่งที่ทำให้ตนเองรักสวยรักงาม”

พอช่วงเข้าสู่วัยรุ่น เธอเริ่มสังเกตเห็นว่ารูปลักษณ์ของศตวรรษข้ามเหมือนเพื่อนที่มีลักษณะเป็นลูกครึ่ง ตาโตจมูกโด่ง มักมีเพศตรงข้ามมาให้ความสนใจซึ่งแตกต่างจากเธอ ทำให้เธอเกิดความรู้สึกว่ารูปลักษณ์ตนเองไม่มีความงามจึงมีความคิดอยากจะมีใบหน้าเหมือนเพื่อนที่เป็นลูกครึ่ง แสดงให้เห็นถึงการยอมรับเอาค่านิยมจากชาย มาเป็นมาตรฐานวัดความงามของตนซึ่งเป็นมุมมองของเพศตรงข้าม ที่ฝังตรึงให้เกิดความรู้สึกถึงการถูกกระทำให้ ต้องยอมรับว่าคุณค่าของเพศหญิงมักจะเน้นเฉพาะเรื่องรูปลักษณ์ภายนอกเป็นหลัก โดยมองว่ารูปร่างหน้าตาตนเองเป็นเหมือนเช่นสิ่งที่คนอื่นต้องจับจ้องแสดงให้เห็นเบื้องลึกเบื้องหลังของการสมยอมที่จะตกอยู่ภายใต้ อดุมการณืชายเป็นใหญ่ โดยที่ไม่ทันรู้ตัวว่าเป็นการถูกบังคับหรือถูกควบคุมแต่รู้สึกยอมรับและเชื่อฟังให้เพศชาย เป็นผู้กำหนดความงามที่มีความซับซ้อนในการจับจ้องเพื่อจ้องวางให้ต้องอยู่ในกรอบตามที่เพศชายกำหนด โดยมี จุดประสงค์หลักคือเพื่อให้เป็นไปตามปรารถนาของผู้ชาย เป็นการมองตัวเองในฐานะของสิ่งที่ถูกปรารถนาซึ่ง กลายเป็นการหล่อหลอมความคิดและทัศนคติทางอ้อมโดยอ้างอิงจากความต้องการของคนอื่น (เพศชาย) ซึ่งชม เป็นหลักซึ่งสัมพันธ์กับการกำหนดค่านิยมความงามของสื่อในลักษณะความสัมพันธ์เชิงอำนาจในมิติเชื้อชาติได้อย่าง ชัดเจนจากอีกซีกโลกหนึ่งมาอีกโลกหนึ่งได้อย่างง่ายดายด้วยความทันสมัย

“เมื่อก่อนแต่งหน้าจำได้ว่าตั้งแต่อายุ 14-15 ใ้ๆ แล้วก็มีความฝักใฝ่ใจในวัยเด็ก เข้าโรงเรียนมัธยมเนี่ย เห็นเพื่อน ที่เขาเป็นลูกครึ่งคือ วัยรุ่นในยุคเนี่ยเป็นวัยรุ่นที่มีลูกครึ่งเยอะมาก เข้าโรงเรียนมัธยมเนี่ยเห็นเพื่อนเป็นลูกครึ่งแล้วรู้สึก ว่าเอ๊ะทำไมหนุมๆ มองแต่แบบผู้หญิงที่จมูกโด่งตาโต เราเลยมีต้นแบบอยากจมูกเหมือนลูกครึ่ง เหมือน ดาราลูกครึ่ง อยากหน้าเหมือนเหม่แมคทริยา แมทริยาแมคอินทอซ จมูกโด่งๆ ตาโตๆ ลูกครึ่งอะไรอย่างเงี้ย เพราะเราดูหมวย หมวย ไปใหม่ เพราะว่าตอนเด็กๆนี่ตาหมวยมาก คนก็ไม่ค่อยสนใจเหมือนเราไม่บ๊อบพอเข้ามาหาเลยเนี่ยปีหนึ่งนี่รู้เลยว่าฉันเนี่ย ไม่เป็นที่สนใจของหนุมๆเลย”

จนกระทั่งเธอได้เผชิญกับสถานการณ์ที่แฟนตนเองไปมีผู้หญิงคนอื่นที่ทำการคัดสรรความงาม ทำให้เธอ เกิดรู้สึกเสียใจ ร้องไห้ มองรูปลักษณ์ที่ถูกกำหนดมาตั้งแต่เกิดในฐานะของสิ่งที่ไม่ถูกปรารถนาจากคนอื่นซึ่งมัน กลายเป็นการหล่อหลอมความคิดและทัศนคติทางอ้อมนำไปสู่ความต้องการที่จะทำการคัดสรรความงามเพื่อ เปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์ตนเองให้เป็นไปตามการกำหนดลักษณะความงามภายใต้อดุมการณืชายเป็นใหญ่ ที่ฝังตรึง ให้เกิดความรู้สึกถึงความเปิ่นรอง เป็นการถูกทำให้ต้องยอมรับว่าคุณค่าของความงามที่เน้นรูปลักษณ์ภายนอกเป็น หลักเพื่อตอบสนองความต้องการที่เป็นไปตามมาตรฐานของเพศชายที่กำหนดไว้ นำไปสู่ความคาดหวังที่จะได้รับ ความรักความชื่นชมจากเพศชายเป็นหลัก แสดงถึงอำนาจทางเพศในการจัดวางความงามตามที่กำหนด โดยใช้ ความรักความชื่นชมยกย่องมาเป็นตัวล่อล่อให้ต้องเดินตามค่านิยมความงามนั้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ผู้หญิงจึง ถูกทำให้เชื่อว่าความงามเป็นการสร้างเสน่ห์ทางเพศผ่านร่างกาย เพื่อให้เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม และใช้ ความงามทางร่างกายเป็นเครื่องต่อรองอำนาจของความสัมพันธ์ซึ่งผู้สาวตั้งนั้นการถูกเพศชายทอดทิ้ง หรือถูก ปฏิเสธมักจะเชื่อมโยงความเจ็บปวดที่ได้รับไปยังรูปลักษณ์ของตน โดยเชื่อว่ารูปลักษณ์ของตนที่ขาดแล้วซึ่งความ งามตามเพศชายกำหนดเป็นบริบทเงื่อนไขสำคัญที่นำไปสู่การถูกทอดทิ้งตามมา

“เมื่อตอนเด็กเคยคิดว่าอยากสวยเพราะอยากให้ผู้ชายมองก็เรื่องนี้ละคะเรื่องก็ของแฟนนี่ละคะเรื่องใหญ่ ทำให้เรารู้ว่าผู้ชายเขาชอบผู้หญิงแบบนี้ใช้ไหมแล้วถ้าเราไม่ปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงตนเองจะเป็นคนที่มานั่งเสียใจอยู่ตอนนี้ ตอนนั้นคือคิด ว่าแบบเสียใจ “โหย ฉันรู้ว่าฉันต้องดีกว่าคนอื่นอย่างไร” แฟนฉันถึงไปมีคนอื่นทั้งที่เราเสียดี มาก แต่แฟนฉันไปคบผู้หญิงที่เขาทำศัลยกรรมมาสวยเลย จมูกโด่ง ตาโตหน้าหวาน ผู้ชายมันชอบสวยๆงามๆ แล้วฉัน หน้าเดิมๆมันไม่สวยแบบที่เขาชอบ มานั่งอยู่ในมุมร้องไห้ ฉันจะไม่เอาหน้าอีกแล้วอ้อได้ฉัน จะไปทำให้ฉันสวย แต่วัน นั้นทำให้เรารู้สึกมีแรงบันดาลใจ ฉันจะต้องก้าว ก้าวออกไปให้ได้”

ในช่วงเวลานั้นเธอพยายามที่จะศึกษาหาข้อมูลเพื่อทำศัลยกรรมความงามไปหน้า แต่ก็ยังไม่มีความกล้าพอเพราะยังกลัวความเจ็บปวดที่จะได้รับ จากการได้รับข้อมูลการทำศัลยกรรมความงามผ่านประสบการณ์ของผู้อื่น ซึ่งมักจะเป็นการรับรู้โดยอ้อมที่ได้จากการสังเกต หรือการได้รับฟังการถ่ายทอดบอกเล่าประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงามจากปากของบุคคลใกล้ชิดเช่นเพื่อน หรือญาติพี่น้อง ดังเช่น การเปรียบเทียบการทำศัลยกรรมความงามว่าเหมือนโดนรถลึบล้อทับ การเสียดเสียดเสียดเนื้อ ซึ่งมักเป็นไปในแง่ลบของความเจ็บปวดทรมาน ประกอบกับการไม่เคยผ่านประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงามมาก่อน อาจมีการจินตนาการถึงการทำศัลยกรรมความงามไปหน้าในด้านลบที่เกินจริง และรู้สึกว่าตนเองไม่มีความรู้เพียงพอที่จะไปจัดการกับความรูสึกเจ็บปวดทุกข์ทรมานนั้น นำมาสู่ความวิตกกังวลและหวาดกลัวต่อการทำศัลยกรรมความงามไปหน้า

“เพราะเราเป็นคนรักสวยรักงามอยู่แล้ว แต่บังเอิญว่า อย่างที่บอกว่าเรากลัวมากเพราะเราไม่รู้ว่าการทำศัลยกรรม มันเจ็บมากแค่ไหนเพราะเราไม่เคยทำ เวลาทำเนี่ย ถามเพื่อนคนหนึ่งจะบอกว่า ทำจมูกไม่เจ็บแสบแปลบเดียวคุณหมอ เขามือเบามากอะโรยอ่างี้ เรารู้สึกว่าทำไมมันดูหน้ากลัวจังเลยไม่กล้านะ แต่บางคนก็เจ็บมากเจ็บเหมือนรถลึบล้อทับ เรา รู้สึกว่าทำไมมันดูหน้ากลัวจังเลยไม่กล้าจะกังวล”

นำมาสู่การเกิดภาวะลังเลใจคิดไม่ตกกลัวๆ กลัวๆ ในการทำศัลยกรรมความงามไปหน้าซึ่งเป็นภาวะที่เหมือนถูกรอบงำทางความคิดว่ารูปลักษณ์ของตนต้องได้รับแก้ไขรูปลักษณ์ตนเอง จนเกิดเป็นความกระวนกระวายใจ หงุดหงิด และซึ่งนำหน้าระหว่างการทำและไม่ทำศัลยกรรมความงามไปหน้าผ่านการแสดงออกโดยการเฝ้าคิดถึงการทำศัลยกรรมความงามแต่ยังไม่กล้าที่จะตัดสินใจทำศัลยกรรมความงาม โดยเลือกที่จะใช้เวลาในการตัดสินใจโดยการพิจารณาผลดีกับผลเสียตามการรับรู้ที่มีมาแต่ในอดีต ประกอบกับเป็นช่วงใช้เวลาในการเตรียมความพร้อม ทางด้านเวลา ทุนทรัพย์ ถึงแม้จะยังไม่สามารถตัดสินใจได้ แต่ทว่าความต้องการที่จะทำศัลยกรรมความงามก็ยังคงวิ่งวนเวียนอยู่ในความคิดตลอดเวลา ซึ่งอาจจะส่งผลกระทบต่อการทำงานประจำวันทำให้สูญเสียสมาธิในการทำกิจกรรมต่างๆ ในชีวิต

“ไม่นานคะคือคิดวางแผน มาเนี่ยเป็นปีละ คือคิดว่าฉันต้องทำแน่ๆ อย่างที่บอกกลัวๆกลัวๆอยู่เพราะไม่รู้จะเป็นยังไงมันแบบอยู่ในหัวตลอดทำให้เรื่องอื่นเราไม่ค่อยมีสมาธิพอมาเจอเรื่องแฟนกล้าเลย”

ในที่สุดเธอก็ตัดสินใจทำัลยกรรมความงามเริ่มจากการทำัลยกรรมความงามบริเวณจมูกเป็นอันดับแรกทีคลินิกร์ยกรรมความงามแห่งหนึ่ง เนื่องจากเธอมองว่า จมูกเป็นอวัยวะที่เด่นชัดที่แสดงถึงความแตกต่างระหว่างเชิงชาติพันธุ์เอเชียและตะวันตกได้อย่างดีแต่ตอนนั้นเธอเห็นว่าสังคมยังไม่เปิดรับการทำัลยกรรมความงาม เธอยังไม่กล้าทำให้รูปทรงของจมูกแตกต่างจากเดิมมากนักเพราะจะทำให้ผู้อื่นสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงได้ง่าย และจะนำไปสู่การตีตราว่าเธอเป็นผู้ทำัลยกรรมความงามแสดงให้เห็นว่าเธอมีการน้อมรับเอาค่านิยมความคิด ความเชื่อของสังคมที่มีต่อการทำัลยกรรมความงามในแง่ลบมาสู่ตน จึงเกิดความกลัวจะถูกสังคมตราหน้าว่าเป็นพวกสวยพลาสติกหากตนเองทำัลยกรรมความงาม โดยเฉพาะการทำัลยกรรมความงามบริเวณใบหน้าที่ซึ่งเป็นบริเวณที่ยากต่อการปกปิดจึงทำให้คนในสังคมรับรู้ได้ง่าย ดังนั้นจะเห็นได้มุมมองของสังคมที่มีต่อการทำัลยกรรมความงามนั้นมีส่วนทำให้ผู้ให้ข้อมูลยังไม่กล้าที่จะตัดสินใจทำัลยกรรมความงาม ซึ่งสามารถอธิบายตามแนวคิดอัตถิภาวนิยม (Existentialism) การแสดงออกของผู้ให้ข้อมูลในลักษณะดังกล่าวข้างต้น เป็นการแสดงตัวตนที่สัมพันธ์กับโลกประสบการณ์ของเขา (Live body/corporeality) โดยทำการวิเคราะห์ถึงความเป็นตัวตนของบุคคลในช่วงสถานการณ์ต่างๆ เชื่อมโยงกับสถานะที่ตนเองประสบและแสดงออกในลักษณะที่สัมพันธ์กับสิ่งที่คิดและรู้สึก (Van Manen. 1990) ทำให้ภายหลังทำัลยกรรมความงามครั้งแรก เธอไม่กล้าออกจากบ้าน ส่วนใหญ่จะใช้ชีวิตอยู่แต่ในบ้านหลีกเลี่ยงการพบเจอผู้คน เนื่องจากความกลัวว่าสังคมจะมองเธอเป็น ผู้เสพติดัลยกรรมความงามซึ่งเป็นลักษณะของผู้ที่ไม่ปกติมีความแตกต่างจากบุคคลทั่วไป

“ทำัลยกรรมครั้งแรกก็ คือจมูกมันแบบคือตอนนั้นเราอยากหน้าฝรั่ง จมูกโตงคิดว่าเราจมูกก่อน รู้สึกว่าคนรอบข้างยังไม่รู้ตอนนั้นใส่กระดุกหลังทูนมันเปลี่ยนแปลงไม่ กลัวอยู่ว่าคนจะพูดว่าเราทำัลยกรรมมาถ้าเราใส่แกนซิลิโคน ก็ใส่กระดุกหลังทูนแบบไซ้ของจริงไม่ได้ไซ้ของปลอม ตอนนั้นยังมีอีโก้ยุ่งก็เลยทำ คือกลัวคนมองว่าทำัลยกรรมเพราะยังมีอีโก้ เหมือน ยุคสมัยนั้นเมื่อสิบกว่าปีที่แล้วบ้านเราไม่เหมือนตอนนี้ ณ. ตอนนั้นมันยังไม่เหมือนตอนนี้ อย่างที่บอกว่าเราเป็นวัยรุ่นมีสังคมมหาลัษณ์ยังทำให้เรารู้สึกว่า คนจะแซวว่า อ้วยทำัลยกรรมหรือเปล่าเสี่ย อ้อสวยด้วยพลาสติกแรกๆไม่ออกจากบ้านนะที่ต่างๆ ไม่ออกเลยไม่กล้ากลัวคนมองว่าเราทำัลยกรรม คนไทยใจแคบกว่าดูไม่ค่อยเปิดเท่าไร ค่านิยมของคนไทยที่มองคนทำัลยกรรมว่าเป็นพวกเสพติด พวกเหมือนไม่ปกติ มองว่าคนทำัลยกรรมความงามมีความแตกต่างจากคนทั่วไป”

และเนื่องจากการทำัลยกรรมความงามส่วนใหญ่จะอยู่ในโรงพยาบาลหรือคลินิก ซึ่งเป็นพื้นที่ที่มีลักษณะเฉพาะทรงอำนาจของแพทย์ที่คนส่วนใหญ่มักจะมอบอำนาจในการตัดสินใจให้กับแพทย์เป็นหลัก ในการจัดการตามที่แพทย์เห็นสมควรในลักษณะเดียวกับการตรวจวินิจฉัยและการวางแผนการรักษาโรคด้วยความมั่นใจในอำนาจของความเป็นผู้เชี่ยวชาญในการจัดการความงาม ทำให้เธอเชื่อฟังคำแนะนำของแพทย์ ทั้งที่ขัดแย้งกับความต้องการความงามของตนเองเพราะมุมมองต่อความงามไม่ใช่สิ่งที่ตายตัวและ มิได้มีเพียงหนึ่งเดียวขึ้นอยู่กับภูมิหลัง ประสบการณ์ ความเชื่อ ทศนคติต่างๆ ที่หล่อหลอมให้ความงามมีลักษณะที่หลากหลายจะนั้นการความงามของแพทย์และผู้มารับบริการการทำัลยกรรมความงามอาจจะมี ความแตกต่างกันการยกหน้าที่การตัดสินใจให้กับแพทย์ออกแบบรูปลักษณ์และจัดการความงามแต่เพียงผู้เดียว อาจนำมาซึ่งความไม่พอใจในผลลัพธ์ของการทำัลยกรรมความงามจนทำให้เกิดการัลยกรรมความงามเพื่อแก้ไขตามมา

“ต้นแบบใหม่เมื่อก่อนนี้อยากจุมูกเหมือนลูกครึ่ง เหมือน ดาราลูกครึ่ง อยากหน้าเหมือนหม่อมแคทรีนา แคทรีนา แมคอินทอช จุมูกโด่งๆ ตาโตๆ ลูกครึ่งอะไรอย่างเงี้ยพอไปคุยกับหม่อม หม่อมบอกว่าคุณหน้าหมวยมากจะไปตาโตอย่างนั้นคงจะยาก คุณควรมีไอดอลที่เป็นคนจีนที่เป็นหมวยอินเตอร์ ตอนนั้นรู้สึกชอบดาราดูจีนก็อยากหน้าเฉี้ยๆ หรือว่ายุคนั้นต้องหน้าเฉี้ยหรือเปล่าไม่รู้เนาะ คืออยากจุมูกแบบดาราฮ่องกง ตาแบบดาราฮ่องกงพอทำได้สักสามสี่เดือน ฉันว่ามันยังไม่พอหรอก มันยังน้อยไปจุมูกฉันน่าจะสวยมากกว่าเลยไปทำใหม่คราวนี้ก็พยายามคุยกับคุณหม่อมให้ละเอียด ให้เข้าใจตรงกันนะว่า เราต้องการแบบนี้ละ บางคนมั่นใจคุณหม่อมมากฝากไว้กับคุณหม่อม คุณหม่อมทำจุมูกอย่างที่หม่อมต้องการแต่ไม่ใช่อย่างที่เรากำลังต้องการ เนี่ยอาจจะเป็นอย่างหนึ่งที่ทำให้คนเปลี่ยนจุมูกอันใหม่เพราะว่าคุณหม่อมส่วนมาจะทำตามความคิดตนเองไม่ได้เอาความคิดของเรา คุณต้องการจุมูกแบบไหนเอาที่คุณต้องการแล้วมันจะตอบโจทย์คุณได้มากกว่า เพราะว่าคุณหม่อมอาจจะทะเล่ไม่เหมือนที่เราต้องการ ความสวยมันคนละแบบอะ คือมันอยู่บนใบหน้าเรา เราต้องตอบโจทย์ตนเองและบอกหม่อมว่าหนูต้องการจุมูกแบบนี้และให้จุมูกแบบนี้มาอยู่บนใบหน้าเรา เราจะแฮปปี้”

จนมาสู่การทำศัลยกรรมความงามครั้งที่ 2 เธอได้ทำการแก้ไขจุมูกเพิ่มเติมทำให้จุมูกของเธอดูโด่งขึ้นทำให้เธอเข้าใจว่าสังคมมักจะให้ความสำคัญและให้คุณค่ากับคนที่มีรูปลักษณ์ที่ดังงาม โดยสังคมให้ความสนใจเธอและปฏิบัติต่อเธอเปลี่ยนแปลงจากก่อนทำศัลยกรรมความงาม เธอจึงเกิดความรู้สึกภูมิใจในรูปลักษณ์ของตนเองและเห็นว่าตนเองประสบความสำเร็จในการทำศัลยกรรมความงามใบหน้า ตอกย้ำให้เกิดความเชื่อมั่นและเห็นว่าการทำศัลยกรรมความงามเป็นวิถีทางในการกำจัดความบกพร่องหรือตำหนิของตนออกไปได้จริง เป็นการยอมจำนนต่ออำนาจของการทำศัลยกรรมความงามในการเปลี่ยนแปลงและจัดการกับความงามของตน พร้อมทั้งยอมหลงติดกับดักของการทำศัลยกรรมความงาม ที่ทำให้ตนเองมีการมองอวัยวะตนเองเหมือนวัตถุที่สามารถเปลี่ยนแปลงแก้ไขอย่างไรก็ได้ ส่งผลให้เกิดความไม่พอใจในรูปลักษณ์ส่วนอื่นๆในตามาจนนำไปสู่ความต้องการแก้ไขรูปลักษณ์เพิ่มเติม แสดงให้เห็นว่าการทำศัลยกรรมความงามนั้นเป็นเสมือนสิ่งเสริมแรงทำให้เกิดการมองเห็นความบกพร่องของรูปลักษณ์มากขึ้น

“คนเริ่มเห็นแล้ว แต่ก็แบบว่าหมวยๆมีจุมูกคนก็มอง และก็ทักจุมูกสวย มันสร้างความภูมิใจนะ ฉันประสบความสำเร็จ ก็เลยเป็นแรงบันดาลใจในการทำตา เอ๊ยฉันต้องทำตาแล้ว พอมีคนทักจุมูกสวย เหมือนแบบเราประสบความสำเร็จอะไรอันหนึ่งแล้วเราก็จะเลื่อนอีกสเต็ปหนึ่งทำจุมูกสามครั้งและมาตา หลังทำตาไม่ถึงปีก็ตัดทราวม และก็ลดโทหนักแก้มและก็เดือนปากตกแต่งริมฝีปากเป็นสเต็ปและก็แก้จุมูกใหม่ จุมูกครั้งที่สี่ ทูบโทหนักแก้มตัดทราวม”

“เพราะฉะนั้นเขาจะเทคแคร์ไอ้คนที่มันสวยแต่งตัวดี พอเราทำเสร็จแล้วครั้งแรกเราจำได้เลยว่า พอเราไปความรู้สึกเปลี่ยน เรามีความมั่นใจมากขึ้นกล้าจะพูดพ่นงานก็เข้าหาเรามากขึ้น รู้สึกแบบ สวยค่ะ (ยิ้ม) อย่างนั้นอย่างนี้ หนูอย่างนี้ คือมันมีมุมมองที่เปลี่ยนไปเลยนะ”

สอดคล้องกับการนำเสนอการสร้างความงามทางการแพทย์ ที่สามารถเข้ามาจัดการกับอวัยวะเป็นส่วนๆ พร้อมทั้งครอบงำให้เกิดการยอมรับว่าภาพหรือคำตอบแบบชิ้นๆ เช่นหากมีจุมูกโด่งแล้ว ตาต้องมีสองชั้น จะทำให้โดยรวมสวยงามมากขึ้น เป็นการสร้างความงามตามระบบการแพทย์ที่เสนอให้สอดรับการให้ความหมายของความงามใหม่ทำให้เกิดการทำศัลยกรรมความงามเพิ่มเติมเพราะแพทย์ศัลยกรรมความงาม เป็นวิชาชีพที่ต้องผ่าน

การศึกษามาอย่างยาวนาน และมีความเฉพาะเจาะจงในวิชาชีพทำให้แพทย์เป็นผู้ที่ได้รับการยอมรับอย่างเป็นทางการในการประกอบวิชาชีพที่มักจะได้รับ การยอมรับในอำนาจของการเป็นผู้มีความรู้ทางวิทยาศาสตร์ทางการแพทย์ที่สามารถนำมาใช้ในการจัดการเปลี่ยนแปลงรูปลักษณะ เธอจึงสมยอมและยอมให้แพทย์สำรวจตรวจตราใบหน้าเพื่อสร้างความงาม โดยการใช้ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์การแพทย์และมุมมองของแพทย์มาเป็นมาตรฐานเพื่อจำแนกใบหน้า และคล้อยตามการตัดสินใจของแพทย์และเห็นพร้อมว่ารูปลักษณะของตนเป็นเช่นนั้นจริงๆ จึงดำเนินการปฏิบัติตามคำแนะนำของแพทย์อย่างไม่มีข้อกังขา

“ตาก็หลังจากเปลี่ยนจมูกแล้วเนี่ย มันทำให้เราดูแบบเรียกว่าอะไรอะ ตาดูไม่สดใสตาดูแบบสองชั้นโบราณ หมอก็บอกว่าเราควรจะทำตาด้วยนะเราก็เลยแก้ เหมือนแบบเรามั่นใจในหมอหมอพุดอะไรก็เชื่อ”

ต่อมาเธอก็เริ่มที่จะไม่พอใจ โครงหน้าของตนเองโดยมองว่าโครงหน้าของตนเองไม่ตรงกับค่านิยมของสังคม เป็นการนำค่านิยมของสังคมมาเป็นบรรทัดฐานเพื่อประเมินรูปลักษณะของตนเอง โดยค่านิยมของสังคมนั้นเกิดจากความคิดความเชื่อที่ถูกสร้างขึ้นของคนในสังคมส่วนใหญ่ ส่งผลให้คนในสังคมนั้นยึดถือและปฏิบัติต่อกันเรื่อยมาอย่างไม่มีข้อสงสัย เช่นเดียวกับค่านิยมของความงามที่สังคมจะกำหนดลักษณะของรูปลักษณะที่มีความงามให้กลายเป็นมาตรฐานที่คนส่วนใหญ่พยายามที่จะผลักดันตนเองให้ไปถึง ซึ่งหมายความว่าผู้ให้ข้อมูลไม่สามารถเลือกความงามที่ตนเองต้องการได้ เพราะตนเองถือได้ว่าเป็นหนึ่งในหน่วยในสังคม จึงต้องยอมรับความงามตามค่านิยมของสังคมเพื่อนำไปสู่การได้รับความชื่นชมและความยอมรับจากสังคม เนื่องจากยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงไปค่านิยมของความงามซึ่งไม่ใช่สิ่งตายตัวจึงสามารถมีการเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย ถ้าอธิบายตามแนวคิดอัตถิภาวนิยม (Existentialism) บริบทเงื่อนไขดังกล่าวก้าวข้ามขั้น เป็นการแสดงถึงบริบทเงื่อนไขของช่วงเวลาที่มีความสัมพันธ์กับโลกประสบการณ์ของผู้ให้ข้อมูล (Live time/Temporality) โดยทำความเข้าใจเกี่ยวกับยุคสมัยที่สื่อถึงช่วงเวลาที่เชื่อมโยงกับสภาวะที่ผู้ให้ข้อมูลประสบในลักษณะที่สัมพันธ์กับสิ่งที่คิดและรู้สึก (Van Manen, 1990) กล่าวคือ ในอดีตผู้ให้ข้อมูลมีได้มองว่ารูปลักษณะของตนเองเป็นรูปลักษณะที่ไม่มีความงาม แต่เมื่อยุคสมัยมีการเปลี่ยนแปลงไปทำให้ค่านิยมของความงามมีการเปลี่ยนแปลงไปด้วย การที่ผู้ให้ข้อมูลได้เดินตามยุคสมัยหรือค่านิยมของความงามในปัจจุบัน ผู้ให้ข้อมูลกลับมีมุมมองต่อภาพลักษณะของตนเองไม่เหมือนเดิม ผู้ให้ข้อมูลจึงอยากจะทำพัฒนาความงามของตน โดยคาดหวังว่าตนเองมีรูปลักษณะที่สวยงามขึ้นในอนาคต

“ไม่พอใจ น่าจะไม่พอใจโครงหน้าตนเองเพราะรู้สึกตนเองว่าตนเองตอนนั้นตนเองเป็นคนมีโทนิกแก้มและก็มีกรรมทำให้ดูหน้าใหญ่ คือมันไม่ตอบโจทย์สมัยนี้ที่ผู้หญิงสวยต้องหน้าเล็กเลยไม่ชอบโครงหน้ามาก”

หลังจากทำศัลยกรรมความงามในครั้งนี้ซึ่งเป็นการผ่าตัดตกแต่งกระดูกใบหน้าซึ่งเป็นกระดูกชิ้นใหญ่สุดบนใบหน้าต้องใช้เวลาในการทำศัลยกรรมความงามเป็นวิธีการที่มีความยากและมีความเสี่ยงต่อชีวิตสูงเธอจึงต้องอดทนเผชิญกับความทุกข์ทรมานมากกว่าการทำศัลยกรรมความงามในครั้งที่ผ่านมา แต่เธอก็ไม่มีความวิตกกังวลเนื่องจากเข้าใจในกระบวนการทำศัลยกรรมความงามว่าต้องใช้ระยะเวลาในการพักฟื้นและผนวกกับการ

จินตนาการถึงผลลัพธ์ของการทำคัลยกรรมความงามในทางบวก ทำให้เธอมีความตื่นตัวและหมกมุ่นหรือคอยกับการเปลี่ยนแปลงของใบหน้าที่มีในแต่ละวันส่วนหนึ่งมาจากการที่เธอได้เรียนรู้จากผ่านประสบการณ์การทำคัลยกรรมความงามครั้งที่ผ่าน ประกอบกับความรู้สึกในการประสบความสำเร็จต่อการทำคัลยกรรมความงามครั้งก่อน ทำให้เธอเกิดความไวใจและเชื่อมั่นในการทำคัลยกรรมความงามของตน นำไปสู่ความสามารถในการควบคุมอารมณ์ความรู้สึกของตนเองไม่ให้วิตกกังวลหรือเกิดความกลัวมากเกินไป จึงทำให้สามารถอดทนรอคอยผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้นโดยไม่ร้อนรนกังวลใจได้

“มันหนักเก็บตัวนานสามเดือน ทรมานมากตื่นขึ้นจากยาสลบอ้วกแต่เพื่อความสวยทนได้รู้สึกว่ามันคุ้มนะฉันมีความอดทน ผิดความอดทนได้มากเลย อะ วันๆหนึ่งอยู่แต่บ้านเขียวซ้ำ นั่งประคบประงม วันๆหนึ่งไม่ทำอะไร นั่งถือกระจกอันหนึ่งส่องกระจกทั้งวันจุ่มฉันทันทั้งหายบวมหรือยังเจ็ดวัน เนี่ยส่องทุกวัน เหมือนนั่งนับวันรอให้มันหายดี อยากเห็นตอนที่มันแห้งสนิทอยากเห็นตอนที่มันหายบวมแล้วแล้วก็เหมือนแบบตื่นตื่นทุกครั้งที่ทำ ทุกวันนี้ก็ยังตื่นตื่น รู้สึกว่าหน้าฉันจะออกมาเป็นยังไง ก็สนุกดีนะ”

เธอรู้สึกว่าคัลยกรรมความงามไม่ได้เปลี่ยนแปลงเฉพาะหน้าตาของเธอแต่ได้เปลี่ยนชีวิตของเธอ โดยเธอพบว่าความงามของรูปลักษณ์เป็นสิ่งที่ขายได้สามารถเชื่อมโยงไปสู่การได้รับโอกาสในการประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับความงามเพื่อสร้างรายได้ เช่น นักแสดง นางแบบ นักร้อง นางงาม แสดงให้เห็นถึงการเชื่อมโยงรูปลักษณ์ที่งดงามไปสู่ความสำเร็จทางหน้าที่การงานและสถานะทางสังคมอีกด้วย โดยเฉพาะหน้าที่การงานที่ให้ความสำคัญด้านรูปร่างหน้าตาเป็นหลัก จึงมักมีผู้กล่าวว่า ผู้ที่มีความงามเหมือนมีรูปเป็นทรัพย์สิน นั้นหมายถึงความงามที่สามารถแปรทุนทางกายภาพให้เป็นทุนทางเศรษฐกิจทุนทางวัฒนธรรมและทุนทางสังคมนั่นเอง นอกจากนี้การมีความงามยังสร้างความรู้สึกมั่นคงทางเศรษฐกิจและความมั่นคงในชีวิตให้กับตนเองนั้นหมายถึงผู้ที่มีรูปลักษณ์งดงามสามารถสร้างความประทับใจด้านบวกโดยชมคุณลักษณะด้านลบอื่นๆ ให้หมดไป นั่นคือข้อได้เปรียบของคนที่มีความงามที่รูปร่างหน้าตาดี ทั้งในด้านการสร้างความประทับใจและการมีมูลค่าส่วนตัว ดังนั้นการได้รับความชื่นชมและโอกาสต่างๆจากสังคมจึงมีความสัมพันธ์กับรูปลักษณ์เป็นอย่างดี

สืบเนื่องจากในช่วงก่อนการทำคัลยกรรมความงาม ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มักจะนำผู้ที่ประกอบอาชีพที่ใช้องค์ประกอบความงามมาอ้างอิงเป็นต้นแบบ ซึ่งไม่ใช่เป็นต้นแบบของการมีรูปลักษณ์ที่งดงามเพียงอย่างเดียว ยังรวมถึงต้นแบบของการใช้ชีวิต การทำงาน ที่ส่วนมากประสบความสำเร็จเนื่องจากมีต้นทุนทางรูปลักษณ์ที่สวยงาม ทำให้มีสถานภาพทางเศรษฐกิจที่ดีจากการทำงานในวงการที่ใช้รูปร่างหน้าตาเป็นเครื่องมือในการทำงานอีกด้วย การที่ผู้ให้ข้อมูลได้ถูกทาบถามซักชวนและได้รับโอกาสให้เข้าสู่วงการบันเทิงจึงสอดคล้องกับความคาดหวังของผู้ให้ข้อมูล จนทำให้ผู้ให้ข้อมูลรู้สึกได้ว่าตนเองได้รับการยอมรับ การชื่นชมและเป็นที่ยอมรับของสังคม

“มีนะคะ มีช่วงหนึ่งตอนอายุสี่สิบกว่าตัดคราไมใหม่ๆไปไหนใครก็อยากจะชวนไปแคสติ้ง ไปเป็นดารา ไปเป็นนางแบบ คือเคยถ่ายแบบเล่นเอ็มวีด้วย เราสวยมากเข้าตาหลายคนแบบไปถ่ายโฆษณาไป ไปถ่ายแบบ ถ่ายแฟชั่น เล่นเอ็มวี ไปเล่นละครด้วย มันทำให้รู้สึกว่าการเปลี่ยนแปลงทำให้ชีวิตเราดีขึ้นนะ อย่างที่บอกว่ารูปร่างหน้าตาเปลี่ยนชีวิตเปลี่ยน จริงๆเปลี่ยนเลย เปลี่ยนไปจากที่ไม่มีคนสนใจเดินไปไหนคนก็เฉยๆ กลายเป็นว่าเดินไปไหนคนก็มองแบบคนก็เอ๊ะทำไมใครสวยจัง”

ทำให้เธอรู้สึกว่าการมีรูปลักษณ์ที่มีความงามในปัจจุบันเป็นเหมือนอำนาจอย่างหนึ่ง ที่สามารถทำให้บุคคลผู้นั้นได้รับสิทธิและโอกาสมากกว่าบุคคลอื่นๆ นอกจากจะเป็นสิ่งที่สร้างโอกาสในเรื่องของงานแล้ว การมีความงามยังเป็นเสน่ห์ที่สร้างความน่าสนใจ ดึงดูดใจ นำไปสู่การสร้างโอกาสในการสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นได้มากกว่าเนื่องจากความดึงดูดใจทางรูปร่างนี้ตั้งอยู่บนฐานคติที่สำคัญคือ คุณลักษณะที่สามารถมองเห็นได้ การมีรูปลักษณ์ที่ดึงดูดใจจึงเป็นสิ่งที่สร้างเสน่ห์แก่ผู้พบเห็นได้เป็นอย่างดีและนำไปสู่การดึงดูดความสนใจจากคนทั่วไปทั้งเพศเดียวกันและต่างเพศได้โดยไม่ยากเชื่อมโยงไปสู่การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างเห็นได้ชัด การได้กลายเป็นบุคคลที่ที่ใครๆก็อยากเข้ามามีปฏิสัมพันธ์ด้วย ได้รับการยกย่องชื่นชมอยู่เสมอ ทำให้รู้สึกมั่นใจมากขึ้น มีความกล้าที่จะไปมีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น สามารถที่จะสร้างโอกาสในการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นได้ง่าย มั่นใจในรูปลักษณ์ของตนความกล้าที่จะเปิดเผยรูปลักษณ์ของตนเองกับคนอื่น ซึ่งจะทำให้ตนเองหลุดพ้นจากการเป็นรองในเรื่องของความงาม เนื่องจากในยุคปัจจุบันความเจริญก้าวหน้าทางการแพทย์ได้เข้ามามีส่วนช่วยให้ความงามสร้างได้ด้วยการทำศัลยกรรมความงามส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างตัวตนแบบธรรมชาติดั้งเดิมไปเป็นตัวตนใหม่ที่มีความหมายของความงามจึงเห็นได้ว่าการทำศัลยกรรมความงามเข้ามาครอบงำให้ผู้ใช้ข้อมูลให้เกิดการรับรู้ว่า ความสวยงามมีค่าที่สามารถจัดกระทำได้เพื่อให้เป็นไปตามบรรทัดฐานของสังคม และเป็นการถูกกระทำให้ยอมรับและมีความสุข

“ทุกวันนี้มีความมั่นใจเยอะไป เลือกผู้ชายมากขึ้นเพราะเรามีสิทธิเลือกถ้าเปรียบเทียบกับเห็นภาพสมัยก่อนเราอยู่กับเพื่อนเรายืนอยู่ด้วยกันห้าคน เราจะเป็นคนที่ทำให้เขาจะมองเราเราจะยืนอยู่หลังเพื่อนตลอดเพราะเราไม่มีความมั่นใจ แต่ ณ. วันนี้จากสิบปีที่แล้วจากเพื่อนห้าคนเรายืนอยู่ข้างหน้า เขาอยู่ข้างหลังเราเพราะว่าบางคนไม่ทำ บางคนทำแต่ไม่ได้ทำเหมือนเรา ไปเจอเพื่อนห้าคนสิบปีที่แล้วเนี่ย ฉันสวยกว่าเขาเยอะและฉันมีความมั่นใจกว่าเยอะ ทำให้มีความงามของคำว่าสวยงามเปลี่ยนไปคือ ดีใจที่เกิดมาในยุคที่มีการทำศัลยกรรมแก้ไขรูปร่างหน้าตาได้ คือดีใจ พุดง่าย ๆ ตายตาหลับๆ ไม่เป็นไรฉันนอนตายสวยๆ”

การเกิดความสุขความภาคภูมิใจในรูปลักษณ์ตนเองนำไปสู่ความยึดติดกับความสุขนั้นโดยมิได้สนใจจะแสวงหาความสุขด้านอื่นซึ่งอาจเป็นการปิดกั้นความสุขด้านอื่นๆของชีวิตทำให้เธอมีพฤติกรรมสำรวจตรวจตรา รูปลักษณ์ของตนเองอยู่เสมอ ซึ่งเป็นการเฝ้าระวัง สอดส่องข้อบกพร่องเป็นการดูแลรักษาให้รูปลักษณ์ตนเองมีความงามตลอดไปซึ่งเปิดให้เห็นกันบึงของอัตตาในการยึดถือรูปลักษณ์ตนเองให้เป็นอุดมการณ์ในชีวิต นำไปสู่การพยายามที่จะยึดอัตตาแห่งตนซึ่งนำไปสู่ความทะนงที่ไร้ซึ่งอำนาจใดๆ แสดงให้เห็นความรักที่มีต่อตนเองโดยปรารถนาให้ตนเองมีความสุข การสำรวจรูปลักษณ์ตนเองจึงมีค่ามากกว่าการมองเห็นรูปลักษณ์ของตน นั่นคือ มโนทัศน์ของความเป็นตัวตนที่เป็นคนงาม นำไปสู่การหลงในรูปลักษณ์ของตนเอง หวงแหนไม่ยอมให้รูปลักษณ์ของตนเองเป็นอื่น โดยเบื้องหลังมาจากจิตสำนึกเกี่ยวกับตนเองทำให้เกิดความยึดมั่นถือมั่นว่าตนเองต้องเป็นคนที่มีความงาม

“เราไม่ควรมัวทำอะไรทำให้ตนเองมีความสุข ทุกวันนี้เวลาเข้าห้องน้ำอาบน้ำเป็นชั่วโมงนะ อยู่ในห้องน้ำ จะมองตัวเอง ตั้งแต่หัวจรดเท้ามันมีตรงไหนที่ฉันต้องทำอะไรมันใหม่ มันมีอะไรที่ฉันต้องรีโนเวลใหม่ มันมีอะไรที่ฉันต้องปรับปรุงใหม่ ถ้ามัวทำอะไรไม่ต้องขนาดนี้ มันเป็นเรื่องจิตมั่งรักตัวเองมากเกินไปจนแบบคุยกับผู้ชายก็คุยไปยั้งนั่นจะทำให้เราไปรักเขา เหมือนที่เราเคยรักผู้ชายคนหนึ่ง มาก่อนมันไม่เหมือนเดิมแล้วอะ เหมือนทุกวันนี้กลายเป็นคนรักตัวเองมากกว่ารักคนอื่น จะเป็นห่วงตนเองมากจะเห่แคร์ตัวเองมากจะใส่ใจเข้าห้องน้ำเป็นหุ่นเป็นนี่ จะไม่ได้เลยจะไม่ได้ดูแลตนเองมาก”

และการมีวินัยในการเฝ้าดูแลสังเกตตรวจตราและจับจ้องรูปลักษณ์ของตนเอง ทำให้เธอเริ่มรับรู้ข้อเท็จจริงของความงามและการทำศัลยกรรมความงามที่ไม่ถาวร ว่ารูปลักษณ์ของตนเองมีการเปลี่ยนแปลงไปตามวันเวลา ที่นำความชรา ความหย่อนยานและริ้วรอยมาเยือนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ความชราจึงเปรียบเป็นศัตรูตัวฉกาจของความงาม สิ่งที่ไม่พึงประสงค์หรือเป็นเสมือนสิ่งที่เลวร้ายที่เธอคาดหวังจะจัดออกไปในอนาคตการได้ผ่านประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงามได้สร้างให้เธอเชื่อว่าความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์การแพทย์ที่เจริญก้าวหน้าสามารถช่วยตอบสนองความต้องการในการเปลี่ยนแปลงปรับปรุงรูปลักษณ์หน้าตาให้มีความงามได้จริง จึงนำมาสู่ความเชื่อว่าศัลยกรรมความงามจะสามารถเอาชนะธรรมชาติด้วยการต่อต้าน ชัดขึ้น หรือเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์ของวัยนำไปสู่การมีใบหน้าที่ยู่อ่อนเยาว์ตามมา แสดงให้เห็นถึงการปฏิเสธคำกล่าวของสังคมที่ว่า “งามตามวัย” ซึ่งมีนัยยะว่าแต่ละวัยจะมีความงามได้เช่นเดียวกัน ซึ่งเป็นความงามที่ผนวกกับเรื่องคุณสมบัติอื่นๆ ที่สร้างสมมาจากประสบการณ์มากกว่าเรื่องของความงามเพียงรูปร่างภายนอก

“เมื่ออยู่กับกระจกมากๆ ก็เริ่มกลัวความแก่ คาดหวังว่าฉันจะไม่เหี่ยว ฉันจะไม่แก่ และถ้าเป็นไปได้ฉันก็จะไม่ตาย (หัวเราะ) ฉันขอ สตาฟไว้ยังไง้เลย อยู่อย่างจี้ล็กสองร้อยปี อะโรยอย่างเนี่ย“เรียกว่าตนเองเป็นคนกลัวเรื่องความแก่ ณ.วันนี้ไม่อยากสวยเพราะว่ากลัวแก่ และก็อยากสวยเพราะฉันมีความสุข ทุกวันนี้ที่ไม่มีแฟนก็แฮปปี้ที่หน้าตนเองเป็นแบบนี้คืออยากทำสวยไม่ใช่เพื่อให้ใครมารักแต่อยากทำสวยเพื่อให้ตนเองสบายใจ”

ประกอบกับการที่เธอถูกแพทย์ให้คำแนะนำเกี่ยวกับเรื่องของความอ่อนเยาว์ทำให้เธอคล้อยตามแพทย์เนื่องจากอย่างที่ทราบกันดีอยู่ว่าความสัมพันธ์ระหว่างแพทย์และผู้มารับบริการทำศัลยกรรมความงาม ย่อมมีความเหลื่อมล้ำในเชิงของอำนาจความรู้ ซึ่งจะปฏิเสธไม่ได้ว่าแพทย์ย่อมมีความรู้ที่เหนือกว่า จะเห็นได้ว่าสังคมส่วนใหญ่จะยินยอมให้แพทย์สามารถตรวจร่างกาย ประเมินรูปลักษณ์และตัดสินความงามและความอัปลักษณ์ของตนได้อย่างชอบธรรมใน โดยภายใต้การเป็นผู้เชี่ยวชาญนั้น แพทย์จึงเป็นผู้ที่สามารถวางแผนจัดการออกแบบรูปลักษณ์ของบุคคลอื่นได้ภายใต้อำนาจของความรู้ที่จะกำหนดความงามให้เป็นไปในทิศทางใดโดยคนส่วนใหญ่มักจะเชื่อและยินยอมรับข้อเสนอแนะในการวางแผนจัดการออกแบบรูปลักษณ์นั้นอย่างไม่มีเงื่อนไข

“เพราะว่าตอนนั้นคือแบบมีคนไปทำกับคุณหมอดีที่ดังมากแล้วก็ทำสวยมากแล้วเรารู้สึกว่าจุกเรายังไม่สุด น่าจะสวยได้มากกว่านี้ อะโรยอย่างนี้ถ้าเราเจอคุณหมอดีที่เก่งมากๆ เราลองคุยกับคุณหมอดีคุณหมอดีละบอกเราว่าเราควรจะเปลี่ยนแปลงเพราะว่าแกนจุกอันนี้ทำให้หน้าเราดูไม่เด็กหน้าเราดูแก่ เหมือนคุยกับหมอดีแล้วถูกใจก็เลยทำก็เลยเปลี่ยน”

โดยเป็นไปในลักษณะของการจัดระบบความคิดในลักษณะที่เป็นคู่ตรงข้ามที่จำแนกประเภททำให้ความอ่อนเยาว์เป็นสิ่งที่ปกติและความแก่เป็นสิ่งที่ไม่พึงประสงค์ ความเสื่อมสภาพของร่างกาย เธอจึงถูกทำให้คิดและมองว่าการเป็นผู้ที่มีความงามต้องที่หน้าตาอ่อนเยาว์ซึ่งสื่อไปถึงการเป็นคนที่สุขภาพดีที่มีการดูแลตนเองทั้งในเรื่องของปฏิบัติตัว เรื่องของอาหาร การออกกำลังกายและเรื่องการพัฒนาความงามภายนอกของตนอยู่เสมอ ซึ่งเป็นการแสดงออกถึงการให้ความรักกับตนเอง และมีความภาคภูมิใจในตนเองที่สามารถเอาชนะธรรมชาติได้ ทำให้การพัฒนาความงามจากเดิมที่เคยถูกมองว่าเป็นสิ่งไม่จำเป็น ฟุ่มเฟือย ไม่คุ้มค่าต้องเสียเวลาและเสียเงิน แต่หากเป็นการทำเพื่อสร้างเสริมสุขภาพที่ดีเป็นประโยชน์ต่อตนเองถือว่าเป็นสิ่งที่คุ้มค่า ซึ่งมุมมองดังกล่าวอาจจะเป็นไปในเรื่องของการหาความชอบธรรมให้กับตนเองหรือสร้างบริบทเงื่อนไขและความจำเป็นในการพัฒนาความงามของตนเอง

“ทุกวันนี้ไปไหน คนบอกว่าหน้าเหมือนอายุยี่สิบกว่ามันคือความ พอใจนะเพราะแสดงว่าที่ฉันทำมันคุ้มนะ เสียเงินเจ็บตัว จะมีอะไรดีกว่านี้อีกแล้ว เนี่ยคือกำไรชีวิตแล้วนะ”

“ดีค่ะสวยสมวัย อิมจะบอกว่าสวยสมวัยก็ไม่ใช่ละ ต้องบอกว่าสวยน้อยกว่าวัยเพราะทุกวันนี้เวลาไปไหนคนจะบอกว่าที่สามสิบกว่าแล้วหรือ ไม่เหมือนนะ เราารู้สึกดีใจ เรียกว่าภูมิใจเล็กๆ ถ้าคนที่รักตัวเองแบบเราทุกคนจะรู้ว่าเวลาไปไหนมีแต่คนบอกว่าทำไมเด็กจังอะไรอย่างนี้ คุณจะรู้เลยว่าเนี่ยคือความสุขของเรา เพราะว่าสิ่งที่เราทำสิ่งที่เราลงทุนไปเนี่ย มันได้กำไรกลับมา ค่าชมคือกำไรนะ จริงๆ จริงๆ”

การจัดการความงามจึงกลายเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับเธอ โดยเธอมองว่าเป็นเรื่องปกติของผู้หญิงทุกคนที่อยากจะมีความงามส่งผลให้เธอยอมลงทุนเสียค่าใช้จ่ายและไม่คิดลดรายจ่ายในส่วนนี้เงินทั้งหมดที่หามาได้ของเธอจึงมักจะหมดไปกับค่าใช้จ่ายเพื่อความงามและการทำศัลยกรรมความงาม ภายใต้ความเชื่อที่ว่า “ของถูกและดีไม่มีในโลก” ซึ่งสะท้อนถึงความเชื่อที่ว่าความปลอดภัยและความพึงพอใจในการทำศัลยกรรมความงามนั้นขึ้นอยู่กับจำนวนเงินที่จ่ายไปแสดงให้เห็นถึงการรับรู้ข้อเท็จจริงของการทำศัลยกรรมความงามที่ว่า ศัลยกรรมความงามไม่ใช่เป็นสิ่งที่สามารถสร้างความงามให้เกิดขึ้นได้เสมอไป แต่ยังคงก่อให้เกิดอันตรายต่อรูปลักษณ์ได้เช่นกัน การยอมลงทุนจ่ายเงินเป็นจำนวนมากในการทำศัลยกรรมความงามของผู้ให้ข้อมูลจึงมิได้เป็นเพียงการตอบสนองต่อความต้องการความสุขที่ได้เห็นรูปลักษณ์ของตนเองมีความงามเพียงเท่านั้น แต่ยังเป็นการป้องกันอันตรายที่อาจจะเกิดขึ้นได้จากการทำศัลยกรรมความงามอีกด้วย

“ใช่ค่ะ เพราะว่าเราทำงานหาเงิน เองจ่ายเลยที่เราหาเงินมาปีหนึ่งนี่เกิน 50% จะหมดไปกับการดูแลตนเอง ทำศัลยกรรม และก็อยู่กับผลิตภัณฑ์ ครีม โลชั่น เสื้อผ้า หน้าน้ำส่วนมากการทำศัลยกรรมคือการลงทุนเธออย่างเด็กขาด อย่าคิดว่าไม่เอาทำไป เหมือนเราเชื่ออย่างหนึ่งบนโลกใบนี้ ของถูกและดีไม่มีในโลกถ้าพูดเลยว่า เท่าที่เจอมาของถูกไม่มีอะไรดีเลย เราไม่เคยมั่นใจกับของถูกเลย เรารู้สึกอย่างว่าของถูกและดีมันไม่มีแล้ว คนเลือกที่ควอลิตี้มากกว่า เพราะว่าทำงานทุกวันหาเงินก็เพื่อเอาเงินมาซื้อความสุขไง การได้เห็นตัวเองสวย ได้ดูแลตนเองเป็นอย่างดีตนเองชอบนั้นคือความสุข เราเชื่อว่าผู้หญิงทุกคนอยากทำศัลยกรรมความงามแต่ มันอยู่ที่ว่าคุณพร้อมไหมเงินสำคัญเพราะการทำศัลยกรรมแต่ละครั้งใช้เงินสูง ถ้าเขามีเงินกันเขาอาจจะอยากทำก็เป็นได้คือเพราะเรามีชีวิตดีเยี่ยมแล้วเราไม่ได้มีภาระอะไรแล้วมันคือความสุขจริงๆที่ฉันทำแล้วฉันมีความสุข เราคิดว่าเราต้องดูแลตนเองเหมือนเราเคยรักคนอื่นดูแลคนอื่นมาแล้วแล้วเราเสียใจ ตอนนี้อันตรายที่ตัวเองดูแลตนเองดีกว่าไหม”

เธอจึงมีการตระเวนหาที่ทำศัลยกรรมความงามไปเรื่อยๆ โดยการเดินเข้าเดินออกสถานประกอบการ ทำศัลยกรรมความงามจนดูเป็นเรื่องปกติ สะท้อนให้เห็นถึงความไม่พอใจในรูปแบบลักษณะและความหมกมุ่นกังวลกับรูปแบบลักษณะตนเองที่ยังคงอยู่ ซึ่งธุรกิจความงามในปัจจุบันก็ได้ตอบโจทย์โดยการให้ทางเลือกที่หลากหลายในการ ทำศัลยกรรมความงาม ทำให้เธอยังมีอิสระในการเลือกสรรการทำศัลยกรรมความงามความงามได้มากขึ้น โดยเป้า ที่แท้จริงของการตระเวนหาทำศัลยกรรมความงามไปเรื่อยๆ ไม่ใช่อยู่ที่สถานที่หรืออุปกรณ์เป็นสำคัญเท่าไรนัก แต่ ส่วนสำคัญที่สุดคือความต้องการจะเปลี่ยนแพทย์ศัลยกรรมความงาม หรือเรียกว่า “Doctor Shopping” หาก เปรียบการทำศัลยกรรมความงามเหมือนการสร้างงานศิลปะ แพทย์จึงถือว่าเป็นหัวใจสำคัญในการรังสรรค์ผลงาน โดยเธอเชื่อว่าแพทย์แต่ละคนจะมีเทคนิคทักษะ และความถนัดที่แตกต่างกันไป ทำให้ผลงานการทำศัลยกรรม ความงามของแพทย์แต่ละคนมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว เธอจึงต้องมีการตระเวนหาเปลี่ยนสถานที่ทำศัลยกรรมความ งามเพื่อสรรหาแพทย์ที่สามารถจะตอบสนองความงามให้กับตนเองได้

“ทำคนละหมอค่ะเหมือนซื้ออะไหล่ คนไหนด้านไหนเก่งอะไรก็จะดูว่าผลงานเขาเนี่ยคือเราเชื่อว่าคนหมอมอ ทำศัลยกรรมเนี่ยเหมือนกับศิลปะเหมือนกับช่างศิลปะคนหนึ่งที่มีลายเซ็นเป็นของตนเอง คือคุณหมอแต่ละท่านจะเก่งไม่ เหมือนกันเก่งจมูกเก่งตาเก่งปาก เราก็จะเอาด้านนี้คุณหมอคนนั้นเก่งแบบนี้ คือเราจะเลือกทำกับคุณหมอแบบนี้ คือราคา ไม่เคยเกี่ยวแพงเท่าไรขอให้เรามั่นใจเราก็ทำ คือดูแล้วว่าผลงานเขา ของคนที่ทำไปเป็นยังงีบบางแล้วเราก็เลือกที่จะทำ”

ซึ่งการตระเวนหาทำศัลยกรรมความงามของเธอมิได้จำกัดสถานที่เฉพาะในประเทศไทยเพียงเท่านั้นจากการ ได้รับคำแนะนำของแพทย์ศัลยกรรมความงามให้ไปทำศัลยกรรมความงามที่ประเทศเกาหลี ซึ่งการแนะนำของ แพทย์ดังกล่าวตอกย้ำให้เธอเห็นว่าการทำศัลยกรรมความงามที่ประเทศเกาหลีดีกว่า มีเทคนิควิธีการที่ก้าวหน้า มากกว่าการทำศัลยกรรมความงามในประเทศไทย เพราะแพทย์ผู้ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจทางความรู้มีความเชี่ยวชาญยังมี มุมมองและเชื่อว่าการทำศัลยกรรมความงามที่เกาหลีดีกว่า จึงทำให้เธอคล้อยตามเปลี่ยนสถานที่ทำศัลยกรรม ความงามไปประเทศเกาหลี สอดคล้องกับกระแสความงามแบบสาวเกาหลีที่ได้เข้ามามีอิทธิพลต่อสังคมไทยเป็น อย่างมากโดยผ่านทางสื่ออันได้แก่ภาพยนตร์ดารานักร้องซึ่งเป็นการปลูกฝังค่านิยมทัศนคติความคิดที่อยากจะมี หน้าตารูปลักษณะสวยงามแบบสาวเกาหลีเนื่องจากวัฒนธรรมเกาหลีที่ถูกถ่ายทอดตามสื่อบันเทิงจากประเทศเกาหลี มีผลโดยตรงต่อพฤติกรรมเปลี่ยนแบบของวัยรุ่นไทยโดยสื่อบันเทิงได้แก่ละครภาพยนตร์และเพลงโดยความชื่นชอบในตัวดาราศิลปินหรือเนื้อหาที่สื่อสารออกมาส่งผลให้เกิดความต้องการที่จะบริโภคเพื่อเลียนแบบโดยปรากฏใน รูปแบบของอาหารการท่องเที่ยวประเทศเกาหลีเครื่องมือเครื่องใช้โดยเฉพาะอย่างยิ่งรูปแบบของแฟชั่นการแต่งกาย ตามนักแสดงนักร้อง สิ่งต่างๆเหล่านี้ล้วนทำให้เธอรับกระแสค่านิยมความงามแบบเกาหลี ซึ่งเป็นความงามแบบ ประดิษฐ์ที่เกิดจากการสร้างขึ้นด้วยการทำศัลยกรรมความงาม ทำให้การทำศัลยกรรมความงามแบบเกาหลีได้รับความ นิยมเป็นอย่างมาก

“อย่างล่าสุดไปคุยมาอยากเปลี่ยนจุมูก บอกหม่อว่าจุมูกหนูทำมาสีครึ่งแล้วละหนูต้องการให้มันยืดมากกว่านี้ หม่อบอกว่า “ อู๋ยคุณหม่อกลัวทำให้คุณออกมาไม่สวยไม่คุ้มกับที่คุณจะต้องเสียเงินแล้วก็เจ็บคุณไปเกาหลีดีกว่า “ เราก็เลยคิดว่าเราไปเกาหลีดีกว่า ไม่ได้แล้วละ มือไม่ถึงสะตบเราเลยไปแล้ว ระดับเขาเข้าไม่ถึง คือเหมือนเราเป็นคนพูดตรง ก่อนทำอะไรจะถามว่าทำได้ไหม ถ้าได้เราก็อำไม่ได้อะ บอกเรานะ แต่ถ้าทำได้คุณหม่อจะใช้เทคนิคอะไรเพิ่มจะคิดเงินเพิ่ม ก็ยินดีจ่ายนะขอให้มันออกมาดีเป็นอย่างไรที่เราต้องการอะ เท่าไรก็ได้ยอมจ่ายคิดว่าจะไปเกาหลีไปแก้มูก ไปทำตาอะไรอย่างนี้คือเหมือนกับว่าตอนเนี้ยที่หาข้อมูลมาตลอดช่วงที่หยุดเนี้ย หม่อไทยยังพัฒนาไม่เก่งเท่าเกาหลี เพราะว่าคนเกาหลีเกือบ 70% ของประเทศไม่ว่าจะเป็นผู้หญิงหรือผู้ชายจะมีการทำศัลยกรรมจะนั้นคุณหม่อจะมีความชำนาญมากกว่าและเรากับคนเกาหลีหน้าตา ไม่แตกต่างกันถือว่าเอเชียเหมือนกันเห็นคนทำไปทำเกาหลีแล้วสวยอะ คิดว่าจะไปเกาหลีเลยไม่พึ่งคนไทยแล้วละ”

ถึงแม้บุคคลใกล้ชิดหรือบุคคลแวดล้อมจะสะท้อนให้เธอรับรู้ว่าตนเองมีรูปลักษณ์ที่มีความงามแล้วก็ตาม แต่เธอก็ยังคงตั้งมั่นที่จะทำศัลยกรรมความงามเพิ่มเติมโดยไม่ฟังคำทัดท้วงจากใคร ส่วนหนึ่งมาจากความเชื่อมั่นในตนเอง ว่าตนเองรู้จักการทำศัลยกรรมความงามดีพอกว่าคนอื่นที่รับรู้ข้อมูลการทำศัลยกรรมความงามผ่านสื่อ หรือผ่านการบอกเล่าถึงเพียงผลกระทบจากการทำศัลยกรรมความงามเท่านั้น เช่นข่าวการทำศัลยกรรมความงามทำให้เกิดความพิการ การฆ่าตัวตาย เป็นต้น ซึ่งเป็นการนำเสนอข่าวที่ทำให้สังคมมีการรับรู้เกี่ยวกับการทำศัลยกรรมความงามด้านลบเพียงด้านเดียวเท่านั้น ซึ่งเป็นการตอกย้ำให้อคติเดิมที่มีต่อการทำศัลยกรรมความงามเป็นจริงมากยิ่งขึ้น ประกอบกับความเชื่อของเธอที่ว่าผู้ที่ไม่เคยผ่านประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงามโดยตรง อาจจะไม่เข้าใจการทำศัลยกรรมความงามดีพอเหมือนกับตนเองที่ผ่านประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงามจนทำให้เกิดการเรียนรู้และมั่นใจในการทำศัลยกรรมความงามโดยเชื่อว่าผลกระทบที่เกิดขึ้นสามารถจะควบคุมได้จากการศึกษาข้อมูลมาเป็นอย่างดี

“ก็มีคนรอบข้างบอกว่า “พอแล้วนะ อย่าไปทำอีก” ก็เป็นผู้ใหญ่ที่เขาดูที่วิดีโอว่าคนทำศัลยกรรมเยอะแล้วมันละ เขาก็กลัวว่าจะเป็นอย่างนั้นเขาก็เตือนตลอดว่า พอแล้วนะอย่าไปทำแล้วแค่นี้ก็สวยมากแล้วอะโรยอย่างเงี้ย เราก็จะยิ้มและก็จะบอกว่า อะไม่ทำแล้ว เราจะไม่บอกอะไรเพราะเขายังไม่เข้าใจ ว่าเราหาข้อมูลมาดีเพราะชีวิตเราเราก็ต้องรัก”

เพราะการผ่านประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงามหลายๆครั้งของเธอที่ผ่านมาทำให้เธอรับรู้และเรียนรู้ว่าการทำศัลยกรรมความงามนั้นก่อให้เกิด ความเจ็บปวด ความเสี่ยง และอันตรายเป็นอย่างมากก็จริง แต่ความเจ็บปวดและความเสี่ยงต่างๆที่เกิดขึ้นนั้น เธอเชื่อว่าเป็นสิ่งที่ไม่ยั่งยืนสามารถจัดการได้ด้วยแพทย์ศัลยกรรมความงามผู้ที่มีความชำนาญและเชี่ยวชาญเท่านั้นจะสามารถป้องกันหรือแก้ไขปัญหานั้นได้ การทำศัลยกรรมความงามกับแพทย์ที่เชี่ยวชาญและถูกต้องตามกฎหมายนั้นจะช่วยลดความกลัวและความวิตกกังวลลงได้แสดงถึงการยินยอมต่ออำนาจความรู้ทางการแพทย์ในการจัดการความงามตามที่เห็นสมควร

“กลัวใหม่ไม่กลัวเพราะ ถ้าเราจะทำอะไรสักอย่างหนึ่งเราจะหาข้อมูลมาดีแล้วเพราะฉะนั้นจะไม่กลัว ไม่กลัวว่าจะออกมาไม่ดีเพราะถ้าเราเลือกหม่อที่ มีความชำนาญโอกาสที่จะเกิดผลร้ายนี่ยาก”

และในระหว่างที่เธอตระเวนทำคัลยกรรมความงามโดยไม่สนใจคำทักท้วงจากใครทำให้เธอต้องเผชิญกับการถูกตีตราว่าเป็นผู้เสพติดคัลยกรรมความงามแต่เธอก็เลือกที่จะไม่ตอบโต้และไม่สนใจกับคำกล่าวของสังคมที่มีต่อตนเองเพราะคิดว่าการทำคัลยกรรมความงามไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่สำหรับยุคสมัยนี้ที่มีคนนิยมทำคัลยกรรมความงามกันมากขึ้นและยังเป็นสิทธิส่วนบุคคลที่มีอำนาจต่อร่างกายของตนในการเปลี่ยนแปลง เพิ่มเสริมแต่งได้อย่างใจปรารถนาโดยไม่ได้ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน นอกจากนี้ยังเป็นการเปิดโอกาสให้ตนเองมีความงามซึ่งนำมาสู่ความภาคภูมิใจในรูปลักษณ์ของตนเอง ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้หญิงหลายคนปรารถนาเนื่องจากเพศหญิงเป็นเพศที่ถูกอบรมสั่งสอนให้มีบุคลิกภาพรักสวยรักงามมาตั้งแต่อดีต แต่เนื่องจากการทำคัลยกรรมความงามต้องใช้ทุนทรัพย์สูงในการลงทุนพัฒนาบุคลิกภาพของตนจึงไม่ใช่ทุกคนที่จะมีโอกาสได้ทำคัลยกรรมความงาม

“รู้สึกเฉยๆนะ จริงๆแล้วจะเรียกว่าเสพติดคัลยกรรมกับการไม่เสพติดคัลยกรรม ในมุมมองของเรามันต่างตรงที่คุณหาเงินได้มากเท่าไรถ้าคุณมีรายได้มากพอที่คุณจะแก้ไข มันเหมือนผู้ชายที่ร่ำรวยหาเงินมากเท่าไรเขาก็อยากซื้อรถเรากับมองว่าไม่ต่างกันกับผู้หญิงที่ฉันต้องการดวงตาคู่ใหม่ เพื่อเดินไปข้างนอกแล้วฉันภูมิใจฉันเท่ เพราะเราไม่สนใจเราไม่ทำให้คนอื่นเดือดร้อนไม่ใช่เรื่องแปลกสำหรับยุคสมัยนี้เพราะเราลืบทิดว่า คนที่หาหาเงินได้มากพอที่เขาสามารถทำได้เราเชื่อว่าผู้หญิงหลายคนถ้าเขามีเงินมากพอหลายๆคนก็อยากจะทำ”

แต่เมื่อเธอทำคัลยกรรมความงามซ้ำๆไปเรื่อย เธอเริ่มได้รับผลกระทบจากการทำคัลยกรรมความงามที่อยากแก้ไข ทำให้เธอเริ่มเข้าใจขีดจำกัดของการพัฒนาความงาม ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงของการทำคัลยกรรมความงามที่ไม่สามารถปั้นแต่งหรือจัดสรรความงามให้เป็นไปตามความต้องการที่เพิ่มมากขึ้นได้เรื่อยๆ อันเนื่องมาจากโครงสร้างทางสรีระที่บุคคลมีมาตั้งแต่กำเนิดไม่เอื้ออำนวยต่อการทำคัลยกรรมให้เป็นไปในทิศทางที่ตนเองต้องการได้ เนื่องจากการทำคัลยกรรมความงามนั้นไม่สามารถทำได้อย่างอิสระต้องขึ้นอยู่กับพื้นฐานโครงสร้างลักษณะของใบหน้าที่ติดตัวมาตั้งแต่กำเนิดโดยมีเชื้อชาติ และพันธุกรรมซึ่งเป็นเหมือนต้นทุนในการกำหนดลักษณะของรูปลักษณ์ให้แตกต่างกันออกไปในแต่ละบุคคลเป็นหลัก การที่ผู้ให้ข้อมูลยอมรับขอบเขตและขีดจำกัดในการทำคัลยกรรมความงามของตนจะนำไปสู่การยอมรับความไม่สมบูรณ์แบบของรูปลักษณ์ได้ ส่งผลให้ลดความคาดหวังของการทำคัลยกรรมความงามที่เกินขอบเขตของร่างกายซึ่งอาจจะนำไปสู่ผลกระทบที่เป็นอันตรายร้ายแรง

“เคยทำคัลยกรรมตาแล้วรู้สึกสองข้างไม่เท่ากัน ก็เลยไปแก้แก้ตามสามครั้งล่ะก็เลยถอดใจ มันทำให้เรารู้สึกว่าต่อให้หมอเก่งแค่ไหน ตอนแก้ตาครั้งสุดท้ายแก้เท่ากับหมอที่เก่งที่สุดในประเทศไทยล่ะ ต่อให้หมอเก่งแค่ไหนมันไม่มีทางเท่ากันทั้งสองข้าง มันไม่มีความเป็นไปได้เพราะว่าคนเราเกิดมาทั้งสองข้างยังไม่เท่ากันก็เลยยอมรับ แต่พอตอนนั้นรู้สึกเฉยๆ เพราะว่าคนเราก็มีขีดจำกัดของคำว่าสวย เพราะว่าเรามีต้นทุนมาเท่าไรทำได้มากแค่ไหน ถ้าเราทำมากกว่านี้เรากลับจากสวยจะกลายเป็นและก็เลยรู้สึก เฉยๆล่ะก็รับได้กับสิ่งที่เป็นอย่างตอนนี่”

สอดคล้องกับการได้รับข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการทำคัลยกรรมความงาม ผ่านการนำเสนอเรื่องราวของความเสียหาย ภาวะแทรกซ้อน และอันตรายจากการทำคัลยกรรมความงามดังกล่าวผ่านสื่อสารมวลชน ซึ่งเป็นการนำเสนอจากผู้ที่ประสบชะตากรรมโดยตรงจากภาวะแทรกซ้อนที่บ่งชี้ถึงอันตรายถึงขั้นพิการ เสียโฉมหรืออวัยวะ

สูญเสียหน้าที่และร้ายแรงถึงการเสียชีวิต ประสบการณ์ดังกล่าวเป็นอนุหาการณ์ให้แก่สังคมและทำให้เกิดความตระหนักถึงอันตรายที่เกิดขึ้น เป็นการจุดรั้งให้ตนเองสามารถควบคุมความต้องการที่จะมีความงามมากขึ้นเรื่อยๆ เพื่อไม่ให้ตนเองหลงไปกับอำนาจความรู้และความสำเร็จที่ได้รับจากประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงาม และไม่ตั้งเป้าหมายที่สูงเกินจริงและจะทำให้เกิดความไม่พอใจในรูปลักษณ์จนต้องแก้ไขด้วยการทำศัลยกรรมความงามในเวลาต่อมา การยอมรับผลของการทำศัลยกรรมความงามและรู้สึกพอใจกับผลลัพธ์ดังกล่าวที่เกิดขึ้น เป็นส่วนหนึ่งของการเตือนตนเองให้รู้จักพอและรับรู้ว่ารูปลักษณ์ของตนเองไม่จำเป็นต้องเหมือนใครอีกต่อไป เพราะการทำศัลยกรรมความงามนั้นไม่สามารถทำตามความต้องการได้เสมอไป มีขอบเขตที่ถูกจำกัดอยู่ภายใต้เงื่อนไขพื้นฐานของโครงสร้างเดิมที่ติดตัวมาแต่กำเนิดโดยพันธุกรรมและโคโมโซมต่างๆ ซึ่งเป็นข้อจำกัดเฉพาะมาจากพื้นฐานโครงสร้างของรูปลักษณ์หน้าตาที่มีมาแต่กำเนิดซึ่งมักจะถูกกำหนดโดยโครโมโซม พันธุกรรม ซาดิพันธ์ ทำให้รูปลักษณ์ไม่อาจแก้ไขหรือพัฒนาความงามได้มากกว่านี้ และเชื่อว่าหากพยายามฝืนที่จะทำศัลยกรรมความงามเพื่อพัฒนาความงามของตนเองต่อไปจะยิ่งทำให้รูปลักษณ์ตนเองมีความผิดปกติ ถึงขั้นพิการหรือเสียโฉมได้ เธอจึงไม่อยากคาดหวังอะไรกับรูปลักษณ์ของตนเองนอกจากปล่อยให้ไปตามสภาพการณ์ที่เป็นอยู่ เนื่องจากรับรู้ว่ารูปลักษณ์ของตนไม่สามารถพัฒนาความงามไปได้มากกว่าที่เป็นอยู่แล้ว ซึ่งการรับรู้ดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงการยอมรับในเรื่องของการทำศัลยกรรมความงามด้วยความเข้าใจพื้นฐานของชาติพันธ์หรือพันธุกรรมที่มีมาแต่กำเนิด ทำให้เธอเลิกเปรียบเทียบรูปลักษณ์ตนเองกับคนที่สังคมยอมรับในความงาม เป็นการประเมินรูปลักษณ์ตามมาตรฐานของสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงและไม่ถาวรแน่นอน และยังมีการประเมินเปรียบเทียบมากเท่าไร ก็ยังทำให้เกิดการมองรูปลักษณ์ตนเองในแง่ลบมากขึ้นเท่านั้น การไม่พยายามรูปลักษณ์ของตนเองไปเปรียบเทียบกับใครเป็นการไม่เข้าวังวนของการแข่งขันรูปลักษณ์ตนเองกับคนอื่น จะช่วยให้มีการประเมินรูปลักษณ์ตนเองตามมาตรฐานความงามที่ตนเองพอใจ ซึ่งไม่จำเป็นต้องใช้มาตรฐานของคนอื่นหรือของสังคมมาตัดสิน เป็นการแสดงให้เห็นถึงการตระหนักที่จะสร้างความงามในแบบฉบับของตนเอง

“เออปรับตัวอย่างไรเธอ ทุกครั้งที่ทำแก้ไขก็จะคิดซะว่าครั้งนั้นมันต้องดีกว่าครั้งที่แล้วและเราต้องพอใจแล้วคือเราเป็นคนไม่โลก ก็เลยไม่เหมือนคนอื่นที่แบบว่าเปลี่ยนแล้วเปลี่ยนอีกก็เลยรู้สึกว่าตนเองเอานะแค่นี้พอแล้ว เราอย่าไปพยายามทำให้หน้าที่มีอยู่มันเปลี่ยนแปลงจนเป็นคนอื่นไปเลย คือเดิมตรงนั้นนิดตรงนี้หน่อยให้มันสวยเป็นพอทุกครั้งที่ทำไม่ได้คาดหวังว่ามันจะเป็นอย่างที่ต้องการร้อยเปอร์เซ็นต์เพราะว่าเราเคยเห็นตัวอย่างมาจากหลายๆคนหรือตามข่าวอะไรอย่างเนี่ย ที่ทำแล้วหน้าเปลี่ยนไปเลยแล้วก็ละผิดรูปผิดร่างไม่เอาแต่พอตอนนั้นรู้สึกเฉยๆเพราะว่าคนเราก็มีขีดจำกัดของคำว่าสวย เพราะว่าเรามีต้นทุนมาเท่าไรทำได้มากแค่ไหน ถ้าเราทำมากกว่านี้เรากลัวจากสวยจะกลายเป็นและก็เลยรู้สึกว่าตอนนั้นไม่คาดหวัง เฉยๆก็รับได้กับสิ่งที่เป็นอย่างตอนนั้นเริ่มไม่เคยหวังว่าฉันต้องสวยกว่าเพื่อน เห็นเพื่อนสวยแล้วไม่ฉันต้องสวยกว่าเธอ เราจะไม่สูมไฟให้ตัวเอง แต่เราจะมองตนเองว่าฉันได้แค่นี้ฉันดีใจละ”

ซึ่งจากการศึกษาพบว่าคนที่ไม่พึงพอใจในรูปลักษณ์มีแนวโน้มประเมินตนเองแยกกว่าความเป็นจริง ซึ่งเป็นผลมาจากความบกพร่องของความสัมพันธการรับรู้มิติสัมพันธ์ (visual spatial) ความคิด (cognitive) และความรู้สึก (affective) โดยผู้ให้ข้อมูลที่ไม่มองพอใจในรูปลักษณ์ส่วนมากมักจะเป็นผู้ที่ชอบเปรียบเทียบรูปลักษณ์

ตนเองกับบุคคลที่สังคมมักให้การยอมรับว่ามีความงามตามอุดมคติ เพื่อให้ตนเองรับรู้ข้อมูลหรือเข้าใจถึง
รูปลักษณ์ของตน ซึ่งเป็นการประเมินรูปลักษณ์ของตนเอง ดังนั้นส่วนหนึ่งที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลหลายคนรู้สึกพอใจใน
รูปลักษณ์ตนเองคือการหยุดเปรียบเทียบรูปลักษณ์ตนเองกับคนอื่น

นอกจากนี้การที่เธอยังได้นำหลักธรรมคำสอนและหลักปฏิบัติทางศาสนา รวมถึงการยอมรับความเป็น
จริงมาเป็นสิ่งยึดเหนี่ยว เชื่อมโยงไปสู่การทำความเข้าใจกับความงามในแง่ของบุญวาสนาที่ทำมาแต่ชาติปางก่อน
โดยมองความงามไม่ใช่สิ่งที่สร้างได้แต่เป็นสิ่งที่ถูกกำหนดหรือเป็นเรื่องของดวงชะตาที่ไม่อาจแข่งขันกันได้ แสดง
ให้เห็นถึงความเชื่อความเชื่อเดิมที่มีอยู่โดยอ้างอิงกับแนวคิดความเชื่อทางศาสนาโดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับชีวิตใน
โลกหรือจักรวาลตามคติทางพุทธศาสนาที่เชื่อว่าสรรพสิ่งทั้งหลายภายในโลกหรือจักรวาลถูกควบคุมโดยอำนาจของ
บุญกรรมการดำรงอยู่กับความงามในลักษณะนี้ จึงเป็นการดำรงอยู่ภายใต้ความคิดความเชื่อที่มีอยู่จากการ
ถ่ายทอดและขัดเกลาทางสังคมมาตั้งแต่อดีตจนกลายเป็นความคิดหรือการแสดงพฤติกรรมตามความเชื่อที่
มากกว่าการจดจ่ออยู่กับสถานะที่เป็นอยู่จริงตามปกติ ซึ่งจะเห็นได้ว่า การพยายามหาบริบทเงื่อนไขจนบางครั้งทำให้
ละเลยความรู้สึกที่แท้จริงของตนเอง หรือพยายามไม่แสดงความรู้สึกที่แท้จริงออกมา และหันเหไปเชื่อตามบริบท
เงื่อนไขที่ได้รับการถ่ายทอดมาจากอดีต ว่าทุกคนได้ถูกกำหนดในเรื่องของความงามมาแล้วไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้
ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นถึงการยอมรับจำนวนกับข้อเท็จจริง (Facticity) ว่ามนุษย์เป็นสิ่งที่อยู่ในโลกมาตั้งแต่แรก โดย
มนุษย์เองไม่ได้เป็นผู้เลือก และโลกมิได้เป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นตามแนวคิดเรื่องอัตถิภาวะของไฮเดกเกอร์
(Heidegger, 1962) ฉะนั้นผู้ให้ข้อมูลจึงรับรู้ที่ตนควรพอใจในสิ่งที่มิเพราะถึงอย่างไรการมีความงามแบบสร้างได้
ก็ไม่สามารถเอาชนะความงามที่ธรรมชาติสร้าง

“เราเป็นคนพุทธฉะนั้นสิ่งที่ทำให้ตนเองรู้สึกพอใจคือ เราจะมองคนที่เขาแยกที่เรา หรือมองคนที่เขาไม่ทำเราจะไม่
มองอะไรที่มันสูงกว่าเราหรือไปมองดาราที่ดังๆว่าแบบเขาทำแล้วสวยเขาก็กับเราต้นทุนไม่เหมือนกันและเราเชื่ออย่างหนึ่ง
ว่าถ้าฟ้าลิขิตมาและดวงชะตาเราเป็นอย่างนั้นนะ เราก็ไม่สามารถ ต่อให้ทำหน้าสวยให้ตายเราก็เป็นซูปสตาร์ไม่ได้หรอก
ถ้าเราไม่มีดวงหรือไม่มีวาสนาด้านนี้ เราเป็นคนที่ไม่มองคนอื่น ก็จะมองว่าเขาไม่เห็นเหมือนเราเลยไม่ต้องทำจุก
ไม่ต้องนุ่นไม่ต้องนึ่งเขาก็ยังใช้ชีวิตอยู่ได้ ฉะนั้นน่าจะอยู่ได้และมีความสุขกับมันนะ”

1.5 ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 5 (พีไล)

พีไลผู้ซึ่งโหยหารูปลักษณ์ที่เป็นธรรมชาติ เธอเป็นผู้หญิง อายุ 37 ปีผอมยาวสีน้ำตาลอ่อน รูปร่าง
กะทัดรัดตัวเล็ก ผอมบางเอวคอด มีหน้าอกที่ใหญ่กว่าขนาดลำตัว บริเวณดวงตาใส่คอนแทกเลนส์สีน้ำตาล ใบหน้า
เรียวยาว มีร่องรอยการทำตาสองชั้น ริมฝีปากบาง ผิวสองสี ครอบครัวยุโรปเป็นคนต่างจังหวัดเมื่อพ่อแม่แยกทาง
กัน เธอจึงเข้ามาใช้ชีวิตในกรุงเทพมหานครกับแม่โดยแม่เป็นผู้เดียวที่ส่งเสียเลี้ยงดูเธอ เมื่อถามชีวิตวัยเด็กของเธอ
ไม่ค่อยอยากที่จะเอ่ยถึงชีวิตครอบครัวของเธอเท่าใดนัก ปัจจุบันเธออาศัยอยู่กับแม่และบุตรชายที่กรุงเทพโดยเธอ
ทำหน้าที่เหมือนเป็นหัวหน้าครอบครัวที่ต้องเลี้ยงลูกชายวัย 10 ปีและแม่สูงวัยที่สุขภาพมากแล้วซึ่งไม่ได้ทำงานอยู่
บ้านเลยๆ การที่เธอเป็นหัวหน้าครอบครัวทำให้แม่ให้อิสระทางความคิดและการใช้ชีวิตกับเธออย่างเต็มที่โดยที่ไม่
เข้ามายุ่งวุ่นวายกับชีวิตของเธอมากนัก เธอเล่าว่าตอนเด็กๆ เธอเป็นคนรักสวยรักงาม โดยจะเห็นได้ชัดเจนมาก

ที่สุดตอนเข้าสู่ยุวชนเธอเริ่มที่จะดูแลผิวพรรณของตนเองมากขึ้น มีการเข้าคลินิกรักษาผิวและผิวหน้าเป็นประจำ โดยเธอมองว่าการรักสวยรักงามเป็นเรื่องปกติของผู้หญิงที่ควรกระทำส่วนหนึ่งมาจากการที่เธอได้รับการปลูกฝังจากสังคมว่าความงามเป็นคุณสมบัติของเพศหญิงและมักจะถูกกระทำให้เชื่อว่าความงามจะช่วยทำให้เกิดการยอมรับและเป็นที่ยอมรับจากสังคมไม่ว่าจะเป็นการได้รับการชื่นชมจากเพศเดียวกันหรือเพศตรงข้าม ซึ่งเป็นเหมือนการประทับตราและควบคุมให้เกิดการรับรู้และมีจิตสำนึกร่วมกันในการสร้างความหมายและตีความว่าเพศหญิงกับความงามเป็นสิ่งที่คู่กันและดำรงอยู่เป็นส่วนหนึ่งของกันและกันอย่างแยกจากกันไม่ได้ พร้อมทั้งสร้างแนวทางในการดูแลความงามว่าเป็นสิ่งที่ควรทำ ส่งผลให้เกิดวินัยในการดูแลตนเองจนเป็นพฤติกรรมปกติในการรักสวยรักงาม และด้วยการปลูกฝังดังกล่าวก็อาจจะทำลายอิสรภาพทางความคิดของผู้หญิง บิดเบือนทัศนคติการรับรู้ต่อคุณค่าของตนในแง่มุมมองอื่นไปสิ้นทำให้ผู้หญิงหมกมุ่นอยู่กับการใช้เวลาในการปรุงแต่งความงามเพื่อแสดงคุณค่าและตัวตนให้สอดคล้องกับบทบาทที่ถูกจัดวางจากสังคม

“ซัดผิวดูผิว ดูแลผิว มักผมพอโตมารู้สึกว่าเราเจอโลกมากขึ้น โลกสอนให้ว่าต้องแบบนี้ถึงเท่าเทียมกับพวกเขา เราก็ต้องทำเปล่าจะหยุดให้โลกวิ่งออกจากตัวแล้วเราก็ประหลาดเพราะเราเป็นผู้หญิงใหม่ตัวเราสวยน้อยกว่าคนอื่นได้งารู้สึกว่าผู้หญิงต้องรักสวยรักงามตามปกติอะ ความเป็นผู้หญิงทำให้เราอยากดูแลตนเองให้เป็นที่ชื่นชมของบุคคลอื่นแบบแฟนเริ่ง เพื่อนชื่นชมอะไร”

และเธอก็เริ่มมาดูแลรูปลักษณ์ตนเองอย่างจริงจังมากขึ้นเมื่อตอนเข้ามหาวิทยาลัย เพราะเธอเห็นว่ารุ่นพี่ที่มีความงามมักจะได้รับการชื่นชมและโดดเด่นจนเป็นที่รู้จักในสังคมมากกว่าคนอื่น เนื่องจากรูปลักษณ์ภายนอกเป็นสิ่งที่มองเห็นได้ในทันที จึงเป็นสิ่งที่สร้างความประทับใจในแวบแรกที่เห็น ความงามสามารถจะไปกระตุ้นให้เกิดความสนใจ สร้างความรู้สึกเชิงบวก ทำให้ผู้ที่มีความงามมีความโดดเด่นกว่าคนปกติ จึงเป็นสิ่งที่สร้างโอกาสในการสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น บางคนเปรียบเทียบความงามเหมือนพลังงานบางอย่างที่ดึงดูดให้บุคคลแวดล้อมอยากเข้าใกล้และนำพาไปสู่การได้รับความรักและการยอมรับจากสังคม ซึ่งเป็นความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ เธอจึงพยายามที่จะแต่งตัวดูหน้า โดยมีการใช้เครื่องประดับและข้าวของเครื่องใช้ต่างๆที่จะสรรหามาปรุงแต่งความงามของตนเพื่อให้ทัดเทียมและมีความงามสู้คนอื่นได้ เธอจึงรู้สึกว่าชีวิตในช่วงนั้นทำให้เธอต้องแข่งขันกับผู้อื่นในเรื่องความสวยงามกับผู้อื่นมากขึ้น แต่ตอนนั้นยังมีความคิดที่จะทำคัลยกรรมความงามด้วยว่าวิธีการพัฒนาความงามดังกล่าวยังไม่ได้รับความนิยมเทียบเท่าในปัจจุบัน

“(หัวเราะ) ช่วงมหาลัยแบบว่ามันเหมือนแข่งกันใหม่ แข่งกันสวยแข่งกันหุ่นนั้นนั้นใหม่มันก็จะสิ่รุ่นน้องรุ่นพี่ใช้ใหม่เราเข้าไปใหม่ๆรุ่นพี่อะไรอย่างนี้ ก็จะตามๆ ก็จะดูเอาเขาได้รับการชื่นชม ใครๆก็ชอบรุ่นพี่สวยๆ เราต้องสวยเปล่าละ คนสวยก็จะเด่นเป็นที่รู้จักก็แบบเอาสิมาคุยกับคนอื่นแล้วแบบหน้าตาแยๆใครจะอยากคุยอะมันก็เป็นแรงดึงดูดเป็นพลังงานบางอย่างที่ต้องปรับปรุงดูแลตนเองเปล่าเพื่อให้ได้รับความรักตอนนั้นยังไม่มันนะมีแต่แต่งหน้าแต่งตาแต่งตัวมากกว่าของภายนอกมาประโคมแต่งตัว คัลยกรรมความงามช่วงที่มีมหันทุกๆ นี้ก็น่าจะมีไม่ถึงสิบนะแปดปีได้คิดว่าจะนะ”

จนกระทั่งเมื่อมาถึงวัยทำงาน การที่เธอได้เข้าทำงานที่ร้านสปาแห่งหนึ่งในตำแหน่งแนะนำบริการให้แก่ลูกค้าซึ่งเป็นลักษณะงานที่ใช้บุคลิกภาพและรูปร่างหน้าตาเพื่อให้ลูกค้าสนใจในบริการ ทำให้เธอได้ไปมีปฏิสัมพันธ์ใกล้ชิดกับบุคคลส่วนใหญ่ที่ให้ความสำคัญเกี่ยวกับรูปร่างหน้าตา เธอจึงเกิดการเรียนรู้ผ่านการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ความเชื่อมุมมองเกี่ยวกับความงาม ประกอบกับการที่เธอได้เห็นเพื่อนร่วมงานประสบความสำเร็จในการทำงาน โดยเชื่อมโยงมาจากบุคลิกที่เปลี่ยนแปลงไปภายหลังจากการพัฒนาความงาม ทำให้เธอมีการซึมซับรับเอาแนวคิดมุมมองและความเชื่อนั้นมาเป็นมาตรฐานความงามของตนและนำเพื่อนร่วมงานที่ประสบความสำเร็จมาเป็นต้นแบบในการพัฒนาความงาม ดังนั้นการที่เธอมีปฏิสัมพันธ์และสังเกตเห็นว่าเพื่อนที่ทำอัลยกรรมความงามจะมีความก้าวหน้าในการทำงานมากขึ้นเพราะบุคลิกที่มีการพัฒนาเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีส่งเสริมต่ออาชีพการงาน จะเห็นได้ว่าการได้ เธอจึงได้เริ่มมีความคิดที่อยากจะทำอัลยกรรมความงาม

“จบแล้วก็มาทำงานสปา ให้กับโรงแรมก็ต้องใช้ความสวยความงามด้วยนะตอนนั้นก็แบบว่าแขกมาสปาเขาก็จะมาเราต้องแต่งตัวสวยๆนะเออให้กับทางโรงแรมตอนนั้นเราเริ่มเอ๊ะ มีคนที่ทำงานไปทำอะไรมา เออ เขาไปอัลยกรรมความงาม เขาเปลี่ยนเขาสวยขึ้นเราก็สนใจอยากไปทำอะไรเห็นว่า พอทำเสร็จงานเขาก็ดีขึ้น งานใช้หน้าตาคนที่ชอบคนสวยเปล่านั้นแนะนำพูดคุย”

เนื่องจากเธอมองว่าการมีบุคลิกที่ดึงดูดเป็นรูปแบบหนึ่งของทุนทางกายภาพที่สามารถเปลี่ยนบุคลิกให้กลายเป็นรายได้มหาศาลให้กับตัวเองดังคำพังเพยที่ว่า “นารีมีรูปเป็นทรัพย์” หรืออาจจะกล่าวได้ว่าความงามเป็นสิ่งที่ขายได้โดยสามารถใช้ในการประกอบอาชีพ เนื่องจากการมีบุคลิกที่ดึงดูดจะกระตุ้นให้เกิดความสนใจ สร้างความรู้สึกเชิงบวก ทำให้มีความโดดเด่น สังคมจึงมักจะให้การยกย่อง ในกลไกทางสังคมใครก็ตามที่ได้รับการยกย่องสรรเสริญ ย่อมมีโอกาสได้รับอภิสิทธิ์พิเศษ จึงปฏิเสธไม่ได้ว่าความงาม เป็นแต้มต่อของชีวิตที่จะสามารถใช้เป็นใบเบิกทางสู่โอกาส โดยเฉพาะโอกาสในการทำงานที่ใช้บุคลิกเป็นจุดขายหรือเป็นองค์ประกอบส่วนหนึ่งของงาน

“มันก็มีผลในการเวลาคนเขาตัดสินใจเรื่องงานเวลาเขาจะเลือกระหว่างคนสวยกับคนไม่สวยเขาก็เลือกคนสวยเพราะคนสวยฟรีเซนต์ได้มากกว่า เพราะปกติคนสวยนี่แทบไม่ต้องฟรีเซนต์อะไรเลย พูดไม่กี่คำเขาก็เอออ้อมอ้อมมีมนต์สะกดอะไรอย่างนี้มากกว่า (หัวเราะ) ถ้าไม่สวยเก่งแค่ไหนพูดให้ตายก็ปิดการขายไม่ได้”

ประกอบกับกลไกการแข่งขันทางด้านธุรกิจอัลยกรรมความงาม ที่มีการนำเสนอข้อมูลผ่านสื่อต่างๆ โดยเธอเชื่อว่าเป็นส่วนหนึ่งของการตลาดในเชิงธุรกิจที่ทำการโปรโมทให้ผู้คนที่มีความสนใจและหลงเชื่อได้ง่าย ข้อมูลจากสื่อจึงอาจจะเจือปนไปด้วยอคติที่มีผลประโยชน์ทางการตลาดเชิงธุรกิจอัลยกรรมความงามแอบแฝง การรับรู้ดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงการมองการทำอัลยกรรมความงามในเชิงธุรกิจมากกว่าการรักษา ที่มีการแข่งขันกันสูงเพื่อดึงดูดลูกค้าให้มาทำอัลยกรรมความงามที่สถานประกอบการของตน โดยสร้างให้ข้อมูลนั้นเป็นสิ่งที่อยู่ใกล้และเข้าใจได้ง่ายมากกว่าข้อมูลในโลกแห่งความจริง นำไปสู่การปลูกฝังความคิดและการรับรู้เกี่ยวกับการทำอัลยกรรมความงามให้เป็นที่ไปตามมุมมองที่สื่อธุรกิจความงามกำหนด ผ่านการนำเสนอให้เกิดภาพจำในแง่บวก

จากการเปรียบเทียบภาพต้นแบบให้เห็นความแตกต่างอย่างชัดเจนระหว่างรูปลักษณ์ที่ถูกสร้างจากคัลยกรรมความงามกับรูปลักษณ์ที่มีมาแต่กำเนิดซึ่งเป็นการนำเสนอภาพต้นแบบที่เสมือนจริงโดยไม่ได้เปิดเผยความจริงทั้งหมดในกระบวนการของการทำคัลยกรรมความงามก่อนที่จะมาสู่การเปลี่ยนแปลงเป็นรูปลักษณ์ที่ปรากฏ ทำให้ภาพดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงการส่งผ่านข้อมูลที่พยายามนำเสนอให้การทำคัลยกรรมความงามเฉพาะในด้านบวก จัดการให้คัลยกรรมความงามดูเป็นเรื่องง่าย น่าเชื่อถือและสามารถสร้างความงามให้เกิดขึ้นได้อย่างเท่าเทียมโดยไม่ต้องจำหนอยู่กับรูปลักษณ์แต่กำเนิดของตนทั้งหมดนี้จึงเป็นสิ่งที่ดึงดูดใจเร้าให้เกิดความต้องการทำคัลยกรรมความงามมากขึ้น

“ตอนนั้นมันเยอะด้วยคัลยกรรมมันโปรโมทกันรุนแรงมีการแข่งขันด้วยอะ มันก็เหมือนการซื้อลิปสติกมันดูง่าย ๆ เข้าไปบู๊ก็แต่งหน้าเสร็จออกมา มันทำให้คัลยกรรมความงามมันเป็นโอกาสที่คนทุกคนมีสิทธิมีความงามเท่าเทียมกัน เขาทำแล้วทำไมเราจะไม่ทำละ”

แต่จากความรู้ความเชื่อเดิมที่เชื่อมโยงการทำคัลยกรรมความงามให้เทียบเคียงกับการผ่าตัด ทำให้เธอรับรู้ว่าการทำคัลยกรรมความงามเป็นการสร้างความงามที่ต้องแลกกับความเจ็บปวด ความเสี่ยงอันตรายต่อชีวิต เธอจึงยังลังเลไม่กล้าที่จะตัดสินใจทำคัลยกรรมความงาม ถึงแม้ว่าจะมีความต้องการความงามมากเพียงใดก็ตาม ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะธรรมชาติของมนุษย์ที่มีความรักในตัวเอง ต้องการที่จะปกป้องตัวเองให้พ้นจากอันตรายที่อาจเกิดขึ้น ประกอบกับการที่ผู้ให้ข้อมูลทำคัลยกรรมความงามบริเวณใบหน้าซึ่งเป็นพื้นที่ส่วนที่สำคัญที่ผู้คนทั่วไปสามารถมองเห็นได้ง่าย หากเกิดข้อผิดพลาดหรือมีความผิดปกติ จึงเป็นสิ่งที่จะทำให้ใจยอมรับได้ยาก

“การผ่าการกรีดกลัวเจ็บกลัวแผลเป็นยิ่งเราดูแลของเรามาดี แล้วทำแล้วเป็นแผลยิ่งแยกว่าเดิมเราก็ดูไม่ไหวนะ กลัวเจ็บกังวลมันเหมือนกับร่างกายเราก่อนยังไม่ได้ทำและทำ มันจะเป็นไงนะคือคิดไปต่างๆนานาก็กว๊ว ไม่สวยกลัวแบบไม่ได้อย่างที่ตั้งใจหรือแบบหมอมจะทำถูกใจไหม”

ดังนั้นการทำคัลยกรรมความงามตามการรับรู้ของเธอจึงยังคงเป็นสิ่งที่สร้างความเจ็บปวดความกลัว ความเครียดแต่ด้วยความต้องการอยากทำคัลยกรรมความงามทำให้เธอพยายามจะลดความกลัวและความกังวลนั้นด้วยการเตรียมตัวหาข้อมูลเกี่ยวกับการทำคัลยกรรมความงามและวางเงื่อนไขให้กับตัวเองเสียใหม่ว่าความเจ็บที่เกิดขึ้น คือความสุขที่จะทำให้ตนเองมีรูปลักษณ์ที่งดงาม โดยพยายามเปลี่ยนมุมมองความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นให้ เป็นไปในลักษณะที่เอื้ออำนวยประโยชน์ต่อความงามของตนเองแทนการใส่ใจครุ่นคิดถึงการทำคัลยกรรมความงามในแง่ลบ หรือในแง่มุมมองของความเจ็บปวดทรมานเป็นหลัก การสร้างจินตนาการจึงเป็นการสร้างกำลังใจให้กับตนเองเพื่อลดความรู้สึกหวาดกลัวหรือกังวลกับสภาวะที่เป็นจนควบคุมไม่ได้ ซึ่งถือได้ว่าเป็นการจับคู่ความสัมพันธ์เสียใหม่จากความเจ็บปวดเชื่อมโยงกับความน่ากลัว เปลี่ยนไปเชื่อมโยงกับการจะมีรูปลักษณ์ที่งดงาม ซึ่งจะทำให้ตนเองนึกถึงความสุขในการทำคัลยกรรมความงามเพื่อชมความรู้สึกกลัวที่มาจากความรู้ความเชื่อเดิม

“แต่ชอบดูจากคนที่ไปทำมาแล้วมากกว่ามันจริงดี มันแบบเห็นผลงานจริงๆเลยอะ จะถามเขาเลยเป็นอย่างไรเขาก็ไม่มีส่วนได้ส่วนเสียกับคลินิกอะก็จะบอกเราตรงๆดีเพราะทำไปแล้วมันแก้ไขยาก มีผลกระทบต่อชีวิตเยอะหน้าพังนี่จบเลยใหม่ งานการสังคมก็ต้องให้เวลากับมันหน่อยหมายถึงว่า มันก็กลัวด้วยแต่ก็คิดว่าเดี๋ยวก็ออกมามันก็ดีเองละน่า แต่ก็ลุ้นนะว่ามันจะเป็นยังไง”

ซึ่งการผ่านประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงามครั้งแรกของเธอได้ปล้ำความเชื่อความรู้เดิมที่เคยเชื่อว่าการทำศัลยกรรมความงามสร้างความเจ็บปวดและเป็นสิ่งที่น่ากลัวออกไป เนื่องจากในครั้งแรกเธอเริ่มทำศัลยกรรมความงามบริเวณปากที่คลินิกแพทย์ศัลยกรรมความงามแห่งหนึ่ง เพื่อต้องการให้ปากเป็นรูปทรงกระชับ เพราะเธอรู้สึกว่าการส่องกระจกเห็นริมฝีปากที่หนา ไม่เป็นรูปทรงเป็นปัญหาในชีวิตของเธอ ปากจึงดูเป็นข้อบกพร่องที่ทำให้เธอไม่มีความงาม ภายหลังทำศัลยกรรมความงามบริเวณปากซึ่งเป็นการทำศัลยกรรมความงามที่ไม่ยุ่งยาก ใช้เวลาทำไม่นาน ทำให้เธอได้รับผลกระทบจากการทำศัลยกรรมความงามเพียงเล็กน้อยระยะเวลาการพักฟื้นของรูปลักษณะจึงใช้เวลาอันสั้น เธอจึงมีมุมมองต่อการทำศัลยกรรมความงามที่เปลี่ยนแปลงไปจากก่อนการทำศัลยกรรมความงาม

“ครั้งแรกทำปากเหมือนกับกลับมาพักประมาณอาทิตย์หนึ่งก็หายแล้วอะดีไม่เจ็บปวดมาก หายเร็วมากทำปากก็แก้กริดให้เป็นรูปทรงนิดหน่อยมีปัญหारेื่องปากบนหนาไม่เป็นรูปทรงมาจากไอ้การส่องหน้าทุกวันนี่ละ เราจะเห็นว่าเรามีจุดโดยตรงไหนเราจะรู้สึกต่องก็ครั้งมันจะเห็นจุดนั้นเด่นเลยละ ปากเนี่ยเราตัดเราไม่ตัดเพื่อปากบางขอแค่เป็นรูปทรงแบบว่าดูสวยขึ้น หมอก็บอกว่าโอเค”

และสืบเนื่องมาจากการได้ผ่านประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงามครั้งแรก ทำให้เธอเกิดการเรียนรู้ว่า ความงามคือร่างในอุดมคติสามารถจัดการได้และเป็นโครงการที่สร้างอย่างไม่มีวันเสร็จสิ้น ซึ่งเป็นการแสดงศักยภาพของมนุษย์ในการเอาชนะธรรมชาติผ่านร่างกาย จึงนำมาสู่การมองเห็นรูปลักษณะของตนเองในส่วนอื่นที่มีข้อผิดพลาดอยู่เสมอ ทำให้เธอเลือกที่จะลงมือปฏิบัติการแปลงโฉมตัวเองอีกครั้งแต่สำหรับการทำศัลยกรรมความงามครั้งนี้ มีค่านิยมความงามภายใต้การรับรู้ความงามแบบเกาหลี เชื่อมโยงไปสู่ความหวังในการเปลี่ยนแปลงตัวเองให้มีความงามตามแบบฉบับ “เกาหลี” มากขึ้นแสดงให้เห็นว่าการได้รับกระแสนิยมความงามแบบตะวันตกเริ่มจืดจางไป โดยมีอิทธิพลผ่านภาพตัวแทนความงามแบบเกาหลีจากสื่อเข้ามาแทนที่ในความคิดความเชื่อและใช้ความหมายของความงามแบบเกาหลีสร้างความงามให้กับตัวเองทำให้เธอมีความหวังจะมีความงามแบบเกาหลีซึ่งเป็นความงามตามแบบเอเชีย ซึ่งสอดคล้องกับการเผชิญชีวิตในลักษณะของการปรับเปลี่ยนความคาดหวังต่อความงามที่เป็นไปได้ เนื่องจากการมีรูปลักษณะแบบเกาหลีซึ่งมีโครงสร้างใบหน้าบนพื้นฐานชนชาติที่มีความใกล้เคียงกับคนไทย

“ทำปากเสร็จเราก็เริ่มมองที่जूมกับตา แต่ก็มีความรู้สึกว่ายากให้มันสวยกว่านี้ แต่ก็คิดไปคิดมาเอ๊ะจำเป็นไหม เอ๊ะทำไมคิดแบบนี้ก็เลยปล่อยทิ้งไว้ก่อนคิดว่าอาจจะยังไม่จำเป็นมาก พอมาเริ่มคิดที่จะทำजूมอีกทีหนึ่งเพราะตอนนั้นเมื่อเห็นเทรนเกาหลีอยากให้เห็นเราแบบเกาหลี มันบูมมากๆ แรงบันดาลใจหรืออยากให้อูคมันเปลี่ยนไป ตามเทรนไป ออกไปเปลี่ยนลุคตนเองไปตามกระแส ตอนนั้นเกาหลีเข้ามาเยอะพวกดาราพวกเทรนหน้าลักษณ์ คัลยกรรเมเกาหลี ที่เกาหลีกับที่ไทยจะทำไม่เหมือนกัน”

เธอจึงเริ่มทำคัลยกรรเมความงามครั้งที่สองบริเวณजूมในคลินิกคัลยกรรเมความงามแห่งเดิม แต่การทำคัลยกรรเมความงามครั้งนี้ทำให้เธอมีมุมมองต่อการทำคัลยกรรเมความงามที่เปลี่ยนแปลงไปจากการทำคัลยกรรเมความงามครั้งแรก โดยเธอเริ่มรับรู้ว่าการทำคัลยกรรเมความงามคือการผ่าตัดอย่างหนึ่งที่มีความยุ่งยาก ซับซ้อนไม่ต่างจากการผ่าตัดทั่วไป เนื่องจากเธอได้เผชิญกับผลกระทบของการทำคัลยกรรเมความงามที่ก่อให้เกิดความเจ็บปวดทุกข์ทรมาน รูปลักษณ์มีการเปลี่ยนแปลงบวมแดงช้ำ และต้องใช้เวลาในการพักฟื้นมากขึ้น ด้วยตามอาการไม่พึงประสงค์ที่ส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นไม่มากก็น้อยนั้นขึ้นอยู่กับชนิดของการทำคัลยกรรเมความงาม ทำให้การทำคัลยกรรเมความงามสำหรับเธอถือว่าเป็นการพัฒนาความงามที่ก่อให้เกิดความรุนแรงต่อร่างกายมากที่สุด

“หมายถึงว่า อ้อตอนแรกก่อนทำก็คิดว่าแบบมันจะง่าย และกลัวด้วยแต่ก็คิดว่าเดี๋ยวก็ออกมามันก็ดีเองละนะ แต่ก็ลุ้นนะว่ามันจะเป็นยังไง มันจะดีไหมแต่ตอนหลังทำก็จะบอกว่าไม่เอาละรู้สึกบวมอะ ทรมานอะอะไรอย่างงี้เจ็บตัวกว่าจะหาย”

ส่งผลต่อการดำเนินชีวิตของเธอ ทำให้เธอมีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการบริโภคอาหารซึ่งหมายถึงการเปลี่ยนแปลงการรับประทานอาหารที่ปฏิบัติจนเคยชินเป็นนิสัย ครอบคลุมถึงการเปลี่ยนประเภทและชนิดของอาหาร วิธีการรับประทานอาหาร ความถี่ในการรับประทานอาหาร รวมทั้งสุขนิสัยในการรับประทานอาหาร เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดแผลจากการผ่าตัดมีการติดเชื้อ หรือเป็นการฟื้นฟูให้บาดแผลหายเร็วยิ่งขึ้น ซึ่งการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการบริโภคอาหารดังกล่าวจะเชื่อมโยงมาจากคำแนะนำของแพทย์ ประกอบกับความรู้ความเชื่อที่มาจากประสบการณ์แต่ภูมิหลังของตนเองซึ่งได้รับการถ่ายทอดมาจากครอบครัว เพื่อน หรือการได้รับข้อมูลข่าวสารจากสื่อต่างๆ ในการบริโภคอาหาร เป็นความเข้าใจและประสบการณ์ที่ได้รับผ่านการถ่ายทอดกันมา โดยมักมีบริบทเงื่อนไขหรือข้ออ้างเป็นการอธิบายถึงผลของความเชื่อต่างๆ ซึ่งอาจเป็นจริงหรือไม่ก็ได้แต่เธอก็พร้อมจะปฏิบัติตาม เพื่อให้ตนเองมั่นใจและรู้สึกปลอดภัยว่ารูปลักษณ์ของตนเองจะได้รับการดูแลเป็นอย่างดีและจะไม่มีอาการแทรกซ้อนที่เป็นอันตรายตามมาในภายภาคหน้า เพราะกลัวว่าหากฝืนปฏิบัติในสิ่งที่ขัดขวางความเชื่อจะรู้สึกไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะเป็นอันตราย ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลและมีผลต่อการหายของแผลเช่นกัน

“เรื่องอาหารก็ต้องเลือกทาน เพราะว่า บางทีไปทานส้มตำอะไรมาไม่ได้เพราะมันแสบ เป็นแผลในแผลก็อาจจะน่าได้ กินไข่ไม่ได้แผลพุพองแผลอะไรแบบนี้เป็นจริงนะ ก็บางคนเขาเป็นเป็นคีลอยด์ หยุตกินเป็นเดือน หยุตกินส้มตำหยุตกินอาหารหมักดองหรืออะไรอย่างงี้แต่อาหารพวกนี้ก็ไม่ควรกินอยู่แล้วเปล่า”

แต่ภายหลังจากทำศัลยกรรมความงาม มุมมองการทำศัลยกรรมความงามของเธอจึงเปลี่ยนไป โดยมองว่าการทำศัลยกรรมความงามถึงแม้จะสร้างความเจ็บปวดให้เกิดขึ้น แต่ก็เป็นความเจ็บปวดแบบชั่วคราวที่สามารถหายได้ แต่ผลลัพธ์ของความเจ็บปวดนั้น ได้ทำให้บุคลิกภาพเธอเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้นเรื่อยมา มีคนให้ความสนใจมากขึ้นทำให้อาชีพการงานของเธอที่เกี่ยวข้องกับความงามมีความก้าวหน้า ความงามจึงกลายเป็นต้นทุนทางกายภาพที่สามารถเปลี่ยนรูปลักษณะให้เป็นรายได้มหาศาล การทำศัลยกรรมความงามจึงไม่ใช่เพียงเพื่อการพัฒนาความงามเพียงอย่างเดียวแต่มีจุดมุ่งหมายร่วมซึ่งนำไปเพื่อโอกาสในการประกอบอาชีพตามมา จนทำให้เธอมีรายได้อีกทางจากการเป็นที่ปรึกษาแนะนำการทำศัลยกรรมความงามประจำคลินิกแห่งหนึ่ง เกิดเป็นช่องทางในการประกอบอาชีพตามมา เนื่องจากเธอได้กลายเป็นแบบอย่างให้คนในสังคม มีการเปลี่ยนแปลงมุมมองของการทำศัลยกรรมความงามเสียใหม่โดยมีได้มองการทำศัลยกรรมความงามในด้านลบเพียงอย่างเดียว การได้รับการยอมรับและความนับถือในการทำศัลยกรรมความงาม ทำให้บุคลิกภาพของเธอเป็นสิ่งที่การันตีความสำเร็จของการทำศัลยกรรมความงามจนสามารถชักจูงและสร้างความเชื่อมั่นให้บุคคลในสังคมคล้อยตามตนเองได้อย่างง่ายดาย

“ถ้าเราไม่สวยมันก็ขายอะไรไม่ได้หรอก ถ้าไม่สวยก็ปิดการขายไม่ได้เลยนะ มันขึ้นกับอะไรหลายๆอย่าง หน้าตาบุคลิกภาพอะไรแบบนั้นมากกว่า ความเก่งเดี๋ยวนี้งานบริการคนไม่ค่อยดูแล มันดูยากส่วนมากเขาเริ่มดูหน้าตาอ่อนแก่ไม่แก่ฝึกกันได้เรื่องงานก็ได้งานเยอะขึ้น ขายอะไรก็ได้ หัวเราะ พูดอะไรคนก็เชื่อ อืมเราทำเกี่ยวกับด้านความงามคนก็มาถามเยอะเพื่อนหรือเพื่อนก็ไปทำตามไป เพราะบุคลิกภาพเราเปลี่ยนเรากลายเป็นแบบเหมือนให้เขาทำเราก็แนะนำส่งเคล็ดลับให้คลินิกได้ไง ถ้าเราจะแนะนำเรื่องตาเขาก็จะจ้องที่ตาเราก่อนตาเราสวยหรือเปล่า พอที่จะทำให้เขามั่นใจที่จะทำให้เขาตัดสินใจจ่ายบางหรือเปล่า เราก็ต้องทำให้สวยเป็นต้นแบบ”

ตอกย้ำให้เธอเห็นว่าการมีบุคลิกภาพที่มีความงามในปัจจุบันเป็นเหมือนอำนาจอย่างอย่างหนึ่ง ที่สามารถทำให้บุคคลผู้นั้นได้รับสิทธิและโอกาสมากกว่าบุคคลอื่นๆ นอกจากจะเป็นสิ่งที่สร้างโอกาสในเรื่องของงานแล้ว การมีความงามเป็นเสน่ห์ที่มีสร้างความน่าสนใจ ดึงดูดใจ นำไปสู่การสร้างโอกาสในการสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นได้มากกว่า เนื่องจากความดึงดูดใจทางรูปร่างนี้ตั้งอยู่บนฐานคติที่สำคัญ คือ คุณลักษณะของบุคคลที่สามารถมองเห็นได้ผ่านบุคลิกภาพภายนอก และความสวยงามทางรูปร่างภายนอกยังสะท้อนความงามเชิงจิตวิญญาณภายในของบุคคล การมีบุคลิกภาพที่งดงามจึงเป็นสิ่งที่สร้างเสน่ห์แก่ผู้พบเห็นได้เป็นอย่างดี ย่อมนำไปสู่การดึงดูดความสนใจจากคนทั่วไปทั้งเพศเดียวกันและต่างเพศได้โดยไม่ต้องยากเชื่อมโยงไปสู่การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างเห็นได้ชัด การได้กลายเป็นบุคคลที่ที่ใครๆ ก็อยากเข้ามาสัมผัสด้วย ได้รับการยกย่องชื่นชมชอบอยู่เสมอ

“ก็เกี่ยวนะเหมือนประมาณสวยขึ้น ฮอตมากขึ้นก็มีคนสนใจมากขึ้นคนจับมากขึ้นเป็นเหมือนแบบว่า คนที่ไม่คิดว่า จะมาชอบเราจะชอบเราส่วนมากจะมีคนมาตามเราเองมากกว่า (หัวเราะ)”

การทำงานในอาชีพที่ต้องแนะนำความงามแก่บุคคลอื่นนั้น เธอมองว่าการจะทำให้คนอื่นเกิดความเชื่อถือและคล้อยตามสิ่งที่คุณแนะนำ เธอจะต้องมีบุคลิกภาพที่มีความงามเชิงประจักษ์ให้ผู้อื่นเห็นและเป็นแบบอย่างเพื่อการันตีคำแนะนำของเธอว่าเป็นจริง เพราะขณะที่เธอแนะนำบุคลิกภาพของเธอจะต้องถูกจับจ้องและพิจารณาจากบุคคลอื่นอยู่เสมอ ทำให้เธอมองว่าบุคลิกภาพของตนเองจะต้องเป็นต้นแบบความงามให้กับผู้อื่นได้ จึงเธอต้องพยายามรักษาบุคลิกภาพของตนเองให้มีความงามตลอดไป เพื่อคงความเป็นต้นแบบของความงามนั้นไว้ เพราะนั่นจะหมายถึงความน่าเชื่อถือ และโอกาสในอาชีพของเธอที่ยังคงอยู่

“เราก็ต้องทำให้สวยเป็นต้นแบบ ถ้าเราไม่สวยมันก็ขายอะไรไม่ได้หรอก จมูกแบบไหนหรือจมูกมีปัญหาอะไร แบบเวลาสนทนากันเขาจะมองที่หน้าเราเปล่า ถ้าไม่สวยก็ปิดการขายไม่ได้เพราะเรากลายเป็นคนที่แนะนำคลินิกความงามให้กับคนอื่น ๆ เพราะบุคลิกภาพเราเปลี่ยนเรากลายเป็นแบบเหมือนให้เขาทำเราก็แนะนำส่งเคล็ดลับให้คลินิกได้ไง คนที่เขาเห็นว่าเราแนะนำการทำศัลยกรรมความงามได้ถูกต้องและดีอะไรอย่างเงี้ยเขาจะมองบุคลิกภาพเราก่อน ถ้าเราจะแนะนำเรื่องตาเขาก็จะจ้องที่ตาเราก่อนตาเราสวยหรือเปล่า พอที่จะทำให้เขามั่นใจที่จะทำให้เขาตัดสินใจจ่ายบางหรือเปล่า เราจึงต้องพัฒนาความงามเราตลอด”

ในช่วงนี้เธอจึงมีพฤติกรรมส่องกระจกบ่อยๆ ครั้ง หรืออาจจะเรียกได้ว่าตัวติดกระจกตลอดเวลาโดยมักจะหาเวลาส่องกระจกอยู่เสมอเมื่อมีโอกาส หรือแม้แต่พบเจออุปกรณ์ที่มีลักษณะมันวาวสามารถสะท้อนบุคลิกภาพได้เหมือนกระจก ผู้ให้ข้อมูลก็ไม่พลาดที่จะให้เวลาในการส่องสำรวจตรวจตรารูปร่างหน้าตาตนเองอยู่เสมอเพื่อเป็นการยืนยันให้ตนเองมั่นใจว่า บุคลิกภาพของตนเองที่ผู้อื่นมองเห็นเป็นบุคลิกภาพที่มีความงามตลอดเวลาหรือพยายามหาข้อบกพร่องเพื่อมาทำการแก้ไขให้กลายเป็นผู้มีความงามสมบูรณ์แบบ ในการส่องกระจกแต่ละครั้ง ผู้ให้ข้อมูลจะรู้สึกว่าคุณมีความมั่นใจมากขึ้นจึงส่งเสริมให้มีการส่องกระจกเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆจนกลายเป็นการติดโดยไม่รู้ตัว แต่แท้จริงแล้วการส่องกระจกบ่อยครั้งเป็นการแสดงออกถึงความไม่มั่นใจและวิตกกังวลเกี่ยวกับรูปร่างหน้าตาของตนเองอยู่เสมอ เนื่องจากการส่องกระจกจะยิ่งทำให้เกิดการหมกมุ่นเกี่ยวกับบุคลิกภาพของตน จนเกิดอาการย้ำคิดย้ำทำจดจำหรือข้อตำหนิหรือข้อบกพร่องตามการรับรู้ของตนเองอยู่ตลอดเวลา และหากพบเจอข้อบกพร่องบนใบหน้าตามการรับรู้ของตน เธอจะไม่สามารถมองข้ามข้อบกพร่องดังกล่าวไปได้ จะทำให้ข้อบกพร่องนั้นรบกวนความคิด ความมั่นใจในการใช้ชีวิตของตนเอง ยิ่งทำให้การส่องกระจกมีจำนวนครั้งมากเท่าไรยิ่งเหมือนการตอกย้ำให้เธอมองเห็นแต่จุดบกพร่องมากขึ้นเท่านั้น

“ก็ชอบส่องกระจกมากขึ้นนะ ส่องกระจกดูเริ่มรู้สึกอยากทำอะไรอย่างอื่นเริ่มเห็นว่ามันบ่งบอกว่าเราจะพยายามทำให้บุคลิกภาพเรามีความงามจะนั้นเรามักจะกังวลกลัวว่าจะมีความงามไม่เพียงพอจะแนะนำคนอื่น”

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า ผลกระทบในการทำศัลยกรรมความงามจะสร้างความทรมาณแสนสาหัสให้กับเธอเพียงใดก็ตาม และเมื่อแลกกับผลลัพธ์ที่ได้รับคือความงามส่งผลให้ความรู้สึกเจ็บปวดทรมาณที่เกิดขึ้นจากการทำศัลยกรรมความงามกลายเป็นถูกมองข้ามไปซึ่งนำไปสู่การมีมุมมองต่อการทำศัลยกรรมความงามเป็นไปในเชิงบวกและยังเป็นการเสริมแรงให้เธอมีการประเมินบุคลิกภาพตนเองในแง่ลบเพิ่มขึ้นจนนำไปสู่ความไม่พอใจใน

รูปลักษณ์ของตนในจุดอื่นเรื่อยๆ ไป แสดงให้เห็นความแยบยลของปฏิบัติการสร้างความจริงเกี่ยวกับความงามโดยใช้ความรู้ทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ที่แม่นยำ ทำให้เธอยอมที่จะทำให้ตนเองได้รับความเจ็บปวดเพื่อให้ตนเองมีรูปลักษณ์ที่มีความงามสมบูรณ์แบบ ซึ่งเป็นบุคลิกลักษณะอย่างหนึ่งของบุคคล การมีบุคลิกลักษณะเช่นนี้จะนำไปสู่การตั้งความเกี่ยวกับรูปลักษณ์ของตนไว้สูง และไม่สามารถยอมรับจุดบกพร่องบนใบหน้าของตนได้ ส่งผลให้เกิดความรู้สึกไม่ปลอดภัยต้องพยายามที่จะสำรวจตรวจสอบใบหน้าของตนอยู่เสมอและยังมีการสำรวจมากเท่าไรจะยิ่งมองเห็นข้อบกพร่องของรูปลักษณ์เพิ่มมากขึ้น ทำให้เห็นว่าการทำศัลยกรรมความงามมิใช่ทางออกในการสร้างความพอใจในรูปลักษณ์แต่กลับเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้เกิดความไม่พอใจในรูปลักษณ์มากขึ้น เธอจึงยอมที่เจ็บตัวครั้งแล้วครั้งเล่าด้วยการทำศัลยกรรมความงามดีกว่าทนเจ็บปวดทางจิตใจที่ต้องรับรู้ว่าเป็นหน้าของตนเองมีความบกพร่อง

“แต่พอหายก็อยากทำตรงอื่น เพราะว่าเราเริ่มคิดว่าเรามีจุดบอดตรงไหนที่เราต้องแก้ไขอีกไหมเนี่ย เราก็เริ่มซีเรียสกับการทุกอย่างต้องออกมาดูแล้วสมบูรณ์แบบมากกว่าแรกๆ เหมอไม่เปลี่ยนมากหรอก เพราะว่าทำแค่จุดเดียวไง” ก็แต่ละครั้งคิดว่าจะทำครั้งเดียวนะแต่บางอย่างดูแล้วมันไม่ได้ก็ต้องแก้ไขเพื่อให้เรารู้สึกว่าดีขึ้นอ้อ ก็มีความรู้สึกว่ามันเปลี่ยนได้มันไม่ได้ยากอะไรถ้าทำแล้วมันสวยขึ้นก็แก้ได้ เราทำนิดๆ หน่อยๆ เราไม่ได้ทำมาก แล้วมันก็เริ่มมากไม่รู้ตัว”

เนื่องจากการทำศัลยกรรมความงามนั้นสามารถตอบสนองความต้องการของบุคคลให้มีสรีระร่างกายตามที่ตนเองปรารถนา สร้างความพึงพอใจให้มีความมั่นใจในการดำรงชีวิตร่วมกับผู้อื่นในสังคม ทำให้มีโอกาสทางหน้าที่การงาน การยอมรับนับถือจากทางสังคมก็ตามแต่สิ่งเหล่านี้ก็เป็นสิ่งที่ไม่มี ความมั่นคงถาวร ไม่ว่าจะศัลยกรรมความงามชนิดใดก็ตาม ล้วนมีอายุที่จะเสื่อมสภาพไปพร้อมกับร่างกายมนุษย์ที่ต้องเปลี่ยนแปลงสภาพไปตามวัยที่ล่วงเลย การศัลยกรรมความงามจึงเป็นสิ่งที่สามารถตอบสนองความต้องการของบุคคลได้เพียงชั่วคราว แต่ไม่สามารถคงอยู่เช่นนั้นได้ตลอดไปอย่างถาวร ประกอบกับการผ่านประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงามจะทำให้เกิดการรับรู้ว่าส่วนต่างๆ ของร่างกายที่ได้ทำศัลยกรรมความงามยังคงมีการเปลี่ยนแปลงไปตามวัย ไม่คงรูปอย่างถาวร ความไม่พึงพอใจในรูปลักษณ์ของตนเองจึงสามารถเกิดขึ้นได้อีกครั้ง นำไปสู่การทำศัลยกรรมความงามต่อไปเรื่อยๆ เพื่อรักษาความงามไว้อย่างคงรูปอย่างไม่มีวันสิ้นสุดการศัลยกรรมความงามจึงเป็นบริบทเงื่อนไขประการหนึ่งที่ทำให้เธอเกิดความต้องการที่จะทำศัลยกรรมอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

“ถึงทำไปแล้วไม่ใช่ว่าศัลยกรรมความงามจะสร้างความงามถาวรนะมันก็มีระยะเวลาที่มันจะกลับมาอีกเนอะ ร่างกายมันมีความเหี่ยวตามวัยอะเราก็ต้องทำไปเรื่อยๆ แลหะเคยทำจมูกแต่ความรู้สึกว่าโด่งเกินไปเลย ไปเอาออกแล้วก็ไปทำตาทำตาก็เหมือนรู้สึกที่เราเริ่มอายุเยอะก็จะเริ่มมีหนังตาลงมาปิ๊งตังต้องตัดทิ้งบางส่วนเพื่อให้ตา คงสภาพเดิมและมีอะไรอะ เคยฉีดคางด้วยฟินเลอร์พอนานๆ ไปรู้สึกเองนะว่าเริ่มเปลี่ยนรูปก็เลยไปเอาออกก็เลยใส่เพพไว้ เราแก้ไขอะแต่จริงๆ แล้วคางไม่มีปัญหาอะไรหรอก (หัวเราะ)”

ในช่วงที่เธอมีการทำศัลยกรรมความงามซ้ำแล้วซ้ำเล่าเธอก็ได้รับรู้ว่าในมุมมองของสังคมมองว่าเธอเป็น คนเสพติดศัลยกรรมความงาม แต่เธอไม่ได้เชื่อและรู้สึกคล้อยตามกับการให้ความหมายของการเสพติดศัลยกรรม ความงามซึ่งส่วนใหญ่มักเป็นไปในแง่ลบตามที่สังคมกำหนด เป็นต้นว่า การไม่รู้จั๊กพอ สวยพลาสติก เนื่องจากเธอ รับรู้ว่าคุณเองสามารถจัดการกับความหมายของการเสพติดศัลยกรรมความงามได้เองแทนที่จะรับเอาสิ่งที่สังคมยึด เหยียดให้ตนเป็นเสมือนผู้ถูกกระทำจากการให้ความหมายของสังคม ดังนั้นเธอจึงเลือกที่จะเปลี่ยนมาเป็นผู้สวม บทบาท ผู้กระทำการ ผู้กำกับความหมายและสัญลักษณ์ของการเสพติดศัลยกรรมความงามโดยวิธีการจินตนาการ หรือการเปรียบเทียบการเสพติดศัลยกรรมความงามว่ายังดีกว่าปล่อยให้ตนเองรู้สึกว่าเป็นปมด้อยของชีวิต ไร้ซึ่งความงาม ไร้ซึ่งการยอมรับจากสังคมขาดโอกาสในการเลือกคู่ครอง ซึ่งเป็นการแสดงออกถึงการตอบโต้สังคม เพื่อทำให้ตนเองอยู่รอดและปกป้องตนเองจากการถูกตีตรา โดยการต่อต้านปรับความคิดและทิ้งความหมายเดิมที่ สังคมให้ไว้และสร้างความหมายใหม่ของการเสพติดศัลยกรรมความงามให้แก่ตนเองเพื่อเป็นกรอบในการ ทำศัลยกรรมความงามต่อไปดังคำกล่าวต่อไปนี้

“ถ้าคนที่เขาสวย แล้วเขาบอกว่าคนอื่นทำศัลยกรรมเป็นการเสพติด มันเป็นเรื่องของคนที่เขาสวยอยู่แล้วเขาไม่ เดือนร้อนใจ แต่คนที่เขาไม่สวยเขาต้องการปรับบุคลิกภาพเพื่อที่จะได้งาน หรือต้องการให้ชีวิตดีขึ้นหรือชีวิตเปลี่ยนไป คนที่พัฒนาศักยภาพของตนเองเหมือนดาราทันนี่นะ มันดีกว่าคนที่ยืนอยู่กับที่เปล่า หรือไม่ก็ปล่อยให้หน้าหน้าอยู่เฉยๆนะ แล้วก็มานั่งเป็นปมแบบ คนนั้นทำหน้ามาเยอะถึงสวยอะไรแบบนั้นยอมโดนตำว่าเสพติดดีกว่า แต่ดูใบหน้าตนเองด้วยสิ ควรที่จะไปทำบางนะผู้ชายจะได้วิ่งตามบางไม่ใช่เอาแต่วิ่งตามผู้ชายอยู่ (หัวเราะ)”

แต่ถึงแม้เธอจะบอกว่าตนเองไม่สนใจการที่สังคมตีตราเธอว่าเป็นผู้เสพติดศัลยกรรมความงาม ซึ่งเป็นการแบ่งแยกเธอให้แตกต่างไปจากปกติแต่เธอก็รับรู้ได้ว่าบุคลิกของตนเองภายหลังทำศัลยกรรมความงามมีความ แตกต่างจากคนปกติ เธอจึงพยายามจะทำตัวปกติเพื่อปกปิดความไม่ปกติของตนเอง ซึ่งเป็นการกลบเกลื่อน รูปลักษณ์ที่บรรจุกการเป็นผู้เสพติดศัลยกรรมความงามไม่ว่าจะเป็นลักษณะบวม แดง เขียวซ้ำ ผิดรูปรวมถึงเสีย หน้าที่การทำงานของอวัยวะส่วนนั้นชั่วคราวที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งซึ่งสิ่งเหล่านี้เหมือนเป็นตราประทับของผู้เสพติด ศัลยกรรมความงามให้ผู้อื่นรับรู้ความเปลี่ยนแปลงผ่านการจับจ้องจากสังคม และกลายเป็นที่สังเกตและเป็นจุด สนใจของคนอื่นมากยิ่งขึ้น เนื่องจากบริเวณใบหน้าเป็นส่วนที่เปิดเผยและเป็นบริเวณของการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ทำให้เมื่อเกิดความผิดปกติจะถูกมองเห็นได้ง่าย แต่เธอก็ไม่พยายามปิดบังใบหน้าด้วยผ้าหรือหน้ากาก เพราะ เชื่อว่ายิ่งตนเองปิดบังหรือซ่อนเร้นใบหน้ามากเท่าไร พฤติกรรมดังกล่าวจะยิ่งดึงดูดความสนใจของผู้อื่นให้อยากรู้ อยากเห็นต่อใบหน้าของเธอมากเท่านั้น ทำให้ใบหน้าของเธอจะยิ่งจุดเด่นให้คนอื่นสังเกตและกระตุ้นความสนใจ มากขึ้นยิ่งเป็นการทำให้รูปลักษณ์เกิดความแตกต่างจากบุคคลในสังคม การแสดงพฤติกรรมดังกล่าวของเธอจึง มีใช้หมายถึงการยอมรับตรงกันข้ามกับเป็นการพยายามหลีกเลี่ยงหรืออำพรางตนวิธีการหนึ่งที่มาจากการเก็บเป็น ความลับ

“เรารู้สึกว่าแผลมันก็อย่างนั้นแต่มันต้องใช้เวลาหน่อยบางที ถ้ามัน เหมือนเราเป็นรถคว่ำมันมีแผลก็ต้องใช้เวลาไม่ แตกต่าง ใส่อะไรปิดๆไว้แวนอะไรแบบนี้ ยิ่งทำตัวผิดปกติเขาจะยิ่งจ้องมากกว่า”

ในปัจจุบันเธอเห็นว่าคนทั่วไปทำคัลยกรรมความงามกันมากขึ้นทำให้รูปลักษณ์ของเธอไม่มีความพิเศษและน่าสนใจอีกต่อไป เนื่องจากเธอเห็นว่าการมีรูปลักษณ์แบบสังคมนิยมเป็นสิ่งที่สามารถทำได้ ด้วยการทำคัลยกรรมความงามซึ่งเป็นความงามที่ถูกสร้างขึ้นภายใต้ระบบทางการแพทย์จึงไม่เป็นการยากที่รูปลักษณ์ใครทั้งหลายจะสามารถมีความงามที่สอดคล้องกับค่านิยมของสังคม ทำให้คนในสังคมปัจจุบันสามารถจะมีใบหน้าเหมือนกันลักษณะเดียวกันได้ง่าย ดังนั้นการมีความงามแบบพิมพ์นิยมจึงเป็นสิ่งที่ทุกคนสามารถครอบครองได้ เนื่องจากความงามแบบพิมพ์นิยมในปัจจุบัน คือความงามที่ถูกสร้างขึ้น จึงขาดความเป็นธรรมชาติมีความเป็นพลาสติกนำไปสู่ความคล้ายคลึงกันไม่มีความโดดเด่น หรือพิเศษอีกต่อไปสามารถพบเห็นได้ง่ายจนชินตา ความต้องการอยากให้มีรูปลักษณ์ตนเองมีความโดดเด่น มีความพิเศษจากคนในสังคม จึงทำให้เธอหันเหเปลี่ยนแปลงมุมมองของความงามเสียใหม่ มาเป็นการให้ความหมายความงามในมุมมองของธรรมชาติ ที่สื่อให้เห็นถึงการมองความงามที่มาจากพื้นฐานโครงสร้างที่ถูกกำหนดตั้งแต่กำเนิดโดยชาติพันธุ์ ถึงแม้จะเป็นความงามที่แตกต่างจากค่านิยม แต่ก็นำมาซึ่งความโดดเด่นความพิเศษ ไม่น่าเบื่อ สะท้อนถึงความเป็นเอกลักษณ์ที่จะทำให้แต่ละคนเป็นที่น่าจดจำ เธอจึงทำคัลยกรรมความงามอีกครั้งโดยจุดประสงค์ที่แตกต่างออกไปไม่ใช่เพราะการสร้างความงามเหมือนเคยแต่เป็นการรื้อถอนสิ่งแปลกปลอมที่เคยทำคัลยกรรมความงามไว้ออกทั้งหมด เพื่อหวังให้รูปลักษณ์ตนเองมีความเป็นธรรมชาติ ซึ่งเธอเปรียบเหมือนการเดินทางกระแสน้ำของสังคม ดังคำกล่าวที่ว่า “สูงสุดคือต่ำสุด” เพราะเธอมองว่าใบหน้าที่เป็นธรรมชาติจะสร้างความพิเศษให้กับเธอ

หากอธิบายทัศนะต่อโลก (The world) และภาวะการเป็นอยู่ (being) ของมนุษย์ จากแนวคิดเรื่องอัตถิภาวะของไฮเดกเกอร์ จะเห็นได้ถึงการยืนยันอัตถิภาวะ (Existentiality) หรือการดำรงอยู่จริงของตนเองอย่างอิสระเป็นตัวของตัวเองในการทำคัลยกรรมความงามซ้ำๆ โดยไม่สนใจกับสิ่งที่สังคมตีตราว่าตนเป็นผู้เสพติดคัลยกรรมความงาม เนื่องจากผู้ให้ข้อมูลมีการกำหนดและมุมมองต่อพฤติกรรมการทำคัลยกรรมความงามซ้ำๆของตนเองเสียใหม่โดยยืนยันว่าตนเองอย่างนี้ไม่ใช่ผู้เสพติดคัลยกรรมความงามซึ่งเป็นการไม่คล้อยตามหรือรับรู้ตามที่สังคมกำหนด แสดงถึงอัตถิภาวะแท้ (Authentic)

“รู้สึกเบื่อพอตอนนี้คนเขามาฮิตทำคัลยกรรมกันเยอะมาก จนมีความรู้สึกว่ามันมันเหมือนกันไปหมดแล้ว มันไม่รู้สึกว่าแบบฉันพิเศษแล้วอะ ทุกคนก็หน้าแบบนี้คุณเดินเข้าไปคุณก็หน้าแบบนี้ได้เหมือนกัน เราก็เลยมีความรู้สึกที่ไม่จำเป็นต้องหน้าธรรมชาติอะไรที่มันมองมองดูรู้ว่าอันนี้ทำก็จะเริ่มเอาออก เริ่มเปลี่ยนความคิด เริ่มแบบอันนี้ดูพลาสติกเกินไปเริ่มถอยหลังเหมือนเราไม่ใช่พวกตามแล้วอะ ถ้าเราเห็นใครทำเราก็จะทำตามเขาแต่อันนี้เหมือนเราทำแบบ เหมือนเราทำแบบนั้นมันไม่ใช่เราไม่รู้สึกว่าเราพิเศษ เราอยากได้ความพิเศษทุกคนก็จุกพุงได้ทุกคนก็จะตาโตขนาดไหนก็ได้อะไรแบบนี้ เราก็เลยมาคิดว่าบางอย่างไม่ต้องเบ้หรือเหมือนกันแล้ว มันจะดูดีมันไม่ใช่หรือความพิเศษคือความที่ไม่เหมือนใครต่างหาก เราารู้สึกว่าไม่อยากหน้าเหมือนใครละ อยากหน้าเบสิค เบ็กทูเบสิค อยากกลับไปปรธรรมชาติคาดหวังให้หน้าตาธรรมชาติเพราะตอนนี้ทุกคนทำกันเยอะ การที่แบบมันมีหน้าหูตาจุกปากหรืออะไรหลายอย่างหรือทรวงหน้า ที่แบบแก้ไขทุกส่วน คนที่ทำแล้วทุกส่วน แต่ว่าถามว่าอะไรที่มันดูเป็นพลาสติกเราก็ไม่อยากจะให้มันมีเง แต่ถ้าจุกมันก็เป็นพลาสติกไป เราก็เลือกที่จะเอาจุกออก เราก็ทำเท่าที่ได้”

นอกจากนี้ก็จะเห็นได้ว่า ความงามในมุมมองแบบธรรมชาติยังเชื่อมโยงไปสู่การมองความงามแบบโดยรวมซึ่งต่างจากในช่วงก่อนการทำศัลยกรรมความงามและช่วงการทำศัลยกรรมความงามครั้งแรก เธอจะมีการมองงามแบบแยกเฉพาะส่วนอวัยวะโดยเชื่อว่าเมื่อส่วนย่อยมีความงามจะทำให้ใบหน้าส่วนรวมมีความงามไปด้วย แต่เมื่อถึงบทสรุปสุดท้ายจะเห็นได้ว่าเธอนั้นกลับมาเรียกหาความสมดุล ซึ่งเป็นการให้ความหมายความงามโดยภาพรวมที่เครื่องหน้าแต่ละส่วนสอดรับกันพอเหมาะพอเจาะ โดยไม่จำเป็นต้องสร้างรูปลักษณ์ใหม่ทั้งหมดแต่ต้องมีการทำศัลยกรรมความงามโดยคงไว้ซึ่งความเป็นธรรมชาติด้วยเพื่อให้รูปลักษณ์ไม่ผิดเชื้อชาติหรือผิดพันธุกรรมจนเห็นได้ถึงความแตกต่างและกลายเป็นความผิดปกติไปในที่สุด ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าเธอมีการรับรู้ว่าอวัยวะทุกส่วนบนใบหน้าไม่จำเป็นต้องสมบูรณ์แบบไปตามความหมายความงามที่สังคมกำกับไว้เสมอไป ประกอบกับค่านิยมความงามของสังคมซึ่งเป็นสิ่งไม่หยุดนิ่งสามารถอธิบายได้จากค่านิยมในทางสังคมศาสตร์ มีลักษณะเป็นความเชื่อที่ถูกละเลยว่าเป็นความจริง อันเป็นผลมาจากเสียงส่วนใหญ่โดยไม่สนใจความถูกต้อง ไม่มีการกำหนดมาตรฐานตายตัวที่แน่นอนและสามารถเปลี่ยนแปลงไปได้ตามกาลเวลา ทำให้ค่านิยมจากเดิมที่เป็นความงามแบบแยกส่วนเปลี่ยนแปลงไปไม่เป็นเหมือนเคยในปัจจุบันเธอจึงเห็นว่าค่านิยมความงามแบบอ่อนเยาว์เข้ามามีอิทธิพลมากกว่า เธอจึงต้องการเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์ให้สอดคล้องกับค่านิยมความงามในปัจจุบัน

“คือมองรวมหน้าแล้วสวย มองรวมหน้าแล้วผู้หญิงคนนี้หน้าตาดี คือทุกอย่างบนใบหน้าไม่ต้องเป๊ะหมดหรอก คือแบบให้มันกลมกล่อม ให้มันดูดีไม่ใช่เหมือนตุ๊กตาพลาสติกที่ดูดีหมดทุกอย่าง มันไม่ใช่ชมพูชอร์รี่ เอาแบบรวมแล้วสวยดีกว่า ไม่ใช่ต้องจุมูกทรงนี้แล้วเราจะสวยเสมอไป แต่เพียงว่ามองรวมกันมันเหมาะกับหน้าใสให้มันเป็นทรงแต่ไม่ได้อยากให้มีหน้ายาวเพราะตอนแรกคางมันยาวเพราะบอกหมอว่าอยากหน้าสั้นสมัยก่อนอยากหน้ายาว ตอนนั้นก็อยากหน้าสั้นแต่ก่อนเขาฮิตคางยาว ตอนนี้อีตคางสั้น หน้าสั้นแล้วดูเด็ก”

1.6 ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 6 (เจริด)

เจริดชายหนุ่มวัย 27 ปีผู้ที่มีความหวังว่าความงามจะนำพาตนไปสู่ฝั่งฝันได้สำเร็จเจริดเป็นคนรูปร่างผอมสูง ผมดำยักโคก สีผิวดำแดงลักษณะใบหน้าคางแหลม หน้าเป็นรูปตัววีหน้าผากลึกโหนก ผมดำเข้ม จมูกโด่งแกนคดไปทางขวาเล็กน้อย ริมฝีปากบาง มีร่องรอยการทำตาสองชั้นบนเปลือกตาทั้งสองข้าง มีลักษณะที่แถมที่เกิดจากการทำศัลยกรรมความงามที่แก้มข้างขวา ฟันสีขาวเรียงตัวสวยงาม ภูมิลำเนาของเจริดมาจากที่ราบสูงทางภาคอีสานของประเทศไทย เจริดเติบโตมาจากครอบครัวที่พ่อแม่ทำอาชีพเกษตรกรรม โดยมีสมาชิกในครอบครัวจำนวน 5 คน เขามีพี่น้องแท้จำนวน 1 คนและพี่ชายบุญธรรมจำนวน 1 คน โดยเจริดมองว่าพ่อแม่เน้นหัวโบราณจึงไม่สามารถจะยอมรับเพศที่สามได้ ทำให้ครอบครัวพยายามเลี้ยงดูเขาให้เข้มแข็งสมชายชาติตรีและไม่สนับสนุนอย่างมากให้เจริดนั้นมีพฤติกรรมรักสวยรักงาม

“พอดีที่บ้านมีพี่น้องจริงๆ อะมีสองคน และที่บ้านมีลูกเลี้ยงคนหนึ่งอะ คือลูกเลี้ยงเอามาเนียเป็นคนหล่อหน้าตาดีมากไปด้วยกันผมเป็นลูกคนเล็ก มีพี่จริงๆเป็นผู้ชายครับเป็นผู้ชายทั้งสามคนเลยทั้งบ้าน”

“เป็นคนต่างจังหวัดเป็นคนลุยๆไปไร่ไปสวน เป็นคนขอนแก่น ไม่ได้ดูแลเรื่องความงาม เพราะพ่อเป็นคนหัวโบราณกลัวลูกเป็นกะเทยครับอาจารย์ ห่วงมากเรื่องนี้”

ในวัยเด็กด้วยการเป็นลูกคนเล็ก เจริญจึงคาดหวังว่าตนเองจะได้รับความรักและการดูแลเอาใจใส่จากครอบครัวมากกว่าลูกคนอื่น แต่ตรงข้ามเจริญกับรู้สึกที่ตนเองรับความรักจากครอบครัวและญาติๆ น้อยกว่าพี่ชาย เจริญจึงมักจะตัดพ้อต่อว่าบุคลิกของตนเองอยู่เสมอด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจในโชคชะตา ที่ทำให้ตนเองเกิดมามีบุคลิกเช่นนี้ แสดงให้เห็นถึงสภาวะความกดดันภายในจิตใจ กลายเป็นความวิตกกังวล และเชื่อมั่นมากกว่าตนเองมีข้อบกพร่องจริงๆ จนเกิดเป็นความกลัวว่าตนเองจะไม่เป็นที่ยอมรับและไม่ได้รับความสนใจจากสังคมและครอบครัวด้วยความกลัวตนเองจะโดนรังเกียจและถูกทอดทิ้งจนนำไปสู่การเปรียบเทียบบุคลิกของตนเองกับพี่ชาย ซึ่งเจริญเชื่อว่าเป็นตัวแทนของค่านิยมและบรรทัดฐานความงาม เพื่อประเมินความงามของตนเองโดยการเชื่อมโยงบุคลิกของตนเองและพี่ชายไปสู่ความแตกต่างทางชนชั้นทางสังคมเมืองและสังคมชนบท และมองว่าบุคลิกทางกายภาพที่ถูกกำหนดให้มีความงามจะต้องเชื่อมโยงกับโครงสร้างความเชื่อและค่านิยมของสังคมเมืองได้เข้ามาอิทธิพลต่อค่านิยมความงามของสังคมชนบท จึงทำให้เธอนำบุคลิกของพี่ชายที่เธอเชื่อว่าเป็นตามแบบค่านิยมความงามที่สังคมเมืองกำหนดมาเป็นต้นแบบด้านความงามของตน โดยมีได้หวังที่จะมีบุคลิกเป็นไปตามต้นแบบที่นำมาอ้างอิงเท่านั้น แต่ยังหวังที่จะได้รับการยอมรับจากสังคมเช่นตัวแบบอีกด้วย การรับรู้ดังกล่าวอาจรบกวนการดำเนินชีวิตประจำวัน

“อ้อ คิดว่าตนเองเป็นคนขี้เห่ออยู่ตลอดเวลาไม่เคยที่จะหยุดคิด รู้สึกว่าทำไมเราเกิดมาแบบนี้พ่อแม่ก็เอาใจเรา เพราะเป็นลูกคนเล็กนะแต่ถ้ามาดู ข้างนอกเหมือนว่ามีญาติข้างนอก อะไรข้างนอกญาติจะรักพี่มากกว่าก็ไปนี้ ถามหาแต่พี่ กอดแต่พี่ผมนี่ยืนหัวโต ถามหากอดแต่พี่ เอาเงินให้พี่ใช้เป็นที่นี้เป็นแสนเป็นแสนเลยนะครับ ผมนี่พันเดียวเพราะว่าพี่หล่อพี่ดูดีมีแต่คนรักคนชม น้องก็เลยคิดในใจว่า เฮ้ยทำไมเราหล่อไม่เท่าพี่ เราต้องหล่อให้เท่าพี่ให้ได้ คือพี่ดูแล้วมันสดใสดูแล้วต่างไปจากคนอื่นทั่วไป คืออย่างชาวบ้าน จังหวัดที่ผมอยู่ผิวคล้ำอยู่แล้วคนต่างจังหวัดและที่ทำงานหนักก็จะดูแก่กว่าวัย ถ้าเทียบกับพี่ชายแล้วพี่ชายจะดูอยู่กรุงเทพเหมือนคนกรุงเทพคือดูเป็นคนผิวขาว สดใส เห็นปุ๊บเอ่ยหล่อ”

เมื่อเข้าสู่วัยรุ่นซึ่งเป็นพัฒนาการตามวัยที่ทำให้บุคลิกจะมีการเปลี่ยนแปลงตามเพศอย่างเห็นได้ชัด และต้องการการยอมรับจากสังคมโดยจะให้ความสนใจภาพที่คนอื่นมองเห็นต่อตนเองอยู่เสมอ การเข้าสู่วัยรุ่นจึงทำให้เจริญรู้สึกว่าตนเองมีความกังวลกับบุคลิกมากกว่าวัยอื่นๆ ความกังวลที่เกิดขึ้นจึงสะท้อนมาเป็นพฤติกรรม การส่องกระจกเพื่อสำรวจและพยายามปรับปรุงบุคลิกของตนเองให้ดูดีอยู่เสมอ เพื่อให้สังคมมองเห็นเพื่อจะเป็นที่ยอมรับและเป็นที่น่าสนใจของบุคคลอื่นโดยเฉพาะเพศตรงข้าม ซึ่งการพัฒนาบุคลิกเจริญมองว่าตนเองได้รับอิทธิพลมาจากกลุ่มเพื่อนซึ่งเป็นกลุ่มเพื่อนผู้ชายเป็นส่วนใหญ่ แต่ภายในกลุ่มก็เริ่มมีพฤติกรรมในการดูแลตนเองมากขึ้นเพื่อต้องการให้บุคลิกของตนดึงดูดใจเพศตรงข้าม ในช่วงนั้นเจริญจึงเริ่มแต่งตัวและดูแลบุคลิกของตนเองตามวิธีการพัฒนาบุคลิกของตนเองตามกลุ่มเพื่อนได้แก่การแต่งหน้า ทาแป้ง และชอบส่องกระจก ซึ่งแสดงออกถึงความหมกมุ่นกับบุคลิก และเอาใจใส่ต่อรูปร่างหน้าตาของตนมากเป็นพิเศษ

“เด็กตอนปฐมเป็นเด็กดื้อซี้ห่วยครับ ตัวดื้อซี้ห่วย แต่ว่าตอนเด็กๆไม่รู้จักเรื่องความรักเรื่องความสวยความงาม ยังไม่รู้จักอีกจกใครเป็นได้แต่เคยๆครับ จะยังไม่คิดเรื่องความสวยความงามมากเท่าไรแต่มองผู้หญิงสวยโตขึ้นมาเริ่มคิด บางเริ่มวัยรุ่นเริ่มอยากมีแฟน ช่วง ม.2 เริ่มแต่งหน้า เริ่มทาแป้ง ซอบส่องกระจก พิจารณาดูหน้าตาตนเองตอนนั้นยังไม่คิดเรื่องศัลยกรรมเพราะว่าตนเองยังหาเงินเองไม่ได้ถ้าต้องขอพ่อคือไม่ได้แน่นอนที่บ้านไม่สนับสนุนเพื่อนผู้ชายเป็นเหมือนกันครับ เพื่อนผู้ชายในกลุ่ม และเพื่อนผู้หญิงก็เป็นเหมือนกัน เริ่มแต่งหน้าแต่งตา เพื่อดึงดูดเพศตรงข้ามครับ”

แต่ไม่ว่าเจริตจะพยายามพัฒนาความงามของตนเองมากเท่าไร แต่เจริตก็ยังไม่รู้สึกรูปร่างลักษณะตนเองไม่มีความงาม ทำให้ไม่ดึงดูดเพื่อนต่างเพศที่มีความงามมาหาตนเมื่อเจริตเอารูปร่างลักษณะตนเองไปเทียบกับเพื่อน เจริตจึงมักจะโทษว่ารูปร่างลักษณะของตนทำให้มีแฟนหน้าตาไม่สวย ความคิดดังกล่าวยิ่งตอกย้ำให้เจริตมองรูปร่างลักษณะของตนเองติดลบมากขึ้น จะเห็นได้ว่าความพึงใจในวัยเด็กว่าตนเองหน้าตาไม่ดียังคงอยู่ในความคิดของเจริตเรื่อยมา ทำให้เจริตพยายามแสวงหาการพัฒนาความงามของตนเองในรูปแบบอื่นที่สามารถซ่อนรูปลักษณะแต่กำเนิดของตนให้ลึกลับแล้วประกอบสร้างรูปร่างลักษณะของตนขึ้นมาใหม่ ซึ่งนั่นคือการทำศัลยกรรมความงาม เนื่องจากเจริตได้รับรู้ข้อมูลการทำศัลยกรรมความงามผ่านคำบอกเล่าซึ่งอาจจะเป็นคนสนิทหรือคนใกล้ชิดที่มีประสบการณ์โดยตรงเกี่ยวกับการทำศัลยกรรมความงามนั้น ทำให้เจริตได้มองรูปร่างลักษณะของผู้ที่ผ่านการทำศัลยกรรมความงามผ่านประสาทสัมผัสทั้งห้าและมองเห็นรายละเอียดชัดเจนทุกซอกทุกมุมและเห็นว่าการมีรูปร่างที่ตรงตามจะกระตุ้นให้เกิดความสนใจ สร้างความรู้สึกเชิงบวก ทำให้มีความโดดเด่น สังคมจึงมักจะให้การยกย่องในกลไกทางสังคมใครก็ตามที่ได้รับการยกย่องสรรเสริญ

“อืม เหมือนเพื่อนมีแฟนแบบน่ารักๆ หน้าตาดีแล้วของตนเองอ้อยมีคู่เพื่อนไม่ได้อยากให้ตนเองดูดีหล่อเพื่อจะได้จีบสาว แต่นี้เป็นเหตุผลรองกว่าตอนแรกอ้อก็เรา เห็นพี่ที่ ขึ้นฝึกงานอยู่อะครับเห็นเขาทำเขาแบบมีแต่คนชม ทำเสร็จว่าสวยขึ้น เลยไปถามพี่ที่ พี่เขาบอกหมอคณนี่เก่งฝีมือดี ดูพี่ทำเป็น”

ย่อมมีโอกาสได้รับอภิสิทธิ์พิเศษโดยเฉพาะโอกาสในการประกอบอาชีพในวงการบันเทิง ซึ่งเป็นอาชีพที่เจริตใฝ่ฝันอยากจะเป็น เนื่องจากอาชีพดังกล่าวเป็นอาชีพที่คนในสังคมส่วนใหญ่มักจะให้การยอมรับและยกย่องชื่นชม นำมาสู่สถานภาพทางเศรษฐกิจดี โดยเจริตเห็นผู้ที่ประกอบอาชีพในวงการบันเทิงเป็นแบบอย่าง แต่เจริตก็รู้ดีว่ารูปร่างลักษณะตนเองแต่กำเนิดนั้นเป็นอุปสรรค ที่ไม่มีความงามตามค่านิยมของสังคมกำหนดการจะใฝ่ฝันไปสู่อาชีพดังกล่าวที่ต้องใช้รูปร่างเบิกทางจึงเป็นเรื่องอยาก เพราะอาชีพเหล่านี้เป็นอาชีพที่ต้องใช้องค์ประกอบในเรื่องของรูปร่างที่มีความงามเป็นอย่างมาก ดังนั้นเพื่อทำให้ตนเองได้รับโอกาสในการประกอบอาชีพในวงการบันเทิง เจริตจึงมีความต้องการอยากทำศัลยกรรมความงาม

“คือเรา อยากจะดูดี ก็เราอยากไปสมัครเดอะสตาร์ ประกวดร้องเพลงเลย คือทำในสิ่งที่คิดว่าเราจะไม่ทำได้เพราะเราอาจหน้าตาดีแบบไม่เหมือนคนกรุงเทพเราเลยอยากทำนะ เพราะเราเห็นดารานักร้องนี้มีแต่คนชอบ ชื่นชมแถมเงินดี”

แต่ทว่าการทำคัลยกรรมความงามในเพศชายในอดีตนั้นยังไม่ยอมรับเท่าปัจจุบันเพราะเห็นว่าการคัลยกรรมความงามเป็นการแสดงพฤติกรรมความรักสวยรักงามอย่างหนึ่งซึ่งเป็นคุณสมบัติเฉพาะของเพศหญิง ฉะนั้นการเกิดมามีเพศชายจึงไม่ควรทำคัลยกรรมความงามเพราะขัดกับธรรมชาติทางเพศของตนที่เป็นชายต้องแสดงออกถึงบุคลิกลักษณะเข้มแข็ง แข็งแรง การที่เจริดเกิดมาเป็นเพศชายที่ต้องการทำคัลยกรรมความงามจึงเป็นการแสดงบทบาททางเพศที่ไม่เหมาะสม ที่พ่อแม่ไม่อาจยอมรับได้เพราะกลัวว่าเจริดจะเบี่ยงเบนทางเพศ เป็นผู้มี ความผิดปกติ ซึ่งอาจจะนำไปสู่การถูกล่วงละเมิด ภัย ไม่ให้การยอมรับและอาจจะมีผลต่อการดำเนินชีวิตในอนาคต เช่นในเรื่องของอาชีพการงานทำให้เจริดเลือกที่จะปกปิดการทำคัลยกรรมความงามของตนไม่ให้ครอบครัวรับรู้ จึงต้องใช้ชีวิตอยู่แบบหลบๆ ซ่อนๆ ไม่กล้าขอคำปรึกษาหรือหวังจะได้รับการสนับสนุนจากพ่อแม่ แม้กระทั่งเพื่อนก็ตาม เจริดก็ไม่บอกความต้องการทำคัลยกรรมความงามของตนเองกับเพื่อนเพราะกลัวโดนล้อเลียนว่าผิดธรรมชาติ แต่เจริดเลือกที่จะปรึกษาพี่ชายและผู้ที่ผ่านการทำคัลยกรรมความงาม เพราะ รับรู้ว่าคุณคอลลีกล่าวแตกต่างจากคนอื่นมีความเข้าใจพร้อมสนับสนุนทั้งทางด้านทุนทรัพย์และไม่ได้แย้งกับความต้อการที่จะทำคัลยกรรมความงามของตนเอง

“พ่อแม่ไม่ชอบกลัวลูกเป็นเกย์เป็นตุ๊ดเรารู้อยู่แล้วเราเลยไม่บอกว่าอยากทำคัลยกรรมความงามเราก็อยากเรา ตัดสินใจปรึกษาแค่พี่นะฮะ คือคุยเหมือนมีคนเข้าใจ เขารู้ว่าเราอยากหล่อ เรามีความฝัน เขาสนับสนุนก็ปรึกษาพี่ชาย ว่า พี่มอยากทำ พี่บอกว่าไม่เป็นไรเดี๋ยวมีเงินเดี๋ยวเอาให้ ก็เลยตัดสินใจปรึกษาแค่พี่นะฮะ คือไม่ได้บอกทางบ้านทางบ้านไม่เห็นด้วยเลยไม่ได้บอกใครเลย คุยกับพี่กันสองคนแล้วก็แอบไปทำมาเลยส่วนเพื่อนก็มจะอยากบอกอากแล้วโดนมองว่าหล่อคัลยกรรมไม่ธรรมชาติผู้ชายก็ไม่ค่อยทำด้วยละ”

ในช่วงเวลานั้นเจริดรู้สึกว่าการตัดสินใจของตนเองจดจ่ออยู่กับการทำคัลยกรรมความงาม และเลือกที่จะใช้เวลาส่วนใหญ่ของตนให้หมดไปกับการศึกษาหาข้อมูลเกี่ยวกับการทำคัลยกรรมความงาม ทำให้ทราบว่าการทำคัลยกรรมความงามนอกจากจะสร้างความงามแล้วยังก่อให้เกิดผลกระทบต่อรูปลักษณ์ที่ทำให้คนอื่นสังเกตเห็นได้ง่ายว่าผ่านการทำคัลยกรรมความงามมา เจริดจึงมีการวางแผนเตรียมตัวกำหนดวันในการทำคัลยกรรมความงาม และจัดการตารางชีวิต เป็นการเผชิญชีวิตที่แสดงให้เห็นถึงการเตรียมตัวในการทำคัลยกรรมความงาม โดยมีการวางแผนและคาดการณ์ล่วงหน้าถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับตนเอง พร้อมทั้งเฝ้าเพื่อฝึจินตนาการถึงรูปลักษณ์ใหม่ที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคตที่เป็นด้านบวกจนไม่สามารถควบคุมหรือสลัดความคิดหรือจินตนาการดังกล่าวออกไปได้ ส่งผลกระทบต่อการมีสมาธิและการให้ความสนใจในกิจกรรมอื่นๆในชีวิตน้อยลง

“อืมเราก็หาข้อมูลนะครั้น ดูนู่นนี่นั่น จิตใจก็จดจ่ออยู่ว่าจะไปผ่าตัดอย่างเดียวไม่สนใจอย่างอื่นเลยงานงนะอะไร ไม่เอาละ คือแบบชีวิตช่วงนั้นก็คิดนะจินตนาการถึงความหล่อที่เราจะได้รับ คนอื่นจะเป็นอย่างไรต่อเราแค่คิดเราก็มีความสุขคือแบบเราก็ดูวันว่างที่ว่างที่สุดยาวๆ เพราะรู้ว่าต้องบวมช้ำแน่นอนไม่อยากจะให้ใครรู้ด้วยก็ต้องหาวันว่างยาวๆ จะได้เก็บตัวได้ต้องวางแผน”

โดยเฉพาะการศึกษาหาข้อมูลเกี่ยวกับแพทย์ก่อนการทำศัลยกรรมความงามโดยเจริตมองว่าเป็นเรื่องสำคัญ เนื่องจากแพทย์แต่ละคนจะมีความถนัด ทักษะและเทคนิคความชำนาญในการทำศัลยกรรมความงามแตกต่างกัน ซึ่งจะมีผลต่อผลลัพธ์ในการทำศัลยกรรมความงามเป็นอย่างมากเจริตจึงคาดหวังว่าหากตนเองสามารถคัดสรรแพทย์ศัลยกรรมความงามที่มีความถนัด ทักษะและเทคนิคเป็นไปในทิศทางที่ตนเองต้องการ จะทำให้ตนเองเกิดความพึงพอใจในผลลัพธ์และไม่ต้องกลับมาทำศัลยกรรมความงามเพื่อแก้ไขเพิ่มเติมโดยเจริตตระหนักดีว่าการทำศัลยกรรมความงามแต่ละครั้ง ต้องเสียทั้งเงินและเวลา อีกทั้งต้องเจ็บปวดทุกข์ทรมานทั้งกายใจ จึงทำให้เจริตปรารถนาที่จะทำศัลยกรรมความงามที่ได้รับความพึงพอใจตั้งแต่ครั้งแรกเพื่อจะได้ไม่ต้องแก้ไขตามมาในอนาคต

“คิดดูดีก่อนว่าอยากทำแบบไหน ตัดสินใจดูดีๆ เลือกหมอที่มีฝีมือดีนะ ถ้าจะทำสวยไม่สวยนี้ ในตัวผม ที่ทำงานที่จุดนี้ด้วยทุกอย่างขึ้นอยู่กับฝีมือหมอมหมดเลย เป็นเงื่อนไขหลักเลย เพราะว่ามันจะได้ทำครั้งเดียวไม่ต้องทำรอบสอง มันเจ็บตัวเปลืองค่าใช้จ่ายด้วย”

ซึ่งภายหลังการทำศัลยกรรมความงามในช่วง 2 อาทิตย์แรกจะเป็นช่วงที่รูปลักษณ์ได้รับผลกระทบจากการผ่าตัดเป็นอย่างมาก รูปลักษณ์จึงมีลักษณะผิดปกติ บวม เขียว ช้ำผิวดรูป และแปลกประหลาดไปจากบุคคลทั่วไป การต้องเผชิญกับประสบการณ์ที่ตนเองไม่เคยเผชิญมาก่อน ยิ่งตอกย้ำให้เจริตเกิดจินตนาการว่ารูปลักษณ์ของตนเองอาจจะบกร่องได้ง่าย จึงส่งผลให้เกิดเป็นความกลัวและวิตกกังวลว่ารูปลักษณ์ของตนเองจะไม่เป็นไปตามที่คาดหวัง ในช่วงเวลาดังกล่าวเจริตจึงมักจะแสดงออกถึงการใส่ใจและเฝ้าระมัดระวังดูแลรูปลักษณ์ของตนเองเป็นพิเศษ ทำให้เจริตมีการส่องกระจกบ่อยครั้ง โดยคิดว่าการส่องกระจกจะช่วยลดความวิตกกังวลของตนเองได้ แต่ในทางตรงข้ามการส่องกระจกบ่อยครั้งนั้นแหละที่เป็นบริบทเงื่อนไขอย่างหนึ่งที่ทำให้เกิดความรู้สึกไม่ดีต่อรูปลักษณ์ตนเองมากขึ้น ยิ่งส่งเสริมให้มีพฤติกรรมการส่องกระจกซ้ำๆ

“ช่วงนั้นพักพื้นที่ส่องกระจกทุกวันจ้องมากขึ้นเรียกว่าทุกชั่วโมงได้ เพราะวิตกกังวลมันจะหายมันจะดูดีเหมือนที่เราคิดไว้หรือเปล่าเครียดเหมือนกันหลังส่องกระจกแรกที่บวมอยู่บวมหนักกลัวมากดูไม่ได้เลย”

ซึ่งความวิตกกังวลดังกล่าวส่วนหนึ่งเจริตมองว่าเกิดจากการรับข้อมูลการทำศัลยกรรมความงามที่ยังไม่ครอบคลุมจากแพทย์ก่อนทำศัลยกรรมความงามเนื่องจากแพทย์มักให้ความสำคัญในการอธิบายถึงขั้นตอนและวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการทำศัลยกรรมความงาม ทำให้เจริตไม่ทราบถึงอาการแทรกซ้อนที่เกิดขึ้นภายหลังการทำศัลยกรรมความงามอย่างครบถ้วน รู้เพียงอย่างเดียวว่าอาจจะเกิดความเจ็บปวดและอาการบวมผิวดรูปได้แต่ไม่ทราบถึงขอบเขตและระยะเวลาการหายจึงทำให้เมื่อต้องเผชิญอาการดังกล่าวด้วยตนเองจึงเกิดความกังวลตามมา ทำให้เจริต เริ่มเห็นความสำคัญในการได้รับข้อมูลจากแพทย์ศัลยกรรมความงามโดยเพิ่มเติมไปที่อาการและการดูแลตนเองภายหลังการทำศัลยกรรมความงาม ซึ่งจะช่วยให้เมื่อต้องกลับไปดูแลตนเองที่บ้าน เจริตสามารถดูแลตนเองภายหลังการทำศัลยกรรมความงาม รวมถึงวิธีการเผชิญหรือแก้ไขอาการแทรกซ้อนที่อาจจะเกิดขึ้น ซึ่งสามารถช่วยให้เจริตมีความเข้าใจที่ถูกต้องลดการเกิดจินตนาการทางด้านลบที่เกินจริงลงได้ และสามารถเตรียมตัวเตรียมใจรับกับความรู้สึกที่ไม่ตรงกับความคาดหวังซึ่งจะช่วยลดการสนองตอบทางอารมณ์ในด้านลบลงได้

“ก็ทราบรายละเอียดทุกขั้นก่อนเช่นการทำครั้งแรกเราจะฉีดยาชานะเพราะลักษณะตำแหน่งที่ต้องให้เห็นการเคลื่อนไหวด้วย ดูว่าสวยไหม ราคาด้วยที่แบบฉีดยาชาถูกกว่า ทำคลินิกคือแบบดมยาคงไม่มี และเราจะรู้สึกตัวตลอดเวลาจะเจ็บให้บอกนะ จะใช้ซิลิโคนแบบนี้แบบนี้ทำแบบนี้จะมีการ วางแผน มีการอธิบายขั้นตอนการทำหลังทำจะบวมอย่างงี้ๆ ครับให้ทราบทุกรายละเอียด ถึงจะรู้แต่ก็เป็นกังวลนะ คือแพทย์ไม่ได้บอกว่าหลังทำจะเป็นไบบาง คือก็ไม่ได้คิดว่าขนาดนี้”

และด้วยความกังวลกับ รูปลักษณ์ที่ได้รับผลกระทบและมีอาการแทรกซ้อนจากการทำศัลยกรรมความงาม ซึ่งเป็นรูปลักษณ์ที่ดูผิดปกติจากคนทั่วไป ทำให้เจริตมักจะใช้ชีวิตอยู่แต่ในบ้าน พยายามหลีกเลี่ยงหนีสังคม หาสถานที่เพื่อหลบซ่อนตัวจากสายตาและเสียงสะท้อนของสังคม ต้องโกหกคนอื่นและเลือกพึ่งพาการดูแลจากผู้อื่น ทั้งหมดนี้แสดงให้เห็นถึงการสูญเสียความมั่นใจ และมีมุมมองต่อรูปลักษณ์ตนเองในแง่ลบ ยิ่งเป็นรูปลักษณ์ที่ได้รับผลกระทบจากการทำศัลยกรรมความงาม ยิ่งทำให้คนในสังคมมองรูปลักษณ์ของตนเองในแง่ลบตามมา การหลีกเลี่ยงสังคมสำหรับเจริตจึงไม่ใช่มาจากความรู้สึกอับอายเพียงเท่านั้นแต่ยังเป็นการหลีกเลี่ยงการตีตราจากสังคมอีกด้วย เนื่องจากรับรู้ว่าคำนิยามของสังคมยังไม่ยอมรับและเปิดกว้างให้กับผู้ที่ทำศัลยกรรมความงาม การทำศัลยกรรมความงามสำหรับสังคมจึงดูเป็นเรื่องผิดปกติจากคนทั่วไป ดังนั้นเจริตจึงเชื่อว่าการออกสู่สังคมด้วยรูปลักษณ์ดังกล่าวจะยิ่งตอกย้ำให้สังคมซ้ำเติมและสนับสนุนความคิดที่ว่า การทำศัลยกรรมความงามดูเป็นเรื่องเลวร้ายและไม่สมควรทำ

“อืมเรื่องกลัวคนเห็นเพราะหน้าตาบวม เขียวซ้ำครับ มันยังไม่เข้ารูปออกไปคนอาจตกใจได้ จะมองสงสัยมันต่างจากคนอื่นครับแล้วจะว่าเรื่องทำศัลยกรรมมาทำให้ชีวิตเปลี่ยนใหม่ก็เปลี่ยนช่วงหลังโพสออฟ (post op) สองอาทิตย์แรกไม่ออกไปไหนเลยให้พี่ซื้อข้าวมาให้กินตลอด ไม่บอกเพื่อนบอกใครพ่อแม่ไม่ติดต่อ บอกว่าจะมาบวชเท่านั้นช่วงนั้น”

แต่ภายหลังจากสองอาทิตย์รูปลักษณ์เริ่มเป็นปกติทำให้เจริตเริ่มมองเห็นการเปลี่ยนแปลงของรูปลักษณ์ตนเองในทางที่ดีขึ้น การมีรูปลักษณ์ใหม่จากการทำศัลยกรรมความงามได้ปรับแต่งความหมายของการเป็นที่ยอมรับของคนอื่นให้เป็นไปตามทิศทางที่สังคมกำหนด ส่วนหนึ่งมาจากการที่คนในสังคมปฏิบัติต่อตนเองเปลี่ยนไป ภายหลังจากการทำศัลยกรรมความงาม แสดงถึงการได้รับการยืนยันถึงสถานะทางสังคมและการยอมรับของกลุ่มสังคมเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เจริตเกิดความภาคภูมิใจซึ่งเป็นความต้องการหรือแรงจูงใจพื้นฐานของมนุษย์ นอกจากนี้ความภูมิใจในตนเองช่วยให้เกิดความกล้าเผชิญกับชีวิตอย่างมั่นใจมากขึ้น ดังนั้นเมื่อเจริตรู้สึกภาคภูมิใจในรูปลักษณ์ของตนจึงความกล้าจะทำในสิ่งที่ต้องการโดยไม่มีรูปลักษณ์มาขัดขวางอีกต่อไป นั่นคือการทำตามความฝันในการไปประกวดร้องเพลง

“ก็ไปสมัครประกวดร้องเพลงเลย คือทำในสิ่งที่คิดว่าเราจะไม่ได้ทำเพราะเราอาจหน้าตาคือแบบไม่เหมือนคนกรุงเทพ แต่เราทำแล้ว เราภูมิใจในหน้าตาตนเองเป็นแบบที่คนยอมรับเรากล้าทำอะไรหลายๆอย่างเป็นที่รู้จักหมู่รุ่นน้อง”

เจริตเริ่มมีมุมมองในทางดีต่อรูปลักษณ์ตนเองภายหลังการทำศัลยกรรมความงาม ทำให้เจริตรู้สึกมีความสุขและมีความกล้าที่จะออกสู่สังคมเพื่อให้สังคมได้รับรู้เกี่ยวกับรูปลักษณ์ของตน การทำศัลยกรรมความงามจึงเป็นเหมือนการทำลายกำแพงที่ปิดกั้นเจริตกับโลกภายนอกออกไปอย่างหมดสิ้น แสดงให้เห็นว่าเจริตมองว่ารูปลักษณ์ที่มีความงามมีความเกี่ยวข้องกับเรื่องการให้คุณค่าการตีความหมายรวมถึงความรู้สึกนึกคิดที่มีความซับซ้อนอยู่ในชีวิตทางสังคมเพื่อให้เป็นที่ยอมรับ ซึ่งเป็นสิ่งที่มนุษย์ทุกคนต้องการตามความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ เพราะมนุษย์มักจะแสวงหาความสุข ความพอใจในการอยู่ร่วมกับผู้อื่น ทำให้บุคคลต้องมีการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน รูปลักษณ์จึงเป็นเหมือนเป็นฉากหน้าที่สร้างความประทับใจทำให้สังคมเกิดการยอมรับในตัวตนการมีรูปลักษณ์ที่ดีจึงเป็นสิ่งดึงดูดใจให้ผู้พบเห็นไม่ว่าจะเป็นเพศหญิงหรือเพศชายให้เข้ามาสัมผัสกัน

“อาการใช้ชีวิตหลังจากรู้สึกว่าดี แฮปปี้ซะ รู้สึกดีกับภาพลักษณ์ของตนเอง ชอบไปเที่ยว ชอบเหล่สาวไปเที่ยวสาวกับเพื่อนๆเราหล่อขึ้น มั่นใจมากขึ้น อยากออกไปให้ใครๆเห็น กล้าพูดกล้าคุย คือแบบทำตามที่ยากทำ”

แต่เมื่อเจริตได้รับฟังเสียงสะท้อนเกี่ยวกับรูปลักษณ์ตนเองจากคนอื่น โดยการถูกติติงหรือถูกหักเกี่ยวกับรูปลักษณ์ของตนจะทำให้เจริตเริ่มมองเห็นข้อบกพร่องในรูปลักษณ์ตนเอง เนื่องจากเจริตมีมุมมองต่อคล้อยตามและเป็นไปในทิศทางเดียวกับที่ผู้อื่นมองรูปลักษณ์ตนเอง โดยเฉพาะเสียงสะท้อนจากผู้ที่เป็นแพทย์เนื่องจากอย่างที่ทราบกันดีอยู่ว่าความสัมพันธ์ระหว่างแพทย์กับผู้มารับบริการทำศัลยกรรมความงาม ย่อมมีความเหลื่อมล้ำในเชิงของอำนาจความรู้ ซึ่งจะปฏิเสธไม่ได้ว่าแพทย์ย่อมมีความรู้ที่เหนือกว่า จะเห็นได้ว่าสังคมส่วนใหญ่จะยินยอมให้แพทย์สามารถตรวจร่างกายประเมินรูปลักษณ์และตัดสินความงามและความอัปลักษณ์ของตนได้อย่างชอบธรรมใน โดยภายใต้การเป็นผู้เชี่ยวชาญนั้น ทำให้เจริตเกิดความรู้สึกพร่องและกระตุ้นให้เกิดความต้องการที่จะทำศัลยกรรมความงามเพื่อเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์ตนเองให้เป็นไปตามความงามอุดมคติที่ผู้อื่นสร้างขึ้น การที่ผู้อื่นมองรูปลักษณ์ของเจริตในแง่ลบ เจริตก็จะรับเอามุมมองนั้นมาสร้างเป็นความจริงของรูปลักษณ์แห่งตน จนเกิดเป็นความเชื่อว่ารูปลักษณ์ของตนเองเป็นเช่นนั้น เจริตจึงเชื่อและยินยอมรับข้อเสนอแนะในการวางแผนจัดการออกแบบรูปลักษณ์ของตน ดังนั้นจะเห็นได้ว่าแพทย์เป็นบุคคลที่มีอิทธิพลต่อความศรัทธาและความเชื่อจะสามารถจูงใจให้เกิดการคล้อยตามได้ง่ายนำไปสู่การการตัดสินใจทำศัลยกรรมความงามของเจริตอีกครั้งตามมา

“ก็คิดเรื่องทำผมเนี่ยละครับ ที่ทำงานบอกทำไม่หัวล้านจ้งเลย มีคนบอกกลุ่มหนึ่งคือกลุ่มเพื่อนสนิทกัน และในความคิดตนเองก็รู้สึกก็เลยไปปรึกษาหมอที่โรงพยาบาลคือหมอพลาสติก บอกว่าอยากปลูกผม”

“พอไปฟลอโรอัพ (follow up) (ติดตามอาการ) หมอก็บอกเอานี่ออกเอานี่ออกใจก็แบบให้มันหล่อครั้งเดียวไปเลยให้มันเพอร์เฟกต์ครั้งเดียว ก็เลยตกลงตามหมอว่าครั้งแรกไปปรึกษาหมอที่วชิระตอนแรกตั้งใจว่าจะทำผมอย่างเดียว ไปถึงปั๊บหมอบอกให้ใหม่ เอ้ยไอ้ใหม่ เอ้ยไอ้ใหม่ (พูดพร้อมทำมือชี้ไปที่บริเวณตำแหน่งต่างๆบนใบหน้า หู ตา ปาก กราม หน้าผาก แก้ม) ตอนนั้นก็คล้อยตามตอนนั้นเรียนอยู่ปีสองครับ ที่แรกก็ไม่มิดังส์ห rokok อยู่ดีๆที่เอาตั้งส์มาให้แสนหนึ่ง ได้โอกาสสะวะกะล่ำ หมอก็แนะนำนี้ๆๆ ไปทำครั้งแรกทำที่คลินิกครับ ใช้งบไป ททหมื่น ครั้งแรก อะ พอครั้งแรกปั๊บ ครั้งที่สองเขาบอกว่าต้องมาทำที่โรงพยาบาล แล้วรอบสาม ถัดมาอีกสักสามสี่เดือนหมอแก้ทรงผมมาให้สามรอบ”

การทำัลยกรรมความงามอีกครั้งโดยในครั้งนี้ เจริตได้เลือกทำัลยกรรมความงามหลายตำแหน่งในคราวเดียวกัน เพื่อไม่ให้ตนเองต้องเสียเวลาในการพักฟื้นหลายครั้งและจะได้ไม่ต้องหลบหน้าพ่อแม่และคนอื่นบ่อยครั้ง ทำให้เจริญเกิดอาการแทรกซ้อนที่รุนแรงภายหลังการทำัลยกรรมความงามจนเกือบจะเสียชีวิต เนื่องจากการการทำัลยกรรมความงามหลายตำแหน่งในเวลาเดียวกันทำให้เจริญเสียเลือดมากจนกระทั่งไม่รู้สึกรู้ตัว แพทย์จึงต้องส่งตัวไปพักรักษาตัวในหอผู้ป่วยวิกฤต ซึ่งเป็นพื้นที่พิเศษที่จัดไว้เพื่อรักษาดูแลอาการผู้ที่ป่วยหนัก หรือมีอาการสาหัสแสดงให้เห็นถึงการตกอยู่ในภาวะเสี่ยงต่อการเสียชีวิตสูง โดยทีมแพทย์และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องต้องเฝ้าระวังดูแลอาการอย่างใกล้ชิด พร้อมด้วยยาและอุปกรณ์พิเศษในการช่วยชีวิตเป็นจำนวนมากเพื่อช่วยปรับระดับประคองและรักษาอาการในระบบต่างๆ ภายในร่างกายที่บกพร่องและไม่สามารถทำงานต่อไปได้ ในภาวะดังกล่าวซึ่งเรียกได้ว่าเป็นภาวะแห่งความเป็นความตาย ทำให้ครอบครัวเจริญต้องมารู้เรื่องการทำัลยกรรมความงามในครั้งนี้ ต้องตกอยู่ในภาวะทางอารมณ์ที่ปะปนแตกต่างกันไปโดยส่วนใหญ่จะเริ่มจากอาการตกใจ เนื่องจากไม่ทราบมาก่อนเกี่ยวกับการทำัลยกรรมความงามของเจริญ จากนั้นก็จะตามมาด้วยอารมณ์โกรธ ไม่พอใจ กล่าวการโทษเจริญปนกับอาการเสียใจและเป็นทุกข์กังวลกลัวเจริญจะเสียชีวิต ซึ่งเป็นภาวะทางอารมณ์ที่สับสน นำไปสู่การเกิดผลกระทบต่อการดำรงชีวิต เศรษฐกิจ และทางด้านสังคมของครอบครัวตามมา และอาจทำให้สัมพันธ์ภาพในครอบครัวแย่งลง

“ไม่รู้สึกรู้ตัวครับ แบบมันคงแย่ มันคิดว่าที่นอนไอซียูตอนนั้นมันหนัก ใครๆก็คิดว่าจะตายไหมเราก็แบบที่บ้านไม่พอใจพอทราบเรื่อง พ่อโกรธมากเพราะพ่อทำรอบสองหนักเลยครับนอนอยู่ไอซียู ด้วยเลือดมันออกเยอะครับอาจารย์นอนให้เลือดให้หนักเกลืออยู่ไอซียู พ่อแม่ตกใจสะอึกที่ไม่พอใจกลัวเสียชีวิตหลังจากการทำัลยกรรมความงาม เพราะมีช่วงหนึ่งเรื่องข่าวคนที่ทำจุกแล้วเสียชีวิต เรื่องติดเชื่ออินเฟคชั่นอะไรแบบนี้ซะ ทางบ้านก็โกรธมาก แม่เฉยๆ แม่เป็นห่วงโทรมาถามว่าเป็นอย่างไร”

หลังจากนั้นชีวิตของเจริญก็ไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมเหมือนอย่างที่คาดฝันไว้เลยร้ายกว่านั้น เจริตต้องเผชิญกับชีวิตที่เฉียดตาย นอกจากนี้ยังโดนสังคมล้อเลียนเกี่ยวกับการทำัลยกรรมความงามและสัมพันธ์ภาพในครอบครัวของเจริญก็แย่ง เจริตจึงคิดว่ามันไม่คุ้มค่าหากจะต้องทำัลยกรรมความงามต่อไปเพราะท้ายที่สุดเจริญก็พบว่า รูปลักษณ์หน้าตาที่เปลี่ยนแปลงไป ทำให้ตนเองได้รับความสนใจเพียงชั่วคราวเท่านั้น เจริตจึงเริ่มเข้าใจว่าการทำัลยกรรมความงาม ไม่ใช่สิ่งถาวร ดังนั้นการยอมรับจากสังคมมีต่อรูปลักษณ์จึงไม่ใช่สิ่งถาวรเช่นกัน โดยอธิบายผ่านแนวคิดปรากฏการณ์วิทยาของไฮเดกเกอร์ มองว่า การดำรงอยู่ (Existing) ในภาวะเช่นนี้เป็นเพียงสิ่งชั่วคราว (Temporal) ซึ่งแปรเปลี่ยนไปตามกาลเวลา ซึ่งเจริญรับรู้ได้จากปฏิกิริยาของสังคมที่แสดงออกถึงการชื่นชอบในรูปลักษณ์ตนเองเปลี่ยนแปลงไปไม่เหมือนเดิม ทำให้เจริญรู้สึกว่าการได้รับความสนใจจากสังคมมีความจำกัดของระยะเวลา เมื่อเวลาผ่านไปคนในสังคมจะเลิกให้ความสนใจในรูปลักษณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปของตนเอง โดยเจริญรับรู้ได้จากการมีพฤติกรรมคอยตรวจสอบความนิยมของสังคมที่มีต่อตนเองอยู่ตลอด สะท้อนให้เห็นถึงการขาดกำลังใจ ขาดความพึงพอใจในตนเอง ขาดการเห็นคุณค่าในตนเองจึงต้องคอยวิ่งแสวงหาจากคนอื่นมาชดเชย เมื่อรับรู้ว่าการสังคมให้ความสนใจตนเองน้อยลงจึงเชื่อมโยงมาสู่ความไม่พอใจในรูปลักษณ์ตนเองมากขึ้น การกระทำเช่นนี้แสดงให้เห็นถึงการรับรู้ของเจริญที่มองว่าสังคมมักให้คุณค่าและการยอมรับกับความงามภายนอกอย่างต่อเนื่อง

“คนก็สนใจแบบเดียวและก็ไม่อยากให้ใครรู้ด้วยว่าเราทำ เพราะอย่างที่บอกทำไปคงก็ลืมนำละชีวิตก็ไม่เปลี่ยนอะไรด้านหน้าตาเราไป คือเราก็อทำเหมือนไม่ได้ทำอาจจะหือฮาช่วงแรกๆ ไปทำมาช่วงแรกๆ หลัง โพสต์ออฟ (post op) แรกๆ มีผลการถ่ายรูปลงเฟซบุ๊กกับเพื่อน ถ่ายมาแล้วดูดีดูหล่อดูมีคนมากดไลค์ มากขึ้น ทุกวันนี้คนก็เฉยๆ อะครับ คิดว่าในอดีตก่อนทำกับตอนนี้ก็เท่ากันละไม่ได้รับความสนใจละ”

แต่เจริดยังคงไม่พอใจในรูปลักษณ์ของตนเอง เพราะเจริตพบว่ารูปลักษณ์ตนเองเมื่อไปเปรียบเทียบกับรูปลักษณ์กับคนอื่น เจริตยังมีความรู้สึกว่ารูปลักษณ์ตนเองด้อยกว่า การได้รับความชื่นชมในรูปลักษณ์จากคนอื่นลดลง ความภาคภูมิใจที่เคยมีในรูปลักษณ์ตนเองก็หายไปเปลี่ยนเป็นความรู้สึกผิดหวังเสียใจเข้ามาทดแทน เจริตจึงเกิดการรับรู้ว่าการทำศัลยกรรมความงามไม่สามารถทำให้รูปลักษณ์ของตนเองเป็นที่ยอมรับของสังคมและบริบทแวดล้อมตลอดไปได้ เจริตจึงกลับไปเชื่อและมีมุมมองของความงามแบบในอดีตว่ารูปลักษณ์เป็นสิ่งที่ถูกกำหนดไว้แล้วในอดีตชาติ การมีมุมมองความงาม เปรียบไปแล้วอาจเป็นเหมือนกลไกการป้องกันตนเองเพื่อไม่ให้ตนเองเกิดความรู้สึกแค้นหรือรู้สึกไม่ดีต่อรูปลักษณ์ตนเอง เป็นการหาเหตุผลเข้าข้างตนเอง (Rationalization) โดยพยายามทำให้คนอื่นเข้าใจว่าการที่ตนเองไม่สามารถมีรูปลักษณ์ที่สวยงามนั้นเป็นเรื่องของบุญวาสนา ที่ทำมาแต่ชาติปางก่อน ซึ่งเป็นการให้คำอธิบายที่เป็นที่ยอมรับสำหรับคนอื่นนอกจากนี้ยังสะท้อนถึงการให้ถึงนัยยะ ในแง่ของความงามของแต่ละบุคคลที่อยู่บนพื้นฐานโครงสร้างของรูปลักษณ์ที่ไม่แตกต่างกันซึ่งเป็นตัวกำหนด ซึ่งพื้นฐานความงามนั้นเป็นเรื่องของกรรมพันธุ์ ชาติพันธุ์ พันธุกรรม เป็นสิ่งที่ไม่สามารถกำหนดได้เพราะเป็นสิ่งที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิด การรับรู้ดังกล่าวของเจริตได้แสดงออกผ่านคำพูดโดยสื่อออกมาในลักษณะของการท้อแท้ หรือหมดหวังกับรูปลักษณ์ของตนเองและไม่ได้เต็มใจในการยอมรับข้อเท็จจริงของความงามและการทำศัลยกรรมความงาม

“อิมก็ด้วยนะครับ คือแบบคนอาจจะมองว่าเราทำทั้งหน้า เราทำมาเยอะ เราอยากเปลี่ยนจริงมันน่าจะเปลี่ยน แต่ผลก็คือตอนแรกเราก็อภูมิใจแต่นานๆ ไปก็มีคนที่หล่อกว่าเรา เราขนาดทำเราก็อได้แค่นี้คือทำมาแล้วก็แบบอิมไม่เปลี่ยนแปลงเท่าไร คือเริ่มคิดได้ว่าที่พี่คนรัก มีหน้าตาดีเพราะเขาอาจจะทำบุญมาดีกว่าเรา อะไรอย่างนี้เราอาจจะทำบุญมาน้อยกว่าเขา”

ในช่วงนั้นเจริตจึงอยู่ในสภาวะทางอารมณ์ที่อยู่บนความเบื่อหน่ายไม่มีความยินดีที่จะออกไปใช้ชีวิตเหมือนอย่างที่เคยทำคือการไปมีกิจกรรมรื่นเริงนอกบ้าน พบปะสังสรรค์เพื่อนฝูง โดยเจริตเลือกที่จะ ติตัวออกจากสังคม และเลือกที่จะใช้ชีวิตแบบเก็บตัวอยู่แต่ในบ้าน พาตนเองหลบหลีกหนีไม่พบเจอผู้ใด เพราะไม่ต้องการไปพบเจอผู้คนที่หน้าตาดีกว่าทำให้ตนเองต้องไปเปรียบเทียบกับแล้วรู้สึกต่อรูปลักษณ์ตนเองในแง่ลบ เกิดความรู้สึกทุกข์ใจต่ำต้อยไม่สวยงาม ผิดปกติ ไม่สมประกอบ และมักจะอ่อนไหวง่ายต่อการถูกประเมินในทางลบนอกจากนี้ยังเกิดความรู้สึกหวาดระแวงต่อสายตาและการจับจ้อง หรือหวาดระแวงพฤติกรรมของบุคคลอื่นที่จะมีต่อตนเองอีกด้วย จึงทำให้ผู้ให้ข้อมูลมักจะเลี่ยงกิจกรรมที่ต้องเกี่ยวข้องกับการพบปะผู้คนอย่างมากเนื่องจากกลัวการถูกติเตียนไม่ถูกใจหรือปฏิเสธ

“อิมรู้สึกเมื่อมากขึ้น ไปงานเลี้ยงสังสรรค์ ไปอะไร่ก็กลับแวไปแบบเดียวก็กลับ ไม่รู้ว่าโลกส่วนตัวหรือเปล่าแต่ชอบอยู่ห้อง ไปเล่นกับกลุ่มเพื่อนที่สนิทมากกว่า สมัยก่อน ชอบทำกิจกรรมมากกว่า ทำการแสดงทุกวันนี่ไปกินข้าวเสร็จก็มีคนว่าไม่หล่อหน้าเก่าดีกว่า คือเรารู้สึกว่า อิมแบบปกติอะครับก็แยะ”

การที่เจริดได้ผ่านประสบการณ์การทำอัลยกรรมความงามมาอย่างโชกโชนเกือบตายมาแล้ว จากการเลือกที่จะทำอัลยกรรมความงามทุกส่วนบนใบหน้า กับแพทย์ที่คิดว่าศึกษาหาข้อมูลมาดีและมีความสามารถเชี่ยวชาญ จึงไว้ใจเชื่อใจ แต่ผลที่ได้รับไม่เป็นไปตามที่คาดฝัน อีกทั้งต้องเผชิญกับการตีตราของสังคม ที่ถูกมองเป็นผู้เสพติดอัลยกรรมความงาม และยังเป็นภาระต่อคนอื่นทั้งในแง่การดูแล และภาระค่าใช้จ่าย แต่ผลปรากฏว่ารูปลักษณ์ใหม่ไม่ได้มอบโอกาสต่างๆ ทั้งในอาชีพ และการยอมรับจากสังคมตลอดไปดังที่หวังไว้ เจริดจึงเกิดความรู้สึกผิดหวังกับการทำอัลยกรรมความงาม ความผิดหวังดังกล่าวทำให้เจริดขาดแรงบันดาลใจในการทำอัลยกรรมความงาม จึงไม่คาดหวังหรือดิ้นรนที่จะพัฒนาความงามของรูปลักษณ์ด้วยการทำอัลยกรรมความงามอีกต่อไป เพราะรู้สึกว่าคุณค่าของการทำอัลยกรรมความงามไม่คุ้มค่าต่อการที่ตนเองต้องลงทุนเสี่ยงชีวิต เสียทรัพย์สินและถูกตราหน้า สภาวะทั้งหมดที่กล่าวมาทำให้ เจริดต้องจำใจพยายามยอมรับว่ารูปลักษณ์ของตนพัฒนาได้เพียงเท่านั้น นำมาสู่ความไม่ได้คาดหวังอะไรกับรูปลักษณ์ตนเองอีกเลย ซึ่งดูเหมือนเป็นการยอมรับข้อเท็จจริงที่ฝืนใจเป็นอย่างมาก และถึงแม้เจริดจะหยุดทำอัลยกรรมความงามเพิ่มเติม แต่เจริดก็ยังไม่หยุดที่จะโยนหาความงามโดยการหันไปพัฒนาความงามในรูปแบบอื่น ที่ไม่ใช้การทำอัลยกรรมความงาม ได้แก่การบำรุงผิวพรรณและฟื้นฟูสภาพร่างกายด้วยครีมและเครื่องสำอางทดแทน

“มันเป็นอะไรที่ทรมาณที่สุดแล้วที่เกิดขึ้นในชีวิต ก็เลยไม่อยากทำเพราะมันเจ็บ และทำมาชีวิตก็เหมือนเดิมครับ ไม่ต่างคนก็สนใจแบบเดียว และก็อยากให้อะไรสักอย่างที่เราทำ เพราะทำไปคงก็ลื้อ ก็เลยไม่ทำละชีวิตก็ไม่เปลี่ยนอะไรเรากำหนดอะไรไม่ได้เรารู้ละมันได้เท่านี้ทำให้ตายได้เท่านี้ถามว่าก็คงยังไม่พัฒนา มันมีแต่จะเสื่อมลง คงดูแลมันไว้ อาจจะเป็นครีม เป็นอะไรอย่างนั้นมากขึ้น ถ้าถามว่าไปพัฒนาจะไปทำเพิ่มก็คงไม่ทำแล้วเหมือนพอ”

1.7. ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 7 (จรรยา)

อัลยกรรมความงามทำให้โลกของเด็กชายจากพื้นที่ราบสูงทางภาคเหนือของประเทศไทยผู้หนึ่งได้เปลี่ยนแปลงไป จรรยาชายไทยอายุ 22 ปีผู้ซึ่งมีชื่อเสียงในการทำอัลยกรรมความงามตั้งแต่ยังอายุน้อย เมื่อพิจารณาไปยังรูปลักษณ์บนใบหน้าของเขา จะพบว่าจรรยามีโครงหน้ายาวแตกต่างจากคนทั่วไปอย่างเห็นได้ชัด คางแหลมเป็นรูปตัววีและมองเห็นชัดว่าลักษณะคางดังกล่าวมาจากการเสริมเติมแต่ง บริเวณตามีรอยกรีดตาสองชั้น จมูกโด่งมีแกนเป็นสัน ริมฝีปากบางเป็นกระจับ รูปร่างสูงสมส่วนออกไปท่าทางห้วนนิดๆ ลักษณะสีผิวเป็นคนผิวสองสี รักความสะอาดและหุรหุรซึ่งดูได้จากการจัดแต่งทรงผมและการแต่งกายที่พร้อมพรั่งไปด้วยเครื่องใช้ที่ต่องเป็นแบรนด์เนมที่ได้รับความนิยมในปัจจุบัน และระหว่างที่ทำการสัมภาษณ์จรรยามักจะคอยสอดส่องรูปลักษณ์ของตนเองผ่านจากกระจกมือถืออยู่ตลอดเวลา จรรยาเล่าย้อนไปยังวัยเด็กว่าตนเองเติบโตมาในครอบครัวที่เหมือนคน

ปกติทั่วไปคือมีพ่อซึ่งเป็นหัวหน้าครอบครัวทำอาชีพเป็นบุรุษไปรษณีย์ ส่วนแม่มีอาชีพค้าขาย ในวัยเด็กจรรยาเป็นเด็กที่ตั้งใจเรียน เพราะพ่อแม่ของเขามักจะทุ่มเทเลี้ยงดูโดยเน้นให้การศึกษาเป็นหลักเนื่องจากเห็นว่าการศึกษาคือเป็นพื้นฐานไปสู่การมีอาชีพและอนาคตที่ดีในวันข้างหน้า แต่หากจรรยาต้องการหรืออยากได้อะไรต้องไขว่คว้าหาเอาเอง เพราะฐานะของครอบครัวไม่ได้มีมากเพียงพอที่จะตอบสนองความต้องการของจรรยาได้ทุกอย่าง

“จากเดิมที่ผมเป็น เด็กซีเทรต่างจังหวัด ฐานะบ้านไม่มีมากผมนั้นตั้งใจเรียน โดยพ่อผมทำงานไปรษณีย์แม่ผมค้าขาย คือพ่อแม่ก็ไม่ได้ส่งเสริมอะไร เป็นแรงจูงใจและความชื่นชอบด้านหน้าตาอะไรตั้งแต่เด็ก และอาจจะเป็นเพราะว่าพ่อแม่ไม่ได้เลี้ยงดูแบบ คือเขาเลี้ยงด้วยความรู้จะครับ เขามองว่ามันเป็นอนาคตข้างหน้า ไม่ได้เลี้ยงมาแบบอยากได้อะไรก็ซื้อให้ไม่ใช่ ผมก็เลยต้องไขว่คว้าทุกอย่างในชีวิตด้วยตนเอง”

เมื่อก้าวเข้าสู่วัยเรียน จรรยาได้ไปเรียนในโรงเรียนแห่งหนึ่งซึ่งแวดล้อมไปด้วยเพื่อนส่วนใหญ่ที่ไม่ใช่คนไทย ทำให้เขารู้สึกว่าตนเองมีหน้าตาแตกต่างจากเพื่อน ความแตกต่างดังกล่าวนำมาสู่เป็นตัวประหลาดแปลกแยกนำไปสู่การถูกล้อเลียนให้กลายเป็นตัวตลกโดยการล้อเลียนจึงเป็นเหมือนการถูกล้างคมจัดแบ่งประเภทเปลี่ยนสถานะให้มาเป็นคนกลุ่มเล็กๆ ที่ไม่สามารถเข้าสังคมคนกลุ่มใหญ่ได้ จรรยาจึงรู้สึกว่ารูปลักษณ์ของตนเองเป็นตัวปัญหา จากรูปลักษณ์ที่ไม่เป็นไปเชื้อชาติของคนส่วนใหญ่ที่ถูกหยิบยกให้มีสถานภาพเหนือกว่าและกลายเป็นผู้กำหนด มาตรฐานและตัดสินผู้อื่นที่มีรูปลักษณ์ที่แตกต่างให้อยู่ในสถานะที่ด้อยกว่า โดยอาศัยการนิยามรูปลักษณ์ตามบรรทัดฐานของคนในสังคมส่วนใหญ่เป็นหลัก ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ทางอำนาจ (power relations) ที่แผ่ขยายไปสู่คนในสังคมโดยใช้อำนาจของการเป็นคนกลุ่มใหญ่มาควบคุมกลไกการกีดกันคนที่มีรูปลักษณ์แตกต่างให้ออกไป (exclusion principle) เป็นกลไกสำคัญในการควบคุมบุคคลโดยอาศัยการสร้างมาตรฐานให้เกิดขึ้นถ้าบุคคลมีรูปลักษณ์สอดคล้องกับมาตรฐานนั้นถือว่าอยู่ในภาวะปกติ (normality) ในทางตรงข้ามการมีรูปลักษณ์ที่แตกต่างก็ถือว่าตกขอบมาตรฐาน ซึ่งจะถูกกีดกันออกจากสังคมกลายเป็นอื่นทำให้เกิดเป็นความรู้สึกไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม ซึ่งจะเห็นได้ว่าการถูกล้างคมล้อเลียนเกี่ยวกับรูปลักษณ์ เป็นการทำร้ายกันทางวาจาอย่างหนึ่งที่ทำให้เกิดเจ็บปวด ผิดหวัง และยังก่อให้เกิดมุมมองต่อรูปลักษณ์ของตนในแง่ลบซึ่งเป็นสิ่งที่ลดทอนความมั่นใจในตนเองเป็นอย่างมาก จรรยาจึงรู้สึกว่ารูปลักษณ์ของตนเองนั้นแปลกประหลาดไม่เข้าพวก เกิดเป็นความรู้สึกอับอายและต้องใช้ชีวิตอย่างไม่มีความสุข จรรยาจึงรู้สึกว่าตนเองไม่ค่อยมีใครคบหา นำมาสู่การโทษรูปลักษณ์หน้าตาของตนว่าเป็นปมด้อย นำไปสู่ความรู้สึกไม่มั่นใจในตนเอง ขาดความภาคภูมิใจในตัวเอง จิตใจจึงขาดความมั่นคง ห่วงไหวเร็วเมื่อมีอะไรมากระทบจะถูกกระตุ้นได้ง่าย ทำให้เกิดเป็นความเครียด โดยความเครียดที่เกิดขึ้นนั้นนำไปสู่อาการไม่พึงประสงค์ต่างๆ ทั้งร่างกายและจิตใจ เช่น กลัววิตกกังวล กินไม่ได้ นอนไม่หลับ ใคร่ครวญต่อรูปลักษณ์ตนเองบ่อยครั้ง เกิดเป็นความหมกมุ่นครุ่นคิดที่จะทำให้ตนเองหลุดพ้นจากการกลายเป็นคนมีปมด้อยเรื่องรูปลักษณ์จนส่งผลกระทบต่อการใช้ชีวิต

“มาแล้วก็อยู่ โรงเรียนที่ไม่ใช่คนไทยและพื้นฐานคนเหล่านั้นจะมีใบหน้าที่แตกต่างกัน จากคนเอเชียใช้ไหมครับ ทำให้เรารู้สึกว่าทำไมผมไม่เหมือนคนอื่นเรา รู้สึกว่าหน้าตนเองเป็นปกติดี ทำให้ผมเครียดนอนไม่หลับ ใครครวญมีอะไรที่จะทำให้เราหล่อได้เร็วๆ บ้างไหม คิดทุกวัน (เน้นเสียงคือเพื่อนผมเป็นอิสลามเป็นแขกก็จะคมๆ ซึ่งมันต่างกับผมมากถ้าเคยเห็น บีฟอร์ (Before) ผมจะเห็นถึงการเปลี่ยนแปลงพอสมควรก็เลย ตอนนั้นโดนล้อเรื่องเพื่อนสะผมเข้ากลุ่มเพื่อนไม่ได้”

การถูกล้อเลียนจึงเป็นเสมือนกำแพงกีดกันและบีบคั้นให้จรรยากลายเป็นคนเก็บตัวในโลกของตนเองไม่กล้าออกสังคม การต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยว ไร้สังคมและเก็บกด ทำให้จรรยาแสวงหาโลกใหม่ ด้วยการนำพาตนเองเข้าไปอยู่ในโลกหน้าคอมพิวเตอร์ทดแทนโลกสังคมจริงที่ตนรู้สึกว่ามันโหดร้ายและไม่ปลอดภัย เพื่อหลบหลีกและนำตนเองออกจากสังคมแห่งความจริงที่คิดว่าไม่มีใครต้องการ มาจากความรู้สึกว่าตนเองไม่เป็นที่ยอมรับ จึงไม่กล้าแม้จะไปมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ทำให้ผู้ให้ข้อมูลแสดงออกโดยการไม่กล้าเข้าสังคม เลือกที่จะเก็บตัวอยู่บ้านเป็นส่วนใหญ่ ไม่ทำกิจกรรมทางสังคมเหมือนบุคคลทั่วไป อย่างเช่นผู้ให้ข้อมูลรายหนึ่งซึ่งจะใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ในหน้าคอมพิวเตอร์เพื่อหาข้อมูลพัฒนารูปลักษณ์ของตน โดยคิดว่าคอมพิวเตอร์นี้แหละคือโลกของตนที่สามารถจะทำอะไรก็ได้ตามที่ปรารถนา ไม่เว้นแม้แต่การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นโดยไม่ต้องกังวลหรือกลัวการถูกล้อเลียนเกี่ยวกับรูปร่างหน้าตาทำให้รู้สึกปลอดภัยจากการถูกล้อเลียน รู้สึกได้รับการยอมรับ เพราะการสร้างความสัมพันธ์บนโลกอินเทอร์เน็ตไม่จำเป็นต้องเปิดเผย รูปร่างหน้า ลักษณะภายนอก ซึ่งถือได้ว่าเป็นการสร้างสังคมใหม่ในลักษณะการมีปฏิสัมพันธ์เสมือนจริง (virtu-community) ที่สามารถเปิดโอกาสให้ตนเองหลีกเลี่ยงหนีจากโลกความจริงที่แสนจะเจ็บปวดจากการไม่ได้รับการยอมรับ

“คือผมจะเป็น อะเป็นเด็กเก็บกด เขาเรียกว่าอะไรเรื่อดีครับเป็นเด็กขี้เหร่เรียนหนังสือกลับบ้านเล่นคอม แต่นั่นครับการโดนล้อมันทำให้ไม่มีเพื่อน ไม่ได้บอกใครครอบครัวไม่คุย คุยไปก็ช่วยอะไรไม่ได้เป็นเรื่องของเด็ก ผมเนี่ยเดิมทีโลกของผมคือหน้าคอมพิวเตอร์ จะคุยกับเพื่อนในโลกออนไลน์ไม่ต้องเห็นหน้าไม่มีใครล้อ หาข้อมูลพัฒนาหน้าตนเองผมเป็นเด็กขี้เหร่ที่ไม่ออกจากบ้านไปไหน และก็จะอยู่แต่หน้าคอมพิวเตอร์จะมีโลกของผม โดยที่ไม่ใช่คนที่แต่งตัวออกไปข้างนอกไปเดินเล่น”

ในช่วงเวลานั้นจรรยา มักจะใช้เวลาส่วนใหญ่หาข้อมูลเพื่อจะพัฒนาความงามของตนเองให้เป็นที่ยอมรับของคนอื่น จนกระทั่งวันหนึ่งจรรยาได้เห็นการเผยแพร่การทำศัลยกรรมความงามผ่านสื่อ ที่มีส่วนในการสอดแทรกเนื้อหาปลูกฝังค่านิยมเรื่องความงามสร้างได้้อย่างต่อเนื่องผ่านการนำเสนอต้นแบบที่ไม่ใช่แค่ คนธรรมดาทั่วไป แต่สิ่งที่สื่อพยายามนำเสนอให้ได้เสกสรรปั้นแต่งต้นแบบให้เป็น ผู้ที่มีความงามในอุดมคติคือผู้ที่มีความสมบูรณ์แบบทางรูปลักษณ์ที่สามารถสร้างได้ด้วยการทำศัลยกรรมความงาม ทำให้ต้นแบบดังกล่าวกลายมาเป็นต้นแบบในการพัฒนาความงาม เนื่องจากสื่อสามารถเข้าถึงทุกกลุ่มเป้าหมาย ทุกชนชั้น ทุกสถานที่ทุกสังคม จึงสามารถสร้างการรับรู้ทัศนคติของคนในสังคมผ่านต้นแบบอย่างดารา นางแบบ นักแสดงทางโทรทัศน์ วิทยู นิตยสาร หนังสือพิมพ์ รวมทั้งสื่ออิเล็กทรอนิกส์-อินเทอร์เน็ตได้เข้มข้น ประกอบกับความถวิลในการนำเสนอภาพต้นแบบซ้ำๆ ให้เกิดการรับรู้อย่างต่อเนื่อง จึงเป็นการง่ายที่จะตอกตรึงให้จรรยาเห็นดีเห็นงามกับการพัฒนาความงามด้วยการ

ทำคัลยกรรมความงาม ถึงแม้ว่าจรรยายังไม่เคยมีประสบการณ์การทำคัลยกรรมความงามมาด้วยตนเองโดยตรง แต่จากการได้เห็นผลลัพธ์และได้รับรู้เรื่องราวประสบการณ์การทำคัลยกรรมความงามจากคนอื่นที่ประสบความสำเร็จ ทำให้เกิดการเรียนรู้จากการสังเกตหรือรับทราบข้อมูล ซึ่งเป็นบริบทเงื่อนไขสำคัญที่กระตุ้นเร้าความคิดให้จรรยา กลับมามองตัวเอง โดยมีการเปรียบเทียบตัวเองกับคนอื่นจนเกิดเห็นข้อบกพร่องและไม่มั่นใจในรูปลักษณ์ตนเอง พร้อมทั้งสนับสนุนให้เกิดการรับรู้ว่ารูปลักษณ์เปลี่ยนแปลงได้ เพื่อขจัดข้อบกพร่องและเสริมความงามให้เพิ่มมากขึ้น รวมทั้งสร้างความเชื่อเรื่องรูปลักษณ์ที่มีความงามและการยอมรับทางสังคม จนเป็นมูลเหตุจูงใจให้เกิดความต้องการปรับปรุงรูปลักษณ์ หรือเปลี่ยนแปลงพัฒนาารูปลักษณ์ของตน ซึ่งมีอิทธิพลต่อการรับรู้และการให้ความหมายคัลยกรรมความงามในมุมมองของการเติมจุดเด่นปรับลดจุดด้อยของตน

“เออเดิมที่ผมเติบโตในชุมชน ถือว่าบ้านนอกและไม่ค่อยมีอะไรจูงใจให้เกิดการทำคัลยกรรมอะไรหรอกนะ เพียงวันหนึ่งผมว่างก็ดูทีวีดูละครอะไรอย่างเงี้ย เอ๊ะทำไม พระเอกคนนั้นไปทำคัลยกรรมแล้วหน้าตาดีขึ้นจากเดิมเยอะเราตาสว่างเลยเห็นทางออกเห็นดาราคือต้นแบบเอวาะ เขาทำหล่อเราก็ต้องดูดีขึ้นไม่ให้ใครมาล้อเลียนได้ละเพราะเห็นคนอื่นทำมันลบบจุดบกพร่อง คนก็ชมกัน คือผมก็ลองดูตนเองว่าบกพร่องอะไรก็เลยลองทำคัลยกรรมจะได้มีเหมือนคนอื่นเราจะมาเก็บข้อบกพร่องไว้ทำไมให้เป็นกังวล”

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาเขาก็เริ่มมีความต้องการทำคัลยกรรมความงามมากขึ้นโดยในตอนนั้นจรรยาได้ตัดสินใจทำคัลยกรรมความงามโดยหลงเชื่อตามคำโฆษณาของคลินิกคัลยกรรมความงามที่ส่วนใหญ่มักจะนำเสนอภาพของการทำคัลยกรรมความงามในแง่บวกและสร้างภาพให้การทำคัลยกรรมความงามดูเป็นเรื่องง่าย เหมือนการเลือกซื้ออาหารที่แสดงถึงการตอบสนองต่อความงามได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งมาจากกลไกการแข่งขันทางด้านธุรกิจคัลยกรรมความงาม ที่มีการนำเสนอข้อมูลผ่านสื่อต่างๆ โดยสร้างให้ข้อมูลนั้นเป็นสิ่งที่อยู่ใกล้และเข้าใจได้ง่ายมากกว่าข้อมูลในโลกแห่งความจริง นำไปสู่การปลุกฝังความคิดและการรับรู้เกี่ยวกับการทำคัลยกรรมความงามให้เป็นไปตามมุมมองที่สื่อธุรกิจความงามกำหนด ผ่านการนำเสนอให้เกิดภาพจำในแง่บวกจากการเปรียบเทียบภาพต้นแบบให้เห็นความแตกต่างอย่างชัดเจนระหว่างรูปลักษณ์ที่ถูกสร้างจากคัลยกรรมความงามกับรูปลักษณ์ที่มีมาแต่กำเนิดซึ่งเป็นการนำเสนอภาพต้นแบบที่เสมือนจริงโดยไม่ได้เปิดเผยความจริงทั้งหมดในกระบวนการของการทำคัลยกรรมความงามก่อนที่จะมาสู่การเปลี่ยนแปลงเป็นรูปลักษณ์ที่ปรากฏ ทำให้ภาพดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงการส่งผ่านข้อมูลที่พยายามนำเสนอให้การทำคัลยกรรมความงามเฉพาะในด้านบวก จัดการให้คัลยกรรมความงามดูเป็นเรื่องง่าย น่าเชื่อถือและสามารถเกิดขึ้นได้จริง จนกลายเป็นสิ่งดึงดูดใจเร่งเร้าให้เกิดความต้องการทำคัลยกรรมความงามมากขึ้น ประกอบกับในยุคสมัยนั้นการทำคัลยกรรมความงามยังไม่แพร่หลายเท่าปัจจุบัน และความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีทางการสื่อสารและการให้ข้อมูลยังไม่ทันสมัย ทำให้ข้อมูลการทำคัลยกรรมความงามมีน้อยจรรยาจึงไม่สามารถเข้าถึงข้อมูลในการทำคัลยกรรมความงามจากแหล่งอื่นได้ด้วยตนเอง และด้วยช่องว่างของความสัมพันธ์ที่แสดงออกถึงความเลื่อมล้ำในเชิงของอำนาจความรู้ระหว่างจรรยาและแพทย์คัลยกรรมความงาม จรรยาจึงไม่กล้าและกลัวที่จะสอบถามข้อมูลจากแพทย์ ทำให้การรับรู้ข้อมูลการทำคัลยกรรม

ความงามได้อย่างครบถ้วนในทุกมุมมองเป็นไปได้ยาก และจรรยาที่ไม่สามารถขอคำปรึกษาหรือคำแนะนำจากครอบครัวได้ เนื่องจากเชื่อว่าครอบครัวตนเองไม่สนับสนุนเรื่องการทำศัลยกรรมความงามเนื่องจากเห็นว่าเป็นเรื่องที่ไม่จำเป็นทำให้จรรยาจึงตัดสินใจทำศัลยกรรมความงามบนพื้นฐานความรู้ความเชื่อของตนเองโดยไม่คิดจะขอคำปรึกษาหรือขอความคิดเห็นจากคนในครอบครัว เขาได้ใช้เงินเก็บของตนเองจากการทำงานในระหว่างที่เรียนมาทำศัลยกรรมความงาม โดยครั้งแรกเขาเริ่มทำศัลยกรรมความงามบริเวณจมูกที่คลินิกศัลยกรรมความงามใกล้บ้าน

“เมื่อก่อนผมจะเป็น มีเว็บไซต์เล็กๆ ที่มีรายได้จากการซื้อขาย และก็เขียนโปรแกรมทำเว็บถ้าในมหาลัยก็จะมี เอ้ย ช่วงนั้นก็จะมีคอมพิวเตอร์และก็ทำรายงานอะไรอย่างเนี่ยนิดๆหน่อยๆ บางคนทำไม่เป็นอะไรอย่างเนี่ยก็พอมีเงินเก็บอยู่ นะฮะผมไม่ไปบอกพ่อแม่บอกเขาก็ห้ามอยู่แล้วผมรู้ค่าจบจะไปถามเขาทำไม อีกร้อยผมทราบไม่ถึงเลยว่าการทำศัลยกรรมต้องมีกรผ่าตัดต้องมืออะไรที่ ยุ่งยากแต่นั้นมันเป็นจังหวะที่ผมไปซื้อถ้วยเตี้ยอะ ชับมอเตอร์ไซต์ไปซื้อของมันพลาดแค่นั้นเองผมเข้าไปโดยที่ คึกษาข้อมูลมาว่าอ้อทำแล้วโด่ง สมัยก่อนจะไม่มี มาร์วิวนะสภาพหะวะหะวะจะไม่มีเมื่อห้าปีที่แล้วไม่มีเว็บดังโด่งไม่มีเว็บอะไรมาให้ข้อมูลเราว่า ฉันต้องพักฟื้นห้าวันสิบวัน มีแคบิฟอ (before) อาฟ-เทอะ (After) ที่คลินิกเขาฟรีเซนต์แค่นี้เราก็เลยมองว่าเขายังงี้ก็เลยเข้าไปรอ รอมันทำให้ผมรู้สึกเหมือนกับว่าแคไปซื้ออาหารมากินสุดท้ายทำกลับบ้านมันเร็วมากเราอยากได้ข้อมูลไม่กล้าถาม หมอไม่ทันได้ดูด้วยละไม่ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ให้พนักงานเคาเตอร์เรียกจ่ายเงิน เข้ามาหมอก็คัดดูพื้นฐานว่าเราควรทำทรงไหนเข้ากับหน้าเสรีจึ๊บุ๊บุ๊เรียกคิวต่อไปไม่แน่นะนำมาก”

การรับรู้ว่าการทำศัลยกรรมความงามเป็นเรื่องง่าย ประกอบกับการศึกษาข้อมูลที่ไม่ดีพอทำให้จรรยาขาดความรู้ในการดูแลตนเองภายหลังการทำศัลยกรรมความงามภายหลังการทำศัลยกรรมความงามครั้งแรกซึ่งเป็นประสบการณ์ที่ตนเองไม่เคยเผชิญมาก่อน เมื่อต้องกลับมาดูแลตนเองที่บ้านภายหลังการทำศัลยกรรมความงามจรรยาต้องเผชิญกับความเจ็บปวดทุกข์ทรมานรูปลักษณ์กับการที่ร่างกายได้รับผลกระทบจากการทำศัลยกรรมความงามจนเกิดอาการผิวดกตก บวมแดงซ้ำเกิดร่องรอยของการทำศัลยกรรมความงามเพียงลำพังโดยไม่สามารถปรึกษาครอบครัวหรือขอความช่วยเหลือจากครอบครัวได้เนื่องจากจรรยากลัวจะถูกครอบครัวตำหนิ จึงต้องพยายามหลีกเลี่ยงไม่บอกความจริง โดยการหาเหตุผลมาเบี่ยงเบนความสนใจเพื่อไม่ให้บุคคลในครอบครัวรับรู้ว่าคุณไปทำศัลยกรรมความงาม เช่นการประสบอุบัติเหตุ การโดนแมลงสัตว์กัดต่อย เป็นต้น ทำให้จรรยาเกิดความรู้สึกสับสนโดดเดี่ยวและไม่สามารถจัดการอาการดังกล่าวที่เกิดขึ้นได้ ในช่วงเวลานั้นจรรยาจึงเริ่มเข้าใจข้อเท็จจริงของการทำศัลยกรรมความงามว่าเป็นการพัฒนาความงามที่ก่อให้เกิดความรุนแรงต่อร่างกายมากที่สุดเปรียบได้ดั่งการผ่าตัดอย่างหนึ่งซึ่งไม่ต่างจากการผ่าตัดทั่วไปที่มีความยุ่งยาก ซับซ้อน และต้องใช้เวลาในการพักฟื้น การทำศัลยกรรมความงามจึงไม่ใช่การพัฒนาความงามง่ายๆ อย่างที่เคยเข้าใจในช่วงก่อนการทำศัลยกรรมความงามทำให้จรรยาเห็นว่าการศึกษาหาข้อมูลเตรียมความพร้อมก่อนการทำศัลยกรรมความงามเป็นสิ่งสำคัญมากหากต้องการจะทำศัลยกรรมความงามเพิ่มเติม

“ทราบไม่ถึงเลยว่าการทำศัลยกรรมต้องมีการผ่าตัดต้องมีอะไรที่ยุ่งยากต้องเจ็บปวดขนาดนี้หากกลับบ้านมันเร็วมากอ้าวเริ่มระบบผมต้องมาดูแลผมก็สับสนว่าเราต้องเริ่มทำยังไง บอกพ่อแม่ยังไม่เลยครับผมแอบทำตลอด เดิมที่ไม่เลยครับผมทำด้วยความที่ทว่า เก็บเงินเองนะครับก็ทำแอบพ่อแม่โกหกโดนฝังต่ออยู่บ๊อดี้เหตุ เพราะถ้ารู้คงโดนว่า เป็นเด็กอยู่ตอนแรกไม่ทราบก็ได้ว่าอะไรก็บอกเป็นอุบัติเหตุบางเออ ก็เลยอ้อมูรู้ว่ามันเป็นการผ่าตัดอย่างหนึ่งเลยนะเนี่ย จนกระทั่ง มันหาย เราก็อ้อมูเข้าใจมันมันเป็นอย่างงั้นจนกระทั่ง มันหาย เราก็อ้อมูเข้าใจมันมันเป็นอย่างงั้น ที่นี้เราก็ อื่นซิริต ข้อมูลไปมากขึ้นเพื่อหาข้อมูลทำต่อเพราะเริ่มชอบก็เลยอ้อมูรู้ว่ามันเป็นการผ่าตัดอย่างหนึ่งเลยนะเนี่ยคือจะบอกว่าคุณพลาดผมทำโดยที่ยังศึกษา ข้อมูลน้อยด้วยซ้ำ นะ”

ในระหว่างนั้นจรรยาพยายามจะใช้ชีวิตให้เป็นปกติโดยไม่ให้ใครรับรู้ตัวตนเองผ่านการทำศัลยกรรมความงาม โดยจรรยาใช้วิธีการปิดบังอำพรางใบหน้าของตนโดยการใส่หน้ากาก โดยเชื่อว่าการปิดบังใบหน้าจะช่วยอำพรางรูปลักษณ์ที่ผิดปกติของตนได้ ทำให้ตนเองดูไม่แปลกประหลาดจากคนอื่นและจะช่วยให้สังคมไม่ตีตรา เนื่องจากภายหลังการทำศัลยกรรมความงามโดยเฉพาะในระยะแรก จะเป็นช่วงที่รูปลักษณ์ยังแสดงออกถึงผลกระทบจากการทำศัลยกรรมความงาม ทำให้รูปลักษณ์ไม่ปกติแตกต่างจากคนทั่วไปอย่างเห็นได้ชัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริเวณใบหน้าซึ่งเป็นบริเวณที่สามารถสังเกตเห็นได้อย่างเด่นชัดและปกปิดได้ยาก แสดงให้เห็นว่ารูปลักษณ์ได้กลายมาเป็นตัวควบคุมความคิดความรู้สึกของผู้ให้ข้อมูลเอง ทำให้เกิดความรู้สึกอับอาย และไม่มั่นใจเวลาถูกคนอื่นจ้องมอง แสดงให้เห็นถึงความอ่อนไหวต่อสายตาที่จ้องมอง โดยมักคิดว่าการจ้องมองนั้นเป็นการใช้อำนาจในสังคมที่กระทำต่อตน

“อ้อมูตอนนั้นคือผมทำมาทั้งหมดไม่เคยมีการสลับเป็นนะชะ แเค่ยาซาอย่างเตียวมาโดยตลอดทำเสร็จผมก็ปิดแมสไปเรียนไม่ยกมาให้คนรู้เดี๋ยวคนก็จะจ้องมองเราก้อายยังแบบคิดว่าเขาจะมองเรายังไงกับหน้าที่ยังซำบวมอยู่ แต่เราก้อหลีกเลี่ยงไม่ออกจากบ้านไม่ได้ก็พยายามหาอะไรมาปกปิดไม่ให้เป็นที่สังเกตว่าทำศัลยกรรมมา”

นอกจากนี้ยังมีการใส่ใจกับอาหารการกินของตนเองมากขึ้นผ่านความเชื่อที่ได้รับการถ่ายทอดจากคำแนะนำของแพทย์ ประกอบกับความรู้ความเชื่อที่มาจากประสบการณ์แต่ภูมิลำเนาของตนเองซึ่งได้รับการถ่ายทอดมาจากครอบครัว เพื่อน หรือการได้รับข้อมูลข่าวสารจากสื่อต่างๆ ในการบริโภคอาหารที่เกี่ยวข้องกับการหายของแผลซึ่งเป็นความรู้ความเข้าใจและประสบการณ์ที่ได้รับผ่านการถ่ายทอดกันมา โดยมักมีบริบทเงื่อนไขหรือข้ออ้างอิงเป็นการอธิบายถึงผลของความเชื่อนั้นๆ ซึ่งอาจเป็นจริงหรือไม่ก็ได้แต่จรรยาพร้อมจะปฏิบัติตาม เพื่อให้ตนเองมั่นใจและรู้สึกปลอดภัยว่ารูปลักษณ์ของตนเองจะได้รับการดูแลเป็นอย่างดีและจะไม่มีอาการแทรกซ้อนที่เป็นอันตรายตามมาในภายภาคหน้า เพราะกลัวว่าหากฝืนปฏิบัติในสิ่งที่ขัดขวางความเชื่อจะรู้สึกไม่ปลอดภัยเกรงว่าจะเป็นอันตราย ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลและมีผลต่อการหายของแผลเช่นกัน

“ความเชื่อที่มีมาแต่ก่อนฟังๆมาจากคนอื่นก็ให้กินที่ไม่ใช่ของหมักดองที่ไม่ทำให้ฟังผิดมีการสร้างมากผิดปกติแค่นั้นก็มีเบื้องต้นที่ตามหลักพื้นฐานของการรักษาแผลทางแพทย์เขาก็จะแจ้งมาเบื้องต้นหลีกเลี่ยงการรับประทานอาหารแค่นั้นเอง”

และเมื่อรูปลักษณ์เป็นปกติหายจากการได้รับผลกระทบของการทำศัลยกรรมความงาม จรูญเริ่มมองเห็นได้ถึงการเปลี่ยนแปลงของรูปลักษณ์ แต่จรูญกับรู้สึกว่าคุณเองไม่ได้รับการตอบสนองจากบุคคลรอบข้างอย่างที่คาดหวังไว้ เนื่องจากรูปลักษณ์มิได้หมายถึงภาพสะท้อนให้เห็นในกระจกเงา หากแต่หมายถึงความรู้สึกที่รับรู้ว่ารูปลักษณ์ของตนเองเป็นอย่างไรในสายตาคนอื่น รูปลักษณ์จึงมักจะถูกกำหนดขึ้นจากการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น แล้วนำมาสู่การประเมินรูปลักษณ์ของตนเองตามความคิดของตนเองดังนั้นการที่สังคมไม่มีปฏิริยาการชื่นชมและยอมรับรูปลักษณ์ของตนเองเหมือนเคยภายหลังการทำศัลยกรรมความงาม จรูญจึงตีความไปว่ารูปลักษณ์ของตนเองยังไม่มีเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมโดยใช้ปฏิริยาของสังคมที่มีต่อตนเองเป็นเหมือนเครื่องยืนยันให้จรูญมีการรับรู้ต่อรูปลักษณ์ของตนเช่นนั้นเพราะตนเองทำจุกเพียงอย่างเดียว

“เดิมที่ครั้งแรกเนี่ย มันไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงมากนักนะ คือผมไม่มีเลยก็เลยรู้สึกว่ามันเปลี่ยนแปลงแบบมีมิติขึ้นมาแต่ไม่ถึงมากไม่มีคนทักไม่มีคนรู้เลยว่ามันดีขึ้นเสียเงินไปแต่ไม่เปลี่ยนเลยจะทำไมทำใหม่จะจุกอย่างเดียวไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงมากนักนะ คนจะมองว่าผมมครีบ”

แต่ถึงอย่างไรการได้ผ่านประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงามครั้งแรกมาด้วยตนเอง ด้วยผลลัพธ์ที่ได้สะท้อนให้เห็นว่ารูปลักษณ์ของตนเองมีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นได้ด้วยการทำศัลยกรรมความงาม สร้างให้จรูญเกิดการรับรู้เชิงบวกต่อการทำศัลยกรรมความงามและมีมุมมองต่อรูปลักษณ์ของตนเองเปลี่ยนไปจากเดิม โดยมองว่ารูปลักษณ์ไม่ใช่สิ่งที่ธรรมชาติสามารถสร้างได้เพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่รูปลักษณ์นั้นคือวัตถุที่สามารถปรับปรุงพัฒนาและเปลี่ยนแปลงให้เป็นดังความต้องการด้วยอำนาจของเงิน เหมือนเป็นการถูกหลอกล่อให้ติดกับของสังคมบริโภคนิยมที่ขายความสวยงามจากการจับจ่ายใช้สอยและบริโภคทำให้จรูญรับรู้ว่าการทำศัลยกรรมความงามเป็นวิธีการที่สามารถใช้เจรจาต่อรองกับธรรมชาติในการปรับเปลี่ยนรูปลักษณ์ร่างกายให้เข้าใกล้กับความงามในอุดมคติได้ จึงนำไปสู่ความต้องการความงามที่เพิ่มมากขึ้นตามมาดังคำกล่าวที่ว่า “ไถ่ถามเพราะชน คนงามเพราะ เสริม เติม แต่ง” สะท้อนให้เห็นว่าการทำศัลยกรรมความงามเป็นการเสริมแรงให้เกิดการประเมินตนเองในด้านลบมากยิ่งขึ้น

“กลับกลายเป็นว่าเรารู้สึกว่าใบหน้าเราเปลี่ยนแปลงขึ้นเริ่มรู้สึกตื่นต้นกับความเปลี่ยนแปลงที่เราสามารถทำได้นะฮะบางคนเกิดมาเป็นอย่างนั้นก็ไม่รู้สึกตื่นต้นอะไรแต่สำหรับเราเราสามารถดิไซล์มันได้ ดิไซล์หุ่นดิไซล์ทุกอย่างได้ อะเราก็เลยเริ่มมาทำทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นจัดฟัน ทำหน้าทำทุกอย่างทำหมดครับเราก็เลย อยากที่จะเพิ่มเติมมันเป็นเพราะความไม่พอ เหมือนวันนี้ผมมีที่มันหนึ่ง คิดว่าพอแล้วอยู่ดีๆผมคิดว่าอยากมีแขนหนึ่งซึ่งผมทำได้ตัดสินใจที่จะทำมัน”

จึงนำมาสู่การทำศัลยกรรมความงามในครั้งต่อมา โดยในครั้งนี้จรูญได้นำประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงามในครั้งแรกที่ได้รับมาปรับปรุง โดยเฉพาะเรื่องการหาข้อมูลเพราะเห็นว่าการข้อมูลก่อนการทำศัลยกรรมความงามเป็นสิ่งสำคัญจะช่วยให้การลดความกลัว ความสับสนและช่วยให้สามารถดูแลตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยจรูญเริ่มเห็นว่าข้อมูลการทำศัลยกรรมความงามที่ได้จากการเผยแพร่ผ่านการประชาสัมพันธ์และโฆษณาการทำศัลยกรรมความงามนั้นเป็นช่องทางในการทำการตลาดให้แก่ธุรกิจความงาม ที่นำมาใช้ในการแข่งกัน

เพื่อแย่งลูกค้า ไม่ว่าจะเป็นการโปรโมทให้ดารามาเป็นต้นแบบ การมอบส่วนลดแลกแจกแถม เพื่อดึงดูดใจให้มีความต้องการที่จะมาทำศัลยกรรมความงาม จรรยาจึงไม่เชื่อถือข้อมูลที่มาจากสื่อต่างๆ โดยรับรู้ข้อมูลที่มาจากโลกโซเชียลหรืออินเทอร์เน็ต อาจจะเป็นกลยุทธ์ทางการตลาดที่มีผลประโยชน์เข้ามาเกี่ยวข้อง ทำให้มีการปลอมแปลงข้อมูลและสามารถบิดเบือนข้อมูลจากความเป็นจริงได้ง่าย ข้อมูลจึงขาดความน่าเชื่อถือ โดยจรรยาหันมาเชื่อถือข้อมูลที่มาจากการแนะนำของผู้คนใกล้ชิดที่มีประสบการณ์มากกว่า นอกจากจะได้รับข้อมูลโดยตรงยังได้เห็นผลงานของแพทย์ด้วยตาของตนเอง การได้ข้อมูลด้วยวิธีการดังกล่าวจึงเป็นข้อมูลที่ปราศจากผลประโยชน์แอบแฝง เนื่องมาจากการสื่อสารมิได้กระทำเพื่อการค้าและอยู่นอกเหนือการควบคุมของเจ้าของเพราะคนส่งข้อมูลเองก็ไม่มีส่วนได้ส่วนเสียอะไรกับการตัดสินใจในการทำศัลยกรรมความงามนั้นเลยนั่นๆเลย

“สมัยก่อนเป็นข้อมูลฟรี แต่ตอนนี้เป็นบิสซิเนสจริงจังแล้วเนี่ย ดูจากผลงานที่ผ่านมาเป็นส่วนใหญ่แล้วจะไม่เชื่อการรีวิวคลินิกแต่ละที่ ด้วยจะเชื่อการรีวิวจากคนที่เคยทำมาก่อนหน้านั้นมากกว่าเพราะเขาจะพูดกันตรงๆเลยว่า สวยหรือไม่สวย มันโอเคหรือไม่โอเคตามคลินิกเขาจะรีวิวในส่วนที่สวย ในส่วนที่พลาดในส่วนที่ฟังเขาจะไม่เอามาให้เราดู เพราะฉะนั้นเราจะไม่รู้แต่ถ้าเราถามเพื่อนที่เคยทำมาก่อนกับที่นี้ ถ้ายิ่งเพื่อนบอกกับเราตรงๆว่ามันดีหรือไม่ดี มันมีข้อเสียด้านไหนเขาจะบอกเราตรงๆ”

นอกจากนี้ยังเรียนรู้ว่าการทำให้ความหมายในความงามของแพทย์และของคนที่มีความแตกต่างกันจะส่งผลต่อผลลัพธ์ของการทำศัลยกรรมความงามความงามที่อาจจะไม่ตรงกับความต้องการของตนเอง เนื่องจากลักษณะของความงามมีความเป็นนามธรรมสูงและขึ้นอยู่กับความพอใจเป็นหลัก จรรยาเรียนรู้ว่าตนเองไม่ควรกลัวที่จะการพูดคุยและกล้าที่จะสอบถามข้อมูลพร้อมกับแจ้งความต้องการความงามที่ตนต้องการให้แพทย์รับทราบเพื่อปรับการรับรู้และการให้ความหมายของความงามให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ซึ่งจะเชื่อมโยงไปสู่การพึงพอใจในผลลัพธ์ของการทำศัลยกรรมความงามและไม่หวนกลับมาแก้ไขซ้ำไปซ้ำมา สะท้อนให้เห็นถึงการให้ความสำคัญในการเตรียมตัวก่อนการทำศัลยกรรมความงามในการหาข้อมูลและการลดความเหลื่อมล้ำในเชิงอำนาจของความรู้ในการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างแพทย์และตนเองเพื่อให้ตนเองพึงพอใจในผลลัพธ์การทำศัลยกรรมความงามโดยไม่ต้องมีการแก้ไขเพิ่มเติมตามมา

“คือเขาทำได้ดีนะครับ เพียงแต่ว่าอาจจะไม่ใช่ในสเป็ค ดังนั้นเพียงแค่ว่าเราต้องบอกสเป็คที่เราต้องการให้เขาเพื่อที่จะให้ได้ตามสเป็คเราถ้าทำ ก็อยู่ที่ว่าเราคุยกับหมอมันอยู่ที่สเป็คเรามากกว่าบางที่เรามองแบบนี้คือที่เราชอบแต่หมอมองว่า ทำแบบนี้จะดีกว่า ถ้าเราเชื่อแพทย์จะไม่ได้ดังที่ใจเราต้องการเราก็อยากจะทำใหม่ไปเรื่อยๆ ก็ต้องทำที่เราอยากได้สเป็คของเรา และก็ต้องให้มันได้จะได้ไม่ต้องแก้บ่อยๆ”

ภายหลังการทำศัลยกรรมความงามหลายๆครั้งต่อมา จรรยาเริ่มสามารถดูแลตนเองได้สะท้อนให้เห็นถึงความคุ้นเคยและสามารถดำรงชีวิตอยู่รวมกับการทำศัลยกรรมความงามได้อย่างเป็นปกติการทำศัลยกรรมความงามจึงไม่ต่างจากกิจกรรมอื่นๆในชีวิตของจรรยา เนื่องจากการผ่านประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงามแต่ละครั้งทำให้จรรยาเกิดการเรียนรู้ต่อปัญหาที่เกิดขึ้น ซึ่งเป็นการเรียนรู้ด้วยตนเองผ่านประสบการณ์ตรง การได้ลงมือ

แก้ปัญหาต่างๆด้วยตนเอง ช่วยให้เกิดความรู้ความเข้าใจในการทำอัลยกรรมความงามมากยิ่งขึ้นจนเกิดรูปแบบในการเผชิญปัญหา ไม่ว่าจะเป็นการเรียนรู้อะไรก็ตามที่ประสบความสำเร็จ มีความสามารถและมั่นใจว่าจะดูแลตนเอง ความวิตกกังวลหวาดกลัวจึงลดลงเพราะสามารถคาดการณ์อนาคตที่จะเกิดขึ้นได้ส่งผลให้ไม่เกิดซึ่งจินตนาการทางด้านลบ เพราะการเรียนรู้อะไรก็จะเกิดขึ้นได้ทันทีเมื่อได้รับประสบการณ์ตรงหรือลงมือทำด้วยตนเอง (Learning by doing) การลงมือทำด้วยตนเองจะทำให้ได้ความรู้จากกระบวนการที่เข้าไปพร้อมๆกันทำให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ตามแนวทางที่เหมาะสมของตนเอง

“อิม คือช่วงที่ทำบ่อยๆมันเหมือนอยู่ในอินเนอร์ แต่ตอนที่ทำใหม่ก็จะทิ้งระแวงเจ็บ จนบางที่ผมทำปิดฟรุ้งนี้มันก็หายเองแค่วันเดียวอะกินยา”

และผลจากการทำอัลยกรรมความงามแต่ละครั้งทำให้จรรยาเห็นการเปลี่ยนแปลงของสังคมที่มีต่อตนเองตามหวังมากขึ้นจากการที่ผู้คนรอบข้างให้ความสนใจและชื่นชมรูปลักษณ์ของจรรยา ทำให้จรรยารู้สึกว่าตนเองมีตัวตนในสายตาของผู้อื่น ส่งผลให้จรรยาเริ่มมองต่อตนเองที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม เชื่อมโยงไปสู่การสร้างความรู้สึกรักภูมิใจในตนเอง และทำให้มองเห็นคุณค่าในรูปลักษณ์ของตนเองมากขึ้น ซึ่งเป็นการแสดงตัวตนทางสังคมผ่านการใช้รูปร่างหน้าตาเป็นเครื่องมือ การได้รับการยอมรับว่าเป็นผู้ที่มีความงาม จึงเป็นความเชื่อที่ส่งเสริมให้การมีความงามเป็นเสมือนอำนาจและเป็นพลังไปสู่หนทางแห่งความสำเร็จในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านการยอมรับ ความโดดเด่น ทำให้จรรยากล้าที่จะออกสู่สังคม การทำอัลยกรรมความงามจึงเป็นเหมือนการทำลายกำแพงที่ปิดกั้นจรรยาในโลกภายนอกออกไปอย่างหมดสิ้นเนื่องจากรูปลักษณ์เป็นเหมือนเป็นฉากหน้าที่สร้างความประทับใจทำให้สังคมเกิดการยอมรับในตัวตนการมีรูปลักษณ์ที่ดีจึงเป็นสิ่งดึงดูดใจให้ผู้พบเห็นไม่ว่าจะเป็นเพศหญิงหรือเพศชายให้เข้ามาปฏิบัติสัมพันธ์ด้วย รูปลักษณ์ที่มีความงามจึงมีความเกี่ยวพันกับเรื่องการให้คุณค่าการตีความหมายรวมถึงความรู้สึกนึกคิดที่มีความซับซ้อนอยู่ภายในชีวิตทางสังคมเพื่อให้เป็นที่ยอมรับ ซึ่งเป็นสิ่งที่มนุษย์ทุกคนต้องการตามความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ เพราะมนุษย์มักจะแสวงหาความสุข ความพอใจในการอยู่ร่วมกับผู้อื่น ทำให้บุคคลต้องมีการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน

“และหลังจากทำเริ่มที่จะออกสังคมเริ่มรู้สึกว่าข้างนอกมันมีอะไรมากมายพอเราหน้าตาดีครั้งหนึ่ง ระดับหนึ่งมันก็เลยเริ่มเห็นเพื่อนฝูงทุกอย่างแปลกไปหมดรู้สึกชีวิตมันแปลกจังเลยคนที่เข้ามาสนใจเราจากที่เราเคยมองว่าเราชี้เหราก็เริ่มเห็นว่าหน้าตาดีขึ้นมีผลอย่างมากเลย ก็เคยรู้สึกว่าเราดูดีก็อาจจะเป็นทุกคนได้ที่รู้สึกว่ามีคนสนใจเราแล้วรู้สึกดีเป็นทุกคน ก็รู้สึกดี เริ่มมีคนนู่นคนนี่สนใจก็รู้สึกดี มาชอบมาคุยเราเราเลยต้องดูแลตนเองพัฒนาและรักษาไว้ คือถ้ามองเมื่อก่อนผมชี้เหรามากนะฮะ ถ้าเทียบกันจากการทำแล้ว ก็จะเป็นว่าเริ่มมีคนมาชอบมากขึ้นในวัยเรียนอย่างคนนี้เราอะไรอย่างงี้คนสนใจเรา”

การที่จรรยาเป็นที่สนใจและมีคนรู้จักมากขึ้น โดยเฉพาะความสนใจในประสบการณ์การทำคัลยกรรม ความงามของจรรยา ที่สามารถเปลี่ยนรูปลักษณ์ของจรรยาให้ดีขึ้นซึ่งนำไปสู่การมีโอกาสไปทำงานในวงการบันเทิงซึ่งเป็นอาชีพที่ต้องใช้องค์ประกอบด้านหน้าตาเป็นหลัก นอกจากนี้จรรยายังใช้ประสบการณ์การทำคัลยกรรมความงามของตนเองและรูปลักษณ์เป็นใบเบิกทางไปสู่การสร้างอาชีพใหม่เพื่อสร้างรายได้ให้กับตนเองอีกทางหนึ่ง เนื่องจากในอดีตการทำคัลยกรรมความงามยังไม่ได้รับความนิยมและไม่มีใครกล้าที่จะเปิดเผยเรื่องการทำคัลยกรรมความงามเหมือนจรรยามาก่อน ทำให้การเปิดเผยรูปลักษณ์และประสบการณ์การทำคัลยกรรมความงามของจรรยาเป็นที่สนใจของสังคมอย่างมากโดยสังคมได้ยกย่องให้จรรยาเป็น ภูตตอบปัญหาการทำคัลยกรรมความงาม ซึ่งเป็นหน้าที่ที่ต้องให้คำแนะนำและเป็นที่พักพิงให้กับผู้ที่สนใจทำคัลยกรรมความงาม ทำให้จรรยาสามารถสร้างรายได้ในการดูแลเว็บไซต์เกี่ยวกับการทำคัลยกรรมความงามระดับประเทศ จรรยาจึงเห็นว่า รูปลักษณ์นั้นเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่น่าไปสู่อาชีพและรายได้ตามมาไม่ต่างจากศักยภาพด้านอื่นๆ ที่สามารถแปรรูปเป็นทุนทางเศรษฐกิจวัฒนธรรมและสังคมได้ นอกจากนี้การมีความงามยังสร้างความรู้สึกมั่นคงทางเศรษฐกิจและความมั่นคงในชีวิตให้กับตนเองได้อีกด้วย

“ช่วงนั้นก็มาถ่ายรายการ เยอะมากเลยนะรับรายการเกมส์โชว์ทีวีโชว์ สัมภาษณ์เยอะอะครับจนเราก็มีโมเดลลิ่งกับบอกว่าถ้าเราสายวงการบันเทิงก็น่าจะได้เนาะถามตอบมีแต่เรื่องคัลยกรรมล้วนๆเรื่องผ่าตัดล้วนๆ ผมพูดอะไรใครก็จะเชื่อหมดเพราะว่าออกรายการมาเยอะคนก็แบบไม่รู้จะปรึกษาใครอะ อืมเราเป็นภูตด้านนี้เลยก็ว่าได้คือก็มีช่วงหนึ่งที่ผมเป็นแอดมินเว็บคัลยกรรมระดับประเทศ ก็เริ่มจากการชื่นชอบ และเริ่มเข้าไปช่วยงานกลับกลายเป็นว่าเราได้ไปคลุกคลีกับมันไปเลยแล้วเราก็เลยรู้ว่าเรามีการเปลี่ยนแปลงเรื่องอะไรอะแล้วก็มีพีตแบกที่ดีเราก็เลยอยากที่จะทำให้มันดีขึ้นกว่าเดิมไปเรื่อยๆครับ”

การที่ต้องมีอาชีพในวงการบันเทิงและยังถูกยกย่องให้เป็นภูตหรือผู้รู้ด้านการทำคัลยกรรมความงามจนเกิดอาชีพใหม่ในการดูแลเว็บไซต์การทำคัลยกรรมความงาม ทำให้จรรยาเห็นว่าความงามเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของอาชีพบางอาชีพโดยเฉพาะอาชีพที่จรรยาทำอยู่ซึ่งเป็นอาชีพที่ต้องใช้รูปลักษณ์ในการสร้างจุดสนใจเพื่อเพิ่มมูลค่าของสินค้า ทำให้รูปลักษณ์ที่มีความงามเป็นสิ่งจำเป็นหรือเป็นสิ่งที่ต้องพึ่งพาอำนาจในการต่อรอง เพื่อแข่งขันให้ตนเองได้รับโอกาสและเป็นผู้เลือกในงานมากกว่าคนอื่น ทำให้จรรยาไม่สามารถยินยอมที่จะให้รูปลักษณ์ของตนเองมีความงามด้อยกว่าคนอื่นได้ ทำให้ต้องมีการประเมินรูปลักษณ์ของตนโดยอ้างอิงจากรูปลักษณ์ผู้อื่นอยู่เสมอ และมักจะเฝ้าระแวงระวังไม่ให้คนอื่นมีความงามมากกว่าตนเอง เพื่อลดความรู้สึกกลัว วิตกกังวล และไม่มั่นคงในงานออกไป จึงต้องมีการปรับปรุงรูปลักษณ์ของตนที่ปรากฏต่อสายตาผู้อื่นให้มีความงามมากกว่าคนอื่นอยู่ตลอดเวลา จรรยาจึงต้องวนเวียนอยู่กับการแข่งขันโดยใช้หน้าตา เป็นการตอกย้ำให้จรรยายึดติดกับการพัฒนารูปลักษณ์ให้มีความงามมากกว่าอาชีพอื่นและไม่สามารถยอมรับได้หากใครจะมีความงามมากกว่าตนเพราะนั่นหมายถึงการสูญเสียโอกาสในอาชีพ ทำให้จรรยาจะมีการเปรียบเทียบรูปลักษณ์ตนเองกับบริบทแวดล้อม เพื่อประเมินศักยภาพและโอกาสในการทำงานของตนอยู่เสมอ โดยที่ไม่รู้ว่าการเปรียบเทียบจะยิ่งทำให้มีการประเมินรูปลักษณ์ของตนเองแยกจากความเป็นจริง เนื่องจากการรับรู้ต่อรูปลักษณ์เป็นความคิดภายในจิตใจที่มีต่อตนเองที่มักได้รับอิทธิพลมาจากแรงผลักดันภายในตนและปฏิกิริยาจากบริบทแวดล้อมภายนอก ทำให้การรับรู้ที่มีต่อรูปลักษณ์ตนเอง

เปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลาดังนั้นจะเห็นได้ว่าการประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับความงาม ผู้ที่ประกอบอาชีพดังกล่าว มักจะถูกสังคมคาดหวังจากว่าต้องเป็นผู้ที่มีความงามและเป็นต้นแบบของความงามให้บุคคลอื่นได้ทำให้ต้องพยายามรักษาบทบาทและความคาดหวังรวมถึงโอกาสในการทำงาน ซึ่งเป็นบริบทเงื่อนไขที่เชื่อมโยงนำไปสู่การทำคัลยกรรมความงามอย่างไม่สิ้นสุดตามมา

“อืม อาจจะเป็นเพราะว่าเราไม่พอใจ เพราะถือว่าไม่ออกมาทีเดียว พอวันหนึ่งคนทำมีคนหลังที่ออกมาแล้วมันดีกว่า เราเลยรู้สึกว่ายเราต้องทำ แล้วถ้าเราวิ่งแรงแรงก็ต้องแข่งด้านหน้าตาไม่ทำไม่ได้ละผมก็มีเพื่อน ได้รู้จักเพื่อนในกลุ่มวัยตนเองในกลุ่มคนที่ วิ่งแรงแรงพวกนี้ก็เลยอยู่กับเขาโดยที่ไม่รู้ว่าฉันชอบจริงหรือเปล่า หรือเป็นเพราะด้วยที่ตัวเราอยู่ในสภาวะนี้มันก็แค่ถ่าย แต่ก่อนก็โอเคเด็กๆคนหนึ่ง”

และการมีรูปลักษณ์ใหม่เป็นเสมือนการสร้างโลกใหม่ ซึ่งจะนำไปสู่การใส่ใจลักษณะภายนอกของตัวเองให้ดูดีอยู่เสมอ จรรยาจึงมักจะสนใจใส่ใจตัวเองมากขึ้น โดยจะชอบส่องกระจกและมีความสุขที่ได้เห็นรูปลักษณ์ของตนเอง จนกลายเป็นความหมกมุ่น และถูกจองจำให้หลงใหลในความงาม โดยยึดโยงความงามไว้กับความสุขและความภาคภูมิใจ นำไปสู่ความเชื่อว่าการงามเป็นสิ่งแสดงคุณค่าของตนที่สังคมจะยอมรับจรรยาจึงเริ่มหลงระเห็จกับรูปลักษณ์ของตนเองเกิดความลำพองใจในรูปลักษณ์ของตนเองว่าดีกว่าใครจนพยายามต้องการจะรักษาความรู้สึกนี้ไว้จึงหันเหและไขว่คว้าความสุขจากการจัดการความงามของตนเองตลอดเวลาจนอาจหลงลืมหรือไม่สนใจกับสิ่งอื่นรอบตัว จนทำให้เกิดผลกระทบกับครอบครัวและสัมพันธภาพของเพื่อน ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวอาจนำไปสู่บุคลิกภาพแบบหลงตัวเอง (narcissistic personality disorder)

“ช่วงที่อะไรหลายอย่างแม่ป่วยไม่ได้สนใจกลับบ้าน แล้วผมรู้สึกว่ายผมมาอยู่จุดนี้ได้ยังไงเพราะอะไรเพราะผมทำหน้าที่แล้วก็ผมหลงระเห็จ ตัวเองหรือเปล่าจนผมไม่ได้สนใจอะไรทุกอย่างที่เข้ามาในชีวิต ผมมีความภูมิใจขึ้นชมหน้าใหม่ แบบมันดีขึ้นอะไรเนี่ยมันเป็นสิ่งที่ตนเองไม่เคยได้รับมันตื่นตาตื่นใจกับสิ่งที่เข้ามาไม่ว่าจะเป็นเรื่องงาน เรื่องเงินผมไม่สนใจไปทำกิจกรรมกับเพื่อนเหมือนเดิม ก็หน้าตาผมเปลี่ยนไปผมมีชีวิตที่แตกต่างจากเดิมในสังคมใหม่”

จรรยาจึงมักจะมีการเปรียบเทียบรูปลักษณ์ของตนเองกับผู้อื่นอยู่เสมอเพื่อเป็นแหล่งข้อมูลที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการสำรวจตรวจตราตนเอง การที่จรรยาจะมีการเปรียบเทียบรูปลักษณ์ตนเองกับผู้อื่นจะนำไปสู่การหาข้อมูลและเห็นรูปลักษณ์ของผู้อื่นเป็นเครื่องชี้แนะหรือเป็นตัวแบบให้ผู้อื่นให้ข้อมูลเปรียบเทียบ ในการจัดการกับรูปลักษณ์ของตนเองในอนาคต แสดงให้เห็นถึงเบื้องหลังนั้นมาจากการไม่มั่นใจว่ารูปลักษณ์ของตนเองมีความงาม จึงเกิดความลึกลับสลับกลายเป็นความวิตกกังวล และพยายามหาทางออกโดยการสำรวจตรวจตรารูปลักษณ์ตนเอง เพื่อหาจุดบกพร่องในการพัฒนารูปลักษณ์ของตนให้เป็นที่ไปตามต้นแบบที่เปรียบเทียบ

“ก็มอแงนะ ว่ามูมนี่เป็นอย่างไร มูมนี่เป็นอย่างไร คือมันมีหลายมูม ถ้าเจอคนที่ดูดีมากก็จะมาเปรียบเทียบกับเรา เราก็จะส่องเปรียบเทียบหน้าเราว่าเป็นเพราะอะไร หน้าเราจะทำได้ไหมแบบนั้น”

และยังนำมาสู่การสำรวจตรวจตราบุคลิกบ้อยครั้ง โดยจรรยาเชื่อว่าจะช่วยลดความวิตกกังวลลงเกี่ยวกับบุคลิกของตนเองลงได้ ส่วนหนึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความกังวลที่มีต่อบุคลิกของตนเองเกิดเป็นการหมกมุ่นเกี่ยวกับบุคลิกของตนเอง จนเกิดอาการย้ำคิดย้ำทำจดจ่อหาข้อตำหนิหรือข้อบกพร่องตามการรับรู้ของตนเองอยู่ตลอดเวลาเพื่อเป็นการยืนยันให้ตนเองมั่นใจว่า บุคลิกของตนเองที่ผู้อื่นมองเห็นเป็นบุคลิกที่มีความงามตลอดเวลา หรือพยายามหาข้อบกพร่องเพื่อมาทำการแก้ไขให้กลายเป็นผู้มีความงามสมบูรณ์แบบ ในการส่องกระจกแต่ละครั้ง จรรยาจะรู้สึกที่ตนเองมีความมั่นใจมากขึ้นจึงส่งเสริมให้มีการส่องกระจกเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ จนกลายเป็นการติดโดยไม่รู้ตัว แต่แท้จริงแล้วการส่องกระจกบ่อยครั้งเป็นการแสดงออกถึงความไม่มั่นใจและวิตกกังวลเกี่ยวกับรูปร่างหน้าตาของตนเองอยู่เสมอ เนื่องจากการส่องกระจกจะยิ่งทำให้เกิดการหมกมุ่นเกี่ยวกับบุคลิกของตนเอง จนเกิดอาการย้ำคิดย้ำทำจดจ่อหาข้อตำหนิหรือข้อบกพร่องตามการรับรู้ของตนเองอยู่ตลอดเวลา

“พฤติกรรมผมติดกระจกมากเลย คือชอบส่องคือเจอกระจกชอบส่องคือเสียนุคลิกคือเรามองอยากรู้ว่าหน้าเราเป็นยังไงจะดีไหมคนอื่นจะมองเห็นอย่างไร เราก็ส่องบ้างที่หาข้อบกพร่องในการแก้ไขบุคลิกตนเองเพื่อให้ดูดีตลอดไป”
(จรรยา)

นำมาสู่การตระเวนหาที่ทำคัลยกรรมความงามเพิ่มเติมโดยความเชื่อที่ว่า สวยด้วยแพทย์ ได้เข้ามาฝังในความคิดความรู้สึกของผู้ให้ข้อมูล ทำให้เกิดการหลงเชื่อและปฏิบัติตามโดยไม่มี ความหวาดระแวงหรือหวาดกลัว ผลกระทบที่จะตามมาจากการทำคัลยกรรมความงาม เนื่องจากการยอมรับในอำนาจทางความรู้ของแพทย์ที่จะช่วยสามารถจัดการได้ทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นความงาม ความปลอดภัยและความเสี่ยงต่างๆ ที่สามารถจะฝากความหวังและฝากชีวิตไว้ให้ขึ้นอยู่กับวิจารณญาณและความรู้ความชำนาญของแพทย์ในการใช้ความรู้จัดการความงาม เนื่องจากแพทย์ ซึ่งเป็นวิชาชีพที่มีความเชี่ยวชาญพิเศษที่มักจะได้รับการยอมรับในอำนาจของการเป็นผู้มีความรู้ทางวิทยาศาสตร์ทางการแพทย์ที่สามารถนำมาใช้ในการจัดการเปลี่ยนแปลงบุคลิกได้ ความสัมพันธ์ของแพทย์กับผู้ที่จะมาทำคัลยกรรมความงามจึงมักจะมีลักษณะเลื่อมล้ำทางอำนาจ เพราะแพทย์เป็นวิชาชีพที่ต้องผ่านการศึกษามาอย่างยาวนาน และมีความเฉพาะเจาะจงในวิชาชีพทำให้แพทย์เป็นผู้ที่ได้รับการยอมรับอย่างเป็นทางการในการประกอบวิชาชีพ โดยแพทย์ผู้ที่ผ่านการศึกษาเฉพาะทางที่เกี่ยวข้องจึงจะสามารถทำคัลยกรรมความงามได้ แพทย์จึงมักได้การอนุญาตให้สำรวจตรวจตราใบหน้าเพื่อสร้างความงาม โดยการใช้ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์การแพทย์และมุมมองของแพทย์มาเป็นมาตรฐานเพื่อจำแนกใบหน้า ทำให้จรรยาคล้อยตามการตัดสินใจของแพทย์และเห็นพรัองว่าบุคลิกของตนเองเป็นเช่นนั้นจริงๆ จึงดำเนินการปฏิบัติตามคำแนะนำของแพทย์อย่างไม่มีข้อกังขา

“เดี๋ยวนะตอนนั้นพอเริ่มทำบ๊อบ ก็เริ่มที่จะแก่นั่นแก่นี่คือแก้ไขเรื่อยคือเราศึกษาข้อมูลก็ผิดๆถูกๆ ลองผิดลองถูกมา โดยตลอดคือผมทำทุกอย่างอะซะ (หัวเราะ) คือ ตอนแรกผมทำจุกบ๊อบก็ไม่ได้มีท่าเก๋ที่เราอยากได้แบบไหน ก็คือทำก็คือทำบ๊อบเราก็มาดูทำไมเราได้แค่นี้ก็มาดูแบบๆ ก็เลยแก้ก็มีช่วงหนึ่งที่เฟอร์เฟด ทุกอย่างเฟอร์เฟดแล้วก็ดูดี จนกระทั่งผมมากรุงเทพฯ แล้วเจอคลินิกหนึ่ง ขอไม่เอ่ยชื่อ เขาก็ว่าแก้ใหม่แล้วมันจะดีขึ้น ผมก็เอ่ยก็เชื่อก็มัครั้งหนึ่งที่เสียหายคือไม่ชอบคางยาวไปรู้สึกตนเองเสียเงินเสียเวลากลับการที่ผิดพลาดก็กลับไปหมอมเดิมหมอมเดิมก็น้อยใจ ก็เลยลองแก้ให้ใหม่ก็เปลี่ยนมาเยอะมากสูญเงินไปเยอะ”

“เสียทำ เื่อไม่เรื่องของ การชักชวน หมอบอกอันนั้นผมทำได้คุณจะเป็นพระเอกเลย อะโรยอย่างนี้ครับ ทันทึเลยครับ ทำเลย ก็แล้วหมอกะทึเขาบอกว่า เอ๊ยจุมกยูมันดูเป็นผู้ชายไปควรแก่ ด้วยความที่เรอบอกยังงี้ก็ได้หมอบอกดูให้หน้าหวานอะ ก็นั่นแหละเราควรเอาปลายลงนิตหนึ่งและทำปลายให้มันเซตๆ มันคือทรงบาร์บีโลอะโรยอย่างนี้ เพื่อให้หน้าหวาน จบพอ”

นอกจากนี้ยังพบว่าระยะเวลาผ่านไปค่านิยมความงามของสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงไปไม่ถาวรประกอบกับรูปทรงของวัสดุอุปกรณ์ที่มีผลต่อการออกแบบอวัยวะนั้นๆอาจล้าสมัย ไม่สอดคล้องสัมพันธ์กับค่านิยมความงามของสังคมในปัจจุบัน ทำให้จรรยาทวนกลับมาทำคัลยกรรมความงามเพื่อความต้องการที่จะได้มาซึ่งความงามตามอุดมคติ โดยวิวัฒนาการของการทำคัลยกรรมความงามไม่เพียงแต่พัฒนาจัดการเพียงแค่ความงามภายนอกเท่านั้น แต่ยังแฝงไว้ด้วยอำนาจในการถ่ายทอดกล่อมเกลาคิดของคนในสังคมส่วนใหญ่ที่มีต่อการให้ความสำคัญความงามในมุมมองสิ่งที่จัดการได้ เปลี่ยนแปลงได้ ทำให้ความรู้ทางด้านการแพทย์เป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญในการกำหนดค่านิยมความงามทางสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงไปตลอดเวลาตามวิวัฒนาการของการทำคัลยกรรมความงามที่พัฒนาให้มีทางเลือกและสนุกสนานมากขึ้น โดยพยายามจะปรับปรุงเทคนิคต่างๆเพื่อลดจุดอ่อนและเพิ่มจุดแข็งของการทำคัลยกรรมความงาม ทำให้รูปลักษณะสามารถปรับปรุงให้ดีขึ้นได้แบบไม่มีที่สิ้นสุด สิ่งเหล่านี้เองกลายมาเป็นสิ่งหลอกล่อให้เกิดความต้องการทำคัลยกรรมความงามเพิ่มเติมเพื่อเปลี่ยนแปลงแก้ไขรูปลักษณะของตนตามค่านิยมของยุคสมัยได้เป็นอย่างดี

“อืม ผมก็มองหลายๆอย่างนะฮะว่าพื้นฐานจุมกเราได้มากกว่านี้ไหม ถ้าแก้แล้วมันได้มากกว่านี้ไหมก็ได้ตั้งเป้าไว้สูงและก็คิดว่าจะทำไม่ได้โดยไม่คำนึงถึงตัวเรา ก็จะปรึกษาหมอบและได้รับความแนะนำจากหมอซึ่งในจังหวะ นั้นเนี่ย จนถึงปัจจุบันมันก็มีเทคนิคเรื่องของเกรตซิลิโคนที่มารเริ่มมีอะไรไม่รู้เริ่มมีเทคนิคโนนเทคนิคนี้ราคะ ผ่าแบบเกาหลีแบบนั้นนี้ มันก็มาเพราะเรามีออฟชั่นเยอะ ก็เลยลองทำดู”

และการที่จรรยาทำอาชีพเกี่ยวข้องกับการทำคัลยกรรมความงาม จรรยาจึงต้องมีการศึกษาและวนเวียนอยู่ในบริบทแวดล้อมเกี่ยวข้องกับการทำคัลยกรรมความงาม นำไปสู่การทำคัลยกรรมความงามได้ง่ายและบ่อยครั้งจนถูกคนในสังคมบางกลุ่มมองว่าเป็นผู้เสพติดคัลยกรรมความงาม ซึ่งเป็นมุมมองที่สังคมมีต่อตนเองในแง่ลบจากการเปิดเผยประสบการณ์การทำคัลยกรรมความงามของตนสู่สังคมให้รับรู้จนมีตัวตนว่าเป็นผู้รู้ในการทำคัลยกรรมความงามก็เหมือนเป็นดาบสองคม ที่มีทั้งผู้ชื่นชอบและยอมรับและก็เป็นการกระทำที่สวนทางกับค่านิยมของคนบางกลุ่มในสังคมที่ยังคงมองว่าการทำคัลยกรรมความงามเป็นเรื่องไม่น่าเปิดเผย เป็นเรื่องผิดปกติ

“ก็มีเพราะตอนนั้นเราทำเราเด็กมากก็เห็นคอมเมนต์เยอะในเฟส ในเพจเยอะ ก็ไปไหนก็มีแต่คนรู้จักมันรู้จัก ก็บางคนเขารู้จักเราแต่ไม่ได้มองด้วยสายตาที่ดีอะ คนนั้นอย่างงี้ อย่างนี้ อาจจะชอบเราเราก็ไม่ชอบ”

โดยจรรยานั้นก็ไม่สนใจกับการตีตราของสังคม ส่วนหนึ่งจรรยามองว่าพฤติกรรมการทำคัลยกรรมความงามซ้ำๆของตนเองเป็นการกระทำที่อยู่เป็นความชอบส่วนบุคคลไม่ได้ส่งผลกระทบต่อใครไม่ได้ทำให้ผู้อื่นเดือนร้อน ผู้ให้ข้อมูลมีสิทธิและอำนาจในการเปลี่ยนแปลง ปรับปรุงรูปลักษณ์ของตนได้อย่างชอบธรรม และเป็นอิสระในการเลือกที่จะจัดการความงามของตนมิได้เป็นเรื่องที่มีตีตราหรือละเมิดสิทธิส่วนตัวของใคร เป็นการแสดงให้เห็นถึงความรู้สึกมีอำนาจเหนือร่างกายของตนเองในการควบคุมร่างกายให้เป็นแบบที่ตนเองต้องการได้ ถึงแม้จรรยาจะรับรู้ว่าการกระทำของตนเป็นสิ่งที่คนส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยก็ตาม แต่การมีรูปลักษณ์ที่งดงาม และการทำคัลยกรรมความงามไม่ได้กลายเป็นสิ่งยึดโยงความสุขและความพอใจไว้

“อิม ก็ไม่สนใจอะไรนะ บางคนก็บอกว่าหน้าอย่างนี้ดูออกมากจะเป็นอย่างไรนะ คือไม่รู้จะผมทำด้วยความ ที่ชื่นชอบและก็ได้เดือนร้อนใคร .จะว่าไปมันก็เรื่องของเขามิสนใจ”

เนื่องจากจรรยามองว่ายุคสมัยปัจจุบันการทำคัลยกรรมความงามเป็นเรื่องปกติที่แตกต่างจากสมัยก่อนที่มีคนต่อต้านอยู่มาก ส่วนหนึ่งมาจากการตอกย้ำความสำเร็จของความรู้ในการทำคัลยกรรมความงาม ภายใต้การปฏิบัติกรอย่างแยบยลของสังคมบริโภคนิยมที่สอดแทรกและให้ความหมายผ่านสื่อได้อย่างแนบเนียน ที่จะส่งผ่านให้เกิดมุมมองของความงามที่สามารถสร้างได้ผ่านความรู้ที่ได้จากวิทยาศาสตร์การแพทย์ในการอ้างอิงให้เชื่อถือว่าเป็นความจริง และถ่ายทอดให้การทำคัลยกรรมความงามดูเป็นเรื่องง่ายผ่านสื่อ โดยอ้างอิงจากต้นแบบได้แก่ดารานักแสดง และบุคคลทั่วไปที่ประสบความสำเร็จในการทำคัลยกรรมความงาม จนได้รับความชื่นชมและยอมรับเห็นดีเห็นงามกับความงามที่ผ่านการจัดการมาแล้ว ซึ่งเป็นการนำเสนอภาพความงามและการจัดการความงามให้ชวนน่าสัมผัส จนทำให้การทำคัลยกรรมความงามกลายเป็นเรื่องปกติไม่ยุ่งยากและมีความปลอดภัย

“ผมมองว่าเป็นเรื่องปกติของทุกคน ปัจจุบันเป็นที่ยอมรับคนทำเยอะไม่ยากอะไร และก็คนที่ทำก็ออกมาดูดีก็เยอะ สมัยก่อนจะแอดคนไหนทำเป็นอย่างนี้ปัจจุบันเห็น ได้ดารานักแสดงอะไรหลายคนทำออกมาแล้วดูดี ซึ่งก็ดูดี และคิดว่าและเป็นอะไรที่เราได้เห็นคนอื่นเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีที่นั่นครับ เราก็เลยรู้สึกว่ามันเป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งของเราไปเลยครับ”

เมื่อโดนตีตราเนื่องจากการทำคัลยกรรมความงามซ้ำแล้วซ้ำอีกจนใบหน้าเปลี่ยนแปลงไปจนสามารถสังเกตเห็นได้ชัดเจนหรือมีเหตุการณ์ที่ทำให้เกิดอันตรายต่อชีวิตจนไม่อาจจะปกปิดการทำคัลยกรรมความงามกับครอบครัวได้ ทำให้จรรยาต้องทนกับครอบครัวที่แสดงท่าทีต่อต้านและตำหนิ การอยู่ร่วมกับครอบครัวจึงกลายเป็นความรู้สึกอึดอัด คับข้องใจ หวาดกลัวการจับจ้องและจับผิดที่ใบหน้าของจรรยา ประกอบกับการต้องดำรงอยู่ด้วยความไม่มั่นคงทางจิตใจ ดังนั้นเพื่อให้ตนเองสามารถทำคัลยกรรมความงามได้อย่างสะดวกมากขึ้นโดยไม่ต้องทนต่อสภาวะกดดันดังกล่าว จรรยาจึงเลือกที่จะย้ายออกจากบ้านไปอาศัยอยู่ที่อื่นแทน ทำให้การใช้เวลาอยู่ร่วมกันกับครอบครัวน้อยลง เกิดเป็นความห่างเหินกับครอบครัวมากขึ้นจนกลายเป็นช่องว่างยิ่งทำให้เกิดผลกระทบต่อสัมพันธภาพในครอบครัว

“ตอนแรกไม่ทราบกับอกเป็นอุบัติเหตุบาง พอทำบ่อยๆจนมาทราบกับนเราพูดบออะไรไปก็ไม่ฟัง คือช่วงที่ผมทำพวกนี้บ่อยๆ ช่วงนี้บ่อยมากที่จะไปเจอเขา นานๆเจอกันที ว่าที่ก็ไปละบ่นที่ก็หายไปเลยแต่พอมผมไม่พูดอะไร”

และในช่วงทำศัลยกรรมความงามซ้ำแล้วซ้ำเล่าทำให้จรรยาต้องละทิ้งกิจกรรมทางสังคมที่เคยทำเป็นประจำ โดยเฉพาะกิจกรรมที่มีการกระทบกระเทือน เช่นการออกกำลังกายต่างๆ เนื่องจากการทำศัลยกรรมความงามเป็นการเพิ่มเสริมเติมแต่งต่อหรือสร้าง หรือเป็นการฝังอุปกรณ์เสริมเสมือนจริงซึ่งเป็นสิ่งแปลกปลอมอยู่ในร่างกายที่ไม่ได้มีความแข็งแรงเหมือนของจริง ทำให้โครงสร้างของร่างกายอาจจะถูกลดทอนความแข็งแรงให้ลดลง ร่างกายจึงเปราะบางเหมือนเทียบเท่ากับก่อนการทำศัลยกรรมความงาม จรรยาจึงต้องปฏิบัติตามคำแนะนำของแพทย์อย่างเคร่งครัด เพื่อไม่ให้บริเวณที่ทำศัลยกรรมความงามได้รับความกระทบกระเทือนเพราะความกังวลกลัวรูปทรงของอวัยวะบิดเบี้ยว และก่อให้เกิดการทะลุ ฉีกขาดได้ง่าย ทำให้จรรยาต้องใช้ชีวิตอยู่บนความระมัดระวังตลอดเวลา เพื่อให้การดำเนินชีวิตของตนสอดคล้องกับการทำศัลยกรรมความงาม ประกอบกับเวลาส่วนใหญ่ที่มักจะถูกใช้ไปกับการดูแลตนเองจึงไปลดทอนกิจกรรมทางสังคมบางอย่างที่เคยทำไปกับเพื่อนๆ ลดลง ซึ่งส่งผลกระทบต่อสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนและจรรยาตามมา

“ในระหว่างที่ทำศัลยกรรมความงาม กิจกรรมทางสังคมก็ดับไป ผมจะไม่ค่อยไปเจอกลุ่มเพื่อนจะอยู่กับการดูแลตนเอง กลุ่มเพื่อนก็จะไปเตะบอลที่ผมไม่ค่อยจะออกไป คือมันจะมีกลุ่มอื่นๆซึ่งผมก็ไม่ได้ละอะไร ไม่ได้หยิ่งไม่ได้อะไร ด้วยแต่มันต้องระวังการกระทบกระเทือนลดลงไหมลดลง ครับผมไม่ค่อย เล่นออกกำลังกาย ไม่ค่อยไปเตะบอลหรือชู้ตบาสจะหลีกเลี่ยงหมดเลยครับกลัวมีผลต่อใบหน้า”

การที่จรรยายอมใช้ชีวิตอย่างระมัดระวังทะนุถนอมรักษาและดูแลตนเองเป็นอย่างดีที่สุด ส่วนหนึ่งมาจากการให้คุณค่าของความงามที่เป็นสิ่งสำคัญเหนือสิ่งอื่นใด จึงทำให้จรรยายอมทำทุกอย่างตามคำแนะนำของแพทย์เนื่องจากความกลัว กังวลว่าตนเองจะมีรูปลักษณะที่ไม่สวยงาม โดยความกลัวและความวิตกกังวลเกี่ยวกับรูปลักษณะตนเองที่มีมากจะเชื่อมโยงไปสู่การให้ความสนใจใส่ใจต่อรูปลักษณะตนเองเป็นอย่างสูง จนในบางครั้งอาจจะทำให้จรรยาเกิดความเครียดต่อการดำรงชีวิตตามมา เพราะไม่สามารถใช้ชีวิตได้ตามปกติต้องคอยคิดคอยสังเกตว่ากิจกรรมต่างๆ จะกระทบต่อการทำศัลยกรรมความงามหรือไม่ ซึ่งหากกิจกรรมใดประเมินดูแล้วมีผลต่อการทำศัลยกรรมความงามจรรยาเลือกที่จะหยุดกิจกรรมนั้นทันทีซึ่งอาจจะขัดแย้งกับการดำรงชีวิตของตน

ประกอบกับการทำศัลยกรรมความงามซ้ำแล้วซ้ำเล่าก็ทำให้รูปลักษณะของจรรยาเริ่มผิดปกติเนื่องจากการทำศัลยกรรมความงามคือการผ่าตัดชนิดหนึ่งโดยใช้อุปกรณ์มีคม กรีดไปบนร่างกายเพื่อจัดการเพิ่มหรือลดขนาดของรูปทรงเพื่อให้รูปทรงดังกล่าวให้เป็นไปตามใจต้องการ การที่ต้องใช้อุปกรณ์มีคมกรีดไปบนร่างกายทำให้ร่างกายเกิดความเจ็บปวด แพทย์ศัลยกรรมความงามจึงต้องมีการให้ยาเพื่อระงับความเจ็บปวดหรือยาสลบขณะทำการผ่าตัดเพื่อลดความทุกข์ทรมานนั้นทำให้เกิดอาการแทรกซ้อนตามมามากมาย ร่างกายก็จะได้รับความเสียหายและเกิดผลกระทบสะสมทุกครั้งของการทำศัลยกรรมความงาม เช่นการกรีดผิวหนังตำแหน่งซ้ำๆจะทำให้เกิดแผลเป็นนูน และการที่ต้องได้รับยาชาบ่อยครั้งในการระงับความเจ็บปวด อาจทำให้ร่างกายไม่ตอบสนองต่อยาชา

หรือการได้รับยาสลับหลายครั้งจะส่งผลกระทบต่อการใช้งานของสมอง นอกจากนี้การผ่าตัดบ่อยครั้งที่อวัยวะใด ๆ อวัยวะหนึ่งก็ตาม อวัยวะส่วนนั้นอาจได้รับการกระทบกระเทือนมากเกินไปจนเกิดการบาดเจ็บกลายเป็นเสียหายที่ในการทำงานได้ ทำให้จรรยาบรรณว่าการทำศัลยกรรมความงามแต่ละครั้งนอกจากรูปลักษณ์มีความงดงามมากขึ้น ก็ต้องแลกกับผลกระทบที่อาจจะเกิดขึ้นในระยะยาวซึ่งที่กลายเป็นปัญหาสุขภาพตามมา

“ถ้าทำนิดหน่อยก็คงพอทำได้ คือผมเป็นงานที่แก้มายะแล้วอะครับ แล้วผมมีประสบการณ์มาว่าผมเคยทำแล้ว ยาชาไม่ซึมเพราะผมผ่ามาเยอะดังนั้นเนี่ย กล้ามเนื้อข้างในไม่ตอบสนองกับยาชา มันมีการเปิดมันมีอะไร มันเป็นซิลอยด์ เป็นพังผืดอยู่แล้ว มันก็จะไม่ติด ดังนั้นแผลตรงนั้นก็ไม่ต้องจากการกรีดสด หรือซึ่มแปลบเดียวกับววม ปวดเจ็บคือ กล้ามเนื้อข้างในผมมันไม่ใช่ของเดิมแล้ว หมอบอกว่าเวลาเข้าจะผ่ามันอาจจะดีขึ้นหรือมันอาจจะหายไปเลย ระบบน้ำเหลืองเสีย คือ คือมันมีหลายอย่างที่อยากเปลี่ยนก็เปลี่ยนได้ ทั้ง อายุ ทั้งอะไรหลายๆอย่าง มันมีองค์ประกอบเยอะมาก เยอะ”

นำมาสู่ความคาดหวังให้วงการศัลยกรรมความงามมีเทคนิคที่ทันสมัยตอบรับกับความต้องการตามบริบทที่เปลี่ยนไปในแต่ละบุคคลที่แตกต่างกัน เพราะอย่างที่ทราบดีว่าการทำศัลยกรรมความงามได้ถูกพัฒนามาจากวิวัฒนาการทางการแพทย์ที่มีความก้าวหน้าตลอดเวลาเพื่อปรับปรุงแก้ไขเทคนิคและกลวิธีในการทำศัลยกรรมความงามที่มีข้อบกพร่องให้มีการพัฒนาที่ดีมากขึ้น โดยความคาดหวังดังกล่าวมุ่งเป้าหมายไปที่แพทย์ผู้ทำศัลยกรรมความงามเป็นสำคัญ ในการแสวงหาวิธีการและเทคนิคต่างๆ มาปรับปรุงการทำศัลยกรรมความงามด้วยเทคนิคใหม่ๆอยู่เสมอ ซึ่งแสดงออกถึงความตั้งใจ ความพิถีพิถันที่มีใช้เฉพาะขั้นตอนของการทำศัลยกรรมความงามเพียงเท่านั้น แต่ยังคงรวมถึงการใช้เครื่องมือ และเทคนิคที่ทันสมัยตั้งแต่ในเรื่องของการประเมินก่อนการทำศัลยกรรมความงามอีกด้วย เนื่องจากจรรยาบรรณว่าการทำศัลยกรรมความงามนั้นเปรียบเหมือนการปั้นแต่งสรรสร้างงานศิลปะบนใบหน้าของผู้คน ดังนั้นงานศิลปะที่จะออกมางดงามและทรงคุณค่า ผู้สร้างงานจะต้องมีเทคนิคและความพิถีพิถันเป็นอย่างมาก เป็นการแสดงออกถึงความตั้งใจและเอาใจใส่ต่อผลงานของตน ที่สื่อไปถึงความต้องการที่จะทำให้ผลงานออกมามีประสิทธิภาพและสวยงามมีคุณค่า

“หมอเขาก็จะเก่งเรื่องคาง เรื่องตัด กรามเรื่องตา จมูกก็ คือเวลาเขาทำอะไรจะมีเทคนิคที่พิถีพิถันกว่าไทย อาจจะเป็นเพราะไทย ไม่พิถีพิถัน มันมีลูกเล่นหลายอย่างถ้าราคาไทยมาเทียบเกาหลี ไทยก็ทำได้ถ้าสั่งเขาอย่างงี้ๆ ผมให้คุณเลย สองแสนสามแสนซึ่งมันไม่มีใจ แต่เกาหลีมันพิถีพิถันเขาเลยตั้งราคาได้สูงเคยไปครับไปดูถึงโรงพยาบาล เขาก็ถือว่าเขาเป็นบิซิเนสเลย ความพิถีพิถันของบ้านเขา นะฮะก็สูง การวิเคราะห์ด้วยเครื่องมือแพทย์คอมพิวเตอร์อะไรหลายๆอย่าง มันทำให้ออกมาแล้วได้อย่างใจมันก็แบบ แล้วคนเกาหลีเขาก็ทำเยอะ จนคนเลยคิดว่าต้องไปเกาหลีจริงๆ ประเทศไทยก็มีเก่งกว่าเกาหลีเยอะเลย”

และความผิดปกติกี่เกิดขึ้นทำให้จรรยาบรรณเริ่มยอมรับฟังคำแนะนำจากแพทย์ เพราะเริ่มรับรู้และเข้าใจข้อมูลความจริงเกี่ยวกับการทำศัลยกรรมความงาม ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความรู้ทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ที่ถูกนำไปใช้ในการจัดการความงาม โดยการกระทำผ่านแพทย์ ซึ่งเป็นผู้ที่ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ให้การยอมรับอย่างชอบ

ธรรมชาติในอำนาจของความรู้ที่ใช้จำแนกและพิจารณาความเป็นไปได้ในการทำคัลยกรรมความงามครั้งต่อไป โดยมอบความไว้วางใจและความเชื่อมั่นในอำนาจของความรู้ความเชี่ยวชาญโดยเฉพาะแพทย์ซึ่งเป็นวิชาชีพที่มีความเชี่ยวชาญพิเศษที่เป็นที่ยอมรับในการจัดการกับร่างมนุษย์ในเรื่องของการรักษาความเจ็บป่วยมาก่อน อีกทั้งการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างแพทย์กับผู้ที่ให้ข้อมูลซึ่งเกิดขึ้นในบริเวณพื้นที่ที่อยู่ในอำนาจการดูแลของแพทย์จึงทำให้ผู้ที่ให้ข้อมูลรู้สึกต้องเชื่อฟังคำแนะนำของแพทย์จากอำนาจของความรู้ในการเป็นผู้วินิจฉัยและวางแผนการทำคัลยกรรมความงามจากการเข้าปรึกษาการทำคัลยกรรมความงาม ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่จึงคล้อยตามแพทย์อย่างไม่มีเงื่อนไข ผู้ให้ข้อมูลจึงเชื่อฟังคำแนะนำดังกล่าว

“มีนะครับ หมอก็จะบอกว่าเอ๊ยคุณตรงนั้นตรงนี้คืออยู่แล้ว พอแล้วครับแล้วเราก็เชื่อเพราะอยู่มาเรื่อยๆจะรู้ว่าจริงๆแล้วจะเป็นอย่างไร จริงๆแล้วบางจุดเราเข้าใจผิด จริงๆแล้วความยากง่ายมันเป็นอย่างไร”

การที่จรรยาเชื่อฟังคำแนะนำของแพทย์ เนื่องจากแพทย์เป็นผู้ประเมินและวินิจฉัยถึงความเหมาะสมในการทำคัลยกรรมความงามครั้งต่อไปเป็นการแสดงออกถึงการยอมรับข้อเท็จจริงในการทำคัลยกรรมความงามอย่างหนึ่ง ที่ช่วยให้ผู้ที่ให้ข้อมูลปรับลดระดับความคาดหวังในการมีรูปลักษณ์ที่งดงามตามอุดมคติของตนเอง และไม่ก่อให้เกิดความผิดหวังในผลลัพธ์ของการทำคัลยกรรมความงามที่เกิดความเป็นจริง ซึ่งจะส่งผลต่อภายหลังการทำคัลยกรรมความงาม ที่จะทำให้จรรยาเกิดความผิดหวังและไม่พอใจในรูปลักษณ์ของตนจนต้องหวนกลับมาทำคัลยกรรมความงามอีกครั้ง การยอมรับฟังคำแนะนำของแพทย์จึงเป็นการช่วยให้จรรยายอมรับและคาดหวังถึงผลลัพธ์ของการทำคัลยกรรมความงามที่เป็นไปได้

“ยังไม่ได้บอกเลย ครั้งที่ต่อไปเราเริ่มเอารูปไปส่ง เป็นรูปดารามเอารูปของพี่โตมไปอยากได้อย่างนี้เลย หมอเขาก็บอกว่าทรงอย่างนี้เนื้อไม้ได้นะผมก็โอเค”

โดยการความเข้าใจในขีดจำกัดของการพัฒนาความงาม ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงของการทำคัลยกรรมความงามที่ไม่สามารถปั้นแต่งหรือจัดสรรความงามให้เป็นไปตามความต้องการที่เพิ่มมากขึ้นได้เรื่อยๆ อันเนื่องมาจากโครงสร้างทางสรีระที่บุคคลมีมาตั้งแต่กำเนิดไม่เอื้ออำนวยต่อการทำคัลยกรรมให้เป็นไปในทิศทางที่ตนเองต้องการได้ เนื่องจากการทำคัลยกรรมความงามนั้นไม่สามารถทำได้อย่างอิสระต้องขึ้นอยู่กับพื้นฐานโครงสร้างลักษณะของใบหน้าที่ติดตัวมาตั้งแต่กำเนิดโดยมีเชื้อชาติ และพันธุกรรมซึ่งเป็นเหมือนต้นทุนในการกำหนดลักษณะของรูปลักษณ์ให้แตกต่างกันออกไปในแต่ละบุคคลเป็นหลัก การที่จรรยายอมรับขอบเขตและขีดจำกัดในการทำคัลยกรรมความงามของตนจะนำไปสู่การยอมรับความไม่สมบูรณ์แบบของรูปลักษณ์ได้ ส่งผลให้ลดความคาดหวังของการทำคัลยกรรมความงามที่เกินขอบเขตของร่างกายซึ่งอาจจะนำไปสู่ผลกระทบที่เป็นอันตรายร้ายแรง

“มีฮะ คือเราก็มีแบบที่เราอยากจะเป็นนะฮะ ก็ซึ่งโดยพื้นฐานเราทุกคนที่ทำคัลยกรรมก็อยากจะเป็นแบบนี้แบบนั้น แต่ว่าเอาจริงๆแล้วมันไม่ได้เพราะพื้นฐานโครงเดิมเราไม่ได้”

นอกจากนี้ จรูญยังมีเผชิญกับการถูกตีตราว่าเป็นผู้เสพติดัลยกรรมความงามเสียใหม่โดยการปรับเปลี่ยนภาพลักษณ์ของตนเองให้เป็นผลลัพธ์เชิงบวกเพื่อคงวิถีการดำเนินชีวิตและสภาพทางสังคมของตนเองให้ไม่แตกต่างไปจากบุคคลอื่นในสังคม เป้าหมายคือการลดการถูกตีตราทางสังคมด้วยการเพิ่มคุณค่าและศักยภาพของตนเองในด้านอื่นๆ และพัฒนาทักษะใหม่เพื่อทดแทนมุมมองของสังคมที่มองตนเองในฐานะผู้เสพติดัลยกรรมความงาม ในที่นี้คือการเปลี่ยนอาชีพ โดยจรูญเชื่อว่าการเปลี่ยนอาชีพจากเป็นผู้ให้คำปรึกษาด้านการทำัลยกรรมความงามมาทำงานเป็นนักธุรกิจ โดยพยายามคงบทบาทของการเป็นผู้มีความรู้ความสามารถให้สังคมยอมรับตนเองในภาพใหม่และลบภาพจำของตนเองแต่เดิมที่สังคมตัดสินและตีตราว่าเป็นผู้เสพติดัลยกรรมความงามให้เกิดเป็นภาพจำใหม่ในสายตาของคนอื่นทดแทน

“ใช่ครับๆ ใช่ๆ แต่ผมก็ปัจจุบัน ผมอยากเปลี่ยนภาพพจน์ใหม่เราก็มาทำธุรกิจแล้ว จะมานั่งตอบเรื่องัลยกรรม ปัจจุบันคนที่ทำเยอะแล้วไงใครๆ ก็ดูดีบางที่ดูดีกว่าเรามาก ผมก็ไม่อยากออกมาให้ใคร ด่าแล้ว”

การปรับเปลี่ยนภาพลักษณ์ใหม่เป็นการแสดงให้เห็นถึงการสร้างตัวตนและคุณค่าของตนเองผ่านศักยภาพในด้านอื่นอีกมากมายที่มีอยู่ในตัวผู้ให้ข้อมูล ทำให้มองเห็นหนทางสร้างโอกาสในการประสบความสำเร็จในชีวิตด้วยความสามารถมีใช้เรื่องของความงามของรูปลักษณ์ที่ฉาบไว้อย่างผิวเผินเท่านั้น เพราะถึงแม้คนส่วนใหญ่จะมองว่าความงามเป็นสิ่งที่น่าสนใจ แต่ความงามที่ถูกสร้างจากัลยกรรมความงามก็ยังไม่เป็นที่ยอมรับให้เป็นปกติของสังคม

นอกจากนี้ จรูญยังเห็นว่าบริบทแวดล้อมและสังคมมีความสำคัญต่อการทำัลยกรรมความงามที่ไม่มีวันจบของตนเอง โดยเฉพาะบริบทแวดล้อมในการประกอบอาชีพที่มีความเกี่ยวข้องกับความงามและการทำัลยกรรมความงาม ซึ่งบริบทแวดล้อมดังกล่าวทำให้ผู้ให้ข้อมูลต้องวนเวียนแข่งขันกันในเรื่องรูปลักษณ์เพื่อให้ตนเองได้รับโอกาสในงาน ได้รับการยอมรับจากสังคมหรือเพื่อความรู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับสังคม จรูญจึงมองว่าการเปลี่ยนงานหรือเปลี่ยนอาชีพนำไปสู่การเปลี่ยนสภาพแวดล้อมเดิมๆ ทำให้ตนเองไม่ต้องจับจ้องหรือคอยแข่งขันและต้องวนเวียนกับความงามหรือการทำัลยกรรมความงามอีกต่อไป ถึงแม้ว่าจะมีความต้องการที่จะให้รูปลักษณ์มีความสวยงามยังคงอยู่ในความคิดและจิตใจแต่สำนึกอยู่ตลอดเวลา แต่การเปลี่ยนสังคมและบริบทแวดล้อมอาจจะช่วยเบี่ยงเบนความสนใจให้ตนหันเหมาให้ความสนใจอย่างอื่นมากกว่าความงาม นอกจากนี้การได้ไปอยู่ในบริบทแวดล้อมที่ผู้คนไม่ได้ให้ความสำคัญกับความงาม ยังทำให้การเกิดมุมมองใหม่ๆ เกี่ยวกับการมีความสุขในชีวิตโดยไม่ต้องพึ่งการทำัลยกรรมความงาม และยังเป็นต้นแบบสำคัญที่ทำให้ตนเองเห็นว่าโอกาสและทางเลือกที่จะนำไปสู่การประสบความสำเร็จในชีวิตนั้นไม่จำเป็นต้องให้ความสำคัญกับความงามเพียงอย่างเดียว มนุษย์ยังมีความสามารถและศักยภาพในด้านอื่นที่ซ่อนอยู่ ที่สามารถนำมาเป็นต้นทุนในการประสบความสำเร็จในชีวิตได้

“ก็อาจจะเพราะสังคมมันซะ ผมไม่ได้อยู่ในสังคมที่ว่า ถ้าเป็นวัยรุ่นสังคมจะเป็นแบบต้องเที่ยวต้องดูดีต้องคุยกับคนนั้นคนนี้ และก็อะไรอย่างนี้มากกว่านะซะ ตอนนั้นผมก็จะอยู่กับลูกค้าคุณงานธุรกิจเขาเรียกว่าอะไรให้ความสนใจกับธุรกิจกับอย่างอื่นมากกว่าแต่เรื่องของการดูดีก็ยังคงชนิดหนึ่ง มีอยู่ในหัวมีอยู่ในจิตใจแต่สำนึกว่าเห็นคนนี้ก็อยากพอมอยากขาว”

ปัจจุบันจรรยาภูมิการทำศัลยกรรมความงามบริเวณกรามและโหนกแก้ม เพื่อปรับเปลี่ยนรูปลักษณ์ของตนเองใหม่ โดยการบินไปทำศัลยกรรมความงามที่ประเทศเกาหลีเพราะเชื่อมั่นว่าการทำศัลยกรรมความงามที่ประเทศเกาหลีมีความปลอดภัยและสามารถล้างความงามให้ตนเองเพิ่มมากขึ้นได้แตกต่างจากการทำศัลยกรรมความงามในประเทศไทย

1.8. ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 8 (จลวย)

จลวยสาวประเภทสองที่ตัวเป็นชายใจเป็นหญิงอายุ 33 ปี มีลักษณะใบหน้าคมเข้ม สีผิวคล้ำเนื่องจากมีพื้นเพเป็นคนใต้ ไขมันยาวดำสลับถึงกลางหลัง บริเวณคางมีรอยแผลยาวประมาณ 10 ซม. รูปร่างสูงใหญ่ โดยสูงประมาณ 180 ซม. มือเท้าใหญ่เหมือนผู้ชาย มีร่องรอยการกำจัดขนบริเวณหน้าแข้งแต่งกายเหมือนผู้หญิงใส่เสื้อคอลึกเพื่อเปิดเผยเนินอกที่แสดงถึงเอกลักษณ์ของความเป็นผู้หญิงได้อย่างชัดเจน และใส่เครื่องประดับมีสร้อยแหวน ตุ้มหู ไม้เล็บยาวสีแดง น้ำเสียง ท่าทางที่แสดงออกถึงการเป็นผู้หญิงโดยใช้คำลงท้ายว่าคะตลอดเวลา ปัจจุบันเธอเป็นนักร้องสาวสายอาชีพวงการบินเท็งและมีหน้าที่เป็นผู้เชี่ยวชาญแนะนำลูกค้าที่สนใจการทำศัลยกรรมความงามให้กับคลินิก เมื่อย้อนไปในวัยเด็กของเธอที่เติบโตมาในครอบครัวที่แตกแยก โดยจลวยได้อาศัยอยู่กับแม่ด้วยฐานะทางบ้านที่ไม่ได้ร่ำรวยมากนัก ทำให้เธอรู้สึกว่าการต้องปากกัดตีนถีบดิ้นรนมาโดยตลอด แม้มักจะเลี้ยงดูเธอแบบเข้มงวด เธอต้องอยู่บ้านช่วยแม่ทำงานและเลี้ยงน้องจนตนเองรู้สึกที่ไม่สามารถมีชีวิตวัยเด็กเหมือนเด็กทั่วไป

“ถูกเลี้ยงดูแบบว่าจากครอบครัวที่ไม่ได้สมบูรณ์แบบปกติ คือจะอยู่กับคุณแม่คนเดียวแล้วก็เป็นอะไรรู้สึกต้องปากกัดตีนถีบตั้งแต่เด็กเพราะคุณแม่เป็นอะไรที่ไม่ใช่คนรวย ต้องช่วยเหลือตนเองมาตั้งแต่เด็กๆ คะและเรื่องการเรียนคุณแม่จะสตี๊มากๆ คือจะไม่มีชีวิตวัยรุ่นเหมือนคนอื่นฯ คือไม่มีโอกาสได้ออกมาเล่น มาเที่ยวเหมือนวัยรุ่นทั่วไปเวลาส่วนใหญ่ต้องอยู่บ้านเลี้ยงน้อง ทำความสะอาดบ้านคะ”

การเติบโตมาในบริบทแวดล้อมในสภาพของครอบครัวเลี้ยงเดี่ยว ที่ปราศจากพ่อ ทำให้จรรยาภูมิได้รับแบบอย่างพฤติกรรมของผู้หญิงบ่อยๆ ซ้ำๆ ไม่ว่าจะเป็น การพูด การแต่งกาย การเสริมความงามโดยมิได้เห็นพฤติกรรมบทบาทของความเป็นชาย จะเห็นได้ว่าครอบครัวและสังคมของจลวยได้ส่งผ่านความคิดเกี่ยวกับความงามให้จลวยอย่างต่อเนื่องโดยการถ่ายทอดทางอ้อมผ่านการปฏิบัติให้เห็นเป็นแบบอย่างในชีวิตประจำวัน นอกจากนี้เป็นมารดาทำอาชีพช่างเสริมสวยทำให้จลวยซึมซับพฤติกรรมรอบๆตัวจากสภาพแวดล้อมรอบตัวที่ตนเองเติบโตมาสู่พฤติกรรมของตนเอง เกิดการเรียนรู้พฤติกรรมโดยการสังเกตจากตัวแบบ ซึ่งถือเป็นการเสริมพฤติกรรมการเป็นผู้หญิงให้เกิดขึ้นกับจลวยโดยไม่รู้ตัว จลวยจึงรับรู้ว่าคุณภาพแวดล้อมในการได้คลุกคลีกับเพศหญิงและกิจกรรมของเพศหญิงเป็นส่วนใหญ่ ส่งผลต่อบุคลิกลักษณะนิสัยทำให้ตนกลายเป็นคนรักสวยรักงาม และมีความต้องการที่จะเป็นเพศหญิง ทำให้จลวยได้อิทธิพลเกี่ยวกับความงามตามแบบฉบับของผู้หญิงมาไว้กับตน ซึ่งขัดแย้งกับเพศสภาพของตนเองเป็นอย่างมากทำให้จลวยเกิดรู้สึกไม่ชอบรูปลักษณ์ตามเพศสภาพแต่กำเนิดของตนเองที่เป็นชายและต้องการที่จะรี้อถอนเปลี่ยนแปลงเพศสภาพแต่กำเนิดของตนออกไปให้แทนที่ด้วยเพศสภาพของ

ความเป็นหญิงทดแทนเพื่อให้สังคมจัดวางตนเองและยอมรับตนในฐานะผู้หญิงคนหนึ่ง แต่ครอบครัวไม่สามารถยอมรับในตัวตนของเธอได้ เนื่องจากมองว่า การเป็นเพศที่สาม เป็นสิ่งที่ผิดปกติที่สังคมไม่ยอมรับจะทำให้ฉวยถูกสังคมรังเกียจ เธอจึงต้องเก็บกดตัวตนและจำนวนต่อข้อจำกัดดังกล่าว ทำให้ความต้องการเป็นหญิงของเธอเป็นเรื่องที่ต้องเก็บกดปิดไว้ เธอจึงไม่สามารถแต่งกายเป็นผู้หญิงหรือมีพฤติกรรมแบบผู้หญิงได้ ตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมอธิบายว่า การที่บุคคลได้ติดตามดูพฤติกรรมของบุคคลใดก็ตามโดยเฉพาะบุคคลใกล้ชิด จะเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ และการยอมรับในแบบอย่างของพฤติกรรม (Modeling) ซึ่งเป็นเรื่องที่มีความสำคัญมากต่อพฤติกรรมของบุคคล โดยที่บุคคลที่ติดตามจะมีการสังเกตพฤติกรรมดังกล่าวจนเกิดเป็นการเรียนรู้โดยไม่จำเป็นต้องมีการฝึกปฏิบัติตามและก็ไม่จำเป็นที่จะต้องมีการเสริมแรงใดๆ

หากอธิบายจากแนวคิดเรื่องอัตถิภาวะของไฮเดกเกอร์จะเห็นได้ว่า ฉนวนนั้นไม่ยอมรับข้อเท็จจริง (Facticity) ว่าตนเองนั้นเกิดมีเพศสภาพเป็นชายแต่กำเนิด และสังคมก็กำหนดให้รูปลักษณ์ของฉนวนเป็นเพศชายแต่กำเนิด โดยที่ฉนวนไม่สามารถเลือกเพศและสภาพแวดล้อมที่ตนเองอยู่มาตั้งแต่กำเนิดได้ แต่ฉนวนก็รู้สึกว่ามันเองเป็นอิสระที่สามารถเลือกเพศตนเองได้แทนการดำเนินชีวิตตามสิ่งที่สังคมกำหนดว่าฉนวนต้องเป็นเพศชาย เป็นการอธิบายในอีกลักษณะหนึ่งคือการเปรียบเทียบที่สำคัญระหว่างอัตถิภาวะแท้ (Authentic existence) กับอัตถิภาวะเทียม (Inauthentic existence) ซึ่งเป็นการเปรียบเทียบระหว่างการมีอยู่ของตนเองอย่างเป็นอิสระและเป็นตัวของตนเองเป็นเพศที่ตนเองต้องการจะเป็นกับการมีอยู่โดยสูญเสียความเป็นตนเองหรือการหันไปใช้ชีวิตตามเพศที่สังคมกำหนด (Heidegger. 1962)

“คนในครอบครัวเรอื่อก็คะ ก็มีนะ คุณแม่เป็นช่างเสริมสวยเราได้เห็นผู้หญิงที่แต่งตัวเยอะๆเข้ามาทำผมทุกวัน เราก็ทำให้เรารู้สึกชื่นชอบที่เราอยากจะสวยบ้าง ตอนนั้นเราไม่ชอบหน้าตาเรามันดูผู้ชายตัวใหญ่หน้าแบบเข้มนี่ออกใหม่แต่ตอนนั้นเราก็ไม่มีเงินที่จะทำศัลยกรรมหรือไม่มีอะไร ก็ได้แต่ชอบอย่างเดียวก็ชอบ ก็ชอบในเรื่องของความเป็นผู้หญิงอยู่แล้วแต่ที่บ้านไม่ยอมรับเพราะกลัวว่า อนาคตมันยัง มันมันมันถูกบีบด้วยการที่เราเป็นแบบนี้กลัวว่าจะหางานไม่ได้ เรียนดีมาก็เท่านี้สมัยเด็กคือเราค่อนข้างจะเรียนเก่งค้ะก็ยอมที่จะไม่แต่งตัวเป็นผู้หญิงแต่ก็แอบกินยาคุมเจ็ยค้ะ เพราะต้องการให้ร่างกายเปลี่ยนเป็นผู้หญิงก็มีหน้าอกขึ้นค้ะ ก็เหมือนแบบมีหลายอย่างในร่างกายเรามันแปรกความเป็นผู้ชายไว้ อะค้ะ”

เมื่อก้าวเข้าสู่วัยรุ่น เธอมักจะจับกลุ่มพูดคุยแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์ในการพัฒนาความงามอยู่กับเพื่อนที่เป็นสาวประเภทสองเป็นส่วนใหญ่ การเข้าไปเป็นสมาชิกของคนในกลุ่มดังกล่าวทำให้ฉนวนยิ่งได้รับและซึมซับเอาทัศนคติ ความเชื่อ และพฤติกรรมของกลุ่ม เพราะกลุ่มทุกกลุ่มจะมีวัฒนธรรม ความเชื่อ ทัศนคติแนวคิดเป็นของกลุ่มเอง เช่นเดียวกับกลุ่มเพื่อนสาวประเภทสองจะมีวัฒนธรรมเฉพาะของกลุ่มสมาชิกที่อยู่ในกลุ่มซึ่งแตกต่างจากวัฒนธรรมกลุ่มอื่น จึงทำให้สมาชิกในกลุ่มมีแนวโน้มจะเ้ให้และรับการหล่อหลอมซึ่งกันและกันเพื่อให้เป็นไปทางที่กลุ่มต้องการ หรือพึงปรารถนา ในทางที่กลุ่มยอมรับและเห็นว่าถูกต้องเหมาะสมหรือดีงาม สอดคล้องกับที่อีริกสัน (Erikson. 1975) กล่าวไว้ว่าวัยรุ่นเป็นวัยที่แสวงหาความเป็นเอกลักษณ์ของตนเอง (Self-identity) จึงมีความสนใจ

เกี่ยวกับบุคลิกภาพของตนเองและความคิดที่ผู้อื่นมีต่อบุคลิกภาพตนเองมากกว่าวัยอื่น อีกทั้งยังเป็นวัยมีการรับรู้ในบทบาททางเพศของตนชัดเจนขึ้น นำไปสู่การแสดงลักษณะและบทบาทของตนให้เป็นที่ยอมรับของสังคม ดังนั้นการเข้าไปอยู่ในกลุ่มสาวประเภทสองยิ่งทำให้ทำให้เธอรับเอาค่านิยม ความรู้ ความเชื่อเกี่ยวกับวิธีการต่างๆ ในการพัฒนาความงามมาจากการแนะนำของเพื่อน เช่น การทานวิตามิน และการแต่งหน้าแต่งตา และนำมาพัฒนาบุคลิกภาพของตนเองอยู่เรื่อยๆ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการถ่ายทอดและหล่อหลอมเอาทัศนคติ และพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความ ซึ่งส่วนใหญ่มักจะไม่พึงพอใจในบุคลิกภาพที่เป็นชายแต่กำเนิดและพยายามที่จะรื้อทิ้งความเป็นชายและนำตัวตนแห่งหญิงเข้ามาสู่รูปร่างหน้าตาของตนโดยการปรุงแต่งร่างกาย และพยายามปรับเปลี่ยนฮอร์โมนเพศชายซึ่งเป็นตัวกำหนดลักษณะของรูปร่างหน้าตาของตนจนลวจึ้งพยายามทำตนให้มีความคล้ายคลึงและเป็นไปในทิศทางเดียวกันเพื่อแสดงถึงความเป็นพวกพ้องเดียวกันกับกลุ่ม ประกอบกับในช่วงวัยรุ่น ร่างกายเริ่มจะมีการเปลี่ยนแปลงแสดงออกให้เห็นสภาพทางเพศของความเป็นชายที่ชัดเจนมากขึ้น ซึ่งขัดแย้งกับความต้องการด้านจิตใจที่ต้องการจะมีบทบาททางเพศเป็นหญิงและอยากให้สังคมยอมรับให้ตนฐานะเพศหญิงจนลวจึ้งพยายามที่จะพัฒนาบุคลิกภาพที่เป็นชายของตนให้ใกล้เคียงเพศหญิงมากขึ้น โดยการพยายามเลียนแบบพฤติกรรมการแต่งตัวและรูปร่างหน้าตาของผู้หญิง

“อ้อ ถ้าประถมนเป็นคนที่ชอบเกี่ยวกับเรื่องความสวยความงาม อยู่แล้วถ้ามีกิจกรรมกีฬาดี เราก็จะได้เป็นเชียร์ลีดเดอร์ บางเป็นดัมเบลล์บาง ก็ผลัดกันตนเองจนให้เป็นที่ได้ถึงแม้ว่าที่โรงเรียนจะ ชี้เรียสว่าเราไม่ใช่ผู้หญิงแต่เราก็ผลัดกันให้เห็นว่าตนเองมีความสามารถชอบเรื่องความสวยความงาม พิสูจน์ที่สุดๆที่ว่าแม่ทำเสริมสวยเขาถึงให้เป็น”

“พอมัธยมก็ เรื่องความงามเริ่มมีอิทธิพลมากขึ้น เพราะว่าเราเริ่มโตขึ้น ความสวยความงามจากเด็กวัยรุ่นนั้นอยู่ในวัยที่เราอยากสวยอะคะก็มีกันคิ้วมีแบบ แต่งหน้า ลองแต่งหน้าเบาๆ แล้วก็แบบ ลอง หลากๆอย่างให้มันอยากเป็นผู้หญิงอะคะต้องบอกว่าเมื่อหลายปีก่อนมันไม่ได้นิยมมาก มันไม่ยาอาหารเสริมอะไรมากมาย สมัยก่อนแต่ที่มีวิตามินแบบคอมที่เราจะกินได้ส่วนตัวคลอลาเจนหรือกลูต้า สมัยก่อนยังไม่มียอะคะเราก็ได้แค่นั้นก็กลุ่มเราจะป็นสาวประเภทสอง มีผู้หญิงบาง แต่ส่วนใหญ่ก็จะเป็นสาวประเภทสอง สะมากกว่าคะ”

จนกระทั่งเข้าสู่มหาวิทยาลัย จนลวจึ้งเริ่มรู้สึกว่าการพัฒนาความงามของตนเองที่ผ่านมาไม่เป็นผลซึ่งส่วนทางกับความต้องการที่จะมีความงามมากขึ้น แต่ในช่วงเวลานั้นด้วยวัยของจนลวจึ้งที่ไม่สามารถประกอบอาชีพได้ ประกอบกับฐานะทางบ้านที่ไม่ค่อยดีและแม่ก็ไม่สนับสนุนให้เป็นผู้หญิง หรือมีพฤติกรรมรักสวยรักงาม ทำให้จนลวจึ้งตัดสินใจที่จะไม่เรียนต่อและลาออกมาทำงานเป็นเด็กเสิร์ฟและเด็กล้างจานตามร้านอาหารเพื่อหวังจะเก็บเงินไปทำศัลยกรรมความงาม เมื่อเธอลาออกมาทำงานเก็บเงินได้ประมาณ 2 ปีจึงคิดว่าอาชีพที่เธอทำอยู่มีรายได้ไม่มากพอที่จะนำเงินไปทำศัลยกรรมความงามเธอจึงตัดสินใจกลับมาเรียนมหาวิทยาลัยอีกครั้ง สะท้อนให้เห็นว่าจนลวจึ้งมีมุมมองว่าการทำศัลยกรรมความงามต้องใช้ทุนทรัพย์ เพราะเป็นการพัฒนาความงามที่ต่างจากการพัฒนาความงามที่ผ่านมาต้องใช้อำนาจความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์การแพทย์ผ่านผู้เชี่ยวชาญที่ต้องผ่านการรับรองจากสถาบันที่มีการรับรองทางวิชาชีพเฉพาะสาขา หากยังเชี่ยวชาญชำนาญการในการทำศัลยกรรมความงาม หรือมีผลงานเป็นที่นิยมและมีชื่อเสียงมากเท่าไรยิ่งทำให้ราคาในการทำศัลยกรรมความงามสูงมากขึ้นเท่านั้น แต่ด้วยวุฒิ

การศึกษาไม่เพียงพอจึงมีไม่ความสามารถทำงานที่มีรายได้มากเพียงพอที่จะทำคัลยกรรมความงามได้ ทำให้ต้องหยุดทำงานและหันกลับมาเรียนอีกครั้ง

“เราก็พยายามแบบดูแลหน้าตาเราอะไรก็แล้วทำแล้วมันไม่ดีขึ้น อะ ก็ไม่ได้เรียนต่อเนื่องกะพอเข้า มหาวิทยาลัยคือเราไม่ได้เรียนเลยเราไปทำงานเป็นเด็กเสริฟทำงานเป็นเด็กล้างจานเนี่ยคะ เราลองหลายวิธีแล้วมันก็ไม่ได้ เพราะว่าอิมงานที่เราทำมันเป็นงานที่ได้เงินน้อย มันไม่มีเงินมากพอที่จะทำคัลยกรรม เราก็กลับมาเรียนคือเสียเวลากับการทำงานไปมากประมาณ 2 ปี เราจึงได้กลับมาเรียนมหาวิทยาลัยใหม่”

เมื่อกลับมาเรียนที่มหาวิทยาลัย ในช่วงนั้นเธอก็ได้เริ่มไปฝึกงานที่บริษัทนิตยสารบันเทิงแห่งหนึ่ง จนทำให้เธอได้รับการชักชวนจากเพื่อนให้รู้จักกับการพัฒนาความงามโดยการฉีดสารแปลกปลอมที่ใบหน้ากับหมีอกระเป่าซึ่งในตอนนั้นกำลังเป็นที่นิยมอย่างมากเพราะมีราคาถูกมากกว่าการทำคัลยกรรมความงามและฉวยเชื่อว่าการพัฒนาความงามกับหมีอกระเป่าด้วยการฉีดสารแปลกปลอมแก่ใบหน้านั้นคือการทำคัลยกรรมความงามซึ่งให้ผลลัพธ์ไม่แตกต่างกันเช่น เนื่องจากในอดีตความรู้และวิวัฒนาการทางการแพทย์ยังไม่ก้าวหน้าเทียบเท่าปัจจุบัน ประกอบกับการยอมรับการทำคัลยกรรมความงามของสังคมยังไม่แพร่หลาย โดยการทำคัลยกรรมความงามยังคงเป็นเรื่องที่น่าอับอายและเป็นของปลอม ผู้ที่ทำคัลยกรรมความงามส่วนใหญ่จึงไม่เปิดกล้าเผยข้อมูลเกี่ยวกับการทำคัลยกรรมความงามของตนให้คนอื่นรับทราบ การเข้าถึงข้อมูลการทำคัลยกรรมความงามจึงเข้าถึงได้ยาก ประกอบกับการที่ฉวยเห็นเพื่อนประสบความสำเร็จในการฉีดสารแปลกปลอมกับหมีอกระเป่ายิ่งทำให้เธอไม่รอช้ารีบตัดสินใจฉีดสารแปลกปลอมตามเพื่อน จะเห็นได้ว่าการได้รับคำแนะนำจากผู้ที่มีประสบการณ์ประสบความสำเร็จในการพัฒนาความงามโดยเฉพาะเป็นตรงประสบการณ์โดยตรงจากผู้ใกล้ชิดเช่น เพื่อน ซึ่งจากการศึกษาพบว่ากลุ่มเพื่อนเป็นกลุ่มสังคม ที่มีอิทธิพลอย่างมากต่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงรูปร่างหน้าตา (Jones; & Crewford. 2005; Ricciardelli; & McCabe. 2003) การได้ใกล้ชิดและใช้เวลาร่วมกับกลุ่มเพื่อนเหล่านั้นจึงทำให้เกิดการรับเอาความคิดเห็นและคำแนะนำจากเพื่อนมาส่งเสริมทัศนคติ ค่านิยมเรื่องรูปแบบการพัฒนาความงามมาสู่ตน นอกจากนี้ยังมีการนำรูปลักษณ์ของเพื่อนอาจเป็นแรงจูงใจที่สำคัญทำให้เกิดการเลียนแบบจากพฤติกรรมการพัฒนาความงาม การเลียนแบบจึงเกิดขึ้นบ่อยครั้งและเปลี่ยนแปลงได้ในสังคม ซึ่งเรียกว่า “แฟชั่น” ที่กำหนดให้เกิดการเลียนแบบเพื่อทำให้ตนเองมีรูปลักษณ์ที่มีความงามเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับกลุ่มตน

“เข้ามหาวิทยาลัยเริ่มเต็มทีมากขึ้น เพื่อนเนี่ยละคะ เขาแนะนำว่าที่เนี่ยะ มีหมีอกระเป่าราคาสามพันบาทก็ฉีดได้ ก็ไปฉีด หน้าก็ไหลและหมดเลยตอนนั้นตอนนั้นเราอยากสวย เห็นคนอื่นสวยเราอยากสวยบาง ก็เลยลองไปทำดูมีการฉีดหน้า มีการไปหาหมีอกระเป่าเพื่อทำคัลยกรรม และมีการฉีดซิลิโคนตามหมีอกระเป่าเนี่ยคะ ตอนนั้นเราอยากสวย เห็นคนอื่นสวยเราอยากสวยบาง ก็เลยลองไปทำดู พูดตรงๆนะจะทำตามแฟชั่นเพื่อน ทำตามเพื่อนๆ เห็นเพื่อนๆทำเห็นคนอื่นสวยขึ้นก็เลยทำตามแต่ที่นี้หมีอที่เราทำไม่ใช่หมีอจริงๆ เป็นหมีอกระเป่าทำตอนแรกเราไม่ทราบเลย ค่ะอย่างว่าสมัยก่อนการแพทย์ยังไม่ก้าวหน้าเลยไม่มีหมีอคัลยกรรมเยอะมาก เราก็อ่ะคะ”

การที่ฉลวยเชื่อว่าการฉีดสารแปลกปลอมกับหมอเถื่อนนั้น เป็นการพัฒนาความงามเหมือนศัลยกรรมความงาม เมื่อฉลวยต้องเผชิญกับบุคลิกที่ผิดปกติที่ดูแตกต่างจากคนทั่วไปทำให้ฉลวยจึงกลัวการทำศัลยกรรมความงาม และรู้สึกทุกซี้ใจ หดหู่ใจ เป็นกังวลกับบุคลิกของตนเองมากขึ้นจนถึงกับมีความต้องการที่จะฆ่าตัวตาย เนื่องจากการฉีดสารแปลกปลอมกับหมอเถื่อนนั้นสารที่ฉีดอาจไม่ได้มาตรฐานทำให้อวัยวะเริ่มเปลี่ยนรูป หรือตำแหน่งเคลื่อนและเกิดพังผืด เป็นต้น เพราะสารเหล่านี้เมื่อเข้าสู่ร่างกายแล้วร่างกายจะไม่สามารถกำจัดออกไป ทำให้สารเหล่านี้มีการไหลแทรกซึมสู่เซลล์ไปทั่วบริเวณใกล้เคียง แม้ว่าจะทำที่ตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่ง แต่ความผิดปกติก็สามารถลุกลามไปยังบริเวณใกล้เคียงได้จนทำให้บุคลิกมีการผิดรูปไปตามมา สอดคล้องกับ นพ.พิพัฒน์ เลขานุการฯ อาหารและยากกล่าวว่า การฉีดสารใดๆ เข้าสู่ร่างกาย เพื่อเสริมความงาม ควรเข้ารับบริการฉีดกับสถานพยาบาลที่มีใบอนุญาตประกอบสถานพยาบาลตามกฎหมาย เพราะหากเกิดอันตรายจากการแพ้ทางสถานพยาบาลก็จะสามารถรับผิดชอบได้ และมีเครื่องมือทางการแพทย์พร้อมทั้งยาที่จะช่วยเหลือได้ทันทั้งที่ นอกจากนี้ควรได้รับการฉีดจากแพทย์เฉพาะทางที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญด้านโครงสร้างผิวหนัง กายวิภาค เซลล์วิทยา เนื่องจากการฉีดสารเข้าสู่ร่างกายมีความเสี่ยงสูงอาจทำให้กระทบเส้นเลือดหรือเส้นประสาท หากฉีดกับผู้ที่ไม่ใช่แพทย์หรือไม่ใช่แพทย์เฉพาะทาง อาจเสี่ยงต่อการฉีดผิดวิธีไม่ถูกต้อง อาจเป็นอันตรายถึงชีวิต ตามที่มีข่าวปรากฏให้เห็นอยู่บ่อยๆ (กองพัฒนาคำปรึกษาผู้บริโภค. 2550)

“อิม มีผลคะเรากลายเป็นคนอัปลักษณ์ไปเลยจากที่เราคิดว่า มันจะต้องสวยกลายเป็นคนอัปลักษณ์กลายเป็นคนเสียโฉม กลายเป็นว่าเราเป็นคนที่น่าดูผิดมนุษย์มนาไปเลยคะรู้สึกว่ามันไม่โอเคคะ รู้สึกกลัวการทำศัลยกรรมไปเลย รู้สึกอยากฆ่าตัวตายหลายๆ เพราะว่ามันหดหู่กับใบหน้าของเราที่มันไม่เหมือนคนปกติอะไรอย่างเงี้ยคะ รู้สึกไม่โอเค”(ฉลวย)

จากนั้นฉลวยก็พยายามศึกษาข้อมูล เพื่อแก้ไขให้บุคลิกของตนเองดีขึ้นเพราะไม่สามารถทนกับการมีบุคลิกผิดปกติได้ จนสุดท้ายฉลวยก็พบว่าการทำศัลยกรรมความงามที่แท้จริงต้องทำกับแพทย์ที่เป็นผู้เชี่ยวชาญจึงจะช่วยให้บุคลิกที่มีความงามมากขึ้นตั้งแต่ต้นเป็นต้นมาเธอก็เริ่มหันหน้าเข้าหาคลินิกทำศัลยกรรมความงามกับแพทย์ประจำคลินิกศัลยกรรมความงามแห่งหนึ่งเพียงอย่างเดียวโดยไม่หันกลับไปพัฒนาความงามโดยหมอเถื่อนอีกเลย โดยฉลวยได้เริ่มทำศัลยกรรมความงามครั้งแรกด้วยการแก้ไขเอวสารแปลกปลอมบริเวณใบหน้าออกทั้งหมดจากนั้นก็ใส่แผ่นพลาสติกเพื่อให้รูปทรงอวัยวะคืนรูป และหันมาทำศัลยกรรมความงามบริเวณดวงตาเพื่อให้มีชั้นตาสองชั้นเพิ่มเติม ทำจมูกให้พุ่งแหลมโด่งมากขึ้น และทำศัลยกรรมความงามบริเวณคางเพื่อแก้ไขลักษณะคางที่เป็นผู้ชายให้มีความอ่อนช้อยแบบผู้หญิง เพราะฉลวยนั้นเห็นว่าการมีบุคลิกแต่กำเนิดของตน เป็นสิ่งที่คนส่วนใหญ่ให้ความหมายคือเพศชาย ซึ่งเป็นความหมายที่สังคมกำหนดตัวตนของฉลวย ทำให้ฉลวยต้องการจะรี้อถอนบุคลิกของตนแต่กำหนดให้เปลี่ยนแปลงกลายเป็นเพศหญิงมากขึ้นซึ่งหากอธิบายตามแนวคิดของอัตถิภาวะของไฮเดกเกอร์ในการเป็นตัวของตัวเองอย่างเป็นอิสระ กับความมีอยู่โดยสูญเสียความเป็นตัวเองหรือความพยายามที่จะหลีกเลี่ยงความมีเสรีภาพของตนเองและหันไปใช้ชีวิตตามกระแสหรือตามแบบคนอื่น ๆ ซึ่งเป็นการ

เปรียบเทียบให้เห็นอัตถิภาวะแท้ (Authentic existence) กับอัตถิภาวะเทียม (Inauthentic existence) (Heidegger, 1962) ดังนั้นแม้ฉลวยจะเป็นสิ่งที่มีอยู่ในโลกมาแต่แรกโดยไม่สามารถเลือกเพศหรือเลือกรูปลักษณะหน้าตาได้ แต่ฉลวยมีอิสระที่สามารถเลือกรูปลักษณะที่ตนเองอยากจะเป็นได้ไม่เห็นความจำเป็นต้องดำเนินตามคำสั่งที่กำหนดตามเพศแต่กำเนิดของตน

“ก็อย่างคางอะในสมัยที่เป็นผู้ชายคางก็ตัดๆ คือไม่มีความหวาน อย่างตา ตาไม่ได้ยกหางตาดก จมูกปลายก็ไม่ค่อยเซ็ด คือพื้นฐานเราชอบหน้าตนเองแต่พอไปเห็น คนอื่นเขาเนียเราสวยไม่ทันเขาเราก็อยาก สวยขึ้น”

ถึงแม้ฉลวยจะมีการเตรียมตัวหาข้อมูลในการทำคัลยกรรมความงามไปหน้า แต่ทว่าฉลวยไม่ได้เฉลียวใจที่จะมีการเตรียมตัวเกี่ยวกับการดูแลภายหลังหรือมีการวางแผนในหยุดการลาพักที่ตีพอนในการทำคัลยกรรมความงาม เพราะในช่วงนั้นฉลวยมีมุมมองต่อการทำคัลยกรรมความงามในแง่บวกเพียงอย่างเดียว โดยมองเห็นว่าการทำคัลยกรรมความงามเป็นหนทางในการช่วยเหลือให้ตนเองมีรูปลักษณะที่ดีขึ้น จึงไม่ได้มีการเตรียมตัวรองรับผลกระทบจากการทำคัลยกรรมความงามที่จะตามมา ทำให้ภายหลังการทำคัลยกรรมความงามครั้งแรก ฉลวยต้องเผชิญกับความทนทุกข์ทรมานจากความผลกระทบจากการทำคัลยกรรมความงาม หรือต้องเผชิญกับอวัยวะเสียหาย ประสิทธิภาพ ซึ่งอาการแทรกซ้อนดังกล่าวนี้ส่วนใหญ่จะส่งผลกระทบต่อทั้งทางร่างกายและจิตใจ ทำให้ฉลวยไม่สามารถดำรงชีวิตได้ตามปกติ โดยเฉพาะในเรื่องของการทำงาน ทำให้ต้องขาดงานส่งผลกระทบต่อความรับผิดชอบในงานเป็นอย่างมาก ผู้ร่วมงานและหัวหน้างานจึงเกิดความไม่พอใจเป็นปัญหาในการทำงานและสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนร่วมงานตามมา สอดคล้องกับการศึกษาพบว่า การหยุดงานหรือการลางานเป็นปัญหาที่สำคัญที่สร้างความหนักอกหนักใจให้แก่นายจ้างเป็นอย่างมาก ก่อให้เกิดผลกระทบทั้งทางตรงและทางอ้อม เช่น การหยุดงาน ก่อให้เกิดการขาดอัตรากำลังคน เกิดความสิ้นเปลืองสูญเสียเปล่าและผลกระทบต่อหน้าที่การงาน นอกจากนี้ยังเป็นการเพิ่มภาระงานให้กับผู้ร่วมงานคนอื่นอีกด้วย (Grundemann; & Vuuren, 2000) โดยเฉพาะอย่างยิ่งการขาดงานที่มีเหตุมาจากการทำคัลยกรรมความงาม ซึ่งแตกต่างจากการขาดงานด้วยความเจ็บป่วยจากโรคซึ่งดูจะเป็นเรื่องที่น่าเข้าใจได้มากกว่า เพราะการขาดงานจากการทำคัลยกรรมความงามดูเป็นเหตุผลที่ไม่มีมีความจำเป็น และไม่ควรถูกจะได้รับความสงสารเห็นใจ หรือได้รับความเข้าใจจากผู้ร่วมงานหรือหัวหน้างานเนื่องจากการทำคัลยกรรมความงามในมุมมองของสังคม เป็นเรื่องของความต้องการทางจิตใจไม่ใช่ภาวะเจ็บป่วยหรือมีสิ่งที่ยอันตรายร้ายแรงต่อชีวิตเช่นการขาดงานเพราะเจ็บป่วย การจะได้รับการเห็นใจ หรือความเข้าใจหรือเห็นถึงความจำเป็นในการต้องลางานหรือขาดงานสำหรับผู้ให้ข้อมูลในสายตาผู้ร่วมงานจึงดูเป็นเรื่องของการขาดความรับผิดชอบ การขาดงานโดยไม่จำเป็นจะเห็นได้ว่าการขาดงานด้วยบริบทเงื่อนไขที่มาจากการทำคัลยกรรมความงามจะก่อให้เกิดผลกระทบต่อผู้ให้ข้อมูลมากกว่าการขาดงานด้วยบริบทเงื่อนไขอื่นการที่ฉลวยได้ผ่านประสบการณ์การทำคัลยกรรมความงามครั้งแรก ฉลวยเริ่มเรียนรู้ถึงการเตรียมตัวในการทำคัลยกรรมความงามครั้งต่อไปมากขึ้นเพื่อไม่ให้ก่อให้เกิดผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่นโดยเฉพาะในการทำงาน ว่าการทำคัลยกรรมความงามในครั้งต่อไปตนเองจะต้องมีการเตรียมตัวเรื่องของการขาดงาน ลางาน

“ครั้งแรกจะปวดมาก ไม่รู้วิธีลดปวด ครั้งแรกไม่ได้เตรียมตัวอะไรเลย รู้สึกดีใจมากที่จะได้ไปเตรียมตัวที่จะไปหาหมออย่างเดียวเลยตอนหลังทำครั้งที่หนึ่งมันจะ บวม มันจะอักเสบค่อนข้างมากเราจะหยุดงานสองอาทิตย์ กว่าจะหายอะคะ มีผลต่องานอะ เพราะว่าเราหยุดงานเขาไม่โอเคอยู่แล้ว งานนั้นก็ไปโอเวอร์กับเพื่อนร่วมงานคนอื่นหัวหน้างานเขาก็ไม่พอใจอยู่แล้วหากเราจะทำต่อเราแค่ต้องเคลียร์งานล่วงหน้าให้เสร็จก่อนที่เราจะไปทำอะไรก็ตามคะ”

ภายหลังทำศัลยกรรมความงามครั้งแรกผ่านไปสองอาทิตย์ รูปลักษณ์ของฉวยเริ่มกลับเป็นปกติไม่หึง ร่องรอยของผลกระทบจากการทำศัลยกรรมความงาม ทำให้ฉวยได้เห็นว่ารูปลักษณ์ของตนเอง ได้รับการตอบรับจากสังคมเป็นอย่างดี มีคนมาให้ความชื่นชมมีคนเข้ามาชมและเริ่มมองว่าเธอเป็นผู้หญิงมากขึ้น เนื่องจากการเกิดมาเป็นเพศชายเป็นเพศที่ฉวยไม่ปรารถนาที่จะดำรงสรีระรูปลักษณ์แบบเพศชาย การทำศัลยกรรมความงามได้เข้ามาช่วยสร้างสิ่งที่ “ไม่ใช่ตัวตน” ให้กลายเป็นตัวตนที่ฉวยต้องการ เสมือนกับการบูรณะฟื้นฟูร่างกายที่ “เหมาะสม” หลังจากที่ฉวยรู้สึกว่าคุณเองอยู่ในร่างที่ผิดที่ผิดทาง การทำศัลยกรรมความงามจึงมิใช่แค่การเปลี่ยนให้ชายกลายเป็นผู้หญิง แต่ยังเป็นการจารึก “คู่ตรงข้าม” ลงไปในร่างกายและผิวหนังของฉวยยกเว้นคือ “ร่าง” ที่ถูกสร้างใหม่คือพยานหลักฐานที่บ่งบอกว่าร่างใหม่วางทับอยู่บนร่างเก่า ซึ่งเป็นร่างที่ถูกจัดกระทำด้วยเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ที่มีอำนาจกดทับร่างกายของมนุษย์ โดยที่ฉวยเองไม่รู้ตัวตัวเองกำลังถูกกระทำจากอำนาจอย่างไร เพราะอำนาจได้อำศัยกลอุบายด้วยการชี้แจงว่าร่างที่ถูกสร้างใหม่คือ “ความพอใจ” ที่ฉวยจะได้รับอำนาจกดทับได้แปลงร่างตัวเองไปเป็น “ความพอใจ” ที่เกิดขึ้นจากการที่เพศภาวะที่อยู่ในจิตใจของฉวยสอดคล้องกับเพศสรีระที่ถูกสร้างใหม่ เมื่อร่างกายและจิตใจตรงกัน ส่งผลทำให้สามารถใช้ชีวิตในแบบที่ต้องการ ดังนั้นถึงแม้ฉวยจะไม่ได้เป็นหญิงตั้งแต่กำเนิด แต่การทำศัลยกรรมความงามสามารถสร้างตัวตนใหม่ โดยการลบล้างรูปลักษณ์เดิมที่เป็นชายของตนออกไป เพื่อให้ตนเองรู้สึกมั่นใจในอัตลักษณ์ของตนเอง โดยอาจกล่าวได้ว่าความเป็นหญิงของเพศที่สามต้องมาพร้อมกับ “ความงาม” ซึ่งกลายเป็นอำนาจบางอย่างที่แสดงให้เห็นว่าฉวยต้องยอมรับและมองเห็นว่าความงามเป็นสิ่งจำเป็นเช่นเดียวกับเพศหญิง เนื่องจากพื้นที่ทางสังคมมักไม่มีพื้นที่กึ่งกลางของเพศให้คนอย่างเพศที่สามได้ยืน ส่วนใหญ่สังคมจะยอมรับและแบ่งแยกอย่างชัดเจนระหว่างชายกับหญิง ดังนั้นผู้ให้ข้อมูลที่เป็นเพศที่สามจึงต้องเลือกทางเดินเพื่อที่จะเปลี่ยนรูปลักษณ์ของชายให้กลายเป็นหญิง เพื่อให้ตนเองถูกยอมรับในพื้นที่ของผู้หญิงคนหนึ่งในสังคม

“อืมก็เราเป็นผู้ชายแต่จิตใจเราเป็นผู้หญิงมันไม่ตรงกันอยู่แล้ว แต่ว่าพอเราเปลี่ยนเป็นผู้หญิงเหมือนกับว่า เราได้ใช้ชีวิตแบบที่เราอยากเป็นอะคะ เราจากผู้ชายมาเป็นผู้หญิงมันจำเป็นต่อระบบจิตใจและการใช้ชีวิตมาก”

และเนื่องจากรูปลักษณ์ของบุคคลถูกกำหนดและถูกจัดประเภทด้วยการสื่อสารและมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ดังนั้นการที่รูปลักษณ์ของฉวยเปลี่ยนแปลงไปอาจจะส่งผลต่อการทำงาน คนในสังคมให้ความสนใจตนเองมากขึ้นเป็นที่ยอมรับและชื่นชมของสังคม มีการติดต่อเรื่องงานเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะงานที่ให้ความสำคัญกับรูปร่างหน้าตา เช่นงานสายวงการบันเทิงนั้นถือได้ว่ารูปลักษณ์เป็นจุดขายหรือเป็นองค์ประกอบสำคัญของงาน

ฉลุยจึงเริ่มมีมุมมองต่อตนเองใหม่โดยรู้สึกว่าคุณลักษณะสวยงามขึ้น กลายเป็นรูปลักษณะใหม่ที่สังคมรู้จักทดแทนรูปลักษณะเดิม ซึ่งนำไปสู่บทบาทการทำงานในตำแหน่งใหม่ตามมา ตอกย้ำให้ฉลุยเชื่อว่า การมีรูปลักษณะหน้าตาที่งดงามจะส่งผลต่อดวงชะตา และการดำเนินชีวิตที่ดี ให้มีโอกาสที่ดีเข้ามาหามากกว่าคนอื่นในสังคม อย่างไรก็ตาม ลักษณะความคิดและความเชื่อเช่นนี้ อาจมิใช่ความคิดความเชื่อที่อยู่ภายใต้พื้นฐานความเป็นจริงก็เป็นได้ เนื่องจากเป็นเบื้องลึกเบื้องหลังมาจากความเชื่อส่วนตน ซึ่งเป็นความเชื่อที่เป็นไปในลักษณะของการสร้างความหวังตอกย้ำในการทำศัลยกรรมความงามในมุมมองของสิ่งที่ควรกระทำ การทำศัลยกรรมความงามภายใต้ความเชื่อทางดวงชะตาและความเชื่อด้านโหราศาสตร์ สำหรับฉลุยก็อาจเป็นส่วนหนึ่งในการหาความชอบธรรมให้ตนเองหรือสร้างเงื่อนไขและความจำเป็นให้สังคมเข้าใจ ว่าการทำศัลยกรรมความงามถึงแม้จะนำความเจ็บปวดมาให้แต่ก็เป็นสิ่งที่น่าสนใจที่นำโอกาสต่างๆเข้ามาในชีวิตให้ตนเองสามารถประสบความสำเร็จได้

“เริ่มแรกเลยเป็นพิธีกรอยู่ที่นิตยสารบันเทิงเล่มหนึ่ง แล้วการที่เราทำงานทุกวันเราออกหน้าจอก็กลายเป็นว่าเรามีความสามารถแต่เราต้องขายตลกขายขำ เพราะว่าหน้าตาเรามันไม่สวยเราจะไปขายความสวยความงามมันคงไม่ได้ เราเลยรู้สึกว่าเราอยากจะทำศัลยกรรมความงามแบบมีฟิลแบคที่ดีก็คือพอเราเริ่มเปลี่ยนแปลงเริ่มมีความเป็นหญิงสวยขึ้นมีความเข้ามามีคนเข้ามาติดต่องานมากขึ้นเราก็มองว่าอู๋มันก็ดีนะการทำศัลยกรรมมันพัฒนาหน้าที่การงานของเรา เราเริ่ม เปลี่ยนตนเองเริ่มสวยขึ้นมีความเข้ามามีคนเข้ามาติดต่องานมากขึ้นเราก็มองว่าอู๋มันก็ดีนะการทำศัลยกรรมก็การทำศัลยกรรมความงามสำหรับเรา เป็นคนที่เชื่อ เรื่องดวงด้วย คือศัลยกรรมมันไม่ได้ช่วยเรื่องของความงามอย่างเดียว ช่วยในเรื่องของโหราศาสตร์ด้วยเราก็เลยรู้สึกชื่นชอบ เรามีความสุขอะมันช่วยหลายๆอย่าง”

นอกจากนี้การผ่านประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงามครั้งแรกนั้นยังทำให้ฉลุยรับรู้ว่าคุณลักษณะไม่ได้เป็นการปลูกมาตั้งแต่กำเนิดอีกต่อไป ความงามได้กลายเป็นสิ่งที่สร้างได้โดยแพทย์ซึ่งสะท้อนให้เห็นการมีมุมมองต่อร่างกายเป็นเหมือนสิ่งที่แปรรูปได้ด้วยอำนาจความรู้ทางการแพทย์ นำมาสู่ในการทำศัลยกรรมความงามในครั้งต่อมาโดยเธอเห็นว่ารูปลักษณะตนเองยังมีข้อบกพร่องน่าจะพัฒนาความงามได้เพิ่มมากขึ้นอีก เนื่องจากเธอมีการประเมินรูปลักษณะของตนโดยใช้ค่านิยมความงามที่สังคมกำหนดเป็นเกณฑ์ และพบว่ารูปลักษณะของตนเองแตกต่างจากสิ่งที่ค่านิยมความงามของสังคมกำหนดไว้โดยมีการกำกับความงามแบบแยกส่วนบนใบหน้าให้ผู้ที่มีรูปลักษณะหรืออวัยวะบนใบหน้าแต่ละส่วนต่างจากนี้คือผู้ที่เป็นอื่นจากความงาม ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการเปรียบเทียบนั้นทำให้ฉลุยเห็นช่องว่างระหว่างตัวตนที่ตนเองรับรู้ (perceive self) กับตัวตนที่ตนเองอยากจะเป็น (ideal self) มีระยะห่างมากขึ้น จึงเกิดการประเมินรูปลักษณะของตนเองที่แยกจากความเป็นจริง (Littleton; & Ollendick, 2003) ทำให้เกิดความไม่พอใจในรูปลักษณะของตน และมองว่ารูปลักษณะของตนเองต้องด้อยกว่ามาตรฐานที่สังคมกำหนด จึงเกิดความรู้สึกท้อใจไม่ได้เป็นทุกข้อใจ น้อยเนื้อต่ำใจในรูปลักษณะของตนเอง และรู้สึกว่าความมั่นใจและภาคภูมิใจในตนเองที่เคยมีได้ลดลง ทำให้ต้องนำพาตนเองไปทำศัลยกรรมความงามต่อไป

“การทำตกแต่งเพิ่มเติมหรือแก้ไข ให้มันดีกว่าเดิมเสริมจุดบกพร่องบางอย่าง บางอย่างหน้าเราอาจจะมีจุดบกพร่อง ก็ต้องปกปิด หรือบางอย่างที่เป็นจุดที่มันสวยเราต้องเสริมให้มันสวยกว่าเดิม อะโรยอย่างเนี่ยคะ จุดบกพร่องที่เรามองเราก็มองตามที่เราไม่มีตามเขานิยามๆกันเช่น คางเราไม่เล็กเรียว หรือจุดเด่นตาเราอาจจะโตแต่ก็อยากให้มีหน้าหวานหน่อย”

จากการที่มีคนสนใจรูปลักษณ์ที่เปลี่ยนไปของเธอทำให้เธอถูกชักชวนจากเจ้าของคลินิกศัลยกรรมความงาม ให้มาทำงานเป็นที่ปรึกษาและชักจูงประชาสัมพันธ์เพื่อสนับสนุนให้มีคนมาทำศัลยกรรมความงามที่คลินิกมากขึ้น ทำให้เธอได้ใกล้ชิดดูการทำศัลยกรรมความงามและแพทย์ศัลยกรรมความงามมากขึ้น และเห็นว่าทำศัลยกรรมความงามเป็นวิทยาศาสตร์ทางการแพทย์แขนงหนึ่งที่มีการพัฒนาให้เจริญรุดหน้าอย่างไม่หยุดนิ่ง และมักจะมีวิวัฒนาการจากการคิดค้นวัสดุที่ดี เครื่องมือที่ปลอดภัยทำให้การทำศัลยกรรมความงามไม่ใช่เรื่องที่น่ากลัวอีกต่อไป อีกทั้งมีการพัฒนาเทคนิคต่างๆ ให้การทำศัลยกรรมความงามมีความทันสมัยเพื่อทำให้ร่างสอดคล้องกับค่านิยมความงามที่เปลี่ยนแปลงไปไม่ถาวรตามกาลเวลาและตามยุคสมัยอย่างรวดเร็วจนร่างกายกลายเป็นพื้นที่หนึ่งที่สามารถนำเทคโนโลยีเข้ามาเกี่ยวพันได้ ซึ่งมองได้ว่าการทำศัลยกรรมความงามเป็นการเปลี่ยนแปลงรูปโฉมของรูปร่างหน้าตาใหม่ให้เข้ากับความต้องการของตนเอง โดยการผสมผสานรูปร่างหน้าตากับเทคโนโลยีให้กลายเป็นหลักการความงาม ซึ่งเป็นการทำงานด้านเทคโนโลยีทางการแพทย์เข้าไปเปลี่ยนแปลง แก้ไขรูปร่างหน้าตาจึงเป็นการนำเทคโนโลยีเข้ามาสร้างตัวตนใหม่ ทำให้คลายขยายขอบเขตความสามารถโดยการแทนที่ส่วนประกอบหรืออวัยวะที่มีรูปร่างไม่พึงประสงค์ จากนั้นก็ปรับปรุงและทำให้รูปลักษณ์ที่มีมาแต่กำเนิดให้ดีขึ้น ซึ่งการเทคโนโลยีทางการแพทย์จะมีการพัฒนาไปเรื่อยๆ ให้มีความทันสมัยลบบข้อด้อยและพัฒนาจุดเด่นของการทำศัลยกรรมความงามโดยวิธีการเก่าๆ เชื่อมโยงไปสู่รูปร่างหน้าตาที่จะถูกพัฒนาอย่างไม่สิ้นสุดทำให้ศัลยกรรมความงามไบหน้ากลายเป็นวิธีที่จะสร้างความงามได้จริงเพื่อการมอบให้โอกาสกับผู้ที่รู้สึกว่าคุณเองมีความบกพร่องทั้งกายและจิตใจ ทำให้เห็นว่าการทำศัลยกรรมความงามเป็นเรื่องที่น่าตื่นเต้นและน่าทดลอง เธอจึงมักคล้อยตามการชักชวนของแพทย์ในทำศัลยกรรมความงามอยู่เสมอ ทำให้การทำศัลยกรรมความงามสำหรับเธอเป็นเรื่องง่ายและสามารถทำได้บ่อยครั้งเท่าที่ต้องการ

“ตามีการกรีดเล็กๆ กรีดครั้งเดียวแทบจะไม่เห็นรอยเลย จมูกทำครั้ง ปากก็เป็นการยกมุมปากโดยการร้อยไหมยกคคะ หน้าผากก็ฉีดฟิลเลอร์แท้ คางประมาณเจ็ดครั้งคือขูดประมาณ สามครั้งแล้วก็เปลี่ยนทรง อีกสี่ครั้งได้เปลี่ยนแบบมีหลายคลอเล็กชั้นคางมากมีเหลี่ยม มีวี มีแหลมศัลยกรรมความงามมันมีเทรนมาเรื่อยๆ เปลี่ยนไปเรื่อยๆ ทำให้วงการศัลยกรรมหรือธุรกิจด้านเนี่ยเติบโตขึ้น ต่อเนื่องปัจจุบันเรามองว่ามันแพร่หลายแล้วก็ มันเรียกว่ามันมันเดินหน้าทุกวันมันมีวิวัฒนาการอะไรที่ใหม่ๆ ตลอด มันเป็นแบบอะไรที่น่าตื่นเต้นและน่าทดลองเพราะว่าคนเราชอบที่จะเปลี่ยนหน้าตนเองตาม แฟชั่นนี้ แต่ก่อนเสริมจมูกให้โด่งเป็นปกติก็คือจบแต่เดี๋ยวนี้ต้องมีหยดน้ำ ต้องมีปลายแหลม ปลายงุ้ม ทรงเกาหลี ทรงอเมริกาคิดจะเปลี่ยนอยากได้ในแบบใหม่หันตาม แฟชั่นเหมือนกันคะ ทำไปเรื่อยๆ น่าจะทำให้ลิบครั้งขึ้นไปอะคะ ไซ้คะ เพราะว่าเราอยู่ตรงนี้เราทำงานกับหมอ ว่างๆ หมอก็ชวนทำว่างๆหมอก็ชวนทำ แต่เป็นการทำแทบจะดูไม่ออกเพราะเราอยู่กับหมอหมอจะบอกเลยว่า การทำศัลยกรรมที่ดีไม่ใช่ทำแล้ว ดูปลอมแต่เป็นการทำให้ดูเป็นธรรมชาติแต่ดูดีขึ้นคะ”

นอกจากนี้การที่ผลลัพท์เกี่ยวข้องกับความงาม ไม่ว่าจะเป็นการทำงานในสายบันเทิงหรือการเป็นที่ปรึกษาแนะนำประชาสัมพันธ์คลินิกศัลยกรรมความงาม ทำให้ผลลัพท์เห็นว่าความงามเป็นเรื่องสำคัญต่ออาชีพเป็นอย่างมาก ทำให้ต้องมีการทำศัลยกรรมความงามเพื่อพัฒนาความงามอยู่เสมอด้วยความคาดหวังว่าการทำศัลยกรรมความงามจะรักษาชื่อเสียงและทำให้ตนเองเป็นที่รู้จักพร้อมทั้งได้รับการยอมรับในเรื่องความงามอยู่เรื่อยไป เพื่อให้ตนเองสามารถที่จะคงอยู่ในงานของตนได้ เพราะเหนือไปกว่ารูปลักษณ์ที่งดงามนั้นคือการนำความงามมาแปรเปลี่ยนเป็นรายได้ให้กับตนเองในเรื่องของโอกาสในการทำงาน ดังวลีที่ว่า “มีรูปเป็นทรัพย์” การจะมีโอกาสในสังคมมากกว่าคนอื่นจำเป็นต้องมีทรัพย์เยาะๆ ซึ่งทรัพย์ในที่นี้ไม่ได้หมายถึงเงินทองแต่ประการใด หากแต่หมายถึงความงามที่บุคคลพึงมีที่จะนำไปสู่โอกาสทางการเงิน ทุกคนล้วนต้องการโอกาสที่ดีอยากมีอำนาจต่อรองกับสังคม แต่ก็เชื่อว่าทุกคนจะเกิดมาด้วยความงามแบบพิมพ์นิยมที่สังคมกำหนด การทำศัลยกรรมความงามจึงเข้ามาช่วยสนับสนุนให้เกิดความงามแบบสร้างได้ เชื่อมโยงไปสู่การลงทุนทางกายภาพ หรือเป็นการสะสมทุนทรัพย์ผ่านร่างกาย นำมาอธิบายปรากฏการณ์การทำศัลยกรรมความงามในมุมมองของการสร้างความงามด้วยกระบวนการทางเทคโนโลยีทางการแพทย์ทำให้รูปลักษณ์กลายเป็นเครื่องมือหรือสินค้าไปสู่การมีรายเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะผู้ให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับอาชีพที่เกี่ยวข้องกับความงาม

“เพราะมันคืออาชีพของเรา อาชีพของเรา พาลูกค้ามาทำศัลยกรรมและก็ดูแลเขาและก็ให้คำปรึกษากับเขาว่าเขาควรทำอะไรยังไง เพราะเราในบางคนไม่รู้ว่าจะทำอะไร เพราะมันสร้างรายได้และมันช่วยเสริมภาพลักษณ์ของเราในหลายๆด้านคะ”

โดยผลลัพท์เห็นว่า ในยุคปัจจุบันสังคมมักจะให้การยกย่อง และให้โอกาสในการดำรงชีวิตต่อบุคคลที่มีรูปร่างหน้าตาที่ดีกว่า เพราะหน้าตาเป็นสิ่งที่รักษาความคาดหวังต่อบทบาทตามสายสัมพันธ์ทางสังคมได้ กล่าวคือ คนที่มีรูปร่างหน้าตาที่ดี จะกระตุ้นให้เกิดความสนใจ สร้างความรู้สึกเชิงบวก ทำให้มีความโดดเด่นกว่าคนไม่สวยงาม สังคมจึงมักจะให้การยกย่อง เพราะในกลไกทางสังคมใครก็ตามที่ได้รับการยกย่องสรรเสริญ ย่อมมีโอกาสได้รับอภิสิทธิ์พิเศษ และยังมีโอกาสได้สืบทอดให้คงอยู่ในสถานภาพพิเศษนั้นไปได้นานๆ มากกว่าคนที่ไม่ได้อยู่ในสถานะเช่นนั้น ซึ่งปฏิเสธไม่ได้ว่าความงาม เป็นแต้มต่อของชีวิตที่จะสามารถใช้เป็นใบเบิกทางสู่โอกาส และความสำเร็จในการดำรงชีวิตมากกว่าคนที่รูปร่างหน้าตาไม่สวย ไม่งาม อาทิเช่น คนหน้าตาดี มักมีรายได้มากกว่า คนหน้าตาธรรมดา ผู้ชายที่ไร้เสน่ห์ดึงดูด มีรายได้ต่ำกว่าผู้ชายที่มีเสน่ห์ ผู้หญิงหน้าตาธรรมดา มีรายได้น้อยกว่าเพื่อนร่วมงานสาวที่มีใบหน้าสวย สรุปคือ คนที่มีรูปร่างหน้าตาดี มักจะได้รับความช่วยเหลือจากสังคมมากกว่าคนที่รูปร่างหน้าตาไม่ดี ความงามทั้งหน้าตาและบุคลิกที่ดี จึงเป็นเสมือนใบเบิกทางนำพาโอกาสดีๆ มาสู่ชีวิตใครต่อใครหลายๆ คนนั้นแสดงให้เห็นว่าความงามได้กลายมาองค์ประกอบหนึ่งในชีวิตที่ทุกคนพึงมีนอกจากความสามารถ ความฉลาดและความเก่ง ฉะนั้นผลลัพท์จึงเห็นว่าคุณค่าของบุคคลจึงไม่ใช่มีแค่ความสามารถความเก่งและฉลาดเพียงเท่านั้นต้องมีความงามด้วย

“ก็ ต้องยอมรับนะคะว่าในสังคมปัจจุบันคือคนสวย อิมนอกจากจะได้เป็นดาราก็เป็นพิธีกร หรือว่า นี้อาชีพไม่ต้องใช้สมองนะฮะพูดถึง เป็นดาราพิธีกรทั่วไปก็ได้แล้ว ถ้าสวยและมีสมอง เช่นสวยด้วยจบการศึกษาสูงๆด้วย โอกาสที่คุณจะมีหน้าที่การงานที่ไกล กว่าคนที่ไม่สวยแต่เรียนเก่งมันก็มีมากกว่าเยอะ ก็เลยคิดว่าความสวยมันสำคัญมากอยู่แล้ว เองง่ายๆ ก็คือ ปัจจุบันถ้าผู้หญิงคนไหนเป็นนางงามด้วยเป็นดอกเตอร์ด้วยเนี่ย คือมันน่าสนใจมากกว่าผู้หญิงที่เป็นดอกเตอร์ทั่วไปอยู่แล้วคะในปัจจุบันความสวยสำคัญมากเพราะว่า ด้วยอาชีพทุกอย่างที่ทำอยู่ปัจจุบันเนี่ยมันต้องสวยแล้วก็ คนเราเนี่ยต่อให้ฉลาดเท่ากัน คนที่สวยกว่าจะมีความประสบความสำเร็จในชีวิตมากกว่าเสมอ และก็ยิ่งเชื่อว่าความสวยเป็นไปเบิกทางในหลายๆด้านคะ”

ทำให้ความคาดหวังในการทำอัลยกรรมความงามของฉลวยไม่เพียงแต่ต้องการทำให้หน้าตาดีขึ้นเท่านั้น แต่เป็นการต่อสู้เพื่อเอาชนะธรรมชาติแห่งวัย เพื่อที่จะชะลอความแก่ให้มาช้าลง เนื่องจากธรรมชาติของการทำอัลยกรรมความงามที่มีใช้เป็นการสร้างหรือปรุงแต่งความงามแบบถาวรทำให้รูปลักษณ์ที่ผ่านการทำอัลยกรรมความงามเริ่มได้รับผลกระทบมีรูปลักษณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป ทำให้ฉลวยเกิดความความไม่พอใจต้องทำเพิ่มเติมมากขึ้น ยิ่งอายุมากขึ้นยิ่งต้องทำ ซึ่งเป็นการมองความงามของรูปลักษณ์ลดลงเมื่ออายุมากขึ้น ดังนั้นเมื่ออายุมากขึ้น รูปลักษณ์มีความเสื่อมถอย ฉลวยจึงไม่สามารถหยุดทำอัลยกรรมความงามได้และยิ่งอายุมากขึ้นเธอก็พบว่า สรรพนามของเธอได้เปลี่ยนแปลงไปจากน้องกลายเป็นพี่สอดคล้องกับรูปลักษณ์ของเธอที่มีความเสื่อมถอยเมื่อไปเปรียบเทียบกับคนที่อายุน้อยกว่า ซึ่งตอกย้ำและบีบบังคับให้ฉลวยต้องยอมรับข้อเท็จจริงว่ารูปลักษณ์มีความเสื่อมไปตามธรรมชาติ การกล่าวถึงอายุที่มากขึ้นเป็นการล่อให้หันไปถึงการเปลี่ยนแปลงที่บ่งบอกถึงความชราหรือความไม่สวยงามของร่างกาย โดยเฉพาะบริเวณใบหน้าซึ่งเป็นพื้นที่สำคัญที่แสดงถึงการมีรูปลักษณ์ที่จะถูกจับจ้องเป็นอันดับแรก จะเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงตามธรรมชาติที่ไม่อาจเลี่ยงได้ อายุที่มากขึ้นจึงเป็นเหมือนศัตรูที่สร้างความเจ็บปวดทางจิตใจจนไม่อาจยอมรับได้ นอกจากนี้ยังมีผลไปยังความรู้สึกของคุณค่าต่อตนเองที่ลดลงในมิติทางสังคมวัฒนธรรม การแสดงบทบาท หรือการสร้างความสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม ทำให้เกิดความไม่มั่นใจและมีความรู้สึกเป็นอื่นต่อรูปลักษณ์ของตน

“อย่างที่บอกไปคนเราแก่ขึ้นทุกวันในทุกวันที่เราแก่ขึ้น เราต้องทำอะไรคะ เราจะชะลอมันอาจจะห้ามไม่ได้เรื่องของอายุ เราห้ามไม่ได้ว่าเราต้องแก่ขึ้น บอกได้เลยว่าผู้หญิงต้องดูแลตนเองตั้งแต่สาว ๆ จะแก่ช้ากว่าเริ่มดูแลตนเองตอนอายุมากขึ้นไปตัดปากมา เริ่มมีปัญหาที่แปดต้องมานั่งเติมคอลลาเจนที่ปากเพราะอายุมากขึ้น แต่อายุมากคอลลาเจนเลิกผลิต เราเริ่มเหี่ยว ปากเราก็เริ่มไม่มีเราก็ต้องทำอัลยกรรมความงามเพิ่มเติมไปทุกคนที่ทาก็คาดหวังว่ามันจะชะลออายุชะลอความแก่ ในเรื่องของความสวยเรามาถึงจุดนี้ เราไม่คิดว่าเราจะทำแล้วเราจะสวยกว่าเดิมแล้วมันอิมตัวแล้วกับใบหน้าของเรามันได้แค่นี้เราต้องรู้สึกพอ เพียงแต่ว่าตอนหลังที่ทำอยู่เป็นเรื่องของรีร้อยความเหี่ยวเพราะว่าอายุเราเลขสามขึ้นไปก็ตอนที่เริ่มแก่ขึ้นนะคะ ก็คือตอนเราเข้าเลขสาม มันรู้สึกว่าเราเป็นที่ใครหลายๆคนเลยนะ ทำให้มีคนมาเรียกเราแบบนี้ เราส่องกระจกดูเราถ่ายรูปกับคนอื่นหน้าเราไม่ใช่แล้วนะหน้าเราอายุมากขึ้น เราก็อยากในช่วง ที่แก้ไขเงินไปเยอะมาก เงินจากการทำงานทั้งหมดไปอยู่ที่การทำอัลยกรรมหมดคิดว่าการทำอัลยกรรมความงามไม่มีทางสิ้นสุด คือตลอดชีวิตคะ เพราะว่าคนเราแก่ขึ้นทุกวัน ถ้าอายุมากขึ้นคนเรานั้นก็เริ่มร่วงโรย เพราะฉะนั้นเราต้องทำอยู่ตลอดอยู่ที่ว่าเมื่อไร”

และจากการทำคัลยกรรมความงามใบหน้าซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทำให้อวัยวะส่วนนั้นอาจจะได้รับการกระทบกระเทือนมากเกินไปจนเกิดการบาดเจ็บกลายเป็นเสียหายที่ในการทำงานได้ เนื่องจากการทำคัลยกรรมความงามคือการผ่าตัดชนิดหนึ่งโดยใช้อุปกรณ์มีคม กรีดไปบนร่างกายเพื่อจัดการเพิ่มหรือลดขนาดของรูปทรงเพื่อให้รูปทรงดังกล่าวให้เป็นไปตามใจต้องการ การที่ต้องใช้อุปกรณ์มีคมกรีดไปบนร่างกายทำให้ร่างกายเกิดความเจ็บปวด แพทย์คัลยกรรมความงามจึงต้องมีการให้ยาเพื่อระงับความเจ็บปวดหรือยาสลบขณะทำการผ่าตัดเพื่อลดความทุกข์ทรมานนั้นทำให้เกิดอาการแทรกซ้อนตามมามากมาย ร่างกายก็จะได้รับความเสียหายและเกิดผลกระทบสะสมทุกครั้งที่ของการทำคัลยกรรมความงาม เช่นการกรีดผิวหนังตำแหน่งซ้ำๆ จะทำให้เกิดแผลเป็นนูน และการที่ต้องได้รับยาชาบ่อยครั้งในการระงับความเจ็บปวด อาจทำให้ร่างกายไม่ตอบสนองต่อยาชา หรือการได้รับยาสลบหลายครั้งจะส่งผลกระทบต่อการทำงานของสมอง นอกจากนี้การผ่าตัดบ่อยครั้งก็อวัยวะใดๆ อวัยวะหนึ่งก็ตาม จะเห็นได้ว่าการทำคัลยกรรมความงามแต่ละครั้งนอกจากบุคลิกภาพของผู้ให้ข้อมูลจะมีความงามตงามมากขึ้น ก็ต้องแลกกับผลกระทบที่อาจจะเกิดขึ้นในระยะยาวซึ่งที่กลายเป็นปัญหาสุขภาพตามมา

“จุมูกมีปัญหาอยู่เนี่ย เห็นไหมคะว่ามันคล้ายๆซี่มูกแต่มันไม่ใช่ซี่มูก มันเป็นเมือกๆเห็นไหมคะ คือจุมูกเราไม่มีหนังกันจุมูกแล้วเนื่องจากทำมากไป ก็เลยร่างกายต้องสร้างเมือกๆไปปะเปะไว้ตลอด เพราะ ทำครั้งไหนคะคนไม่รู้ก็ไม่รู้ ร่างกายคนเราโดนรับยาสลบ เต็มที่ไม่เกิดสามครั้ง หากเกินสามครั้งสมองจะไม่ปกติมีโอกาสเป็นอัลไซเมอร์สูง ตอนแรกไม่รู้แต่ทุกครั้งที่เราทำอาชีพตรงนี้เราจะเห็น คนที่เขามาเคยทำกับเราเขาเอ้อเขาเบลอเขาดูไม่ค่อยเต็มพูดไม่ค่อยกับร้องกับรอย แบบไม่ครบสามสิบสองคน เหล่านี้ไม่ค่อยรู้ตัวด้วย อันนี้มาจากยาสลบที่เขาโดนบ่อยๆ”

นอกจากนี้ในช่วงเวลาดังกล่าว จลวยยังต้องเผชิญกับการถูกสังคมตีตราว่าเป็นผู้เสพติดคัลยกรรมความงาม โดยจลวยได้พยายามการอธิบายให้ผู้อื่นฟังถึงบริบทเงื่อนไขที่ตนเองในการทำคัลยกรรมความงาม เพื่อให้ผู้อื่นรับรู้เกิดเป็นความเข้าใจในบริบทเงื่อนไขของตนเองเชื่อมโยงไปสู่การลดการตีตราเนื่องจากจลวยเข้าใจว่า การถูกตีตราส่วนหนึ่งมีบริบทเงื่อนไขมากกว่าการที่บุคคลอื่นไม่เข้าใจในพฤติกรรมการทำคัลยกรรมความงามของตน จึงใช้ทัศนคติเดิมซึ่งเป็นไปตามค่านิยมของสังคมกำหนดไว้ให้ผู้ที่ทำคัลยกรรมความงามมีมุมมองในแง่ลบ ทำให้จลวยเชื่อว่าการการอธิบายตามการรับรู้และมุมมองของตน ซึ่งจะช่วยให้ผู้อื่นและสังคมเกิดความเข้าใจในมุมมองที่แตกต่างออกไป และเปิดใจที่จะเปลี่ยนมุมมองที่มีต่อตนเองใหม่ไม่ใช่มุมมองในแง่ลบอย่างที่ตนมา ซึ่งการพยายามอธิบายในมุมมองของตนเองให้ผู้อื่นเข้าใจนั้น มีความเสี่ยงต่อการถูกต่อต้านและถูกปฏิเสธเป็นอย่างมาก และอาจนำมาสู่ผลเสียมากกว่าจะได้รับผลดีในการอธิบาย โดยผู้ให้ข้อมูลที่เลือกใช้กลวิธีในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่มีความมั่นใจในตนเองและเชื่อมั่นว่าสิ่งที่ตนเองทำอยู่เป็นสิ่งที่ถูกต้อง

“ก็เหนื่อยนะ เวลาใครมาบอกเสพติดอย่างนี้เรารู้สึกไม่ตืออะ เรา ก็จะพยายามบอกว่า เราผิดพลาดตรงนี้มันเหมือนเป็นเหตุผลส่วนตัวที่เรามองว่าเราแก้ตัวแต่แบบ พูดไปอย่างนั้นแต่เราตัวเรารู้ดีที่สุดอะคะ”

และจากการที่ต้องเผชิญกับผลกระทบจากการทำศัลยกรรมความงามและการถูกตีตราจากสังคมว่าเป็นผู้เสพติดศัลยกรรมความงาม ทำให้หลายคนเริ่มเข้าใจและยอมรับข้อเท็จจริงของการทำศัลยกรรมความงามมากขึ้น ซึ่งไม่ใช่การรับรู้เกี่ยวกับการทำศัลยกรรมความงามในแง่บวกด้านเดียวอีกต่อไป โดยเข้าใจว่าความจริงแล้วการทำศัลยกรรมความงามยังมีอีกด้านที่ควบคู่กันมาคือผลกระทบที่เป็นอันตรายต่อร่างกายและจิตใจ ซึ่งเป็นด้านลบที่ส่งผลในทางตรงข้ามอย่างสิ้นเชิง ผู้ให้ข้อมูลบางคนที่รับรู้ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการทำศัลยกรรมความงามดังกล่าวมักจะเชื่อมโยงไปสู่การเตือนตนเองก่อนที่จะตัดสินใจทำศัลยกรรมความงามโดยการคำนึงถึงผลกระทบทางด้านลบที่อาจจะเกิดขึ้น โดยการไม่สร้างความหวังต่อรูปลักษณ์ตนเองสูงจนเกินจริง และมักพูดหรือกล่าวกับตนเองอยู่เสมอว่าตนเองเป็นคนที่มีความงามแล้ว ซึ่งเป็นการสร้างกำลังใจให้กับตนเองในการมองรูปลักษณ์ในทางที่ดีขึ้น เพราะการรับรู้เกี่ยวกับความงามเป็นส่วนหนึ่งของความพึงพอใจ ซึ่งขึ้นอยู่กับความรู้สึกนึกคิดภายในจิตใจ การมองว่าตนเองเป็นผู้มีความงามแล้วนั้นจะทำให้ตนเองไม่ต้องแสวงหาที่จะทำศัลยกรรมความงามอีกต่อไป เป็นการแสดงออกถึงการพึงพอใจ ภาคภูมิใจในรูปลักษณ์ตนเองอย่างหนึ่งเช่นกัน

“ก่อนหน้าเราหวังว่า เราจะสวยขึ้นมากๆ แต่ตอนนี้เราคิดว่าการทำศัลยกรรมแค่มันดูดีขึ้น ก็เปอร์เซ็นต์ต้องรู้จักพอ ไม่งั้นเราจะเป็นอย่างยิ่งยงยิ่งลึกละคะ”

และถึงแม้ว่าหลายคนจะรับรู้ว่ารูปลักษณ์ของตนเองไม่สมบูรณ์แบบแต่ก็เลือกที่จะไม่ทำศัลยกรรมความงามต่อไป เพราะกลัวว่าการทำศัลยกรรมความงามครั้งต่อไปจะทำให้ตนเอง เกิดความเสี่ยงและพลาดพลั้งมากขึ้น อาจส่งผลให้รูปลักษณ์แย่งลงกว่าเดิม ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการยอมรับในความไม่สมบูรณ์แบบของรูปลักษณ์ตนเอง และเรียนรู้ในข้อจำกัดของการทำศัลยกรรมความงามมากกว่าที่จะดันทุรังทำศัลยกรรมความงามไปเรื่อยๆ โดยเป็นการพยายามทำความเข้าใจธรรมชาติและข้อเท็จจริงของการทำศัลยกรรมความงาม ซึ่งเป็นมุมมองภายใต้ภาวะที่เป็นอยู่ (being) และสิ่งที่คาดว่าจะเกิดขึ้นตามความเข้าใจที่เป็นอยู่ จากการที่ฉลวยรู้สึกว่าคุณเองไม่อาจคาดเดาได้เต็มที่กับภาวะแทรกซ้อนและรูปลักษณ์ในอนาคต และยอมรับว่าการทำศัลยกรรมความงามนั้นมีความเสี่ยงสามารถก่อให้เกิดความกังวลว่าสภาวะที่เกิดขึ้นอาจจะทวีความรุนแรงกว่าที่คาดการณ์ไว้ เช่น การทำศัลยกรรมความงามผิดพลาด เกิดความพิการและนำไปสู่โรคที่ร้ายแรงต่อชีวิตตามมา

“อืมไม่มีแล้วค่ะ แต่บางอย่างในร่างกายเราก็ไม่เป๊ะนะ แต่เราก็ต้องยอมรับมันหากทำไปอาจจะพลาดแล้วไม่ดี เหมือนตอนนี้ก็ซึ่งจริงๆแล้วการทำศัลยกรรมมันจะมีจุดอึดอัดถ้า มันดูดีหรือดูโอเคแล้วเราต้องหยุด ถ้าไม่หยุดหน้าเราจะดูผิดรูปผิดปกติก๊วจากมนุษย์ทั่วไปอะคะ อย่างที่บอกเราพลาดเยอะเรารู้ว่าเราควรจะได้แค่ไหนต้องรู้ลิมิตของตนเองอะคะ”

นอกจากนี้ฉันก็ยังเห็นว่าการพยายามจะเปรียบเทียบรูปลักษณ์ตนเองกับผู้อื่น เป็นการมองออกไปภายนอกตัวเองตลอดเวลาเพื่อหารูปลักษณ์เปรียบเทียบตลอดเวลาเมื่อเปรียบเทียบแล้วไม่เท่าจะเกิดเป็นความทุกข์ใจไม่พอใจตามมา ต่อให้เทียบแล้วเท่าก็จะต้องมีการเฝ้ารอว่าเมื่อไรจะมีผู้ที่มีรูปลักษณ์งดงามมากกว่าตน ก็ทำให้ตนเองต้องพยายามไปมีความงามมากกว่าคนอื่น เป็นการขยับมาตรฐานของความงามของตนเองให้สูงขึ้นเรื่อยๆ และยิ่งมีการเปรียบเทียบมากเท่าไรยิ่งมีการมองรูปลักษณ์ตนเองในแง่ลบมากขึ้น เนื่องจากการเปรียบเทียบจะนำไปสู่การปฏิเสธตนเองที่แท้จริงทำให้รูปลักษณ์ของตนเองค่อยๆ จางหายไปโดยการนำรูปลักษณ์ที่เป็นต้นแบบของการเปรียบเทียบเข้ามาแทนที่ ทำให้เกิดความไม่พอใจในรูปลักษณ์ของตนต่อไปเรื่อยๆ ดังนั้นการไม่ไปเปรียบเทียบรูปลักษณ์ของตนเองกับคนอื่นจะทำให้ได้หันกลับมายอมรับความงามของตนที่มีอยู่โดยไม่ทำให้ตนเองรู้สึกมีรูปลักษณ์ด้อยกว่าคนอื่น

“ก็อยากจะบอกว่าหน้าตาเราไม่ได้สวยเพอร์เฟกต์ไม่ใช่เวดี ยังสู้คนอื่นที่สวยๆ ไม่ได้ ในสังคมเราถือว่าเราเป็นคนที่ดีสุด คนหนึ่งเราควรพอใจ คนเราที่เราไม่รู้จักพอเพราะเรามองคนที่สวยกว่าอยู่เสมอ ค่ะ”

และจากการมีโอกาสได้ทำงานเกี่ยวกับการให้คำแนะนำและประชาสัมพันธ์การทำศัลยกรรมความงามให้แก่คลินิกศัลยกรรมความงาม ทำให้ฉันลืมนึกได้ใกล้ชิดและได้รับรู้ประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงามของผู้อื่นเป็นจำนวนมากที่ได้รับผลกระทบจากการทำศัลยกรรมความงามต่อไปเรื่อยๆ ด้วยความไม่รู้จักรักพอและไม่ยอมรับความไม่สมบูรณ์ในรูปลักษณ์ของตน ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการพยายามที่จะปรับเปลี่ยนความเป็นจริงในชีวิตให้สอดคล้องกับความสมบูรณ์แบบในจินตนาการของตน จนเกินขีดจำกัดของร่างกายจนไม่สามารถหาจุดพอดีให้กับตนเองได้ทำให้อุปลักษณ์กลายเป็นพิษการผิดรูป เสียโฉม หรือมีความผิดปกติที่การรับรู้ เนื่องจากการทำศัลยกรรมความงามที่มีค่าใช้จ่ายสูงที่สร้างเฉพาะความงามเท่านั้น การทำศัลยกรรมความงามที่มากเกินไปก่อให้เกิดผลกระทบได้ในทุกระยะของการตั้งแต่ว่า การระงับความรู้สึกที่ส่งผลกระทบต่อการทำงานของสมองการผ่าตัดทำให้เกิดการบาดเจ็บใบหน้าผิดรูป มีบาดแผลตามมาเป็นต้น นำไปสู่ความจุดคิดพยายามหาจุดพอดีให้กับรูปลักษณ์ของตน

“เพราะว่าเราทำงานด้านนี้เคยเห็นลูกค้าบางคนที่มีหน้าโอเค แต่เพราะเขา คิดจะแก้แก้ไปแก้มาเขาพลาดชีวิตเขาพังไปเลยก็มี ก็เจอบ่อยๆ ก็เจอเยอะบางที่รู้สึกว่าเขาทำอะไรกับร่างกายมากๆ เนี่ย มันก็ยิ่งเห็นว่าเราหาจุดพอดีกับร่างกายเราไม่ได้” (ฉลวย)

“กลัวร่างกายคนเราโดนรับยาสลบ เต็มที่ไม่เกินสามครั้ง หากเกินสามครั้งสมองจะไม่ปกติมีโอกาสเป็นอัลไซเมอร์สูง คนที่เขาเคยทำกับเราเขาเอ้อเขาเบลอเขาดูไม่ค่อยเต็มพุดไม่ค่อยกับร้องกับรอย แบบไม่ครบสามสิบสองคน เหล่านี้ไม่ค่อยรู้ตัวด้วย อันนี้มาจากยาสลบที่เขาโดนบ่อยๆ” (ฉลวย)

ประกอบกับการได้เรียนรู้จากการเผยแพร่ผ่านข่าวและสื่อต่างๆ ที่นำเสนอเกี่ยวกับการทำศัลยกรรมความงามจนเสียสวย หรือการทำศัลยกรรมความงามผิดพลาดซึ่งเป็นอุทาหรณ์ให้ฉันลืมนึกว่าการทำศัลยกรรมความงามที่ไร้ขอบเขต ไม่มีจุดอิมมิตัวเพื่อให้เห็นตนเองมีความงามสมบูรณ์แบบนั้นอาจจะทำให้ตนเองต้องพบกับผลกระทบทั้งกายและใจ ที่เป็นเหมือนการเปลี่ยนชีวิตให้ต้องอยู่กับใบหน้าที่ไม่เหมือนคนปกติ ข้อเท็จจริงดังกล่าวจึงได้เป็น

อุทาหรณ์สอนใจให้แก่จลวย ได้เห็นผลลัพธ์ที่ไม่พึงประสงค์จากการไม่ยอมรับความไม่สมบูรณ์แบบของตนเองจนนำไปสู่การทำคัลยกรรมความงามที่เกินพอดี และทำให้จลวยรับรู้ข้อความจริงที่ว่ารูปลักษณ์สมบูรณ์แบบเป็นสิ่งที่ เป็นไปไม่ได้ เพื่อจะทำให้ตนเองสามารถมองเห็นจุดที่พอดีและเตือนใจไม่ให้ตนเองทำคัลยกรรมความงามอีกต่อไป

“ก็เหมือนคนที่ทำคัลยกรรมความงามมากเกินไปหน้ามันจะดูปลอม เห็นตามสื่อตามข่าว หน้าจะดูพลาสติก หน้าจะ ดูแข็งหน้าไม่เหมือนคนปกติ แล้วคนเหล่านี้พอถึงจุดๆนั้น เขาจะอยากกลับมาเป็นหน้าเดิม เขาจะพยายามแก้ก็เพื่อให้ กลับมาเป็นหน้าเดิมแต่มันแก้ไม่ได้แล้ว เพราะว่ายิ่งทำมันก็ยิ่งละเอียดเรื่อยๆอะคะ”(จลวย)

1.9. ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 9 (แจลัม)

ชายรักชายที่ทำคัลยกรรมความงามบริเวณจมูกมาลิบกว่าครึ่งอย่างไม่ลดละ แจลัมเป็นชายอายุ 27 ปี รูปร่างท้วม ผิวสองสี ใบหน้ายาว ตาชั้นเดียว ลึงเกตบริเวณดั้งจมูกสูงเด่นชัดแต่เอียงไปทางด้านซ้าย ผันงันจมูก คดมีรอยแผลเป็น บริเวณปีกจมูกมีรอยเย็บ เนื้อบริเวณจมูกบางและแดงกว่าบริเวณอื่น การแต่งกายภายนอก ของ แจลัมเหมือนผู้ชายเรียบร้อยปกติทั่วไปคือใส่เสื้อโปโล กางเกงขายาวสีดำ รองเท้าหนัง ปัจจุบันแจลัมทำอาชีพเป็น พนักงานรัฐวิสาหกิจในกรุงเทพมหานครโดยแจลัมได้ย้ายถิ่นฐานจากภาคอีสานเข้ามาอาศัยอยู่กับพ่อซึ่งทำงานที่เดียวกับแจลัมในตำแหน่งที่ใหญ่โตกว่า ทำให้แจลัมสนิทกับพ่อกว่าแม่ เนื่องจากครอบครัวที่แตกแยกทำให้ แจลัมไม่ค่อยได้เจอแม่และน้องมากนักเพราะแม่และน้องชายอยู่ต่างจังหวัดแจลัมเล่าให้ฟังว่าเขารู้ตัวว่าตนเป็นชาย รักชายเมื่อเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นแจลัมได้บอกเรื่องนี้กับครอบครัวด้วยตนเองเพราะการเลี้ยงดูของพ่อแม่ที่เป็นคนรุ่นใหม่ที่สามารถยอมรับความหลากหลายทางเพศได้ โดยแม่เน้นให้ความสำคัญสนับสนุนและต้องการให้แจลัมแต่งหญิง ส่วนพ่อนั้นมีความคิดเห็นแตกต่างออกไปถึงแม้จะยอมรับได้แต่ก็ไม่ต้องการให้แจลัมแสดงตัวถึงการเป็นชายรักชายให้ สังคมรับรู้ ส่วนหนึ่งเชื่อมโยงมาจากหน้าที่การงานของพ่อที่เป็นข้าราชการต้องอยู่ในกฎในระเบียบของสังคมที่เคร่งครัด ซึ่งแจลัมก็ยอมรับข้อเสนอของพ่อได้

“รู้ตัวว่าเป็นอย่างนี้ตั้งแต่ตอนมอ ห้านะ พอเราเริ่มรู้ตั้งแต่รู้ตัววันแรกก็บอกทุกคนเลย คือตอนนั้น คือแบบว่า เหมือนเด็กไม่เคยคิดอะไรเลยเหมือนแบบว่า เราไม่รู้สิอย่างไรเราก็พูดแบบนั้นเลยไม่คิดว่ามันจะมีฟิลแบคกลับมาอะไรคิด ว่าและเราก็ไม่ได้แต่งหญิงนะอะถ้าอย่างแม่ แม่อยากให้เราเป็นตุ๊ด แต่งหญิงไปเลยแม่ชอบแต่ส่วนพ่อ พ่อเนี่ยจะบอกว่า เป็นเกย์เป็นได้นะแต่ขอให้เป็นแบบ ปกติเพราะพ่อยังทำงานราชการ ให้อายุไหม ก็อายุพ่อแม่จะห้ามเลยนะ ห้ามสักห้าม เจาะหู เขาราชการเขาไม่ชอบ จมูกเขาก็ห้ามเสริม เราไปแต่งหญิงเขาอายุแต่ถ้าเราแต่งปกติยังงี้ เขาไม่ซีเรียสพ่อแม่จะเป็น เหมือนคนรุ่นใหม่จะมองแม้กระทั่งว่าผมเป็นเกย์ เขาไม่ซีเรียสเขาไม่เคยคิดเรื่องพวกนี้ เขาก็จะปล่อยว่าโอเคขอแค่เป็นคนดีอย่างเดียวกับพ่อ”

ในตอนนั้นแจลัมก็เริ่มมีพฤติกรรมรักสวยรักงามโดยให้ความสำคัญเน้นหนักไปที่รูปร่างเป็นส่วนใหญ่ โดยแจลัมเชื่อว่ารูปลักษณ์บริเวณใบหน้าของตนเป็นปกติจึงไม่ได้มีความคิดจะพัฒนาความงามบริเวณใบหน้า เนื่องจากตนเองได้รับการชักชวนจากโมเดลลิ่งให้ก้าวเข้าสู่วงการบันเทิง ซึ่งเป็นอาชีพที่ใ้ช้องค์ประกอบด้าน หน้าตา รูปร่างเป็นสำคัญ จึงทำให้แจลัมยิ่งมั่นใจว่าใบหน้าของตนเองปกติถึงขั้นหน้าตาดีจึงมีโอกาที่จะได้ทำงานใน วงการบันเทิง

“ตอนนั้นจึงเหมือนแบบ เราแค่รู้สึกที่เราต้องการสร้างบุคลิกภาพด้านหน้าอย่างเดียว จะพิถีพิถันอย่างเดียว ไม่เคยเลยนะไม่เคยสนใจแม้กระทั่งตอนสมัยก่อน เคยแบบว่ามีกำลังที่จะทำได้คือตอนนั้นมีผู้ใหญ่สนับสนุนนะแต่ก็ไม่เคยคิดอยากจะทำเลยเพราะว่าเหมือนตอนนั้น เรายังไม่ต้องการเรานึกว่าเราโอเคปกติอยู่แล้ว เราก็เลยไม่มองเรื่องของการทำศัลยกรรมเลย โอ้ยตอนนั้นมีคน มีเหมือนโมเดลลิ่งที่เขามาติดต่อยู่ โอเคเนอะเนี่ย”

และอยู่มาวันหนึ่งแฉล้มก็รู้สึกต่อรูปลักษณ์ตนเองเปลี่ยนแปลงไปจากที่เคยรับรู้ว่าตนเองหน้าตาปกติถึงขั้นมั่นใจว่าตนเองหน้าตาดีเปลี่ยนไปไม่พอใจและไม่มั่นใจในรูปลักษณ์ตนเอง เนื่องจากแฉล้มถูกสังคมแสดงออกถึงการไม่ยอมรับด้วยการล้อเลียนเกี่ยวกับรูปร่างหน้าตาว่ามีลักษณะตัวตลก ซึ่งการล้อเลียนเป็นเสมือนการถูกสังคมตราหน้าและจำแนกตีตราให้ผู้อื่นมีรูปลักษณ์ผิดปกติกว่าคนทั่วไป การถูกล้อเลียนได้ต่อย้ำ กดทับและยับยั้งความรู้สึกต่อค่าให้ประทับไปในตัวแฉล้ม ทำให้แฉล้มต้องรับเอาสิ่งที่สังคมมองและกำหนด มาเป็นมุมมองต่อรูปลักษณ์ตนเองทำให้เกิดมุมมองต่อรูปลักษณ์ตนเองในแง่ลบตามมานำไปสู่ความคิดที่จะพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์ด้วยการทำศัลยกรรมความงาม เพื่อจะทำให้รูปลักษณ์ของตนเป็นอื่นจากการถูกมองว่าเป็นตัวตลก สอดคล้องกับการศึกษาพบว่าการล้อเลียน เป็นกระบวนการหนึ่งของถูกตีตรา จะเกิดขึ้นภายใต้สภาพจิตใจที่เหมือนถูกกักขัง ประสบการณ์การถูกตีตราเป็นการเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างของลักษณะของบุคคลที่พึงปรารถนาหรือไม่พึงปรารถนา เพราะฉะนั้นการตีตราจึงเป็นผลจากการเปรียบเทียบทางสังคมบุคคลที่มีลักษณะพึงปรารถนาจะมีความรู้สึกเหนือกว่า ส่วนบุคคลที่มีลักษณะไม่พึงปรารถนาจะมีความรู้สึกต่ำต้อย (อุบลพันธ์ ธีระศิลป์; และ เพ็ญจันทร์ เซอร์เรอร์. 2553)

“มาเริ่มสนใจทำศัลยกรรมตอนอยู่ปีหนึ่ง เพราะเหมือนกับว่าเราโดนล้อ ก็อย่างเขาเซเว่นอยู่มีคนไม่รู้จักสองคนเดินมา เขาก็พูดว่าเหมือนกุไปเจอโซ่เลย ทำให้ตอนนั้นแฉล้มรู้สึกไม่เคยพอใจกับใบหน้าเลย (หัวเราะ)คือแต่ก่อนที่จะสนใจนั้นเราเป็นคนที่มีมั่นใจในใบหน้าว่าตนเองหน้าตาดีมากเลยอะไรเงี้ยถึงเวลาที่เรานึกว่าเราต้องทำดีกว่า”

ความรู้สึกไม่พึงพอใจในรูปลักษณ์ของตนเอง ทำให้แฉล้มขาดความมั่นใจในตนเอง ไม่กล้าไปมีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น เพราะหวาดกลัวผู้อื่นจะมาจับจ้องและตำหนิรูปลักษณ์ของตนเองในส่วนนั้น ความกลัวที่เกิดขึ้นจะนำไปสู่ความหวาดระแวงความสัมพันธ์ที่จะตามมา แฉล้มจึงไม่กล้าพาตนเองออกสู่สังคมหลบซ่อนตัวอยู่แต่ในบ้าน เพื่อจะไม่พบใครๆ จากการศึกษาพบว่าการเป็นคนที่มียหยาตระแวงเป็นลักษณะของผู้ที่ไม่ไว้ใจการมีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่นและมักจะคอยวิเคราะห้พฤติกรรมของผู้อื่นที่มีปฏิสัมพันธ์กับตนพร้อมทั้งจินตนาการถึงความคิดของคนอื่นที่มีต่อตนเองในแง่ลบอยู่เสมอ จึงเกิดเป็นความระแวงในความคิดของคนอื่นที่มีต่อรูปลักษณ์ตน ส่งผลกระทบทำให้เกิดเป็นความไม่สบายใจในการไปสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น ซึ่งส่วนใหญ่จะพบเจอได้ในผู้ที่รู้สึกว่าตนเองมีปมด้อยทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ

“ขาดความเชื่อมั่น ปกติผมจะเป็นคนพูดน้อย ไม่ค่อยเจอหน้าใครอะไรอย่างเงี้ย อย่างสยามนะ ตอนนั้นผมก็ยังเป็น ผมจะถามเด็กๆตลอดเลยว่า รุ่นน้องอะ ว่ารู้สึกอย่างไรที่ไปเดินสยาม เพราะทั้งที่ในมุมมองของเราไม่ชอบ ไม่ชอบที่ทุกคนต้องแต่งตัวสวยไปเดินห้างอะไรอย่างเงี้ย เพราะว่าส่วนตัวจะเป็นคนเซอร์ๆเลยอะ คืออยากจะดูดีนะอยากจะดูหล่อ แต่ ว่าไม่ต้องการที่จะแต่งหล่อเน้นเซอร์ๆปกติแต่ดูดีอะไรอย่างเงี้ย เพราะเราก็น่าตาไม่ดีอิม มีปัญหาเราไม่ไปไหนเจอใคร เพราะเป็นคนขี้ระแวงอะ เป็นคนที่กลัวไว้ก่อนอะไรก็แล้วแต่จะกลัวไว้ก่อน กลัวเขาจะมองในมุมมองความคิดของคน หรือเป็นคนชอบคิดว่า สมมุติมีคนมาทักพอสักนิดหน่อยจะเอาคำพูดเขามาคิดเป็นคนคิดมากก็เลยทำให้เรากลัวเขาจะ มองหาเราอยู่หรือเปล่า แล้วจะเอาเราไปล้อไหมหน้าเราแบบนี้ เขาทักหน้าเราแบบนี้”

ในระหว่างนั้นแฉล้มจึงหันมาสนใจการพัฒนาความงามบริเวณใบหน้ามากขึ้น โดยเริ่มแรกแฉล้มได้ลองเข้าไปพัฒนาความงามที่สถานเสริมความงาม นวดหน้า ชัดหน้าดูแลผิวหน้า ซึ่งเป็นการพัฒนาความงามด้วยเครื่องมือที่ใช้ความรู้ทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีผนวกกับความรู้ทางด้านกายภาพ ซึ่งเฉพาะเจาะจงเน้นที่การดูแลผิวพรรณเป็นหลักในการช่วยลดจุดต่างดำและริ้วรอย รวมทั้งทำให้ผิวหน้าเกิดความเรียบเนียนซึ่งเป็นการพัฒนาความงามที่ให้ผลรวดเร็วและมีความยั่งยืนนานกว่าการใช้เครื่องสำอาง และสามารถตอบสนองความต้องการความงามได้โดยใช้ระยะเวลาอันสั้น จึงเป็นทางเลือกหนึ่งในการพัฒนาความงามสำหรับแฉล้ม แต่ถึงอย่างไรก็ตาม การพัฒนาความงามด้วยเครื่องมือก็สามารถสร้างความงามได้เพียงผิวพรรณ จึงไม่สามารถถือถอนเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์ได้มากเท่าที่ควรจึงทำให้แฉล้มยังไม่รู้สึกถึงการเปลี่ยนแปลงความงามของตนเท่าไรนักแฉล้มจึงเริ่มให้ความสนใจการทำศัลยกรรมความงามประกอบกับได้แรงผลักดันจากคนที่ตนเองแอบชอบที่สนับสนุนสร้างเงื่อนไขให้แฉล้มเห็นว่าการมีรูปลักษณ์ที่ดีสามารถดึงดูดใจคนรักของตนเองได้ แฉล้มจึงตัดสินใจที่จะทำศัลยกรรมความงามครั้งแรก

“เคยทำหน้าเพราะผมเป็นคนที่มีรูขุมขนกว้างมาก ตอนนั้นก็กลับมากว้างอีกแหละ แต่ตอนโน้นกว้างทั้งหน้าเลย เหมือน เห็นพี่ไข่มุกใช้ปะแต่ผมไม่ขนาดนั้น แต่เป็นน้องแก คือเพื่อนจะเรียกว่าไอ้หน้าอุกกาบาตผมตัดสินใจทำ ก็พวกที่แบบกรอหน้าและอะไรพวกที่มันบอกว่าเดอร์มา อะไรแบบนั้นแต่กำลังทรัพย์เราไม่ถึง ผมก็จะใช้เป็นกรอหน้ามากกว่าแต่ หลังมาผมว่าไม่ค่อยโอเคเท่าไรผมก็เลยหยุดไปเป็น นวดหน้าสิบขึ้นตอนตามห้างธรรมดาเลยพี่ บอกว่ามันเห็นผลดีกว่า ขึ้นตอนแรกคือมันรักษาสิวให้หายขาดแล้ว หลังจากนั้นมันก็จะมาร์คไอ้ตัวมาร์คตัวนี้เพิ่มตั้งครั้งละห้าร้อยช่วย ได้คือทำให้รูขุมขนเราเล็กลงแก้ไขปัญหาก็ได้แต่มันทำให้เราดูเปลี่ยนไม่มาก และจริงๆตอนนั้นก็แอบชอบเพื่อนะตอนที่รู้ตัวว่าเป็นเกย์ เพื่อนบอกว่าถ้ามีเงินไปทำจมูกมาเดี๋ยวจะเป็นแฟนมึง (หัวเราะ) อันนี้คืออย่างเดียวเลยแต่นั้นก็ตั้งแต่นั้นใหม่ๆเลย เพราะรู้ตัวเพราะเขา เขาก็เป็นเหมือนกัน เขาบอกว่าให้ไปทำศัลยกรรมก่อนแล้วค่อยมาคุยอีกรอบอะไรอย่างเงี้ย แต่ทุกวันนี้มันก็ไม่คุยเลยทั้งเราไปเลย”

แต่ด้วยความที่แฉล้มรับรู้ว่าการทำศัลยกรรมความงามนั้นต้องแลกเปลี่ยนมาด้วยทุนทรัพย์ที่มีจำนวนสูง ประกอบกับการที่แฉล้มอยู่ในวัยเรียนยังไม่มียาได้อีกทั้งจะขอการสนับสนุนทุนทรัพย์จากพ่อแม่แฉล้มก็เห็นว่า เป็นไปได้ยากเพราะถึงแม้แม่จะสนับสนุนให้แฉล้มรักสวยรักงามและแต่งตัวเป็นหญิงแต่ก็ไม่ต้องการให้แฉล้มทำศัลยกรรมความงามเพราะเห็นว่าเป็นเรื่องสิ้นเปลือง และอาจจะนำมาสู่ปัญหาตามมาได้ในอนาคต ทำให้แฉล้มถึงแม้ตอนนั้นอยากจะทำศัลยกรรมความงามแต่ไหนก็ไม่สามารถกระทำได้ แฉล้มจึงต้องทบทวนในการหาทุน

ทรัพย์และช่องทางที่จะทำให้ตนเองสามารถทำคัลยกรรมความงามที่ถูกลงได้ โดยการหาข้อมูลติดตามข่าวสาร โปรโมชันการลดราคาการทำคัลยกรรมความงามผ่านการประชาสัมพันธ์ของคลินิกคัลยกรรมความงามใน อินเทอร์เน็ตแต่ก็ไม่สำเร็จ จึงหันมาเปลี่ยนการดำรงชีวิตของตนเองโดยการประหยัดค่าใช้จ่ายให้มากที่สุดไม่ออกไป สังกศรรค์มีกิจกรรมนอกบ้านเป็นเวลาเกือบสองปีเพราะแผล้มเชื่อว่ายิ่งจำนวนเงินที่มากจะทำให้ตนเองสามารถคัด สรรแพทย์ที่มีความสามารถและเชี่ยวชาญในการทำคัลยกรรมความงาม

“อ้อ เกือบสองปีนะเพราะใช้เวลาในการเก็บตังส์นานมาก เพราะเก็บตังส์อาทิตย์ละห้าร้อย คือเก็บเพื่อจะ คัลยกรรมอย่างเดียวก็จะนานไป ก็ตอนนั้นยังเด็กเป็นคนที่ไม่กล้าขอพ่อแม่เพราะพ่อแม่ไม่ให้อยู่แล้ว เพราะเขาไม่ สนับสนุนให้ทำแต่อยากให้เราสวยแต่ไม่อยากให้เราเพราะมันเหมือนสิ้นเปลืองแล้วทำออกมา ก็ด้วยความที่ผู้ใหญ่ มองว่าตอนนั้นมันโอเคแต่โตขึ้น มันก็จะมีปัญหาคือทำปุ๊บมันมีปัญหาตามมามากต้องมามีเรื่องตามมาตลอดเขาเลยไม่ อยากให้ทำ ระหว่างนั้นเราเอารีวิวของคนอื่น อย่างเช่นก่อนที่จะทำผมก็ดูตั้งโด่งมาปีกว่า ตอนแรกก็ไม่คิดอยากจะทำ เพราะจะต้องเก็บตังส์เอง แต่ว่าไปลูนิกิพวยซ์เซอร์ ไปลูนะอะไรที่เขาแจกตามตั้งโด่ง พอไปลูนแล้วมันไม่ได้ ก็ด้วยความ อยากจะทำคัลยกรรมความงาม ที่เรียนอย่างเดียวกลับบ้านเหตุผลที่กลับบ้านละเรียนอย่างเดียว เพราะว่าไม่อะคับ เพื่อ จะเก็บตังส์ให้ได้เยอะเพื่อจะได้ไปทำคัลยกรรม สมมุติเรามองไว้เกรดนี้แต่ถ้า ถึงวันที่เราจะทำใกล้ถึงเวลาที่เรากำลังจะ ทำช่วงนี้ แต่เงินเราได้มากขึ้น เราสามารถเปลี่ยนหมอนที่ตีมากขึ้นได้ก็จะมองอย่างงั้นมันจำนวนเงินมันสามารถบ่งบอกฝีมือ หมอมากกว่าใช้”

ถึงแม้แผล้มจะรู้สึกไม่พอใจในรูปลักษณ์ทุกส่วนบนใบหน้าของตนเองตั้งแต่กำเนิดแต่ด้วยสถานะที่ไม่ สามารถหารายได้มาสู่ตนเองได้แผล้มจึงเริ่มทำคัลยกรรมความงามบริเวณจมูกเป็นอันดับแรกก่อนเพราะเป็น บริเวณที่ถูกสังคผล็ยแผล้มจึงรับรู้ว่ามีปัญหาที่หน้าทำให้รูปลักษณ์ตนเองเป็นตัวตลก ใน ระหว่างที่เก็บเงินเพื่อทำคัลยกรรมความงามนั้น แผล้มจึงใช้เวลาให้หมดไปกับการหาข้อมูลเกี่ยวกับรูปทรงจมูกที่ ตนเองต้องการจะออกแบบผ่านทางเว็บไซต์เป็นส่วนใหญ่เนื่องในตอนที่ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีเกี่ยวกับการ สื่อสารทำให้แผล้มเข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับการทำคัลยกรรมความงามได้ง่ายมากขึ้น ซึ่งข้อมูลที่แผล้มให้ความสนใจ ส่วนใหญ่จะเป็นข้อมูลผ่านประสบการณ์การทำคัลยกรรมความงามที่ประสบความสำเร็จของคนอื่น หรือข้อมูลผ่าน ดันแบบที่เห็นดาราที่ได้รับนิยมนิยมและยอมรับว่าเป็นผู้มีหน้าตาดีจากสังคผล็ยนั้นก็นำมาเปรียบเทียบรูปลักษณ์ ของตนเพื่อนำไปให้แพทย์คัลยกรรมความงามดูเป็นแบบที่เป็นรูปธรรมในการสร้างความงามที่ตรงใจของแผล้ม

“ในตอนนั้นที่ผมดูรีวิวมามากกว่านะเพราะมันทำให้เห็นหลายๆ คน หลายหมอลายแบบคือเราเลือกได้ หมอคนนั้นดู มานันมีหลายคนที่ดีละ แต่ว่าที่ผมเลือกหมอเนี่ยผมดูรีวิวกจากผู้ชายสักสิบกว่าคน ทำออกมาแล้วมันโอเคอะ คือเราเลือก ทรงผู้ชายคือรู้จักเวปนี้ได้ไง ตั้งแต่ปีหนึ่งก่อนทำเลย ผมโพสว่า ไม่ใช่โพสเหมือนผมไปเซริตในกูเกิ้ลอะมันง่าย ทำจมูก อะรอยงั้นงั้นขึ้นเป็นอันดับแรกอยู่แล้วตั้งโด่งมันขึ้น มาในเวบอยู่แล้ว พอถึงเวลาก็พอตั้งสัมนครบก็ไปทำแต่เราเอาแบบ ที่คิดว่าคล้ายๆจมูกเราที่เราทำได้อะเอาดารา หรือเอาคนที่ไปทำมาแล้วคล้ายๆกับของเราก็เอาแบบนี้ไปให้หมอ ดูครั้งแรก เราเอาจมูกอย่างเดียวเลยก็เพราะว่า ในระหว่างที่ตอนนั้นคือเราไม่มีงานทำรายได้เราไม่มีก็ หวังแค่จมูก แต่ทุกวันนี้คือ ถ้าเรามีเวลานะ พอเราทำงานปุ๊บเราไม่มีเวลาละ ก็ถ้ามีเวลาละจะเฉลี่ยไปทำโน่นทำนี่มากขึ้นเท่าที่เราอยากจะทำก็ก่อน ทำเลยเหอ ไม่เคยพอใจกับใบหน้าเลย (หัวเราะ)”

แม้แฉล้มรู้สึกประหลาดใจมากเมื่อพบว่าภายหลังการทำศัลยกรรมความงามครั้งแรกตนเองไม่ได้รับผลกระทบเหมือนอย่างที่เคยคาดคิด แต่ถึงอย่างไรการดำเนินชีวิตของแฉล้มก็ไม่เป็นอิสระเหมือนก่อนโดยในการทำกิจกรรมต่างๆในชีวิตจะต้องติดต่อแพทย์เพื่อให้ได้รับคำยืนยันหรืออนุญาตจากแพทย์ก่อนทุกครั้ง และจะปฏิบัติตามคำแนะนำของแพทย์อย่างเคร่งครัดโดยไม่มีข้อสงสัยและโต้แย้ง เนื่องจากเชื่อถือในอำนาจความรู้ของแพทย์ ศัลยกรรมความงามที่มีมากกว่าตน สืบเนื่องมาจากการเตรียมตัวหาข้อมูลในการทำศัลยกรรมความงามครั้งแรกของแฉล้มมิได้เน้นหนักหรือให้ความสำคัญในเรื่องการดูแลตนเองภายหลังการทำศัลยกรรมความงาม เมื่อต้องเผชิญประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงามครั้งแรก การที่ต้องกลับบ้านไปดูแลตนเอง ส่งผลให้แฉล้มไม่มีความมั่นใจในการคิดการตัดสินใจในการดูแลของตนเอง จึงเกิดความกลัวๆกลัวๆ หวาดระแวงว่าการดูแลตนเองจะไม่ถูกต้อง จึงต้องพยายามหาที่พึ่งพาแพทย์ อยู่ตลอดเวลาเพื่อยืนยันว่าสิ่งที่ตนเองกระทำเป็นสิ่งถูกต้องและไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อมาในอนาคต แม้ว่าวิธีการดังกล่าวจะฝืนธรรมชาติและความเคยชินในชีวิตประจำวันของตนก็ตาม

“ครั้งแรกไม่ได้เตรียมตัวอะไรเลย รู้สึกดีใจมากที่จะได้ไปเตรียมตัวที่จะไปหาหมออย่างเดียวเลย สามวัน พักฟื้นน้อย คือครั้งแรกเลยนะ คือง่วงมากหน้าตา ไม่เคยขำไม่เคยเขี้ยวไม่มีปัญหาขำเลยไม่เจ็บด้วย วันที่สามผมไปเที่ยวเชียงใหม่กับที่บ้านคือผมโทรไปหาหมอก่อน หมอว่าห้ามสะเทือน ห้ามโดนอะไรกระทบ คือคำว่าห้ามสะเทือนของเราคือเรามอง ไว้ว่าถ้าเราเดินมากก็จะสะเทือนหรือนั่งรถถ่วงไถ่อย่างเนี่ย ต้องสะเทือนอยู่แล้วแต่โทรไปหาหมอมอบบอกคำว่าสะเทือนที่เขาให้มา เหมือนการไปกระทบไปชนอะไรมากกว่าการเดินทางแบบนี้ไม่เจ็บไม่ถือ ถ้าฉันผมก็เลยไปเลย เพราะว่ามันยุบแล้วอะพี่ ยุบเร็วมากวันที่สามยุบแล้วอะ”

ในช่วงเวลานั้นแฉล้มจึงไม่กล้าทำกิจกรรมอย่างอื่นมากนักเนื่องจากด้วยความกลัวและหวาดระแวงวิตกกังวลว่าจะจุมูกเสียทรงบิดเบี้ยว ทะลุ ทำให้แฉล้มเลือกที่จะนอนส่องกระจกและไม่พยายามขยับตัวให้ตนเองจึงต้องมีการเคลื่อนไหวร่างกายน้อยที่สุดเพื่อ ป้องกันการกระทบกระเทือน การนอนทับ การไหลของวัสดุที่ใส่เข้าไปในอวัยวะส่วนนั้นที่จะส่งผลให้จุมูกเบี้ยวตามมา เพราะแฉล้มเชื่อว่าภายหลังการทำศัลยกรรมความงามเป็นช่วงที่ร่างกายจะเปราะบางมากมีโอกาสจะเกิดภาวะแทรกซ้อนในการทำศัลยกรรมความงามได้ง่าย ร่างกายจึงต้องการการดูแลเป็นพิเศษ แฉล้มจึงมีการปรับตัวโดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงแบบแผนการพักผ่อนนอนหลับของตนเอง ทำให้แฉล้มต้องอดทนนอนในท่าที่ผิดธรรมชาติ และพยายามจัดทำทางให้ตนเองนอนตัวตรงแนวราบหรือหัวสูงเกือบจะนั่งตลอดทั้งวันทั้งคืน

“ดูแลครั้งแรกเลยพักผ่อนอย่างเดียวเลยพยายามนอนให้มากอะ คือไม่ใช่นอนลิ เป็นการเล่นนอนอะไรคือพยายามนอนไม่เดิน แทบจะบอกว่านอนส่องกระจกอย่างเดียวเลย กลัวมันเบี้ยวกลัวมันเอียงโอ๊ยเรานอนตรงหรือเปล่าอะไรอย่างนี้ และก็บ้าประคบมากอะไอย่างเนี่ยเพราะว่าเหมือนเรากลัวกลัวเบี้ยว และเวลานอนก็จะนอนท่า ตรงอย่างเดียวหมอนหนุน แต่ว่าสามวันมันหายมันเร็วมากอะ เร็วมากผมไม่เป็นเลยง มาก”

เมื่อระยะเวลาผ่านไปบุคลิกภาพเริ่มเข้าที่เป็นปกติ ไร้ซึ่งร่องรอยจากผลกระทบภายหลังการทำศัลยกรรมความงาม ทำให้ความอับอายและหวาดกลัวที่จะออกสู่สังคมหมด เนื่องจากแฉล้มเริ่มเห็นว่าบุคลิกภาพของตนเองบนใบหน้าเริ่มมีความเปลี่ยนแปลง ดูดีขึ้นจึงเกิดความมั่นใจกล้าที่จะออกสังคมมากขึ้นและภาคภูมิใจกับการทำศัลยกรรมความงามของตน สังคมก็มีปฏิกิริยาเปลี่ยนแปลงไปให้ความสนใจแฉล้มมากขึ้น แสดงให้เห็นถึงการรับรู้ที่มีต่อการทำศัลยกรรมความงามเปลี่ยนแปลงไปเป็นไปในทางบวกมากขึ้น การทำศัลยกรรมความงามจากที่เคยเป็นเรื่องที่น่าอับอายกลายเป็นสิ่งที่แสดงออกถึงความรักและความภาคภูมิใจในตนเองผ่านการสร้างความงามที่เป็นไปตามใจตนจะเห็นได้ว่าเมื่อช่วงเวลามีการเปลี่ยนแปลงไป มีความคิดความรู้สึกของแฉล้มก็มีความแตกต่างกันไปด้วย แสดงออกให้เห็นถึงการรับรู้ต่อการทำศัลยกรรมความงามที่ไม่คงเส้นคงวาของผู้ให้ข้อมูล (Lived time) (Van Manen. 1990) กล่าวคือ ภายหลังการทำศัลยกรรมความงามในระยะแรก ซึ่งเป็นระยะที่ร่างกายยังได้รับผลกระทบจากการทำศัลยกรรมความงาม ทำให้ต้องใช้ระยะเวลาในการพักฟื้น ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มักจะรู้สึกอับอายและหวาดกลัวการออกสังคม แต่เมื่อระยะเวลาผ่านไป บุคลิกภาพเริ่มเข้าที่เป็นปกติดูไม่เห็นร่องรอยของการผ่าตัดที่น่ากลัว ความอับอายและความหวาดกลัวที่เคยมีก็เปลี่ยนแปลงไปเป็นความภาคภูมิใจในตนเองที่สามารถเปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพของตนเอง จึงส่งผลให้ผู้ให้ข้อมูลกล้าออกไปใช้ชีวิตในสังคมมากขึ้น

“เปลี่ยนเลยชีวิตเธอชีวิตก็เหมือนเดิมนะ ในความรู้สึกของเราคนเดียวไง เรารู้สึกเรารู้สึกดีขึ้น เราดูดีขึ้น มันทำให้เรากล้าออกสังคม คืออย่างนั้นที่ จากผมไม่ค่อยเที่ยวผับ พอมาทำตรงนี้ผมเริ่มเที่ยวผับ พอไปญี่ปุ่น ก็มีคนมาชวนแก็วธรรมดาทุกคนก็ต้องรู้สึกดีใจเนอะ มันก็เห็น พิเศษแคกลับมาโอเคถ้าเราเสริมมาแล้วมันคนรอบข้างก็ให้ความสนใจเราเพิ่มมากขึ้นเหมือนกัน”

แต่ถึงอย่างไรแฉล้มก็มีความต้องการทำศัลยกรรมความงามเพิ่มเติม เนื่องจากแฉล้มมักจะมีการสำรวจหาข้อบกพร่องของตนเองอยู่เสมอและเห็นแล้วว่าการทำศัลยกรรมความงามเป็นวิธีการที่สามารถใช้เจรจาต่อรองกับธรรมชาติในการที่จะปรับเปลี่ยนบุคลิกภาพร่างกายของตนให้เข้าใกล้กับความงามในอุดมคติได้ การมีประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงามครั้งแรกที่สร้างการรับรู้เชิงบวกต่อการทำศัลยกรรมความงามและก่อให้เกิดการมีมุมมองต่อบุคลิกภาพของตนเปลี่ยนไปจากเดิม จากที่เคยต้องยอมรับสิ่งที่ธรรมชาติสร้างกลับกลายเป็นบุคลิกภาพคือวัตถุที่สามารถปรับปรุง พัฒนาและเปลี่ยนแปลงให้เป็นดังความต้องการได้ ทำให้การทำศัลยกรรมความงามสร้างความรู้สึกพึงพอใจในบุคลิกภาพแต่ ความพอใจดังกล่าว เป็นความพอใจแบบชั่วคราว สอดคล้องกับการศึกษาพบว่า ผู้ที่เคยผ่านการทำศัลยกรรมความงามมาแล้วไม่ต่ำกว่า 1 ครั้งมักจะมีความต้องการทำศัลยกรรมความงามต่อเนื่องชี้ให้เห็นว่าการทำศัลยกรรมความงามไม่สามารถแก้ไขความไม่พึงพอใจในบุคลิกภาพได้นอกจากนั้นยังเสริมแรงให้เกิดการประเมินบุคลิกภาพด้านลบมากขึ้น จึงต้องการทำศัลยกรรมความงามเพิ่มเติม (Cash; et al. 2004) ร่างกายของจึงเป็นเหมือนโครงการที่ไม่จบสิ้นที่สามารถจัดการกระทำได้ แก้ไขปรับปรุงได้ และมักจะมีข้อบกพร่องอยู่ตลอดเวลา เนื่องจากความต้องการของมนุษย์ไม่มีขอบเขตสิ้นสุดเพราะจะถูกกระตุ้นและกระตุ้นให้เกิดความต้องการอยู่ตลอดเวลาจึงไม่น่าแปลกใจที่ความพอใจในความงามจะไม่เคยเกิดขึ้นแม้จะผ่านการทำศัลยกรรมความงามมาก็ครั้งก็ตาม ก็ยังคงมีความอยากที่จะมีความงามมากขึ้น ทั้งนี้ล้วนชี้ให้เห็นว่ามนุษย์ต่างให้ความสำคัญกับ

การดูแลตัวเองที่มากขึ้นเรื่อยๆ มากจนอาจจะเกินคำว่าพอเนื่องจากบางครั้งสิ่งที่ต้องการดูแลนั้นไม่ใช่เพียงเพื่อการให้คำตอบเพื่อตอบสนองความต้องการด้านเหตุผล (Functional) เท่านั้น แต่นำไปสู่การตอบสนองความต้องการในด้านอารมณ์ (Emotional) ที่นอกเหนือจากความจำเป็นโดยทั่วไป จนนำไปสู่การที่สร้างค่านิยมการศัลยกรรมความงามเพิ่มขึ้น จนเกิดเป็นคำกล่าวที่สะท้อนค่านิยมทางสังคมในปัจจุบันที่ว่า “ไถ่งามเพราะชน คนงามเพราะ เสริม เติม แต่ง”

“ตอนยังไม่หายอาย แต่ถ้าเราถอดเสื้อกันหายสักอาทิตย์สองอาทิตย์มันดูเป็นปกติเราไม่อายอะไร ใครจะว่าอย่างไรเราไม่เคยอายกลับออกด้วยว่าศัลยกรรมมาไม่รู้ะบางที่ก็เหมือนเป็นการแบบ เรามั่นใจแล้วจะต่อให้คนจะว่าก็ว่าเราเถอะเรามั่นใจ” พอทำจมูกหนักก็เปลี่ยนไปเลยนะ เค้านำโครงหน้าเปลี่ยนไปเลย มันทำให้เรารู้สึกดีขึ้น มันโอเคขึ้น ชอบแต่ไม่รู้สึกว่ามันได้กว่านี้มันต้องดีกว่านี้ คือทำครั้งแรกแรกๆมันก็พอใจ แต่พอใช้ชีวิตอยู่กับมันอยู่ไปๆ มันก็คิดว่ามันน่าจะดีกว่านี้ มันน่าจะไปเติมตรงนี้ได้ อะไรวางคิดว่ามันต้องออกมาอย่างที่เรารู้เหมือนเราจะไม่มีแบบ เราเอาแบบไปก็อยากจะได้ตามแบบอะ แต่ว่าทำออกมาครั้งแรกก็ไม่ได้ตามแบบนะผมอยากไปทำจมูกอีกรอบ อย่างครั้งแรกผมยังไม่ตัดตรงนี้แหละ (ทำทำเข้าไปที่ปลายจมูก) พอถ่ายรูปแล้วมันใหญ่มาก มันกลมมันพุ่งโด่งก็จริงแต่ถ่ายรูปแล้วดูใหญ่ เทียมมันไม่มีว่าไม่มีอะไรเลยแล้วมันกลมอีกเป็นอย่างนั้นเลยเธอ เราก็ไปดูนั่งคิดคนเดียวเอาตรงนี้ลงหน่อยดีกว่า ลองเอามือกดดูก็โอเคเว้ยก็ไปเลยปรึกษาหมอเลย ไปหาหมอเดิม ตอนนั้นยังเชื่อมั่นหมอเดิม เชื่อมันไปสามครั้ง ครั้งแรกทำที่เดิมหมดเลย รอบที่สองเป็นการตกแต่งให้เรียว ตัดปีกจมูกให้เรียว คือตรงนี้ มันเป็นกระดูก เขาตัดตรงนี้ให้ด้วยคือจมูกเดิมมันกลมยั้งงี้เลยเป็นเหมือนโดมอะ เขาก็ตัดตรงนี้เพื่อให้มีรอยแหว่งได้ ให้มันดูจมูกเล็กลงกว่านี้หน่อยมันเหมือนความต้องการของคนเราอะ มันเหมือน มันรู้สึกว่ามันยังไม่พอ ถ้าทำแล้วเราจะรู้สึกว่ามันต้องดีกว่าเดิมควรจะไปทำเพิ่ม”

จนมาสู่การทำศัลยกรรมความงามในครั้งที่สาม เมื่อเวลาผ่านไปแฉล้มเริ่มเบื่อบรรยากาศของจมูกตนเองส่วนหนึ่งมาจากบุคลิกที่เปลี่ยนแปลงไปไม่ถาวรทำให้แฉล้มโดนล้อเลียนเกี่ยวกับบุคลิกของจมูก ซึ่งการล้อเลียนเป็นการทำร้ายจิตใจรูปแบบหนึ่งด้วยวาจา โดยการขุดเหยียดความแปลกแยกและแตกต่างจากคนปกติให้เป็นตัวตนของแฉล้ม สร้างความรู้สึกอับอาย ไม่มั่นใจในตนเอง เกิดความรู้สึกอึดอัดและไวต่อการถูกล้อเลียนเป็นอย่างมาก และพร้อมจะน้อมรับเอาสิ่งที่ผู้อื่นล้อเลียนมาเป็นตัวตนของตนเองอย่างไม่เต็มใจ แฉล้มจึงเริ่มมีการประเมินบุคลิกของตนเองในแง่ลบมากขึ้นนำไปสู่ความวิตกกังวลและไม่พึงพอใจเกี่ยวกับบุคลิกตามมาสอดคล้องกับผลการศึกษาของ โจนส์และคราวฟอร์ด (Jones; & Crawford. 2005); ริคเคียดีลและแม็คเคบ (Ricciardelli; & McCabe. 2003) พบว่า ความอึดอัดต่ออิทธิพลของกลุ่มเพื่อนมีผลทางลบต่อความพึงพอใจบุคลิกของตนเอง หมายถึงผู้ที่อึดอัดต่ออิทธิพลของกลุ่มเพื่อนมาก ๆ จะมีความพึงพอใจในบุคลิกของตนเองลดน้อยลง ทั้งนี้เพราะการต้องการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน อยากให้ตนเองดูดีไม่มีปมด้อยให้เพื่อนล้อเลียน จึงมีความกังวลเรื่องรูปร่างหน้าตาแฉล้มจึงพยายามหาทางออกเพื่อให้ตนเองหลุดพ้นจากการถูกล้อเลียนโดยการทำศัลยกรรมความงามเพิ่มเติม

ครั้งที่สามเราเริ่มเบื่อบทนี้หน้าหนักมันลด พอผมแล้วตรงนั้นมันชัดเป็นแก่นนำ ผมว่าผมหนักสักเจ็ดสิบพอมผมลง มาหนักทำลึบกว่า ตรงนั้นมันเลยเป็นแก่นเด่นเลย มีเพื่อนที่ทักตลอดเลยว่าเป็นแก่นนำตลอดเลย โดนล้อ (หัวเราะ) เป็นแก่นนำของเพื่อนนั้นก็หลายปีแล้วนะห้าหกปี และคิดว่าผมปกติชิลีโคเนจะมีอายุประมาณ หกปี เราคิดว่าถึงเวลาเปลี่ยน ดีกว่าก็เลยอยากลองเปลี่ยนพอลองบู้บไม่น่าลองเลย พอลองครั้งนั้นบู้บมีปัญหาตลอดเลยตั้งแต่ลองครั้งที่สามซะผมคิดว่ามันจะได้ดีกว่านั้นก็เลยไปหาหมออีกท่าน หมอบอกทำไม่ได้แล้วตัดกระดูกออกหมดแล้ว หมอบอกได้แค่นี้เพราะผมถูก เป็นคนเจ้าเนื้อมาก อ้าวแต่ไหนๆเราก็มาแล้ว เสริมคางแล้วกัน คือตัดสินใจวันนั้นเลยไม่ได้คิดมาก่อน คือบอกหมอเลย ถ้างั้นผมทำคางล่ะกันก็เลยปรึกษาเลยพอบอกหมอว่าทำคางก็เลยปรึกษาหมอต่อนั้นเลย แล้วก็ถาม เลย แต่จริงๆ ตั้งใจทำจมูก”

จะเห็นได้ว่าเสียงสะท้อนเกี่ยวกับรูปลักษณ์ตนเองจากคนอื่น มักจะกระทำใ้แฉล้มเกิดความรู้สึกพร่อง และกระตุ้นให้เกิดความต้องการที่จะทำคัลยกรรมความงามเพื่อเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์ตนเองให้เป็นที่ตามความงาม อุดมคติที่ผู้อื่นสร้างขึ้น การที่แฉล้มถูกติติงหรือถูกทักเกี่ยวกับรูปลักษณ์จึงส่งผลให้แฉล้มรับเอามุมมองนั้นมาสร้าง เป็นความจริงของรูปลักษณ์แห่งตน จนเกิดเป็นความเชื่อและคล้อยตามว่ารูปลักษณ์ของตนเป็นไปในทิศทางเดียวกับที่ผู้อื่นมอง นำไปสู่การตัดสินใจทำคัลยกรรมความงามอีกครั้ง ทำให้เห็นได้ว่ารูปลักษณ์ของคนที่แฉล้ม รับรู้ อยู่ภายใต้มุมมองและการรับรู้ของผู้อื่นที่มีต่อรูปลักษณ์ตนเอง รูปลักษณ์ของแฉล้มจึงเหมือนกับถูกสร้างขึ้น จากการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ซึ่งหากอธิบายโดยการมองรูปลักษณ์ความเป็นตัวตนของตนเอง ตามแนวคิด ของ ชาร์ลส์ ฮอร์ตัน คูลีย์ (Charles Horton Cooley) เห็นว่าตัวตนของบุคคลและสังคมไม่ได้แยกออกจากกันได้ โดยสิ้นเชิง หากแต่สังคมเกิดขึ้นจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างคน ความรู้สึกเกี่ยวกับตัวตนของมนุษย์พัฒนามาจากปฏิกิริยา ของเราต่อความเห็นของผู้อื่นเกี่ยวกับตัวเรา ประกอบด้วยภาพลักษณ์ของเราที่มีต่อตนเอง และจินตนาการของ ผู้อื่นที่ตัดสินภาพลักษณ์นั้น และความรู้สึกของเราที่มีต่อจินตนาการนั้น อันก่อให้เกิดความรู้สึกที่เรามีต่อตนเอง ยกตัวอย่าง เช่น ความรู้สึกของเราต่อกระจกแต่งตัว เราจะรู้สึกว่าเป็นอย่างไร คิดว่าคนอื่นคิดอย่างไร คิดว่าคนอื่นคิดกับเราอย่างไร โดยคูลีย์เรียกทฤษฎีนี้ว่า “กระจกส่องตน” (The Looking Glass Self) มโนทัศน์ เกี่ยวกับภาพลักษณ์ที่มีต่อตัวตนที่คูลีย์เสนอไว้ จะเห็นได้ว่าเสียงเสนอแนะจากคนรอบข้างใกล้ชิด สามารถสร้างความไม่มั่นใจในรูปลักษณ์ให้เกิดแก่ผู้ให้ข้อมูลเป็นอย่างมาก จนทำให้ผู้ให้ข้อมูลต้องมีการทำคัลยกรรมความงาม เพื่อเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์ของตน เป็นผลมาจากการจับจ้องของคนรอบข้างใกล้ชิด

“แผนต่อไปก็คือปาก ตาก็อยากทำมีคนทักเยอะให้ทำตา ต่อไปจะทำอะไรเขาถามแต่เขาไม่เอาคำตอบ แต่เขาก็ แนะนำให้ทำตา ทุกคนพูด และก็อยากทำปากบาง ปากผมห้อยปากกลางอะขนาดนี้ปกตินะพี่ ถ้าผมกินเผ็ดๆไม่ต้องพูดถึง โอ้ยน่าอายมากเวลาถ่ายรูปผมต้องแหมปากตลอดเพื่อนถามทำไมต้องแหมปากผมก็บอกว่าไม่มั่นใจอะ”

ประกอบกับการเชื่อฟังคล้อยตามคำแนะนำของแพทย์ โดยความเชื่อที่ว่า สบายด้วยแพทย์ ได้เข้ามาฝังในความคิดความรู้สึกของแฉล้ม นำไปสู่การหลงเชื่อและปฏิบัติตามโดยปราศจากความหวาดระแวงหรือหวาดกลัว เป็นแสดงถึงการยอมรับในอำนาจทางความรู้ของแพทย์ที่จะช่วยสามารถจัดการได้ทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นความงาม จึงเลือกที่จะคล้อยตามคำแนะนำของแพทย์และทำการแก้ไขรูปลักษณ์ตนเองด้วยการทำศัลยกรรมความงามอีกครั้ง แต่แฉล้มก็ไม่พอใจในผลลัพธ์ของการทำศัลยกรรมความงาม เนื่องจากรูปลักษณ์ไม่เป็นตามที่ตนเองคาดหวังจึงเกิดความเครียด แสดงความเสียใจผ่านทางน้ำตาที่ไหลรินอย่างไม่ขาดสาย และไม่สามารถยอมรับรูปลักษณ์นั้นได้นานจึงนำมาสู่การแก้ไขด้วยการทำศัลยกรรมความงามครั้งต่อไปตามมา แต่แฉล้มก็ได้รับการปฏิเสธจากแพทย์ ศัลยกรรมความงาม เพราะแพทย์พิจารณาว่ารูปลักษณ์บริเวณจมูกของแฉล้มยังไม่เหมาะสมต่อการผ่าตัดแก้ไข เนื่องจากยังได้รับผลกระทบจากการทำศัลยกรรมความงามครั้งก่อนอยู่ การที่แฉล้มถูกปฏิเสธ ส่งผลให้เกิดความเครียด กระวนกระวายใจและไม่อาจจะยอมรับสิ่งที่แพทย์วินิจฉัยได้จึงพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อให้ตนเองมีโอกาสทำศัลยกรรมความงามโดยไม่สนใจหรือกลัวอันตรายใดๆ ที่จะเกิดกับตนเอง ไม่เว้นแม้แต่การยอมเสี่ยงที่จะทานยาที่ตนเองไม่มีความรู้และเสี่ยงต่อการไม่ปลอดภัยต่อชีวิต เพราะไม่มีการรับรองจากคณะกรรมการอาหารและยา แต่เพื่อให้ตนเองมีหนทางในการที่จะได้รับทำศัลยกรรมความงาม แฉล้มจึงเลือกกระทำในทิศทางที่สอดคล้องกับความคิดความรู้สึกของตนเองพยายามแสวงหาวิธีการต่างๆ ในการจัดการความงาม การปฏิบัติตามความเชื่อ ความศรัทธาส่วนตัว อย่างไรก็ตาม ลักษณะการคิดและการกระทำเช่นนี้ เกิดจากความเชื่อหรือการพยายามสร้างความเชื่อซึ่งไม่แน่ว่าจะมีความเป็นไปได้ เป็นการดำรงอยู่ภายใต้สถานการณ์ความเชื่อส่วนตน โดยอาจจะเลยสภาพความเป็นจริงของสภาวะที่เป็นอยู่ภายใต้บริบทแวดล้อมจากสื่อหรือบุคคลรอบข้าง ที่เป็นไปในลักษณะของการสร้างให้ตนเองมีความหวัง

“พอลองบู้บไม่น่าลองเลย พอลองครั้งนั้นบู้บมีปัญหาตลอดเลย ตั้งแต่ลองครั้งที่สามใช้ผมเป็นเคสสะอาดดีทำฟรี (case study) แต่ว่าคนที่ไปฝากก็เป็นนายแพทย์ผมคิดว่าเขาจะเก่ง ก็แบบเค้าแนะนำนี่ดีมาก ก็ไปเป็นเคสสะอาดดี (case study) ปรากฏว่าผัดผิดตรง ตรงนี้ไม่มีครีบ (ทำทำจับที่ตึงจุมุก) มันหักลงไปเลย แบบว่าเหมือนว่าเราไม่ทำอะไรเลยทำครั้งที่สามที่สี่ ที่บอกเป็น เคสสะอาดดีคือแก้ที่เดิม เพราะว่าบังคับให้แก้เปล่าเราบังคับให้หมอแก้ เพราะว่าคุณทำ ผิดตรงให้ใจมีเหมือนครั้งที่สี่ ทำแล้วรู้สึกเพิว มากคือเครียดตรงไม่มีตั้งมามีตรงปลายนิดหน่อยแต่ตรงนั้นหายไปเลย เหมือนก่อนทำเลยมันไม่ต่างจากก่อนทำเลยเองง่ายๆ เครียดร้องไห้ สิบห้าวันทำงาก็ได้ต้องแก้ให้ได้ ก็ลองไปซื้อยาจีนมา กินไปซื้อตามร้านพวกเนี่ย มันจะมีเป็นชุดตอนนั้นไม่รู้เลยว่าปลอดภัยไหมคิดไว้ก่อนเพราะคิดว่าเราต้องแก้ไข มันเครียด เรื่องจุมุกอย่างเดียวยอะไม่คิดเรื่องอย่างอื่นแล้วอะ ยาพวกนี้ไม่มีอยู่ อยู่แล้วใช้เปล่านั้นเป็นสมุนไพรมาต้มกินแทนยาอะไรแบบนี้ ก็อ้ออย่างเดียวได้ผลนะสิบห้าวันผมผ่าตัดได้อะ เพราะว่า เป็นธรรมชาติมันไม่หายเร็วอยู่แล้วอะ อันนี้โอเคมาก หมอยังยอมแพ้อะ”

และในช่วงที่แฉล้มเผชิญความเครียดนั้น แฉล้มเลือกที่จะอยู่กับตนเองและพยายามหาข้อมูลการทำคัลยกรรมความงามพร้อมทั้งช่องทางเพื่อให้ตนเองได้ทำคัลยกรรมความงามมากขึ้น โดยการหันเหมาใช้พื้นที่เสมือนจริงบนโลกโซเชียล ในการแสวงหาแหล่งสนับสนุนจากผู้มีประสบการณ์จากการตั้งกระทู้ปรึกษาในเว็บไซต์เฉพาะของการทำคัลยกรรมความงาม ซึ่งถือได้ว่าพื้นที่ดังกล่าวทำให้แฉล้มรู้สึกเป็นอิสระในการเปิดเผยตนเองได้ตามความต้องการ หรือหลุดพ้นข้อจำกัดทางภูมิศาสตร์ ทำให้สามารถเล่าความทุกข์ใจออกมาได้อย่างเต็มที่ และยังสร้างความรู้สึกให้ตนเองมีที่ยืนในสังคมไม่ต่างจากคนอื่นทั่วไป นอกจากนี้ยังสามารถเรียนรู้การเผชิญปัญหา และสามารถเลียนแบบจากผู้ที่มีประสบการณ์โดยไม่ต้องใช้วิธีการลองผิดลองถูก ซึ่งเป็นวิธีการหนึ่งที่จะนำไปสู่การหาวิธีการมุ่งเน้นที่การแก้ไขปัญหาต่อไปแต่แฉล้มจะไม่เลือกพูดคุยหรือปรึกษา บุคคลในครอบครัว หรือ เพื่อน เพราะแฉล้มเชื่อว่าพวกเขาเหล่านั้นไม่ได้ให้ความสนใจในการทำคัลยกรรมความงามเหมือนตน กล่าวว่าคุณหรือกลุ่มคนเหล่านั้นจะมองตนเองไม่ดี กล่าวถูกโดนด่าว่าแปลกไปจากเดิม ซึ่งจะนำไปสู่การเกิดผลกระทบถึงสัมพันธภาพกับบุคคลใกล้ชิดตามมา การเปิดเผยเรื่องราวการทำคัลยกรรมความงามกับบุคคลอื่นทั่วไปจึงกลายเป็นเรื่องยาก

“หาทางออกถ้าเครียดก็เป็นคนที่อยู่กับตนเอง ก็จะดูเฉยๆ ดั่งโง่ ดูริ้วก็จะปรึกษาตั้งกระทู้ ปรึกษาสอบถามคนอื่นเพื่อคนอื่นแนะนำเราได้บางอย่างเนี่ยในระหว่างพักพื้นเราก็จะดูเวปดูริ้ว ตอนพักพื้นแฉของตนเองโพสต์ด้วยเพราะมันจะมีบางกลุ่มว่า “เออหนายเราจุมูกคล้ายๆกับนายเลยเงี่ย เราติดตามนายมาหลายครั้งแล้วนะทำจุมูกอะไรเนี่ยแต่จะไม่ปรึกษาเพื่อนไม่มีอย่างนี้ และเขาไม่ให้ความสนใจมัน ดีไม่ดีเขาจะด่าเอาว่าบ้าแทน”

เนื่องจากการรับรู้ และมุมมองความงาม การทำคัลยกรรมความงามผ่านความเชื่อ ประสบการณ์ในอดีต ค่านิยม ที่หล่อหลอมให้มีการให้ความหมายของความงามในมุมมองของสิ่งที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิด ทำให้แต่ละคนมีการให้ความหมายของความงามแตกต่างกัน ดังนั้นจึงเป็นไปได้ว่าคุณใกล้ชิดจะมีการให้ความหมายความงามแตกต่างจากแฉล้ม นำไปสู่ความคิด การรับรู้ที่ไม่เห็นด้วยกับการทำคัลยกรรมความงามของแฉล้มตามมา โดยมองว่าความงามที่ถูกสร้างขึ้นจากการทำคัลยกรรมความงามไม่ใช่สิ่งที่น่าภูมิใจเป็นการฝืนธรรมชาติ ซึ่งเป็นเรื่องผิดปกติ ส่งผลต่อพฤติกรรมที่แสดงออกมาในรูปแบบของการพูดจา ดูถูกถากถาง ล้อเลียน ทำให้แฉล้มรู้สึกไม่พอใจ เจ็บช้ำน้ำใจ จนนำมาสู่การต้องการเอาชนะการดูถูกเหยียดหยามต่างๆ ที่ได้รับด้วยการทำคัลยกรรมความงามเพื่อพิสูจน์ว่าความงามจากการทำคัลยกรรมความงามก็สามารถสร้างความภาคภูมิใจในตนเองได้เช่นกัน การได้รับคำดูถูกถากถางจากบุคคลใกล้ชิดหรือสังคมจึงเป็นบริบทเงื่อนไขหนึ่งที่น่าไปสู่การเวียนวนอยู่กับการทำคัลยกรรมความงาม สะท้อนให้เห็นถึงการให้ความหมายของการทำคัลยกรรมความงามแตกต่างออกไปจากบุคคลใกล้ชิด เนื่องจากแฉล้มได้ผ่านประสบการณ์การทำคัลยกรรมความงาม ซึ่งเป็นประสบการณ์ที่มีความเฉพาะเจาะจง จึงเกิดเป็นความเชื่อ ค่านิยมและทัศนคติแตกต่างออกไป โดยมองว่าคัลยกรรมความงามสามารถพัฒนาบุคลิกของตนเองให้มีความงามได้จริง ถึงแม้ว่าความงามนั้นจะไม่ได้เกิดขึ้นตามธรรมชาติ

“น้องชายผมก็บอกนะทำเป็นภูมิใจไปเถอะทำคล้ายกรรมนะ (หัวเราะ) มันก็จะบ่นว่าอย่าไปภูมิใจมันไม่ใช่ของตนเองอะ มันก็ไม่ได้มีมาตั้งแต่เกิดก็ไม่ต้องไปสนใจมัน ก็ภูมิใจอะ และก็ไม่ได้หยุดด้วย ผมจะยิ่งชอบประชดเดี่ยวๆจะไปทำตรงนี้ตรงนั้นต่อ เขาก็จะตำผมตลอดโอ้พวกบ้าคล้ายกรรม พวกเสพติดคล้ายกรรม”

เมื่อแอล้มต้องเผชิญกับการตีตราจากบุคคลใกล้ชิดและสังคม แอล้มมักจะพยายามไม่สนใจโดยมองว่าพฤติกรรมการเสพติดคล้ายกรรมความงามเป็นการกระทำที่อยู่เป็นความชอบส่วนบุคคลไม่ได้ส่งผลกระทบต่อใคร ไม่ได้ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน ตนจึงมีสิทธิและอำนาจในการเปลี่ยนแปลง ปรับปรุงรูปลักษณ์ของตนได้อย่างชอบธรรม และเป็นอิสระในการเลือกที่จะจัดการความงามของตนมิได้เป็นเรื่องที่ผิดกฎหมายหรือละเมิดสิทธิส่วนตัวของใคร เป็นการแสดงให้เห็นถึงความรู้สึกมีอำนาจเหนือร่างกายของตนเองในการควบคุมร่างกายให้เป็นแบบที่ตนเองต้องการได้ ถึงแม้จะรับรู้ว่าการกระทำของตนเป็นสิ่งที่คนส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยก็ตาม แต่สำหรับแอล้มการพยายามทำให้รูปลักษณ์มีความงดงาม ได้กลายเป็นสิ่งยึดโยงความสุขและความพอใจไว้ จึงทำให้แอล้มหัวงอและพยายามจะไขว่คว้าหาความสุขจากการจัดการความงามอยู่ตลอดเวลานอกจากนี้แอล้มยังมีการประเมินเหตุการณ์การถูกสังคมตีตรา และมองว่าเป็นปัญหาที่เกิดความสามารถที่จะจัดการได้ จึงเลือกที่จะไม่สนใจและให้ความสำคัญต่อสถานการณ์ปัญหานั้น และหันมาเลือกที่จะให้ความสำคัญและใส่ใจกับคนที่ควรใส่ใจเช่นคนในครอบครัวเพื่อทำให้ตนเองไม่เป็นทุกข์ ซึ่งรูปแบบการเผชิญปัญหาดังกล่าวเป็นการใช้กลไกทางจิตอย่างหนึ่ง โดยการเปลี่ยนกระบวนการความนึกคิดที่ต้องการปรับอารมณ์ให้รู้สึกดีขึ้น ซึ่งรวมถึงการประเมินเหตุการณ์เสียใหม่และหาจุดยืนในความคิดให้กับตนเองเพื่อให้ตนเองสบายใจ

“ก็กลุ่มที่ตำพวกคนทำคล้ายกรรมอะไรอย่างเนี่ยเขาก็ตำเพราะเขาไม่รู้มั้งตำว่าพวกชอบทำคล้ายกรรมเสพติดเหมือนพ่อผมเขาก็ไม่ชอบนะทุกวันนี้เขาก็ยังตำๆ อยู่ ยังบ่นอยู่เหมือนเดิมต่อให้คนมองว่าเสพติด อย่างที่ผมบอกมันเหมือน ความชอบของแต่ละคน มันเลยทำให้เราชอบ เราจึงไม่เปลี่ยนมุมมองหรือแนวคิดคือมีมุมมองว่าที่เขามองแบบนั้น นี่พูดหยาบโห้หะ ไม่ได้ขอมึงแดกนะ นี่ก็เหมือนกับว่าเราไม่ได้สนใจเขา เราสนใจพ่อแม่มากกว่า ขนาดพ่อแมเขายังไม่พิตแบคหรือไม่ว่าอะไรเราอย่างนั้นคนรอบข้างเราจะไปสนใจทำไม มันจะทำให้เราทุกข์ อย่างที่ผมบอกมันเหมือนความชอบของแต่ละคน มันเลยทำให้เราชอบ เราจึงไม่เปลี่ยนมุมมองหรือแนวคิด”

แต่บางครั้งแอล้มก็เลือกที่จะเผชิญการถูกตีตราด้วยการ โดยการแสดงอำนาจตอบโต้ทางวาจาที่ก้าวร้าวเพื่อให้ผู้อื่นเกิดการรับรู้ถึงความไม่พอใจของตนต่อการถูกตำว่า เพื่อหวังจะสร้างให้ผู้อื่นเกิดความกลัวและหยุดพฤติกรรมนั้นในที่สุด ซึ่งการแสดงออกโดยการตอบโต้ อาจเป็นรูปแบบของการเผชิญปัญหาที่ไม่ได้ทำให้ปัญหาหมดไป และอาจจะส่งผลเพิ่มเติมให้มีปัญหาในมิติอื่นๆ ตามมาเช่นการได้รับผลกระทบด้านสัมพันธภาพในการเข้าสังคม แอล้มให้เห็นว่าการต้องเผชิญกับการถูกตีตรา เป็นสิ่งที่สร้างความรุนแรงทางจิตใจให้แก่แอล้มเป็นอย่างมาก ไม่ต่างจากการพูดถูกเหยียดหยาม ถากถาง ตำทอด้วยถ้อยคำ ที่ทำให้เจ็บแค้น อับอายขายหน้า ความอับอายอย่างไม่มีเหตุผล ซึ่งเป็นการยึดเหยียดการเป็นผู้เสพติดคล้ายกรรมความงามให้แอล้มโดยมิชอบ ก่อให้เกิดความรู้สึกอับอายต่อคำและเหมือนถูกลดคุณค่าความเป็นมนุษย์ลง ภายใต้การตีความของผู้ที่ทำการตีตรา

“มีไอ้เพื่อนข้างๆก็ทำ ทำจุกแต่ด้วยความที่มันทำครั้งเดียวพอจะเป็นยังไงถามผมว่ามันก็โอเคระดับหนึ่งแต่ถามว่า มันดีไหม แต่เขาพอใจของเขาแล้วอะ เขาก็โอเคแค่นั้นเขาก็จะด่าผมตลอดไอ้พวกบ้าคลั่งกรรม พวกเสพติดคลั่งกรรมไม่รู้รู้สึกอะไรเลย ไม่อะ แต่ คือถ้าพูดแค่นี้มันไม่เป็นไรนะแต่ถามกั๊ดหรือดูถูกว่าโน่นนี่นั่น ก็มีโกรธบาง ก็จะทำให้เขารู้ว่าเขาโกรธนะ พวกนี้เขารู้ว่าเขาเป็นเกย์ แต่ก็ไม่กล้าซุบซิบเพราะเห็นผมด่าเก่ง ซุบซิบบับผมหันไปด่าเลย เขาก็จะกลัวผมด้วยซ้ำไป (หัวเราะ)”

นอกจากนี้ยังพบว่าภายหลังการทำคลั่งกรรมความงาม การเกิดเป็นเพศชายของแฉล้มทำให้เขาต้องอยู่อย่างหลบๆซ่อนๆ ปกปิดและอำพรางซ่อนเร้นการทำคลั่งกรรมความงามมากกว่าเพศหญิง โดยการไม่แสดงบทบาทของผู้ทำคลั่งกรรมความงามใบหน้าหลายๆ ครั้ง ให้ทับซ้อนบนสถานภาพและบทบาทอื่นๆ ต่อหน้าบุคคลอื่น เพื่อให้ตนเองถูกตีตรา จะเห็นได้ว่าขณะที่อยู่ในสังคมแฉล้มจะมีฉากหลังที่ไม่ต้องการเปิดเผยหรือนำเสนอให้สังคมรับรู้ ดังนั้นการถูกตีตราจากสังคมว่าเป็นผู้เสพติดคลั่งกรรมความงามจะเกิดเป็นมีการสร้างอัตลักษณ์ที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงในตัวบุคคลและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลด้วย แฉล้มจึงจะพยายามทำทุกวิถีทางที่จะไม่บอกการทำคลั่งกรรมความงามให้ใครรู้ง่ายๆ ถึงแม้จะต้องเผชิญกับผลกระทบที่รุนแรงและเจ็บปวดมากเพียงใดก็ตาม แต่แฉล้มพยายามจะผ่านประสบการณ์ในการทำคลั่งกรรมความงามเพียงลำพังโดยไม่ร้องขอความช่วยเหลือจากใคร ส่วนหนึ่งเนื่องจากสังคมมักมีการเชื่อมโยงการทำคลั่งกรรมความงามในเพศชายไปสู่การเบี่ยงเบนทางเพศ โดยเชื่อว่าการคลั่งกรรมความงามเป็นการแสดงพฤติกรรมความรักสวยรักงามอย่างหนึ่งซึ่งเป็นคุณสมบัติเฉพาะของเพศหญิงเท่านั้น การที่แฉล้มเป็นเพศชายที่ทำคลั่งกรรมความงามจึงเป็นการแสดงบทบาททางเพศที่ไม่เหมาะสม ขัดกับธรรมชาติของเพศชายที่ต้องมีบุคลิกลักษณะเข้มแข็ง แข็งแรง ผู้ชายที่ทำคลั่งกรรมความงามจึงถูกเชื่อมโยงให้เกี่ยวข้องกับการเบี่ยงเบนทางเพศซึ่งแฉล้มรับรู้ว่าเป็นสิ่งที่สังคมไม่ยอมรับ

“ต่างกันนะ ถ้าอย่างผู้หญิงทำสังคมก็มองเป็นเรื่องปกติ แต่ถ้าผู้ชายทำจุกสังคมมองใช้ผู้ชายแท้หรือเปล่า เป็นคำถามที่เขาพูดแล้วว่าผู้ชายที่ไหนทำคลั่งกรรม เหมือนเขายังไม่เปิดอย่างคนที่ เป็นเกย์อะโรอย่างเนี่ย ก็เหมือนกันเขายังไม่เปิดไม่ยอมรับมันมากกว่าไปทำคลั่งกรรมคนเดียวตลอดเลยจะไม่ไปกับใครอะไม่ยากให้ใครรู้ ไปเองกลับเอง มีนุยาชอยู่ก็ต้องพยายามพาตัวเองกลับมาที่บ้านให้ได้”

ถึงแม้แฉล้มจะผ่านการทำคลั่งกรรมความงามใบหน้ามาหลายครั้งแล้วก็ตาม แต่ในปัจจุบันแฉล้มยังคงทำคลั่งกรรมความงามบริเวณใบหน้าเรื่อยมาเพื่อแก้ไข โดยครั้งล่าสุดแฉล้มได้เผชิญความความทุกข์ทรมานจากการทำคลั่งกรรมความงามใบหน้ามากกว่าครั้งที่ผ่านๆ มา เพราะการทำคลั่งกรรมความงามใบหน้าซ้ำแล้วซ้ำเล่าในบริเวณเดิมนั้นก่อให้เกิดผลกระทบต่อรูปลักษณะจึงเพิ่มความยากในการแก้ไขมากขึ้น ต้องใช้เทคโนโลยีที่มีความทันสมัยเทคนิคที่แตกต่างออกไป ประกอบกับการทำคลั่งกรรมความงามซึ่งถือว่าการจัดการความงามมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องและไม่หยุดยั้งโดยใช้อำนาจความรู้ทางการแพทย์ วิชาการทางด้านกายวิภาคศาสตร์ต่างคิดค้นเทคโนโลยีใหม่ๆ เพื่อช่วยให้บุคคลมีความงามมากขึ้นนอกเหนือไปจากการพัฒนาความงามแบบเดิมๆ หากทำการศึกษาย้อนไปในอดีตจะพบว่าการทำคลั่งกรรมความงามมีวิวัฒนาการเริ่มต้นจากการรักษาโรคทางกายจน

พัฒนาสู่การรักษาโรคทางใจในคนที่ไม่พึงพอใจในความงามของตน ซึ่งในปัจจุบันการทำศัลยกรรมความงามที่คนส่วนใหญ่นึกถึงจึงมักจะเป็นการพัฒนาบุคลิกภาพให้มีความงามมากกว่าการรักษาโรค โดยวิวัฒนาการของการทำศัลยกรรมความงามไม่เพียงแต่พัฒนาจัดการเพียงแค่ความงามภายนอกเท่านั้น แต่ยังแฝงไว้ด้วยอำนาจในการถ่ายทอดกลุ่มเกลาคความคิดของคนในสังคมส่วนใหญ่ที่มีต่อการให้ความหมายความงามในมุมมองสิ่งที่จัดการได้เปลี่ยนแปลงได้ ทำให้ความรู้ทางด้านการแพทย์เป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญในการกำหนดค่านิยมความงามทางสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงไปตลอดเวลาตามวิวัฒนาการของการทำศัลยกรรมความงามที่พัฒนาให้มีทางเลือกและสนุกสนานมากขึ้น โดยพยายามจะปรับปรุงเทคนิคต่างๆ เพื่อลดจุดอ่อนและเพิ่มจุดแข็งของการทำศัลยกรรมความงาม ทำให้บุคลิกภาพสามารถปรับปรุงให้ดีขึ้นได้แบบไม่มีที่สิ้นสุด สิ่งเหล่านี้เองกลายมาเป็นสิ่งหลอกล่อให้ต้องหวนกลับมาทำศัลยกรรมความงามเพิ่มเติมเพื่อเปลี่ยนแปลงแก้ไขบุคลิกภาพของตนให้มีความสวยงามตามค่านิยมของยุคสมัยได้เป็นอย่างดี เพื่อความต้องการที่จะได้มาซึ่งความงามตามอุดมคติ

“อย่างครั้งล่าสุดคือมันทำมาหลายครั้งมันคงแก้ยาก หมอเขาใช้เวลาผ่าตัดห้าชั่วโมง ทำชั่วโมงมาเริ่มใช้กระดูกหลังหูครั้งที่หก เพราะหมอบริเป็นเหมือนเป็นเทคนิคของหมอเขาเขาว่าต้องใช้เทคนิคใหม่นั้นมันจะไม่ทะลุเพราะทำหลายครั้งแล้วก็ตามเขาเลยส่วนครั้งที่หกเป็นต้นมาเนี่ย สามครั้งติดทำกับหมอเดิมนะเพราะหมอเขาเย็บในโพรงจมูกเหมือนว่า พี่พยาบาลบอกหมอยังไม่ให้ตัดเขาไม่รู้มันพอตัด กลายเป็นรูเข้าถึงซิลิโคนเห็นเป็นใสๆ หมอส่องเข้าเป็นเห็นเป็นซิลิโคนหมอกลัวว่ามันจะรีเจกอะ ถ้าเย็บตอนนั้นมันจะโอเคแต่เนาะๆ ไปมันอาจจะรีเจกอะก็เลยผ่าใหม่เหมือนกับว่ามันติดเชื้อในจมูกแล้วหรือเปล่าไม่รู้อะ คือแบบมันไม่โอเคเลยผ่าใหม่เลย สุดท้ายทะเลาะเลยไม่กล้ากลับไปหาหมอแล้วอะที่ไม่กล้าไปเพราะว่า เหมือนทุกครั้งจะมีอคติกับหมอที่คลินิกแต่ที่นี้ไม่มี”

ด้วยความยากของการทำศัลยกรรมความงามในครั้งนี้และเทคนิคการทำศัลยกรรมความงามที่แตกต่างออกไปทำให้แฉล้มต้องเผชิญกับความเจ็บปวดทุกข์ทรมานมากกว่าทุกครั้งในการผ่านประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงามใบหน้าที่ผ่านมาจนทำให้แฉล้มไม่อาจเผชิญประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงามได้เพียงลำพังเหมือนเดิมอีกต่อไปจึงตัดสินใจเปิดเผยตัวตนในการทำศัลยกรรมความงามให้คนในครอบครัวรับรู้ ทั้งๆที่แฉล้มทราบดีว่าพ่อไม่ชอบพฤติกรรมความรักสวยรักงามของแฉล้ม เนื่องจากหน้าที่การงานของพ่อที่รับข้าราชการที่ต้องอยู่ในกฎระเบียบอย่างเคร่งครัด แต่เมื่อพ่อเห็นความเจ็บปวดทุกข์ทรมานของแฉล้มกลับมีท่าที่เป็นห่วงเป็นใยและดูแลเอาใจใส่แฉล้มมากขึ้น ทำให้แฉล้มเริ่มเห็นถึงความรักความห่วงใยของพ่อที่มีต่อตนเอง กำแพงที่เคยปิดกั้นระหว่างพ่อลูกในเรื่องการทำศัลยกรรมความงามก็ได้ทลายลง แฉล้มจึงหันหน้าปรึกษาการทำศัลยกรรมความงามกับผู้เป็นพ่อ โดยพ่อเองก็ให้ความช่วยเหลือสนับสนุนทางด้านทุนทรัพย์กับแฉล้มมากขึ้น

“อยู่บ้านเลย คือพ่อแม่แยกกันอยู่เลี้ยงอยู่กับพ่อ พ่อเนี่ยจะห้ามเลยนะ ห้ามลักห้ามเจาะหู เขาราชการเขาไม่ชอบ แต่จุมูกเขาก็ห้ามเสริม ผมก็ไปเสริมกลับมาผมก็เลือดหยดๆ ให้แกดูตอนที่เลือดไหลอยู่ เขาก็ลุกขึ้นมาหนึ่ง ลักพักเขาก็ถามเจ็บเปล่า เขาก็ถามกินยงกินยาเปล่า คือถาม ก่อนที่ทำการคือดูเรามากแต่พอทำมาแล้วเป็นอีกคนหนึ่งอะกลับหวังเราว่าเราจะเจ็บเปล่า เขาสงสัยอะไร ทำทำไมอ่อนลง แต่ก่อนที่จะไปทำคือดูมาก ตื่นเข้ามาทำข้าวต้มให้กินก่อนไปทำงานนี่ครั้งสุดท้าย พ่อให้ตั้งมา ให้มาแสมหนึ่งบอกว่ามีงไปทำเลย จุมูกจะทะเล ที่ไปถอดมานี่คือจุมูกมันทะเล เครียดเลย คือไปบอกพ่อว่า ป้าเนี่ยมันเจ็บจังเลย มันเป็นอะไร ผมไม่รู้ว่ามันเป็นอะไรแต่ว่ามันเจ็บมากเลยบ่น พอมันเริ่มจะไหลมันหายเจ็บ ไปหาหมอ บอกป้าทำไงดีหมอบอกประมาณหกหมื่นอะป้า เพราะตอนนั้นที่ไปโรงพยาบาลรามารวมเพราะต้องการจะเอากระดูกซี่โครงเลย เลยไปปรึกษาหมอบอกคนนี้เลย หมอบอกประมาณเจ็ดหมื่นมั้ง นี่มันราคารัฐเนอะ หมอบอกราคาประมาณนี้ ประมาณหกหมื่นเจ็ดหมื่นป้าให้ตั้งสัมาแสมหนึ่ง แล้วรีบไปจัดการเลย”

แฉล้มเริ่มมีความสุขกับการทำศัลยกรรมความงามมากขึ้น ถึงแม้จะรับรู้ว่าการทำศัลยกรรมความงามจะสร้างความเจ็บปวดต่อตนเองเพียงใด แต่แฉล้มก็เรียนรู้ว่าความเจ็บปวดดังกล่าวเกิดขึ้นไม่ถาวร และมากกว่าไปว่าการเจ็บปวดนั้นคือการที่ตนเองได้สร้างความหวังจะมีความงาม ความหวังดังกล่าวที่เกิดขึ้นจึงเป็นเหมือนตัวลดทอนความเจ็บปวดลดทอนความเกรงกลัวต่อการผ่าตัด และเปลี่ยนความรู้สึกต่างๆ เหล่านี้ให้มีความสุขความสนุกเข้ามาแทนที่การเฝ้าจินตนาการถึงผลการทำศัลยกรรมความงามในแง่บวกทำให้การรอคอยมีความสุขและสนุก เพราะการได้ลุ้นและตื่นเต้นกับรูปลักษณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป และอาจจะบดบังผลกระทบที่เป็นด้านลบของการทำศัลยกรรมความงามไปโดยการยึดโยงความสุขและความพอใจไว้กับความสวยงามของรูปลักษณ์ แฉล้มจึงยอมที่จะให้ตนเองเจ็บปวดทรมานแต่ไม่สามารถทนรับความเจ็บปวดทรมานใจต่อการมีรูปลักษณ์ไม่สวยงามได้ จึงเป็นการสมยอมให้ตนเองถูกระทำถึงแม้จะรู้ว่าการทำศัลยกรรมความงามสร้างความเจ็บปวดทรมานกายสักเพียงใด เนื่องจากในปัจจุบันความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์การแพทย์เข้ามาช่วยจัดการรูปลักษณ์ตนเองให้มีความงาม เหมือนคำกล่าวที่มักจะได้ยินจนคุ้นหู “สวยด้วยแพทย์” หรือ “ความสวยสร้างได้” เป็นต้น เป็นการเชื่อมโยงจับคู่ความหมายความเจ็บปวดเสียใหม่ให้กลายเป็นความสุขมิใช่ความทุกข์ทรมานเช่นแต่ก่อน เพื่อพยายามจะขจัดความเจ็บปวดและความทุกข์ทรมานที่เกิดขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่เกิดจากการทำศัลยกรรมความงามให้บรรเทาเบาบางลง

“ก็แปลกนะถึงเวลามันไม่มีผล พอถึงเวลาหนึ่งมันลืมนไปพอดึงเราที่อยากได้เราก็ตึงมันไปเลย” (แฉล้ม) รู้สึกเหมือนกับว่าเราไม่กลัวเจ็บอะ สนุกที่ได้ทำกับมัน คือพอเราได้ผ่าตัดแล้ว เรามีความสุขอะไรอย่างงี้ เหมือนกับว่าเราไม่รู้พวกนั้นเขาเล่นยาหรือว่าอะไรอย่างงั้นอะ แต่ของผมคือว่าไม่เคยกลัวเจ็บไม่เคยกลัวมีดตีใจที่จะได้ทำ มากกว่าทำออกมาแล้วก็รอผลที่หวังว่ามันต้องเป็นอย่างงี้ อย่างงี้คือความสุข”

และหากไม่ได้ทำอัลยกรรมความงามไปหน้า แลล้มเริ่มจะมีความรู้สึกกระวนกระวายกับรูปลักษณ์ของตนเอง แสดงให้เห็นถึงการไม่สามารถควบคุมความต้องการทำอัลยกรรมความงามของตนเองได้ เป็นการถูกรอบงำทางความคิดและการกระทำจากพฤติกรรมเสพติดโดยไม่รู้ตัว ความหมกมุ่นอยู่กับรูปลักษณ์ของตนเองจะมีมากขึ้นและมักจะดำรงอยู่กับการพยายามหาข้อมูลการทำอัลยกรรมความงาม เข้ากลุ่มผู้ทำอัลยกรรมความงาม เพื่อพูดคุยปรึกษาเกี่ยวกับการทำอัลยกรรมความงามอยู่เสมอ ทำให้ความสนใจในด้านอื่นๆ ในชีวิตลดลง หรือบางคนแสดงออกโดยการตระเวนเข้าออกสถานที่ทำอัลยกรรมความงามเป็นว่าเล่น เพื่อเข้าพบแพทย์และพยายามจะขอคำปรึกษาพร้อมให้แพทย์ประเมินความงามของตน และยืนยันถึงการรับรู้ของตนกับการเป็นผู้มีรูปลักษณ์ไม่ปกติ ซึ่งเป็นการพยายามหาเสียงสนับสนุนให้ตนเองได้ทำอัลยกรรมความงามดังผู้ให้ข้อมูลรายหนึ่ง ที่มีอาการกระวนกระวายใจ จนรู้สึกว่าเป็นบ้าหากไม่ได้ทำอัลยกรรมความงาม จะพยายามแสวงหาให้ตนเองสามารถทำอัลยกรรมความงามให้ได้ทุกวิถีทาง เนื่องจากแลล้มไม่สามารถเอาชนะกับความต้องการที่จะทำอัลยกรรมความงามของตนเองได้จึงมักจะสูญเสียการควบคุมตนเอง (Out of Control) โดยที่แลล้มอาจจะมีความรู้สึกพึงพอใจหรือไม่พึงพอใจในรูปลักษณ์หลังทำอัลยกรรมความงาม แต่การทำอัลยกรรมความงามได้กลายเป็นแรงจูงใจ ทำให้แลล้มเกิดความต้องการที่จะทำให้ตนเองเกิดความพึงพอใจในรูปลักษณ์และการมีความคาดหวังให้รูปลักษณ์ของตนดีขึ้นเรื่อยๆ ส่งผลให้มีความต้องการทำอัลยกรรมความงามอย่างไม่มีที่สิ้นสุด โดยไม่มีขอบเขตและไม่สามารถกำหนดเวลาหยุดทำอัลยกรรมความงามที่แน่นอนได้ ถึงแม้ว่าทุกครั้งที่ทำอัลยกรรมความงามจะคาดหวังให้ในแต่ละครั้งคือครั้งสุดท้าย แต่ไม่เคยมีคำว่าสุดท้ายในเส้นทางในการทำอัลยกรรมความงาม ยิ่งได้ทำกลับยิ่งเป็นการหมกมุ่นและใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการทำอัลยกรรมความงามเกินกว่าที่ตั้งใจไว้

“ถ้ายังไม่ได้นัดหมอจะรู้สึกว่าจะต้องหาคือบางที่ต้องตัดสินใจภายในวันนั้นเลยว่าต้องเลือกที่เลยอะคือเหมือนบ้าไปเลย แต่ถ้านัดแล้วจะอีกก็เดือนก็ได้แต่รู้ว่าเราต้องได้ทำก็จะไม่กังวลใจอะจริงนะ ก็เหมือนกับว่าครั้งนี้พอแล้วมันก็ยังมีความที่ลืบลืมเอ็ดมาจนได้มันเหมือนความต้องการของคนเราอะ มันเหมือน มันรู้สึกว่ามันยังไม่พอ ถ้าทำแล้วเราจะรู้สึกว่ามันต้องดีกว่าเดิมควรจะไปที่เพิ่มยังเพราะความต้องการมันยังไม่มีการที่สิ้นสุดอยู่แล้วประมาณนี้ แล้วอีกอย่างมันยังไม่ถึงจุดที่เราอยากหยุด”

แลล้มยังคงทำอัลยกรรมความงามต่อไปเรื่อยๆ โดยมีได้หวาดกลัวผลกระทบของการทำอัลยกรรมความงาม ตรงข้ามกับมองอัลยกรรมความงามเป็นเรื่องไม่ยุ่งยาก อาจจะเชื่อมโยงไปสู่ความประมาทและการไม่เห็นความสำคัญในการดูแลตนเองตามที่แพทย์แนะนำตามมาซึ่งแตกต่างจากการดูแลในช่วงก่อนการทำอัลยกรรมความงาม ส่วนหนึ่งมาจากการได้ผ่านประสบการณ์การทำอัลยกรรมความงามมาหลายครั้ง และเกิดการรับรู้ที่ตนสามารถดูแลตนเองภายหลังการทำอัลยกรรมความงามได้ นำไปสู่การมองไม่เห็นความจำเป็นในการปฏิบัติตามคำแนะนำของแพทย์ ซึ่งถือได้ว่าเป็นการเรียนรู้ด้วยตนเองผ่านประสบการณ์ตรง การได้ลงมือดูแลตนเองแก้ปัญหาด้วยตนเองในการทำอัลยกรรมความงาม ช่วยให้เกิดความรู้ความเข้าใจในการทำอัลยกรรมความงามมากขึ้นจนทำให้เกิดรูปแบบในการเผชิญปัญหา ไม่ว่าจะเป็นการเรียนรู้วิธีการบรรเทาความเจ็บปวดที่ได้ผล มีความสามารถและมั่นใจว่าจะดูแลตนเอง ความวิตกกังวลหวาดกลัวลดลงเพราะสามารถคาดเดาอนาคตที่จะเกิดขึ้น

ได้ซึ่งจะทำให้ลดจินตนาการทางด้านลบมากขึ้น เนื่องจากการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ดีก็ต่อเมื่อได้รับประสบการณ์ตรง หรือลงมือทำด้วยตนเอง (Learning by doing) ได้มีส่วนร่วมในการสร้างที่มีความหมายกับตนเอง การลงมือทำด้วยตนเองโดยการได้ทำสิ่งที่ตนเองชอบหรือสนใจ ซึ่งในขณะที่ทำสิ่งที่ตนเองสนใจหรือชอบก็จะได้รับความรู้จากกระบวนการที่ทำไปพร้อมๆกัน ทำให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ตามแนวทางที่เหมาะสมของตนเอง เกิดความใส่ใจ และนำไปสู่ความสุข ตามมา (Griffin. 1993)

การดูแลเธอ ครั้งหลังๆผมจะดูแลน้อยกว่าครั้งแรก อย่างครั้งที่หนึ่งครั้งแรกเลย หมอทำอะไรหมอนัดอะไรเรา ทำหมดเลยอะแต่ครั้งหลังๆ เป็นพวกอยู่มานานแก้แดดแล้ว ทำไม่ต้องไปฟังทุกอย่างวะ เอาตรงๆนี่คิดหนึ่งพอนิดหน่อยพอ ก็พยายามที่จะหลีกเลี่ยงแหกกฎบางประสบการณ์เยอะแล้วไงมีครั้งหนึ่งผมลองไม่ประคบเลยครั้งที่หกมั้ง อายากรู้ว่ามันจะเขียวไหม นั่นแหละที่มันผ่าตัดทำชั่วโมงอยากรู้ว่ามันจะเขียวไหม อยากรู้ว่ามันจะบวมแค่ไหน โอ๊ยไม่น่าลองเลย ไม่เขียวแต่ว่า อวตารยังไปอย่างนั้นเลยลืมนิดๆไม่ขึ้นเลย โอ้เนี่ย ขนตาที่มตาอย่างเดียวเลย พอเข้ามาตาก็เลยลืมนิดๆไม่ขึ้นเลย ก็เลยโอเคต่อไปพอหลังจากนั้นก็ประคบบ่อยมากแต่ว่าใหม่ๆ เหมือนเราเหมือนเด็กใหม่พยาบาลสั่งอะไรเราก็ทำเพราะกลัว

นอกจากนี้แฉล้มเริ่มมีการจัดการดูแลตนเองโดยเฉพาะปรับคำแนะนำในการเรื่องการรับประทานอาหาร ให้น้ำชดกับความเชื่อ ความชื่นชอบ หรือขัดกับกิจกรรมในชีวิตประจำวันของตนในแต่ละสถานการณ์ ซึ่งเป็นการพยายามจัดการและรับมือกับปัญหาที่เกิดขึ้นจนได้รูปแบบและวิธีการที่เหมาะสม เฉพาะตน การทำคัลยกรรมความงามจึงเป็นสิ่งที่มิได้สร้างผลกระทบต่อการใช้ชีวิตให้แฉล้มอีกต่อไป ทำให้แฉล้มสามารถใช้ชีวิตได้ตามปกติ ได้ทำในกิจกรรมที่ตนเองชอบได้และสามารถอยู่ร่วมกับสังคมได้เป็นอย่างดี

“หมอนัดผมนะ แต่ยังไม่เหมือนนียงยุอะ เขาห้ามกินไข่เขาก็แอบกินนิดหนึ่งก็ไปปรึกษาที่พยาบาลกินไม่ได้เลยเธอ ฟันนิดหนึ่งก็ไม่ได้เลยเธอพี่ เขาก็บอกว่าจริงๆก็คือกินได้นิดหนึ่งอะ ผมชอบกินไข่อะจริงๆ ไข่เจียวไข่ต้ม แล้วกินไม่ได้เลยเธอพี่ พี่ก็บอกโอเคแล้วหนึ่งฟองอย่าให้เกิน เราก็กินแต่ว่าหน่อยๆหน่อยๆแต่เรากินไม่ถึงหรอกแต่กินพอให้หายว่าได้กินแล้วเงี้ย แต่ถ้าเลยผมรู้สึกว่ามันมาแล้ว ลิบครั้งนี้ห้ามทุกครั้ง เขากลัวมันจะอักเสบมันจะบวมมันจะติดเชื้อ แผลไม่หายอะไรอย่างเงี้ย เขาบอกว่ามันมีคนเคยเป็นเขาก็เอาเคสนี้มาเล่า แต่สำหรับตัวผมมันไม่เห็น ผมอะก็กินเต็มที่แล้ว อย่างครั้งล่าสุดผ่าจมูกได้หนึ่งเดือน เพื่อนไปเที่ยวที่สัตหีบพี่ไม่ให้ผมกินทะเลบ้ำหรือปลา (หัวเราะ) ก็มีแต่ทะเลผมจัดเต็มเลย พวกหน่อไม้ พวกปลาร้าห้ามห้ามหมดเลย เพียงเราไม่สนใจ แต่ว่าวันนั้นเรารู้ว่าไปสัตหีบตั้งสามวัน สามวันต้องกินเยอะแ่นเลยก็เลยซื้อยาพวกแก้แพ้ทะเลแก้แพ้อะไรอย่างงี้ก็ซื้อติดตัวไปแต่ก็ไม่มีอะไร”

ปัจจุบันแฉล้มยังคงเดินทางทำคัลยกรรมความงามไปหน้าต่อไปเรื่อยๆ โดยเฉพาะบริเวณจมูก เพื่อทำการแก้ไขปรับเปลี่ยนรูปทรงของจมูกมากกว่า 50 ครั้ง โดยไม่หวั่นเกรงกลัวผลกระทบต่อการทำคัลยกรรมความงามที่เกิดขึ้นเพราะเรียนรู้ว่าผลกระทบดังกล่าวสามารถจัดการดูแลให้ผ่านพ้นไปได้เนื่องจากประสบการณ์การทำคัลยกรรมความงามซ้ำแล้วซ้ำเล่าที่ผ่านมาทำให้แฉล้มรับรู้ถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นเป็นเพียงชั่วคราวไม่ถาวรใช้เวลาไม่นาน

จากการทำความเข้าใจกับภาวะการเป็นอยู่ในโลกประสบการณ์ของผู้ให้ข้อมูลรายบุคคล (Being in the world) ซึ่งทำให้เห็นการกระทำหรือพฤติกรรมต่างๆ โดยเกิดจากการเผชิญหน้าและรับรู้หรือการตระหนักรู้เกี่ยวกับประสบการณ์การเสพติดัลยกรรมความงามใบหน้าด้วยตนเอง เนื่องจากอัตถิภาวะซึ่งเป็นสิ่งอยู่นอกขอบเขตของประสบการณ์และเหตุผล โดยอัตถิภาวะจะเปิดเผยถึงภาวะการเป็นอยู่ในโลก ซึ่งแสดงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลแต่ละคนกับโลกแห่งวัตถุของพวกเขา ซึ่งเป็นความสัมพันธ์แบบจำเป็นในการทำความเข้าใจการมีอยู่ของบุคคลที่ต้องมีพร้อมกับความมีอยู่ของโลก โดยโลก (The world) นั่นคือโลกที่บุคคลใช้ในการตอบสนองอัตถิภาวะและเจตนารมณ์แต่ละบุคคล การที่ผู้ให้ข้อมูลแสดงออกถึงภาวะการเป็นอยู่ (being) ของตนภายในโลก ทำให้โลกของผู้ให้ข้อมูลแต่ละคนมีความหมายขึ้นมา กล่าวคือมนุษย์มีความสัมพันธ์กับโลกอย่างไม่สามารถแยกออกจากกันไม่ได้ เฉกเช่นผู้ให้ข้อมูลแต่ละคนที่มีการรับรู้และตีความประสบการณ์ของตนเองโดยผ่านการทำความเข้าใจเกี่ยวกับโลกประสบการณ์การเสพติดัลยกรรมความงามใบหน้า เนื่องจากมนุษย์ตามแนวคิดของไฮเดกเกอร์นั้น นอกจากจะตระหนักรู้ถึงการมีอยู่หรือเป็นอยู่ของตนเอง ยังนำไปสู่การตัดสินใจในการเผชิญชีวิตของตนเองและกำหนดสภาวะให้กับตนเองได้ ซึ่งไม่ใช่พฤติกรรมที่ถาวร สามารถเปลี่ยนแปลงภายใต้บริบทเงื่อนไขที่เกี่ยวข้องสอดคล้องกับ แมโร-ปงตี (Carman, 2007) ที่ได้อธิบายไว้ว่า โลกของประสบการณ์ของบุคคลเกิดขึ้นภายใต้โลกแห่งการรับรู้ของบุคคล เป็นการรับรู้ผ่านทางประสาทสัมผัสและภายใต้ความรู้สึกนึกคิด ซึ่งได้แก่ การรับรู้ความรู้สึก การคิด การลิ้มรส การสัมผัส การได้ยิน โดยในแต่ละช่วงเวลาของแต่ละบุคคลที่แตกต่างกันนั้นทำให้เกิดมุมมองหรือความรู้สึกนึกคิดที่มีความเฉพาะเจาะจง ซึ่งเชื่อมโยงมาจากบริบทเงื่อนไขภูมิหลังของแต่ละบุคคลและความรู้ความจริงที่มีอยู่ข้อค้นพบดังกล่าว ทำให้เข้าใจประสบการณ์การเสพติดัลยกรรมความงามใบหน้าของผู้ให้ข้อมูลแต่ละคนนำไปสู่การให้ความหมายประสบการณ์การเสพติดัลยกรรมความงามใบหน้าที่เกิดจากการตีความของแต่ละบุคคล ซึ่งจะใช้อธิบายประสบการณ์การเสพติดัลยกรรมความงามใบหน้าในบทต่อไป

บทที่ 5

บทสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาประสบการณ์การเสพติดัลยกรรมความงามใบหน้าของผู้เสพติดัลยกรรมความงามใบหน้าในครั้งนี้ ใช้วิธีวิทยาปรากฏการณ์วิทยาแบบตีความของไฮเดกเกอร์ ซึ่งเป็นวิธีวิทยาที่เน้นแนวคิดอัตถิภาวนิยม (Existentialism) เน้นศึกษาภาวะการเป็นอยู่ (being) ของมนุษย์ และมองมนุษย์ในฐานะดาไซน์ (Man as Dasein) หรือ being there ซึ่งหมายถึงมนุษย์ที่สำนึกถึงการมีอยู่ เป็นอยู่และดำรงอยู่แห่งตนด้วยการตระหนักรู้ในตนเองได้ และสามารถตัดสินใจชีวิตด้วยตนเอง มิใช่เพียงอยู่อย่างเลื่อนลอย การตีความหมายปรากฏการณ์ เน้นการทำความเข้าใจโลกประสบการณ์บุคคล (The world) ซึ่งไม่สามารถแยกออกได้จากภาวะการเป็นอยู่ (being) ของบุคคล ดังนั้น การตีความปรากฏการณ์การเสพติดัลยกรรมความงามใบหน้าในครั้งนี้ จึงเป็นการทำความเข้าใจภาวะการเป็นอยู่ (being) ของผู้ให้ข้อมูลภายใต้โลกประสบการณ์ (being-in-the-world) การเสพติดัลยกรรมความงามใบหน้า ซึ่งมีความซับซ้อนเกี่ยวเนื่องกับทั้งความคิด ความรู้สึกของผู้ให้ข้อมูลในสถานะต่างๆ ภายใต้บริบทเงื่อนไขต่างๆที่เกี่ยวข้อง โดยผู้วิจัยได้กำหนดคำถามการวิจัยที่สำคัญในการศึกษาวิจัย คือ ประสบการณ์การเสพติดัลยกรรมความงามใบหน้ามีความหมายเช่นไรต่อผู้ให้ข้อมูล และผู้ให้ข้อมูลมีการเผชิญกับสภาพการณ์ในชีวิตภายใต้ประสบการณ์ดังกล่าวอย่างไร มีวัตถุประสงค์ในการศึกษาวิจัยดังนี้

1. เพื่อทำความเข้าใจการให้ความหมายของประสบการณ์การเสพติดัลยกรรมความงามใบหน้าตามการตีความของผู้เสพติดัลยกรรมความงามใบหน้า
2. เพื่อทำความเข้าใจภาวะการเป็นอยู่ (being) ภายใต้ประสบการณ์การเสพติดัลยกรรมความงามใบหน้าของผู้เสพติดัลยกรรมความงามใบหน้า

สำหรับพื้นที่ในการศึกษาครั้งนี้มิได้เฉพาะเจาะจงว่าเป็นสถานที่ใดสถานที่หนึ่ง โดยขึ้นอยู่กับเลือกสถานที่ในการให้ข้อมูลของ ผู้ให้ข้อมูลหลักเป็นสำคัญ ส่วนกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ และวิธีการเก็บข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาโดยการสัมภาษณ์เชิงลึกจากกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักคือ ผู้มีประสบการณ์การเสพติดัลยกรรมความงามใบหน้าจำนวน 9 คน ส่วนการดำเนินการศึกษาวิจัยนั้น ผู้วิจัยใช้แนวคิดการศึกษาปรากฏการณ์วิทยาแบบตีความของไฮเดกเกอร์เป็นสำคัญ วิธีวิเคราะห์ข้อมูลใช้กระบวนการวิเคราะห์ปรากฏการณ์วิทยาแบบตีความของแวน แมนเนน (van Manen. 1990) ซึ่งได้นำแนวคิดของไฮเดกเกอร์มาพัฒนาและประยุกต์ใช้ให้มีความเป็นรูปธรรมมากขึ้น

การตีความหมายของบุคคล ภายใต้ความเชื่อที่ว่า “มนุษย์สำนึกถึงการมีอยู่ เป็นอยู่ หรือดำรงแห่งตนด้วยการรู้คิดในตนเอง” หรือ “มนุษย์มีการไตร่ตรองหรือตีความเกี่ยวกับตนเอง” ซึ่งการรู้คิดนั้นเกิดเนื่องมาจากมนุษย์รับรู้อย่างมีจิตสำนึก (Consciousness) ทำให้มนุษย์มีการตีความภาวะการเป็นอยู่ (being) นั้น เพื่อแสดงให้เห็นชัดเจนถึงสิ่งที่ได้ทำความเข้าใจ และเพื่อตัดสินใจเกี่ยวกับชีวิตด้วยตนเอง การตีความดังกล่าวเทียบเคียงได้กับการตัดสินใจลงความเห็น ร่วมกับการประเมินคุณค่า ทั้งนี้มุ่งสู่จุดร่วมเดียวกัน คือ การให้มุมมองต่อสิ่งที่ประสบ

ตามที่ได้รับรู้และรู้คิดนั้น ดังนั้นจึงพบว่า ชีวิตที่เป็นอยู่ในภาวะการเป็นอยู่ (being) ภายใต้ประสบการณ์การเสพติดคัดลอกกรรมความงามมีความสอดคล้องกับการให้ความหมายในแง่มุมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์การเสพติดคัดลอกกรรมความงาม ดังนี้

ตอนที่ 1 ประสบการณ์ช่วงก่อนการทำคัดลอกกรรมความงามใบหน้า: ภาวะการเป็นอยู่ (being) และการให้ความหมาย

ในช่วงก่อนการทำคัดลอกกรรมความงามเป็นช่วงที่ผู้ให้ข้อมูลยังไม่มีประสบการณ์ในการทำคัดลอกกรรมความงามเพียงแต่เริ่มให้ความสนใจกับการทำคัดลอกกรรมความงาม จึงถือได้ว่าเป็นช่วงเวลาที่มีความสำคัญอีกช่วงหนึ่งที่จะเชื่อมโยงไปสู่ช่วงการทำคัดลอกกรรมความงามครั้งแรก เพราะการศึกษาในช่วงก่อนการทำคัดลอกกรรมความงามจะทำให้ผู้วิจัยเกิดความเข้าใจภาวะการเป็นอยู่ (being) ก่อนการทำคัดลอกกรรมความงาม รวมถึงได้รับรู้ถึงความคาดหวังในการทำคัดลอกกรรมความงาม จะส่งผลให้ผู้ให้ข้อมูลตัดสินใจนำตนเองก้าวเข้าสู่โลกของการทำคัดลอกกรรมความงามที่เชื่อมโยงไปสู่การให้ความหมายความงามและการทำคัดลอกกรรมความงาม การศึกษาในช่วงนี้จึงเป็นประโยชน์ในการทำความเข้าใจผู้ให้ข้อมูลในช่วงเริ่มทำคัดลอกกรรมความงามต่อไปได้เป็นอย่างดีมากยิ่งขึ้น เนื่องจากเหตุการณ์ทุกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในขณะเวลาจะมีความสืบเนื่องกันจากอดีต (Past) ถึงปัจจุบัน (Present) และอนาคต (Future) ความล้าสมัยของบุคคลต่อประสบการณ์ไม่ได้ถูกจำกัดเฉพาะแต่เวลาขณะนั้นเท่านั้น แต่ความล้าสมัยของบุคคลยังย้อนมาจากอดีตที่ผ่านมา รวมทั้งบุคคลยังมีการจินตนาการถึงเวลาในอนาคตอีกด้วย ดังนั้นการตีความปรากฏการณ์จึงไม่สามารถเพียงให้ความสำคัญต่อดีที่ผ่านไม่ได้ ทำให้ผู้วิจัยต้องมีการศึกษาในช่วงเวลาก่อนการทำคัดลอกกรรมความงามของผู้ให้ข้อมูลโดยการทำความเข้าใจภาวะการเป็นอยู่ (being) ในช่วงก่อนการทำคัดลอกกรรมความงามภายใต้บริบทเงื่อนไขจะช่วยทำความเข้าใจการให้ความหมายงามและการทำคัดลอกกรรมความงามของผู้ให้ข้อมูลแต่ละคนที่มีลักษณะต่างๆ กันไปได้ดีมากยิ่งขึ้น ซึ่งภาวะการเป็นอยู่ (being) ของผู้ให้ข้อมูลในลักษณะต่างๆ ก่อนการทำคัดลอกกรรมความงามนั้นมีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องเชื่อมโยงไปสู่การให้ความหมายความงามและการทำคัดลอกกรรมความงามดังนี้

1.1. ภาวะการเป็นอยู่ (being) : คัดลอกมุมมองกับรูปลักษณะของตนเอง

การตกอยู่ในภาวะคิดหมกมุ่นทวนซ้ำรูปลักษณะของตนเองมีความบกพร่อง น่าเกลียดไม่สวยงาม ซึ่งเชื่อมโยงมาจากการรับรู้ถึงความแตกต่างระหว่างรูปลักษณะของตนเองที่มีมาแต่กำเนิดกับรูปลักษณะในอุดมคติของตนเอง จนเกิดเป็นช่องว่างและยิ่งช่องว่างของความแตกต่างมีมากเท่าไรจะมีผลให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดความรู้สึกว่ารูปลักษณะของตนเองไม่สวยงามมากขึ้นเท่านั้น เนื่องจากผู้ที่มองรูปลักษณะตนเองในแง่ลบ หรือผู้ที่ไม่พึงพอใจในรูปลักษณะของตนมักมีแนวโน้มที่จะประเมินรูปลักษณะของตนเองแย่กว่าความเป็นจริงซึ่งเป็นผลมาจาก ความบกพร่องของความสัมพัทธ์การรับรู้มิติสัมพันธ์ (visual spatial) ความคิด (cognitive) และความรู้สึก (affective) จนเกิดความรู้สึกไม่พอใจในรูปลักษณะของตนหรือมีมุมมองว่ารูปลักษณะของตนยังไม่สวยงาม ผู้ให้ข้อมูลมักจะตัดพ้อต่อว่ารูปลักษณะของตนเอง และมักจะน้อยเนื้อต่ำใจในโชคชะตา ที่ทำให้ตนเองเกิดมามีรูปลักษณะเช่นนี้ แสดงให้เห็นถึงสภาวะความกดดันภายในจิตใจ กลายเป็นความวิตกกังวล และเชื่อมั่นมากกว่าตนเองมีข้อบกพร่องจริงๆ

จนเกิดเป็นความกลัวว่าตนเองจะไม่ใช่ที่ยอมรับและไม่ได้ได้รับความสนใจจากสังคมและคนรอบข้าง หากอธิบายตามทัศนะต่อโลก (The world) และภาวะการเป็นอยู่ (being) ของมนุษย์ ตามแนวคิดเรื่องอัตถิภาวะของไฮเดกเกอร์จะเห็นได้ว่ารูปลักษณ์แต่กำเนิดเป็นลักษณะของมนุษย์ตามข้อเท็จจริง (Facticity) ที่ต้องยอมรับในแง่ที่ว่ามนุษย์ไม่มีอิสระในการเลือกรูปลักษณ์หน้าตาแต่กำเนิดได้

“อ้อ คิดว่าตนเองเป็นคนขี้เหร่อยู่ตลอดเวลาไม่เคยที่จะหยุดคิด รู้สึกว่าทำไมเราเกิดมาแบบนี้หน้าแบบนี้ใครก็ไม่ยอมรับคือจุมกมันก็นะ ตากี้” (เจริด)

ค่านิยมความงามตามยุคสมัย

การที่ผู้ให้ข้อมูลมักจะไม่พอใจในรูปลักษณ์ของตนเองและโทษรูปลักษณ์แต่กำเนิดอยู่เสมอ ส่วนหนึ่งมาจากการรับรู้ว่ารูปลักษณ์ของตนเองไม่ตรงกับความงามที่สังคมกำหนด ซึ่งเป็นการเน้นให้ความสำคัญกับคนในสังคมหรือปฏิบัติของสังคม จากการนำค่านิยมของสังคมซึ่งเป็นความคิดความเชื่อที่ถูกสร้างขึ้นของคนในสังคมส่วนใหญ่ ส่งผลให้คนในสังคมยึดถือและปฏิบัติต่อกันเรื่อยมาอย่างไม่มีข้อสงสัย เช่นเดียวกับค่านิยมของความงามที่สังคมจะกำหนดลักษณะของรูปลักษณ์ที่มีความงามให้กลายเป็นมาตรฐานที่คนส่วนใหญ่พยายามที่จะผลักดันตนเองให้ไปถึง ผู้ให้ข้อมูลจึงเลือกค่านิยมความงามของสังคมมาเป็นบรรทัดฐานเพื่อประเมินรูปลักษณ์ของตนเอง ซึ่งหมายความว่าผู้ให้ข้อมูลไม่สามารถเลือกความงามที่ตนเองต้องการได้ เพราะตนเองถือได้ว่าเป็นหนึ่งหน่วยในสังคม จึงต้องยอมรับความงามตามค่านิยมของสังคมเพื่อนำไปสู่การได้รับความชื่นชอบและความยอมรับจากสังคม นั่นหมายความว่าการที่บุคคลอื่นปฏิบัติต่อผู้ให้ข้อมูลสามารถทำให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดจินตนาการว่าการที่ตนไม่ได้รับความสนใจหรือการยอมรับนั้นเพราะรูปลักษณ์แต่กำเนิดของตน ซึ่งเป็นการรับรู้เกี่ยวกับรูปลักษณ์ตนเองในทางลบทำให้เกิดความคิดหมกมุ่นทวนเกี่ยวกับรูปลักษณ์ตนเองอยู่เสมอ ส่วนหนึ่งมาจากการที่ผู้ให้ข้อมูลมีการประเมินการรับรู้รูปลักษณ์จากการเปรียบเทียบรูปลักษณ์ตนเองตามสถานการณ์ที่เป็นจริงอยู่ในปัจจุบันกับรูปลักษณ์ในอุดมคติที่ตนเองให้ความหมาย คาดหวังและปรารถนาไม่สอดคล้องกัน รูปลักษณ์จึงมิได้หมายถึงเงาที่สะท้อนในกระจกเท่านั้น หากแต่หมายรวมถึงความรู้สึกที่มีต่อรูปร่างหน้าตาของตนในสายตาของผู้อื่นด้วย รูปลักษณ์จึงถูกกำหนดขึ้นจากการที่บุคคลมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น รูปลักษณ์จึงเป็นความรู้สึกนึกคิดภายในจิตใจของบุคคลที่มีต่อรูปร่างหน้าตาตนเอง ซึ่งความรู้สึกนี้จะมีการเปลี่ยนแปลงจากแรงผลักดันภายในตนเองและปฏิบัติจากบริบทเงื่อนไขแวดล้อม

นอกจากนี้ยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงไปส่งผลให้ค่านิยมของความงามจึงกลายเป็นสิ่งที่ไม่ใช่ของตายตัวสามารถมีการเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย ถ้าอธิบายตามแนวคิดอัตถิภาวนิยม (Existentialism) บริบทเงื่อนไขดังกล่าวข้างต้น เป็นการแสดงถึงบริบทเงื่อนไขของช่วงเวลาที่มีความสัมพันธ์กับโลกประสบการณ์ของผู้ให้ข้อมูล (Live time/Temporality) โดยทำความเข้าใจเกี่ยวกับยุคสมัยที่สื่อถึงช่วงเวลาที่เกี่ยวข้องกับสภาวะที่ผู้ให้ข้อมูลประสบในลักษณะที่สัมพันธ์กับสิ่งที่คิดและรู้สึก (Van Manen. 1990) กล่าวคือ ในอดีตผู้ให้ข้อมูลมิได้มองว่ารูปลักษณ์ของตนเองเป็นรูปลักษณ์ที่ไม่มี ความงาม แต่เมื่อยุคสมัยมีการเปลี่ยนแปลงไปทำให้ค่านิยมของความงามมีการเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย การที่ผู้ให้ข้อมูลมิได้เดินตามยุคสมัยหรือค่านิยมของความงามในปัจจุบัน ผู้ให้

ข้อมูลกลับมีมุมมองต่อภาพลักษณ์ของตนเองไม่เหมือนเดิม ผู้ให้ข้อมูลจึงอยากจะพัฒนาความงามของตน ซึ่งคาดหวังว่าตนเองมีรูปลักษณ์ที่สวยงามขึ้นในอนาคต

“ไม่พอใจ น่าจะไม่พอใจโครงหน้าตนเองเพราะรู้สึกตนเองว่าตนเองตอนนั้นตนเองเกิดเป็นคนมีโทรมแก้มและก็มีกรามทำให้ดูหน้าใหญ่ คือมันไม่ตอบโจทย์สมัยนี้ที่ผู้หญิงสวยต้องหน้าเล็กเลยไม่ชอบโครงหน้ามาก” (พิลาส)

“ไม่ชอบเลย ลักอย่างเพราะครั้งแรกที่ไปทำคือเปลี่ยนหมดทุกอย่างเลย ทำตา ทำจมูก ตัดปีก ทำปาก ทำคาง พร้อมกันหมดเลยก็โครงหน้าที่เรามีมันแบบ ไม่มีคนชอบ สมัยก่อนตา โตะ หน้ารียวเป็นวีเซฟ จมูกเล็กโด่ง ปากเป็นกระจับ สิ่งที่เราสมัยนี้ไม่ใช่เลยอะ มันไม่ได้เป็นสิ่งที่คนอื่นชอบเลยก็ไม่รู้อะ สมัยก่อนก็ต้องตา โตะ หน้ารียวเป็นวีเซฟ จมูกเล็กโด่ง ปากเป็นกระจับ” (พรรณราย)

การที่ค่านิยมความงามนั้นสามารถถ่ายทอดไปสู่คนในสังคมได้ง่ายขึ้น เชื่อมโยงผ่านบริบทเงื่อนไขทางด้านสื่อมวลชนที่มักจะนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับใบหน้าและการจัดการความงามทั้งที่เป็นภาพและสิ่งตีพิมพ์เผยแพร่เป็นจำนวนมาก ผ่านบุคคลต้นแบบที่มีอิทธิพลสูงมากต่อคนในสังคมได้แก่ ดารา นักร้อง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อุ่นใจ เจริญบุรณะกุล (2547) พบว่าตามภาพลักษณ์ที่มีการซึมซับมาจากสื่อโดยสื่อจัดได้ว่ามีอำนาจอย่างหนึ่งในการสร้างความจริงของความงาม และมีการให้ความหมายของความงามตลอดเวลาจนความงามที่สื่อสร้างขึ้นหรือให้ความหมายได้กลายเป็นความงามที่เป็นภาพตัวแทน (Representation) ของผู้คนในสังคม และเป็นการสร้างและสื่อความหมายให้แพร่กระจายในสังคม เพื่อเชื่อมโยงความคิดและโลก ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนความหมายระหว่างสมาชิกในสังคม เกิดเป็นการยอมรับและคล้อยตามอย่างไม่รู้ตัว ในปัจจุบันจะเห็นได้ว่ามีการนำเสนอความงามผ่านบุคคลต้นแบบอย่างต่อเนื่อง ซ้ำๆ ผ่านสื่อต่างๆ ยิ่งเป็นการตอกย้ำ เร่งเร้า แทรกซึม มูลเหตุจูงใจในการให้ความหมายความงามเป็นไปในทิศทางเดียวกัน และลดทอนคุณค่าความงามแบบตรงข้ามให้รู้สึกถึงความเป็นอื่น (other) ความจริงจึงถูกสร้างขึ้นให้ใบหน้ามีความสำคัญและเป็นพื้นที่แสดงความงามให้ดำรงอยู่อย่างต่อเนื่อง จึงไม่น่าแปลกใจที่ผู้ให้ข้อมูลจะมีการให้ความหมายความงามคล้อยตามค่านิยมผ่านสื่อที่ถูกสนับสนุนด้วยสังคม

“ก็เห็นดาราในทีวีแบบนี้ คิดเองว่าถ้าหน้าเล็กกว่านี้ไม่มีกรามโทรมไม่ใหญ่ก็ต้องสวยเหมือนกันกับดาราแนวๆ แต่เราไม่มีกราม” (แพรวพราว)

และการที่สื่อสามารถกำหนดค่านิยมในลักษณะความสัมพันธ์เชิงอำนาจในมิติเชื้อชาติได้อย่างชัดเจนจากอีกซีกโลกหนึ่งมาอีกโลกหนึ่งได้อย่างง่ายดายด้วยความทันสมัยซึ่งมักจะความแตกต่างแบบตรงข้ามจากเชื้อชาติดั้งเดิมแต่กำเนิดของผู้ให้ข้อมูลที่เป็นคนเอเชีย การได้รับการสนับสนุนผ่านสื่อให้เกิดค่านิยมความงามแบบตะวันตกเข้ามาแทนที่ความงามแบบชนชาติเอเชีย ทำให้ผู้ให้ข้อมูลมีการให้ความหมายความงามแตกต่างไปจากชาติพันธุ์เดิมของตน และเลือกที่จะให้ความหมายความงามตามแบบเชื้อชาติตะวันตกมาเป็นต้นแบบของความงามทดแทนโดยแสดงออกถึงความงามบนใบหน้าที่แตกต่างกันไป ไม่ว่าจะเป็นจมูกโด่ง ตาโต เป็นต้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นการสร้างความงามให้แตกต่างไปจากชาติพันธุ์เดิมของตนโดยการยึดเอาความงามแบบวัฒนธรรมตะวันตกมา

เป็นต้นแบบความงาม เห็นได้ว่าแม้ผู้ให้ข้อมูลไม่สามารถเลือกเชื้อชาติที่ถือกำเนิดมาได้ แต่ในยุคที่มีการทำศัลยกรรมความงาม ผู้ให้ข้อมูลสามารถเลือกจะมีความงามแบบเชื้อชาติที่ต้องการได้ด้วยเทคโนโลยีทางการแพทย์ นั่นหมายถึงเชื้อชาติไม่สามารถปิดกั้นความงามของผู้ให้ข้อมูลอีกต่อไป

“มีต้นแบบใหม่ในการทำก็เมื่อก่อนนี้อยากจุมูกเหมือนลูกครึ่ง เหมือน ดาราลูกครึ่ง อยากหน้าเหมือนหม่อมแคทริยา แคทริยาแมคอินทอช จุมูกโด่งๆ ตาโตๆ ลูกครึ่งอะไรอย่างเงี้ย” (พิลาส)

จะเห็นได้ว่ายิ่งมีการเสพสื่อมากเท่าไรยิ่งตอกย้ำมุมมองด้านความงามในอุดมคติให้ฝังแน่นมากขึ้น การนำเสนอของสื่อเหล่านั้นส่วนมากจะส่งผลต่ออารมณ์ไปกระตุ้นความคิดทำให้ผู้ให้ข้อมูลหลายคน หันเปรียบเทียบตนเองกับต้นแบบผ่านสื่อ โดยการมาสำรวจประเมินบุคลิกของตนเอง ยิ่งทำให้ผู้ให้ข้อมูลมีการรับรู้ต่อบุคลิกของตนเองในลักษณะที่แย่งง เกิดเป็นคิคววนกับบุคลิกของตนเองมากขึ้น เนื่องจากการเปรียบเทียบจะทำให้ผู้ให้ข้อมูลพบว่าช่องว่างระหว่างตัวตนที่รับรู้ (perceive self) และตัวตนที่ต้องการจะเป็น (ideal self) มีระยะห่างมากขึ้น ความไม่สอดคล้องกันระหว่างตัวตนทั้ง 2 ส่งผลให้เกิดความรู้สึกกดดันอยากมีบุคลิกเหมือนคนอื่นจนกลายเป็นมองบุคลิกตนเองแง่ลบจึงเกิดความไม่มั่นใจในบุคลิกของตน เพราะบุคลิกเป็นการรับรู้ที่เกิดขึ้นจากสององค์ประกอบรวมกันคือการรับรู้ทางรูปธรรมที่เห็นได้ด้วยตาเปล่า รวมกับการรับรู้นามธรรม เช่น ความเชื่อ ทศนคติ บุคลิกภาพ ทำให้เกิดการรับรู้ต่อบุคลิกของตน ฉะนั้นการที่ผู้ให้ข้อมูลเชื่อว่าบุคลิกตนเองไม่สวยงาม จะมีผลต่อการมองเห็นบุคลิกตนเองไม่มีความงามตามมาจึงเกิดความไม่มั่นใจและมีความต้องการที่จะมีบุคลิกแบบกลุ่มหรือบุคคลที่ตนเองนำมาอ้างอิง ทำให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดความวิตกกังวลกับบุคลิกที่เป็นอยู่ เป็นทุกข์ใจมากขึ้นเพราะปรารถนาในสิ่งที่ยังไม่ถึง สอดคล้องกับการศึกษาวิจัยพบว่าผู้ที่ชอบเปรียบเทียบตนเองกับผู้อื่น คือบุคคลที่มีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ จึงพยายามที่จะหาตัวแทนอ้างอิงเพื่อมายืนยันหรือพัฒนาตนให้เป็นแบบนั้น โดยที่บุคคลดังกล่าวจะไม่สามารถสร้างความภาคภูมิใจได้ด้วยทรัพยากรหรือสิ่งที่ตนเองมีอยู่เพราะ พวกเขาจะคิดว่าสิ่งที่ตนเองมีหรือเป็นอยู่เป็นสิ่งที่ไม่ใช่ (Gothenburg Research Institute. 2016)

ความรู้ความเชื่อเดิมเกี่ยวกับความงาม

จากการศึกษาวิจัยพบว่าความเชื่อถือในความงามตามมาตรฐานจากตำราศาสตร์แห่งการทำนายลักษณะทางใบหน้าที่อยู่คู่สังคมไทยมายาวนาน การมีความงามตามตำราจีนเป็นความเชื่อที่ถูกกล่อมเกลามาจากครอบครัว สังคมรอบข้าง ตลอดจนอิทธิพลจากศาสนาและวัฒนธรรมประเพณีทำให้เกิดการซึมซับถึงวิถีคิดและแนวปฏิบัติตามในการกำหนดคุณลักษณะโครงสร้างใบหน้าที่บุคคลที่สามารถทำนายอนาคตหรือความสำเร็จในชีวิตข้างหน้า สอดคล้องกับการศึกษาของ ธัญชนก สุขแสง (2556) พบว่า กระบวนการตัดสินใจทำศัลยกรรมความงามด้านการรับรู้ความต้องการของลูกค้ำส่วนใหญ่มักจะให้ความสำคัญในเรื่องของการทำศัลยกรรมเพราะต้องการเปลี่ยนแปลงให้มีหน้าตาบุคลิกที่สวยงามมากขึ้นเพื่อเสริมดวงชะตาเนื่องจากการมีบุคลิกตามโหงวเฮ้งจะช่วยสร้างความมั่นใจให้กับตนเองเสริมบุคลิกภาพเข้าสังคมได้ง่ายขึ้นทำให้การใช้ชีวิตหรือทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกับผู้อื่นได้ง่ายขึ้น

โดยในปัจจุบันจะเห็นได้ชัดในการรับสมัครงานนอกจากจะดูที่การศึกษา ความสามารถแล้วยังดูที่โทหวงเฮงบนใบหน้าเป็นหลัก ถึงแม้ว่าโทหวงเฮงจะพิสูจน์ไม่ได้เป็นเพียงความเชื่อแต่ในองค์กรใหญ่ ๆ มากมายต่างใช้ศาสตร์นี้ในการคัดเลือกบุคคลที่คาดว่าจะประสบความสำเร็จในชีวิตของการทำงาน (สุภลักษณ์ วงศ์ไพศาลลักษณ์, 2555) นำมาสู่การเปรียบเทียบตำราโทหวงเฮงมาเป็นเกณฑ์อ้างอิงลักษณะความงามที่ได้มาตรฐานนอกจากจะเป็นไปเพื่อความงามยังคาดหวังสู่การประสบความสำเร็จ ตามทัศนะของผู้วิจัยเห็นว่าการมีรูปลักษณ์ดังงามเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตำราโทหวงเฮงกำหนด จะทำให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดความพึงพอใจในรูปลักษณ์ของตน มีความมั่นใจในรูปลักษณ์ตนเองมาก ซึ่งเป็นตัวส่งเสริมให้เกิดความสุขในการดำเนินชีวิต ผู้ที่มีความสุขในการดำเนินชีวิตย่อมประสบความสำเร็จได้ในอนาคตตามมา

“รู้สึกอยากทำหน้าผากเพราะหน้าตัวเองมันไม่สวย คือเราดูรูปแล้วหน้าผากคนที่มันสวย จะเป็นตามตำราโทหวงเฮงด้วยคือมันต้องหนุนรับกับอะไรคือชีวิตเราทำแล้วก็จะไม่ได้แค่อสวย มันส่งเสริมให้ชีวิตดีขึ้น” (เพริศพริ่ง)

โดยตำราโทหวงเฮงนั้นสะท้อนความเชื่อทางสถิติศาสตร์ หรือเรียกว่า โทหวงเฮง จากศาสตร์จีนในการกำหนดลักษณะของโครงหน้าซึ่งเป็นการกำกับลักษณะอวัยวะบนใบหน้าเป็นส่วนๆ นำไปสู่การทำนายนิสัยหรือพฤติกรรมของคนๆ นั้นและนำไปสู่การทำนายอนาคตหรือความสำเร็จในชีวิตข้างหน้า ด้วยความเชื่อดังกล่าวการมีรูปลักษณ์ตามโทหวงเฮงกำหนดจึงช่วยสร้างความมั่นใจให้กับตนเองมีความสุขกับรูปลักษณ์ใหม่ พฤติกรรมของผู้ให้ข้อมูลมีการเปลี่ยนแปลงไปตามความเชื่อในแง่บวกซึ่งท้ายที่สุดอาจทำให้ชีวิตในอนาคตเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น หรือเป็นการเปลี่ยนแปลงชะตาชีวิตไปสู่ความสำเร็จในชีวิต เป็นการสะท้อนให้เห็นว่าผู้ให้ข้อมูลมีมุมมองต่อความงามที่มากไปกว่ารูปลักษณ์ที่มองเห็น แต่มีการเชื่อมโยงเพิ่มไปในฐานะที่เป็นแหล่งบรรจุคุณค่าของใบเบิกทางไปสู่การประสบความสำเร็จในชีวิตความเชื่อที่เกี่ยวกับดวงชะตา โชคลาภซึ่งเชื่อมโยงกับรูปลักษณ์ ในอดีตการเกิดมามีบุญวาสนาอาจจะเป็นเรื่องของบุญทำกรรมแต่ง แต่ในปัจจุบันการเกิดมามีบุญวาสนาประสบความสำเร็จอาจจะไม่ใช่เรื่องของผลบุญที่หนุนนำมาแต่ชาติปางก่อนอีกต่อไป เพราะผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่าศักยภาพความงามสามารถพัฒนารูปลักษณ์ใหม่ให้เป็นไปตามหลักโทหวงเฮงได้ ผู้ให้ข้อมูลจึงเชื่อว่าการทำศัลยกรรมความงามจะสามารถเปลี่ยนดวงชะตาของผู้ให้ข้อมูลได้เช่นกัน เหมือนคำกล่าวที่ว่า “คนหน้าตาดีมีชัยไปกว่าครึ่ง”

“ความงามสำหรับเรา เราเป็นคนที่เชื่อ เรื่องดวงชะตาด้วย คือความงามมันต้องเป็นไปตามโทหวงเฮงเราด้วยมันใช่แต่ความงามมันทำให้แบบชีวิตเรดีขึ้นเรามาทำอะไรแบบเนี่ย” (ฉลวย)

ค่านิยมความงามตามมาตรฐานของเพศชาย

หากอธิบายตามแนวคิดอัตถิภาวนิยม (Existentialism) ในการแสดงตัวตนโดยพิจารณาถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Live orther/Relationality)(Van Manen, 1990) การที่เข้ามามีปฏิสัมพันธ์กับสังคมที่เน้นหนักไปที่รูปลักษณ์สวยงาม ทำให้ผู้ให้ข้อมูลมีความรู้สึกต่อตนเองเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ว่าตนเองต้องมีรูปลักษณ์ที่สวยงามขึ้นจากเดิมเพื่อหวังว่าคนอื่นให้โอกาสในการทำงาน เนื่องจากรูปลักษณ์ภายนอกเป็นสิ่งที่มองเห็นได้ในทันที ผู้ให้

ข้อมูลจึงรับรู้ว่ารูปลักษณ์ที่มีความงามนั้น เป็นสิ่งที่สร้างความประทับใจในแวบแรกที่เราเห็น ความงามสามารถจะไปกระตุ้นให้เกิดความสนใจ สร้างความรู้สึกเชิงบวก ทำให้ผู้ที่มีความงามมีความโดดเด่นกว่าคนปกติ จึงเป็นสิ่งที่สร้างโอกาสในการสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น บางคนเปรียบเทียบความงามเหมือนพลังงานบางอย่างที่ดึงดูดให้บุคคลแวดล้อมอยากเข้าใกล้ และนำไปสู่การได้รับความรักและการยอมรับจากสังคม ซึ่งเป็นความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ตามแนวคิดของมาสโลว์ (Maslow, 1980) เชื่อว่า บุคคลต้องการได้รับความรักและความเป็นเจ้าของโดยการสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น เช่น ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวหรือกับผู้อื่นสมาชิกภายในกลุ่มจะเป็นเป้าหมายสำคัญสำหรับบุคคล กล่าวคือ บุคคลจะรู้สึกเจ็บปวดมากเมื่อถูกทอดทิ้งไม่มีใครยอมรับการได้รับความรักและได้รับการยอมรับจากผู้อื่นเป็นสิ่งที่ทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า บุคคลที่ขาดความรักก็จะรู้สึกว่าชีวิตไร้ค่ามีความรู้สึกอ้างว้างและเคียดแค้นตามมา ในทางตรงข้ามการไม่เป็นที่รักและไม่ได้รับความสนใจเป็นสิ่งที่สร้างความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ นำมาสู่ความรู้สึกไม่พอใจ ไม่มั่นใจและไม่ภูมิใจในรูปลักษณ์ของตน การรับรู้ดังกล่าวจึงนำมาสู่คาดหวังว่าการมีรูปลักษณ์ที่งดงาม จะทำให้ตนเองกลายเป็นที่รักที่สนใจจากบุคคลแวดล้อมมากขึ้น แสดงให้เห็นถึงสิ่งที่ผู้ให้ข้อมูลมองตัวเองในฐานะของสิ่งที่ไม่ถูกปรารถนาจากคนอื่นซึ่งมันกลายเป็นการหล่อหลอมความคิดและทัศนคติทางอ้อมที่ผลักดันตัวเองให้ไปสู่การทำกิจกรรมความงามเพื่อเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์ของตน โดยผู้ให้ข้อมูลบางคนคาดหวังที่จะได้รับความรักความชื่นชมจากเพศชายเป็นหลัก แสดงให้เห็นถึงการยอมรับความคิดแบบชายเป็นใหญ่ที่เป็นมุมมองของเพศตรงข้าม ที่ฝังตรึงให้เกิดความรู้สึกถึงความเปราะบาง เป็นการถูกทำให้ต้องยอมรับว่าคุณค่าของความงามที่เน้นรูปลักษณ์ภายนอกเป็นหลักเพื่อตอบสนองความต้องการที่เป็นไปตามมาตรฐานของเพศชายที่กำหนดไว้

“เมื่อตอนเด็กเคยคิดว่าอยากสวยเพราะว่าอยากให้ผู้ชายมอง” (พิลาส)

“ก็แบบเอาสิมาคุยกับคนอื่นแล้วแบบหน้าตาแยๆใครจะอยากคุยอะมันก็เป็นแรงดึงดูดเป็นพลังงานบางอย่างที่ต้องปรับปรุงดูแลตนเองเปล่าเพื่อให้ได้รับความรัก” (พิไล)

การที่ผู้ให้ข้อมูลเกิดเป็นเพศหญิงมักจะถูกทำให้ยอมรับและมีความสุขกับรูปร่างหน้าตาที่งดงามซึ่งเป็นเหมือนสะพานที่ดึงดูดใจเพศตรงข้าม ความงามจึงเป็นคุณสมบัติอย่างหนึ่งที่นำไปสู่การได้รับความรักจากบุคคลอื่น โดยเฉพาะเพศตรงข้าม เป็นการแสดงให้เห็นว่าผู้ให้ข้อมูลไม่สามารถกำหนดความงามในรูปแบบของตนเองได้ รูปลักษณ์ที่มีความงามนั้นต้องอยู่ภายใต้การกำหนดของเพศชายเป็นใหญ่ จนนำไปสู่การบดบังหรือจำกัดศักยภาพในด้านอื่นและควบคุมให้เพศหญิงต้องผู้ที่มีความงามเท่านั้นจึงจะได้รับความรักจากเพศชาย มักยอมรับเอาค่านิยมจากชายมาเป็นมาตรฐานวัดความงามของตนซึ่งเป็นมุมมองของเพศตรงข้าม ที่ฝังตรึงให้เกิดความรู้สึกถึงการถูกกระทำให้ต้องยอมรับว่าคุณค่าของเพศหญิงมักจะถูกเน้นเฉพาะเรื่องรูปลักษณ์ภายนอกเป็นหลัก ผู้ให้ข้อมูลที่เป็นเพศหญิงส่วนใหญ่จึงใช้การให้ความหมายความงามของผู้อื่น (เพศชาย) มาเป็นบรรทัดฐานและเรียนรู้ที่จะให้คุณค่าตัวเองจากรูปร่างภายนอกโดยมองว่ารูปร่างหน้าตาตนเองเป็นเหมือนเช่นสิ่งที่คนอื่นต้องจับจ้องแสดงให้เห็นเบื้องลึกเบื้องหลังของการสมยอมที่จะตกอยู่ภายใต้อุดมการณ์ชายเป็นใหญ่ โดยที่ไม่ทันรู้ตัวว่าเป็นการถูกบังคับหรือถูกควบคุมแต่รู้สึกยอมรับและเชื่อฟังให้เพศชายเป็นผู้กำหนดความงามที่มีความซับซ้อนในการจับจ้องเพื่อจัดวางให้

ต้องอยู่ในกรอบของการให้ความหมายความงามที่เป็นไปในลักษณะเฉพาะส่วน คือจุมูกต้องโด่ง ตาโต โดยมีจุดประสงค์หลักคือเพื่อให้เป็นไปตามปรารถนาของผู้ชาย ซึ่งสะท้อนถึงการมองตัวเองในฐานะของสิ่งที่ถูกปรารถนา ซึ่งกลายเป็นการหล่อหลอมความคิดและทัศนคติทางอ้อมโดยอ้างอิงจากความต้องการของคนอื่น (เพศชาย) ขึ้นมาเป็นหลัก การที่ไม่ได้รับความรักและการยอมรับจากเพศตรงข้าม ซึ่งเป็นแรงปรารถนาตามธรรมชาติในเรื่องของเพศ (Sexual desire) ที่ถูกกำหนดไว้ ทำให้ผู้ให้ข้อมูลรู้สึกไม่ชอบในรูปลักษณ์ของตนและกล่าวโทษว่ารูปลักษณ์ของตน

“เอ๊ะทำไมหนุ่มๆ มองแต่แบบผู้หญิงที่จุมูกโด่งตาโต เราดูหมวย หมวยไปไหม เพราะว่าตอนเด็กๆนี่ตา หมวยมาก คนก็ไม่ค่อยสนใจเหมือนเราไม่ป๊อบ ผู้ชายไม่ชอบเป็นผู้หญิงต้องสวยไหมมันเป็นมานานแล้วอะ ผู้หญิงต้องสวย” (พิลาส)

การที่สังคมได้ปลูกฝังค่านิยมว่าความงามเป็นคุณสมบัติของเพศหญิงและมักจะถูกกระทำให้เชื่อว่าความงามจะช่วยทำให้เกิดการยอมรับและเป็นที่ยอมรับจากสังคมไม่ว่าจะเป็นการได้รับการชื่นชมจากเพศเดียวกันหรือเพศตรงข้าม ซึ่งเป็นเหมือนการประทับตราและควบคุมให้เกิดการรับรู้และมีจิตสำนึกร่วมกันในการสร้างความหมายและตีความว่าเพศหญิงกับความงามเป็นสิ่งที่คู่กันและดำรงอยู่เป็นส่วนหนึ่งของกันและกันอย่างแยกจากกันไม่ได้ พร้อมทั้งสร้างแนวทางในการดูแลความงามว่าเป็นสิ่งที่ควรทำ ส่งผลให้เกิดวินัยในการดูแลตนเองจนเป็นพฤติกรรมปกติในการรักสวยรักงาม และด้วยการปลูกฝังดังกล่าวก็อาจจะทำลายอิสรภาพทางความคิดของผู้หญิง บิดเบือนทัศนคติการรับรู้ต่อคุณค่าของตนในแง่มุมมองอื่นไปสิ้นทำให้ผู้หญิงหมกมุ่นอยู่กับการใช้เวลาในการปรุงแต่งความงามเพื่อแสดงคุณค่าและตัวตนให้สอดคล้องกับบทบาทที่ถูกจัดวางจากสังคม

“เพราะเราเป็นผู้หญิงใหม่เราจะปล่อยให้ตัวเราสวยน้อยกว่าคนอื่นได้ไง ผู้หญิงต้องรักสวยรักงามตามปกติอะ ความเป็นผู้หญิงทำให้เราอยากดูแลตนเองให้เป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่น แบบแฟนโง่ เพื่อนชื่นชมอะไร” (พิลาส)

แสดงให้เห็นถึงมุมมองของผู้ให้ข้อมูลที่ตีความความงามที่เชื่อมโยงไปสู่การรักษาความคาดหวังต่อบทบาทตามสายสัมพันธ์ทางสังคมได้สามารถดึงดูดใจ กระตุ้นทำให้ผู้พบเห็นสนใจ รู้สึกชอบ อยากทำความรู้จัก ซึ่งมีใช้ถึงเฉพาะเพศตรงข้ามแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่ความงามยังสามารถดึงดูดใจในเพศเดียวกันได้อีกด้วย ภายใต้บริบทเงื่อนไขส่วนใหญ่มาจากค่านิยมความงามที่สังคมยอมรับ และจุดนี้เองสะท้อนให้เห็นว่าผู้ให้ข้อมูลมีการยอมรับเอาเจตคติของผู้อื่นมาเป็นมาตรฐานวัดความงามซึ่งเป็นบริบทเงื่อนไขที่จูงใจให้มีการปรับปรุงสรีระ (Reduction to body) หรือเปลี่ยนแปลงรูปโฉมของตน (Reduction to appearance) เพียงเพื่อคาดหวังจะให้ผู้อื่นให้การยอมรับและมอบความรักให้ ดังนั้นจะเห็นได้ว่าผู้ให้ข้อมูลโดยเฉพาะเพศหญิงมักจะมี การให้ความหมายความงาม โดยมีบริบทเงื่อนไขในการดึงดูดใจเพศชายเป็นหลัก แสดงให้เห็นถึง การให้ความหมายความงามภายใต้ความคิดแบบชายเป็นใหญ่ที่เป็นมุมมองทางด้านเพศตรงข้าม ความไม่เท่าเทียมทางเพศ ที่ฝังตรึงให้เกิดความรู้สึกถึงความไม่เป็นรอง เป็นการถูกทำให้ต้องยอมรับว่าคุณค่าของความเป็นหญิง ถูกเน้นที่เรื่องรูปลักษณ์

ภายนอกในเรื่องของความงามเพื่อตอบสนองความต้องการที่เป็นไปตามมาตรฐานของเพศชายที่กำหนดไว้ สอดคล้องกับคำกล่าวของ บาร์ทกี (Bartky. 1990) ที่ว่าเพศหญิงใช้เจตคติของผู้อื่น (เพศชาย) เป็นบรรทัดฐานและเรียนรู้ที่จะให้คุณค่าตัวเองจากรูปกายภายนอกโดยมองว่ารูปร่างหน้าตาตนเองเป็นเหมือนเช่นสิ่งทีคนอื่นต้องจับจ้อง ซึ่งเป็นการทำให้ตนเองถูกตีค่าว่าเป็นวัตถุทางเพศโดยที่ไมู้ตัว

ฉะนั้นการที่ผู้ให้ข้อมูลต้องอยู่ในภาวะการเป็นอยู่ (being) ที่แสดงออกถึงความรู้สึกไม่มั่นใจและไม่พึงพอใจในรูปลักษณ์ตนเอง โดยส่วนใหญ่มักมีบริบทเงื่อนไขมาจากการต้องการการยอมรับและความสนใจใฝ่ใจจากบุคคลรอบข้าง โดยการสร้างให้ตนรู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับคนในสังคมในฐานะสมาชิกคนหนึ่ง ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่จึงมีการให้ความหมายความงามคล้อยตามค่านิยมของสังคมที่ถูกยอมรับอันเป็นผลมาจากเสียงส่วนมากของคนในสังคม ในการกำหนดลักษณะเฉพาะกลุ่ม ซึ่งจะเห็นได้ว่าเป็นการให้ความหมายความงามในลักษณะการแยกส่วน ได้แก่ จมูกโด่ง ตาโต ซึ่งเป็นเหมือนการสร้างบรรทัดฐานความงามให้สมาชิกในสังคมเกิดการรับรู้ มีความเชื่อรับต่อๆ กันมาโดยไม่ได้ตั้งคำถามว่าถูกหรือผิด จนเกิดเป็นจิตสำนึกในการให้ความหมายความงามร่วมกันกับสังคม (collective consciousness) ที่มักเป็นไปในด้านเดียว พร้อมกันนั้นสังคมก็ได้ปิดกั้นความหมายความงามด้านอื่นๆ ให้อยู่นอกเหนือการควบคุมของจิตสำนึก ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการให้ความหมายความงามที่ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ยอมรับไม่ใช่มาจากรสนิยมหรือความชื่นชอบส่วนตัวที่ถูกกำหนดโดยตนเองแต่ส่วนใหญ่มีบริบทเงื่อนไขมาจากค่านิยมของสังคมเป็นหลักซึ่งนำมาสู่การให้ความหมายความงามแบบแยกส่วน

การให้ความหมายความงาม: แยกส่วน

จากภาวะการเป็นอยู่ (being) สะท้อนให้เห็นว่าการให้ความหมายความงามตามความจริงที่ถูกสร้างขึ้นตามบริบทเงื่อนไขต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น บุคคลใกล้ตัว สื่อ อิทธิพลของเพศชายเป็นใหญ่ อิทธิพลเชื้อชาติ ซึ่งการให้ความหมายที่ถูกตีป้ายและจัดประเภทไว้แล้วนั้นมากำหนดการให้ความงามของตน นั่นคือการให้ความหมายความงามทางกายภาพเชิงรูปธรรมที่สามารถสัมผัสได้ผ่านประสาทสัมผัสทั้งห้าเป็นการให้ความหมายความงามที่มิใช่เป็นการมองภาพรวม ซึ่งสะท้อนการให้ความหมายความงามตามอวัยวะส่วนย่อยที่จะเชื่อมโยงให้ใบหน้าทั้งหมดมีความงามตามไปด้วย เป็นการให้ความหมายในแบบพิมพ์เดียวกันที่เน้นถึงความสมบูรณ์แบบทุกอวัยวะพร้อมทั้งกำกับความเข้าใจให้แต่ละอวัยวะมีความหมายของความงามในตัวเองที่ไม่ควรผิดเพี้ยนไปจากที่กำหนด โดยการให้ความหมายความงามแต่ละอวัยวะจะมีความแตกต่างกันเช่นดวงตาต้องกลมโต จมูกต้องโด่ง รูปร่างต้องเรียวเล็ก ปากต้องมีลักษณะเป็นกระจับ เป็นต้น ทำให้ผู้มีอวัยวะเป็นอื่นไปจากนี้ถือว่าไม่ใช่เป็นผู้ที่มีความงาม หากจะอธิบายได้อย่างเด่นชัดคือการให้ความหมายความงามที่เป็นคู่ตรงข้ามระหว่างแบนกับโด่ง ตาเล็กกับตาโต ซึ่งจะแสดงได้เด่นชัดในเรื่องของการมองความงามกับความไม่งามที่เป็นสิ่งตรงข้ามกัน ซึ่งการมองความงามในลักษณะนี้จะเห็นได้ว่าเป็นการมองความงามจากส่วนย่อยของใบหน้าทีละตำแหน่งที่จะส่งผลถึงความงามทั้งหมดของใบหน้า เป็นการให้ความหมายในแบบพิมพ์เดียวกันที่เน้นถึงความสมบูรณ์แบบทุกอวัยวะ พร้อมทั้งกำกับความเข้าใจว่าแต่ละอวัยวะมีความหมายของความงามในตัวเองที่ไม่ควรผิดเพี้ยนไปจากที่กำหนด ซึ่งเปรียบเสมือนกับดักครอบงำ

จิตสำนึกก็ให้ผู้ใช้ข้อมูลมีการให้ความหมายความงามตามบริบทเงื่อนไขดังกล่าว สอดคล้องกับคำกล่าวที่ว่า “Beauty is in the eye of the beholder” ถึงแม้ความงามจะขึ้นอยู่กับมุมมองของบุคคล แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่ามุมมองของบุคคลเป็นเรื่องที่กำหนดโดยสังคม หรือเป็นการให้ความหมายของคนในสังคมส่วนใหญ่ โดยมีกระแสหลักที่คนยอมรับร่วมกัน (Mainstream) เพื่อให้ความหมายความงามของตนนั้นสอดคล้องกับความงามในมุมมองของสังคมอย่างพอดี

“ปากเล็กจุมูกโต่งตาสองชั้น หน้าเรียวในความหมายของหน้าตาดี” (เจริด)

“สวยต้องจุมูกโต่ง ตาโตหน้าจะเหมือนฝรั่ง” (เพริศพริ้ง)

การให้ความหมายความงามในลักษณะดังกล่าวสะท้อนถึงความงามที่สามารถสร้างหรือจัดการได้ เป็นส่วนๆ เชื่อมโยงมาสู่การให้ความหมายการทำศัลยกรรมความงามที่เสมือนหนึ่งเป็นการตอบสนองความต้องการเอาชนะความงามตามธรรมชาติ โดยการจัดการกระทำต่อรูปลักษณ์ของตนเป็นเสมือนวัตถุที่สามารถปรับปรุงเปลี่ยนแปลงไปโดยการหาหนทางที่จะจัดการดูแลตนเองหรืออาจจะหันไปพึ่งพาความรู้ทางวิวัฒนาการทางการแพทย์ ที่ให้คำตอบความงามแบบแยกส่วน และโอนย้ายความรู้และการตัดสินใจเกี่ยวกับโรคและสุขภาพให้เข้ามามีบทบาทในการควบคุมทางสังคมให้รับเอาแนวความคิดและวิธีการทางการแพทย์มาใช้เกี่ยวกับความงาม

“เออเดิมที่ผมเติบโตในชุมชน ถือว่าบ้านนอกและไม่ค่อยมีอะไรสนใจให้เกิดการทำศัลยกรรมอะไรหรอกนะ เพียงวันหนึ่งผมว่างก็ดูทีวีดูละครอะไรอย่างเงี้ย เอ๊ะทำไม พระเอกคนนี้ไปทำศัลยกรรมจุมูกแล้วหน้าตาดีขึ้นมันทำให้เราคิดว่าถ้าเราทำจุมูกบางเราก็อาจจะหล่อขึ้นเหมือนพระเอก เราเห็นทุกวันดูทีวีดูละครอะไรอย่างเงี้ย เอ๊ะทำไม พระเอกคนนี้นี่หน้าตาดีอะไรอย่างเพราะเรารู้จักดาราดูทีวีคนนั้นหล่อจังเลยมีแต่คนชอบคนพูดถึง” (จรรยา)

ภายใต้บริบทเงื่อนไขของสื่อที่ทำหน้าที่กระตุ้นเร้าความคิดให้ผู้ใช้ข้อมูลมีต้นแบบของความงามแบบสร้างได้ รวมทั้งปลูกฝังทัศนคติความเชื่อเรื่องความงามและการยอมรับทางสังคมจนเป็นมูลเหตุจูงใจไปสู่การสร้างหรือปรับปรุงรูปลักษณ์ โดยการเสนอทางเลือกใหม่ในการจัดการความงามด้วยการทำศัลยกรรมความงามเพื่อเพิ่มจุดเด่นปรับจุดด้อยให้น่าสนใจผ่านผู้ที่มีความงามในอุดมคติคือผู้ที่มีความสมบูรณ์แบบทางรูปลักษณ์ที่สามารถสร้างได้ด้วยการทำศัลยกรรมความงาม ทำให้ต้นแบบดังกล่าวกลายมาเป็นต้นแบบในการพัฒนาความงามเนื่องจากสื่อสามารถเข้าถึงทุกกลุ่มเป้าหมาย ทุกชนชั้น ทุกสถานที่ทุกสังคม จึงสามารถสร้างการรับรู้ทัศนคติของคนในสังคมผ่านต้นแบบอย่างดารา นางแบบ นักแสดงทางโทรทัศน์ วิทยุ นิตยสาร หนังสือพิมพ์ รวมทั้งสื่ออิเล็กทรอนิกส์-อินเทอร์เน็ตได้เข้มข้น ประกอบกับความถวิลในการนำเสนอภาพต้นแบบซ้ำๆ ให้เกิดการรับรู้อย่างต่อเนื่อง จึงเป็นการง่ายที่จะตอกตรึงให้เกิดการให้ความหมายของความงามที่สอดคล้องกับการทำศัลยกรรมความงามตามมา ดังนั้นเมื่อผู้ใช้ข้อมูลไม่พึงพอใจอวัยวะบางส่วนบนใบหน้าหรือเห็นว่าอวัยวะบนใบหน้าของตนเองบกพร่อง ผู้ให้ข้อมูลจะเลือกที่จะพัฒนา ปรับปรุงแก้ไขด้วยศัลยกรรมความงามที่เป็นลักษณะเฉพาะส่วน ซึ่งเป็นการสร้างความรู้ให้กับสังคมในพิมพ์เดียวกัน พร้อมทั้งกำกับสำทับให้เกิดความเข้าใจว่าอวัยวะแต่ละส่วนมี

ความหมายของความงามในตัวเอง หากส่วนย่อยดีแล้วส่วนใหญ่หรือส่วนรวมจะดีไปด้วย ด้วยการนำเสนอภาพ คำตอบความงามแบบชิ้นๆ เช่นตาโต จมูกโด่ง ใบหน้าโดยรวมจะมีความงาม เพื่อสร้างความจริงของความงามที่ระบบทางการแพทย์เสนอให้และสอดคล้องกับความคิดแบบแยกส่วนอย่างสอดคล้องกับการสร้างความจริงของความงามอื่นๆที่สังคมกำหนดได้อย่างพอดี ได้แก่ โทวงเฮง ซาติพันธ์ ค่านิยมชายเป็นใหญ่ เป็นต้น ซึ่งนำมาสู่การให้ความหมายของการทำศัลยกรรมความงามในมุมมองของการสร้างความงาม

การให้ความหมายศัลยกรรมความงาม: สร้างความงามแยกส่วน

ความงามจึงไม่ใช่เรื่องที่ต้องพึงบุญธรรมกรรมแต่งอีกต่อไป เนื่องจากเทคโนโลยีทางการแพทย์ได้ถูกนำมาใช้ในการเปลี่ยนแปลง ปรับปรุงรูปร่างหน้าตา ร่วมกับความงามที่สังคมสร้างขึ้นให้สอดคล้องกับความรู้สึกหรือความต้องการซึ่งเป็นการตอกย้ำให้ความงามแยกส่วนเป็นสิ่งที่เป็นไปได้เมื่อการแพทย์ได้สามารถจัดกระทำรูปลักษณะผ่านการทำศัลยกรรมความงามให้สามารถเปลี่ยนแปลงโครงสร้างรูปลักษณะแบบธรรมชาติดั้งเดิมไปเป็นรูปลักษณะที่มีความหมายของความก้าวหน้า แฝงความทันสมัยโดยการลดและขยายสัดส่วนของร่างกายการทำเทียมขึ้นใหม่ทำให้รูปลักษณะใหม่กระชับหรือเข้ากับค่านิยมของวัฒนธรรม ซึ่งเป็นการผสมผสานระหว่างร่างกายกับเทคโนโลยีให้กลายเป็นทฤษฎีหรือหลักการขึ้น ศัลยกรรมความงามจึงเป็นที่มาของเทคโนโลยีในการสร้างรูปลักษณะใหม่ ซึ่งเป็นการยอมรับเทคโนโลยีทางการแพทย์มาสู่รูปลักษณะของตนเพื่อขยายขอบเขตข้อจำกัดของรูปลักษณะตั้งแต่เกิดให้ดีขึ้นโดยไม่จำเป็นต้องยึดติดกับต้นเหตุเดิมที่พ่อแม่ให้มาแต่กำเนิด ความงามจึงไม่ใช่เป็นสิ่งที่เบ็ดเสร็จเรียบร้อย แต่เป็นสิ่งที่สามารถสร้างและสามารถปรับปรุงได้ ดังคำพังเพยที่ผู้ให้ข้อมูลกล่าวว่า “ไ้งามเพราะชน คนงามเพราะแต่ง” ซึ่งเป็นเหมือนคำสอนที่มีการถ่ายทอดสืบต่อกันมาในประเทศไทยเกี่ยวกับเรื่องความงาม ที่ตอกย้ำให้เห็นว่าความงามเป็นสิ่งที่จัดการได้ ทำให้เห็นว่าการสอนและชักชวนให้สนใจในเรื่องของการสร้างหรือจัดการความงามมาช้านานการพัฒนาความงามจึงมีฐานคิดที่ถูกทำให้เชื่อว่าร่างกายเปรียบเสมือนของเหลวที่สามารถเปลี่ยนรูปได้ สามารถออกแบบได้ตามใจปรารถนา ซึ่งการพัฒนาความงามที่ได้รับความนิยมมากที่สุดคือการทำศัลยกรรมความงาม (Hollinger. 1994)

“ศัลยกรรมความงาม เออ ตอนนั้นก็ไม่รู้จักมากมายเท่าไรแทบจะไม่รู้ว่าอะไรแต่รู้ว่าไปทำแล้วมันจะสวยหล่อดูดีเท่านั้น คือคิดแบบนั้นแค่ทำจมูกแล้วแล้วมันจะหน้าโดยรวมจะดูดี” (เจริต)

1.2. ภาวะการเป็นอยู่ (being) : ตัวเป็นชายใจเป็นหญิง

นอกจากนี้ยังพบว่าความงามและการทำศัลยกรรมความงามนั้นมิได้จำกัดอยู่เพียงเพศที่เป็นชายจริงหญิงแท้เพียงเท่านั้น การที่ผู้ให้ข้อมูลเกิดมาตัวเป็นชายใจเป็นหญิงนั้นทำให้รูปลักษณะแต่กำเนิดของตนเองกลายเป็นสิ่งที่ไม่พึงปรารถนา โดยที่ตนเองไม่มีสิทธิเลือกรูปลักษณะแต่กำเนิดให้ตรงกับความต้องการของตนเองได้ เพราะมนุษย์ทุกคนที่เกิดมานั้นต้องถูกกำหนดเพศตามสรีระร่างกายว่าเป็นชายหรือเป็นหญิง และสังคมมักจะแยกประเภทของเพศจากกฎเกณฑ์ธรรมชาติ นำไปสู่การแสดงบทบาททางเพศเพื่อแสดงตัวต่อตนเองและต่อผู้อื่นว่าตนเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย แต่ถึงแม้สังคมจะกำกับรูปลักษณะของผู้ให้ข้อมูลว่าเป็นเพศชาย แต่สำหรับผู้ให้ข้อมูลกับมองว่าตนเองมี

อิสระในการเลือกเพศได้ จึงไม่จำเป็นต้องจำนนหรือเข้าใจตามคำสั่งที่กำหนด สอดคล้องแนวคิดอัตถิภาวะของ ไฮเดกเกอร์เกี่ยวกับภาวะการเป็นอยู่ (being) ของมนุษย์ในลักษณะข้อเท็จจริง (Facticity) ที่ต้องยอมรับในที่ว่า มนุษย์ไม่สามารถเลือกเพศแต่กำเนิดของตนได้ แต่มนุษย์สามารถยืนยันถึงอัตถิภาวะ (Existentiality) หรือการดำรงอยู่จริง กล่าวคือมนุษย์มิใช่จะต้องยอมรับสิ่งที่ตนเองเป็นมาตั้งแต่เกิดเท่านั้น แต่มนุษย์มีอิสระสามารถมีส่วนร่วมกับภาวะการเป็นอยู่ (being) ของตนได้ แล้วภาวะการเป็นอยู่ (being) ดังนั้นการที่ผู้ให้ข้อมูลที่มีรูปลักษณ์ เป็นชายแต่แสดง อากัปกริยา และตัวตนทางตรงกันข้ามกับเพศของตน เป็นการแสดงลักษณะการยืนยันถึงอัตถิภาวะ (Existentiality) ดังนั้นถึงแม้ร่างกายจะเป็นชายแต่ใจที่ต้องการเป็นเพศหญิงทำให้ผู้ให้ข้อมูลไม่สนใจบทบาททางเพศที่ติดตัวมาแต่กำเนิดแต่เลือกแสดงบทบาททางเพศหญิงให้สังคมรับรู้และยอมรับถึงความเป็นหญิงของตน โดยการแต่งหน้า มีจริตกริยา การพูดจาและเลือกทำกิจกรรมที่เกี่ยวกับความสวยความงามเป็นหลัก จึงนำไปสู่ความต้องการทำศัลยกรรมความงามโดยการเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์เป็นหญิงที่ละส่วนตามมา

“อ้อ ถ้าประถมนเป็นคนที่ชอบเกี่ยวกับเรื่องความสวยความงาม อยู่แล้วถ้ามีกิจกรรมกีฬา เราก็จะได้เป็นเชียร์ริตเตอร์ บางเป็นดัมเบลล์บาง ก็จะมีผลกดันตนเองจนให้เป็นที่ได้ถึงแม้ว่าที่โรงเรียนจะ ชี้เรี่ยสาวเราไม่ใช่ผู้หญิงแต่เราก็ผลัดกันให้เห็นว่าตนเองมีความสามารถชอบเรื่องความสวยความงามถึงแม้ว่าหน้าเราอาจจะไม่เป็นผู้หญิงด้วย หน้าผากกว้างมากคะ มันไม่เหมือนผู้หญิงซอๆก็อย่างคางอะในสมัยที่เป็นผู้ชายคางก็ตัดๆ คือไม่มีความหวาน อย่างตา ตาไม่ได้ยกทางตาตก จมูกปลายก็ไม่ค่อยเซิด” (ฉลวย)

รายล้อมพฤติกรรมเพศหญิงพึงกระทำ

จากภาวะการเป็นอยู่ (being) ดังกล่าวเชื่อมโยงมาในโลกของการที่ผู้ให้ข้อมูลนั้นมีการเติบโตมาในบริบทแวดล้อมในสภาพของครอบครัวเลี้ยงเดี่ยว โดยมีมารดาทำอาชีพช่างเสริมความงาม ซึ่งเป็นการเติบโตภายใต้บริบทแวดล้อมที่รายล้อมไปด้วยพฤติกรรมของเพศหญิงพึงกระทำไม่ว่าจะเป็น การพูด การแต่งกาย การเสริมความงามการได้เห็นหรือเรียนรู้พฤติกรรมเหล่านี้บ่อยๆ ซ้ำๆ โดยไม่ต้องจำเป็นต้องมีการฝึกหรือไม่จำเป็นที่จะต้องมีการเสริมแรงใดๆ อาจทำให้เกิดการซึมซับและหล่อหลอมพฤติกรรมการเป็นหญิงให้เกิดขึ้นกับผู้ให้ข้อมูลโดยไม่รู้ตัว การที่ผู้ให้ข้อมูลได้ติดตามดูพฤติกรรมของเพศหญิงซ้ำๆ บ่อยๆ จึงก่อให้เกิดการเรียนรู้ และได้รับแบบอย่างของพฤติกรรมของเพศหญิงมาสู่ตนได้ง่าย

“คนในครอบครัวเธออีกคะ ก็มีนะ คุณแม่เป็นช่างเสริมสวยเราได้เห็นผู้หญิงที่แต่งตัวเยอะๆ เข้ามาทำผมทุกวัน เราก็ทำให้เรารู้สึกชื่นชอบที่เราอยากจะทำแบบผู้หญิงบ้าง” (ฉลวย)

พัฒนาการตามวัย

ซึ่งด้วยวัยของผู้ให้ข้อมูลซึ่งเป็นวัยที่มีช่วงระยะเวลาในการพบปะกับกลุ่มเพื่อนมากกว่าการอยู่กับครอบครัวเป็นหลัก ทำให้ต้นแบบที่สำคัญสำหรับวัยนี้มักจะเพื่อนและรุ่นพี่ ที่สามารถชักจูงให้เกิดพฤติกรรมต่างๆ ได้ง่ายไม่เว้นแม้แต่พฤติกรรมในการพัฒนาความงาม โดยเฉพาะในช่วงวัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยที่รูปลักษณ์จะแสดงออกถึง

ความแตกต่างทางเพศอย่างชัดเจนต่างจากวัยอื่น ซึ่งขัดแย้งกับความต้องการด้านจิตใจที่ต้องการจะมีบทบาททางเพศเป็นหญิงและอยากให้สังคมยอมรับให้ตนฐานะเพศหญิง จึงเลือกที่จะมองรูปลักษณ์ที่มีความงามเช่นเดียวกับที่สังคมกำหนดต่อเพศหญิง ส่งผลให้ผู้ให้ข้อมูลไม่พอใจในรูปลักษณ์ตนเองมากขึ้น จึงพยายามที่จะลบรูปลักษณ์ที่เป็นสัญลักษณ์ทางเพศชายลง และนำรูปลักษณ์ของเพศหญิงเข้ามาแทนที่โดยการเปลี่ยนแบบพฤติกรรมเฉพาะของผู้หญิง เช่นการแต่งหน้าทาปาก การแต่งตัว บุคลิกลักษณะท่าทาง แสดงให้เห็นถึงการพยายามจะพัฒนารูปลักษณ์ที่เป็นชายของตนให้ใกล้เคียงเพศหญิงมากที่สุด

“พอมัธยมก็ เรื่องความงามเริ่มมีอิทธิพลมากขึ้น เพราะว่าเราเริ่มโตขึ้น ความสวยความงามจากเด็กวัยรุ่นนั้นอยู่ในวัยที่เราอยากสวยอะคะก็มันคือมีแบบ แต่งหน้า ลองแต่งหน้าเบาๆ แล้วก็แบบ ลอง หลายๆ อย่างให้เป็นผู้หญิงอะคะ”
(ฉลวย)

การเป็นสมาชิกกลุ่มสาวประเภทสอง

ประกอบกับการกลายเป็นสมาชิกหนึ่งในกลุ่มสาวประเภทสอง เนื่องจากการมีรูปลักษณ์ไม่ตรงกับเพศสภาพของตนเป็นสิ่งที่สังคมบางกลุ่มยังไม่ยอมรับ ผู้ให้ข้อมูลจึงต้องหาพื้นที่ให้กับตนเองให้มีที่ยืนในสังคม โดยการอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่มที่เป็นสาวประเภทสอง การเข้าไปเป็นสมาชิกของคนในกลุ่มดังกล่าวทำให้ผู้ให้ข้อมูลยิ่งได้รับและซึมซับเอาทัศนคติ ความเชื่อ และพฤติกรรมของกลุ่ม เพราะกลุ่มทุกกลุ่มจะมีวัฒนธรรม ความเชื่อ ทัศนคติ แนวคิดเป็นของกลุ่มเอง เช่นเดียวกับกลุ่มเพื่อนสาวประเภทสองจะมีวัฒนธรรมเฉพาะของกลุ่มสมาชิกที่อยู่ในกลุ่ม ซึ่งแตกต่างจากวัฒนธรรมกลุ่มอื่น จึงทำให้สมาชิกในกลุ่มมีแนวโน้มจะให้และรับการหล่อหลอมซึ่งกันและกัน เพื่อให้เป็นไปทางที่กลุ่มต้องการ หรือพึงปรารถนา ในทางที่กลุ่มยอมรับและเห็นว่าถูกต้องเหมาะสมหรือดีงามซึ่งการเกิดเป็นสาวประเภทสองส่วนใหญ่จะไม่พึงพอใจในรูปลักษณ์ที่เป็นชายแต่กำเนิดและพยายามที่จะรื้อทิ้งความเป็นชายและนำตัวตนแห่งหญิงเข้ามาสู่รูปร่างหน้าตาของตนโดยการปรุงแต่งร่างกาย และพยายามปรับเปลี่ยนฮอร์โมนเพศชายซึ่งเป็นตัวกำหนดลักษณะของรูปร่างหน้าตาของตนทำให้ผู้ให้ข้อมูลพยายามทำตนให้มีความคล้ายคลึงและเป็นไปในทิศทางเดียวกันเพื่อแสดงถึงความเป็นพวกพ้องเดียวกันกับกลุ่ม ผู้ให้ข้อมูลจึงไม่ชื่นชอบและมองว่ารูปลักษณ์ที่เป็นชายของตนน่ารังเกียจ

“ก็จะเป็นสาวประเภทสองมีผู้หญิงบางประปราย แต่ส่วนใหญ่ก็จะเป็นสาวประเภทสอง ซะมากกว่าอะ คืออยู่กลุ่มอื่นเราก็อยู่ไม่ได้ พอเราอยู่กลุ่มนี้พูดตรงๆนะคะทำตามแฟชั่นเพื่อน เราอยู่กับสาวสองเราก็ควรจะทำเหมือนเขาไหมทำตามเพื่อนๆ เห็นเพื่อนๆทำเห็นคนอื่นสวยขึ้นก็เลยทำตามคือไหนๆจะไปอยู่กลุ่มชายแท้หญิงมันก็ไม่ใช่เรา กลุ่มเราจะมีการพัฒนาความงามแบบของเรา” (ฉลวย)

ในช่วงเวลานั้นผู้ให้ข้อมูลก็พยายามหาวิธีการต่างๆ มาพัฒนารูปลักษณ์ของตนให้กลายเป็นหญิง แสดงให้เห็นถึงการพยายามรื้อถอนรูปลักษณ์จากชายให้กลายเป็นหญิงของสาวประเภทสองส่วนใหญ่ที่ไม่ปรารถนาให้รูปลักษณ์ตนเป็นชาย แต่ด้วยความไม่พร้อมทั้งทางด้าน เวลา อายุและทุนทรัพย์ในการพัฒนาความงามในรูปแบบอื่น ประกอบกับการเป็นสมาชิกของกลุ่มผู้ที่มีตัวเป็นชายใจเป็นหญิง ซึ่งเป็นกลุ่มที่นิยมพัฒนารูปลักษณ์ของตนให้กลายเป็นผู้หญิง ทำให้ผู้ให้ข้อมูลได้เรียนรู้ และซึมซับเอาค่านิยม ความเชื่อในการพัฒนาความงามของสมาชิกในกลุ่มที่ปฏิบัติตามๆ กัน มาเป็นของตน จนนำไปสู่การเลียนแบบพฤติกรรมเพื่อให้ตนเองมีความงามตามที่กลุ่มกำหนด โดยไม่ได้สนใจว่าเป็นวิธีการพัฒนาความงามนั้นจะถูกต้องหรือปลอดภัยหรือไม่ นั่นก็คือการรับประทุษร้ายฮอร์โมนเพศหญิงเนื่องจากรูปลักษณ์ของผู้ชายที่มีความแตกต่างจากผู้หญิงอย่างเห็นได้ชัด เชื่อมโยงมาจากกลไกทางร่างกายที่มีความสลับซับซ้อน มาจากภายในตั้งแต่โครโมโซม ฮอร์โมนต่างๆ ในร่างกายที่ส่งผลถึงรูปลักษณ์ภายนอก ทำให้ผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มนี้พยายามจะปรับฮอร์โมนภายในร่างกายของตนเอง โดยเชื่อว่าการรับประทุษร้ายฮอร์โมนเพศหญิงจะไปกดความเป็นชายของตน ให้รูปลักษณ์ของตนสามารถพัฒนาไปเป็นรูปลักษณ์ของเพศหญิงได้ เช่นเรื่องผิวพรรณ เรื่องขน เรื่องของโครงหน้า เป็นต้น นอกจากนี้ยังพบว่าฮอร์โมนเพศหญิงหาซื้อได้ง่าย มีราคาถูก จึงจัดได้ว่าการพัฒนาความงามดังกล่าวเป็นวิธีการที่ได้รับความนิยมมากแต่ทว่าพัฒนาความงามวิธีการนี้ก็ไม่ได้นำให้รูปลักษณ์มีการเปลี่ยนแปลงจากชายเป็นหญิงอย่างชัดเจน

“แอบกินยาคุมเจี่ยคะ เพราะต้องการให้ร่างกายเปลี่ยนเป็นผู้หญิงตอนนั้นเราก็มีกูมูเพื่อนและรุ่นพี่ ในโรงเรียน เห็นเขากินกันก็กินตามก็ซื้อมากินเอง เขาเป็นรุ่นพี่ที่สวยนะเหมือนผู้หญิงแต่มันก็เปลี่ยนแปลงอะไรไม่มาก” (ฉลวย)

จะเห็นได้ว่าจากภาวะการเป็นอยู่ (being) ของผู้ให้ข้อมูลที่เกิดมามีเพศสภาพไม่ตรงกับบทบาททางเพศที่ตนแสดงออก การที่จะทำให้ตนเองถูกสังคมยอมรับว่าเป็นผู้หญิงคนหนึ่ง ในสังคม ผู้ให้ข้อมูลที่เป็นเพศชายแต่ใจเป็นหญิงจึงมีการยอมรับความคิดความเชื่อแต่อดีตในการสร้างความงามให้คู่ควรกับเพศหญิงจากการอบรมเลี้ยงดูจากการถ่ายทอดทั้งตั้งใจและไม่ตั้งใจของสังคมจึงทำให้ผู้ให้ข้อมูลที่เป็นเพศชายแต่ใจเป็นหญิงมีการให้ความหมายความงามเป็นไปในแง่มุ่งทางกายภาพที่แสดงออกถึงความเป็นหญิงซึ่งจะนำไปสู่การให้ความหมายความงามในมุมมองของความเป็นหญิงตามมา

การให้ความหมายความงาม : รูปลักษณ์และมายคล้ายหญิง

การที่ผู้ให้ข้อมูลโดยเฉพาะผู้ที่เป็นเพศที่สามรับรู้ว่ารูปลักษณ์ของตนเองมีความแตกต่างจากเพศหญิงอันได้แก่การมีหนวด โหนกคิ้วสูง คางตัด จะทำให้ตนเองไม่ถูกสังคมจัดวางและยอมรับตนในฐานะเพศหญิงคนหนึ่ง ผู้ให้ข้อมูลกลุ่มดังกล่าวจึงเลือกที่จะน้อมรับอิทธิพลคำสอนต่างๆ เกี่ยวกับความงามตามแบบฉบับของเพศหญิงมาไว้กับตน ทำให้มีบุคลิกภาพอุปนิสัยใจคอที่เป็นคนรักสวยรักงาม สนใจใส่ใจดูแลรูปลักษณ์ของตนตามแบบเพศหญิง จึงนำมาสู่การให้ความหมายของความงามของผู้ให้ข้อมูลกลุ่มนี้ที่เชื่อมโยงไปสู่การมีรูปลักษณ์แบบเพศหญิงตามมา ซึ่งเป็นการให้ความหมายความงามที่ได้รับการส่งผ่านความคิดมาอย่างต่อเนื่องโดยการถ่ายทอดทั้งจากครอบครัวและสังคมโดยตรงและทางอ้อมผ่านการบอกเล่า แนะนำ สอนโดยตรง หรือการปฏิบัติให้เห็นเป็นแบบอย่างในชีวิตประจำวัน รวมไปถึงการถ่ายทอดผ่านสื่อบันเทิง คำพังเพยต่างๆ เกี่ยวกับความงามว่าให้มีความหมายความงามเชื่อมโยงสู่ความเป็นเพศหญิงที่เห็นได้อย่างเด่นชัดคือ “นารีมีรูปเป็นทรัพย์”

“ในสมัยที่เป็นผู้ชายค่างก็ตัดๆ คือไม่มีความหวานอย่างตาไม่ได้ยกหางตาตกจมูกลายก็ไม่ค่อยเซิดคือหากจะบอกว่ายังไงงามมันก็ต้องตามหน้าผู้หญิงคือสังคมก็บอกว่าความสวยความงามคู่กับผู้หญิงนะ” (ฉลวย)

การให้ความหมายคัลยกรรมความงาม : รื้อถอนรูปลักษณ์แต่กำเนิด

การที่ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่าตนเองไม่จำเป็นต้องยอมจำนนต่อธรรมชาติเป็นผู้สร้างอีกต่อไปเหมือนว่ารูปร่างหน้าตาของตนเองเป็นวัตถุที่สามารถจัดการได้อยู่เสมอ สามารถนำเข้าเข้าหลอมจัดรูปร่างไปตามความต้องการเช่น การลดและขยายสัดส่วนของร่างกายการทำเทียมขึ้นใหม่ด้วยการมอบอำนาจให้แพทย์เป็นผู้จัดการตกแต่งและตัดแปลงร่างกายเพียงผู้เดียว ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์ใหม่ให้กระชับหรือเข้ากับค่านิยมของวัฒนธรรมการผสมผสานของร่างกายกับเทคโนโลยีได้ถูกทำให้กลายเป็นทฤษฎีหรือหลักการขึ้นจึงเป็นที่มาของเทคโนโลยีการเป็นสิ่งที่รื้อถอนสร้างตัวตนใหม่โดยต้องการที่จะฝึกฝนเกณฑ์ทางธรรมชาติโดยการรื้อถอนสรีระที่มีมาแต่กำเนิดให้สอดคล้องกับเพศที่ตนต้องการนำไปสู่การพยายามที่จะพัฒนารูปลักษณ์ของตนให้มีความงามตามแบบฉบับเพศหญิง สอดคล้องกับงานวิจัยของ กชกรณ์ เสรีฉันทฤกษ์ (2551) ที่กล่าวว่า การทำคัลยกรรมความงามเป็นวิธีการออกแบบหน้าตาสามารถเชื่อมโยงและสื่อให้เห็นรูปลักษณ์เป็นสิ่งที่จัดการได้นอกเหนือไปจากการรื้อถอนรูปลักษณ์แล้วที่มากไปกว่านั้นคือการรื้อถอนตัวตนของผู้ให้ข้อมูล

“คือ เรามองว่าคัลยกรรม สำหรับเราเปลี่ยนหน้าเราให้กลายเป็นผู้หญิงได้ เราเปลี่ยนสิ่งที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิดได้” (ฉลวย)

การเกิดมาเป็นเพศที่สามมีร่างกายเป็นชายแต่จิตใจเป็นหญิง แสดงให้เห็นความขาดตกบกพร่องในเพศภาวะ การเป็นเพศที่สามทำให้ผู้ให้ข้อมูลไม่ปรารถนาที่จะดำรงสรีระรูปลักษณ์แบบเพศชาย แต่ต้องการจะทำให้รูปลักษณ์ของตนเองมีความเป็นหญิงมากขึ้น การทำคัลยกรรมความงามได้เข้ามาช่วยสร้างสิ่งที่ “ไม่ใช่ตัวตน” ให้กลายเป็นตัวตนที่ผู้ให้ข้อมูลต้องการ เสมือนกับการบูรณะฟื้นฟูร่างกายที่ “เหมาะสม” หลังจากที่ผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มนี้รู้สึกกว่าตนเองอยู่ในร่างที่ผิดที่ผิดทาง การทำคัลยกรรมความงามจึงมิใช่แค่การเปลี่ยนให้ชายกลายเป็นผู้หญิง แต่ยังเป็นการจารึก “คู่ตรงข้าม” ลงไปในร่างกายและผิวหนังของผู้ให้ข้อมูลกล่าวคือ “ร่าง” ที่ถูกสร้างใหม่คือพยานหลักฐานที่บ่งบอกว่าร่างใหม่วางทับอยู่บนร่างเก่า ที่มีนัยยะว่า “สิ่งที่ถูก” วางทับอยู่บน “สิ่งที่ถูก” ร่างของผู้ให้ข้อมูลจะถูกใช้เป็นเครื่องมือเพื่อที่วิทยาศาสตร์จะสามารถมีอำนาจกดทับร่างกายของมนุษย์ โดยที่ผู้ให้ข้อมูลเองไม่รู้ว่าตัวเองกำลังถูกกระทำจากอำนาจอย่างไร เพราะอำนาจได้อาศัยกลอุบายด้วยการชี้แจงว่าร่างที่ถูกสร้างใหม่จะนำมาสู่ชีวิตที่ต้องการ โดยการที่ผู้ให้ข้อมูลได้รับอำนาจกดทับได้แปลงร่างตัวเองไปเป็นเพศที่ตนเองต้องการ

“อืมก็เราเป็นผู้ชายแต่จิตใจเราเป็นผู้หญิงมันไม่ตรงกันอยู่แล้ว แต่ว่าพอเรามาเป็นผู้หญิงเหมือนกับว่า เราก็ได้ใช้ชีวิตแบบที่เราอยากเป็นอะค่ะ” (ฉลวย)

“แต่ถ้าไม่มีคัลยกรรมความงามเราคงไม่มีชีวิตที่ดี การทำหน้าที่ของเราเปลี่ยนเพศ เราจากผู้ชายมาเป็นผู้หญิงมันจำเป็นต่อระบบจิตใจและการใช้ชีวิตมากๆ” (ฉลวย)

การที่เพศภาวะจิตใจของผู้ให้ข้อมูลสอดคล้องกับเพศสรีระที่ถูกสร้างใหม่ เมื่อร่างกายและจิตใจตรงกัน ส่งผลทำให้ผู้ให้ข้อมูลเชื่อว่าตนเองจะสามารถใช้ชีวิตในแบบที่ต้องการได้ ดังนั้นถึงแม้ผู้ให้ข้อมูลที่เป็นเพศที่สามจะไม่ได้เป็นหญิงตามเพศกำเนิด แต่การทำศัลยกรรมความงามสามารถสร้างตัวตนใหม่ความเป็นเพศหญิง โดยการลบล้างรูปลักษณ์เดิมที่เป็นชายของตนออกไป เพื่อให้ตนเองรู้สึกมั่นใจในอัตลักษณ์ของตนเอง และกล้าที่จะแสดงตัวตนต่อสังคม อาจกล่าวได้ว่าความเป็นหญิงของเพศที่สามต้องมาพร้อมกับ “ความงาม” ซึ่งกลายเป็นอำนาจบางอย่างที่แสดงให้เห็นว่าผู้ให้ข้อมูลผู้เป็นเพศที่สามต้องยอมรับและมองเห็นว่าความงามเป็นสิ่งจำเป็นเช่นเดียวกับเพศหญิง เนื่องจากพื้นที่ทางสังคมมักไม่มีพื้นที่กึ่งกลางของเพศให้คนอย่างเพศที่สามได้ยืน ส่วนใหญ่สังคมจะยอมรับและแบ่งแยกอย่างชัดเจนระหว่างชายกับหญิง ดังนั้นผู้ให้ข้อมูลเพศที่สามจึงต้องเลือกทางเดินที่จะเปลี่ยนรูปลักษณ์ของชายให้กลายเป็นหญิง เพื่อให้ตนเองถูกยอมรับในพื้นที่ของผู้หญิงคนหนึ่งในสังคม

หากอธิบายตามทัศนะของโลก (The world) และภาวะการเป็นอยู่ (being) ของมนุษย์ ตามแนวคิดเรื่องอัตถิภาวะของไฮเดกเกอร์ จะเห็นได้ว่าผู้ให้ข้อมูลนั้นไม่ยอมรับข้อเท็จจริง (Facticity) ที่ว่ารูปลักษณ์นั้นเป็นสิ่งที่มียุมาตั้งแต่เกิด มนุษย์ไม่สามารถเลือกได้ แต่เมื่อเกิดมาแล้วมนุษย์สามารถจะยืนยันถึงอัตถิภาวะ (Existentialty) หรือการดำรงอยู่จริง เป็นลักษณะของมนุษย์ที่มีอยู่อย่างมีเจตนาธรรมณ์ กล่าวคือมนุษย์มิใช่เพียงยอมรับสิ่งที่ตัวเองต้องเป็นเท่านั้น แต่มนุษย์มีความประสงค์จะเป็นบางอย่างที่อาจเป็นไปได้ ซึ่งการให้ความหมายศัลยกรรมความงามที่นี้ได้มาสอดคล้องกับภาวะการเป็นอยู่ (being) ที่ผู้ให้ข้อมูลแสดงเจตนาธรรมณ์จะเป็นผู้หญิงถึงแม้จะเกิดมามีรูปลักษณ์เป็นชายก็ตาม

1.3 ภาวะการเป็นอยู่ (being) หงส์หยกติดกระจกตลอดเวลา

การที่ผู้ให้ข้อมูลมีพฤติกรรมส่องกระจกบ่อยๆ ครั้ง หรืออาจจะเรียกได้ว่าตัวติดกระจกตลอดเวลาโดยมักจะหาเวลาส่องกระจกอยู่เสมอเมื่อมีโอกาส หรือแม้แต่พบเจออุปกรณ์ที่มีลักษณะมันวาวสามารถสะท้อนรูปลักษณ์ได้เหมือนกระจก ผู้ให้ข้อมูลก็ไม่พลาดที่จะใช้เวลาในการส่องสำรวจตรวจตรารูปร่างหน้าตาตนเองอยู่เสมอเพื่อเป็นการยืนยันให้ตนเองมั่นใจว่า รูปลักษณ์ของตนเองที่ผู้อื่นมองเห็นเป็นรูปลักษณ์ที่มีความงามตลอดเวลา หรือพยายามหาข้อบกพร่องเพื่อมาทำการแก้ไขให้กลายเป็นผู้มีความงามสมบูรณ์แบบ ในการส่องกระจกแต่ละครั้ง ผู้ให้ข้อมูลจะรู้สึกว่าคุณภาพตัวเองมีความมั่นใจมากขึ้นจึงส่งเสริมให้มีการส่องกระจกเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ จนกลายเป็นการติดโดยไม่รู้ตัว แต่แท้จริงแล้วการส่องกระจกบ่อยครั้งเป็นการแสดงออกถึงความไม่มั่นใจและวิตกกังวลเกี่ยวกับรูปร่างหน้าตาของตนเองอยู่เสมอ เนื่องจากการส่องกระจกจะยิ่งทำให้เกิดการหมกมุ่นเกี่ยวกับรูปลักษณ์ของตน จนเกิดอาการย้ำคิดย้ำทำจดจ่อหาข้อตำหนิหรือข้อบกพร่องตามการรับรู้ของตนเองอยู่ตลอดเวลา และหากพบเจอข้อบกพร่องบนใบหน้าตามการรับรู้ของตน ผู้ให้ข้อมูลจะไม่สามารถมองข้ามข้อบกพร่องดังกล่าวไปได้ จะทำให้ข้อบกพร่องนั้นรบกวนความคิด ความมั่นใจในการใช้ชีวิตของตนเอง ยิ่งทำให้การส่องกระจกมีจำนวนครั้งมากเท่าไรยิ่งเหมือนการตอกย้ำให้ผู้ให้ข้อมูลมองเห็นแต่จุดบกพร่องมากขึ้นเท่านั้น

“ส่องกระจกบ่อย แบบก็ดูหน้าดูตาเช็คความพร้อมความสวยงาม ส่องดูว่าต้องปรับปรุงตรงนี้อีกกนิดน่าจะดี ตรงนี้ อีกหน่อยก็จะได้เนะ ส่องก็ส่องทุกวันนะ นานใหม่ก็สักสองสามนาที ก็แต่งหน้าเข้าห้องน้ำ บางทีก็เช็คความเรียบร้อย ก่อนถ่ายรายการ คือแบบเห็นกระจกก็แวบส่องนิดหน่อย” (เพริศพริ่ง)

“ไ้การส่องหน้าทุกวันนี่ละ เราจะเห็นว่าเรามีจุดด้อยตรงไหนเราจะรู้ดีส่องก็ครั้งมันจะเห็นจุดนั้นเด่นเลยละ” (พีไล)

พัฒนาการตามวัย

จากความเชื่อที่เชื่อมโยงมาจากพัฒนาการตามวัยของผู้ให้ข้อมูลที่กำลังก้าวเข้าสู่วัยรุ่น ทำให้ผู้ให้ข้อมูลมีความหมกมุ่นกับรูปลักษณ์ และเอาใจใส่ต่อรูปร่างหน้าตาของตนมากเป็นพิเศษ เนื่องจากพัฒนาการวัยมีส่วนอย่างมากในการทำให้รูปลักษณ์จะมีการเปลี่ยนแปลงตามเพศอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งเชื่อมโยงสัมพันธ์กับต้องการการยอมรับจากสังคมโดยจะให้ความสนใจภาพที่คนอื่นมองเห็นต่อตนเองอยู่เสมอ ผู้ให้ข้อมูลจึงมีความกังวลกับรูปลักษณ์มากกว่าวัยอื่นๆ ความกังวลที่เกิดขึ้นจึงสะท้อนมาเป็นพฤติกรรมการส่องกระจกเพื่อสำรวจและพยายามปรับปรุงรูปลักษณ์ของตนเองให้ดูดีอยู่เสมอ เพื่อให้สังคมมองเห็นเพื่อจะเป็นที่ยอมรับและเป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่น โดยเฉพาะเพศตรงข้าม สอดคล้องกับการศึกษาของวิไลลักษณ์ เสรีตระกูล (2555) พบว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่มักจะทำให้ความสนใจในรูปลักษณ์ตนเองมากกว่าวัยอื่นๆ เพื่อให้รูปลักษณ์หน้าตาของตนนำไปสู่การยอมรับของสังคมตามมา

“โตขึ้นมาเริ่มคิดบ้างเริ่มวัยรุ่นเริ่มอยากมีแฟน ช่วง ม.2 เริ่มแต่งหน้า เริ่มทาแป้ง ชอบส่องกระจกบ่อย พิจารณาดูหน้าตาตนเองดีหรือยังสวยไหมคนอื่นจะเห็นว้างัง” (เจริด)

การประกอบอาชีพเกี่ยวกับความงาม

จากการศึกษายังพบว่า การประกอบอาชีพเกี่ยวกับความสวยความงามเช่น การนำเสนอสินค้า การเป็นพิธีกร ซึ่งเป็นลักษณะอาชีพที่ให้ความสำคัญกับรูปร่างหน้าตาและต้องแสดงความโดดเด่นเพื่อดึงดูดความสนใจของลูกค้าในมาสนใจตนเองและผลิตภัณฑ์ ทำให้ผู้ให้ข้อมูลต้องมีการแข่งขันในเรื่องของการพัฒนาความงามอย่างมาก เนื่องจากรู้ว่าตนเองต้องถูกจับจ้องไปที่รูปร่างหน้าตาอยู่ตลอดเวลา เสมือนเป็นการถูกประเมินรูปร่างหน้าตาอย่างเข้มงวด นำไปสู่ความวิตกกังวลเกี่ยวกับรูปร่างหน้าตาตนเองมากกว่าอาชีพอื่น ผู้ให้ข้อมูลจึงต้องใส่ใจและตรวจตรารูปลักษณ์ของตนเองอยู่ตลอดเวลา เนื่องจากมีความวิตกกังวลกลัวว่ารูปลักษณ์ของตนเองจะไม่สวยงามสู้คนอื่นในอาชีพเดียวกันไม่ได้ นำมาสู่การหมั่นตรวจตราดูจุดบกพร่องตนเองและพยายามหาทางแก้ไขเพื่อให้รูปร่างหน้าตาของตนเองดูงดงามและโดดเด่นกว่าคนอื่นอยู่เสมอ เกิดเป็นพฤติกรรมการส่องกระจกบ่อยครั้งเพื่อต้องการจะรู้ว่าผู้อื่นมองดูรูปลักษณ์ตนเองอย่างไร และคอยสำรวจตรวจตราว่ารูปลักษณ์ของตนเองมีข้อบกพร่องหรือไม่พร้อมทั้งคอยแสวงหาการอำพรางจุดตำหนิหรือข้อบกพร่องนั้นด้วยการใช้เครื่องสำอางหรือครีมต่างๆ ตลอดเวลา แสดงให้เห็นถึงความต้องการที่จะทำให้ตนเองมีความงามทุกมุมมอง เพราะนัยยะหนึ่งของความงามทุกมุมมองก็เป็นเหมือนการสร้างอำนาจโดยการทำให้ตนเองมีความโดดเด่นเป็นที่น่าจดจำ เป็นการสร้างความสามารถด้านการทำงาน ความสามารถในการแสดงออกหรือแม้กระทั่งความสามารถในการพัฒนาด้านบุคลิกภาพ ซึ่งมีส่วนช่วยให้ตนเองมีความเจริญก้าวหน้าในงาน

บุคลิกลักษณะส่วนตัว

การที่ผู้ให้ข้อมูลมีบุคลิกลักษณะส่วนตัวที่นิยมความสมบูรณ์แบบ โดยบุคคลที่มีบุคลิกลักษณะเช่นนี้ มักจะตั้งความเกี่ยวกับรูปลักษณ์ของตนไว้สูง และจะไม่สามารถยอมรับจุดบกพร่องบนใบหน้าของตนได้ พวกเขาจึงต้องพยายามที่จะสำรวจตรวจสอบใบหน้าของตนอยู่เสมอโดยการส่องกระจกมองหาจุดบกพร่องบนใบหน้าตนเพื่อหวังที่จะแก้ไขอยู่เสมอมักจะไวต่อการตอบรับหรือผลป้อนกลับบริบทแวดล้อมทำให้เป็นผู้ที่มีความวิตกกังวลเกี่ยวกับรูปลักษณ์ตนเองได้ง่าย จึงไม่ค่อยพอใจกับรูปลักษณ์ที่ตนเองมีหรือเป็นผู้ให้ข้อมูลเหล่านี้มักจะมีชีวิตแอ้งกักระหว่างความปรารถนารูปร่างหน้าตาที่สมบูรณ์แบบกับการรับรู้รูปร่างหน้าตาของตนเองว่าไม่ดีพอ และมักจะมองเห็นว่าการทำศัลยกรรมความงามเป็นวิธีการที่ดีที่จะช่วยเปลี่ยนแปลงหรือทำให้รูปร่างหน้าตาของตนสวยสมบูรณ์แบบตามปรารถนาได้ จึงแสดงออกมาในรูปแบบการแสวงหาหนทางเพื่อให้ตนเองให้ทำศัลยกรรมความงามด้วยวิธีทางต่างๆ เพื่อช่วยลดหรือบรรเทาความทุกข์ ความรู้สึกไม่ยินดีกับรูปลักษณ์ที่รู้สึกว่ายังไม่น่าพอใจ นอกจากนี้ยังเชื่อมโยงไปสู่ความต้องการจะให้ตนเองโดดเด่น และได้รับการยอมรับความชื่นชมจากสังคมรอบข้าง

“คนที่ทำงานด้านนี้คือต้องการให้คนอื่นสนใจเรา เราไปยืนอยู่หน้าบูททำใจให้คนอื่นสนใจเรา ต้องใช้ความสวย ฉันต้องดูดี ฉันต้องเด่นกว่าคนอื่น ถ้าคนนั้นไม่เด่นกว่าคนอื่นเขาเอาพนักงานในบูทมาแต่งตัวแทนก็ได้การทำงานที่ทำอยู่ฉันส่องกระจกบ่อยคือฉันต้องให้ช่างภาพมาถ่ายรูปตลอดเวลาฉันต้องสวยทุกมุม ฉันตื่นขึ้นมาที่ฉันต้องสวยฉันต้องมานั่งโปะครีม ฉันต้องมานั่ง สวยแปะทุกอย่าง”(เพริศพริ่ง.)

ฉะนั้นการที่ผู้ให้ข้อมูลมีการส่องกระจกบ่อยครั้งเป็นการทำพฤติกรรมซ้ำๆ โดยการพยายามมองหาจุดบกพร่องของตนเองอยู่เสมอเพื่อหาทางแก้ไขเพราะกลัวและกังวลว่ารูปลักษณ์มีข้อบกพร่อง การแสดงพฤติกรรมดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงการไม่มีความมั่นใจในตัวเอง การมีความกังวลเกี่ยวกับรูปลักษณ์ตนเองอยู่เสมอ และคิดว่าใบหน้าของตนเองมีความผิดปกติ ทำให้ต้องใช้เวลามากมุ่นครุ่นคิดถึงแต่รูปร่างหน้าตาตัวเองมากเป็นพิเศษ จนอาจทำให้ผู้ให้ข้อมูลมีอาการย้ำคิดย้ำทำ ซึ่งการส่องกระจกบ่อยครั้งนอกจากจะไม่ช่วยให้มีมุมมองต่อรูปลักษณ์ตนเองที่ดีขึ้นแล้วกลับยิ่งทำให้มีความรู้สึกต่อรูปลักษณ์ตนเองในทางลบมากขึ้น เนื่องจากในการส่องกระจกแต่ละครั้งผู้ให้ข้อมูลจะให้ความสนใจกับความคิดหรือความรู้สึกภายในมากกว่าภาพที่สะท้อนออกมาจริงทำให้รูปลักษณ์ที่ผู้ให้ข้อมูลมองเห็นรูปลักษณ์มีความบกพร่องนั้นมาจากตามความคิดการรับรู้ของตนซึ่งสอดคล้องกับการให้ความหมายความงามความสมบูรณ์แบบ

การให้ความหมายความงาม: สมบูรณ์แบบไร้ตำหนิ

ภาวะการเป็นอยู่ (being) ดังกล่าวสะท้อนมาสู่การให้ความหมายความงามในมุมมองของความสมบูรณ์แบบไม่มีตำหนิสอดคล้องกับความสมบูรณ์แบบในจินตนาการของตน ซึ่งไปตามค่านิยมความงามที่ถูกกำหนดโดยสังคมกำกับไว้อย่างแยกขาด ในทุกอวัยะบนใบหน้าให้แต่ละส่วนมีความงามในตัวของมันเอง เพื่อสร้างให้ความงามออกมาในแบบพิมพ์เดียวกัน เช่นจมูกที่มีลักษณะสวยงามต้องโด่งสูง ตาต้องกลมโต เป็นต้น สอดคล้องกับการให้ความหมายของความงามแบบแยกส่วน ส่วนหนึ่งเกิดจากการที่เชื่อว่ารูปลักษณ์ สิ่งที่สามารถจัดการได้หรือสร้างได้

เสมือนหนึ่งเป็นการตอบสนองความต้องการที่จะเอาชนะสิ่งที่ถูกกำหนดมาตามธรรมชาติ โดยการพยายามขัดขึ้น จึงต้องจัดกระทำต่อรูปลักษณะของตนเป็นเสมือนวัตถุที่สามารถปรับปรุงเปลี่ยนแปลงไปโดยการหาหนทางที่จะจัดการดูแลตนเองหรืออาจจะหันไปพึ่งพาความรู้ทางวิชาการทางการแพทย์ ซึ่งจะทำให้เข้าใจและเห็นการเชื่อมโยงที่นำไปสู่การตัดสินใจทำศัลยกรรมความงามในเวลาต่อมา

การให้ความหมายศัลยกรรมความงาม: ลบปมด้วยสร้างจุดเด่น

ตามข้อเท็จจริงที่ว่ามนุษย์ทุกคนไม่สามารถเลือกที่จะมีรูปร่างหน้าตาที่สมบูรณ์แบบพร้อมไม่มีข้อบกพร่องตั้งแต่เกิดได้ การที่ผู้ให้ข้อมูลมีการให้ความหมายของศัลยกรรมความงามในลักษณะดังกล่าวยังเชื่อมโยงให้เห็นถึงการเป็นผู้ที่นิยมความสมบูรณ์แบบในเรื่องรูปลักษณะภายนอก ที่ต้องคอยสำรวจตรวจตราสังเกตรูปลักษณะและมีมุมมองเกี่ยวกับกายภาพของตนเองเป็นพื้นฐานอยู่แล้ว ซึ่งพฤติกรรมนี้แสดงออกให้เห็นถึงการใส่ใจและพฤติกรรม การจับจ้องจับผิดเรื่อร่างตนเองเพื่อหาข้อบกพร่องข้อตำหนิต้องแก้ไขหรือหากไม่บกพร่องก็ต้องการเพิ่มเสริมเติมแต่งให้ดีกว่าเดิม สะท้อนให้เห็นถึงความไม่มั่นใจในรูปลักษณะของตน จนนำไปสู่ความรู้สึกวิตกกังวล หงุดหงิดเกี่ยวกับรูปลักษณะตามมา

“การทำตกแต่งเพิ่มเติมหรือแก้ไข ให้มันดีกว่าเดิมเสริมจุดบกพร่องบางอย่าง บางอย่างหน้าเราอาจจะ มีจุดบกพร่อง ก็ต้องปกปิด หรือบางอย่างที่เป็นจุดที่มันสวยเราต้องเสริมให้มันสวยกว่าเดิม อะไรวางเนี่ยคะ จุดบกพร่องที่เรามองเราก็มองตามที่เราไม่มีตามเขานิยามๆกันเช่น คางเราไม่เล็กเรียว หรือจุดเด่นตาเราอาจจะแต่ก็อยากให้มีมันดูหวานหน่อย” (ฉลวย)

“จนกระทั่งคิดจะลงศัลยกรรมเพราะเห็นคนอื่นทำมันลบจุดบกพร่อง คนก็ชมกัน คือผมก็ลองดูตนเองว่า บกพร่องอะไรก็เลยลงทำศัลยกรรมจะได้เหมือนคนอื่นเราจะมาเก็บข้อบกพร่องไว้ทำไมให้เป็นกังวล” (จรรยา)

ถึงแม้ว่าผู้ให้ข้อมูลยังไม่เคยมีประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงามมาด้วยตนเองโดยตรง แต่จากการได้เห็นผลลัพธ์และได้รับรู้เรื่องราวประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงามจากคนอื่นที่ประสบความสำเร็จ ทำให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดการเรียนรู้จากการสังเกตหรือรับทราบข้อมูล ซึ่งเป็นบริบทเงื่อนไขสำคัญที่กระตุ้นเร้าความคิดให้ผู้ให้ข้อมูลกลับมามองตัวเอง โดยมีการเปรียบเทียบตัวเองกับคนอื่นจนเกิดเห็นข้อบกพร่องและไม่มั่นใจในรูปลักษณะตนเอง พร้อมทั้งสนับสนุนให้เกิดการรับรู้ว่ารูปลักษณะเปลี่ยนแปลงได้ เพื่อจัดข้อบกพร่องและเสริมความงามให้เพิ่มมากขึ้น รวมทั้งสร้างความเชื่อเรื่องรูปลักษณะที่มีความงามและการยอมรับทางสังคม จนเป็นมูลเหตุจูงใจให้เกิดความต้องการปรับปรุงรูปลักษณะ หรือเปลี่ยนแปลงพัฒนารูปลักษณะของตน ซึ่งมีอิทธิพลต่อการรับรู้และการให้ความหมายศัลยกรรมความงามในมุมมองของการเติมจุดเด่นปรับลดจุดด้อยของผู้ให้ข้อมูล

1.4. ภาวะการเป็นอยู่ (being) : แปรลกแยกแตกต่าง

การรับรู้ว่ารูปลักษณะตนเองผิดแปลกแตกต่างจากความงามที่สังคมยอมรับ ซึ่งเป็นการรับรู้ผ่านการแสดงออกของสังคมที่บ่งบอกถึงความผิดปกติของรูปลักษณะ ด้วยการถูกสังคมล้อเลียนเกี่ยวกับรูปร่างหน้าตาว่ามีลักษณะเหมือนตัวตลก ซึ่งการล้อเลียนเป็นเสมือนการถูกสังคมตราหน้าและจำแนกว่าให้ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่าคุณเองมี

รูปลักษณ์ผิดปกติกว่าคนทั่วไป การถูกล้อเลียนได้ตอกย้ำ กัดทับและยึดเหนี่ยวความรู้สึกด้อยค่าให้ประทับไปในตัวผู้ให้ข้อมูล ทำให้ผู้ให้ข้อมูลรู้สึกว่าการตนเองถูกแบ่งแยก (discrimination) ถูกลดทอนคุณค่า (devalue) และถูกวางในตำแหน่งที่เปรียบเทียบให้เป็นจุดที่ไม่ปรารถนาของสังคมจนเกิดการไม่ชอบรูปลักษณ์ตนเองโทษรูปลักษณ์ที่มีตั้งแต่เกิดของตนให้เป็นที่ไปในทางตลกขบขัน สร้างความอับอาย การที่ผู้ให้ข้อมูลมีความรู้สึกต่อตนเองดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าผู้ให้ข้อมูลได้รับเอาสิ่งที่สังคมมองและกำหนด มาเป็นมุมมองต่อรูปลักษณ์ตนเองในแง่ลบตามมาสอดคล้องกับแนวคิดของมีด (Mead. 1967) ซึ่งกล่าวไว้ว่า แนวทางการมองตนเอง ซึ่งเชื่อมโยงระหว่างตัวเรามองตัวเราอย่างไรและความสามารถของคนอื่นที่จะจินตนาการว่าคนอื่นมองเราอย่างไร โดย Mead ให้ความเห็นมุมมองหรือการรับรู้ที่ต่อรูปลักษณ์ตนเองเป็นผลผลิตทางสังคม ทำให้บุคคลมีการดัดแปลงเพื่อ ปรับตนเองให้เข้ากับสภาพแวดล้อมทางสังคม ซึ่งการรับรู้เกี่ยวกับรูปลักษณ์ตนเอง ส่วนหนึ่งจึงเกิดจากกระบวนการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างบุคคลกับผู้อื่น ทำให้รูปลักษณ์ของตนประกอบด้วยส่วนย่อยสองส่วน คือส่วนที่เป็นรูปลักษณ์ตามความคิดของเจ้าตัว อีกส่วนคือรูปลักษณ์ที่เป็นไปตามความคิดของคนอื่น ซึ่งหมายถึงตัวแทนทัศนคติของคนอื่นที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ต่อรูปลักษณ์ของตัวผู้ให้ข้อมูล (สุภางค์ จัน ทวานิช. 2554) ดังนั้นผู้ให้ข้อมูลจะมีการซึมซับรับเอาการรับรู้ทั้งสองส่วนนี้ทำให้เกิดการรับรู้รูปลักษณ์ของตนเอง หนึ่งแสดงให้เห็นว่าสังคมเป็นบริบทเงื่อนไขหนึ่งในการที่ผู้ให้ข้อมูลมองว่าตนเองเป็นคนแปลกแยก ผู้ให้ข้อมูลจึงต้องพยายามปฏิบัติตามความคาดหวังโดยการคล้อยตามสังคม เพื่อลดภาวะหรือความรู้สึกแปลกแยกนั้นเพื่อไม่ให้ตนเป็นผู้แปลกแยกในสังคม จะเห็นได้ว่าสื่อที่สามารถลดทอนคุณค่าความเป็นคนของผู้ที่ลักษณะรูปลักษณ์ตรงกันข้ามกับตามที่สังคมกำหนดว่ามีความงาม ทำให้รูปลักษณ์ตรงข้ามดังกล่าวต้องตกเป็นจำเลยสังคมโดยสื่อมักจะนำเสนอภาพให้เป็นที่ไปในทางตลกขบขัน การล้อเลียนให้เกิดความสนุกสนาน หรือแม้กระทั่งวงกลุ่มคนเหล่านี้ไว้ในตำแหน่งเปรียบเทียบให้เป็นจุดด้อยและไม่ปรารถนาของสังคม

“เราโดนล้อ ก็อย่างเขาเซเว่นอายุมีคนไม่รู้จักสองคนเดินมา เขาก็พูดว่าเหมือนกูไปเจอตัวตลกเลยเพราะจมูกเราไม่ชอบเลยจมูกของเราแบบนี้” (แฉล้ม)

แวดล้อมคนต่างเชื้อชาติ

การได้เข้าไปอยู่ในสังคมที่มีชาติพันธุ์แตกต่างจากตนส่งผลให้เกิดความแตกต่างของรูปลักษณ์ เนื่องจากเชื้อชาติเป็นองค์ประกอบหนึ่งในการกำหนดรูปลักษณ์หน้าตาแต่กำเนิด การที่ผู้ให้ข้อมูลบางคนซึ่งเป็นคนไทยอีสานต้องไปมีสังคมร่วมกับเพื่อนส่วนใหญ่ที่มีเชื้อชาติแขก จึงเกิดความแตกต่างของรูปลักษณ์อย่างเห็นได้ชัด ความแตกต่างดังกล่าวนำมาสู่เป็นตัวประหลาดแปลกแยก ถูกล้อเลียนให้กลายเป็นตัวตลกโดยการล้อเลียนจึงเป็นเหมือนการถูกสังคมจัดแบ่งประเภทเปลี่ยนสถานะให้มาเป็นคนกลุ่มเล็กๆ ที่ไม่สามารถเข้าสังคมคนกลุ่มใหญ่ได้ ผู้ให้ข้อมูลรู้สึกรูปลักษณ์ของตนเองเป็นปมด้อยซึ่งไม่เป็นไปตามเชื้อชาติของคนส่วนใหญ่ที่ถูกหยิบยกให้มีสถานภาพเหนือกว่าและกลายเป็นผู้กำหนด มาตรฐานและตัดสินผู้อื่นที่มีรูปลักษณ์ที่แตกต่างให้อยู่ในสถานะที่ด้อยกว่าโดยอาศัยการนิยามรูปลักษณ์ตามบรรทัดฐานของคนในสังคมส่วนใหญ่เป็นหลัก

“แล้วก็อยู่ โรงเรียนที่ไม่ใช่คนไทยและพื้นฐานคนเหล่านั้นจะมีใบหน้าที่แตกต่างกัน จากคนเอเชียใช้ไหมครับ คือเพื่อนผมเป็นอิสลามเป็นแขกก็จะคมๆ ซึ่งมันต่างกับผมมากถ้าเคยเห็น บีฟอร์ (Before) ผมจะเห็นถึงการเปลี่ยนแปลง พอสมควรรึเลย ตอนนั้นโดนล้อเรื่องเพื่อนสะผมเข้ากลุ่มเพื่อนไม่ได้ทำให้เรารู้สึกว่าทำไมผมไม่เหมือนคนอื่นเราก็เลยอยากจะลองแต่งตัวอะไรเลยก็แล้ว รู้สึกว่าหน้าตนเองเป็นปมด้อย ทำให้ผมเครียดกินไม่ได้นอนไม่หลับ ใคร่ครวญมีอะไรที่จะทำให้เราหลุดได้เร็วๆ บ้างไหม คิดทุกวัน” (จตุญ)

ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ทางอำนาจ (power relations) ที่แผ่ขยายไปสู่คนในสังคมโดยใช้อำนาจของการเป็นคนกลุ่มใหญ่มาควบคุมกลไกการกีดกันคนที่มีบุคลิกแตกต่างให้ออกไป (exclusion principle) เป็นกลไกสำคัญในการควบคุมบุคคลโดยอาศัยการสร้างมาตรฐานให้เกิดขึ้นถ้าบุคคลมีบุคลิกสอดคล้องกับมาตรฐานนั้นถือว่าอยู่ในภาวะปกติ (normality) ในทางตรงข้ามการมีบุคลิกที่แตกต่างก็ถือว่าตกขอบมาตรฐาน ซึ่งจะถูกกีดกันออกจากสังคมกลายเป็นอื่นทำให้เกิดเป็นความรู้สึกไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมด้วยการถูกล้อเลียน ซึ่งเป็นการข่มขู่เหยียดให้ผู้อื่นให้ข้อมูลรับรู้ว่ามีบุคลิกของตนเองแตกต่างแปลกประหลาดไม่เข้าพวก และเป็นส่วนด้อยของสังคม แสดงออกให้เห็นถึงการไม่เป็นที่ยอมรับ ต้องใช้ชีวิตอย่างไม่มีการคบหา เมื่อผู้อื่นให้ข้อมูลรับเอาสิ่งที่สังคมล้อเลียนมาใส่ไว้กับตน จึงนำมาสู่ความรู้สึกอับอายตำหนิบุคลิกของตนเองตามมา นำไปสู่ความรู้สึกไม่มั่นใจในตนเอง ขาดความภาคภูมิใจในตัวเอง จนกลายเป็นความเครียดส่งผลกระทบต่ออารมณ์ชีวิตอย่างเห็นได้ชัดโดยเฉพาะการกินไม่ได้ นอนไม่หลับ ใคร่ครวญต่อบุคลิกของตนเองบ่อยครั้งการเกิดเป็นความหมกมุ่นครุ่นคิดที่จะทำให้ตนเองหลุดพ้นจากการกลายเป็นคนมีปมด้อยเรื่องบุคลิก

การให้ความหมายความงาม : ความปกติเหมือนคนทั่วไป

การให้ความหมายความงามในลักษณะดังกล่าวสะท้อนถึงการยอมรับเอากฎเกณฑ์และนิยามเรื่องของความงามของสังคมที่สร้างให้ความงามนั้นถูกกำหนดให้เป็นความจริงแท้ถ่ายทอดมาให้คนในสังคมยอมรับ โดยการสร้างกรอบแนวคิดว่าความสวยงามคือ “คุณค่า” และ “การเป็นที่ยอมรับของสังคม” พร้อมทั้งกระตุ้นจิตสำนึกให้เกิดความหลงใหลในรูปโฉมที่เป็นเหมือนภาพลวงตาตั้งนั้นอุดมการณ์ของสังคมจึงเป็นสิ่งที่สามารถสร้างความคิดบุคลิกและการแสดงออก ทำให้ผู้อื่นให้ข้อมูลต้องควบคุมตนเองให้เป็นไปตามที่สังคมมองเห็นหรือคาดหวังที่จะเป็น เพื่อให้ตนเองได้ขึ้นชื่อว่าเป็นผู้มีความงาม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยที่มาสสนับสนุนเรื่องอำนาจในการต่อรองทางสังคมโดยงานวิจัยของเจนรบรวิจิตร (2549) พบว่าความงามได้ประกอบสร้างให้คนในสังคมมีความงามแบบเดียวกันกำหนดสีผิวรูปร่างและหน้าตาให้เป็นตามค่านิยมของสังคมนั้นๆ เพราะสัญลักษณ์ของบุคลิกได้กลายเป็นต้นทุนเป็นอำนาจในการต่อรองและยังสร้างความมั่นใจและภาคภูมิใจในตนเองตามมา

การให้ความหมายคัลยกรรมความงาม : รื้อถอนบุคลิกที่แปลกแยก

การมีชีวิตภายใต้การถูกล้อเลียนและถูกตีตราว่าเป็นตัวตลกน่าขบขันเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ผู้อื่นให้ข้อมูลหลายคนรู้สึกถึงการถูกเบียดขับให้ตนเองรู้สึกเป็นส่วนด้อยของสังคม ซึ่งถือว่าการล้อเลียน การเปรียบเทียบเป็นดาราตัวตลกเป็นสิ่งที่สร้างความไม่พอใจในบุคลิกหน้าตาให้แก่ผู้อื่นให้ข้อมูล เนื่องจากการตีตราเปรียบเสมือนการติดป้ายบอกให้รู้ว่าบุคคลนี้มีลักษณะอย่างไรอย่างหนึ่งนั่นเอง ทำให้บุคคลที่ถูกตีตราเปลี่ยนจากบุคคล “ปกติธรรมดา” กลายเป็นบุคคล “ผิดปกติ” เป็นคนที่แตกต่างไปจากบุคคลอื่นๆ ต้องเผชิญกับความรู้สึกไม่มั่นคง

(insecure) ที่เกิดขึ้นกับตัวเองเมื่อต้องอยู่ในสังคมและรู้สึกไม่เข้าพวกคนที่มึนรูปร่างหน้าตาไม่สอดคล้องกับมาตรฐานของสังคมรู้สึกตัวเองผิดปกติและแปลกแยกนอกจากการถูกตีตรายังทำให้ผู้ที่ถูกตีตรามีการตีตราตนเองตามมาด้วย เพราะความรู้สึกที่มีต่อตนเองนั้นถูกพัฒนาจากปฏิกิริยาของเราต่อความเห็นของผู้อื่นเกี่ยวกับตัวเรา ประกอบด้วยรูปลักษณ์ของเราที่มีต่อตนเองและจินตนาการของผู้อื่นที่ตัดสินรูปลักษณ์นั้นและความรู้สึกของเราที่มีต่อจินตนาการนั้นอันก่อให้เกิดความรู้สึกที่เรามีต่อตนเองตามมา ทำให้ผู้ให้ข้อมูลมีความรู้สึกไม่พอใจไม่ชอบในรูปลักษณ์ของตน และต้องการที่จะทำคัลยกรรมความงามเพื่อหวังว่าการทำคัลยกรรมความงามจะเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์ของตนได้

“คัลยกรรมความงามหรือ ก่อนจะทำรู้สึกว่าคุณ ในความรู้สึกที่คิดอยากทำคือสภาพลักษณะเดิมๆที่ตนเป็นอยู่ให้ดูเปลี่ยน เหมือนอย่างคนทักว่าเหมือนตัวตลกก็อยากจะทำเปลี่ยนตนเองไม่อยากจะเป็นอย่างนั้น” (แจลล์)

การต้องอยู่ในภาวะแปลกแยกหรือปกติ นั้น มีเส้นชี้ขาดจากการมีรูปลักษณ์แตกต่างจากสังคมกำหนด การต้องตกอยู่ในภาวะแปลกแยกจึงถูกทำให้เกิดขึ้นได้ง่ายโดยการล้อเลียน การไม่คบค้าสมาคมด้วย การกีดกัน การมีปฏิสัมพันธ์ ทำให้ผู้ให้ข้อมูลรู้สึกเป็นอื่นไม่เหมือนคนปกติทั่วไปในสังคม จากปฏิกิริยาของสังคมที่สะท้อนออกมาให้ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ และมองว่ารูปลักษณ์ตนเองเป็นรูปลักษณ์ที่ตลกขบขัน และไม่มีพื้นที่เปิดให้ผู้ให้ข้อมูลที่ยืนในสังคมอย่างภาคภูมิใจในฐานะปัจเจกบุคคล ส่งผลต่อความมั่นใจในรูปลักษณ์ของผู้ให้ข้อมูลหายไป การรู้สึกว่าตนเองเป็นคนแปลกแยกในสังคมจะมากขึ้นเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับการที่ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ถึงความไม่ปกติที่เกิดขึ้น และหากผู้ให้ข้อมูลต้องตกอยู่ในภาวะนี้ไปนานก็จะส่งผลกระทบต่อสุขภาพจิตและการเข้าสังคมในเวลาต่อมา นำมาสู่ความต้องการทำคัลยกรรมความงามเพื่อสภาพตัวตลกและทำให้รูปลักษณ์เป็นเหมือนคนอื่นในสังคม

1.5. ภาวะการเป็นอยู่ (being): แสวงหาการเปรียบเทียบอยู่เสมอ

จากการศึกษายังพบว่า การเปรียบเทียบตนเองกับบุคคลหรือกลุ่มที่มีอิทธิพลต่อผู้ให้ข้อมูล เช่น คนใกล้ชิดเช่นคนในครอบครัวที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้และค่านิยมความงามโดยรวมเป็นอย่างมาก ซึ่งเป็นการมองไปที่ความแตกต่างในส่วนของผิวพรรณ ซึ่งเป็นบริเวณหนึ่งที่เห็นได้อย่างเด่นชัดมักจะนำไปสู่การเปรียบเทียบได้ง่าย โดยการแปลความหมายของผิวพรรณขาวซึ่งไม่ได้มีนัยยะเฉพาะความขาวทางกายภาพที่มองเห็นด้วยตาเพียงเท่านั้นแต่ยังเชื่อมโยงความหมายไปสู่ความเสื่อมคือความชรา นอกจากนี้ยังสื่อไปถึงความแตกต่างทางชนชั้นทางสังคมเมืองและสังคมชนบท โดยมองว่าการเป็นสมาชิกของคนในสังคมเมืองใหญ่จะต้องมีผิวพรรณสดใสเป็นสัญลักษณ์แสดงถึงผู้ที่อยู่ในชนชั้นสูงไม่ต้องทำงานหนัก ซึ่งแตกต่างจากคนมีใบหน้าผิวดำที่มีนัยยะถึงการเป็นคนชนชั้นแรงงาน แสดงให้เห็นถึงการแผ่ขยายค่านิยมความงามของการเป็นคนในสังคมเมืองใหญ่ที่เข้ามาอิทธิพลต่อค่านิยมความงามของคนในสังคมชนบท ซึ่งเป็นการให้ความหมายความงามที่เป็นส่วนๆโดยซ่อนความเป็นชนชั้นหรือเป็นสิ่งที่ผู้ให้ข้อมูลใช้สะท้อนชนชั้นหรือกลุ่มของตนเองให้เป็นไปตามหลักความจริงที่ว่าแต่ละคนเติบโตมาด้วยประสบการณ์ที่ต่างกันไปตามสถานะ สภาพแวดล้อมและวัฒนธรรมเป็นต้น ก่อให้เกิดการรับรู้ว่าเป็นหน้าที่ขาวหมดจด มักจะมีความโดดเด่นสะดุดตาไปสู่การได้รับการยอมรับได้ง่าย ถึงแม้ความขาวผุดผาดจะอยู่ท่ามกลาง

ความแตกต่างจากคนส่วนใหญ่ในสังคม แต่ความขาคกลับมีใช้สิ่งแปลกประหลาดตรงกันข้ามกลับกลายเป็นความโดดเด่นและเป็นต้นแบบที่คนในสังคมทั่วไปยอมรับ ดังเช่นจะเห็นได้ว่ารูปลักษณ์ทางกายภาพที่ถูกกำหนดให้มีความงามนั้นมีคุณค่าตามโครงสร้างความเชื่อและค่านิยมของสังคมเมือง ที่ได้เข้ามาอิทธิพลต่อค่านิยมความงามของสังคมชนบท จึงทำให้ผู้ให้ข้อมูลนำบุคคลใกล้ชิดที่มีรูปลักษณ์ตามแบบค่านิยมความงามที่สังคมเมืองกำหนดมาเป็นต้นแบบด้านความงามของตน โดยมีได้หวังที่จะมีรูปลักษณ์เป็นไปตามต้นแบบที่นำมาอ้างอิงเท่านั้น แต่ยังหวังที่จะได้รับการยอมรับจากสังคมเช่นตัวแบบอีกด้วย ซึ่งการนำบุคคลหรือกลุ่มอ้างอิงมาเป็นต้นแบบความงามให้กับตนเองในการเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์ของตนเอง โดยไม่ได้หวังผลเพียงแค่รูปลักษณ์ที่มีความงาม แต่ยังหวังผลเชื่อมโยงไปสู่การได้รับการยอมรับและการได้รับความรักตามมา

“เมื่อผู้ใหญ่ติดแต่ที่เป็นลูกเลี้ยงนะฮะ ซึ่งเราเป็นน้องคนเล็ก ซึ่งปกติทางบ้านลูกคนเล็กต้องได้เยอะกว่าที่แต่กลับกัน เพราะว่าพี่หล่อพี่ดูดีมีแต่คนรักคนชม น้องก็เลยคิดในใจว่า เฮ้ยทำไมเราหล่อไม่เท่าพี่ เราต้องหล่อให้เท่าพี่ให้ได้พี่คงดูดีคนอื่นก็เลยรัก คือดูแล้วมัน สดใสดูแล้วต่างไปจากคนอื่นทั่วไป คืออย่างชาวบ้าน จังหวัดที่ผมอยู่ผิวคล้ำ อยู่แล้วคนต่างจังหวัดและก็ทำงานหนักก็จะดูแก่กว่าวัย ถ้าเทียบกับพี่ชายแล้วพี่ชายจะดูอยู่กรุงเทพเหมือนคนกรุงเทพ คือดูเป็นคนผิวขาว สดใส เห็นปุ๊บเอ่ยหล่อก็ไปนี้ญาติๆก็ ถามหาแต่พี่ กอดแต่พี่ผมนี่ยืนหัวโต ถามหากอดแต่พี่ เอาเงินให้พี่ใช้เป็นบักๆเป็นแสนเป็นแสนเลยนะครับ ผมนี้ได้พันเดียว ทั้งที่ผมเป็นลูกแท้ๆแต่พี่เป็นลูกเอามาเลี้ยง ผมก็เข้าใจว่าการที่พี่ดูดีคนอื่นก็เลยรัก คือการดูดีคือดูแล้วมัน สดใสดูแล้วต่างไปจากคนอื่นทั่วไป คืออย่างชาวบ้าน จังหวัดที่ผมอยู่ผิวคล้ำอยู่แล้วคนต่างจังหวัดและก็ทำงานหนักก็จะดูแก่กว่าวัย ถ้าเทียบกับพี่ชายแล้วพี่ชายจะดูอยู่กรุงเทพเหมือนคนกรุงเทพคือดูเป็นคนผิวขาว สดใส เห็นปุ๊บเอ่ยหล่อเหมือนดาราที่เค้าโฆษณาในทีวีที่ต้องขาวๆกัน” (เจริญ)

ความสัมพันธ์เชิงอำนาจทางชนชั้น

จากการศึกษาจะเห็นได้ว่าความสัมพันธ์เชิงอำนาจทางชนชั้นในสังคมได้สะท้อนให้รูปลักษณ์กลายเป็นตัวแทนของอัตลักษณ์ทางชนชั้นที่ถูกมองว่ามีต้นทุนทางสังคมต่ำกว่าเนื่องจากผู้ที่มีสีผิวที่ขาวกว่ามักจะมีต้นทุนทางสังคมดีกว่าผู้ที่มีผิวคล้ำสอดคล้องกับการศึกษาเกี่ยวกับวาทกรรมความขาวกับอัตลักษณ์ความงาม ที่กล่าวว่า การเลื่อมล้ำทางสังคมเป็นบริบทเงื่อนไขที่หล่อหลอมการรับรู้ที่เกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและผู้สร้างอคติทางชนชั้นเกินจริงซึ่งอาจจะได้แก่สถาบันต่างๆในสังคมได้แก่สถาบันทางการเมืองและสื่อมวลชนที่นำเสนอภาพในความหมายด้านลบ นอกจากนี้จากการศึกษาข้างพบว่า ความสัมพันธ์ทางเชื้อชาติ หมายถึง ผิวขาวเกิดจากการถ่ายทอดลักษณะ (Trait) หรือพันธุกรรมจากรุ่นบรรพบุรุษหรือเชื้อพันธุ์ 3) ความสัมพันธ์เชิงปัจเจกบุคคล หมายถึง ผิวขาวเป็นเรื่องของการรับรู้ความชอบส่วนบุคคลยังเป็นความหมายของความงามในมุมมองของสีผิวที่ขาวที่แสดงถึงการซ้อนทับกันระหว่างโครงสร้างอำนาจต่างๆ ที่ลับซับซ้อน แต่แฝงเร้นจนดูเหมือนเป็นธรรมชาติและมองไม่เห็น (วิสิฐฐ์ คิตคำส่วน. 2557) จึงทำให้ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่หลายคนหลงเชื่อในอำนาจความงามนั้น และรับเอามาเป็นความงามของตน

และหากกล่าวถึงความงามตามค่านิยมที่สังคมเมืองได้กำหนดเป็นมาตรฐานของความงามวัดได้จาก รูปลักษณ์ทางกายภาพของบุคคล เกี่ยวเนื่องมาสู่ยังพื้นที่อาศัยโดยกำเนิดซึ่งเป็นบริบทเงื่อนไขอย่างหนึ่งที่เชื่อมโยง ไปสู่ชนชั้นทางสังคมเช่นเดียวกัน เนื่องจากลักษณะรูปลักษณ์ของแต่ละบุคคลจะสื่อความหมายไปถึงชาติพันธุ์ที่ถือ กำเนิด ซึ่งถูกกำหนดตามธรรมชาติโดยชาติพันธุ์ทำให้อุปนิสัยมีความแตกต่างหลากหลายและคงความเป็น เอกลักษณะที่ถูกถ่ายทอดทางพันธุกรรมแต่ละชาติพันธุ์ นำไปสู่ความแตกต่างทางคุณลักษณะที่สามารถมองเห็นได้ ด้วยตาเปล่าอย่างชัดเจน เสมือนสิ่งที่ประทับตราอยู่บนใบหน้าของบุคคล ตัวอย่างเช่นผู้ให้ข้อมูลบางคนที่รับรู้ว่ ตนเองเป็นคนอีสานเนื่องจาก ใบหน้าแต่กำเนิดมีเอกลักษณ์เฉพาะ คือ มีจมูกแบน โหนกแก้มสูง ซึ่งเป็นรูปลักษณะ ที่สื่อให้เห็นถึงพื้นฐานต้นกำเนิดที่มาจากกลุ่มชาติพันธุ์ในชนบททางภาคอีสาน ซึ่งขัดแย้งหรือตรงข้ามกับความงามที่ สังคมเมืองใหญ่กำหนด ทำให้ผู้ให้ข้อมูลให้ความหมายต่อรูปลักษณะของตนเองในลักษณะที่ตรงข้ามกับความงาม ผู้ให้ข้อมูลจึงรู้สึกที่ตนเองถูกลดทอนคุณค่าความงามให้กลายเป็นอื่นไป หรือในบางครั้งการเป็นสมาชิกของกลุ่ม ชาติพันธุ์ที่มีพื้นฐานจากชนบท อาจทำให้ผู้ให้ข้อมูลรู้สึกที่ตนเองเป็นผู้ที่อ่อนด้อยกว่าทั้งนี้มาจากกระบวนการปลูกฝัง ตอกย้ำอย่างแนบเนียนจากความงามตามสังคมใหญ่นิยมจนผู้ให้ข้อมูลต้องยอมรับความงามดังกล่าวอย่างไม่มี เงื่อนไข เพราะสังคมได้สร้างกรอบความรู้ความหมายที่สัมพันธ์กับชนชั้นผู้ให้ข้อมูลจึงพยายามแยกตัวตนที่สังคม สร้างในความหมายด้านลบให้หมดด้วยความต้องการที่จะทำคัลยกรรมความงาม เพื่อป้องกันมิให้ตราประทับทาง ชนชั้นชนบทมาอยู่บนใบหน้าและร่างกายของตน สอดคล้องกับการศึกษาของ อูเจนเนีย แคว (Eugenia Kaw. 1993) พบว่า ผู้หญิงเอเชียต้องการทำคัลยกรรมความงามเพื่อหลีกเลี่ยงอคติทางชาติพันธุ์ ความเป็นชาติพันธุ์ได้สร้าง ภาพใบหน้าที่มีจมูกแบน และดวงตาเล็กให้กลายเป็นลักษณะแสดงถึง ความไม่สนุกสนาน เฉื่อยชา ลักษณะ ดังกล่าวก่อให้เกิดความไม่มั่นใจในตนเอง และถูกแบ่งแยกชนชั้นจากคนตะวันตก สำหรับการศึกษานี้ของทวนทอง เขาวกิตติพงศ์ (2523) กล่าวว่าผู้ที่จมูกไม่มีดั้ง กรามใหญ่จะถูกให้ความหมายถึงคำว่า“ลาว” เชื่อมโยงกับความขี้ริ้วขี้ เหร่เมื่อฟังแล้วรู้สึกจิตใจห่อเหี่ยวเป็นปมด้อยหรือให้ความหมายว่าโง่ ยากจนกรรมกรทำงานหนัก จะเห็นได้ว่า บริบทเงื่อนไขที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลไม่พึงพอใจในรูปลักษณะของตนเอง แฝงฝังไปด้วยมโนทัศน์ว่าด้วยช่วงชั้นทางสังคม และทัศนคติที่มีต่อความแตกต่างทางชาติพันธุ์ที่เชื่อมโยงไปสู่ภูมิลำเนาแต่กำเนิดของบุคคล

“อย่างภูมิลำเนาผมเกิดที่อุบลเป็นคนอีสานไง คือคนอีสานจะมีกรามที่หน้า และดั้งจะแบน ก็จะเป็นแบบนี้ ซึ่งเป็นจุดที่ทำให้เรารู้สึกอยากจะทำรูปลักษณ์หน้าแบบนี้หน้าตาไม่ดี เพราะเราเห็นคนอื่นที่หน้าตาดีที่สังคมนิยม จะไม่มีกราม จมูกจะโด่ง” (แฉล้ม)

นอกจากนี้การที่ผู้ให้ข้อมูลต้องย้ายเข้าไปอยู่ในสภาพแวดล้อมใหม่สังคมใหม่ ทำให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดการ รับรู้ว่ารูปลักษณ์ของตนเองนั้นแตกต่างจากคนทั่วไปในสังคม โดยพบว่าความแตกต่างของตนเองเป็นสิ่งที่ตรงข้ามกับ ค่านิยมความงามที่สังคมใหม่ให้การยอมรับ ผู้ให้ข้อมูลจึงเกิดความรู้สึกที่ตนเองไม่ได้รับความสนใจและการชื่นชม จากคนในสังคมเช่นเคย นำมาสู่การรับรู้ต่อรูปลักษณะของตนเองเปลี่ยนแปลงเป็นไม่มีความงาม การรับรู้ดังกล่าวแสดง

ให้เห็นถึงการยอมรับค่านิยมความงามของสังคมใหม่กำหนดเข้ามาเป็นบรรทัดฐานความงามของตน โดยแทนที่ค่านิยมความงามจากสังคมเดิมที่ตนเองเคยอยู่ เพราะทุกๆสังคมจะมีแนวความคิด ทักษะคติ ความเชื่อในการกำหนดมาตรฐานค่านิยมของแต่ละสังคมแตกต่างกันออกไป กล่าวคือการเปลี่ยนแปลงทางที่อยู่ในสังคม เป็นแรงผลักดันให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดการรับรู้ว่ารูปลักษณ์ตนเองยังไม่มี ความงาม โดยสามารถอธิบายอ้างอิงจากแนวคิดเรื่องอัตถิภาวะ ของไฮเดกเกอร์ในเรื่องของ ภาวะการเป็นอยู่ (being) ตามลักษณะของการถูกจำกัด (Forfeiture) กล่าวว่าคุณคนไม่สามารถมีอิสรภาพของตนได้อย่างแท้จริง มักจะต้องดำเนินชีวิตไปตามกระแสของสังคมรอบข้างหรือตามคนอื่นอยู่เสมอ (Heidegger. 1962) เนื่องจากความเชื่อเกี่ยวกับความงามในแต่ละพื้นที่จะมีรูปแบบที่สอดคล้องรับเป็นไปตามค่านิยมของสังคมนั้นๆ ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นเบื้องลึกเบื้องหลังของการวนเวียนอยู่ในการพัฒนาความงามที่ซ่อนตัวอยู่ที่อำนาจ (Power) การครอบงำ (Dominance) อุดมการณ์ (Ideology) ความไม่เท่าเทียมกัน (Hegemony) ชนชั้นทางสังคม (Class) ที่แตกต่างกันไปแต่ละบริบทสังคม

“ที่นี้เข้ามาหลายใช้ใหม่ สังคมมอกรุงเทพคือมัน เปลี่ยนจากมอปลายที่ว่าเป็นบ้านๆ ธรรมดาไม่หวือหวาโดยสิ้นเชิงอะ เออพอเสร็จจับเราก็เห็นว่าทุกคนทำไม่มันสวยเราจากไม่ได้อะไรเริ่มมองลว่าหน้าตาเราไม่สวยละ เขาขานหน้าเรียวยาวเล็กเรานั้นไม่ใช่ในสังคมใหม่แบบไม่มีใครรู้จักเรา” (พรรณราย)

ถ้าอธิบายตามแนวคิดอัตถิภาวนิยม (Existentialism) บริบทเงื่อนไขดังกล่าวข้างต้น เป็นการวิเคราะห์พิจารณาถึงพื้นที่ในช่วงสถานการณ์ต่างๆ ที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลมีความรู้สึกต่อตนเองแตกต่างกันในพื้นที่ที่แตกต่างกัน (Live space/Spatiality) โดยทำความเข้าใจเกี่ยวกับพื้นที่ที่เชื่อมโยงกับสถานะที่ผู้ให้ข้อมูลประสบในลักษณะที่สัมพันธ์กับสิ่งที่คิดและรู้สึก (Van Manen. 1990) กล่าวคือ การที่ผู้ให้ข้อมูลต้องเปลี่ยนแปลงพื้นที่ที่อยู่อาศัยทำให้ผู้ให้ข้อมูลมีความรู้สึกต่อรูปลักษณ์ตนเองไม่เหมือนเดิม จากเดิมในพื้นที่ต่างจังหวัดผู้ให้ข้อมูลเคยรับรู้รูปลักษณ์ของตนเองเป็นปกติ แต่เมื่อย้ายพื้นที่มาอยู่ในเมืองการรับรู้ต่อรูปลักษณ์ของตนเองมีการเปลี่ยนแปลงไปไม่ปกติ กลายเป็นคนที่มีรูปลักษณ์อัปลักษณ์เพราะผู้ให้ข้อมูลมองว่ารูปลักษณ์ของตนเองแสดงออกถึงสถานะของความเป็นสมาชิกคนต่างจังหวัดซึ่งแตกต่างจากรูปลักษณ์ที่มีความงามตามอุดมคติของคนในเมือง

การแข่งขันในอาชีพเกี่ยวกับความงาม

ลักษณะอาชีพการทำงานที่เกี่ยวข้องกับความงามยังเป็นบริบทเงื่อนไขอย่างหนึ่ง ที่นำมาสู่การเปรียบเทียบรูปลักษณ์ เนื่องจากการทำงานในอาชีพ เช่น ดารา พิธีกร พิธีกร ซึ่งเป็นการทำงานในอาชีพดังกล่าวมีความแข่งขันกันสูงในเรื่องของความงาม ผู้ให้ข้อมูลจึงมักจะเปรียบเทียบรูปลักษณ์ตนเองกับเพื่อนร่วมงานเพื่อประเมินรูปลักษณ์ของตนให้มีความงามโดดเด่น และไม่สามารถยอมรับได้หากรับรู้ว่าเป็นร่วมงานที่มีรูปลักษณ์ที่มีความงามมากกว่าตน แสดงให้เห็นว่า ผู้ที่ทำงานอยู่ในอาชีพดังกล่าวจึงรู้สึกว่าการมีรูปลักษณ์งดงามเป็นสิ่งที่จำเป็นต้องดูแลรักษาหรือต้องจัดการให้มีความงามอยู่เสมอ นอกเหนือไปจากนั้นก็เพื่อโอกาสในการสร้างรายได้

“คือ เออตตอนนี่รู้สึกเหมือนมีโทนกก้ามออกกล้องก็มีโทนกก้าม แล้วเป็นคนเหมือนว่ามันจะโอเคแล้วแต่มันติดอยู่อะ แต่พอ พอออกกล้องออกทีวีหรืออะไรก็ตาม พอไปยืนเทียบกับคนอื่นการมีโทนกก้ามเป็นอุปสรรค มากกับการแต่งหน้าเราคิดไปเองเออ เรารู้ตัวเอง ว่าโทนกกะ เราไม่มันหน้าแบบนี้ คือเรารู้ได้ว่ารูปเราถ่ายมาหรืออะไรก็ตามเราอาจจะไปเปรียบเทียบกับหน้าคนไม่มีโทนกก้าม โอเค เขาไม่มีโทนกก้าม หน้าคนที่ไม่มีโทนกก้ามมันดูสมูต มันดูอะไรอย่างงี้ก็เราขายหน้าตานะ” (เฟริคพริง)

แสดงให้เห็นว่าการมีรูปลักษณ์ที่ตรงตามเป็นรูปแบบหนึ่งของทุนทางกายภาพที่สามารถเปลี่ยนรูปลักษณ์ให้กลายเป็นรายได้มหาศาลให้กับตัวเองดังคำพังเพยที่ว่า “นารีมีรูปเป็นทรัพย์” หรืออาจจะกล่าวได้ว่าความงามเป็นสิ่งที่ขายได้โดยสามารถใช้ในการประกอบอาชีพ เนื่องจากการมีรูปลักษณ์ที่ตรงตามจะกระตุ้นให้เกิดความสนใจสร้างความรู้สึกเชิงบวก ทำให้มีความโดดเด่น สังคมจึงมักจะให้การยกย่อง ในกลไกทางสังคมใครก็ตามที่ได้รับการยกย่องสรรเสริญ ย่อมมีโอกาสได้รับอภิสิทธิ์พิเศษ จึงปฏิเสธไม่ได้ว่าความงาม เป็นแต้มต่อของชีวิตที่จะสามารถใช้เป็นใบเบิกทางสู่โอกาส โดยเฉพาะโอกาสในการทำงานที่ใช้รูปลักษณ์เป็นจุดขายหรือเป็นองค์ประกอบส่วนหนึ่งของงาน เช่น นักแสดง นางแบบ พนักงานขายสินค้า ดังนั้นการมีรูปลักษณ์ที่ตรงตาม จึงทำให้ผู้ให้ข้อมูลหลายคนมักจะคาดหวังถึงโอกาสในการทำงานด้วยเช่นกัน

“ก็เหมือนกับว่าคนสวยคนดูดี ทำอะไรก็เหมือน จะดูดีไปหมดดูเข้าตาผู้ใหญ่ดูเขาตาเพื่อนร่วมงานไปที่ไหนก็แบกก็มีคนอยากเข้าไปคุยเข้าไปมีปฏิสัมพันธ์ด้วย ซึ่งต่างจากคนอีกกลุ่มที่ไม่ได้ดูดีเท่าเนี่ย” (เจริต)

“มันก็มีผลในการเวลาคนเขาตัดสินใจเรื่องงานเวลาเขาจะเลือกระหว่างคนสวยกับคนไม่สวยเขาก็เลือกคนสวย เพราะคนสวยฟรีเซนต์ได้มากกว่า เพราะปกติคนสวยนี้แทบไม่ต้องฟรีเซนต์อะไรเลย พูดไม่กี่คำเขาก็เออออดั่งมีมนต์สะกดอะไรอย่างงี้มากกว่า (หัวเราะ) ถ้าไม่สวยเก่งแค่ไหนพูดให้ตายก็ปิดการขายไม่ได้” (พีโล)

และการได้มีปฏิสัมพันธ์ใกล้ชิดกับบุคคลส่วนใหญ่ที่ให้ความสำคัญเกี่ยวกับรูปร่างหน้าตา จึงทำให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดการเรียนรู้นผ่านการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ความเชื่อมุมมองเกี่ยวกับความงาม ประกอบกับการที่ผู้ให้ข้อมูลได้เห็นเพื่อนร่วมงานประสบความสำเร็จในการทำงาน โดยเชื่อมโยงมาจากรูปลักษณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปภายหลังจากการพัฒนาความงาม ทำให้ผู้ให้ข้อมูลมีการซึมซับรับเอาแนวคิดมุมมองและความเชื่อนั้นมาเป็นมาตรฐานความงามของตนและนำเพื่อนร่วมงานที่ประสบความสำเร็จมาเป็นต้นแบบในการพัฒนาความงาม ดังนั้นการมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมจึงเป็นอีกบริเณ่หนึ่งที่สำคัญที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลคาดหวังว่าการมีรูปลักษณ์ที่ดีจะช่วยให้ตนเองมีความเจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงาน

“จบแล้วก็ทำงานสปา ใ้กับโรงแรมก็ต้องใช้ความสวยความงามแขกมาสปาเขาก็จะมาเราต้องแต่งตัวสวยๆเนอะ ใ้กับทางโรงแรม ตอนนั้นเราเริ่มเอ๊ะ มีคนที่ทำงานไปทำอะไรมา เออ เขาไปคัดสรรความงามเขาเปลี่ยนเขาสวยขึ้นเรา ก็สนใจอยากไปทำอะไรเนอะ พอทำเสร็จงานเขาก็ดีขึ้น แบบงะงานใช้หน้าตาคนก็ชอบคนสวยเปล่าเวลาแนะนำพูดคุย” (พีโล)

“ตอนแรกๆก็ อย่างที่บอกไม่ได้รู้สึกว่ามันดีเท่าไร แต่พอคนอื่นทำ พอมันเริ่มมีกระแส คนอื่นทำอะ เรากลายเป็นเหมือนแบบว่าคนอื่นหรือเปล่าวะ มันก็เลยมีผลต่อการทำงานของเราก็ทำไปเถอะนั่นแหละเป็นเหตุผลการทำของเรา นั่นคือก้าวแรกของการทำกิจกรรมความงามคือทำจุก” (เพริศพริ่ง)

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า การแสวงหาตัวตนอ้างอิงเพื่อยืนยันหรือพัฒนาตนให้เป็นแบบนั้น เป็นการแสดงให้เห็นว่าผู้ให้ข้อมูลไม่สามารถสร้างความภาคภูมิใจหรือความพึงพอใจได้ด้วยรูปลักษณ์ที่ตนเองมีอยู่เพราะ พวกเขาจะคิดว่าเป็นสิ่งที่ไม่ใช่ ด้วยไม่มั่นใจในรูปลักษณ์ของตนเองเป็นทุนเดิม ทำให้ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่จะพยายามมองออกไปนอกตัว และแสวงหารูปลักษณ์ที่มีความงามตามแนวคิดความเชื่ออื่นๆ หรือรูปลักษณ์ที่สังคมส่วนใหญ่ให้การยอมรับนำมาเปรียบเทียบกับรูปลักษณ์ตนเอง เพื่อให้ตนเองรับรู้และเรียนรู้เกี่ยวกับรูปลักษณ์ของตนแต่จากการศึกษาพบว่ายังมีการเปรียบเทียบ ยิ่งทำให้มีการรับรู้ต่อรูปลักษณ์ตนเองในลักษณะที่แย่ง เกิดเป็นความคิดวนกับรูปลักษณ์ของตนเองมากขึ้น จนกลายเป็นมองรูปลักษณ์ตนเองแง่ลบเกิดความไม่มั่นใจในรูปลักษณ์ตามมา เพราะรูปลักษณ์เป็นการรับรู้ที่เกิดขึ้นจากสององค์ประกอบรวมกันคือการรับรู้ทางรูปธรรมที่เห็นได้ด้วยตาเปล่า รวมทั้งการรับรู้นามธรรม เช่น ความเชื่อ ทศนคติ บุคลิกภาพ ทำให้เกิดการรับรู้ต่อรูปลักษณ์ของตน ฉะนั้นการที่ผู้ให้ข้อมูลเชื่อว่ารูปลักษณ์ตนเองไม่งดงาม จะมีผลต่อการมองเห็นรูปลักษณ์ตนเองไม่มีความงามตามมา จึงมีความต้องการที่จะมีรูปลักษณ์แบบกลุ่มหรือบุคคลที่ตนเองนำมาอ้างอิง ทำให้มองรูปลักษณ์ตนเองด้อยกว่ามาตรฐานหรือด้อยกว่าผู้อื่นอยู่เสมอ

การให้ความหมายงาม : รูปลักษณ์ที่เท่าเทียมคนอื่น

การให้ความหมายของความงาม ในมุมมองดังกล่าว สะท้อนถึงการไม่ต้องยอมรับข้อเท็จจริงของรูปลักษณ์แต่กำเนิดที่ไม่สามารถกำหนดได้ ให้กลายเป็นวัตถุสิ่งของที่สามารจรักษา ดูแลและปรับปรุงได้เท่าเทียมกับคนอื่น เป็นการประทับตราและควบคุมให้เกิดการรับรู้และมีจิตสำนึกร่วมกัน (collective consciousness) ในการสร้างความหมายและตีความว่าความงามเป็นสิ่งที่ทุกคนพึงมีอย่างเท่าเทียม ความงามอาจไม่จัดเป็นสิ่งสำคัญในการดำรงชีวิตของมนุษย์ แต่ก็ไม่มีใครปฏิเสธได้ว่าความงามเป็นสิ่งที่สามารถเสริมสร้างความสุขในชีวิตตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ซึ่งมนุษย์ทุกคนมีธรรมชาติของความรักตนเอง ต้องการให้ตนเองได้รับโอกาสและการยอมรับจากบุคคลอื่น (อัศรี จารุโกศล, 2553) สอดคล้องกับหลักการสำคัญของทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์ (Maslow, 1954) เชื่อว่า มนุษย์ทุกคนมีความต้องการโดยที่ความต้องการจะเป็นตัวกระตุ้นให้มนุษย์แสดงพฤติกรรมเพื่อไปสู่ความต้องการนั้น ความต้องการความสวยงามก็เป็นขั้นหนึ่งในความต้องการของมนุษย์ทุกคน โดยมนุษย์ทุกคนมีความต้องการให้ตนเองดูดี หล่อสวย รูปร่างดี เป็นปกติทุกคนซึ่งเรียกว่าความต้องการด้านสุนทรีย์ (Aesthetic Needs) ดังนั้นจึงทำให้ผู้ให้ข้อมูลมีการให้ความหมายความงามว่าเป็นเรื่องปกติวิสัย สร้างความรู้สึกยินยอมพร้อมใจที่จะปฏิบัติตามโดยไม่มีการต่อต้านเพื่อที่จะดูแลรักษาความงามให้เท่าเทียมคนอื่น

การให้ความหมายคัลยกรรมความงาม : สร้างความงามที่เท่าเทียม

“ไถ่ถามเพราะชนคนงามเพราะแต่ง” เป็นคำสุภาษิตคำพังเพยไทยที่ทุกคนในสังคมไทยได้ยินและได้ฟังกันเป็นนัยอย่างดีจนเป็นกลายส่วนหนึ่งในวิถีชีวิตประจำวันสำหรับคนไทยไปแล้วจากสุภาษิตคำพังเพยดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงการรับรู้ในแง่มุมมองของการมีสิทธิที่จะดูดีสวยงามได้ถ้ารู้จักเสริมเติมแต่งสะท้อนให้เห็นว่าความงามเป็นสิ่งที่จัดการได้หรือสร้างได้ ไม่ใช่สิ่งที่ถูกสร้างให้เสร็จตั้งแต่กำเนิดอีกต่อไป ผู้ให้ข้อมูลหลายคนมีการรับรู้ดังกล่าวจึงแสดงออกโดยการพยายามที่จะจัดการความงามของตน ส่วนใหญ่แล้วจะเริ่มจากการจัดการกับความงามแบบดั้งเดิมด้วยตนเองก่อนเป็นอันดับแรก ซึ่งเป็นวิถีจัดการที่สามารถแทรกอยู่ในชีวิตประจำวันทุกวันได้แต่ทว่าเมื่อยุคสมัยเปลี่ยนไปความก้าวหน้าทางด้านการแพทย์เพิ่มมากขึ้นการจัดการความงามมีความหลากหลายมากขึ้น การทำคัลยกรรมความงามจึงได้เข้ามาเป็นมิติใหม่ในการจัดการความงามให้ทุกคนสามารถมีความงามได้อย่างเท่าเทียมอย่างชัดเจนมากกว่า เนื่องจากรับรู้ว่าการทำคัลยกรรมความงามเป็นการเปิดโอกาสให้ตนเองได้มีความงามเหมือนคนอื่น การรับรู้ดังกล่าวเกิดจากการเรียนรู้ผ่านการสังเกตบริบทแวดล้อมรอบๆตัวไม่ว่าจะเป็นเพื่อนหรือคนใกล้ตัว นำมาสู่การเปรียบเทียบกับบุคลิกของตนเองจนกลายเป็นความกังวลกลัวว่าตนเองจะถูกสังคมจัดวางไว้ในตำแหน่งของผู้ที่มีหน้าตาเป็นรองหากไม่ได้ทำคัลยกรรมความงาม นั่นอาจทำให้มองเห็นได้ว่าผู้ให้ข้อมูลมีการรับรู้ต่อคัลยกรรมความงามในมุมมองของสิ่งที่ช่วยยกระดับความงามหรือพัฒนาความงามให้ทุกคนมีสิทธิที่จะมีความงามอย่างเท่าเทียม

“เคยได้ยินคำกล่าวที่ว่าไถ่ถามเพราะชนคนงามเพราะแต่งมาครับ ใครๆที่อยากจะมีความงามก็ต้องแต่ง เกิดมาหน้าตาแบบไหนสมัยนี้ไม่ต้องสนใจแล้วครับมีเงินทำคัลยกรรมความงามอย่างเดียวจะเอาหล่อดูดีแค่ไหน แบบไหนก็ได้เดี๋ยวนี้มันทำให้เหมือนกันได้” (เจริญ)

“เราเจอโลกมากขึ้น โลกสอนให้ว่าต้องแบบนี้ถึงเท่าเทียมกับพวกเขา เราก็ต้องทำเปล่าจะหยุดให้โลกวิ่งออกจากตัวแล้วเราก็ประหลาดคัลยกรรมความงามมันเป็นโอกาสที่คนทุกคนมีสิทธิมีความงามเท่าเทียมกัน” (พิไล)

“รู้สึกว่ามันยังสวยไม่พอสำหรับยุคสมัยนี้ คือ ถ้าเอาตรงๆนะคะ ถ้าเมื่อก่อนไม่มีการทำคัลยกรรมเนี่ย แล้วเราไม่ได้ชี้เหร่ ถ้าเราเทียบคนที่ไม่ได้ทำทั่วไปเราก็มองว่าเราไม่ได้ชี้เหร่เพราะไม่ใช่คนที่หน้าตาแบบไหนหนักแน่นๆ หน้าเหมือนดาราดอก ไม่ได้เป็นอย่างนั้นนะ หน้าตาเราถือว่าโอเค เพียงแต่ว่าสมัยนี้มีการทำคัลยกรรมและเพื่อน ๆ ใครๆ ก็ทำกัน อะแล้วเขาสวยกลายเป็นสวยมากแล้วเราไม่ได้ทำ ไปเปรียบเทียบกับเขาอะ มันเป็นเรื่องนะ มันไม่ได้ (เสียงสูง) ผู้หญิงมันไม่ได้เรื่องนี้” (พิลาส)

จากการศึกษาจะเห็นได้ว่า ผู้ให้ข้อมูลที่มีการรับรู้ว่าบุคลิกแต่กำเนิดของบุคคลไม่ได้มีความเท่าเทียมแต่การทำคัลยกรรมความงามได้ก้าวเข้ามาเป็นตัวช่วยในอีกรูปแบบหนึ่ง ในการปรับแต่งให้ทุกคนไม่ว่าจะเป็นเพศหญิงหรือเพศชายได้มีความงามอย่างเท่าเทียม เป็นการแสดงให้เห็นการใช้อำนาจความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์การแพทย์มาเปลี่ยนแปลงร่างกายให้เป็นไปตามที่ต้องการ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงศักยภาพของมนุษย์ที่สามารถเอาชนะ ควบคุมหรือเปลี่ยนแปลงธรรมชาติได้ บุคลิกหนึ่งจึงไม่จำเป็นต้องคงรูปตามธรรมชาติอีกต่อไป ทำให้การทำคัลยกรรมความงามได้เข้ามากำหนดทิศทางรูปแบบความงามตามบริบทสังคมและสร้างทัศนคติของผู้ให้ข้อมูลที่มีต่อการทำคัลยกรรมความงามให้เป็นไปในทางบวก ซึ่งส่งเสริมให้เกิดการทำคัลยกรรมความงามตามมา

1.6. ภาวะการเป็นอยู่ (being) : คิดไม่ตกกลัวๆกลัวๆ

เมื่อก้าวถึงการพัฒนาความงามด้วยการทำศัลยกรรมความงาม ผู้ให้ข้อมูลส่วนมากมักจะลังเลใจ ที่จะพัฒนาความงามด้วยวิธีการดังกล่าว เป็นภาวะที่เหมือนถูกรอรับทางความคิดว่ารูปลักษณ์ของตนเองต้องได้รับแก้ไข รูปลักษณ์ตนเอง จนเกิดเป็นความกระวนกระวายใจ หงุดหงิด และซึ่งนำหน้าระหว่างการทำและไม่ทำศัลยกรรมความงาม ซึ่งมักจะแสดงออกโดยการเฝ้าคิดถึงการทำศัลยกรรมความงามแต่ยังไม่กล้าที่จะตัดสินใจทำศัลยกรรมความงาม โดยเลือกที่จะใช้เวลาในการตัดสินใจโดยการพิจารณาผลดีกับผลเสียตามการรับรู้ที่มีมาแต่ในอดีต ประกอบกับเป็นช่วงใช้เวลาในการเตรียมความพร้อม ทางด้านเวลา ทุนทรัพย์ ถึงแม้ผู้ให้ข้อมูลจะยังไม่สามารถตัดสินใจได้ แต่ทว่าความต้องการที่จะทำศัลยกรรมความงามก็ยังคงวิ่งวนเวียนอยู่ในความคิดตลอดเวลา ซึ่งอาจจะส่งผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตประจำวันทำให้สูญเสียสมาธิในการทำกิจกรรมต่างๆ ในชีวิต

“ไม่นานนี่คือคิดวางแผน มาเนี่ยเป็นปีละ คือคิดว่ามันต้องทำแน่ๆ อย่างที่บอกกลัวๆกลัวๆอยู่เพราะไม่รู้จะเป็นยังไงมันแบบอยู่ในหัวตลอดมันกลัวเจ็บกลัวปวด คิดภาพแล้วเราจะเป็นอย่างยิ่งใจเล็ดไหลไอล้ย มันเลยไม่กล้ามันเรื่องใหญ่ ใครจะอยากให้เห็นเองเจ็บปวดคิดสระตะว่าทำดีไหม” (พิลาส)

“คนที่มันรู้สึกว่ามันอยากทำ มันจะเปรยไปตลอดเวลา บางทีเราไม่รู้ตัว ไอล้ยอยากตัดปากกะ อยากทำตาเว มันพูดตลอดเวลามันพูดกับคนรอบข้างตลอดเวลาที่เราสามารถพูดกับเขาได้นะ แต่ก็กลัวว่าจะเจ็บจะเป็นใจจะตัดสินใจทำไมทำมันอีกเรื่องหนึ่ง มันเป็นเรื่องปกติของคน คือกลัวจะทำพูดอยู่นั้นแหละจนคนบอกว่า จน... อยากทำก็ทำเถอะ เพราะถ้าไม่ทำวันนี้ ก็ต้องกลับมางั่งพูดอยู่ดีว่า เอ้ยทำไมวันนั้นฉันไม่ทำ มันแบบนั้น” (เพริศพริ่ง)

ความรู้ความเชื่อเดิมเกี่ยวกับการทำศัลยกรรมความงาม

จากการได้รับข้อมูลการทำศัลยกรรมความงามผ่านประสบการณ์ของผู้อื่น ซึ่งมักจะเป็นการรับรู้โดยอ้อมที่ได้จากการสังเกต หรือการได้รับฟังการถ่ายทอดบอกเล่าประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงามจากปากของบุคคลใกล้ชิดเช่นเพื่อน หรือญาติพี่น้อง ดังเช่น การเปรียบเทียบการทำศัลยกรรมความงามว่าเหมือนโดนรถสิบล้อทับ การเสียเลือดเสียเนื้อ ซึ่งจะเห็นได้ว่าข้อมูลที่ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ได้รับมักเป็นไปในแง่ลบของความเจ็บปวดทรมาน ทำให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดการรับรู้ต่อการทำศัลยกรรมความงามที่เป็นไปในลักษณะที่ได้รับการถ่ายทอด ประกอบกับการที่ผู้ให้ข้อมูลไม่เคยผ่านประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงามมาก่อน อาจทำให้ผู้ให้ข้อมูลมีการนำข้อมูลที่รับรู้ดังกล่าว มาสร้างให้เกิดจินตนาการด้านลบที่เกินจริง โดยที่ตนเองก็ไม่มีความรู้เพียงพอที่จะไปจัดการกับความรู้สึกเจ็บปวดทุกข์ทรมานนั้น ซึ่งทำให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดความวิตกกังวลและหวาดกลัวต่อการทำศัลยกรรมความงาม จนไปมีผลต่อการใช้ระยะเวลาในการหาข้อมูลเพื่อจะตัดสินใจในการทำศัลยกรรมความงามในเวลาต่อ ซึ่งเป็นไปตามกลไกธรรมชาติของมนุษย์ที่มีการรักตัวเองและต้องการปกป้องตนเองให้พ้นจากความเจ็บปวดทรมาน ซึ่งสอดคล้องกับการให้ความหมายความงามในมุมมองของการต้องแลกมาด้วยความเจ็บปวด

“อย่างทีบอกที่เรากลัวมากเพราะเราไม่รู้ว่าการทำศัลยกรรมมันจะบวมมากแค่ไหนเพราะเราไม่เคยทำ แต่บางคนก็เจ็บมากเจ็บเหมือนรถสิบล้อทับ เรา รู้สึกว่าทำไมมันดูหน้ากลัวจังเลยไม่กล้าจะกังวล” (พิลาส)

“เออและที่บ้านหน้าเป็นพบบาลเวลาเขาอยู่เวรอุบัติเหตุ ห้องผ่าตัดเขาจะเล่าว่า อะไรแบบที่เป็นเลือดนะโน่นนั่นนี่ อะไรที่เราก็คงไม่กล้า เออทำใจอยู่นานมากกว่าจะไป เราก็คงเลยดูรีวิวจนคิดว่าตัดสินใจจะไปทำ” (พรรณราย)

การให้ความหมายความงาม : สิ่งที่ต้องแลกมาด้วยความเจ็บปวด

ความงามไม่ใช่สิ่งที่มีมาแต่ชาติปางก่อนอีกต่อไป สามารถสร้างได้จัดการและปรับปรุงได้ ซึ่งการจัดการความงามเป็นวิธีการที่มนุษย์คิดค้นขึ้นเพื่อพัฒนาความงามรูปลักษณ์แต่กำเนิดของตน เป็นการการสร้างธรรมชาติเทียมด้วยอุปกรณ์ทางวิทยาศาสตร์เข้าไปฝังอยู่ในร่างกายที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างตัวตนแบบธรรมชาติดั้งเดิมไปเป็นตัวตนที่มีความหมายของความก้าวหน้าแฟชั่นความทันสมัยและร่างกายที่เกินความจริงได้แก่ร่างกายพลาสติก (plastic body) ที่สามารถนำเข้าไปหลอมจัดรูปร่างไปตามความต้องการด้วยการมอบอำนาจให้แพทย์เป็นผู้จัดการตกแต่งและดัดแปลงร่างกายซึ่งนำสู่ความเจ็บปวด ซึ่งจากการศึกษาพบว่า ความเจ็บปวดทางกายที่เกิดขึ้นจากการพัฒนาความงามเป็นสิ่งที่ยอมรับได้มากกว่าปล่อยให้ตัวเองเจ็บปวด (suffer) ทางจิตใจกับการมีรูปลักษณ์ที่ไม่ตรงตามอุดมคติ ซึ่งจากการศึกษาพบว่าผู้ที่ทำศัลยกรรมความงามยอมรับว่าตนเองเจ็บปวดจากการทำศัลยกรรมความงามแต่ผลลัพธ์ของการทำศัลยกรรมความงาม ทำให้ตนเองรู้สึกว่าได้ตัดสินใจเพราะภายหลังการทำศัลยกรรมความงามชีวิตของตนเองมีการเปลี่ยนแปลงดีขึ้นคือมีความมั่นใจมากขึ้นและบุคลิกที่ดีขึ้นคนรอบข้างให้ความสนใจและทำให้ตัวเองมีความสุข จึงไม่น่าแปลกใจที่ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่จะยินยอมเจ็บตัวด้วยการทำศัลยกรรมความงามเพื่อที่จะได้มาซึ่งความงามตามธรรมชาติที่ “ไม่ใช่ของจริง” แต่ “สังคมยอมรับ” (มัลลิกามัตโก. 2545)

“มันสวยเพราะมันเป็นสิ่งที่แปลกปลอมมันผิดธรรมชาติความผิดธรรมชาติมันต้องมีการทำ แบบทำในการตัดแต่งเปลี่ยนแปลงเอาตรงนั้นออกตรงนี้ออกอะไรแบบนี้ แต่ก็คิดว่าเรามองว่าเราไม่สวยละนั่นเจ็บกว่ากลัว กลัวเจ็บ กลัวแบบเขี่ยบอกตัวเองไม่เอาดีกว่า คนส่วนใหญ่ก็เป็นเจ็บ หน้าบวมกลับมา” (เพริศพริ้ง)

“กลัวเจ็บกลัวแผลเป็นยิ่งเราดูแลของเราดี แล้วทำแล้วเป็นแผลยิ่งแยกว่าเดิมเราก็ไม่ไหวนะ กลัวเจ็บกังวลมันเหมือนกับร่างกายเราก่อนยังไม่ได้ทำและทำ มันจะเป็นในนะคือคิดไปต่างๆนานาก็กลัว ไม่สวยกลัวแบบไม่ได้อย่างที่ตั้งใจหรือแบบหมอมจะทำถูกใจไหม โอเคคุยกันแล้วจะทำได้ไหมอีกใจก็อยากทำเพราะเรื่องโดนทิ้ง” (พิไล)

สืบเนื่องเชื่อมโยงมาสู่การให้ความหมายของการทำศัลยกรรมความงามทั้งในแง่บวกและในแง่ลบ แสดงถึงการรับรู้ที่มีต่อการทำศัลยกรรมความงามว่ามีได้มีเฉพาะด้านที่เสริมแต่งความงามเพียงอย่างเดียวแต่การทำศัลยกรรมความงามนั้นสามารถจะก่อให้เกิดผลต่อกระทบต่อทั้งร่างกายและจิตใจได้ การรับรู้ดังกล่าวทำให้ผู้ให้ข้อมูลหลายคนยังไม่กล้าที่จะตัดสินใจทำศัลยกรรมความงาม ถึงแม้ว่าจะมีความต้องการความงามมากเพียงใดก็ตาม ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะธรรมชาติของมนุษย์ที่มีความรักในตัวเอง ต้องการที่จะปกป้องตัวเองให้พ้นจากอันตรายที่อาจจะเกิดขึ้น ประกอบกับการที่ผู้ให้ข้อมูลทำศัลยกรรมความงามบริเวณใบหน้าซึ่งเป็นพื้นที่ส่วนที่สำคัญที่ผู้คนทั่วไปสามารถมองเห็นได้ง่าย หากเกิดข้อผิดพลาดหรือมีความผิดปกติ จึงเป็นสิ่งที่จะทำให้ยอมรับได้ยาก โดยเฉพาะกับผู้ที่ให้ข้อมูลซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ให้คุณค่าของความงามเป็นสำคัญ

การให้ความหมายศัลยกรรมความงาม : สิ่งที่สร้างความเจ็บปวด

การให้ความหมายศัลยกรรมความงามในแง่มุมมองของการเจ็บปวดทรมาน แสดงให้เห็นถึงการรับรู้ต่อศัลยกรรมความงามในมุมมองแง่ลบ ถึงแม้จะยังไม่เคยมีผ่านประสบการณ์ในการทำศัลยกรรมความงามมาโดยตรงก็ตาม แต่ผู้ให้ข้อมูลสามารถเกิดการรับรู้เกี่ยวกับการทำศัลยกรรมความงามได้โดยผ่านการเทียบเคียงกับประสบการณ์

ตั้งเดิมและนำมาผสมผสานกับการจินตนาการของตน เนื่องจากประสบการณ์เดิมในอดีตที่ผ่านมาผู้ให้ข้อมูลบางคน ก็พอจะรับรู้ได้ว่าการทำคัลยกรรมความงามนั้นคือการผ่าตัดชนิดหนึ่ง ซึ่งไม่ต่างจากการผ่าตัดด้วยคมมีดอย่างอื่นที่จะนำไปสู่บาดแผล ดังที่ผู้ให้ข้อมูลบางคนเปรียบเทียบการทำคัลยกรรมความงามว่าเป็นการเชือด ซึ่งเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงการพัฒนาความงามผ่านคมมีด ที่ต้องมีการเสียเลือดเสียเนื้อ การเกิดบาดแผลและผิวหนังร่างกายมีการบอบช้ำจากการถูกกระทำรุนแรง นั้นเชื่อมโยงให้เห็นถึงการรับรู้ที่สื่อไปถึงความรู้สึกเจ็บปวดทุกข์ทรมานทั้งสิ้นนำไปสู่การให้ความหมายคัลยกรรมความงามในลักษณะดังกล่าว

“การผ่าการกรีด กลัวเจ็บกลัวแผลเป็นยิ่งเราดูแลของเรามาดี แล้วทำแล้วเป็นแผลยิ่งแยกว่าเดิมเราก็ไม่ไหวนะ กลัวเจ็บกังวลมันเหมือนกับร่างกายเราก่อนยังไม่ได้ทำและมาทำ มันจะเป็นไฉนนะคือคิดไปต่างๆ นานามันน่ากลัว” (พีไล)
 “คือเหมือนโรงเชือดอะ พุด่างๆไปรอทำจุก ก็นั่งรอเสิร์ฟปีบคนหนึ่งเดินเปะจุกออกมาคนต่อไปเดินเข้าไป มันอย่างนี้เลยนะ เฮ้ย คือมันน่ากลัว” (เสียงสูง)(เพริศพริ้ง)

การทำคัลยกรรมความงามเป็นการสร้างความงามที่ต้องแลกกับความเจ็บปวด ความเสี่ยงอันตรายต่อชีวิต สอดคล้องกับการให้ความหมายของการทำคัลยกรรมความงาม การรับรู้ถึงความเจ็บปวดนั้นได้สร้างความกลัว ความเครียดให้แก่ผู้ให้ข้อมูลเป็นอย่างมาก จนนำมาสู่พฤติกรรมการพยายามลดความรู้สึกดังกล่าวนั้นลง โดยการวางเงื่อนไขให้กับตัวเองเสียใหม่ที่ว่าความเจ็บที่เกิดขึ้น คือความสุขที่จะทำให้ตนเองมีรูปลักษณ์ที่งดงาม โดยพยายามเปลี่ยนมุมมองความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นให้เป็นไปในลักษณะที่เอื้ออำนวยประโยชน์ต่อความงามของตนเองแทนการใส่ใจครุ่นคิดถึงการทำคัลยกรรมความงามในแง่ลบ หรือในแง่มุมมองของความเจ็บปวดทรมานเป็นหลัก การสร้างจินตนาการจึงเป็นการสร้างกำลังใจให้กับตนเองเพื่อลดความรู้สึกหวาดกลัวหรือกังวลกับสถานะที่เป็นจนควบคุมไม่ได้ ซึ่งถือได้ว่าเป็นการจับคู่ความสัมพันธ์เสียใหม่จากความเจ็บปวดเชื่อมโยงกับความน่ากลัว เปลี่ยนไปเชื่อมโยงกับการจะมีรูปลักษณ์ที่งดงาม ซึ่งจะทำให้ตนเองมีความสุขในการทำคัลยกรรมความงาม ไปชมความรู้สึกกลัวส่งผลให้ผู้ให้ข้อมูลมีความกล้าที่จะทำคัลยกรรมความงาม

“หมายถึงว่า มันก็กลัวด้วยแต่ก็คิดว่าเดี๋ยวก็ออกมามันก็ดีเองละน่า แต่ก็ลุ้นนะว่ามันจะเป็นยังไง” (พีไล)
 “เมื่อก่อนนี่เห็นใคร ไปทำอะไรมา “อ้วยตาย” คือแบบเราก็อยากจะทำบางทีคือเรา มันเลยความเจ็บไปแล้ว ทุกครั้งที่เราเจ็บเราจะบอกตัวเองว่าฉันมีความสุข เพราะว่าฉันต้องสวยก่อนนอนเนี่ย ก่อนคุณหมอมองยาสลบแรกๆ คือก็กลัวก็ จะบอกว่า “ฉันสวย ฉันสวย” ท่องเอาไว้ ฉันสวยคนอื่นสวยได้ฉันก็สวยได้ท่องไว้” (พิลาส)

การรับรู้เกี่ยวกับการทำคัลยกรรมความงามทั้งด้านบวกและด้านลบจากการสังเกตประสบการณ์การทำคัลยกรรมความงามของผู้อื่นหรือผ่านจากการถ่ายทอดจากคำบอกเล่าของผู้อื่น ประกอบกับการที่ผู้ให้ข้อมูลต้องเผชิญกับความไม่รู้เนื่องจากไม่มีประสบการณ์ในการทำคัลยกรรมความงาม ทำให้ผู้ให้ข้อมูลหลายคน สับสน วิพากษ์และลังเลใจ หมกมุ่นครุ่นคิดถึงการทำคัลยกรรมความงาม โดยมีความรู้สึกกลัวปนไปกับความรู้สึกต้องการจะมีรูปลักษณ์ที่งดงาม ทำให้ผู้ให้ข้อมูลบางคนเกิดภาวะจิตใจไม่ปกติสุข ความรู้สึกดังกล่าวสร้างความกดดันส่งผลกระทบต่อสมดุลของชีวิต ผู้ให้ข้อมูลจึงต้องพยายามที่จะรักษาสมดุลในชีวิตให้กลับมาเหมือนเดิม โดยบางคน

เลือกที่จะใช้การสร้างจินตนาการด้านบวกที่มีต่อการทำัลยกรรมความงามให้มากกว่าด้านลบ ซึ่งเป็นการใช้กลไกทางจิตที่ต้านไม่ให้ตนเองเข้าสู่สภาวะของความกดดัน โดยการสร้างความเชื่อมั่นในการทำัลยกรรมความงาม เพื่อควบคุมความรู้สึกด้านลบที่บันทึกจิตใจของตนอันได้แก่ความกลัว ความวิตกกังวล

นำมาสู่การเผชิญชีวิตในช่วงนั้นคือผู้ให้ข้อมูลต้องมีการเตรียมตัวจัดการตารางชีวิต เป็นการเผชิญชีวิตที่แสดงให้เห็นถึงการเตรียมตัวในการทำัลยกรรมความงาม โดยมีการวางแผนและคาดการณ์ล่วงหน้าถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับตนเอง เนื่องจากการการทำัลยกรรมความงามคือการผ่าตัดอย่างหนึ่งที่มีผลต่อรูปลักษณ์เป็นอย่างมาก โดยเฉพาะเป็นการผ่าตัดทำัลยกรรมความงามบริเวณใบหน้าซึ่งเป็นตำแหน่งของอวัยวะที่สังเกตเห็นง่าย มีผลต่อการใช้ชีวิตประจำวันไม่ว่าจะเป็นการพักผ่อนนอนหลับ การรับประทานอาหาร การออกกำลังกายและการทำงานเป็นต้น ซึ่งผลกระทบดังกล่าวมิได้เกิดขึ้นเฉพาะตนเองเท่านั้นยัง ไปรบกวนและมีผลกระทบไปยังบุคคลแวดล้อมอีกด้วย

“คือแบบเราก็ดูวันที่ว่างที่สุดยาวๆ เพราะรู้ว่าต้องขมข้าแน่นอนไม่อยากให้ใครรู้ด้วยก็ต้องหาวันว่างยาวๆจะได้เก็บตัวได้ต้องวางแผน” (เจริต)

เนื่องจากการศึกษาหาข้อมูลก่อนการทำัลยกรรมความงามเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลบางคนรับรู้ถึงภายหลังการทำัลยกรรมความงามตนเองต้องเผชิญกับรูปลักษณ์ที่มีอาการบวม เขียวช้ำ อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้แต่จะเกิดขึ้นมากหรือน้อยก็แล้วแต่บุคคลซึ่งส่งผลกระทบต่อสูญเสียหน้าที่ของอวัยวะส่วนนั้น ทำให้ภายหลังการทำัลยกรรมความงามผู้ให้ข้อมูลจะไม่สามารถไปทำงานได้ ร่างกายต้องได้รับการพักผ่อน เพราะหากฝืนใช้งานอาจจะก่อให้เกิดผลเสียกับงานและกับรูปลักษณ์ของตนได้ในอนาคต ประกอบกับอาการที่เกิดขึ้นยังสามารถชี้ชัดได้ว่าการผ่านการทำัลยกรรมความงามมา ทำให้ผู้ให้ข้อมูลหลายคนจึงอาจไม่กล้าพบปะผู้คนกลัวว่าจะถูกตีตรา เนื่องจากมุมมองของสังคมที่มีต่อผู้ที่ทำัลยกรรมความงามตามการรับรู้ของผู้ให้ข้อมูลยังเป็นไปในลักษณะทางลบ จึงทำให้ผู้ให้ข้อมูลต้องมีการเตรียมตัววางแผนจัดการตารางชีวิตของตน โดยเฉพาะเรื่องของการทำงานการเรียนที่อาจจะได้รับผลกระทบตามมา การวางแผนจะทำให้ผู้ให้ข้อมูลสามารถเลือกช่วงเวลาที่ทำให้ตนเองเก็บตัวได้โดยที่ไม่ทำให้เกิดผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น

1.7. ภาวะการเป็นอยู่ (being) : เลือกสถานที่เข้าถึงง่ายใกล้บ้าน

สถานที่สำหรับแพทย์ัลยกรรมความงามใช้ในการทำัลยกรรมความงามเป็นพื้นที่ที่มีบรรยากาศไม่ต่างจากคลินิกหรือโรงพยาบาลในการรักษาโรคทั่วไป แต่อาจจะมีความสะดวก ความสวยงามมากกว่า เมื่อผู้ให้ข้อมูลเข้ามาจะถูกกระทำให้สมยอมปฏิบัติตามคำสั่งของแพทย์ ซึ่งไม่ต่างจากผู้ป่วยที่จะต้องถูกตรวจตา ชักประวัติเพื่อประเมินความต้องการและปัญหา จุดบันทึกและวินิจฉัยเปรียบเทียบกับใบหน้ามาตรฐานที่ต้องการหรืออยากให้เป็น โดยคำว่ามาตรฐานนั้นแสดงออกถึงสิ่งที่ปกติควรจะเป็น จากนั้นก็มีการกำหนดแนวทางการพัฒนาความงามร่วมกันระหว่างแพทย์และผู้ให้ข้อมูล แต่ส่วนใหญ่ผู้ให้ข้อมูลมักจะมอบอำนาจให้แพทย์เป็นคนจัดการ สถานที่แห่งนี้จึงเป็นเสมือนพื้นที่เฉพาะของแพทย์ที่ใช้อำนาจความรู้ทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ในการจัดการพัฒนาความงามได้อย่างเต็มที่ ดังนั้นผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่จะมองไม่เห็นความแตกต่างกันในเรื่องของสถานที่หรือพื้นที่ในการทำัลยกรรม

ความงามในการเป็นบริบทเงื่อนไข ที่ส่งผลไปถึงการได้รับความงามภายหลังการทำศัลยกรรมความงาม ทำให้ผู้ให้ข้อมูลเชื่อว่าสถานที่ไหนก็สามารถทำศัลยกรรมความงามได้เหมือนกัน ผู้ให้ข้อมูลจึงเลือกที่ความสะดวกสบาย เดินทางง่าย ใกล้บ้านเป็นหลัก

สถานที่ทำศัลยกรรมความงามมีน้อย

การอยู่ในภูมิภาคต่างจังหวัดเป็นบริบทเงื่อนไขหนึ่งที่ทำให้สถานที่ทำศัลยกรรมความงามมีจำนวนน้อย ดังนั้นตัวเลือกในเกี่ยวกับสถานที่ทำศัลยกรรมความงามมีไม่มากและดูจากภายนอกสถานที่ก็มีความเหมือนไม่แตกต่าง ผู้ให้ข้อมูลจึงเลือกสถานที่จากจำนวนคนเข้าออก โดยเชื่อว่าจำนวนคนจะสามารถบ่งบอกความนิยมและฝีมือของแพทย์ผู้ทำศัลยกรรมความงามในสถานที่นั้นๆได้เป็นอย่างดี ซึ่งจะทำให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดความไว้วางใจและเชื่อมั่นในสถานที่ทำศัลยกรรมความงามที่ตนเองเลือกมากขึ้น โดยที่ตนเองต้องมีความสะดวกสบายจึงเลือกจากระยะที่อยู่ใกล้บ้านประกอบด้วย

“คือในจังหวัดเชียงใหม่ช่วงห้าปีที่แล้วเนี่ย ต้องบอกว่ามีแค่ที่สองที่และก็มีมันอาจจะเป็นที่ที่ คนเข้าออกที่ที่ใกล้บ้านที่สุด ไม่ได้มองว่ามันต้องมีช้อยอะไรเยอะแยะ ผมมองว่าทุกที่ก็จะทำเหมือนกันหมดเพราะตอนนั้นผมคิดแค่นี้ครับ” (จตุญ)

หลงใหลไปกับโฆษณาชวนเชื่อ

บริบทเงื่อนไขอีกประการที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลเลือกที่สถานที่ใกล้บ้านในการทำศัลยกรรมความงาม ส่วนหนึ่งมาจากผู้ให้ข้อมูลสามารถเข้าถึงสื่อการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ของสถานที่ทำศัลยกรรมความงามนั้นได้ง่าย โดยจะเห็นได้ว่าผู้ที่ให้ข้อมูลได้เห็นเพียงการนำข้อมูลบริการเสริมความงามในรูปแบบต่างๆเช่นการเปรียบเทียบภาพถ่ายก่อนและหลังการทำศัลยกรรม ก็สร้างความสนใจให้ผู้ให้ข้อมูลเข้าไปทำศัลยกรรมความงามในสถานที่แห่งนั้น ทั้งที่มิได้ศึกษาหาข้อมูลในการทำศัลยกรรมความงามมาเป็นอย่างดี เพราะคิดว่าการทำศัลยกรรมความงามเป็นเรื่องง่ายที่ไหนก็คงไม่มีความแตกต่างกัน ฉะนั้นการโฆษณาประชาสัมพันธ์จึงเป็นบริบทเงื่อนไขให้ผู้ให้ข้อมูลเลือกทำศัลยกรรมความงามในสถานที่ใกล้บ้าน โดยไม่คิดที่จะหาข้อมูลเพิ่มเติมก่อนตัดสินใจ

“ตอนนั้นผมโดนล้อเลียนรู้สึก เป็นคนไม่เด่นในห้องเรียนอะไรอย่างเนี่ยละผมทำโดยที่ยังศึกษา ข้อมูลน้อยด้วยซ้ำ ผมเข้าไปโดยที่ ศึกษาข้อมูลมาว่าอ้อทำแล้วโด่ง สมัยก่อนจะไม่มี มาร์วิวนะชะภาพเวอะวะจะไม่มีเมื่อห้าปีที่แล้วไม่มีเวปตั้งโด่งไม่มีเวปอะไรมาให้ข้อมูลเราว่า มีแค่บิฟอ (before) ออฟเตอร์ (After) ที่คลินิกเขาพีเชนต์แค่นี้เราก็เลยมองว่าเขาทำยังไงก็เลยเข้าไปรอ รอมันทำให้ผมรู้สึกเหมือนกับว่าแค่ไปซื้ออาหารมากินสุดท้ายทำกลับบ้านมันเร็วมากอ้าวเริ่มระบบผมต้องมาดูแลผมก็สับสนว่าเราต้องเริ่มทำยังไงเออ” (จตุญ)

จะเห็นได้ว่าแนวทางในการเลือกสถานที่การทำศัลยกรรมความงาม ผู้ให้ข้อมูลมักจะเน้นบริบทเงื่อนไขของความสะดวกสบายใกล้บ้าน ซึ่งเป็นการโยนโย่ประสานกันที่กระตุ้นให้ผู้ให้ข้อมูลเข้าสู่การรับสื่อความหมายในการทำศัลยกรรมความงามซ้ำๆ ได้ง่าย โดยมีได้คำนึงถึงบริบทเงื่อนไขอื่นๆ เช่น การบริการ ความทันสมัย เทคนิค

การทำคัลยกรรมความงามของแพทย์คัลยกรรมความงามในสถานที่นั้น รวมไปถึงความสะอาดที่มีความสำคัญที่อาจทำให้เกิดอาการแทรกซ้อนภายหลังการทำคัลยกรรมความงามได้ง่าย ด้วยบริบทเงื่อนไขที่เป็นเช่นนี้สะท้อนถึงการขาดความรู้ข้อเท็จจริง และไม่มีศึกษาถึงข้อมูลก่อนตัดสินใจที่ดีเพียงพอ ส่วนหนึ่งแสดงให้เห็นถึงการเข้าถึงข้อมูลหรือข้อมูลเกี่ยวกับการทำคัลยกรรมความงามมีน้อยที่ได้รับการเปิดเผย ทำให้ผู้ให้ข้อมูลคิดว่าการทำคัลยกรรมความงามเป็นเรื่องง่ายแต่ละที่ไม่มีความแตกต่างกัน ผู้ให้ข้อมูลจึงมิได้คำนึงถึงบริบทเงื่อนไขอื่นนอกจากความสะดวกสบายใกล้บ้านเป็นหลัก

การให้ความหมายคัลยกรรมความงาม: ทำได้ง่ายที่ไหนก็เหมือนกัน

การรับรู้มุมมองการทำคัลยกรรมความงามในทางบวกซึ่งไม่ใช่ทุกด้าน อาจกล่าวได้ว่ามีความบิดเบี้ยวไปจากความเป็นจริง แสดงให้เห็นถึงการเข้าถึงข้อมูลการทำคัลยกรรมความงามที่ไม่เพียงพอ หรือข้อมูลที่ให้ศึกษามีน้อยเกินไป ทำให้ผู้ให้ข้อมูลบางคนไม่สามารถที่จะศึกษาหาข้อมูลในการทำคัลยกรรมความงามจากแหล่งอื่นได้ด้วยตนเอง จึงมักจะยอมรับข้อมูลการทำคัลยกรรมความงามผ่านสื่อโฆษณาทางด้านการตลาดจากวงการการทำคัลยกรรมความงามที่ส่วนใหญ่มักจะนำเสนอภาพของการทำคัลยกรรมความงามในแง่บวกและสร้างภาพให้การทำคัลยกรรมความงามดูเป็นเรื่องง่าย เหมือนการเลือกซื้ออาหารหรือการซื้อลิปสติกที่แสดงถึงการตอบสนองต่อความงามได้อย่างรวดเร็ว

“คือจะบอกว่าผมพลาดผมทำโดยที่ยังศึกษา ข้อมูลน้อยด้วยซ้ำ นะฮะทราบไม่ถึงเลยว่าการทำคัลยกรรมต้องมีการผ่าตัดต้องมีอะไรที่ยุ่งยากแต่วันนั้นมันเป็นจังหวะที่ผมไปซื้อถ้วยเตี้ยอะ ชัมมอเตอร์ไซส์ไปซื้อของมันพลาดแค่นั้นเอง ผมเข้าไปโดยที่ ศึกษาข้อมูลมาว่าอ้อทำแล้วโคง สมัยก่อนจะไม่มี มาร์วิวนะฮะภาพอะอะอะอะไม่มีเมื่อทำที่แล้วไม่มีเว็บดิงโคงไม่มีเว็บอะไรมาให้ข้อมูลเราว่า ฉันต้องพักฟื้นห้าวันสิบลวัน มีแคบิฟอร์ (before) อาฟเตอร์ (After) ที่คลินิกเขาบอกแค่นี้เราก็เลยมองว่าเขายังโคงก็เลยเข้าไปรอ รอมันทำให้ผมรู้สึกเหมือนกับว่าแคไปซื้ออาหารมากินสุดท้ายทำกลับบ้านมันเร็วมาก” (จรรยา)

“ตอนนั้นมันเยอะด้วยคัลยกรรมมันไปโรมกันรุนแรงมีการแข่งขันด้วยอะ มันก็เหมือนการซื้อลิปสติกมันดูง่าย ๆ เข้าไปบู๊ก็แต่งหน้าเสร็จออกมาที่ไหนก็คงเหมือนกันขอให้ได้ทำอะอะ” (พิไล)

จะเห็นได้ว่าส่วนหนึ่งมาจากกลไกการแข่งขันทางด้านธุรกิจคัลยกรรมความงาม ที่มีการนำเสนอข้อมูลผ่านสื่อต่างๆ โดยสร้างให้ข้อมูลนั้นเป็นสิ่งที่อยู่ใกล้และเข้าใจได้ง่ายมากกว่าข้อมูลในโลกแห่งความจริง นำไปสู่การปลูกฝังความคิดและการรับรู้เกี่ยวกับการทำคัลยกรรมความงามให้เป็นไปตามมุมมองที่สื่อธุรกิจความงามกำหนด ผ่านการนำเสนอให้เกิดภาพจำในแง่บวกจากการเปรียบเทียบภาพต้นแบบให้เห็นความแตกต่างอย่างชัดเจนระหว่างรูปลักษณ์ที่ถูกสร้างจากคัลยกรรมความงามกับรูปลักษณ์ที่มีมาแต่กำเนิดซึ่งเป็นการนำเสนอภาพต้นแบบที่เสมือนจริงโดยไม่ได้เปิดเผยความจริงทั้งหมดในกระบวนการของการทำคัลยกรรมความงามก่อนที่จะมาสู่การเปลี่ยนแปลงเป็นรูปลักษณ์ที่ปรากฏ ทำให้ภาพดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงการส่งผ่านข้อมูลที่พยายามนำเสนอให้การทำคัลยกรรมความงามเฉพาะในด้านบวก จัดการให้คัลยกรรมความงามดูเป็นเรื่องง่าย น่าเชื่อถือและสามารถเกิดขึ้นได้จริง จนกลายเป็นสิ่งดึงดูดใจเร่งเร้าให้เกิดความต้องการทำคัลยกรรมความงามมากขึ้น

1.8. ภาวะการเป็นอยู่ (being): จดจ่อจินตนาการถึงรูปลักษณ์ใหม่

การมีมุมมองต่อการทำร้ายกรรมความงามในแง่บวก ทำให้ผู้ให้ข้อมูลบางคนเพื่อฝันจินตนาการถึงรูปลักษณ์ใหม่ที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคตที่เป็นด้านบวก ผู้ให้ข้อมูลรู้สึกมีความสุขจนไม่สามารถควบคุมหรือสลัดความคิดหรือจินตนาการดังกล่าวออกไปได้ ส่งผลกระทบต่อการมีสมาธิและการให้ความสนใจในกิจกรรมอื่นๆในชีวิตน้อยลงอาจทำให้เกิดผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตต่างๆตามมาไม่ว่าจะเป็นการเสียสมาธิในการทำงาน การเรียนหรือการละทิ้งกิจกรรมทางสังคม และเลือกที่จะใช้เวลาส่วนใหญ่ของตนไปในการศึกษาหาข้อมูลเกี่ยวกับการทำร้ายกรรมความงามทดแทน

“อืมเราก็จะหาข้อมูลนะครับ ดูนู่นนี่นั่น จิตใจก็จดจ่ออยู่ว่าจะไปผ่าตัดอย่างเดียวไม่สนใจอย่างอื่นเลยงานงนะอะไรไม่เอาละ คือแบบชีวิตช่วงนั้นก็คิดนะจินตนาการถึงความหล่อที่เราจะได้รับ คนอื่นจะเป็นอย่างไรต่อเราแค่คิดเราก็มีความสุขดูจากเพื่อนร่วมงาน ทำจุกดูดีขึ้นมีแต่คนชม จากตอนไปฝึกงานที่वरอด เคยเห็นพี่เขาไปทำหน้าที่ทำอะไรมาทำตาสองชั้นรู้สึกดูดีขึ้น ครับแล้วตัวเองอยากเป็นหุ่นเดิมอยากทำอยู่แล้วอยากหล่อเหมือนพี่เขาครับ” (เจริด)

ความรู้ความเชื่อเดิมเกี่ยวกับความงาม

การได้รับรู้เรื่องราวประสบการณ์การทำร้ายกรรมความงามที่ประสบความสำเร็จจากคนอื่นที่ส่งผลให้ชีวิตของบุคคลผู้หนึ่งมีการเปลี่ยนแปลงไปไม่ว่าจะเป็นการได้รับการยอมรับการชื่นชม ผู้ให้ข้อมูลจึงได้นำความสำเร็จของผู้อื่นมาเป็นต้นแบบ ทำให้ผู้ให้ข้อมูลมีการรับรู้เกี่ยวกับการทำร้ายกรรมความงามในทางบวก ซึ่งการรับรู้ดังกล่าวกระตุ้นและเร้าให้ผู้ให้ข้อมูลมีความต้องการที่จะทำร้ายกรรมความงาม โดยคาดหวังจะได้รับผลลัพธ์เช่นเดียวกัน ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการที่ผู้ให้ข้อมูลบางคนมีการเพื่อฝันจดจ่อกับรูปลักษณ์นั้นเชื่อมโยงความคาดหวังในชีวิต โดยการคาดหวังว่าตนเองจะเป็นผู้มีความงาม คาดหวังจะได้รับการยอมรับ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าผู้ให้ข้อมูลรับรู้ต่อตนเองเช่นไรด้วยทางหนึ่ง

การให้ความหมายความงาม: สร้างความมั่นใจ

การให้ความหมายความงามในแง่มุขสิ่งทีสร้างความมั่นใจ เนื่องจากผู้ให้ข้อมูลเชื่อว่า ความงามของร่างกาย มีส่วนเกี่ยวเนื่องกับความกล้าแสดงออก ทำให้เกิดความมั่นใจ ซึ่งความมั่นใจนี้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ และมักจะแสดงออกผ่านพฤติกรรมในการกล้าแสดงออก ฉะนั้นหากผู้ให้ข้อมูลมองว่ารูปลักษณ์ตนเองงดงามหรือดูดีขึ้น จะทำให้ผู้ให้ข้อมูลมั่นใจในตนเอง เมื่อเกิดความมั่นใจผู้ให้ข้อมูลลดความวิตกกังวลในรูปลักษณ์ของตนเองลง ความไม่กล้าความเขินอายก็ถูกเปลี่ยนมาเป็นการกล้าแสดงออก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเจนรบ รักรวิจิตร (2549) ที่พบว่าสัญลักษณ์ของรูปลักษณ์เป็นสิ่งที่สร้างความมั่นใจให้กับบุคคล

“เออ ก่อนที่จะทำ ผมมองว่ามันมีคุณค่าในเรื่องของความมั่นใจ ความรู้สึกที่ว่าบางทีเรารู้สึกดูดีขึ้นแล้วเราจะมี ความมั่นใจ ใช้ชีวิตมันมีคุณค่าเราอาจจะกล้าแสดงออกในบางอย่างซึ่งในชีวิตเราอาจไม่เคยแสดงให้ใคร ความมั่นใจให้กับตัวเรา เหมือนมีกำลังใจให้กับชีวิต” (เจริด)

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการให้ความหมายของความงามในแง่มุมมองดังกล่าวเป็นการให้ความหมายของความงามในลักษณะที่นอกเหนือไปจากสิ่งที่ตาเห็น ซึ่งมีความเกี่ยวเนื่องเชื่อมโยงไปใน ความรู้สึกที่มีต่อตนเอง และการแปลงความงามเป็นพลังอำนาจอย่างหนึ่งซึ่งจะนำไปสู่โอกาสต่างๆที่จะได้รับในชีวิตซึ่งแตกต่างจากการให้ความหมายของความงามอย่างแรกที่น่าเสนอไปในเชิงคุณลักษณะที่มองเห็นได้ เพราะการมองความงามในลักษณะนี้เป็นการมองรูปลักษณ์ร่างกายที่มีความงามในฐานะที่เป็นแหล่งบรรจุคุณค่า ทำให้ความงามกลายเป็นสิ่งที่ถูกนำมาให้คุณค่าและประเมินคุณค่า และในบางครั้งก็ถูกเชื่อมโยงกับความสำเร็จทางหน้าที่การงานและสถานะทางสังคม รวมถึงการเลือกคู่ครองอีกด้วย นำไปสู่การจัดการรูปร่างหน้าตาให้งดงามซึ่งเป็นเหมือนการลงทุนในการสร้างตัวตน และเสริมสร้างพลังอำนาจให้กับผู้ให้ข้อมูลรู้สึกดีที่สามารถควบคุมร่างกายของตนเองอย่างที่ต้องการได้ในขณะที่ตัวเองรู้สึกว่าคุณค่าตนเองไม่มีความสามารถในการควบคุมสิ่งอื่นๆในสังคมได้

การให้ความหมายคัลยกรรมความงาม: แสงสว่างแห่งความหวัง

การที่ผู้ให้ข้อมูลบางคนมีการให้ความหมายการทำคัลยกรรมความงามในแง่มุมมองดังกล่าว แสดงถึงมุมมองทางด้านบวกที่ผู้ให้ข้อมูลจะฝากความหวัง ในการลบข้อจำกัดทางกายภาพในเรื่องของรูปร่างหน้าตาและสร้างรูปลักษณ์ใหม่ได้ด้วยความก้าวหน้าของวิทยาศาสตร์การแพทย์ที่มีความก้าวหน้า และเป็นการพัฒนาความงามกับแพทย์ผู้เชี่ยวชาญอย่างแท้จริงซึ่งถูกต้องตามหลักการและมีความปลอดภัย ทำให้ผู้ให้ข้อมูลมีกำลังใจ มีหนทางที่จะพัฒนาความงามของตนเองต่อไป สร้างเชื่อมั่นให้ตนเองในการไปต่อรองกับธรรมชาติได้ โดยที่ตนเองไม่ต้องยอมจำนนต่อรูปลักษณ์ที่ถูกกำหนดแต่กำเนิดอีกต่อไป

“มันคือความหวัง (สายตาผู้ให้ข้อมูลทอดยาวไปข้างหน้า) เหมือนแสงสว่างที่เขาคิดนะเพราะว่าครั้งที่เขาทำคัลยกรรมเขาหวังว่าเขาจะสวย เขาหวังว่าเขาจะดี ขึ้นจากเดิมที่เขาดูใน เวบมันมีคนแนะนำว่าหมอเขาทำ มันก็ทำโอเคมีคนมารีวิวให้ดู แต่คนเดียวเองนะที่บอกว่าดีเขาก็มีความหวังละ” (แพรวพราว)

“เออเดิมที่ผมเติบโตในชุมชน ถือว่าบ้านนอกและไม่ค่อยมีอะไรสนใจให้เกิดการทำคัลยกรรมอะไรหรอกนะ เพียงวันหนึ่งผมว่างก็ดูทีวีดูละครอะไรอย่างเงี้ย เอ๊ะทำไม พระเอกคนนั้นไปทำคัลยกรรมแล้วหน้าตาดีขึ้นจากเดิมเยอะเราตาสว่างเลยเห็นทางออกเห็นดาราดำเป็นต้นแบบเอาวะ เขาทำหล่อเราก็ต้องดูดีขึ้นไม่ให้ใครมาล้อเลียนได้ละเพราะเห็นคนอื่นทำมันลบบจุดบกพร่อง คนก็ชมกัน คือผมก็ลองดูตนเองว่าบกพร่องอะไรก็เลยลองทำคัลยกรรมจะได้มีเหมือนคนอื่นเราจะมาเก็บข้อบกพร่องไว้ทำไมให้เป็นกังวล” (จรรยา)

ส่วนหนึ่งมาจากการที่ผู้ให้ข้อมูลได้เรียนรู้เกี่ยวกับการทำคัลยกรรมความงาม โดยผ่านการสังเกตจากตัวแบบที่ประสบผลสำเร็จในการทำคัลยกรรมความงาม ทำให้ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่าคุณค่าที่จะมีความงามได้ต้องทำคัลยกรรมความงาม เป็นการสร้างทัศนคติเชิงบวกต่อการทำคัลยกรรมความงาม ซึ่งตัวแบบที่ประสบผลสำเร็จนั้นยังนำไปสู่ความเชื่อมั่นว่าตนเองจะสามารถพัฒนารูปลักษณ์ของตนเองให้มีความงามได้ด้วยการทำคัลยกรรมความงามเช่นกัน แสดงให้เห็นถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้ในความสามารถของตนเองและความคาดหวังผลที่จะเกิดขึ้น นอกจากนี้การได้เรียนรู้จากการสังเกตผ่านตัวแบบที่ประสบผลสำเร็จในการทำคัลยกรรมความงาม ยังนำมาสู่การเปรียบเทียบรูปลักษณ์ของตนเอง ทำให้เกิดการเลียนแบบ อยากมีรูปลักษณ์อย่างที่ได้เห็นผ่านตัวแบบ ซึ่งนั่นสะท้อนให้ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่ารูปลักษณ์ที่ไม่ได้ทำคัลยกรรมความงามนั้นเป็นรูปลักษณ์ที่ไม่มีความงาม คัลยกรรมความงามจึงกลายมาเป็นหนทางเดียวที่ผู้ให้ข้อมูลเชื่อมั่นและยอมรับว่าจะทำให้ตนเองมีความงามได้ตั้งใจ

จะเห็นว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีมุมมองต่อการทำคัลยกรรมความงามในแง่บวกผ่านสื่อที่สามารถต่อย้ำและสร้างให้เกิดการยอมรับความจริงเกี่ยวกับความงามที่ไม่ได้เกิดขึ้นมาแบบธรรมชาติ โดยปิดกั้นอีกด้านของการทำคัลยกรรมความงาม ซึ่งเป็นหลักเลียงข้อเท็จจริงของการทำคัลยกรรมความงามที่ไม่ได้แค่สร้างความงามให้ เป็นไปตามความต้องการได้อย่างรวดเร็วเพียงเท่านั้น แต่ผู้ที่จะสร้างความงามดังกล่าวก็ต้องแลกมาด้วยความเจ็บปวดทุกข์ทรมานซึ่งเป็นอีกด้านหนึ่งของการทำคัลยกรรมความงามที่เป็นความจริง

เชื่อมโยงไปสู่ความคาดหวังให้ตนเองมีความงาม ส่วนหนึ่งสะท้อนให้เห็นถึงการรับรู้ของผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่เกี่ยวกับความงามในแง่ของสิ่งที่ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงไปโดยไม่จำเป็นต้องยึดติดกับต้นทุนเดิมที่พ่อแม่ให้มา แต่กำเนิด ความงามจึงไม่ใช่เป็นสิ่งเบ็ดเสร็จเรียบร้อย แต่เป็นสิ่งที่สามารถสร้างและสามารถปรับปรุงได้ ดังคำพังเพยที่ผู้ให้ข้อมูลกล่าวว่า “ไก่องามเพราะขน คนงามเพราะแต่ง” ซึ่งเป็นเหมือนคำสอนที่มีการถ่ายทอดสืบต่อกันมา ในประเทศไทยเกี่ยวกับเรื่องความงาม ที่ต่อย้ำให้เห็นว่าความงามเป็นสิ่งที่จัดการได้ ทำให้เห็นว่าการสอนและชักชวนให้สนใจในเรื่องของการสร้างหรือจัดการความงามมาช้านานการพัฒนาความงามจึงมีฐานคิดที่ถูกทำให้เชื่อว่าร่างกายเปรียบเสมือนของเหลวที่สามารถเปลี่ยนรูปได้ สามารถออกแบบได้ตามใจปรารถนา ซึ่งการพัฒนาความงามที่ได้รับความนิยมมากที่สุดคือการทำคัลยกรรมความงาม

“ก่อนทำคัลยกรรมความงามคืออยากสวยอยากดูดี แฟนได้เห็นบางว่าเราสวย”(พรรณราย)

“ก่อนทำเราหวังว่า เราจะสวยขึ้นมากกว่าคนอื่นยังสวยขึ้นได้ทำไมเราจะสวยไม่ได้” (ฉลวย)

ความเชื่อดังกล่าวได้รับการถ่ายทอดผ่านประสบการณ์ของตัวบุคคลผ่านการบอกเล่า หรือการสังเกตเห็นจากบุคคลใกล้ชิดเช่นคนในครอบครัว เพื่อน หรือแม้แต่การรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการทำคัลยกรรมความงามผ่านสื่อต่างๆ สอดคล้องกับการให้ความหมายของการทำคัลยกรรมความงามของผู้ให้ข้อมูล ในการเชื่อว่ามนุษย์สามารถลบข้อจำกัดทางกายภาพเรื่องรูปลักษณ์และสร้างใหม่ให้เกิดความงามได้ด้วยความก้าวหน้าของวิทยาศาสตร์การแพทย์ด้วยการทำคัลยกรรมความงามซึ่งนำมาสู่การมีความหวังต่อการทำคัลยกรรมความงามเพื่อให้ตนเองมีรูปลักษณ์ที่งดงามตามมา

จากการศึกษาพบว่าจากการศึกษาพบว่าภาวะการเป็นอยู่ (being) ของผู้ให้ข้อมูลมีการแปรเปลี่ยนไม่คงที่ถาวรส่วนหนึ่งมาจากการที่ช่วงเวลามีความสัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ต่างๆ โดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงสถานการณ์การรับรู้ ความคิด ความเชื่อ ซึ่งมีผลต่อความเข้าใจและมุมมองของผู้ให้ข้อมูลเปลี่ยนแปลงภายใต้บริบทเงื่อนไขสำคัญที่ซึ่งมักมาจากช่วงวัย เพศ ชีวีทัศน์แต่กำเนิด ความรู้ความเชื่อที่เกี่ยวกับความงาม การเลียงดูภายในครอบครัว บุคลิกลักษณะส่วนตัวสถานะทางเศรษฐกิจ และบริบทความสัมพันธ์กับสังคม โดยบริบทเงื่อนไขดังกล่าวยังนำไปสู่การพยายามหาวิธีการพัฒนาความงามของตนในรูปแบบต่างๆ จนสุดท้ายจึงตัดสินใจทำคัลยกรรมความงาม ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นบริบทเงื่อนไขสำคัญที่นำมาสู่การทำคัลยกรรมความงามครั้งแรกตามมา สอดคล้องกับโครงสร้างของภาวะการเป็นอยู่ (structure of being) ของมนุษย์ตามแนวคิดเรื่องอัตถิภาวะของไฮเดกเกอร์ (Heidegger. 1962) ในลักษณะการถูกจำกัด (Forfeiture) คือลักษณะที่มนุษย์มีอยู่ แต่ต้องถูกจำกัดโดยภารกิจหน้าที่ประจำวันอยู่เสมอจนลึ้มตระหนักถึงตัวเอง (I) และอิสรภาพของตน มนุษย์ในแง่หนึ่งจึงมักดำเนินชีวิตไปภายใต้กระแสของบริบทสังคมรอบข้าง หรือตามคนอื่น ๆ (They)

ตามไปด้วย สอดคล้องกับแนวคิดไฮเดกเกอร์ ที่ว่า ความสำคัญของบุคคลไม่ได้ถูกจำกัดให้แคบเฉพาะในเวลาใดเวลาหนึ่งเท่านั้น แต่สำคัญของบุคคลจะย้อนไปถึงอดีตที่ผ่านมา รวมทั้งสามารถจินตนาการถึงระยะเวลาในอนาคตได้อีกด้วย การตีความปรากฏการณ์จึงเกี่ยวข้องกับมิติเวลาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ โดยคำนึงถึงการตีความเกี่ยวกับความมีอยู่ของบุคคล เกี่ยวกับเจตนาธรรมของบุคคลต่อโลก ซึ่งในขณะที่บุคคลแสดงเจตนาธรรมดังกล่าวในระยะเวลาใดเวลาหนึ่งย่อมให้ความสำคัญต่ออดีตที่ผ่านมาและอนาคตที่ยังมาไม่ถึงร่วมด้วย

จะเห็นได้ว่าในช่วงก่อนการทำคัลยกรรมความงาม ภาวะการเป็นอยู่ (being) ของผู้ให้ข้อมูลที่หมกมุ่นกับรูปลักษณ์ของตน มีพฤติกรรมส่องกระจกสำรวจตรวจตรารูปลักษณ์ตนเองอยู่บ่อยๆ และมักจะชอบเปรียบเทียบรูปลักษณ์ตนเองกับผู้อื่นจนทำให้เกิดความไม่พอใจในรูปลักษณ์แต่กำเนิดของตนนำไปสู่การให้ความหมายของความงามส่วนใหญ่ที่เน้นไปที่รูปลักษณ์ภายนอกสามารถสัมผัสได้โดยผ่านประสาทสัมผัสทั้งห้า แสดงให้เห็นถึงการให้คุณค่าและความสำคัญกับความงามภายนอกเป็นหลัก เชื่อมโยงไปสู่การให้ความหมายคัลยกรรมความงามในลักษณะของสิ่งที่เข้ามาเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์ให้กระชับหรือเข้ากับการให้ความหมายความงาม ซึ่งเป็นการผสมผสานระหว่างรูปลักษณ์กับเทคโนโลยีทางการแพทย์ จึงเป็นที่มาของเทคโนโลยีการเป็นตัวแทนหรือการสร้างรูปลักษณ์ นำไปสู่ความต้องการจะพัฒนารูปลักษณ์ตนเองด้วยการทำคัลยกรรมความงามแต่ก็เกิดความกลัวสะท้อนให้เห็นจากการให้ความหมายคัลยกรรมความงามในมุมมองของความเจ็บป่วย จึงนำไปสู่การลองพัฒนาความงามด้วยวิธีการอื่นก่อนแต่ก็พบว่ารูปลักษณ์ตนเองไม่เป็นตามที่คาดหวังไว้ จึงนำมาสู่การตัดสินใจทำคัลยกรรมความงามแต่ด้วยการรับรู้จากความรู้ความเชื่อเดิมของตน ทำให้เกิดความกลัวการทำคัลยกรรมความงามสะท้อนให้เห็นจากการให้ความหมายคัลยกรรมความงามในมุมมองของความเจ็บปวดแต่ทว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่เห็นว่าความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นไม่ถาวรสามารถเปลี่ยนแปลงไปไม่นาน ซึ่งเทียบไม่ได้กับการต้องทนเจ็บปวดภายในจิตใจจากการไม่ถูกยอมรับและมีรูปลักษณ์ไม่เป็นตามที่สังคมกำหนด แต่สำหรับผู้ให้ข้อมูลบางคนที่ให้ความหมายการทำคัลยกรรมความงามในลักษณะตรงข้าม โดยมองว่าการทำคัลยกรรมความงามเป็นเรื่องง่าย ส่วนหนึ่งมาจากการที่ข้อมูลการทำคัลยกรรมความงามเข้าถึงได้ง่ายและการนำเสนอผ่านสื่อเกี่ยวกับการทำคัลยกรรมความงามมักเป็นเพียงด้านบวกเท่านั้น

ตอนที่ 2 ประสพการณ์ช่วงการทำคัลยกรรมความงามครั้งแรก: การให้ความหมายและภาวะการเป็นอยู่ (being)

การศึกษาในช่วงการทำคัลยกรรมความงามครั้งแรก เป็นช่วงที่ผู้ให้ข้อมูลได้ผ่านประสพการณ์ในการทำคัลยกรรมความงามครั้งแรก ผู้ให้ข้อมูลอาจจะต้องเผชิญกับประสพการณ์การทำคัลยกรรมความงามซึ่งเป็นประสพการณ์ที่ผู้ให้ข้อมูลไม่เคยเผชิญมาก่อน เมื่อผู้ให้ข้อมูลได้เผชิญกับประสพการณ์การทำคัลยกรรมความงามครั้งแรกด้วยตนเอง ทำให้ภาวะการเป็นอยู่ (being) ของผู้ให้ข้อมูลในช่วงการทำคัลยกรรมความงามครั้งแรก รวมไปถึงความคาดหวังที่จะเกิดต่อไปในอนาคต เชื่อมโยงไปสู่การรับรู้ของผู้ให้ข้อมูลโดยมีผลต่อการให้ความหมายของความงาม และความหมายของคัลยกรรมความงาม ซึ่งอาจเปลี่ยนแปลงไปหรือเหมือนก่อนที่ผู้ให้ข้อมูลจะมีประสพการณ์ในการทำคัลยกรรมความงามครั้งแรกก็เป็นได้ ส่งผลเกี่ยวพันไปสู่การมีประสพการณ์เสพติด

คล้ายกรรมความงามต่อไป ดังนั้นผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องศึกษาผู้ให้ข้อมูลในช่วงการทำคล้ายกรรมความงามครั้งแรก เพื่อทำความเข้าใจเบื้องลึกเบื้องหลังของประสบการณ์การเสพติดคล้ายกรรมความงาม เนื่องจากไฮเดกเกอร์เห็นว่า กระบวนการในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับการตีความของบุคคลซึ่งการตีความดังกล่าว เกิดจากอิทธิพลของภูมิหลัง และประสบการณ์เดิมของบุคคลนั้นๆ (Heidegger. 1962)

2.1 ภาวะการเป็นอยู่ (being): กังวลรอคอยความงามดั่งหวัง

การทำคล้ายกรรมความงามเป็นการเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์โดยการผ่าตัด ซึ่งการผ่าตัดทุกชนิดย่อมสร้าง ความวิตกกังวลไม่ว่าจะเป็นการผ่าตัดเล็กหรือผ่าตัดใหญ่ โดยเฉพาะเป็นการผ่าตัดบริเวณใบหน้า ซึ่งจัดได้ว่าเป็น บริเวณสำคัญแห่งแรกในร่างกายที่ได้รับการเปิดเผยมากที่สุด นอกจากนี้ใบหน้ายังเป็นส่วนที่ซับซ้อนขึ้นไปในเชิง เศรษฐกิจมากกว่าส่วนอื่นในร่างกาย การทำคล้ายกรรมความงามบริเวณนี้จึงสร้างความกังวลให้ผู้ให้ข้อมูลเป็นอย่างมาก อีกทั้งการทำคล้ายกรรมความงามครั้งนี้ยังเป็นประสบการณ์ครั้งแรกสำหรับผู้ให้ข้อมูล จึงยิ่งสร้างความรู้สึก หวาดหวั่นในความไม่แน่นอนของสถานการณ์ที่ไม่อาจคาดเดาเช่นนี้ได้ นำมาสู่พฤติกรรมที่แสดงออกให้เห็นถึงความกังวลภายใต้บริบทเงื่อนไขแต่ละบุคคล

2.1.1. ส่องกระจกบ่อยครั้ง

การส่องกระจกบ่อยครั้งเป็นพฤติกรรมที่แสดงออกให้เห็นถึงความวิตกกังวลเกี่ยวกับรูปลักษณ์ตนเองจึงต้องจับจ้องรูปลักษณ์ของตนอยู่ตลอดเวลา ซึ่งภายหลังจากการทำคล้ายกรรมความงามในช่วง 2 อาทิตย์แรก จะเป็นช่วงที่รูปลักษณ์ได้รับผลกระทบจากการผ่าตัดเป็นอย่างมาก รูปลักษณ์จึงมีลักษณะผิดปกติ บวม เขียว ซ้ำ ผิดรูป และแปลกประหลาดไปจากบุคคลทั่วไป ประกอบกับการต้องเผชิญกับประสบการณ์ที่ตนเองไม่เคยเผชิญ ยิ่งทำให้เกิดจินตนาการว่ารูปลักษณ์ของตนเองอาจจะบกร่องได้ง่าย จึงส่งผลให้เกิดเป็นความกลัวและวิตกกังวลว่า รูปลักษณ์ของตนจะไม่เป็นไปตามที่คาดหวัง ในช่วงเวลาดังกล่าวผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่จึงมักจะแสดงออกถึงการใส่ใจและเฝ้าระมัดระวังดูแลรูปลักษณ์ของตนเองเป็นพิเศษ

“ช่วงนั้นพักฟื้นก็ส่องกระจกทุกวันจ้องมากขั้นเรียกว่าทุกชั่วโมงได้ เพราะวิตกกังวลมันจะหายมันจะดูดีเหมือนที่เราคิดไว้หรือเปล่าเครียดเหมือนกันหลังสองวีคแรกที่บวมอยู่ตอนบวมหนักกลัวมากดูไม่ได้เลย” (เจริด)

“แทบจะบอกว่าจะนอนส่องกระจกอย่างเดียวเลย กลัวมันบวมกลัวมันเอียงไอ้เรานอนตรงหรือเปล่าอะไรอย่างนี้ และก็บ้าประคบมากอะไรอย่างเนี่ย” (แอลัม)

วิตกกังวลเกี่ยวกับรูปลักษณ์ตนเอง

การส่องกระจก เป็นการแสดงถึงการจับจ้องตนเอง ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นได้บ่อยภายหลังจากการทำคล้ายกรรมความงามระยะแรกที่รูปลักษณ์ยังคงได้รับผลกระทบจากการทำคล้ายกรรมความงามอย่างเห็นได้ชัด โดยบริบทเงื่อนไขของการส่องกระจกของแต่ละบุคคลมีความแตกต่างกันไปไม่ว่าจะเป็นความวิตกกังวล หรือความตื่นเต้นซึ่งเชื่อมโยงให้เห็นถึงมุมมองที่มีต่อการทำคล้ายกรรมความงามแตกต่างกัน ผู้ให้ข้อมูลบางคนอาจคิดว่าการส่องกระจกจะช่วยลดความวิตกกังวลของตนเองได้ แต่ในทางตรงข้ามการส่องกระจกบ่อยครั้งนั้นแหละที่เป็นบริบทเงื่อนไขอย่างหนึ่งที่ทำให้เกิดความรู้สึกไม่ดีต่อรูปลักษณ์ตนเองมากขึ้น ยิ่งส่งเสริมให้มีพฤติกรรมการส่องกระจกซ้ำๆ

2.2.2. กินไม่ได้นอนไม่หลับ

การทำัลยกรรมความงามใบหน้า เป็นการผ่าตัดชนิดหนึ่งซึ่งมีผลก่อให้เกิดความเจ็บปวดไม่แตกต่างไปจากการผ่าตัดทั่วไป เนื่องจากการผ่าตัดที่ทำให้เนื้อเยื่อหลอดเลือดและเส้นประสาทบริเวณอวัยวะนั้นๆ ถูกทำลายจากการตัด การกรีด เพื่อเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์ให้เป็นไปตามที่ออกแบบไว้ ภายหลังกการทำัลยกรรมความงามรูปลักษณ์จึงแสดงออกให้เห็นในลักษณะ บวมผิวดรูป ข้ำ ผิวหนังเปลี่ยนสีและอวัยวะส่วนนั้นเสียหายที่ไม่สามารถทำงานได้เหมือนเดิม นอกจากนี้การที่อวัยวะได้รับการกระทบกระเทือนหรือถูกทำให้บาดเจ็บทำให้เกิดความเจ็บปวดทุกข์ทรมานตามมา ส่งผลทำให้เกิดความไม่สุขสบายกายและไม่สามารถทำกิจวัตรประจำวันได้เหมือนก่อน ซึ่งสะท้อนออกมาในรูปแบบของพฤติกรรมกินไม่ได้นอนไม่หลับตามมา

“อาการ โปสออป (post op) ครั้งแรกนะครับรู้สึกว่ามันน่าทำเลยหมันบวมทั้งหน้าเลยครับ ผมทำครั้งหนึ่งทำหลายอันพร้อมๆ กันไม่ได้ทำที่ละอันคือผมคิดว่าเจ็บตัวแล้วทำไมไม่เจ็บครั้งเดียวไปเลยทำไมต้องเจ็บหลายรอบ คิดในใจยังงั้นครับ จึงได้ตัดสินใจทำพร้อมกันหลายครั้ง และก็เหนื่อยครับมันนอนไม่ได้มันกินอะไรไม่ได้รู้สึกทรมาน” (เจริต)

สถานะความรุนแรงจากผลกระทบของัลยกรรมความงาม

การที่ผู้ให้ข้อมูลได้รับผลกระทบทางกายซึ่งพบเห็นได้อย่างเด่นชัดภายหลังกการทำัลยกรรมความงาม นอกจากจะสร้างความเจ็บปวดทุกข์ทรมานให้เกิดขึ้นยังส่งผลต่อสภาพจิตใจทำให้เกิดความวิตกกังวลและไม่มั่นใจในผลลัพธ์ของการทำัลยกรรมความงาม ความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นนั้นนอกจากจะกระทบต่อจิตใจยังเชื่อมโยงทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านสรีรวิทยา ส่งเสริมให้เกิดการติดเชื้อหลังผ่าตัดได้ง่าย ทำให้เกิดการปวดแผลมากขึ้น ช่วยเหลือตัวเองได้น้อยลงเป็นผลให้เกิดภาวะแทรกซ้อนและทำให้แผลผ่าตัดหายช้าในที่สุด ยิ่งสร้างความวิตกกังวลให้เกิดขึ้นได้สูงมากยิ่งขึ้น ผู้ให้ข้อมูลหลายคนจึงพยายามจะหาทางออกโดยการแสวงหาคำยืนยันจากผู้อื่น โดยหวังว่าตนเองจะได้รับความเข้าใจ และสร้างความหวังจนทำให้ตนเองเกิดความมั่นใจเกี่ยวกับรูปลักษณ์ของตนในอนาคต ซึ่งจะส่งผลทำให้ลดความวิตกกังวลตามมา แต่ในทางกลับกันหากคำยืนยันนี้ผู้ให้ข้อมูลได้รับกับเป็นเสียงวิพากษ์วิจารณ์เปรียบเทียบกับรูปลักษณ์ของตนเองในแง่ลบ ยิ่งเป็นแรงเสริมที่กระตุ้นให้เกิดความรู้สึกกังวลเกี่ยวกับรูปลักษณ์ตนเองมากขึ้นกว่าเดิม

“มันไม่มีความเจ็บแต่มันกังวลว่า มันเป็นอย่างงั้นนี่นั่น พอเราไปเสฟเวปพวกรีวิวเยอะๆ ใหม่ๆ เราก็กายหน้าตนเองแล้วไปรีวิบบาง มันก็มีการคอมเม้นว่า “จมูกไม่สวยเลย เหมือนอะวะสมอเรือเลย” เหมือนนั้นโน้นนี่ จนแบบว่าคิดเยอะกลายเป็นคนวิตกไปเลย วิตกจริตคือแบบนอนไม่หลับเป็นหลายคืนไปเลย” (พรรณราย)

เนื่องจากรูปลักษณ์มิได้หมายถึงภาพที่สะท้อนให้เห็นในกระจกเงาเพียงอย่างเดียวเท่านั้น หากแต่หมายถึงความรู้สึกต่อรูปร่างหน้าตาของตนที่สะท้อนมาจากมุมมองของผู้คนอื่นอีกด้วย ทำให้การรับรู้รูปลักษณ์ของตนเองไม่ได้เป็นความคิดภายในจิตใจของบุคคลที่มีต่อร่างกายตนเองเท่านั้น แต่ยังมีส่วนหนึ่งที่มาจากปฏิกิริยาจาก

สิ่งแวดลอมภายนอกโดยทั่วไปอีกด้วย ดังนั้นการที่ผู้ให้ข้อมูลได้รับฟังการวิพากษ์วิจารณ์จากผู้อื่นที่มีการประเมิน
 รูปลักษณะของตนเองในทางลบ จึงทำให้ผู้ให้ข้อมูลคล้อยตามและเชื่อว่ารูปลักษณะของตนเองในอนาคตอาจจะต้อง
 เป็นไปในแง่ลบจริงๆ ยิ่งทำให้การแสวงหาค่ายืนยันมีส่วนทำให้ผู้ให้ข้อมูลมีความวิตกกังวลมากยิ่งขึ้น ก่อให้เกิด
 ผลกระทบต่อจิตใจทำให้เกิดความเครียด นำมาสู่การไม่ยอมรับประทานอาหารและคิดมากจนนอนไม่หลับตามมา

2.2.3 รู้สึกผิดตลอดเวลา

การที่ผู้ให้ข้อมูลได้ผ่านประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงามครั้งแรก ทำให้ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ถึง
 ความรู้สึกต่างๆ เกี่ยวกับการทำศัลยกรรมความงามผ่านประสบการณ์ตรงของตนเอง ซึ่งอาจจะไม่ได้เป็นไปตาม
 ความคาดหวังที่ตั้งใจไว้เหมือนในช่วงก่อนการทำศัลยกรรมความงาม การต้องเผชิญกับความรุนแรงของผลกระทบ
 ที่เกิดขึ้นจากการทำศัลยกรรมความงามทั้งกายและใจตามที่กล่าวมาข้างต้น ทำให้ผู้ให้ข้อมูลบางคนเกิดความรู้สึก
 ผิดต่อตนเอง โทษตนเองที่ตัดสินใจทำศัลยกรรมความงาม และมีความต้องการที่จะย้อนเวลากลับไปแก้ไขเพื่อ
 ไม่ให้ตนเองตัดสินใจทำศัลยกรรมความงาม เนื่องจากการทำศัลยกรรมความงามทำให้เกิดความเจ็บปวดทรมาน
 ทั้งกายและใจซึ่งเป็นสิ่งที่ขัดแย้งกับธรรมชาติของมนุษย์ที่รักตนเอง ไม่ต้องการให้ตนเองเผชิญกับความเจ็บปวด
 ทรมาน

“มันออกก็ไม่เจ็บมันกลัวมันเกร็งมากกว่า กลัวแบบจิตมันวิตกกังวลมากกว่า จะออกมายังไง จะสวยไหมหน้าก็บวมเรอคิด
 ถูกหรือยังเนี่ย คือความเจ็บมันโดนความกังวลกลบไปหมดเลย” (พรรณราย)

สภาวะความรุนแรงจากผลกระทบของศัลยกรรมความงาม

สืบเนื่องมาจากผลการศึกษาในช่วงก่อนการทำศัลยกรรมความงาม จะเห็นได้ว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่
 ใหญ่มักจะคาดหวังเกี่ยวกับการทำศัลยกรรมความงามครั้งแรกในเชิงบวกเป็นส่วนใหญ่ ยอมลงทุนทรัพย์ ลง
 แรงกายแรงใจ ทูมเทเวลา โดยเชื่อว่าศัลยกรรมความงามจะสามารถสร้างความงามสอดคล้องกับการให้ความหมาย
 ของการทำศัลยกรรมความงามในช่วงก่อนการทำศัลยกรรมความงาม แต่ทว่าสิ่งที่ผู้ให้ข้อมูลต้องเผชิญกับไม่ได้
 เป็นไปตามความคาดหวังทำให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดความผิดหวังเป็นอย่างมาก อีกทั้งการทำศัลยกรรมความงามเป็นการ
 พัฒนาความงามที่กระทำรุนแรงต่อรูปลักษณะมากที่สุด จึงยากต่อการแก้ไขหากผิดพลาด ทำให้การทำศัลยกรรม
 ความงามสำหรับผู้ให้ข้อมูลบางคนนอกจากจะไม่สร้างความงาม ยังทำให้ผู้ให้ข้อมูลรู้สึกว่าเป็นตราบบนใบหน้า
 ที่เกิดขึ้น ยิ่งเป็นส่วนกระตุ้นที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลรู้สึกผิดต่อตนเองในการตัดสินใจทำศัลยกรรมความงามมากยิ่งขึ้น

“หน้ามันบวม หน้าผิดรูป แล้วก็พอวิธีแก้โดยการผ่าตัดหมอคนหนึ่งใช้ไหม เคียวตักหนกเลย พอถึงจุดนั้นมันแย
 มากเราต้องหาวิธีแก้ๆๆๆๆๆไปเรื่อยๆจนถึงทุกวันนี้มันไม่น่าทำเลย” (แพรวพราว)

และสืบเนื่องจากการทำศัลยกรรมความงามในมุมมองของบุคคลทั่วไปคือ การผ่าตัดที่มีความไม่จำเป็นและมีอันตรายร้ายแรงเสี่ยงต่อการเสียชีวิตสูง ต้องเสียเลือด เสียเนื้อ สร้างความเจ็บปวดให้แก่ร่างกาย ทำให้การรับรู้ของบุคคลส่วนใหญ่ที่มีต่อการทำศัลยกรรมความงามมักเป็นไปในทางลบปฏิบัติการของบุคคลใกล้ชิด เช่น คนในครอบครัว จึงมีการเปลี่ยนแปลงไปภายหลังที่พบเห็นใบหน้าของผู้ให้ข้อมูลหลังจากทำศัลยกรรมความงามครั้งแรก โดยการพยายามหลีกเลี่ยงไม่ร่วมกิจกรรมต่างๆกับผู้ให้ข้อมูล แสดงให้ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่าการผ่าตัดไม่พึงพอใจในการตัดสินใจทำศัลยกรรมความงามของตน การทำศัลยกรรมความงามจึงกลายเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดผลกระทบต่อสัมพันธภาพภายในครอบครัว นอกจากนี้การพยายามหนีหน้าของครอบครัว ยิ่งตอกย้ำให้ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่าการผ่าตัดของตนนั้นน่ารังเกียจ ทั้งหมดนี้ทำให้ผู้ให้ข้อมูลรู้สึกผิดต่อการตัดสินใจทำศัลยกรรมความงาม

“จิตตกอย่างที่บอกแหละว่าหน้าจะเป็นอย่างไรจะไม่หน้าทำเลยอะ รู้สึกผิดและประกอบกับแม่แม่เราอะ เข้าเพิ่งรู้วันที่ทำเสร็จก็มาที่บ้านแล้ว ก็อ้าวไปทามาเธอแม่ไม่กล้ากินข้าวด้วยเลยเขาก็กลัว ก็แบบ เราก็กลัวดูสิไปทามาเขาก็กลัว โน่นนี่นั่น ดูสิเหมือนคนไปโดนอุบัติเหตุมาไม่คุยกันเลยเขาเป็นคนที่ไม่ทำศัลยกรรม เพราะเขากลัวเจ็บ กลัวเลือด กลัวอันตราย” (พรรณราย)

จะเห็นได้ว่าการที่ผู้ให้ข้อมูลได้ผ่านประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงามโดยตรง ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่ตนเองไม่เคยเผชิญมาก่อน ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่จะต้องเผชิญกับสถานการณ์นี้เพียงลำพัง โดยเฉพาะในช่วงระยะแรกของภายหลังการทำศัลยกรรมความงามซึ่งเป็นช่วงที่ก่อให้เกิดผลกระทบทั้งทางร่างกาย จิตใจ มากที่สุดจึงเป็นช่วงที่สร้างความทุกข์ทรมานให้แก่ผู้ให้ข้อมูลเป็นอย่างมาก ซึ่งความทุกข์ทรมานดังกล่าวจะมากน้อยแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับความรู้และบริบทเงื่อนไขเฉพาะบุคคล ดังนั้นการเตรียมตัวในช่วงก่อนที่จะทำศัลยกรรมความงามจึงมีความสำคัญมาก ซึ่งจะนำมาสู่ความสามารถในการดูแลตนเองและการเผชิญชีวิตในช่วงการทำศัลยกรรมความงามครั้งแรกได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.2.4. ดูแลตนเองแบบผิดๆ

การทำศัลยกรรมความงามสำหรับในประเทศไทยยังเป็นการผ่าตัดแบบไม่พักค้างในโรงพยาบาลหรือคลินิกจึงทำให้ไม่มีพยาบาลคอยดูแลและให้คำปรึกษาเหมือนการผ่าตัดทั่วไป ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่จึงต้องกลับมาดูแลตนเองที่บ้าน ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มักเกิดการสับสน และไม่รู้ว่าต้องดูแลตนเองอย่างไร จึงต้องเสียเวลาในการลองผิดลองถูกเพื่อหาวิธีการดูแลตนเองให้เหมาะสมกับตน และวิธีการดูแลตนเองบางวิธีอาจไม่ได้ช่วยให้รูปลักษณ์หายเร็วขึ้นมีหน้าจ้ำอาจทำให้อาการแทรกซ้อนมีเพิ่มมากขึ้น ระยะเวลาในการพักฟื้นอาจต้องยืดเวลาออกไปนานกว่าเดิม ผู้ให้ข้อมูลจึงต้องทนอยู่ในภาวะทุกข์ทรมานจากการเจ็บปวดหรือมีรูปลักษณ์มีอาการบวม ผิดรูปไม่เข้าที่นานมากขึ้น ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการที่ผู้ให้ข้อมูลต้องหาวิธีการดูแลตนเองด้วยตนเองโดยอยู่บนพื้นฐานของความไม่รู้ทำให้ผู้ให้ข้อมูลมีการดูแลตนเองแบบไร้ทิศทางและใช้การคาดเดาเป็นหลัก ซึ่งเป็นการดูแลที่อาจก่อให้เกิดอันตรายและเพิ่มความเสี่ยงต่อการกลายเป็นผู้พิการและการมีอวัยวะผิดรูปตามมา อีกทั้งยังนำไปสู่ความสูญเสียต่อการเสียชีวิตที่สูงขึ้น

“แบบหลังเดือนหนึ่งขึ้นไปเพราะการทำศัลยกรรมครั้งแรกมันไม่เหมือนการทำศัลยกรรมในครั้งต่อไปเอ๊ยเจ็ดวันก็ยุบละ เรายังไม่ค่อยรู้วิธีการดูแลตนเอง เรายังทำผิดทำถูกกว่าจะหายบวมกว่าจะพุดปากปกติเป็นเดือนนะ”

(พรรณราย)

ขาดความรู้ในการดูแลตนเอง

โดยผู้ให้ข้อมูลบางคน สะท้อนให้เห็นถึงการไม่มีความมั่นใจในการคิดการตัดสินใจในการดูแลของตนเอง การดำเนินชีวิตของผู้ให้ข้อมูลในช่วงนี้จึงไม่เป็นอิสระ โดยเกิดเป็นความกลัวๆ ล้อๆ หวาดระแวงว่าการดำเนินชีวิตของตนเองจะขัดแย้งหรือส่งผลกระทบต่อการทำศัลยกรรมความงาม จึงไม่กล้าทำอะไรโดยปราศจากมักจะทำยืดยาน บางคนเลือกที่จะเชื่อถือคำยืดยานจากแพทย์เป็นหลัก เนื่องจากเชื่อถือในอำนาจความรู้ และเป็นบุคคลที่ผู้ให้ข้อมูลกลัวที่จะเปิดเผยหรือปรึกษาเกี่ยวกับการทำศัลยกรรมความงามของตนเองอย่างไม่อาย ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มักจะปฏิบัติตามคำแนะนำของแพทย์อย่างเคร่งครัดไม่มีขัดขืนไม่มีข้อสงสัยและโต้แย้ง โดยยอมที่จะทำตามแม้ต้องเปลี่ยนแปลงกิจวัตรประจำวันของตนเองก็ตาม

“สามผมไปเที่ยวเชียงใหม่กับที่บ้านคือผมโทรไปหาหมอก่อน หมอว่าห้ามสะเทือน ห้ามโดนอะไระแตก คือคำว่าห้ามสะเทือนของเราคือเรามองไว้ว่าถ้าเราเดินมากก็สะเทือนหรือนั่งรถวิ่งไรรอยงั้น ต้องสะเทือนอยู่แล้วแต่โทรไปหาหมอบอกคำว่าสะเทือนที่เขาให้มา เหมือนการไปกระแทกไปชนอะไรมากกว่าการเดินทางแบบนี้ไม่เจ็บไม่ถ้อ ถ้างั้นผมก็เลยไปเลย เพราะว่ามันยุบแล้วอะพี่ ยุบเร็วมากวันที่สามยุบแล้วอะ” (แจลัม)

เนื่องจากไม่มีประสบการณ์มาก่อน ทำให้ไม่มีโอกาสได้เรียนรู้หรือเผชิญอาการแทรกซ้อนต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นประกอบกับการไม่มีข้อมูลในการเตรียมตัวดูแลตนเองที่ดีพอ ส่วนหนึ่งเชื่อมโยงมาจากการเผชิญชีวิตช่วงก่อนการทำศัลยกรรมความงามที่ผู้ให้ข้อมูลบางคนมีการรับรู้ว่าการทำศัลยกรรมความงามเป็นเรื่องง่ายไม่ยุ่งยาก ใช้เวลาน้อย เปรียบเหมือนการเดินทางไปซื้ออาหารมาทาน หรือการซื้อเครื่องสำอาง เนื่องมาจากการรับรู้ข้อมูลการทำศัลยกรรมความงามผ่านเพียงรูปภาพต้นแบบที่พยายามจะนำเสนอให้เห็นว่าการพัฒนาความงามด้วยการทำศัลยกรรมความงามเป็นการสร้างความงามที่เกิดขึ้นรวดเร็วราวกับเสกได้ ซึ่งถือเป็นการพยายามนำเสนอเฉพาะแง่มุมที่ดีผ่านการโฆษณาสร้างแรงจูงใจเชิงบวก เพื่อชักจูงใจให้ตัดสินใจทำศัลยกรรมความงามได้ง่าย โดยเลือกที่จะปิดกั้นเบื้องลึกเบื้องหลังในแต่ละขั้นตอนของการเดินทางที่จะไปสู่การเปลี่ยนแปลงนั้น ทำให้เกิดการตัดสินใจทำศัลยกรรมความงามบนพื้นฐานของความไม่รู้ที่แท้จริงจะต้องเผชิญกับอะไรบางอย่าง และมีได้ตระหนักอันตราย หรือความเสี่ยงต่างๆ ที่อาจจะได้รับจากการทำศัลยกรรมความงาม นำมาสู่การมองข้ามการศึกษาหาข้อมูลหรือการเตรียมตัวเตรียมใจของตนเองก่อนการทำศัลยกรรมความงาม เชื่อมโยงมาสู่ช่วงการทำศัลยกรรมความงาม ผู้ให้ข้อมูลจึงไม่มีความรู้ในการดูแลตนเองและความมั่นใจในการดูแลตนเองตามมา

“ผมพลาดผมทำโดยที่ยังศึกษา ข้อมูลน้อยด้วยซ้ำ นะสะทราบไม่ถึงเลยว่าการทำศัลยกรรมต้องมีการผ่าตัดต้องมีอะไรที่ ยุ่งยากสุดท้ายทำกลับบ้านมันเร็วมากอ้าวเริ่มระบบผมต้องมาดูแลผมก็สับสนว่าเราต้องเริ่มทำยังไงเออ ก็เลยอ้อรู้ว่ามันเป็นการผ่าตัดอย่างหนึ่งเลย” (จรรุญ)

การทำศัลยกรรมความงามที่ยังมิได้มีความแพร่หลายมากนักทำให้ข้อมูลการทำศัลยกรรมความงามจึงมักจะมีเฉพาะแต่ในตำราแพทย์ แพทย์ศัลยกรรมความงามจึงกลายเป็นผู้มีอำนาจทางความรู้ แพทย์จึงเป็นบุคคลที่มีส่วนสำคัญอย่างมากในการให้ความรู้แก่ผู้ให้ข้อมูลก่อนการทำศัลยกรรมความงาม เพราะแพทย์อาจเป็นเพียงผู้เดียวที่ผู้ให้ข้อมูลสามารถหาข้อมูลหรือพูดคุยซักถามเกี่ยวกับการทำศัลยกรรมความงามได้อย่างเปิดเผย ซึ่งการเตรียมความพร้อมโดยการให้ความรู้และข้อมูลก่อนการทำศัลยกรรมความงามจะช่วยทำให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดความมั่นใจมีความรู้ความสามารถในการดูแลตนเองภายหลังการทำศัลยกรรมความงามได้อย่างมีประสิทธิภาพตามมา

อายุน้อยขาดประสบการณ์

การที่ผู้ให้ข้อมูลมีการทำศัลยกรรมความงามตั้งแต่อายุยังน้อยโดยปราศจากการรับรู้ของผู้ปกครองหรือคนในครอบครัว จึงทำให้ผู้ให้ข้อมูลต้องเผชิญชีวิตภายหลังการทำศัลยกรรมความงามเพียงลำพัง ยิ่งมีความเสี่ยงอันตรายและได้รับผลกระทบจากการทำศัลยกรรมความงามได้สูง เนื่องจากอายุนั้นสามารถบ่งบอกถึงความสามารถในการรับรู้และการดูแลตนเองได้เป็นอย่างดี เนื่องจากผู้ที่มีอายุน้อยจะมีประสบการณ์ ความสามารถในการดูแลตนเองหรือความสามารถในการตัดสินใจในการเผชิญปัญหาต่างๆได้ไม่ดีเพียงพอเท่ากับผู้ใหญ่ ตามที่กฎหมายคุ้มครองสุขภาพเด็กและเยาวชนของประเทศไทยและข้อบังคับของแพทยสภา จึงกล่าวไว้ว่าการจะทำศัลยกรรมความงามในผู้ที่อายุต่ำกว่า 18 ปีต้องได้รับการยินยอมจากผู้ปกครองเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อให้ผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมในการรับรู้และตัดสินใจเพื่อป้องกันดูแลไม่ให้เกิดความเสี่ยงและก่อให้เกิดอันตรายร้ายแรงถึงชีวิตตามมา

“คือ มันก็มีเรื่องที่มีปัญหาเกี่ยวกับคลินิกนะอะ เดิมทีหมอก็คงคิดไม่ถึงว่าจะมีเด็กคนหนึ่งถือเงินเข้ามาทำบางที่เขาอาจจะทำของเขาอยู่แล้วทุกวันไม่ได้ตระหนักตรงนี้ ก็หมอมั่นใจได้ดูส่วนใหญ่ให้พนักงานเคเตอร์เรียกจ่ายเงิน เข้ามาหมอก็แค่ดูพื้นฐานว่าเราควรทำทรงไหนเข้ากับหน้าเสร็จปุ๊บๆเรียกคิวต่อไปไม่นั่งแนะนำอะไรมาการดูแลตนเองอะไรแบบนี้ไม่มี ลูกค้าเค้าอาจจะเยอะเราเองก็ไม่รู้จะถามอะไรยิ่งเป็นเด็กยิ่งดูแลตนเองไม่เป็นเลย” (จรรยา)

และการที่ผู้ให้ข้อมูลมีจิตใจจดใจจ่อต่อการไปพบแพทย์เพื่อทำศัลยกรรมความงามเพียงอย่างเดียว บางคนเฝ้ารอคอยและจินตนาการถึงความงามที่ตนเองจะได้รับในอนาคต ซึ่งเป็นมุมมองการทำศัลยกรรมความงามเพียงด้านบวกอย่างเดียว ส่วนหนึ่งมาจากผู้ให้ข้อมูลมองข้ามผลกระทบและอันตรายแทรกซ้อนที่อาจจะเกิดขึ้นภายหลังการทำศัลยกรรมความงาม จนเกิดการหลงลืมและละเลยการเตรียมตัวหาข้อมูลเกี่ยวกับการทำศัลยกรรมความงาม เป็นการแสดงให้เห็นถึงการขาดความตระหนักถึงอันตรายและผลกระทบที่เกิดจากการทำศัลยกรรมความงาม หรือมิได้มองว่าการทำศัลยกรรมความงามนั้นทั้งด้านบวกและด้านลบ ทำให้ได้รับผลกระทบจากการทำศัลยกรรมความงามที่รุนแรงโดยที่ตนเองไม่รู้จะจัดการกับผลกระทบดังกล่าวอย่างไร

“ครั้งแรกจะปวดมาก ไม่รู้วิธีลดปวด ครั้งแรกไม่ได้เตรียมตัวอะไรเลย รู้สึกดีใจมากที่จะได้ไปเตรียมตัวที่จะไปหาหมออย่างเดียวนะ” (ฉลวย)

จะเห็นได้ว่าการทำความเข้าใจภาวะการเป็นอยู่ (being) การทำคัลยกรรมความงามครั้งแรกผู้ให้ข้อมูลต้องเผชิญกับความทุกข์ทรมานทั้งทางร่างกายและจิตใจอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ซึ่งจะรุนแรงมากน้อยแตกต่างกันในบริบทเงื่อนไขของแต่ละบุคคล ซึ่งส่วนใหญ่ผู้ให้ข้อมูลมักต้องดูแลตนเองเพียงลำพังภายหลังการทำคัลยกรรมความงาม แต่จากการศึกษาพบว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มักจะขาดความรู้ในการดูแลตนเองจึงมีการดูแลตนเองแบบผิดๆ ระบุลักษณะที่ได้รับผลกระทบจึงได้รับการฟื้นฟูซ้ำ ส่งผลให้ผู้ให้ข้อมูลต้องพยายามโกหกปกปิดรูปลักษณะที่ดูผิดปกติของตนเองเพราะไม่ต้องการให้สังคมหรือบริบทแวดล้อมรับรู้ว่าเป็นผู้ทำคัลยกรรมความงาม

การให้ความหมายคัลยกรรมความงาม: การผ่าตัดที่ยุ่งยาก

การทำคัลยกรรมความงามเป็นการพัฒนาความงามซึ่งมีความแตกต่างจากรูปแบบอื่น เนื่องจากการทำคัลยกรรมความงามคือการผ่าตัดอย่างหนึ่งซึ่งไม่ต่างจากการผ่าตัดทั่วไป ที่มีความยุ่งยาก ซับซ้อน ทำให้ร่างกายได้รับผลกระทบก่อให้เกิดความเจ็บปวดทุกข์ทรมานนอกจากนี้ยังต้องเผชิญกับรูปลักษณะที่ผิดปกติ มีอาการบวมแดงซ้ำ และอาจจะต้องใช้เวลานานในการพักฟื้นตาม อาการไม่พึงประสงค์ที่ส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นไม่มากก็น้อย ขึ้นอยู่กับชนิดของการทำคัลยกรรมความงาม เทคนิควิธีการและตำแหน่งในการทำคัลยกรรมความงามและระบบร่างกายภายในตัวบุคคลแต่ละบุคคลที่ต่างกันออกไปด้วย ความรู้สึกทุกข์ทรมานที่ต้องเผชิญ การทำคัลยกรรมความงามจึงถือว่าเป็นการพัฒนาความงามที่ก่อให้เกิดความรุนแรงต่อร่างกายมากที่สุด นำมาสู่การให้ความหมายของการทำคัลยกรรมความงามในมุมมองของการผ่าตัดที่ยุ่งยาก

“หมายถึงว่า ออตอนแรกก่อนทำก็คิดว่าแบบมันจะง่าย และกลัวด้วยแต่ก็คิดว่าเดี๋ยวก็ออกมามันก็ดีเองล่ะนะ แต่ก็ลุ้นนะว่ามันจะเป็นยังไง มันจะดีไหมแต่ตอนหลังที่ก็จะบอกว่าไม่เอาละรู้สึกบวมอะ ทรมานอะอะไรอย่างนี้เจ็บตัวกว่าจะหาย” (พีไล)

“ทราบไม่ถึงเลยว่าการทำคัลยกรรมต้องมีการผ่าตัดต้องมีอะไรที่ยุ่งยากต้องเจ็บปวดขนาดนี้” (จรูญ)

การที่ผู้ให้ข้อมูลเกิดความเข้าใจและรับรู้ว่าการทำคัลยกรรมความงามเป็นกระบวนการผ่าตัดที่ยุ่งยาก ซับซ้อน มักจะเชื่อมโยงมาจากการรับรู้โดยผ่านประสบการณ์ตรงของตนเอง นอกจากนี้ยังสืบเนื่องเชื่อมโยงมาจากการให้ความหมายของการทำคัลยกรรมความงามในช่วงก่อนการทำคัลยกรรมความงามโดยในช่วงนั้นผู้ให้ข้อมูลบางคนมีมุมมองว่าการทำคัลยกรรมความงามเป็นการพัฒนาความงามที่ไม่ยุ่งยาก จึงนำมาสู่การตัดสินใจทำคัลยกรรมความงามโดยไม่ได้มีการเตรียมตัวเตรียมข้อมูลเพื่อการดูแลตนเอง ทำให้ขาดความรู้ในการดูแลตนเอง ภายหลังการทำคัลยกรรมความงาม จนไม่สามารถจัดการความเจ็บปวดหรืออาการต่างๆที่เกิดขึ้นได้ทำให้เกิดความสับสนกังวลมากยิ่งขึ้น การรับรู้จากเดิมที่มีต่อการทำคัลยกรรมความงามจึงเปลี่ยนแปลงไปในลักษณะตรงข้ามที่มีความยุ่งยากไม่ง่ายเหมือนที่เคยรับรู้มา

“เขาทำให้เห็นที มันทำให้ผมรู้สึกเหมือนกับว่าแค่ไปซื้ออาหารมากินสุดท้ายทำกลับบ้านมันเร็วมากอ้าวเริ่มบวมผมต้องมาดูแลก็สับสนว่าเราต้องเริ่มทำยังไงเออ ก็เลยอ้อมรู้ว่ามันเป็นการผ่าตัดอย่างหนึ่งยุ่งยากเลย” (จรูญ)

จะเห็นได้ว่าบริบทเงื่อนไขที่สำคัญคือช่วงเวลาที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลมีความคิดความรู้สึกและการรับรู้แตกต่างกันไป แสดงออกให้เห็นถึงการให้ความหมายของการทำคัลยกรรมความงามที่ไม่คงเส้นคงวา (Lived time) (Van Manen. 1990) กล่าวคือ ในช่วงเวลาก่อนการทำคัลยกรรมความงาม ผู้ให้ข้อมูลอาจมองการทำคัลยกรรมความงามเป็นเรื่องง่ายไม่ยุ่งยาก นำไปสู่การเผชิญชีวิตโดยไม่ได้มีการเตรียมตัวเตรียมใจต่อการเผชิญหน้ากับประสบการณ์การทำคัลยกรรมความงามที่จะเกิดขึ้น สืบเนื่องจนมาสู่ช่วงทำคัลยกรรมความงามครั้งแรก ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่จึงไม่สามารถจะดูแลตนเองได้ เกิดความสับสนกังวลใจ ส่งผลให้การรับรู้ต่อการทำคัลยกรรมความงามเปลี่ยนแปลงไปไม่ใช่เรื่องง่ายเช่นเดิม จะเห็นได้ว่าการรับรู้ที่เปลี่ยนแปลงไปนั้นเกิดขึ้นภายใต้บริบทเงื่อนไขของการเผชิญกับผลกระทบและสภาวะความรุนแรงที่ตนเองได้รับด้วยเช่นกัน

2.2. ภาวะการเป็นอยู่ (being): ปกปิดอำพรางความจริง

การทำคัลยกรรมความงาม เป็นเรื่องที่สังคมส่วนใหญ่ดูเหมือนจะให้การยอมรับ แต่นั่นไม่ใช่ทั้งหมด ส่วนหนึ่งเพราะการทำคัลยกรรมความงามเป็นการพัฒนาความงามที่เกิดจากความต้องการของจิตใจเป็นหลักไม่ได้มีความจำเป็นที่ทุกคนควรจะทำ นอกจากนี้ยังเป็นการพัฒนาความงามที่มีความรุนแรงอันตราย นำไปสู่ความพิการและเสียชีวิตตามมาได้ ดังนั้นเมื่อก้าวถึงการทำคัลยกรรมความงามสำหรับคนในสังคมทั่วไปมักจะมีมุมมองในแง่ลบมากกว่าแง่ดี จึงนำมาสู่การตีตราที่แสดงออกถึงการไม่ยอมรับการทำคัลยกรรมความงามรวมถึงไม่ยอมรับผู้ที่ทำคัลยกรรมความงามตามมา ซึ่งการตีตราจะแผ่ลวงฤทธิ์ยังผลต่อผู้ให้ข้อมูลก็ต่อเมื่อไม่สามารถอำพราง (conceal) รูปลักษณะที่ผ่านการทำคัลยกรรมความงามได้ เพราะโดยธรรมชาติแล้วคนปกติและคนที่ทำคัลยกรรมความงามต้องมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันเสมอ ดังนั้นในช่วงการทำคัลยกรรมความงามครั้งแรกผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่จึงต้องใช้ชีวิตด้วยการพยายามปกปิดอำพรางการทำคัลยกรรมความงามทุกวิถีทางไม่ให้สังคมหรือแม้แต่คนในครอบครัวรับรู้

2.2.1. โทกไม่กล้าบอกความจริง

สืบเนื่องจากภาวะการเป็นอยู่ (being) ก่อนการทำคัลยกรรมความงาม ผู้ให้ข้อมูลมีการตัดสินใจทำคัลยกรรมความงามด้วยตนเองโดยไม่ปรึกษาหรือขออนุญาตจากผู้ปกครองหรือคนในครอบครัว แสดงให้เห็นว่าผู้ให้ข้อมูลต้องการปกปิดการทำคัลยกรรมความงามของตน เพราะเชื่อว่าครอบครัวจะไม่พอใจและไม่ให้การสนับสนุน พร้อมทั้งทำให้ตนเองต้องถูกดูต่ำว่า การที่ทำคัลยกรรมความงามจึงเหมือนการขัดคำสั่งและไม่เชื่อฟังบุคคลในครอบครัว จนเชื่อมโยงมาสู่ภาวะการเป็นอยู่ (being) การทำคัลยกรรมความงามครั้งแรก ซึ่งเป็นช่วงที่ใบหน้าของผู้ให้ข้อมูลยังมีร่องรอยของการทำคัลยกรรมความงามแต่ต้องกลับมาดูแลตนเองที่บ้านภายหลังการทำคัลยกรรมความงาม ทำให้ผู้ให้ข้อมูลบางคนพยายามที่จะหลีกเลี่ยงหลบหน้าหลบตาไม่ให้ใครพบ หรือหากหลีกเลี่ยงไม่ได้ก็เลือกที่จะไม่บอกความจริง โดยพยายามหาเหตุผลมาเบี่ยงเบนความสนใจเพื่อไม่ให้บุคคลในครอบครัวรู้ว่าตนเองไปทำคัลยกรรมความงาม เช่นการประสบอุบัติเหตุ การโดนแมงตืดกัดต่อย เป็นต้น

“ไม่เลยครับผมแอบทำตลอด เดิมที่ไม่เลยครับผมทำด้วยความที่ว่า เก็บเงินเองนะครับก็ทำแอบพอแอบแม่โกหก โดนฝั่งต่ออยู่อุบัติเหตุ เพราะถ้ารู้คงโดนว่า เป็นเด็กอยู่ตอนแรกไม่ทราบก็ไม่ได้ว่าอะไรก็บอกเป็นอุบัติเหตุบาง” (จตุร)

ครอบครัวไม่เห็นด้วยกับการทำศัลยกรรมความงาม

การทำศัลยกรรมความงามในอายุและวัยที่คนในครอบครัวหรือผู้ใหญ่เห็นว่าไม่สมควร โดยเฉพาะในช่วงวัยเรียน ซึ่งเป็นวัยที่ถูกมองว่ายังไม่สามารถรับผิดชอบชีวิตของตนเองได้ ประกอบกับครอบครัวส่วนใหญ่ มักมีมุมมองว่าการทำศัลยกรรมความงามเป็นเรื่องที่อันตรายและไม่มีเจตจำนง และเชื่อว่าอนาคตข้างหน้า การทำศัลยกรรมความงามจะนำมาสู่ปัญหาในชีวิตตามมา การที่ครอบครัวผู้ให้ข้อมูลมีกรับรู้ดังกล่าว ส่วนหนึ่งมาจากการได้รับอิทธิพลที่เป็นมุมมองของสังคมที่มีต่อการทำศัลยกรรมความงามมักเป็นไปในทางลบ โดยเชื่อมโยงจากข่าวสารที่มักจะนำเสนอเกี่ยวกับการทำศัลยกรรมความงามไม่ว่าจะเป็นการเสียชีวิต การกลายเป็นผู้พิการ หรือผู้ที่มีปัญหาทางจิตเสพติดศัลยกรรมความงาม เป็นต้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้ได้หล่อหลอมให้ครอบครัวผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่เกิดความเชื่อเช่นเดียวกับสังคม ดังนั้นภายหลังการทำศัลยกรรมความงามผู้ให้ข้อมูลหลายคนจึงพยายามจะปกปิด ไม่สามารถเปิดเผยให้ครอบครัวรับรู้ได้ และเลือกที่จะตัดลึนใจด้วยตนเองเพียงลำพัง

“ก็ตอนนั้นยังเด็กเป็นคนที่ไม่กล้าขอพ่อแม่เพราะพ่อแม่ไม่ให้อยู่แล้ว เพราะเขาไม่สนับสนุนให้ทำเพราะมันเหมือน ลิ่นเปลืองแล้วทำออกมา ก็แล้วด้วยความที่ผู้ใหญ่มองว่าตอนนั้นมันโอเคแต่โตขึ้น มันก็จะมีปัญหาคือทำปุ๊บมันมีปัญหา ตามมาตลอดมันต้องมีเรื่องตามมาตลอดเขาเลยไม่อยากให้ทำ” (แจ่ม)

แสดงบทบาททางเพศไม่เหมาะสม

จากการศึกษายังพบว่าผู้ให้ข้อมูลโดยเฉพาะเพศชาย ต้องมีภาวะการเป็นอยู่ (being) แบบหละหลวม ซ่อนๆ ภายหลังการทำศัลยกรรมความงามมากกว่าเพศอื่นๆ เนื่องจากมีการเชื่อมโยงการทำศัลยกรรมความงามในเพศชายไปสู่การเบี่ยงเบนทางเพศ โดยมองว่าการศัลยกรรมความงามเป็นการแสดงพฤติกรรมความรักสวยรักงาม อย่างหนึ่งซึ่งเป็นคุณสมบัติเฉพาะของเพศหญิง การที่ผู้ให้ข้อมูลซึ่งเป็นเพศชายทำศัลยกรรมความงามจึงเป็นการแสดงบทบาททางเพศที่ไม่เหมาะสม ขัดกับธรรมชาติของเพศชายที่ต้องมีบุคลิกลักษณะเข้มแข็ง แข็งแรง ความเชื่อ ดังกล่าว ครอบครัวของผู้ให้ข้อมูลที่เป็นเพศชายส่วนมากจึงไม่ให้การสนับสนุนการทำศัลยกรรมความงาม โดยเชื่อว่าสังคมมักมองว่าผู้ที่เบี่ยงเบนทางเพศเป็นผู้มีความผิดปกติ บางครั้งระบุว่าเป็น “โรคจิตวิกลจริต” ซึ่งอาจจะทำให้ผู้ให้ข้อมูลถูกลังคัมรังเกียจ ไม่ให้การยอมรับและอาจจะมีผลต่อการดำเนินชีวิตในอนาคต เช่นในเรื่องของอาชีพ การงาน ทำให้เห็นได้ว่า เพศ ก็เป็นบริบทเงื่อนไขสำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลเลือกที่จะปกปิดการทำศัลยกรรมความงามของตนไม่ให้ครอบครัวเพราะไม่อยากให้ตนเองถูกครอบครัวมองว่าเป็นผู้เบี่ยงเบนทางเพศ

“พ่อแม่ไม่ชอบกลายเป็นเกย์เป็นตุ๊ดถ้าทำศัลยกรรมความงามเรารู้อยู่แล้วเราเลยไม่บอก” (เจริด)

เติบโตมาในครอบครัวข้าราชการ

การเติบโตมาในครอบครัวที่ประกอบอาชีพเกี่ยวข้องกับข้าราชการ ซึ่งเป็นอาชีพที่มีกฎระเบียบและยึดถือประเพณีทางสังคมอย่างเคร่งครัด ลักษณะครอบครัวที่ประกอบอาชีพดังกล่าวจึงมักจะไม่ยอมรับการทำศัลยกรรมความงามในเพศชาย โดยเชื่อมโยงการทำศัลยกรรมความงามไปสู่การผิดเพศหรือ ผิดธรรมชาติ และมองว่าการทำศัลยกรรมความงามในเพศชายเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง อีกทั้งยังกลัวว่าสังคมจะต่อต้านและไม่ยอมรับ

นำมาสู่ซึ่งความอับอาย เกิดความเสื่อมเสียชื่อเสียงต่อครอบครัวตามมา ดังนั้นจะเห็นได้ว่าอาชีพและการเลี้ยงดูของครอบครัวมีส่วนสำคัญในการที่ผู้ให้ข้อมูลเลือกที่จะไม่เปิดเผยความจริงเกี่ยวกับการทำคัลยกรรมความงามของตนให้ครอบครัวรับรู้ เพราะผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่าการทำคัลยกรรมความงามของตนเป็นเรื่องที่ขัดกับความเชื่อ ค่านิยมของสังคมซึ่งจะส่งผลกระทบต่อครอบครัวตามมา

“อยู่บ้านเลย คือพ่อแม่แยกกันอยู่เราอยู่กับพ่อ พ่อเนี่ยจะห้ามเลยนะ ห้ามสักห้ามเจาะหู เขาราชการเขาไม่ชอบ แม่แต่จุมูกเขาก็ห้ามเสริมกลัวคนมองไม่ดีผิดระเบียบราชการลูกน้องมองไม่ดี” (แผล้ม)

2.2.2. ใช้ชีวิตภายใต้หน้ากาก

การปิดบังอำพรางใบหน้าของตน ไม่ว่าจะเป็นการใส่หน้ากาก การเอาผมปิดหน้า การใส่แว่นกันแดด หรือแม้แต่การหลบสายตาและพยายามเดินหนีผู้คน โดยเชื่อว่าการปิดบังใบหน้าจะช่วยอำพรางรูปลักษณ์ที่ผิดปกติของตนได้ ทำให้ตนเองดูไม่แปลกประหลาดจากคนอื่นและจะช่วยให้สังคมไม่ตีตรา เนื่องจากภายหลังการทำคัลยกรรมความงามโดยเฉพาะในระยะแรก จะเป็นช่วงที่รูปลักษณ์ยังแสดงออกถึงผลกระทบจากการทำคัลยกรรมความงามทำให้รูปลักษณ์ไม่ปกติแตกต่างจากคนทั่วไปอย่างเห็นได้ชัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริเวณใบหน้าซึ่งเป็นบริเวณที่สามารถสังเกตเห็นได้อย่างเด่นชัดและปกปิดได้ยาก แสดงให้เห็นว่ารูปลักษณ์ได้กลายมาเป็นตัวควบคุมความคิดความรู้สึกของผู้ให้ข้อมูลเอง

“อิม มันมีผล งานเขาต้องออกไปเจอไปตรวจตามที่ต่างๆ บางที่ต้องปิดแมสตลอด (หน้ากาก) จะถามอะไรเขาก็ไม่ค่อยมั่นใจมันก็มีผล (เสียงสั้นเครือ เหมือนจะร้องไห้ ตาแดง จมูกแดง) เจ็บ... แล้วไปคนชอบถามอะ คนที่เราไปตรวจชอบถามเป็นอะไรยังเราก็ไม่อยากจะตอบตอบไปเขาจะถามว่าไปทำอะไร (แพรวพราว)

“อิมตอนนั้นคือผมทำมาทั้งหมดไม่เคยมีการสลับเป็นนะอะ แเคยาซาอย่างเดียวมาโดยตลอดทำเสร็จผมก็ปิดแมสไปเรียนไม่อยากให้คนรู้” (จรรยา)

สถานะความรุนแรงจากการทำคัลยกรรมความงาม

การทำคัลยกรรมความงามใบหน้านั้น ในระยะแรกของการทำรูปลักษณ์ยังคงได้รับผลกระทบจากการทำคัลยกรรมความงามก่อให้เกิดรูปลักษณ์ที่ผิดแปลกแตกต่างจากคนปกติ ซึ่งสื่อให้เห็นถึงใบหน้าที่ผ่านมาการทำคัลยกรรมความงามได้อย่างชัดเจน ซึ่งเชื่อมโยงทำให้เกิดความรู้สึกอับอาย และไม่มั่นใจเวลาถูกคนอื่นจ้องมองแสดงให้เห็นถึงความอ่อนไหวต่อสายตาที่จ้องมอง โดยมักคิดว่าการจ้องจ้องนั้นเป็นการใช้อำนาจในสังคมที่กระทำต่อตนแต่ทว่าการปิดบังอำพรางใบหน้าเป็นพฤติกรรมที่คนทั่วไปไม่พึงกระทำ ทำให้ยังมีการปิดบังใบหน้าตนเองมากเท่าไรยิ่งสร้างความแตกต่างจากคนทั่วไปมากเท่านั้น เพราะการปิดบังใบหน้าจะทำให้เกิดเป็นจุดสนใจและสังเกตเห็นได้ง่าย สร้างให้เกิดความสงสัยและอยากรู้อยากเห็นต่อคนอื่นในสังคมมากยิ่งขึ้น ผู้ให้ข้อมูลจึงมักจะถูกจ้องมองด้วยสายตาตรวจตราหาความจริงที่ซ่อนอยู่ภายใต้สิ่งอำพรางมากขึ้น หรือบางคนมักเอยปากถามกับผู้ให้ข้อมูลโดยตรง ถึงเหตุผลของการปิดบังอำพรางใบหน้า ทำให้การปิดบังอำพรางใบหน้าด้วยวิธีต่างๆ ยิ่งเป็นการตอกย้ำผู้ให้ข้อมูลเกิดความอับอายมากยิ่งขึ้นซึ่งเมื่อเกิดความอับอายมากๆนำไปสู่การเก็บตัวออกจากสังคม

“อิมตอนนั้นคือผมทำมาทั้งหมดไม่เคยมีการสลับเป็นนะชะ แค่ว่าอย่างเตี้ยวมาโดยตลอดทำเสร็จผมก็ปิดแมสไปเรียนไม่ยกมาให้คนรู้ยังถ้าหน้าแบบมันโดนเยอะแปลกเยอะมันน่ากลัวเลย” (จตุฎ)

2.2.3. เก็บเนื้อเก็บตัวไม่ออกสังคม

ช่วงที่รูปลักษณ์ได้รับผลกระทบและมีอาการแทรกซ้อนจากการทำศัลยกรรมความงาม ทำให้รูปลักษณ์ดูผิดปกติจากคนทั่วไป ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มักจะใช้ชีวิตอยู่แต่ในบ้าน พยายามหลีกเลี่ยงหนีสังคม เพื่อหลบซ่อนตัวจากสายตาและเสียงสะท้อนของสังคม เหมือนการถูกจำคุกทางใจที่ไม่มีกรงขัง หรือบางคนก็อาจจะหาสถานที่เพื่อหลบซ่อนตัวซุกซุก ทั้งหมดนี้แสดงให้เห็นถึงการสูญเสียความมั่นใจ และมีมุมมองต่อรูปลักษณ์ตนเองในแง่ลบ ยิ่งเป็นรูปลักษณ์ที่ได้รับผลกระทบจากการทำศัลยกรรมความงาม ยิ่งทำให้คนในสังคมมองรูปลักษณ์ของตนเองในแง่ลบตามมา การหลีกเลี่ยงหนีสังคมสำหรับผู้ให้ข้อมูลบางคนจึงไม่ใช่มาจากความรู้สึกอับอายเพียงเท่านั้นแต่ยังเป็นการหลีกเลี่ยงการตีตราจากสังคมอีกด้วย เนื่องจากรับรู้ว่าค่านิยมของสังคมยังไม่ยอมรับและเปิดกว้างให้กับผู้ที่ทำศัลยกรรมความงาม การทำศัลยกรรมความงามสำหรับสังคมจึงเป็นเรื่องผิดปกติจากคนทั่วไป ดังนั้นผู้ให้ข้อมูลจึงเชื่อว่าการออกสู่สังคมด้วยรูปลักษณ์ดังกล่าวจะยิ่งตอกย้ำให้สังคมซ้ำเติมและสนับสนุนความคิดที่ว่า การทำศัลยกรรมความงามเป็นเรื่องเลวร้ายและไม่สมควรทำ

“อิมเรื่องกลัวคนเห็นเพราะหน้าตาบวม เขียวซ้ำครับ มันยังไม่เข้ารูปออกไปคนอาจตกใจได้ จะมองสงสัยมันต่างจากคนอื่นครับแล้วจะว่าเรื่องทำศัลยกรรมมาทำให้ชีวิตเปลี่ยนใหม่ก็เปลี่ยนช่วงหลังโพสออฟ (post op) สองอาทิตย์แรกไม่ออกไปไหนเลยให้พี่ซื้อข้าวมาให้กินตลอด ไม่บอกเพื่อนบอกใครพ่อแม่ไม่ติดต่อ บอกว่าจะมาบวชเท่านั้นช่วงนั้น” (เจริด)

กังวลหวาดกลัวปฏิกิริยาของสังคม

การหลบเลี่ยงไม่ออกสังคมส่วนหนึ่งมาจากความกลัวสังคมจะวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับรูปลักษณ์ของตนซึ่งจะทำให้เกิดมุมมองต่อรูปลักษณ์ของตนในแง่ลบมากขึ้น เพราะความรู้สึกเกี่ยวกับตัวเองของมนุษย์พัฒนามาจากปฏิกิริยาของผู้อื่นที่มีความคิดเห็นต่อตัวเราผ่านคำบอกเล่าหรือคำพูดต่างๆของผู้อื่นในสังคม ประกอบด้วยภาพลักษณ์ของเราที่มีต่อตนเอง และจินตนาการของผู้อื่นที่ตัดสินภาพลักษณ์นั้น และความรู้สึกของเราที่มีต่อจินตนาการนั้น ซึ่งทั้งหมดจะเชื่อมโยงไปสู่ความรู้สึกเราที่มีต่อตนเองตามมา จึงทำให้ผู้ให้ข้อมูลเห็นพ้องกับความความคิดเห็นของผู้อื่นที่มีต่อรูปลักษณ์ตนเองจนกลายเป็นการขาดความมั่นใจในตนเองมากยิ่งขึ้นซึ่งอาจจะส่งผลกระทบต่อจิตใจตามมา

“แรกๆไม่ออกจากบ้านนะที่ท่าฯ ไม่ออกเลยไม่กล้ากลัวคนมองว่าเราทำศัลยกรรม ตอนนั้นหน้ามันยังไม่เข้าที่ด้วยล่ะ” เราส่งกระจกเราจู่ๆหน้าแย่มากคนรอบข้างเราบอกอีก คนที่รู้จักเราบอกว่าไม่น่าไปทำเลยของเดิมที่อยู่แล้วจะโออย่างงี้ใครจะอยากออกไปเจอแบบนี้” (แพรวพราว)

จะเห็นได้ว่าภายหลังจากการทำคัลยกรรมความงามในระยะแรกที่ร่างกายต้องการการพักฟื้น ซึ่งเป็นช่วงที่ใบหน้ายังมีความผิดปกติอย่างเห็นได้ชัด ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มักจะอำพรางไม่ยอมทำให้สังคมรับรู้ถึงการทำคัลยกรรมความงามของตน สะท้อนให้เห็นว่าโครงสร้างทางสังคมเป็นผู้กำหนดกำกับควบคุมบุคคลอยู่เสมอ โครงสร้างมีพลังและแรงกดทับผู้ให้ข้อมูลอย่างมหาศาลทำให้ผู้ให้ข้อมูลไม่ต้องการจะเปิดเผยรูปลักษณ์และอยากจะเก็บซ่อนความลับนี้ไว้อย่างมิดชิดไม่ให้ผู้อื่นล่วงรู้เด็ดขาด ทำให้ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ต้องเผชิญกับสถานการณ์ภายหลังการทำคัลยกรรมความงามเพียงลำพัง ส่งผลให้กิจวัตรประจำวันของตนเองเปลี่ยนแปลงไป ก่อให้เกิดผลกระทบต่อตนเองรวมถึงบริบทแวดล้อมครอบครัวและเพื่อนร่วมงานหรือหัวหน้างานตามมา

การให้ความหมายคัลยกรรมความงาม : สิ่งที่ไม่ควรเปิดเผย

ผู้ให้ข้อมูลหลายรายที่ให้ความหมายของการทำคัลยกรรมความงามว่าเป็นสิ่งที่ไม่ควรเปิดเผย เป็นการสะท้อนให้เห็นว่า ผู้ให้ข้อมูลมองว่าการทำคัลยกรรมความงามเป็นสิ่งที่สังคมไม่ยอมรับ และหากสังคมรับรู้จะทำให้ตนต้องถูกขบขี้เยียดให้ดูเหมือนกลายเป็นคนชายขอบที่ไม่ควรแก่การยอมรับ การทำคัลยกรรมความงามจึงไม่ใช่เรื่องที่ควรเปิดเผยกับผู้อื่นได้ ทำให้ผู้ให้ข้อมูลหลายคนแสดงออกโดยการลักลอบ แอบทำ และพยายามปฏิเสธหรือหลบซ่อนตัว เพราะกลัวตนเองจะต้องตกเป็นจำเลยของสังคมและถูกจัดกลุ่มให้อยู่ในกลุ่มของผู้ที่ไม่รู้จักพอ ทำให้เห็นว่าข้อมูลเกี่ยวกับการทำคัลยกรรมความงามเข้าถึงได้ยาก ดังเช่นผู้ให้ข้อมูลรายหนึ่งก็เลือกที่จะตัดสินใจทำคัลยกรรมความงามเพียงลำพังโดยไม่สามารถปรึกษาครอบครัว ญาติพี่น้องหรือเพื่อนฝูงได้ ทำให้การตัดสินใจนั้นอาจมีได้อยู่บนพื้นฐานของความรู้หรือการได้ศึกษาข้อมูลอย่างละเอียดถี่ถ้วนให้ดีเสียก่อนซึ่งอาจจะก่อให้เกิดผลกระทบที่ร้ายแรงตามมาได้ในภายหลัง สอดคล้องกับการศึกษาของสรวมณต์ สิทธิสมาน (2551) ที่กล่าวถึงการทำคัลยกรรมความงามในอดีตที่มักจะเป็นไปเพื่อความสวยงาม เช่นการทำจมูกหรือทำตาสองชั้น ซึ่งสังคมส่วนใหญ่มองยังไม่ให้การยอมรับ ทำให้บรรดาผู้ทำคัลยกรรมความงามต้องใช้ชีวิตอยู่แบบปกปิด หรือบ้ายเบี่ยงที่จะพูดถึงเรื่องการทำคัลยกรรมความงาม ทำให้รูปแบบของการทำคัลยกรรมความงามในสมัยนั้นเน้นความสวยงามแบบธรรมชาติให้เหมือนกับว่าความสวยงามที่ได้รับจากการทำคัลยกรรมความงามเป็นความงามที่ติดตัวมาแต่กำเนิด ซึ่งมีผลต่อการเลือกกระบวนการ วัสดุอุปกรณ์ที่จะใช้ในการทำคัลยกรรมความงามให้มีความใกล้เคียงของพื้นฐานหน้าตาเดิมของตนเองมากที่สุด เพราะหากเลือกเทคนิคหรือรูปแบบวิธีการที่ไม่ใกล้เคียงธรรมชาติจะทำให้ผู้อื่นสามารถสังเกตเห็นการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจน ผู้ให้ข้อมูลก็จะเกิดความไม่มั่นใจและเป็นกังวลถึงการกลัวถูกสังคมตีตรา ซึ่งความกลัวการถูกตีตราส่งผลให้ผู้ให้ข้อมูลบางคนไม่สามารถจะออกแบบรูปลักษณ์ให้มีความเปลี่ยนแปลงไปในแบบที่ตนเองต้องการได้อย่างแท้จริง ซึ่งจะส่งผลถึงความไม่พึงพอใจกับผลลัพธ์ของการทำคัลยกรรมความงามในเวลาต่อมา และอาจเชื่อมโยงไปสู่การทำคัลยกรรมความงามเพิ่มเติมตามมาก็ได้ในอนาคต

“สมัยก่อน เนี่ยเมื่อห้าปีที่แล้วเรื่องของความงามยังไม่เป็นที่ยอมรับเท่าปัจจุบันยังเป็น อะไรที่คนยังแอบตีมองว่ามองว่ามันไม่ใช่ความเป็นธรรมชาติ” (จตุฎ)

“คือกลัวคนมองว่าทำศัลยกรรมเพราะยังมีอีก เหมือน ยุคสมัยนั้นเมื่อสิบกว่าปีที่แล้วบ้านเราไม่เหมือนตอนนี้ ณ. ตอนนั้นมันยังไม่เหมือนตอนนี้ อย่างที่บอกว่าเราเป็นวัยรุ่นมีสังคมหลายมันยังทำให้เรารู้สึกว่า คนจะแซวว่า อู๋ย ทำศัลยกรรมหรือเปล่าเงี้ย ออสวยด้วยพลาสติก สมัยนั้นเมื่อสิบกว่าปีจะมีคนพูดแบบนี้เยอะเพราะว่าไอ้คนที่พูดมันยังไม่ได้ทำ แต่ ณ. ตอนนี้อัคนี่พูดมันทำหมดแล้ว อีคนที่พูดอะ” (พิลาส)

การที่ผู้ให้ข้อมูลบางรายมีการให้ความหมายการทำศัลยกรรมความงามในมุมมองดังกล่าว ส่วนหนึ่งมาจากค่านิยมของสังคมในยุคสมัย ซึ่งมีส่วนสำคัญในการกำหนดหมายการทำศัลยกรรมความงามให้คนในสังคมที่เจตคติต่อผู้ที่ทำศัลยกรรมความงามในเชิงลบ เนื่องจากค่านิยมของสังคมในสมัยนั้นยังเชื่อว่าการทำศัลยกรรมความงามเป็นการพัฒนาความงามแบบผิดธรรมชาติหรือฝืนธรรมชาติ ที่ส่งเสริมให้บุคคลลุ่มหลงและมัวเมากับการให้เห็นแก่ความสำคัญของรูปลักษณ์ภายนอกเป็นหลัก จนยอมทุ่มเททรัพย์สินเงินทองไปกับการทำศัลยกรรมความงามที่ดูจะไม่มีค่าเป็นต่อชีวิต ผู้ที่ทำศัลยกรรมความงามส่วนใหญ่มักจะถูกสังคมให้ภาพลักษณ์ของการเป็นคนหมกมุ่นกับรูปลักษณ์ของตนเอง และมักจะถูกตีตราจากสังคมว่าเป็นพวกไม่รู้จักรพอ ใจในสิ่งที่ตนเองมี อีกทั้งอาจจะถูกกล่าวหาว่าเป็นพวกสวยพลาสติก จะเห็นได้ชัดจากการเปรียบผู้ที่ทำศัลยกรรมความงามว่าเป็นดอกไม้พลาสติก ซึ่งเป็นการเปรียบเทียบให้กลุ่มคนที่ทำศัลยกรรมความงามมีความงามจอมปลอมที่ไร้คุณค่า ซึ่งเป็นการตีตราเพื่อจัดคนกลุ่มนี้ให้แตกต่างจากคนในสังคม การรับรู้ดังกล่าวเชื่อมโยงให้ผู้ให้ข้อมูลไม่กล้าที่เปิดเผยมการทำศัลยกรรมความงามของตน และไม่กล้าขอคำปรึกษาจากครอบครัว เพื่อน หรือคนใกล้ชิด การทำศัลยกรรมความงามสำหรับสังคมไทยในสมัยนั้นจึงดูเป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้องและไม่ควรทำ ยิ่งในกรณีที่ผู้ทำศัลยกรรมความงามเป็นเพศชาย ยิ่งได้รับการต่อต้านจากสังคมนอกเหนือจากที่กล่าวมา เพราะเพศชายที่ทำศัลยกรรมความงามยังถูกสังคมมองในแง่ของผู้เบี่ยงเบนทางเพศเพิ่มเติมเข้ามายังส่งเสริมให้การทำศัลยกรรมความงามเป็นเรื่องที่ไม่ควรเปิดเผยให้สังคมรับรู้

“ไม่ได้ดูแลเรื่องความงาม เพราะพ่อเป็นคนหัวโบราณกลัวลูกเป็นกระเทยครับอาจารย์ ห่วงมากเรื่องนี้” (เจริด)

“พ่อแม่ไม่ชอบกลัวเป็นเกย์เป็นตุ๊ดถ้าทำศัลยกรรมความงามเรารู้อยู่แล้ว ส่วนเพื่อนก็มออยากบอกอวยกลัวเพื่อนมองว่าหล่อศัลยกรรมไม่ธรรมชาติผู้ชายก็ไม่ค่อยทำด้วยละครับ” (เจริด)

โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากผู้ให้ข้อมูลที่เป็นเพศชาย พวกเขาจะรับรู้ว่าการเกิดว่าเป็นเพศชายซึ่งเป็นเพศที่มักจะเป็นความหวังของครอบครัวและสังคม ในลักษณะของการพึ่งพาการปกป้อง การทำศัลยกรรมความงามในเพศชายจึงเป็นสิ่งที่ครอบครัวและสังคมมักจะต่อต้านมากกว่าการทำศัลยกรรมความงามในเพศหญิงเนื่องจากการทำศัลยกรรมความงาม เป็นการแสดงออกถึงการรักสวยรักงาม การใส่ใจสนใจในรูปร่างหน้าตาซึ่งเป็นอุปนิสัยลักษณะของเพศหญิง เพศชายที่สนใจการทำศัลยกรรมความงามจึงมักจะถูกมองว่าเป็นผู้เบี่ยงเบนทางเพศ การทำศัลยกรรมความงามสำหรับเพศชายจึงถูกเชื่อมโยงไปสู่ผู้เบี่ยงเบนทางเพศ ทั้งนี้เป็นเพราะระบบความคิดเรื่องเพศนั้นยังตกอยู่ภายใต้การครอบงำบรรทัดฐานของการแบ่งแยกระบบเพศตามธรรมชาติผ่านสถาบันต่างๆ ทางสังคมโดยมีการสั่งสอนและหล่อหลอมให้เชื่อว่าเพศชายต้องมีบุคลิกภาพแตกต่างจากเพศหญิง ซึ่งหากบิดเบือนไปจากการนี้ก็ถือว่าผู้เป็นนั้นเป็นผู้ผิดเพศ ยิ่งเรื่องของการผิดปกติผิดธรรมชาติทำให้ถูกตีตราจากสังคม กลายเป็นเรื่อง

ที่ทำให้ถูกล้อเลียนตามมา จึงจะเห็นได้ว่าข้อมูลการทำคัลยกรรมความงามในเพศชายจะน้อยกว่าการทำคัลยกรรมความงามในเพศหญิง ส่วนหนึ่งมาจากการที่ผู้ให้ข้อมูลผู้ที่เป็นเพศชายไม่กล้าที่จะเปิดเผยความต้องการและความสนใจการทำคัลยกรรมความงามให้ผู้อื่นได้รับทราบ (ภัทรพร วิษณุรักษ์, 2557)

แต่เมื่อระยะเวลาผ่านไปรูปลักษณ์เริ่มเข้าที่เป็นปกติ ไรซึ่งร่องรอยจากผลกระทบภายหลังการทำคัลยกรรมความงาม ทำให้ความอับอายและหวาดกลัวที่จะออกสู่สังคมหมดไปตรงข้าม ผู้ให้ข้อมูลบางคนกล้าที่จะออกสังคมมากขึ้นและภาคภูมิใจกับการทำคัลยกรรมความงามของตน แสดงให้เห็นถึงการรับรู้ที่มีต่อการทำคัลยกรรมความงามเปลี่ยนแปลงไปเป็นในทางบวกมากขึ้น การทำคัลยกรรมความงามจากที่เคยเป็นสิ่งที่น่าอับอายกลายเป็นสิ่งที่แสดงออกถึงความรักและความภาคภูมิใจในตนเองผ่านการสร้างความงามที่เป็นไปตามใจตน

“ไม่น่าถ้ายังไม่หายอาย แต่ถ้าเราอดเผือกมันหายสักอาทิตย์สองอาทิตย์มันดูเป็นปกติเราไม่อายอะไรจะว่าอย่างไรเราไม่เคยอายกล้าบอกด้วยว่าคัลยกรรมมาก็ภูมิใจอะ” (แจลล์)

จะเห็นได้ว่าบริบทเงื่อนไขที่สำคัญคือช่วงเวลาที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลมีความคิดความรู้สึกแตกต่างกันไป แสดงออกให้เห็นถึงการรับรู้ต่อการทำคัลยกรรมความงามที่ไม่คงเส้นคงวาของผู้ให้ข้อมูล (Lived time) (van Manen, 1990) กล่าวคือ ภายหลังการทำคัลยกรรมความงามในระยะแรก ซึ่งเป็นระยะที่ร่างกายยังได้รับผลกระทบจากการทำคัลยกรรมความงาม ทำให้ต้องใช้ระยะเวลาในการพักฟื้น ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มักจะรู้สึกอับอายและหวาดกลัวการออกสังคม แต่เมื่อระยะเวลาผ่านไป รูปลักษณ์เริ่มเข้าที่เป็นปกติดูไม่เห็นร่องรอยของการผ่าตัดที่น่ากลัว ความอับอายและความหวาดกลัวที่เคยมีก็เปลี่ยนแปลงไปเป็นความภาคภูมิใจในตนเองที่สามารถเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์ของตนเอง จึงส่งผลให้ผู้ให้ข้อมูลกล้าออกไปใช้ชีวิตในสังคมมากขึ้น

2.3. ภาวะการเป็นอยู่ (being) ปลดแอกให้กับชีวิต

สืบเนื่องจากการเป็นอยู่ (being) ก่อนการทำคัลยกรรมความงาม จะเห็นได้ว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่จะไม่พอใจในรูปลักษณ์ของตนเอง และมีการรับรู้ว่ารูปลักษณ์ตนเองมีความบกพร่อง ไม่สวยงามตามแบบมาตรฐานทางสังคมกำหนด รูปลักษณ์ที่ติดตัวมาแต่กำเนิดจึงกลายเป็นเหมือนปมด้อยในชีวิตที่ทำให้รู้สึกที่ตนเองต้องมีชีวิตไม่เหมือนคนทั่วไป แต่ภายหลังการทำคัลยกรรมความงามครั้งแรก การรับรู้ต่อรูปลักษณ์ของผู้ให้ข้อมูลก็เปลี่ยนแปลงไป รูปลักษณ์จึงไม่ใช่เรื่องของบุญทำกรรมแต่งหรือเป็นต้นทุนเดิมที่พ่อแม่ให้มาอีกต่อไป แต่กลายเป็นสิ่งที่สามารถสร้างสรรค์และออกแบบได้โดยการพึ่งพาเทคโนโลยีวิทยาการทางการแพทย์ในการเปลี่ยนแปลงปรับปรุงได้ การทำคัลยกรรมความงามนอกจากจะสามารถสร้างและจัดการให้รูปลักษณ์งดงามดังใจต้องการได้แล้ว ยังเป็นการสร้างพลังอำนาจเหนือร่างกายของตนเองที่สามารถควบคุมร่างกายในแบบที่ต้องการได้ นอกเหนือไปจากนั้นยังเป็นการเพิ่มความแข็งแรงของจิตใจ และสร้างรูปลักษณ์ใหม่ให้เกิดขึ้น ยังเกี่ยวเนื่องไปสู่การเปลี่ยนแปลงการรับรู้ที่มีต่อตนเองในแง่บวกมากขึ้นสอดคล้องกับแบบแผนวิธีคิดเกี่ยวกับความงามภายใต้กรอบความคิดการรับรู้เกี่ยวกับการทำคัลยกรรมความงามในแง่บวกนั่นเอง การมีรูปลักษณ์อย่างที่ต้องการจึงเป็นเหมือนการปลดล๊อคปมในใจของตนที่เป็นเสมือนตัวจุดรั้งชีวิตของผู้ให้ข้อมูลไว้

เป็นที่ยอมรับของสังคมมากขึ้น

การมีรูปลักษณ์ใหม่จากการทำศัลยกรรมความงามได้บ่งชี้ถึงความหมายของการเป็นที่ยอมรับของคนอื่นให้เข้าไปตามทิศทางที่สังคมกำหนด ส่วนหนึ่งมาจากการที่คนในสังคมปฏิบัติต่อตนเองเปลี่ยนไปภายหลังการทำศัลยกรรมความงาม แสดงถึงการได้รับการยืนยันถึงสถานะทางสังคมและการยอมรับของกลุ่มสังคมเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดความภาคภูมิใจซึ่งเป็นความต้องการหรือแรงจูงใจพื้นฐานของมนุษย์ นอกจากนี้ความภูมิใจในตนเองช่วยให้เกิดความกล้าเผชิญกับชีวิตอย่างมั่นใจมากขึ้น ดังนั้นเมื่อผู้ให้ข้อมูลรู้สึกภาคภูมิใจในรูปลักษณ์ของตนจึงความกล้าจะทำในสิ่งที่ต้องการโดยไม่มีรูปลักษณ์มาขัดขวางอีกต่อไป

“ก็ไปสมัครประกวดร้องเพลงเลย คือทำในสิ่งที่คิดว่าเราจะไม่ได้ทำเพราะเราอาจหน้าตาคือแบบไม่เหมือนคนกรุงเทพฯ แต่เราทำแล้ว เรามีภูมิใจในหน้าตาตนเองเป็นแบบที่คนยอมรับเรากลับทำอะไรหลายอย่างเป็นที่รู้จักหมู่รุ่นน้อง” (เจรีด)

“เพราะฉะนั้นเขาจะเทคแคร์ไอ้คนที่มันสวยแต่งตัวดี พอเราทำเสร็จแล้วครั้งแรกเราจำได้เลยว่า พอเราไปความรู้สึกเปลี่ยน เรามีความมั่นใจมากขึ้นถ้าจะพูดพนักงานก็เข้าหาเรามากขึ้น รู้สึกแบบ สวยค่ะ (ยิ้ม) อย่างนี้ อย่างนู่นอย่างงี้ คือมันมีมุมมองที่เปลี่ยนไปเลยนะ” (พิลาส)

ตัวตนเดิมจึงถูกรื้อถอนทำให้ผู้ให้ข้อมูลเห็นคุณค่าในตนเองมากขึ้น เกิดเป็นความมั่นใจทำให้ผู้ให้ข้อมูลมีการกล้าแสดงออก จะเห็นได้ว่ารูปลักษณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปมีอิทธิพลต่อความภาวะการเป็นอยู่ (being) และพฤติกรรมของผู้ให้ข้อมูลเป็นอย่างมาก บริบทเงื่อนไขที่สำคัญคือช่วงเวลาที่ผ่านมาผู้ให้ข้อมูลมีความคิดความรู้สึกแตกต่างไปจากเดิม (Livetime) (Van Manen, 1990) นั่นคือ ในช่วงเวลาภาวะการเป็นอยู่ (being) ก่อนการทำศัลยกรรมความงาม ผู้ให้ข้อมูลมีมุมมองต่อรูปลักษณ์ตนเองไม่ดีไม่เป็นที่นิยมเพราะไม่เหมือนคนกรุงเทพฯ จึงไม่กล้าที่จะทำอย่างที่ตนเองต้องการเพราะเชื่อว่าการมีรูปลักษณ์ไม่ดีจะนำไปสู่การไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม แต่เมื่อเวลาผ่านไปในช่วงภาวะการเป็นอยู่ (being) ของการทำศัลยกรรมความงามครั้งแรก การทำศัลยกรรมความงามได้สร้างตัวตนใหม่ ที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลเป็นที่รู้จักได้รับการยอมรับผู้ให้ข้อมูลจึงเกิดความ ภาคภูมิใจในตนเองนำไปสู่ความกล้าที่จะแสดงออกมากขึ้น

การให้ความหมายศัลยกรรมความงาม : การรักษาโรคทางใจ

การให้ความหมายของการทำศัลยกรรมความงามในมุมมองของการรักษาโรคทางใจ เป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นว่า การทำศัลยกรรมความงามมีพื้นฐานจากความต้องการทางจิตใจ ไม่ใช่ความจำเป็นในการรักษาโรคที่เกิดจากการเจ็บป่วยทางกาย เนื่องจากการทำศัลยกรรมความงามมิใช่เป็นการเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์เพื่อให้มีความงามซึ่งสามารถมองเห็นได้ด้วยตาเพียงเท่านั้น แต่การทำศัลยกรรมความงามในมุมมองดังกล่าวมีความละเอียดอ่อนและซับซ้อนไปถึง การเปลี่ยนแปลงภายในจิตใจของผู้ให้ข้อมูลที่มีต่อตนเอง ถึงแม้จะเห็นว่า การทำศัลยกรรมความงามนั้นจะสามารถปรับเปลี่ยนรูปลักษณ์ภายนอก แต่เป้าหมายที่แท้จริงผู้ให้ข้อมูลมักกระทำเพื่อการปรับสมดุลภายในใจให้เป็นปกติ อดสิ่งที่ทำให้ตนเองรู้สึกไม่เป็นสุขหรือสิ่งที่มารบกวนหรือมีผลกระทบต่อทางใจ ทำให้เห็นว่าการที่ผู้ให้ข้อมูลมีรูปลักษณ์เปลี่ยนแปลงจากการทำศัลยกรรมความงามนั้นไปส่งผลต่อการรับรู้หรือจิตใจโดยตรง ที่แสดงออกให้เห็นเป็นความมั่นใจในตนเอง กล้าที่จะเผชิญหน้ากับสังคมได้มากขึ้น

“ศัลยกรรมความงามหรืออย่างที่ยกळे่มันๆ เหมือนแบบการซ่อมแซมแบบว่ารักษาโรคทางใจ เออว่ามันสามารถช่วยตรงนี้ได้ด้วย รักษาแผลในใจรักษาโรคทางใจมากกว่า เออจริงๆ แล้วคนอาจจะมองว่า คนที่ไม่สวยเวลาเขาทำมันก็เหมือนลบปมในใจ มันก็เป็นโรค มันอาจจะไม่ใช่ทางกายภาพมันคือโรคทางใจ สามารถที่จะแบบไปลบปมด้อยเขาได้จากที่แบบเขาไม่มันใจไม่กล้าออกจากบ้านไม่กล้าคบใคร ไม่มีใคร การรักษาอาการทางใจมากกว่า มันเติมเต็มให้เขาได้” (พรรณราย)

จะเห็นได้ว่าศัลยกรรมความงามมิได้เปลี่ยนแปลงเฉพาะรูปลักษณ์ภายนอกเท่านั้น แต่ได้เข้าไปมีส่วนช่วยในการลบข้อขัดแย้งภายในจิตใจอันเป็นปมด้อยที่เกิดจากรูปลักษณ์นี้ได้ เนื่องจากการรับรู้ต่อรูปร่างหน้าตาของตนเอง เป็นทัศนคติที่เป็นนามธรรมเกี่ยวกับจิตใจอารมณ์ความรู้สึกที่มีต่อรูปลักษณ์ของตนเป็นไปตามการรับรู้จากความรู้เดิม ประสบการณ์ของผู้อื่น หรือจากค่านิยม ความเชื่อ ความรู้สึกเฉพาะบุคคล รูปลักษณ์จึงเป็นเรื่องของจิตใจมากกว่าที่จะเป็นเรื่องของกายภาพ ซึ่งเกี่ยวข้องกับ การตีความจากปฏิสัมพันธ์การเรียนรู้จากสังคมแวดล้อม และความภาคภูมิใจ ดังนั้นการที่ผู้ให้ข้อมูลมีการรับรู้รูปลักษณ์ตนเองในแง่ลบ นำไปสู่ความรู้สึกวิตกกังวล เกิดเป็นความกลัว ไม่กล้าที่จะออกสังคม อับอายในรูปลักษณ์ของตน เพราะความเชื่อที่ผู้อื่นจะมองเห็นรูปลักษณ์ตนเอง ไม่มีความงามเช่นกัน ส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจโดยตรงอย่างเห็นได้ชัด รวมไปถึงการดำเนินชีวิตที่ไม่สามารถออกไปใช้ชีวิตได้อย่างปกติ สำหรับผู้ให้ข้อมูลเปรียบคนที่ไม่มี ความงามเหมือนคนเป็นโรคทางใจอย่างหนึ่งที่สามารถรักษาได้ด้วยการทำศัลยกรรมความงาม

2.4. ภาวะการเป็นอยู่ (being) ภาคภูมิใจในรูปลักษณ์ตนเอง

รูปลักษณ์ของบุคคลเป็นเหมือนเป็นฉากหน้าที่สร้างความประทับใจทำให้สังคมเกิดการยอมรับในตัวตน การมีรูปลักษณ์ที่ดีจึงเป็นสิ่งดึงดูดใจให้ผู้พบเห็นไม่ว่าจะเป็นเพศหญิงหรือเพศชายให้เข้ามามีปฏิสัมพันธ์ด้วย เนื่องจากรูปลักษณ์ที่มีความงามเกี่ยวข้องกับเรื่องการให้คุณค่าการตีความหมายรวมถึงความรู้สึกนึกคิดที่มีความซับซ้อนอยู่ในชีวิตทางสังคมเพื่อให้เป็นที่ยอมรับ ซึ่งเป็นสิ่งที่มนุษย์ทุกคนต้องการตามความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ เพราะมนุษย์มักจะแสวงหาความสุข ความพอใจในการอยู่ร่วมกับผู้อื่น ทำให้บุคคลต้องมีการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน ดังนั้นการที่ผู้ให้ข้อมูลมีมุมมองในทางดีต่อรูปลักษณ์ตนเองภายหลังการทำศัลยกรรมความงาม ทำให้ผู้ให้ข้อมูลรู้สึกมีความสุข จึงกล้าที่จะออกสู่สังคมเพื่อให้สังคมได้รับรู้เกี่ยวกับรูปลักษณ์ของตน การทำศัลยกรรมความงามจึงเป็นเหมือนการทำลายกำแพงที่ปิดกั้นผู้ให้ข้อมูลกับโลกภายนอกออกไปอย่างหมดสิ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของมัลลิกา มัติโก (2545) ที่เกี่ยวกับความงามกับการสร้างสังคม กล่าวว่าการความงามเป็นตัวเสริมความมั่นใจในตัวเองความภาคภูมิใจรวมถึงความผิตหวังหรือการมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อรูปลักษณ์

“อ้อการใช้ชีวิตหลังจากทำรู้สึกว่ดีแฮปปี้ชะกับภาพลักษณ์ของตนเอง ชอบไปเที่ยว ชอบเหล่สาวกับเพื่อนฯ”

(เจรีด)

“และหลังจากทำเริ่มที่จะออกสังคมเริ่มรู้สึกว่ข้างนอกมันมีอะไรมากมายพอเราหน้าตาดีครั้งหนึ่ง ระดับหนึ่งมันก็เลยเริ่มเห็นเพื่อนฝูงทุกอย่างแปลกไปหมดรู้สึกว่ชีวิตมันแปลกจ้งเลยคนที่เข้ามาสนใจเรา” (จัญญ)

สังคมให้ความสนใจและยอมรับมากขึ้น

รูปลักษณ์ของบุคคลมีใช้หมายถึงภาพสะท้อนในกระจกเงา แต่หมายถึงความรู้สึกของผู้ให้ข้อมูลว่ารูปร่างหน้าตาของตนเป็นอย่างไรในสายตาคนอื่น แล้วมีการประเมินรูปร่างหน้าตาของตนตามความคิดของตนเอง ทำให้เกิดการรับรู้และมุมมองที่มีต่อรูปลักษณ์ตนเอง การได้รับความสนใจจากสังคมต่างจากเดิม ทำให้ผู้ให้ข้อมูลรู้สึกว่าตนเองเป็นที่ปรารถนา น่าพึงพอใจและมีคุณค่าต่อผู้อื่น เป็นบุคคลที่คู่ควรจะให้ผู้อื่นเห็นความสำคัญ ทั้งหมดเหล่านี้สะท้อนให้ผู้ให้ข้อมูลรู้สึกภาคภูมิใจและมั่นใจในรูปลักษณ์ตนเองมากขึ้น และเกิดเป็นการรับรู้ต่อรูปลักษณ์ที่ดีต่างจากเดิมเนื่องจาก

“เปลี่ยนเลย ชีวิตเธอชีวิตก็เหมือนเดิมนะ ในความรู้สึกของเราคนเดียวไง เรารู้สึกเราภูมิใจมากขึ้นเรารู้สึกดีขึ้น มันทำให้เรากล้าออกสังคม คือง่ายขึ้นนะ จากผมไม่ค่อยเที่ยวผับ พอมาทำตรงนี้ผมเริ่มเที่ยวผับ พอไปปับ ก็มีคนมาชวนแก้ว ธรรมดาทุกคนก็ต้องรู้สึกดีใจนะ มันก็เห็น พิธแบคกลับมาโอเคถ้าเราเสริมมาแล้วมันคนรอบข้างก็ให้ความสนใจเราเพิ่มมากขึ้นเหมือนกัน กลุ่มที่ว่าก็ส่วนที่ว่านะอะ แต่กลุ่มที่ไม่ว่าหรือกลุ่มอื่นเขาก็ยังสนใจเราอยู่ อะใช้อย่างเนี่ย” (แหล่ลม)

การที่สังคมให้ความสนใจและยอมรับสัมพันธ์กับความรู้สึกของผู้ให้ข้อมูลที่มีต่อรูปลักษณ์ตนเองในแง่บวกเชื่อมโยงสภาพจิตใจ บุคลิกภาพ เกิดเป็นความมั่นใจ เนื่องจากการมีรูปร่างใบหน้าที่ดีจะสามารถช่วยให้ข้อมูลต่างๆ น่าดึงดูดใจและน่าเชื่อถือมากขึ้น เนื่องจากการทำศัลยกรรมความงามไม่เพียงแต่จะเป็นไปในมุมมองของความงามเท่านั้นเชื่อมโยงไปถึงกฎเกณฑ์บางอย่างที่กำหนดชีวิตทางสังคมเมื่อต้องนำเสนอภาพตัวตนขณะที่มีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น

การให้ความหมายความงาม : ดุติขึ้น

การให้ความหมายของความงามในลักษณะดังกล่าว สะท้อนการรับรู้ที่มีต่อรูปลักษณ์ตนเองในลักษณะของวัตถุที่สามารถจัดกระทำ ปรับปรุง แก้ไข พัฒนาได้ด้วยการพึ่งพาความรู้และความสามารถทางด้านวิทยาศาสตร์การแพทย์มีความเจริญก้าวหน้าตามฐานคิดแบบกลไกแยกส่วน โดยการพัฒนาบุคลิกให้สามารถตอบสนองความต้องการที่จะเอาชนะธรรมชาติด้วยการต่อต้าน ชัดขึ้น หรือเปลี่ยนแปลงไม่วันแม่แต่รูปร่างหน้าตา ความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์จึงมีส่วนสำคัญที่สามารถลบข้อจำกัดทางธรรมชาติในแง่ของรูปร่างหน้าตา (Body Project and Look Design) ความงามจึงล้วนเป็นสิ่งที่ถูกประกอบสร้างขึ้น การรับรู้ดังกล่าวครอบคลุมพื้นที่ของร่างกาย จิตใจและทางสังคม โดยที่ผู้ให้ข้อมูลไม่ทันรู้ตัวว่าถูกควบคุมหรือบังคับแต่รู้สึกเต็มใจ ยอมรับ และเชื่อฟังอำนาจทางการแพทย์ที่สร้างให้เห็นว่าการทำศัลยกรรมความงามเป็นสิ่งควรกระทำ สามารถพัฒนาบุคลิกให้มีความงามมากขึ้นได้จริง

“อืมก็ยังมีมุมมองแบบเดิมอยู่ครับ ตอนแรกผมไม่ได้ใช้คำว่าความงามสำหรับผม ตอนนั้นแค่อยากดูดีนะแค่อยากเปลี่ยนให้ดูดีขึ้นตอนหลังๆคนเริ่มใช้ศัพท์คำว่าความงาม สิ่งที่ผมทำมามันคือการสร้างความงามเพิ่งจะเข้าใจ” (จรรยา)

การให้ความหมายของความงามดังที่กล่าวมา ส่วนหนึ่งก็มาจากการที่ผู้ให้ข้อมูล มีการประเมินรูปลักษณ์ของตนเองโดยการเปรียบเทียบรูปลักษณ์ที่ถูกพัฒนาด้วยการทำศัลยกรรมความงามกับรูปลักษณ์ของผู้ที่ไม่ได้ทำศัลยกรรมความงาม แสดงให้เห็นถึงการเอารูปลักษณ์ของบุคคลรอบข้างมาเป็นบรรทัดฐาน เพื่อช่วยให้เกิดการเรียนรู้กับรูปลักษณ์ตนเองมากขึ้น และการันตีให้เกิดความเชื่อมั่นในรูปลักษณ์ที่สามารถถูกพัฒนาให้มีความงามด้วยการทำศัลยกรรมความงาม และการรับรู้ดังกล่าวจะเชื่อมโยงให้เกิดการปฏิเสธรูปลักษณ์ที่แท้จริงเพื่อเข้าสู่ความงามที่สร้างได้ง่ายมากยิ่งขึ้น เป็นการยินดีสยบให้กับอำนาจความงามด้วยการเดินทางสู่คัมภีร์เพื่อที่จะมีความงามทางลัดตามมา

“ผมว่าก็เหมือนเดิมนะในมุมมองจากตรงนั้นนะจากที่เราได้ มันเปลี่ยน หมายความว่า มันธรรมดาณะคนที่ทำลายกับคนที่ไม่ทำ คนที่ทำเลยดูดีขึ้นกว่า” (แจลล์ม)

นอกจากนี้การที่ได้รับคำชื่นชมจากคนอื่น หรือรู้สึกที่ตนเองได้รับการยอมรับจากสังคมมากขึ้นหลังจากทำศัลยกรรมความงามครั้งแรก คำชมจึงเหมือนเป็นการเสริมแรงทางบวกหรือเป็นตัวชี้วัดในการสนับสนุนความงามที่ถูกสร้างด้วยศัลยกรรมความงามให้เป็นที่ไปในทางพัฒนาขึ้น เป็นการสะท้อนให้เห็นถึงการยอมรับเอาปฏิบัติกริยาของสังคมมาเป็นมาตรฐานวัดความงามของตน เนื่องจากรูปลักษณ์มิใช่เพียงสิ่งที่ตนเองรับรู้ แต่หมายถึงความรู้สึกที่มีต่อรูปลักษณ์ตนเองในสายตาคนอื่น แล้วมีการประเมินรูปลักษณ์ของตนตามความคิดของผู้อื่น ทำให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดการรับรู้และมีการให้ความหมายความงามในมุมมองของการดูดีขึ้น

“ความสวยหรือ ความสวยในความคิดของเขาคือความพอใจนี่แหละที่ มองว่ามันดูดีขึ้น แล้วก็ได้รับคำชมจากคนอื่นไม่ใช่แค่คำชมอย่างเดียวจากสายตาที่คนอื่นให้ความสนใจเราจึงจ้องที่เขามองเราเพราะความสวยนะ” (แพรวพราว)

จะเห็นได้ว่าการให้ความหมายของความงามในช่วงการทำศัลยกรรมความงามครั้งแรกไม่แตกต่างจากช่วงก่อนการทำศัลยกรรมความงาม โดยผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ยังคงมีการให้ความหมายความงามจากรูปลักษณ์ภายนอกที่สามารถมองเห็นได้จับต้องได้ผ่านประสาทสัมผัสทั้งห้า โดยการให้ความหมายความงาม ส่วนใหญ่เป็นที่ไปในมุมมองของความงามที่ถูกสร้างขึ้นจากการทำศัลยกรรมความงาม ภายใต้บริบทเงื่อนไขของสังคมเป็นหลัก ซึ่งทำให้ผู้ให้ข้อมูลมองความงามเป็นสิ่งที่พัฒนาให้ดีขึ้นได้ด้วยกระบวนการทางการแพทย์ ซึ่งให้เห็นการรับรู้ ความคิด ความเชื่อและแนวโน้มที่จะนำไปสู่การพัฒนาความงามด้วยการทำศัลยกรรมความงามมากขึ้น

2.5. ภาวะการเป็นอยู่ (being): ก้าวสู่โอกาสในอาชีพ

การกล่าวถึงต้นทุนทางกายภาพหรือการมีมุมมองเกี่ยวกับความงามของรูปลักษณ์ว่าเป็นสิ่งที่ขายได้สามารถเชื่อมโยงไปสู่การได้รับโอกาสในการประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับความงามเพื่อสร้างรายได้ เช่น นักแสดง นางแบบ นักร้อง นางงาม ซึ่งเป็นโอกาสที่มีให้ทุกคนจะได้รับ การมีมุมมองดังกล่าว แสดงให้เห็นถึงการเชื่อมโยงรูปลักษณ์ที่งดงามไปสู่ความสำเร็จทางหน้าที่การงานและสถานะทางสังคมอีกด้วย โดยเฉพาะหน้าที่การงานที่ให้

ความสำคัญด้านรูปร่างหน้าตาเป็นหลัก จึงมักมีผู้กล่าวว่า ผู้ที่มีความงามเหมือนมีรูปเป็นทรัพย์ นั้นหมายถึงความงามที่สามารถแปรทุนทางกายภาพให้เป็นทุนทางเศรษฐกิจทุนทางวัฒนธรรมและทุนทางสังคมนั่นเอง นอกจากนี้การมีความงามยังสร้างความรู้สึกมั่นคงทางเศรษฐกิจและความมั่นคงในชีวิตให้กับตนเองนั้นหมายถึงผู้ที่มีรูปลักษณ์งดงามสามารถสร้างความประทับใจด้านบวกโดยชมคุณลักษณะด้านลบอื่นๆ ให้หมดไป นั่นคือข้อได้เปรียบของคนที่มีรูปร่างหน้าตาดี ทั้งในด้านการสร้างความประทับใจและการมีมูลค่าส่วนตัว ดังนั้นการได้รับความชื่นชอบและโอกาสต่างๆ จากสังคมจึงมีความสัมพันธ์กับรูปลักษณ์เป็นอย่างมาก

การประกอบอาชีพด้านความงาม

สืบเนื่องจากในช่วงก่อนการทำศัลยกรรมความงาม ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มักจะนำผู้ที่ประกอบอาชีพที่ใช้องค์ประกอบความงามมาอ้างอิงเป็นต้นแบบ ซึ่งไม่ใช่เป็นต้นแบบของการมีรูปลักษณ์ที่งดงามเพียงอย่างเดียว ยังรวมถึงต้นแบบของการใช้ชีวิต การทำงาน ที่ส่วนมากประสบความสำเร็จเนื่องจากมีต้นทุนทางรูปลักษณ์ที่สวยงาม ทำให้มีสถานภาพทางเศรษฐกิจที่ดีจากการทำงานในวงการที่ใช้รูปร่างหน้าตาเป็นเครื่องมือในการทำงานอีกด้วย การที่ผู้ให้ข้อมูลได้ถูกทาบถามซักชวนและได้รับโอกาสให้เข้าสู่วงการบันเทิงจึงสอดคล้องกับความคาดหวังของผู้ให้ข้อมูล จนทำให้ผู้ให้ข้อมูลรู้สึกได้ว่าตนเองได้รับการยอมรับ การชื่นชอบและเป็นที่ยอมรับของสังคม

“มีนะคะ มีช่วงหนึ่งตอนอายุสี่สิบกว่าตัดกราบใหม่ๆไปไหนใครก็อยากจะชวนไปแคสดีง ไปเป็นดารา ไปเป็นนางแบบ คือเคยถ่ายแบบเล่นเอ็มวีด้วย เราสวยมากเข้าตาหลายๆคนแบบไปถ่ายโฆษณาไป ไปถ่ายแบบ ถ่ายแฟชั่น เล่นเอ็มวี ไปเล่นละครด้วย มันทำให้รู้สึกว่าการเปลี่ยนแปลงทำให้ชีวิตเราดีขึ้นนะ อย่างที่บอกว่ารูปร่างหน้าตาเปลี่ยนชีวิตเปลี่ยน จริงๆเปลี่ยนเลย เปลี่ยนไปจากที่ไม่มีคนสนใจเดินไปไหนคนก็เฉยๆ กลายเป็นว่าเดินไปไหนคนก็มองแบบคนก็เอ๊ะทำไมใครสวยจัง” (พิลาส)

“ช่วงนั้นก็มาถ่ายรายการ เยอะมากเลยนะครับรายการเกมส์โชว์ทีวีโชว์ สัมภาษณ์เยอะอะครับจนเราก็มีโมเดลล์กับบอกว่าถ้าเรามาสายวงการบันเทิงก็น่าจะได้นะ ผมก็มีเพื่อน ได้รู้จักเพื่อนในกลุ่มวัยตนเองในกลุ่มคนที่ ริงแคสงานพวกนี้ก็เลยอยู่กับเขาโดยที่ไม่รู้ว่าฉันชอบจริงหรือเปล่า หรือเป็นเพราะด้วยที่ตัวเราอยู่ในสภาวะนี้มันก็แค่ถ่าย แต่ก่อนก็โอเคดีก็ๆคนหนึ่ง” (จรรยา)

รูปลักษณ์ของบุคคลถูกกำหนดและถูกจัดประเภทด้วยการสื่อสารและมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ดังนั้นการที่รูปลักษณ์ของผู้ให้ข้อมูลเปลี่ยนแปลงไปอาจจะส่งผลต่อการทำงาน โดยเฉพาะงานที่ให้ความสำคัญกับรูปร่างหน้าตา เนื่องจากรูปลักษณ์ถือเป็นจุดขายหรือเป็นองค์ประกอบหนึ่งของงาน เช่นงานสายวงการบันเทิง ซึ่งก่อนที่จะมีรูปลักษณ์เปลี่ยนแปลงไปด้วยการทำศัลยกรรมความงาม ผู้ให้ข้อมูลได้รับการมอบหมายงานจากสังคมตามความสามารถโดยนำเสนอความตลกแทนความงาม ซึ่งมีผลต่อมุมมองของผู้ให้ข้อมูลที่มีมองรูปลักษณ์ตนเองไม่งดงาม แต่ภายหลังการทำศัลยกรรมความงามเมื่อรูปลักษณ์เปลี่ยนแปลงไป คนในสังคมให้ความสนใจตนเองมากขึ้นเป็นที่ยอมรับและชื่นชมของสังคม มีการติดต่อเรื่องงานเพิ่มมากขึ้น ผู้ให้ข้อมูลจึงมีมุมมองต่อตนเองใหม่โดยรู้สึกว่าคุณค่าตนเองมีรูปลักษณ์สวยงามขึ้น กลายเป็นรูปลักษณ์ใหม่ที่สังคมรู้จักทดแทนรูปลักษณ์เดิม ซึ่งนำไปสู่บทบาทการทำงานในตำแหน่งใหม่ตามมา

“เริ่มแรกเลยเป็นพิธีกรอยู่ที่นิตยสารบันเทิงเล่มหนึ่ง เราทำงานทุกวันเราออกหน้าจอรากกลายเป็นว่าเรามีความสามารถแต่ต้องขายตลกขายขำ เพราะว่าหน้าตาเรามันไม่สวยเราจะไปขายความสวยความงามมันคงไม่ได้ เราเลยรู้สึกที่เราอยากจะทำอะไรบางอย่างออกไป ก็เลยตัดสินใจทำคัลเลอร์กรรมาเพื่อจะได้พัฒนาหน้าที่การงานของเรา แล้วพอทำไปมันมีฟีดแบคที่ดีก็คือพอเราเริ่ม เปลี่ยนตนเองเริ่มสวยขึ้นมีความเข้ามามีคนเข้ามาติดต่องานมากขึ้นเราก็มองว่า ‘อู๋มันก็ดีนี่’” (ฉลวย)

เนื่องจากในอดีตการทำคัลเลอร์กรรมาความงามยังไม่ได้รับการยอมรับในสังคมเท่าปัจจุบัน โดยสังคมมักจะมีการมองผู้ทำคัลเลอร์กรรมาความงามในแง่ลบ การเป็นคนสวยด้วยพลาสติกไม่ธรรมชาติ จึงทำให้ไม่ค่อยมีผู้ใดกล้าเปิดเผยประสบการณ์การทำคัลเลอร์กรรมาความงามของตนให้สังคมรับรู้ การที่ผู้ให้ข้อมูลบางคนกล้าเปิดเผยตัวตนว่าเป็นผู้ที่มีความงามจากการทำคัลเลอร์กรรมาความงามอย่างไม่อวยด้วยความภาคภูมิใจต่อรูปลักษณ์ของตนเอง จึงเป็นสิ่งแปลกใหม่ของสังคมจนทำให้ผู้ให้ข้อมูลได้กลายเป็นแบบอย่างให้คนในสังคม มีการเปลี่ยนแปลงมุมมองของการทำคัลเลอร์กรรมาความงามเสียใหม่โดยมีได้มองการทำคัลเลอร์กรรมาความงามในด้านลบเพียงอย่างเดียว การได้รับการยอมรับและความนับถือในการทำคัลเลอร์กรรมาความงาม ทำให้ผู้ให้ข้อมูลสามารถชักจูงและสร้างความเชื่อมั่นให้บุคคลในสังคมคล้อยตามตนเองได้อย่างง่ายดาย จนทำให้เกิดเป็นช่องทางในการประกอบอาชีพตามมา

“เรื่องงานก็ได้งานเยอะขึ้น ขายอะไรก็ได้ หัวเราะ พูดอะไรคนก็เชื่อ อืมเราทำเกี่ยวกับด้านความงามคนก็มาถามเยอะเพื่อนหรือเพื่อนก็ไปทำตามไป เพราะบุคลิกภาพเราเปลี่ยนเรากลายเป็นแบบเหมือนให้เขาทำเราก็แนะนำส่งเคล็ดลับให้คลินิกได้ไง ถ้าเราจะแนะนำเรื่องตาเขาก็จะจ้องที่ตาเราก่อนตาเราสวยหรือเปล่า พอที่จะทำให้เขามั่นใจที่จะทำให้เขาตัดสินใจจ่ายบางหรือเปล่า เราก็ต้องทำให้สวยเป็นต้นแบบ ถ้าเราไม่สวยมันก็ขายอะไรไม่ได้หรอก ถ้าไม่สวยก็ปิดการขายไม่ได้เลยนะ” (พีโล)

อย่างไรก็ตาม ถ้าอธิบายผ่านแนวคิดปรากฏการณ์วิทยาของ ไฮเดกเกอร์ มองว่า การดำรงอยู่ (Existing) ในภาวะเช่นนี้เป็นเพียงสิ่งชั่วคราว (Temporal) ซึ่งแปรเปลี่ยนไปตามกาลเวลา และสถานการณ์ และเป็นสถานการณ์เฉพาะตน (Personal situation) ของผู้ให้ข้อมูลแต่ละคน (Heidegger, 1996) ดังนั้นเมื่อสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับมิติทางกายเปลี่ยนแปลงไป ผู้ให้ข้อมูลมีมุมมองต่อการทำคัลเลอร์กรรมาความงามในอีกแง่มุม จะเห็นได้ว่าภายหลังการทำคัลเลอร์กรรมาความงามในช่วงรูปลักษณ์ยังไม่เข้าที่ ผู้ให้ข้อมูลบางคนกลัวและวิตกกังวลสังคมจะมองตนในแง่ลบเกี่ยวกับการทำคัลเลอร์กรรมาความงามของตน จึงไม่ยอมออกจากบ้านหลีกเลี่ยงสังคม แต่เมื่อรูปลักษณ์เข้าสู่ภาวะปกติ ผู้ให้ข้อมูลรู้สึกต่อตนเองใหม่มีความภาคภูมิใจในตนเอง มั่นใจในตนเองมากขึ้น ทำให้มองเห็นมุมมองของผู้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการทำคัลเลอร์กรรมาความงามที่เปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์ที่ได้เผชิญ

การให้ความหมายคัลเลอร์กรรมาความงาม : การลงทุนที่คุ้มค่า

การลงทุนที่กล่าวถึงนี้มีใช้แค่จำนวนเงินเท่านั้นที่สูญเสียไป ผู้ให้ข้อมูลต้องลงทุนด้วยความเสี่ยง ความเจ็บปวดทุกข์ทรมาน การสูญเสียเวลา เพื่อให้ได้มาซึ่งความคุ้มค่าที่มีใช้เป็นการเปลี่ยนแปลงเฉพาะรูปลักษณ์ให้มีความงามเท่านั้น แต่ความคุ้มค่านั้นยังรวมไปถึงการสร้างทุนทางกายภาพที่มีความสัมพันธ์กับตำแหน่งทางสังคม ที่

อยู่ทางสังคม และระสนิยมที่เปลี่ยนแปลงไป กล่าวคือ การทำคัลยกรรมความงาม นั้นเป็นการเปลี่ยนสภาพร่างกาย ให้กลายเป็นเครื่องมือหรือวัตถุไปจุดมุ่งหมายปลายทางอย่าง ได้แก่ การมีรายได้เพิ่มมากขึ้น การเปลี่ยนสภาพทางสังคม การได้คู่ครองที่มีฐานะดี และการสร้างความมั่นใจให้กับตนเอง ด้วยการลงทุนปรับปรุงลักษณะภายนอก ร่างกาย ที่ปรากฏต่อสายตาคนอื่นตลอดเวลาให้ดูสวยงาม การดูแลรูปลักษณ์ให้มีความงามจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นที่ควรกระทำ การทำคัลยกรรมความงามตามการรับรู้ของผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่จึงคุ้มค่ากับการลงทุน

“มันก็เลยเอ๊ยเป็นอะไรนะลงทุนกับหน้าตา เอาเงินไปสร้างมันมาใหม่มันต่อยอดมาสู่อาชีพ” (จรรยา)

“แล้วพอทำปุ๊บมันมีฟิลเบคที่ดีก็คือพอเราเริ่ม เปลี่ยนตนเองเริ่มสวยขึ้นมีความเข้ามาสวม มีคนเข้ามาติดต่องานมากขึ้นเราก็มองว่าอู๋มันก็น่าจะการทำคัลยกรรมที่เสียเงินไปมันก็คุ้มดี” (ฉลวย)

“ทำคัลยกรรมแล้วมันทำให้ความเชื่อมั่นผมมากขึ้นมีความกล้ามีอะไรทุกอย่าง ผมว่ามันคุ้มที่จะทำ เพราะผลตอบแทนที่ออกมาคุ้มที่เราได้มันลบความกลัว ลดไม่กล้าทั้งหลายออกไปหมดเลย” (แฉล้ม)

ภายใต้บริบทเงื่อนไขของสังคมที่ทำให้ทุกอย่างกลายเป็นสินค้าที่หาซื้อหรือแลกเปลี่ยนกันได้ไม่เว้นแม้แต่รูปลักษณ์เชื่อมโยงให้เห็นว่าความงามสามารถพัฒนาได้สร้างได้ แต่ต้องแลกมาด้วยการทุ่มเทเงินทองอย่างมาก อีกทั้งต้องเสียเวลาและยอมที่จะเผชิญกับความเสี่ยงและความเจ็บปวดทุกข์ทรมาน หากมองตามหลักธุรกิจการทำคัลยกรรมความงามจึงเปรียบเสมือนการลงทุนเพื่อจะได้ผลตอบแทนที่คุ้มค่าต้องลงทุนมากผู้ให้ข้อมูลบางคนจึงไม่คิดที่จะเสียตาย เนื่องจากรับรู้ว่าการมีรูปลักษณ์ที่งดงามสามารถสร้างความมั่นใจ ลบความกลัว ความอับอาย นอกจากนี้ยังนำไปแสวงหาผลประโยชน์หรือเชื่อมโยงไปสู่โอกาสในชีวิตได้มากขึ้น ทั้งในเรื่องอาชีพ หรือการได้รับการยอมรับความชื่นชมจากสังคม สิ่งเหล่านี้เป็นผลลัพธ์ที่ได้จากการทำคัลยกรรมความงามซึ่งผู้ให้ข้อมูลรู้สึกว่าเป็นสิ่งที่คุ้มค่า สะท้อนให้เห็นว่าผู้ให้ข้อมูลนั้นมีการให้คุณค่าต่อการมีรูปลักษณ์ที่งดงามอย่างเห็นได้ชัด

2.6. ภาวะการเป็นอยู่ (being): จมอยู่กับคำว่าไม่พอ

การทำคัลยกรรมความงามดูเหมือนจะเป็นวิธีการที่ผู้ให้ข้อมูลพยายามใช้เจรจาต่อรองกับธรรมชาติ เพื่อที่จะปรับเปลี่ยนรูปลักษณ์ร่างกายของตนให้เข้าใกล้กับความงามในอุดมคติ การมีประสบการณ์การทำคัลยกรรมความงามสร้างการรับรู้เชิงบวกต่อการทำคัลยกรรมความงามและมีมุมมองต่อรูปลักษณ์ของตน เปลี่ยนไปจากเดิม จากที่เคยต้องยอมรับสิ่งที่ธรรมชาติสร้างกลับกลายเป็นรูปลักษณ์คือวัตถุที่สามารถปรับปรุงพัฒนาและเปลี่ยนแปลงให้เป็นดังความต้องการได้ ทำให้การทำคัลยกรรมความงามสร้างความรู้สึกพึงพอใจในรูปลักษณ์ให้แก่ผู้ให้ข้อมูล แต่อาจเป็นความพึงพอใจเพียงแคชั่วคราว เมื่อต้องเผชิญกับบริบทแวดล้อมมากระตุ้นความต้องการที่จะมีความงามก็จะเพิ่มมากขึ้นอย่างไม่สิ้นสุด จากการได้รับสิ่งเร้าต่างๆ จากบริบทเงื่อนไขแวดล้อมไม่ว่าจะเป็นการสื่อสาร เทคโนโลยีที่ก้าวหน้า รวมถึงค่านิยมและกระแสสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างไม่หยุดนิ่ง

“ถ้าพูดถึงการแก่นะซะผมๆ อาจจะได้มาด้วยเพราะว่าเรามีความต้องการเพิ่มมากขึ้นมากกว่าครับ มันเป็นเพราะความไม่พอ เหมือนวันนั้นผมมีหมื่นหนึ่ง คิดว่าพอแล้วอยู่ดีๆผมคิดว่าอยากมีแสนหนึ่งซึ่งผมทำได้ตัดสินใจที่จะทำมัน” (จรรยา)

“ความต้องการของคนเราปะ มันรู้สึกว่ามันยังไม่พอ ถ้าทำแล้วจะรู้สึกว่ามันต้องดีกว่าเดิมควรจะไปทำเพิ่ม” (ແລ້ມ)

“อยากทำเยอะมาก พูดตรงๆอยากทำเยอะมาก อยากทำ อยากคือ อยากตัดโทนก อยากทำหน้าที่มาก อยากตัดปาก อยากทำตา อยากทำทั้งหน้าเลยอะ” (เพริศพริ้ง)

ความสำเร็จจากการทำศัลยกรรมความงามในอดีต

ความรู้สึกประสบความสำเร็จจากการทำศัลยกรรมความงามครั้งแรก ตอกย้ำให้เกิดความเชื่อมั่นและเห็นว่าการทำศัลยกรรมความงามเป็นวิถีทางในการกำจัดความบกพร่องหรือตำหนิของตนออกไปได้จริง เป็นการยอมจำนนต่ออำนาจของการทำศัลยกรรมความงามในการเปลี่ยนแปลงและจัดการกับความงามของตน พร้อมทั้งยอมหลงติดกับดักของการทำศัลยกรรมความงาม ที่ทำให้ตนเองมีการมองอวัยวะตนเองเหมือนวัตถุที่สามารถเปลี่ยนแปลงแก้ไขอย่างไรก็ได้ ส่งผลให้เกิดความไม่พอใจในรูปลักษณ์ส่วนอื่นๆตามมาจนนำไปสู่ความต้องการแก้ไขรูปลักษณ์เพิ่มเติม แสดงให้เห็นว่าการทำศัลยกรรมความงามนั้นเป็นเสมือนสิ่งเสริมแรงทำให้เกิดการมองเห็นความบกพร่องของรูปลักษณ์มากขึ้น สอดคล้องกับการนำเสนอการสร้างงามทางกายภาพที่สามารถเข้ามาจัดการกับอวัยวะเป็นส่วนๆ พร้อมทั้งครอบงำให้เกิดการยอมรับว่าภาพหรือคำตอบแบบชิ้นๆ เช่นหากมีจมูกโด่งแล้ว ตาต้องมีสองชั้น จะทำให้โดยรวมสวยงามมากขึ้น เป็นการสร้างงามตามระบบการแพทย์ที่เสนอให้สอดรับการให้ความหมายของความงามใ้มนำทำให้เกิดการทำศัลยกรรมความงามเพิ่มเติม

“ฉันประสบความสำเร็จ ก็เลยเป็นแรงบันดาลใจในการทำตา เอ๊ยฉันต้องทำตาแล้ว พอมีคนทักจมูกสวย เหมือนแบบเราประสบความสำเร็จอะไรอันหนึ่งแล้วเราก็จะเลื่อนอีกสัปดาห์หนึ่งตั้งแต่อยู่มากวันเนี่ยไม่มีอะไรที่ผิดพลาดเลยนะ ที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งหมดเกิดจากการไม่พอใจของตนเองมากกว่ายังไม่เคยเจอคนที่ทำจมูกแล้วหน้าอะไรเงี้ย ที่เปลี่ยนจมูกเพราะว่ายังไม่พอใจก็เลยทำจนพอใจ” (พิลาส)

บุคลิกลักษณะนิยมความสมบูรณ์แบบ

ภาวะการเป็นอยู่ (being) ดังกล่าวส่วนหนึ่งมาจากการผู้ให้ข้อมูลมีลักษณะบุคลิกภาพที่ต้องการความสมบูรณ์แบบในรูปลักษณ์ของตน ซึ่งเป็นบุคลิกลักษณะอย่างหนึ่งของบุคคล การมีบุคลิกลักษณะเช่นนี้จะนำไปสู่การตั้งความหวังเกี่ยวกับรูปลักษณ์ของตนไว้สูง และไม่สามารถยอมรับจุดบกพร่องบนใบหน้าของตนได้ ส่งผลให้เกิดความรู้สึกไม่ปลอดภัยต้องพยายามที่จะสำรวจตรวจสอบใบหน้าของตนอยู่เสมอและยังมีการสำรวจมากเท่าไรจะยิ่งมองเห็นข้อบกพร่องของรูปลักษณ์เพิ่มมากขึ้น ทำให้เห็นว่าการทำศัลยกรรมความงามมิใช่ทางออกในการสร้างความพอใจในรูปลักษณ์แต่กลับเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้เกิดความไม่พอใจในรูปลักษณ์มากขึ้น

“แต่พอหายก็อยากทำตรงอื่น เพราะว่าเราเริ่มคิดว่าเรามีจุดบอดตรงไหนที่เราต้องแก้ไขอีกไหมเนี่ย เราก็เริ่มที่เรียงกับการทุกอย่างต้องออกมาดูแล้วสมบูรณ์แบบมากกว่าแรกๆหรือไม่เปลี่ยนมากหรือเพราะว่าทำแค่จุดเดียวไง” ก็แต่ละครั้งคิดว่าจะทำครั้งเดียวนะแต่บางอย่างดูแล้วมันไม่ได้ก็ต้องแก้ไขเพื่อให้เรารู้สึกว่าดีขึ้น” (พีโล)

ความสนใจและการยอมรับจากสังคมไม่ถาวร

การไม่ได้รับการตอบสนองจากบุคคลรอบข้างอย่างที่คาดหวังไว้ เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่าคุณลักษณะของตนเองไม่มีการเปลี่ยนแปลงไป เนื่องจากคุณลักษณะไม่ได้หมายถึงภาพสะท้อนให้เห็นในกระจกเงา หากแต่หมายถึงความรู้สึกของผู้ให้ข้อมูลที่รับรู้ว่าคุณลักษณะของตนเองเป็นอย่างไรในสายตาคนอื่น คุณลักษณะจึงมักจะถูกกำหนดขึ้นจากการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น แล้วนำมาสู่การประเมินหรือคุณลักษณะของตนเองตามความคิดของตนเอง ดังนั้นการที่สังคมไม่มีปฏิริยาการชื่นชมและยอมรับของคุณลักษณะของตนเองเหมือนเคยภายหลังการทำกิจกรรมความงาม ผู้ให้ข้อมูลจึงตีความไปว่าคุณลักษณะของตนเองยังไม่มีเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม โดยใช้ปฏิริยาของสังคมที่มีต่อตนเองเป็นเหมือนเครื่องยืนยันให้ผู้ให้ข้อมูลมีการรับรู้ว่าคุณลักษณะของตนเองเช่นนั้น

“เดิมทีครั้งแรกเนี่ย มันไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงมากนักนะ คือผมไม่มีเลยก็เลยรู้สึกว่ามันเปลี่ยนแปลงแบบมีมิติขึ้นมาแต่ไม่ถึงมากไม่มีคนทักไม่มีคนรู้เลยว่ามันดีขึ้นเสียเงินไปแต่ไม่เปลี่ยนเลยจะทำไปทำไมอะ” (จตุญ)

เนื่องจากความงาม ไม่ใช่สิ่งถาวร ดังนั้นการยอมรับจากสังคมมีต่อคุณลักษณะจึงไม่ใช่สิ่งถาวรเช่นกัน โดยอธิบายผ่านแนวคิดปรากฏการณ์วิทยาของไฮเดกเกอร์ มองว่า การดำรงอยู่ (Existing) ในภาวะเช่นนี้เป็นเพียงสิ่งชั่วคราว (Temporal) ซึ่งแปรเปลี่ยนไปตามกาลเวลา ซึ่งผู้ให้ข้อมูลรับรู้ได้จากปฏิริยาของสังคมที่แสดงออกถึงการชื่นชอบในรูปลักษณะตนเองเปลี่ยนแปลงไปไม่เหมือนเดิม ทำให้ผู้ให้ข้อมูลรู้สึกว่าคุณลักษณะที่ได้รับความสนใจจากสังคมมีความจำกัดของระยะเวลา เมื่อเวลาผ่านไปผู้ให้ข้อมูลคนในสังคมจะเลิกให้ความสนใจในรูปลักษณะที่เปลี่ยนแปลงไปของตนเอง โดยผู้ให้ข้อมูลรับรู้ได้จากการมีพฤติกรรมคอยตรวจสอบความนิยมของสังคมที่มีต่อตนเองอยู่ตลอดเวลาสะท้อนให้เห็นถึงการขาดกำลังใจ ขาดความพึงพอใจในตนเอง ขาดการเห็นคุณค่าในตนเองจึงต้องคอยวิ่งแสวงหาจากคนอื่นมาชดเชย เมื่อรับรู้ว่าคุณลักษณะที่ให้คุณค่าตนเองน้อยลงจึงเชื่อมโยงมาสู่ความไม่พอใจในรูปลักษณะตนเองมากขึ้น การกระทำเช่นนี้แสดงให้เห็นถึงการรับรู้ของผู้ให้ข้อมูลว่าคุณลักษณะที่คุณค่าและการยอมรับกับความงามภายนอกอย่างต่อเนื่อง

“ด้านหน้าตาเราไป คือเราทำก็เหมือนไม่ได้ทำอาจจะท้อฮวาช่วงแรกๆไปทำมาช่วงแรกๆหลัง โฟสออป (post op) แรกๆมีผลการถ่ายรูปลงเฟสบุ๊คกับเพื่อนๆ ถ่ายมาแล้วดูดีดูหล่อดูมีคนมากดไลค์ มากขึ้น ทุกวันนี้คนก็เฉยๆอะครับ คิดว่าในอดีตก่อนทำกับตอนนี้ก็เท่ากันนะไม่ได้รับความสนใจเลย” (เจริด)

หนไม่ได้ต่อการถูกหักถ่วง

การที่ผู้ให้ข้อมูลเป็นคนที่อ่อนไหวง่ายในเรื่องความงามเมื่อได้รับการหักถ่วงจากผู้อื่นเกี่ยวกับรูปลักษณ์ของตนจึงนำมาสู่การคล้อยตามได้ง่าย เป็นการสะท้อนว่าความรู้สึกเกี่ยวกับรูปลักษณ์ของผู้ให้ข้อมูลนั้นถูกพัฒนาจากปฏิกิริยาของตนต่อความเห็นของผู้อื่นเกี่ยวกับตนเองประกอบด้วยรูปลักษณ์ที่มีต่อตนเองและจินตนาการของผู้อื่นที่ตัดสินและความรู้สึกของเราที่มีต่อจินตนาการนั้นอันก่อให้เกิดความรู้สึกที่ผู้ให้ข้อมูลมีต่อรูปลักษณ์ตนเองตามมาดังนั้นการถูกผู้อื่นสะท้อนและหักถ่วงเกี่ยวกับรูปลักษณ์ของตน จึงส่งผลมุมมองของผู้ให้ข้อมูลที่มีต่อรูปลักษณ์ตนเองในแง่ลบ และคิดไปถึงความรู้สึกของผู้อื่นที่มองรูปลักษณ์ตนเองเช่นนั้น ทำให้ผู้ให้ข้อมูลมีความต้องการที่จะแก้ไขรูปลักษณ์ตนเองให้ดีขึ้นกว่าเดิม

“คือมีคนหักเหมือนกันถ้าตัดปากมาแล้วอะ เรายังดูฟันเหยินกว่าเดิมนะเราคิดว่าต้องไปแก้ ฟันก่อน ดั้งนั้นยังงี้ มันเหมือนว่าเราไปทำไปแล้วมันกลายเป็นว่าเป็นผลกระทบให้เราต้องทำอีกทีหนึ่ง เหมือนเราคิดว่าแค่นี้เราจบแล้ว แต่ไม่ชนะมันทำแล้ว มันไปกระทบกับอย่างอื่น” (เพริศพริ่ง)

โดยเฉพาะผู้ที่หักทวงผู้อื่นเป็นแพทย์ เนื่องจากอย่างที่ทราบกันดีอยู่ว่าความสัมพันธ์ระหว่างแพทย์และผู้ให้ข้อมูลที่อยู่ในฐานะผู้มารับบริการทำศัลยกรรมความงาม ย่อมมีความเหลื่อมล้ำในเชิงของอำนาจความรู้ ซึ่งจะปฏิเสธไม่ได้ว่าแพทย์ย่อมมีความรู้ที่เหนือกว่า จะเห็นได้ว่าสังคมส่วนใหญ่จะยินยอมให้แพทย์สามารถตรวจร่างกาย ประเมินรูปลักษณ์และตัดสินความงามและความอัปลักษณ์ของตนได้อย่างชอบธรรมใน โดยภายใต้การเป็นผู้เชี่ยวชาญนั้น แพทย์จึงสามารถวางแผนจัดการออกแบบรูปลักษณ์ของผู้ให้ข้อมูลได้ และทำให้ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่เชื่อและยินยอมรับข้อเสนอแนะในการวางแผนจัดการออกแบบรูปลักษณ์ของตน ดังนั้นจะเห็นได้ว่าแพทย์เป็นบุคคลที่มีอิทธิพลต่อความศรัทธาและความเชื่อจะสามารถจูงใจให้ผู้ให้ข้อมูลคล้อยตามได้ง่าย

“เพราะว่าตอนนั้นคือแบบมีคนไปทำกับคุณหมอดีดังมากแล้วก็ทำสวยมากแล้วเรารู้สึกว่าจุกเรายังไม่สุด น่าจะสวยได้มากกว่านี้ อะไอย่างนี้ถ้าเราเจอคุณหมอดีที่เก่งมากๆ เราลองคุยกับคุณหมอดีคุณหมอดีละบอกเราว่าเราควร จะเปลี่ยนนะเพราะว่าแกนจุกอันนี้ทำให้หน้าเราดูไม่เด็กหน้าเราดูแก่ เหมือนคุยกับหมอแล้วถูกใจก็เลยทำก็เลยเปลี่ยน” (พิลาส)

“ตอนแรกมันเจ็บครับเลยไม่คิดอยากจะทำ พอไปฟลอไรฟ์ (follow up) (ติดตามอาการ) หมอก็บอกเอานี้ออก เอาน้อออกใจก็แบบให้มันหลุดครั้งเดียวไปเลยให้มันเพอร์เฟคครั้งเดียว ก็เลยตกลงตามหมอมว่า” (เจริด)

ความก้าวหน้าที่ไม่หยุดนิ่งทางการแพทย์

เมื่อวิวัฒนาการทำศัลยกรรมความงามมีการเปลี่ยนแปลงไปแบบไม่หยุดนิ่งตามวันเวลาที่ก้าวเดินอยู่ทุกขณะ ทำให้ผู้ให้ข้อมูลช่วงหนึ่งจากที่เคยพอใจในรูปลักษณ์ของตนเองได้ถูกลดทอนความพอใจนั้นด้วยอายุและวิวัฒนาการที่ก้าวหน้าทางการแพทย์ จึงเป็นบริบทเงื่อนไขหนึ่งที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลมีความต้องการทำศัลยกรรมความงามเสมือนรูปลักษณ์เป็นวัตถุสิ่งของที่สามารเปลี่ยนแปลงได้ เนื่องจากรูปลักษณ์เป็นความคิดภายในจิตใจของผู้ให้ข้อมูลที่มีต่อรูปร่างหน้าตาตนเอง ซึ่งความคิดนี้อาจมีการเปลี่ยนแปลงตามช่วงเวลา การรับรู้เกิดจาก

แรงผลักดันภายในตนเองและปฏิกิริยาจากบริบทเงื่อนไขภายนอก จึงทำให้เมื่อเวลาผ่านไป วิวัฒนาการการ
ทำศัลยกรรมความงามที่ก้าวหน้าทำให้ผู้ให้ข้อมูลถูกกระทำให้มีความหวังว่าความรู้ที่พัฒนามากขึ้นจะช่วยให้อัตนมี
ความงามที่มากขึ้นตาม เพื่อให้สอดคล้องค่านิยมของความงามมีการเปลี่ยนแปลงตามยุคสมัย ซึ่งในปัจจุบัน
ค่านิยมและมุมมองในเรื่องของความงาม ได้กลายเป็นสิ่งที่จัดการโดยใช้ความรู้ทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ เป็นการ
ใช้อำนาจของความรู้ในการควบคุมเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์ของบุคคล นอกจากนี้ยังควบคุมไปถึงความรู้สึกนึกคิด
ทำให้ผู้ให้ข้อมูลมีการปฏิบัติตามอย่างเต็มที่ จึงจะเห็นได้ว่าค่านิยมจะมีส่วนในการออกแบบรูปทรงของอวัยวะของ
ร่างกาย ดังนั้นภายหลังจากการทำศัลยกรรมความงามเมื่อผู้ให้ข้อมูลรู้สึกว่ามีรูปลักษณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปไม่ตรงกับ
ค่านิยมของสังคม ผู้ให้ข้อมูลจะเลือกที่จะจัดการรูปลักษณ์ของตนเองขึ้นมาใหม่ที่ภายใต้การให้ความหมายของ
ความงามตามค่านิยมของสังคมกำหนด เพื่อให้ตอบสนองความพอใจของตนเองอย่างไม่เรื่อ

“คือจมูกเราเท่านี้ แต่เขาทำให้จมูกเราเท่านี้ (คือเอามือจับกลางจมูก ทำท้าวัดขนาดจมูกให้ดู) คือซิลิโคน
อาจจะยังไม่ดีตอนนั้นนะคือก็ไม่บอก คือเราก็ดู คลินิกนั้นมันเน้นความธรรมชาติมันเหมือนยุคสมัยก่อนที่ คนสมัยก่อน
อายุสี่สิบเป็นแห่งแหลมๆมีแต่เนื้อ ที่ทำจมูกแล้วเห็นเป็นรูปซิลิโคนขึ้นมา อันนั้นอาจเป็นอีกสมัยหนึ่งที่มันยังดูไม่ได้
รูปทรงที่มันสวยเหมือนตอนนั้น ตอนนั้นทำมาแปบเดียวทำมาเดือน เดือนกว่าก็แก้เลย” (เพริศพริ้ง)

ยอมไม่ได้หากเห็นใครสวยกว่า

การที่ผู้ให้ข้อมูลความปรารถนาที่จะมีรูปลักษณ์ที่ดีมากกว่าคนอื่นและไม่ต้องการให้คนอื่นมีรูปลักษณ์ที่
สวยงามมากกว่าตน นำมาให้เกิดความวิตกกังวลเกี่ยวกับรูปลักษณ์ตนเองไม่สิ้นสุดถึงแม้ว่าจะมีความรู้สึกพึงพอใจ
ในรูปลักษณ์ของตนเองก็ตาม การได้ที่เห็นหรือรับรู้ว่ามีคนอื่นมีความงามมากกว่าเป็นเหมือนสิ่งกระตุ้นให้ความพึง
พอใจนั้นกลายเป็นความพึงพอใจแบบชั่วคราว เนื่องจากการทำศัลยกรรมความงามเป็นการเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์
ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงแบบฉาบฉวยเฉพาะเลือกนอกนั้นคือรูปลักษณ์ที่มองเห็นด้วยได้ด้วยตาเปล่า แต่การ
ทำศัลยกรรมความงามไม่สามารถเปลี่ยนแปลงความรู้สึกนึกคิดที่มีต่อรูปลักษณ์ของตนเองได้ ดังนั้นถึงแม้ว่า
รูปลักษณ์ของผู้ให้ข้อมูลจะเปลี่ยนไปแล้วแต่หากผู้ให้ข้อมูลยังมีความรู้สึกว่ารูปลักษณ์ตนเองยังไม่สวยงาม
เพียงพอ ผู้ให้ข้อมูลจะเกิดความไม่พอใจในรูปลักษณ์ของตนเองและมีความสัมพันธ์ต่อความรู้สึกไม่มั่นใจในรูปลักษณ์
ตนเองเช่นเดิม

ส่วนหนึ่งมาจากการรับรู้ความคิดภายในตนเองให้กลายเป็นคนที่ชอบเปรียบเทียบตนเองกับผู้อื่น เพื่อ
ประเมินรูปลักษณ์ของตนเอง แต่ยิ่งทำการเปรียบเทียบมากเท่าไรจะยิ่งทำให้ตนเองไม่พอใจในรูปลักษณ์ของตน
มากเท่านั้น และมักจะไม่ได้ให้ความสำคัญกับรูปลักษณ์ของตนเองที่มีอยู่เดิมกับไปมองว่ารูปลักษณ์ของตนเองต้อง
ด้อยกว่าคนอื่น จึงเกิดความรู้สึกทนไม่ได้เป็นทุกซี้ใจ น้อยเนื้อต่ำใจในรูปลักษณ์ของตนเอง และรู้สึกว่าการ
มั่นใจและภาคภูมิใจในตนเองที่เคยมีได้ลดลง ทำให้เกิดการแข่งขันเพื่อเอาชนะจึงต้องนำพาตนเองไปทำศัลยกรรม
ความงามเพิ่มมากขึ้น ส่วนหนึ่งมาจากบริบทเงื่อนไขของการให้ความหมายการทำศัลยกรรมความงามในมุมมองของ

การสร้างรูปลักษณ์ใหม่ ที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลมีการมองรูปลักษณ์ของตนเองเหมือนของเหลวที่สามารถเปลี่ยนรูปได้ สามารถออกแบบอย่างที่เราปรารถนา เพื่อให้สอดคล้องกับความงามตามอุดมคติที่พร้อมจะถูกกระตุ้นและเปลี่ยนแปลงได้สัมพันธ์กับบริบทแวดล้อมของสังคมในแต่ละยุคสมัย หรือความชื่นชอบของผู้ให้ข้อมูลที่ไม่หยุดนิ่ง ทำให้รูปลักษณ์จึงเป็นเสมือนสิ่งที่ไม่มีความสร้างเสร็จได้

“ก็ไม่มีมันใจอยู่ต่อคนอื่นเขาสวยกว่าไง คือคิดในใจอยากไปทำทั้งหน้าเลยกลับมา” (เพริศพริ่ง)

“อืมเป็นเพราะว่าเขาเรียกว่าอะไรเราอยากได้ ความต้องการมันเพิ่มอะครับเหมือนกับว่าเราได้ทำนี่บ๊อบพอเราไปมองเจอคนอื่นที่จิ้มสวยกว่านี้ นะฮะเราก็มีความรู้สึกที่เราสามารถทำได้ดีขึ้นกว่านี้” (พรรณราย)

จากที่กล่าวมาแล้วว่าการเปรียบเทียบรูปลักษณ์กับผู้อื่นเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลยังรู้สึกว่ารูปลักษณ์ตนเองมีความด้อย เนื่องมาจากช่องว่างระหว่างตัวตนที่ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ (perceive self) กับตัวตนที่ตนเองอยากจะเป็น (ideal self) ที่มีระยะห่างมากขึ้น จึงเกิดการประเมินรูปลักษณ์ของตนเองที่ต่ำกว่าความเป็นจริงเพราะรูปลักษณ์เป็นความคิดภายในจิตใจของบุคคลที่มีต่อตนเอง ซึ่งความคิดนั้นมีการเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา การรับรู้เกิดจากแรงผลักดันภายในตนและปฏิกิริยาจากบริบทแวดล้อมภายนอก นอกจากนี้ยังพบว่าการที่ผู้ให้ข้อมูลนำตนเองไปเปรียบเทียบกับผู้อื่น มีสาเหตุเฉพาะในเรื่องของความต้องการจะมีความงามอย่างเดียว ที่มากกว่านั้นคือการที่ต้องการการประสบความสำเร็จในชีวิต เช่นผู้ให้ข้อมูลบางคนก็นำรูปลักษณ์ตนเองไปเปรียบเทียบกับผู้ที่ประกอบอาชีพ พริตตี้และมีความต้องการที่จะทำศัลยกรรมความงามเพิ่มเติมมีใช้เพียงเพราะต้องการที่จะความงามอย่างเดียว แต่ยังไม่ถึงต้องการจะเป็นที่ชื่นชอบจากสังคมและการได้รับโอกาสในงาน

“ครั้งที่สองคือมันก็ไม่ได้มีอะไรสะกิดใจนะ เหมือนเราอะ เห็นพริตตี้คนหนึ่งมัน เราแบบทำไงก็ได้ให้หน้าหวานๆ เลย คือเป็นคนไม่ชอบ หน้าดูพอทำปาก คือปากถ้ามันบางอย่างเดียว มันก็กระชับมันดูเหมือนจะยิ้มตลอดเวลาอะคนอื่นน่าจะชอบแบบนี้ เราก็ดูวีวีไปเรื่อยๆอยากทำเราทำอะไรอย่างงี้” (พรรณราย)

จะเห็นได้ว่าความไม่รู้จักพอ หรือการมีความต้องการความงามที่เพิ่มมากขึ้นสะท้อนให้เห็นถึงความพอดีว่าเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ยากในสังคมบริโภคนิยม ซึ่งเป็นสังคมแห่งความพร่องเติมไม่เต็ม ความต้องการจึงกลายเป็นสิ่งที่ไม่มีความพอเพียงที่สุด เพราะจะถูกกระตุ้นกระพือโหมด้วยบริบทแวดล้อมที่อยู่รอบตัวตลอดเวลา จึงทำให้มีการสร้างความต้องการเทียมให้เป็นความจำเป็น ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่จึงมีความต้องการที่จะมีรูปลักษณ์ที่งดงามเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ภายใต้บริบทเงื่อนไขของความต้องการให้รูปลักษณ์ตนเองสวยงามมากขึ้นดูดีขึ้น นำมาสู่สภาวะความกดดันในจิตใจ โดยความต้องการในการเปลี่ยนแปลงตนเองยังมีบริบทเงื่อนไขอื่น ๆ ตามมา ในด้านการปรับเปลี่ยนวิถีชีวิตประจำวันการหาทางเลือกที่มีความต่างของฐานะทางเศรษฐกิจ และการอธิบายหรือการให้ความหมายความงามที่เหมาะสมกับตนเอง

การให้ความหมายความงาม : ความงามแบบเกาหลี

การได้ผ่านประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงามครั้งแรก จึงทำให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดการเรียนรู้ว่า ความงามคือร่างในอุดมคติสามารถจัดการได้และเป็นโครงการที่สร้างอย่างไม่มีวันเสร็จสิ้นภายใต้การรับรู้ความงามแบบเกาหลี” ซึ่งสอดคล้องกับการให้ความหมายความงามของผู้ให้ข้อมูลในช่วงเวลาดังกล่าว และมีความต่างจากการให้ความหมายงามในช่วงก่อนการทำศัลยกรรมความงามที่มีมุมมองความงามแยกส่วนตามชาติตะวันตก เชื่อมโยงไปสู่ความหวังในการเปลี่ยนแปลงตัวเองให้มีความงามตามแบบฉบับ “เกาหลี” มากขึ้นแสดงให้เห็นว่าการได้รับกระแสนิยมความงามแบบตะวันตกเริ่มจืดจางไป โดยมีอิทธิพลผ่านภาพตัวแทนความงามแบบเกาหลีจากสื่อเข้ามาแทนที่ ในความคิดความเชื่อและใช้ความหมายของความงามแบบเกาหลีสร้างความงามให้กับตัวเองทำให้ผู้ให้ข้อมูลมีความหวังจะมีความงามแบบเกาหลีซึ่งเป็นความงามตามแบบเอเชีย ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงตามค่านิยมและช่วงเวลาภายใต้การได้รับค่านิยมความงามของสังคมที่แปรเปลี่ยนไปไม่หยุดนิ่ง ผ่าน สื่อ ที่เป็นตัวกำหนดสำคัญที่ทำให้ทัศนคติและพฤติกรรมของคนในสังคมมีการเปลี่ยนแปลงตามค่านิยมและด้วยกระแสโลกาภิวัตน์และการเปิดโลกเสรีที่เกิดขึ้นซึ่งได้ขยายวงกว้างทั่วโลก ทำให้ให้การส่งสารมีความสะดวก ติดต่อกันง่าย การรับรู้ข่าวสารรวดเร็ว จึงเกิดเป็นการถ่ายทอดส่งผ่านวัฒนธรรม ค่านิยมและทัศนคติจากประเทศหนึ่งไปสู่อีกประเทศหนึ่งได้อย่างง่ายดาย เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้กระแส ความงามแบบเกาหลี ได้เข้ามามีอิทธิพลต่อสังคมไทยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ โดยการนำเสนอความงามผ่านต้นแบบซึ่งเป็นดารา นักร้อง ภาพยนตร์ อย่างต่อเนื่องและเข้มข้นจึงมีอิทธิพลต่อการรับรู้และค่านิยมความงามโดยรวมจนทำให้สังคมไทยเกิดยอมรับในความงามแบบสาวเกาหลีซึ่งนำไปสู่การต้องการความงามแบบสาวเกาหลี

“พอมาเริ่มคิดที่จะทำจมูกอีกทีหนึ่งเพราะตอนนั้นมีเทรนเกาหลีอยากให้เห็นเราแบบเกาหลี มันบูมมากๆ แรงแบบตาลใจเธออยากให้คุณเปลี่ยนไป ตามเทรนไป อยากเปลี่ยนลูกตนเองไปตามกระแส ตอนนั้นเกาหลีเข้ามาเยอะ พวกดาราพวกเทรนหน้าลักษณะ ศัลยกรรมเกาหลี ที่เกาหลีกับที่ไทยจะทำไม่เหมือนกัน” (พีโล)

หากอธิบายตามแนวคิดอัตถิภาวนิยม (Existentialism) สามารถวิเคราะห์ถึงความรู้สึกที่มีต่อรูปลักษณ์ของตนเองไม่ดำรงอยู่แบบคงเส้นคงวาตลอดไป บริบทเงื่อนไขที่สำคัญคือช่วงเวลาที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลมีความรู้สึกต่อรูปลักษณ์ตนเองที่แตกต่างไป (Live Time/ Temporality) กล่าวคือภายหลังการทำศัลยกรรมความงามช่วงแรกมีให้ข้อมูลอาจจะมึ่มมองของความงามที่เป็นค่านิยมแบบเดิม ทำให้การออกแบบรูปทรงอวัยวะเป็นแบบเดิม แต่เมื่อเวลาผ่านไปความทันสมัยของสื่อได้ก้าวเข้ามา ได้สร้างค่านิยมความงามแบบใหม่เป็นแบบสาวเกาหลี ทำให้ผู้ให้ข้อมูลได้รับอิทธิพลของค่านิยมใหม่จึงคล้อยตามและยึดเอาความงามแบบสาวเกาหลีมาเป็นความงามของตน

การให้ความหมายศัลยกรรมความงาม : สร้างความงามไม่ถาวร

ถึงแม้ว่าการทำศัลยกรรมความงามจะเป็นสิ่งที่ตอบสนองความต้องการของบุคคลให้มีสรีระร่างกายตามที่ตนเองปรารถนา สร้างความพึงพอใจให้มีความมั่นใจในการดำรงชีวิตร่วมกับผู้อื่นในสังคม ทำให้มีโอกาสทางหน้าที่การงาน การยอมรับนับถือจากทางสังคมก็ตามแต่สิ่งเหล่านี้ก็เป็นสิ่งที่ไม่มีความมั่นคงถาวร ไม่ว่าศัลยกรรม

ความงามชนิดใดก็ตาม ล้วนมีอายุที่จะเสื่อมสภาพไปพร้อมกับร่างกายมนุษย์ที่ต้องเปลี่ยนแปลงสภาพไปตามวัยที่ล่วงเลย การศัลยกรรมความงามจึงเป็นสิ่งที่สามารถตอบสนองความต้องการของบุคคลได้เพียงชั่วคราว แต่ไม่สามารถคงอยู่เช่นนั้นได้ตลอดไปอย่างถาวร ประกอบกับการผ่านประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงามจะทำให้เกิดการรับรู้ว่าส่วนต่างๆของร่างกายที่ได้ทำศัลยกรรมความงามยังคงมีการเปลี่ยนไปตามวัย ไม่คงรูปอย่างถาวร ความไม่พึงพอใจในรูปลักษณ์ของตนเองจึงสามารถเกิดขึ้นได้อีกครั้ง นำไปสู่การทำศัลยกรรมความงามต่อไปเรื่อยๆเพื่อรักษาความงามไว้อย่างคงรูปอย่างไม่วันสิ้นสุดการศัลยกรรมความงามจึงเป็นบริบทเงื่อนไขประการหนึ่งที่ทำให้บุคคลเกิดความต้องการที่จะทำศัลยกรรมอย่างไม่สิ้นสุด

“ถึงทำไปแล้วไม่ใช่ว่าศัลยกรรมความงามจะสร้างความงามถาวรนะมันก็จะมึระยะเวลาที่มันจะกลับมาอีกนอระร่างกายมันมีความเหี่ยวยานตามวัยอะเราก็ต้องทำไปเรื่อยๆแหละ”(พีไล)

เมื่อคุณค่าของความงามของรูปลักษณ์ภายนอกเป็นสิ่งที่สังคมให้ความสำคัญ ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่จึงพยายามที่จะรักษาความงามนั้นไว้ให้จั้งมากที่สุด การปล่อยรูปลักษณ์ให้มีการเปลี่ยนแปลงตามวัยจึงนำไปสู่การเลื่อมคุณค่าในตนตามมา ความงามที่แลกมาด้วยความเสี่ยงจากการผ่าตัดจะเป็นการจัดการความงามที่ช่วยชะลอวัยได้ในระยะยาวแต่ไม่ใช่ถาวร ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความพอใจของบุคคลเป็นหลักเพราะหลังจากทำศัลยกรรมความงามร่างกายก็ยังคงมีการเปลี่ยนแปลงตามธรรมชาติแห่งวัยต่อไป การต่อสู้กับความเปลี่ยนแปลงแห่งวัยด้วยการทำศัลยกรรมความงามซึ่งเป็นการพึ่งความรู้ทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ในการจัดการความงามจึงเป็นโครงการที่ไม่สิ้นสุด ทำให้การศัลยกรรมความงามสามารถสร้างความงาม แต่ไม่มีมาตรฐานแน่นอนตายตัว มีการเปลี่ยนแปลงตามสภาพความเจริญทางเทคโนโลยีและสังคม ทำให้ต้องอาศัยการทำศัลยกรรมความงามในการควบคุมอายุและวัยที่ถูกนำเสนอให้เป็นศัตรูกับความงามอยู่เรื่อยๆ เป็นการสร้างความรู้สึกพร่องและความต้องการเทียมที่ไม่สิ้นสุด การให้ความหมายศัลยกรรมความงามในลักษณะดังกล่าว สะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อของผู้ให้ข้อมูลที่มีมุมมองว่าร่างกายไม่ใช่สิ่งที่สร้างมาเสร็จเรียบร้อยแล้ว แต่อยู่ในภาวะต้องมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา รูปร่างหน้าตาจึงเป็นเสมือนโครงการที่ต้องมีการพัฒนาปรับปรุงเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่พึงปรารถนา

จะเห็นได้ว่าในช่วงการทำศัลยกรรมความงามครั้งแรกเป็นช่วงที่ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ผ่านประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงามใบหน้ามาด้วยตนเอง โดยผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มักจะต้องเผชิญกับภาวะการเป็นอยู่ (being) ที่ได้รับผลกระทบจากการทำศัลยกรรมความงามใบหน้าทำให้ใบหน้าผิดแปลกแตกต่างไปจากปกติ เชื่อมโยงไปสู่การมีชีวิตอยู่เพียงลำพังด้วยการปกปิดอำพรางการทำศัลยกรรมความงามด้วยความกลัวกังวลการถูกตีตราจากการรับรู้ว่าจะสังคมมักมีการให้ความหมายการทำศัลยกรรมความงามในแง่ลบ สัมพันธ์กับการให้ความหมายของศัลยกรรมความงามในมุมมองของสิ่งที่ควรปกปิดซ่อนเร้น โดยบริบทเงื่อนไขสำคัญที่อยู่เบื้องหลังภาวะดังกล่าวส่วนหนึ่งสะท้อนมาจากสภาพความรุนแรงของผลกระทบที่ได้รับ อายุ วัย ประสบการณ์ในอดีตที่เกี่ยวข้อง และความรู้ความเชื่อเดิม แต่เมื่อช่วงเวลาเปลี่ยนไปสภาวะความรุนแรงจึงกลายเป็นบริบทเงื่อนไขที่ไม่ถาวรทำให้ชีวิตที่เป็นอยู่ของผู้ให้ข้อมูลแปรเปลี่ยนเป็นมีความต้องการที่จะทำศัลยกรรมความงามความงามเพิ่มมากขึ้นหรือเกิด

ความรู้สึกไม่พอใจในรูปลักษณะของตนเองในจุดอื่นเพิ่มเติม นอกจากนี้ผลกระทบดังกล่าวยังก่อให้เกิดความกังวล สับสน จนเกิดพฤติกรรมการส่องกระจกบ่อยครั้งกินไม่ได้นอนไม่หลับ รู้สึกผิดในการทำัลยกรรมความงาม ใบหน้าตามมาสืบเนื่องจากในช่วงก่อนทำัลยกรรมความงาม การที่ผู้ให้ข้อมูลบางคนให้ความหมายของการให้ ความหมายการทำัลยกรรมความงามในมุมมองที่ง่ายไม่ยุ่งยาก เชื่อมโยงให้เกิดการเตรียมตัวที่ไม่ดีพอในการ ทำัลยกรรมความงาม ส่งผลให้ไม่สามารถดูแลตนเองภายหลังการทำัลยกรรมความงามได้อย่างมีประสิทธิภาพ การให้ความหมายการทำัลยกรรมความงามจึงเปลี่ยนแปลงไปในมุมมองของการผ่าตัดที่ยุ่งยาก แต่ทว่าเมื่อเวลาผ่านไป ไม่นานความยุ่งยากในการผ่าตัดนั้นได้หายไปกลายเป็นรูปลักษณะใหม่เข้ามาแทนที่ ทำให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดการรับรู้ที่ ตอกย้ำต่อการให้ความหมายการทำัลยกรรมความงามใบหน้าในมุมมองของการสร้างความงามได้จริง เหมือนการ ปลดแอกให้ชีวิตตนเองได้มีชีวิตใหม่ตามที่คาดหวังไว้เชื่อมโยงไปสู่การให้ความหมายการทำัลยกรรมความงามใน แง่บวกที่ไม่ใช่เป็นเพียงการสร้างความงามแต่เป็นการรักษาปมด้อยในจิตใจ เชื่อมโยงไปสู่ความหมายในแง่ของการ ลงทุนนำไปสู่ชีวิตที่เป็นอยู่ที่ต้องจมอยู่กับคำว่าไม่พอจนนำไปสู่การทำัลยกรรมความงามเพิ่มเติม

ตอนที่ 3 ประสพการณ์ช่วงเสพติดทำัลยกรรมความงาม: การให้ความหมายและภาวะการเป็นอยู่ (being)

ในช่วงเสพติดทำัลยกรรมความงามเป็นช่วงที่ผู้ให้ข้อมูลได้ผ่านประสบการณ์ในการทำัลยกรรมความงาม มาด้วยตนเองมาอย่างมากมาย การทำการศึกษาในช่วงนี้จะจะเป็นช่วงที่สามารถทำความเข้าใจผู้ให้ข้อมูลได้ถึงมุมมอง ความเชื่อ การรับรู้และความคิดต่างๆ ที่มีเบื้องลึกเบื้องหลังจากช่วงก่อนการทำัลยกรรมความงามและช่วงการ ทำัลยกรรมความงามครั้งแรก เนื่องจากเหตุการณ์ทุกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในขณะเวลาจะมีความสืบเนื่องกันจาก อดีต (Past) ถึงปัจจุบัน (Present) และอนาคต (Future) ดังนั้นความสำนึกของบุคคลต่อประสบการณ์ไม่ได้ถูก จำกัดเฉพาะแต่เวลาขณะนั้นเท่านั้น แต่ความสำนึกของบุคคลยังย้อนมาจากอดีตที่ผ่านมา รวมทั้งยังมีการ จินตนาการถึงระยะเวลาในอนาคตอีกด้วย ดังนั้นการตีความปรากฏการณ์ในช่วงนี้จะทำให้ผู้วิจัยสามารถเข้าใจได้ อย่างลึกซึ้ง ครอบคลุม โดยมีได้มองเพียงแค่ช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งที่เกิดขึ้นในปัจจุบันแต่ยังเป็นการมองเห็นการให้ ความหมาย และการรับรู้ที่มีบริบทเงื่อนไขที่แตกต่างกันหรือเหมือนกันตั้งแต่ช่วงก่อนการทำัลยกรรมความงาม จนมาถึงช่วงเสพติดทำัลยกรรมความงาม ซึ่งทำให้ผู้วิจัยสามารถเข้าใจผู้ให้ข้อมูลในช่วงการเสพติดทำัลยกรรมความ งามได้มากขึ้น ดังนี้

3.1. ภาวะการเป็นอยู่ (being): ต่อเนื่องเป็นลูกโซ่ไม่จบสิ้น

ในช่วงเสพติดทำัลยกรรมความงามการทำัลยกรรมความงามถือได้ว่าเป็นการจัดการความงาม ซึ่งสามารถสร้างความงามให้เกิดขึ้นได้ตามใจปรารถนา ตอกย้ำให้เห็นถึงความสำเร็จของความรู้ในการจัดการความ งามโดยการเปลี่ยนแปลงรูปลักษณะ ซึ่งเป็นการแสดงศักยภาพของมนุษย์ในการเอาชนะธรรมชาติผ่านร่างกาย สร้าง ให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดความสุขและความพอใจไว้กับความงามของรูปลักษณะภายนอกจนเกิดเป็นการยึดติด จนไม่อาจ ยอมรับกับรูปลักษณะที่เปลี่ยนแปลงไปตามธรรมชาติของร่างกายมีการเสื่อมถอยไปตามวัย ผู้ให้ข้อมูลต้องมีการ

แก้ไขข้อบกพร่องและพัฒนาบุคลิกของตนให้มีความงามเหมือนเคย แสดงให้เห็นถึงการต่อสู้กับธรรมชาติที่มนุษย์ยังไม่สามารถเอาชนะได้อย่างเด็ดขาด คือไม่ว่าจะแก้ไขหรือแต่งเสริมเติมให้บุคลิกนั้นมีความงามอย่างไรก็ทำได้เพียงชั่วคราวเมื่อสังขารยังคงมีการเปลี่ยนแปลงไปตามธรรมชาติแห่งวัย การทำศัลยกรรมความงามจึงไม่มีทางสิ้นสุดและหาความเพียงพอได้ยาก บางคนจึงเปรียบเทียบการพัฒนาความงามด้วยการทำศัลยกรรมความงามว่าเหมือนลูกโซ่ สอดคล้องกับการให้ความหมายเสพติดศัลยกรรมความงามในมุมมองของสิ่งที่ไม่รู้จบ

“เหมือนเราคิดว่าแค่นี้เราจบแล้ว ทำศัลยกรรมความงามเป็นลูกโซ่จริงๆ ตอนแรกเราทำมามันกำลังสวยอะ ช่วงแบบสามเดือนแรกๆมันกำลังสวย หลังจากนั้นสภาพร่างกายเราเปลี่ยนไปก็ต้องไปทำใหม่” (เพริศพริ่ง)

อายุที่เพิ่มมากขึ้น

ธรรมชาติของการทำศัลยกรรมความงามที่มีใช่เป็นการสร้างหรือปรุงแต่งความงามแบบถาวรทำให้ผู้ให้ข้อมูลรู้สึกมีความสุขและความพึงพอใจเพียงชั่วคราวเท่านั้น เมื่อเริ่มต้นแล้วจะไม่สามารถหยุดได้ ต้องทำต่อเนื่องไปอย่างไม่จบสิ้นซึ่งเป็นการแสดงถึงความไม่พอ ต้องทำเพิ่มเติมมากขึ้น ยิ่งอายุมากขึ้นยิ่งต้องทำ ซึ่งเป็นการมองความงามของบุคลิกลดลงเมื่ออายุมากขึ้น โดยเป็นการยึดโยงความงามไว้กับความสวยทำให้เกิดการเสพติดและโยยหาการทำศัลยกรรมความงามอยู่เสมอ ดังนั้นเมื่ออายุมากขึ้นบุคลิกนั้นมีความเสื่อมถอย ผู้ให้ข้อมูลจึงต้องวนกลับไปทำศัลยกรรมความงามอีกครั้ง ทำให้เห็นได้ว่าอายุและวัยเป็นบริบทเงื่อนไขสำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลบางคนต้องวนเวียนทำศัลยกรรมความงามอย่างไม่รู้ที่สิ้นสุด

“ไปตัดปากมา เริ่มมีปัญหาปีที่แปดต้องมานั่งเติมคอลลาเจนที่ปากเพราะอายุมากขึ้น แต่อายุมากคอลลาเจนผลิต เราเริ่มเหี่ยว ปากเราก็เริ่มไม่มีเราก็ต้องทำศัลยกรรมความงามเพิ่มเติมไป” (ฉลวย)

ความเสื่อมของสภาพร่างกายที่มีการเปลี่ยนแปลงรูปร่างหน้าตามีความเชื่อมโยงไปถึงเรื่องสุขภาพ โดยเป็นไปในลักษณะของการจัดระบบความคิดในลักษณะที่เป็นคู่ตรงข้ามที่จำแนกประเภททำให้ความอ่อนเยาว์เป็นสิ่งที่ปกติและความแก่เป็นสิ่งที่ไม่พึงประสงค์ ความเสื่อมสภาพของร่างกาย เสี่ยงต่อความเจ็บป่วย ผู้ให้ข้อมูลจึงถูกทำให้คิดและมองว่าการเป็นผู้ที่มีความงามต้องที่หน้าตาอ่อนเยาว์ซึ่งสื่อไปถึงการเป็นคนที่มีสุขภาพดีที่มีการดูแลตนเองทั้งในเรื่องของปฏิบัติตัว เรื่องของอาหาร การออกกำลังกายและเรื่องการพัฒนาความงามภายนอกของตนอยู่เสมอ ซึ่งเป็นการแสดงออกถึงการให้ความรักกับตนเอง และมีความภาคภูมิใจในตนเองที่สามารถเอาชนะธรรมชาติได้ ทำให้การพัฒนาความงามจากเดิมที่เคยถูกมองว่าเป็นสิ่งไม่จำเป็น ฟุ่มเฟือย ไม่คุ้มค่าต้องเสียเวลาและเสียเงิน แต่หากเป็นการทำเพื่อสร้างเสริมสุขภาพที่ดีเป็นประโยชน์ต่อตนเองถือว่าเป็นสิ่งที่คุ้มค่า ซึ่งมุมมองดังกล่าวอาจจะเป็นไปในเรื่องของการหาความชอบธรรมให้กับตนเองหรือสร้างบริบทเงื่อนไขและความจำเป็นในการพัฒนาความงามของตนเอง ซึ่งผู้ให้ข้อมูลมองว่าเป็นบริบทเงื่อนไขที่แตกต่างจากในอดีตที่เคยต้องการมีความงามเพื่อดึงดูดเพศตรงข้ามเป็นหลัก

“ทุกวันนี้ไปไหน คนบอกว่าหน้าเหมือนอายุยี่สิบกว่ามันคือความ พอใจนะเพราะแสดงว่าฉันทำมันคุ้มนะ เสียเงินเจ็บตัว จะมีอะไรดีกว่านี้อีกแล้ว เนี่ยคือกำไรชีวิตแล้วนะ”(พิลาส)

“ดีค่ะสวยสมวัย อิมจะบอกว่าสวยสมวัยก็ไม่ใช่นะ ต้องบอกว่าสวยน้อยกว่าวัยเพราะทุกวันนี้เวลาไปไหนคนจะบอกว่าสามสิบกว่าแล้วหรือ ไม่เหมือนนะ เราารู้สึกดีใจ เรียกว่าภูมิใจเล็กๆ ถ้าคนที่รักตัวเองแบบเราทุกคนจะรู้ว่าเวลาไปไหนมีแต่คนบอกว่าทำไมดูเด็กจังอะไรอย่างนี้ คุณจะรู้เลยว่าเนี่ยคือความสุขของเรา เพราะสิ่งที่เราทำสิ่งที่เราลงทุนไปเนี่ย มันได้กำไรกลับมา คำชมคือกำไรนะ จริงๆ จริงๆ” (พิลาส)

ค่านิยมความงามสัมพันธ์กับความอ่อนเยาว์

การรับรู้การตีความจากปฏิสัมพันธ์การเรียนรู้จากสังคมแวดล้อมและความภาคภูมิใจมากกว่าที่จะเป็นเรื่องของกายภาพดังนั้นการที่สังคมมีการยกย่องชื่นชมผู้ที่มิใช่หน้าอ่อนเยาว์ว่าเป็นผู้ที่มีความงาม ผู้ให้ข้อมูลจึงมีการให้ความหมายของความงามตามค่านิยมของสังคมที่ถูกเชื่อมโยงไว้กับความสาว ส่วนหนึ่งมาจากการที่ผู้ให้ข้อมูลรู้สึกว่าการตนเองได้รับการชื่นชมจากคนในสังคม ว่าเป็นผู้ที่หน้าตาอ่อนกว่าวัยนั้นสื่อไปถึงความสำเร็จในการสามารถเอาชนะกฎเกณฑ์ทางธรรมชาติในเรื่องความเสื่อมของร่างกายได้เรื่องของความงามแบบอ่อนเยาว์จึงกลายเป็นสิ่งที่มีความหมายในการสร้างความมั่นใจ ภาคภูมิใจให้กับตนเองผู้ให้ข้อมูลจึงเกิดความพึงพอใจในรูปลักษณ์ตนเองที่สามารถกระชากวัยกลับคืนมาได้ทันตา สมความปรารถนาของตนที่บอกว่าคุ้มแสนคุ้ม มีความสุขมากที่ทำให้ตนเองดูเป็นสาวอีกครั้ง มากกว่าที่ตนเองจะมีรูปลักษณ์เป็นไปตามวัย ดังคำกล่าวที่ว่า “สวยสมวัย” ซึ่งมีความหมายว่าแต่ละวัยต่างมีความงามได้เช่นเดียวกัน

หากอธิบายตามแนวคิดอัตถิภาวนิยม (Existentialism) สามารถวิเคราะห์ถึงความรู้สึกที่มีต่อรูปลักษณ์ของตนเองไม่ดำรงอยู่แบบคงเส้นคงวาตลอดไป บริบทเงื่อนไขที่สำคัญคือช่วงเวลาที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลมีความคิดความรู้สึกต่อรูปลักษณ์ตนเองที่แตกต่างไป (Live Time/ Temporality) กล่าวคือภายหลังการทำศัลยกรรมความงามช่วงแรกมีให้ข้อมูลอาจจะมึ่มมองของความงามที่พึงพอใจ แต่เมื่อเวลาผ่านไปร่างกายเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงไปตามวัย การรับรู้ของผู้ให้ข้อมูลที่มีต่อรูปลักษณ์ของตนเองก็เปลี่ยนแปลงไปเป็นไม่มีความงามจึงนำสู่การให้ความหมายความงามในมุมมองของความอ่อนเยาว์กว่าอายุจริง

การให้ความหมายความงาม : อ่อนเยาว์กว่าอายุจริง

ภาวะการเป็นอยู่ (being) ของผู้ให้ข้อมูลที่เหมือนผูกชีวิตติดอยู่กับการทำศัลยกรรมความงาม ไม่มีทางจบสิ้น ส่วนหนึ่งมาจากอายุที่มากขึ้นหมายถึงการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายที่บ่งบอกว่าความชราเริ่มเข้ามาเยือนหรือเป็นการสื่อถึงความเสื่อมถอยของร่างกาย ที่มีการเปลี่ยนแปลงตามวัย ทำให้ความงามที่มีอยู่เสื่อมสลายคลาญมนต์ไม่เหมือนเดิม ความชราจึงกลายเป็นสิ่งที่ไม่พึงประสงค์ เป็นสิ่งที่สร้างความทุกข์ใจ และทำให้ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่าคุณค่าของตนเองลดลงไปตามอายุที่มากขึ้น ทั้งในเรื่องมิติทางสังคมวัฒนธรรม การแสดงบทบาท และการสร้างสัมพันธภาพ ความดึงดูดใจระหว่างเพศ ดังนั้นการมีชีวิตเป็นหนุ่มเป็นสาว จึงสื่อไปถึงความสุขสดชื่นที่เต็มเปี่ยมด้วยพลังซึ่งแสดงออกถึงการเป็นผู้มีสุขภาพดี ทำให้การมีใบหน้าอ่อนวัยแบบหนุ่มสาวจึงเป็นความงามในมุมมองที่มีคุณค่าและเป็นที่ต้องการต่อสังคมอยู่ตลอดเวลา เชื่อมโยงมาสู่การให้ความหมายความงามที่มักจะถูกโยงความงามไว้กับความสาว เป็นการให้ความหมายของความงามในมุมมองของเป็นสิ่งที่ไม่จีรัง โดยแสดงให้เห็นว่าผู้ให้

ข้อมูลมีการเข้าใจว่าธรรมชาติของร่างกายมีแต่จะเสื่อมถอยตามวัย ยิ่งอายุมากขึ้นคุณค่าในความงามกับถูกมองให้ส่วนทางกัน ซึ่งจะเห็นได้จากทำให้ความหมายความงามในลักษณะดังกล่าวที่แตกต่างไปจากในช่วงก่อนทำศัลยกรรมความงาม

“ก่อนทำศัลยกรรมความงามคืออยากสวยอยากดูดี แฟนได้เห็นบางว่าเราสวย แต่ ณ. ตอนนั้นทำไงก็ได้ให้ดูเด็ก มันต่างกันนะ ไม่ได้ทำให้มันสวยขึ้นนะ อย่างนี้เราโอเคแล้วแต่ ทำไงก็ได้ให้ดูเด็กเหมือนคนที่สุขภาพดีไม่ใช่แบบหน้า ศัลยกรรมแล้ว แบบเคอะไม่ไหว มันต่างกัน” (พรรณราย)

เนื่องจากความงามเป็นเรื่องของการรับรู้ความคิดภายในตัวบุคคล ความงามจึงถูกมองเป็นสิ่งที่จิตสร้าง ขึ้น และอาจเปลี่ยนแปลงตามสภาวะของคนๆใดคนหนึ่งในเวลาใดเวลาหนึ่งทำให้ความหมายของความงามมีความแตกต่างหลากหลายเป็นไปตามเงื่อนไขภายในตัวบุคคล ตามสังขารของร่างกาย ตามวัยนอกจากนี้ยังไปตามเงื่อนไขของสังคมวัฒนธรรมเศรษฐกิจการเมืองสภาพแวดล้อมและเวลาทำให้ความงามของสังคมหนึ่งอาจไม่ใช่ความงามของอีกสังคมหนึ่งหรือแม้แต่ในคนๆคนเดียวกันเมื่อเวลาผ่านไป จะเห็นได้ว่าความหมายความงามก็เปลี่ยนแปลงตามไปภายใต้บริบทเงื่อนไขทางด้านเวลา (Time) เป็นสำคัญ ซึ่งมีส่วนทำให้ผู้ให้ข้อมูลมีการรับรู้ ความเชื่อ และความคิดในมุมมองของความงามเปลี่ยนแปลงไปจากช่วงก่อนการทำศัลยกรรมความงามและในช่วง การทำศัลยกรรมความงามครั้งแรกอย่างเห็นได้ชัดแต่ถึงแม้ว่าการให้ความหมายของความงามจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรก็ตาม สิ่งที่ยังคงอยู่เสมอคือความงามถูกทำให้เป็นสิ่งที่มีคุณค่าไม่ว่าวันเวลาจะเปลี่ยนแปลงไป

การให้ความหมายศัลยกรรมความงาม: ปรับปรุงกลับไปดูอ่อนเยาว์

การให้ความหมายของการทำศัลยกรรมความงามในลักษณะดังกล่าว เป็นการตอกย้ำให้เห็นว่าการ ทำศัลยกรรมความงามในมุมมองของผู้ให้ข้อมูลยังคงเป็นไปในเรื่องของจัดการความงาม ซึ่งเป็นการผสมผสาน ร่างกายกับเทคโนโลยีทางการแพทย์เข้ามาควบคุมหรือจัดการกับอวัยวะบนใบหน้า โดยการแทนที่ส่วนประกอบหรือ อวัยวะที่เสื่อมสภาพ ดังคำกล่าวที่ผู้ให้ข้อมูลรายหนึ่งกล่าวว่า “การทำศัลยกรรมความงามเหมือนการเปลี่ยนอะไหล่” ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นถึงการที่อวัยวะบนใบหน้าของผู้ให้ข้อมูลถูกกระทำให้เป็นเพียงวัตถุที่สามารถปรับเปลี่ยนได้ การศัลยกรรมความงามจึงจัดได้ว่าเทคโนโลยีที่ค่อยๆ พัฒนาไปในรูปแบบของการสนับสนุนรูปลักษณ์ให้เข้าถึงความ เป็นอมตะ เหมือนกับการปลูกถ่ายอวัยวะและเนื้อเยื่อ (Organ Transplantation) ในการรักษาโรคหัวใจเพื่อให้อวัยวะ กลับมาดีสุขภาพดี ซึ่งสอดคล้องกับการให้ความหมายของการทำศัลยกรรมความงามที่ทำให้รูปลักษณ์มีความงดงาม ตลอดไปไม่เสื่อมสลายไปตามกาลเวลา ด้วยการใช้นวัตกรรมทางการแพทย์ที่เข้ามาช่วยต่อสู้กับกฎเกณฑ์ทาง ธรรมชาติ

“ก็อย่างที่บอกว่าเราเป็นคนที่ไม่ยอมแก่แล้วถ้าสามารถปรับปรุงแก้ไขตรงไหนให้เราดูเด็กดูไม่แก่ เรายังจะทำเหมือน การเปลี่ยนอะไหล่ให้ตนเองทุกปีเพราะว่าการทำศัลยกรรมเหมือนการเปลี่ยนอะไหล่ ไม่นานในอนาคตอาจจะมีการเปลี่ยน ตับได้ใส่ถุงเพื่อไม่ให้เราแก่ อย่างนั้นเขาเรียกศัลยกรรมใหม่ ใช้ใหม่ยังงั้นเขาก็เรียกว่าศัลยกรรมเหมือนกัน” (พิลาส)

ส่วนหนึ่งเพราะผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่าธรรมชาติของร่างกายและความงามเป็นสิ่งที่ไม่ถาวร มีการเปลี่ยนแปลงไปตามวัยและช่วงเวลา การมีอายุมากขึ้นหรือความแก่จึงเป็นสิ่งที่อยู่ตรงข้ามหรือเป็นศัตรูของความงาม เป็นสิ่งที่บั่นทอนความงามที่เคยมีอยู่ให้เสื่อมสลายไป ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่จึงรู้สึกว่าการตนเองต้องพยายามชะลอความแก่หรือความชราเพื่อมิให้รูปลักษณ์มีการเปลี่ยนแปลงไปตามช่วงเวลาและอายุ หรือทำให้รูปลักษณ์อ่อนเยาว์กว่าวัยจริง เนื่องจากผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่าการชราหรือความแก่ว่าเป็นความเสื่อมถอย ความไม่ดี ไม่พึงปรารถนา การทำศัลยกรรมความงามเหมือนเป็นการยื่นข้อเสนอทางการแพทย์ ให้การช่วยให้ผู้ให้ข้อมูลสามารถจัดการความงามโดยต่อต้านการเปลี่ยนแปลงของร่างกายตามธรรมชาติแห่งวัยได้ซึ่งเป็นการแสดงศักยภาพในการเอาชนะธรรมชาติผ่านรูปลักษณ์นำมาสู่การให้ความหมายเสพติดศัลยกรรมความงามในมุมมองของสิ่งไม่รู้จบ

การให้ความหมายของเสพติดศัลยกรรมความงาม: สิ่งที่ไม่รู้จบ

จากการให้ความหมายของการศัลยกรรมความงามข้างต้น แสดงให้เห็นว่าการทำศัลยกรรมความงามนั้นมีอายุ และย่อมเปลี่ยนแปลงไปตามวัยและช่วงเวลาทีล่งเลยทำให้ผลของการทำศัลยกรรมความงามอาจสร้าง ความพึงพอใจได้ในระยะหนึ่งเท่านั้น แต่ไม่สามารถรักษาสภาพให้ตลอดไปได้ เพราะการทำศัลยกรรมความงามมี เบื้องลึกเบื้องหลังที่สำคัญมากคือการตอบสนองความพอใจของตนเอง ซึ่งเป็นความต้องการที่ไม่สิ้นสุดของบุคคล นั้นเอง และถึงแม้ผู้ให้ข้อมูลจะมีการรับรู้ข้อเท็จจริงว่ารูปลักษณ์สามารถถูกสร้างให้มีความงามด้วยการ ทำศัลยกรรมความงามได้แต่ไม่คงที่และไม่ถาวร จะมีการเปลี่ยนแปลงไปตามธรรมชาติอยู่เสมอ การที่ผู้ให้ข้อมูลมีการ ให้ความหมายการเสพติดศัลยกรรมความงามจึงเป็นการบ่งบอกถึงการไม่สามารถยอมรับการเปลี่ยนแปลง ดังกล่าวได้ จึงนำไปสู่หนทางแสวงหาการทำศัลยกรรมความงามอย่างต่อเนื่องเพื่อต่อสู้กับธรรมชาติที่มีการ เปลี่ยนแปลงและสร้างข้อบกพร่องอยู่ตลอดเวลา

“แต่ความจริงแล้วเสพติดศัลยกรรมมัน ไม่รู้จบจริงๆมันอาจจะไม่แค่ คนบางคนอาจจะบอกว่าฉันทำว่าเจ็ดแปดปี ฉันทำมาสิบปีฉันยังโอเคนะ ชีวิตเราจะอยู่ตั้งสามสิบปี อนาคตจะเป็นอย่างไรบางละคือเมื่อได้เริ่มแล้ว มันจะหยุดยากมัน ต้องมีผลกระทบต่ออวัยวะส่วนอื่นให้ทำโน่นทำนี่ไปเรื่อยๆ” (เพริศพริ่ง)

การที่ผู้ให้ข้อมูลบางคนให้ความหมายดังกล่าวแสดงถึงการมีมุมมองต่อการทำศัลยกรรมความงาม ในลักษณะของสิ่งที่สามารถสร้างหรือเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์ให้มีความงามได้จริงแต่ไม่ใช่สิ่งถาวรดังนั้นรูปลักษณ์ ในปัจจุบันที่รับรู้ว่ามี ความงาม จึงไม่อาจบอกได้ว่าจะดำรงอยู่อย่างคงเส้นคงวาไปตลอดหรือไม่ เป็นไปได้ว่าในอนาคตผู้ให้ข้อมูลอาจจะมีการรับรู้ต่อรูปลักษณ์ของตนเองที่เปลี่ยนแปลงไป อาจจะมีการมองหรือให้ความหมาย ความงามในแง่มุมอื่นๆ บริบทเงื่อนไขสำคัญคือช่วงเวลาที่ทำให้ความคิดการรับรู้ที่มีต่อรูปลักษณ์ตนเองอาจจะต่าง ไป (Lived time)(van Manen,1990) การรับรู้ต่อรูปลักษณ์ตนเองในเรื่องของความงามอาจจะเปลี่ยนไปโดยผู้ให้ ข้อมูลมองว่าการได้เริ่มทำการเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์ด้วยการทำศัลยกรรมความงามในอวัยวะใดอวัยวะหนึ่งนั้นจะ ไปกระทบต่ออวัยวะอื่นให้มีความบกพร่องซึ่งความบกพร่องดังกล่าวอาจจะไม่เกิดขึ้นในทันทีที่ต้องใช้ระยะเวลาในการแสดงอาการหรือก่อให้เกิดผลกระทบ เนื่องจากร่างกายไม่การเปลี่ยนแปลงไปได้ตามวัยและเวลาอย่างไม่หยุด นี้ สะท้อนให้เห็นว่าความงามที่เป็นของปลอมนั้นมีวันหมดอายุจนทำให้ต้องมีการกลับมาทำศัลยกรรมความงาม ต่อไปเรื่อยๆอย่างไม่หยุดยั้ง

3.2 ภาวะการเป็นอยู่ (being): ติดอยู่กับความนิยมชวนเชื่อ

แพทย์ ซึ่งเป็นวิชาชีพที่มีความเชี่ยวชาญพิเศษที่มักจะได้รับการยอมรับในอำนาจของการเป็นผู้มีความรู้ทางวิทยาศาสตร์ทางการแพทย์ที่สามารถนำมาใช้ในการจัดการเปลี่ยนแปลงรูปลักษณะของผู้ให้ข้อมูลได้ ความสัมพันธ์ของแพทย์กับผู้ให้ข้อมูลจึงมักจะมีลักษณะเลื่อมล้ำทางอำนาจ เพราะแพทย์เป็นวิชาชีพที่ต้องผ่านการศึกษามาอย่างยาวนาน และมีความเฉพาะเจาะจงในวิชาชีพทำให้แพทย์เป็นผู้ที่ได้รับการยอมรับอย่างเป็นทางการในการประกอบวิชาชีพ โดยแพทย์ผู้ผ่านการศึกษาเฉพาะทางที่เกี่ยวข้องจึงจะสามารถทำกิจกรรมความงามได้ ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่จึงสมยอมและยอมให้แพทย์สำรวจตรวจตราใบหน้าเพื่อสร้างความงาม โดยการใช้ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์การแพทย์และมุมมองของแพทย์มาเป็นมาตรฐานเพื่อจำแนกใบหน้า ซึ่งผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ก็มักจะคล้อยตามการตัดสินใจของแพทย์และเห็นพร้องว่ารูปลักษณะของตนเป็นเช่นนั้นจริงๆ จึงดำเนินการปฏิบัติตามคำแนะนำของแพทย์อย่างไม่มีข้อกังขา

“ตาก็หลังจากเปลี่ยนจมูกแล้วเนี่ย มันทำให้ตาเราดูแบบเรียกว่าอะไรอะ ตาดูไม่สดใสตาดูแบบสองชั้นโบราณหมอบอกว่าเราควรจะทำตาด้วยนะเราก็เลยแก้ เหมือนแบบเรามั่นใจในหมอบอกอะไรก็เชื่อ” (พิลาส)

“เสียทำ เชื่อในเรื่องของ การชักชวน หมอบอกก่อนนั้นผมทำได้คุณจะเป็นพระเอกเลย อะไรอย่างนี้ครับ ทันทึเลยครับ ทำเลย ก็แล้วหมอบอกว่า เอ๊ยจมูกกูมันดูเป็นผู้ชายไปควรแก้ ด้วยความที่เราบอกยังงี้ก็ได้หมอบอกดูให้หน้าหวานอะ ก็นั่นแหละเราควรเอาปลายลงนิดหนึ่งและทำปลายให้มันเซตๆ มันคือทรงบาร์บี้โลอะไรอย่างนี้ เพื่อให้หน้าหวาน จบพอ” (จรรยา)

ยอมรับในอำนาจความรู้ทางการแพทย์

และถึงแม้ว่าการเชื่อฟังคล้อยตามคำแนะนำของแพทย์ จะทำให้ผู้ให้ข้อมูลไม่น้อยต่างพากันแก้ไขรูปลักษณะของตนด้วยการทำกิจกรรมความงามอย่างไม่จบสิ้น โดยความเชื่อที่ว่า สวยด้วยแพทย์ ได้เข้ามาฝังในความคิดความรู้สึกของผู้ให้ข้อมูล ซึ่งสอดคล้องกับการให้ความหมายของการทำกิจกรรมความงามของผู้ให้ข้อมูลที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลหลงเชื่อและปฏิบัติตามโดยไม่มี ความหวาดระแวงหรือหวาดกลัวผลกระทบที่จะตามมาจากการทำกิจกรรมความงาม เนื่องจากการยอมรับในอำนาจทางความรู้ของแพทย์ที่จะช่วยสามารถจัดการได้ทุกสิ่งไม่ว่าจะเป็นความงาม ความปลอดภัยและความเสี่ยงต่างๆ ผู้ให้ข้อมูลหลายคนจึงหวังที่จะฝากชีวิตและใบหน้าไว้ให้ขึ้นอยู่กับวิจารณญาณและความรู้ความชำนาญของแพทย์ในการใช้ความรู้จัดการความงาม นอกจากนี้การที่วัสดุหรือวิธีการทำกิจกรรมความงามมีการเปลี่ยนแปลงไป เนื่องจากการทำกิจกรรมความงาม เป็นการใช้ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์การแพทย์มาจัดการความงามโดยใช้ วิธีการ เทคนิค และวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้เพื่อตอบสนองต่อความต้องการที่พยายามจะลบข้อจำกัดทางธรรมชาติไปสู่การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างรูปลักษณะเดิม โดยวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการทำกิจกรรมความงามจัดได้ว่าเป็นสิ่งแปลกปลอมของร่างกาย ในระยะยาวอาจจะมีผลกระทบต่ออวัยวะที่ได้รับการเสริมเติมแต่ง ทำให้ผู้ให้ข้อมูลบางคนมองว่า วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการทำกิจกรรมความงามนั้นมันวันหมดอายุไม่สามารถสร้างความงามให้คงอยู่ได้ถาวรตลอดไป

“มันก็หลายปีแล้วนะห้าหกปี และคิดว่าจุมูกปกติซิลิโคนจะมีอายุประมาณ หกปี เราคิดว่าถึงเวลาเปลี่ยนดีกว่าก็เลยอยากลองเปลี่ยน ใส่ไปนานๆมันจะเนาเปลา่คือตอนแรกอยากให้มีมันเล็กกลงตรงปลายมันพุง ปลายจุมูกพุงหมอละ ผ่าตัดเอาจุมูกตรงนี้ออกแล้วก็เลยมาใส่ตรงนี้ ให้มันพุงนะ ตอนนั้นใช้ซิลิโคน มาเริ่มใช้กระดูกหลังหูครั้งที่หก เพราะหมอบ๊อบเหมือนเป็นเทคนิคของคุณหมอเขาเขาว่าต้องใช้เทคนิคใหม่นี่มันจะไม่ทะลุเพราะทำหลายครั้งแล้วก็ตามเขาเลย” (ແລ້ມ)

ติดกับดักการสร้างความงามไม่ถาวร

คัลยกรรมความงามหมดอายุยังถูกตีความภายใต้คำนิยามความงามของสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงไป รูปทรงของวัสดุอุปกรณ์ที่มีผลต่อการออกแบบอวัยวะนั้นๆอาจล้าสมัย ไม่สอดคล้องสัมพันธ์กับคำนิยามความงามของสังคมในปัจจุบัน ผู้ให้ข้อมูลหลายคนจึงทวนกลับมาทำคัลยกรรมความงามเพื่อความต้องการที่จะได้มาซึ่งความงามตามอุดมคติ โดยวิวัฒนาการของการทำคัลยกรรมความงามไม่เพียงแต่พัฒนาจัดการเพียงแค่ความงามภายนอกของผู้ให้ข้อมูลเท่านั้น แต่ยังแฝงไว้ด้วยอำนาจในการถ่ายทอดกล่อมเกลาความคิดของคนในสังคมส่วนใหญ่ที่มีต่อการให้ความหมายความงามในมุมมองสิ่งที่จัดการได้ เปลี่ยนแปลงได้ ทำให้ความรู้ทางด้านทางการแพทย์เป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญในการกำหนดคำนิยามความงามทางสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงไปตลอดเวลาตามวิวัฒนาการของการทำคัลยกรรมความงามที่พัฒนาให้มีทางเลือกและลูกเล่นมากขึ้น โดยพยายามจะปรับปรุงเทคนิคต่างๆเพื่อลดจุดอ่อนและเพิ่มจุดแข็งของการทำคัลยกรรมความงาม ทำให้รูปลักษณ์สามารถปรับปรุงให้ดีขึ้นได้แบบไม่มีที่สิ้นสุด สิ่งเหล่านี้เองกลายมาเป็นสิ่งหลอกล่อให้ผู้ให้ข้อมูลทำคัลยกรรมความงามเพิ่มเติมเพื่อเปลี่ยนแปลงแก้ไขรูปลักษณ์ของตนตามคำนิยามของยุคสมัยได้เป็นอย่างดี

“อืม ผมก็มองหลายอย่างนะชะว่าพื้นฐานจุมูกเราได้มากกว่านี้ไหม ถ้าแก้แล้วมันได้มากกว่านี้หมอก็ไม่ได้ตั้งเป้าไว้สูงและก็คิดว่าจะทำไม่ได้โดยไม่คำนึงถึงตัวเรา ก็จะไปปรึกษาหมอและได้รับความแนะนำจากหมอซึ่งในจังหวะ นั้นเนี่ย จนถึงปัจจุบันมันก็มีเทคนิคเรื่องของเกรดซิลิโคนที่มันเริ่มมีอะไรไม่รู้เริ่มมีเทคนิคโนนเทคนิคนี้ราคาดี ผ่าแบบเกาหลีแบบนั้นนี่ มันก็มาเพราะเรามีออฟชั่นเยอะ ก็เลยลองทำดู” (จรรยา)

จากการที่ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่าการทำคัลยกรรมความงามของประเทศไทยในปัจจุบันเป็นที่แพร่หลายมากขึ้นมากกว่าในอดีต เชื่อมโยงให้เห็นว่าการทำคัลยกรรมความงามสำหรับประเทศไทยนั้นเริ่มเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่คนส่วนใหญ่ในสังคมสามารถทำได้อย่างอิสระมากขึ้น ดูได้จากสถิติที่สมาคมคัลยกรรมนานาชาติ (สมาคมคัลยแพทย์ตกแต่งแห่งประเทศไทย, 2555) ได้มีผลสำรวจความของกระแสนิยมในการคัลยกรรมความงามในประเทศไทย พบว่าเป็นประเทศที่มีการทำคัลยกรรมความงามสูงมากโดยถูกจัดอยู่ในลำดับที่ 20 ของโลก ซึ่งสอดคล้องกับสถานประกอบการทำคัลยกรรมความงามที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องและมีโอกาสสูงมากที่จะเพิ่มขึ้นอีกในอนาคต ทำให้เห็นว่าการทำคัลยกรรมความงามในปัจจุบันกำลังเป็นกระแสที่ได้รับความนิยม คนในสังคมส่วนใหญ่มีการทำคัลยกรรมความงามกันมากขึ้นและได้ขยายวงกว้างเข้าสู่บุคคลทุกเพศทุกวัย โดยเฉพาะกลุ่มวัยรุ่นซึ่งเป็นวัยที่มักจะเปิดรับอิทธิพลที่เป็นกระแสสังคมได้ง่าย จึงมักจะถูกจูงใจให้ทำคัลยกรรมความงามตามความทันสมัย ไม่ตกยุคตกเทรนนิยม

ค่านิยมของสังคมในการยอมรับคนที่หน้าตา

เมื่อผู้ให้ข้อมูลเกิดการเรียนรู้แล้วว่ารูปลักษณ์ของตนเองสามารถเปลี่ยนแปลงได้จากการทำศัลยกรรมความงามจึงนำมาสู่การมองเห็นรูปลักษณ์ของตนเองในส่วนอื่นที่มีข้อผิดพลาดอยู่เสมอ เชื่อมโยงให้ผู้ให้ข้อมูลต้องค่อยเป็นกั่วงวลกับรูปลักษณ์ของตนเอง ส่วนหนึ่งมาจากการยึดติดกับค่านิยมความงามของสังคมเนื่องจาก กลัวว่าตนเอง จะไม่ได้รับการยอมรับว่าเป็นผู้มีค่านิยมความงาม เช่นการทำศัลยกรรมความงามตาสองชั้น ทำให้ผู้ให้ข้อมูลรู้สึกอิจฉาคนที่มืออยู่ไม่รับกับตาสองชั้นคู่ใหม่ เป็นต้น

“มันมีผลกระทบมันเหมือนดั่งอะไรสักอย่างหนึ่งมันต้องติดกันมาเป็นพรวนคือเมื่อได้เริ่มแล้ว มันจะหยุดยากมันต้องมีผลกระทบต่ออวัยวะส่วนอื่นให้ทำโน่นทำนี่ไปเรื่อยๆ มีผลต่อจิตใจ ต้องเครียดกังวลมันจะสวายยัง มันต้องเปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ ถ้าเรายังยึดกับสังคมนะ” (เพริศพริ่ง)

ดังนั้นจึงเห็นได้ว่ารูปลักษณ์ของผู้ให้ข้อมูลมีการเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา มักจะได้รับอิทธิพลของสังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ สภาพแวดล้อม ความรู้ทางการแพทย์ แต่สิ่งหนึ่งไม่ว่านานแค่ไหนก็ไม่มีทางเปลี่ยนแปลงไปได้ นั่นคือความงามที่ถูกกำหนดไว้ให้เป็นสิ่งที่จำเป็นของทุกยุคทุกสมัย จึงไม่น่าแปลกใจที่คนส่วนใหญ่ต้องพยายามวิ่งตามค่านิยมความงามของสังคมที่กำลังได้รับความนิยม ทำให้ค่านิยมของความงามจึงเป็นสิ่งที่เร้าที่มีความสำคัญอย่างมากต่อการทำศัลยกรรมความงามต่อไปเรื่อยๆ อย่างไม่มีที่สิ้นสุดเพื่อต้องการให้ตนเองมีความงามตามค่านิยมของสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปไม่หยุดนิ่ง ส่งเสริมให้เห็นได้ว่าการทำศัลยกรรมความงามไม่มีความสมบูรณ์และคงเส้นคงวาตลอดไป หากอธิบายตามแนวคิดอัตถิภาวนิยม (Existentialism) จะเห็นได้ว่ามีความเกี่ยวข้องกับบริบทเงื่อนไขที่สำคัญคือช่วงเวลาที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลมีความคิดความรู้สึกต่อรูปลักษณ์ตนเองที่แตกต่างไป (Live Time/ Temporality)

การให้ความหมายศัลยกรรมความงาม: แพ้ชั้น

อย่างไรที่ทราบกันว่าการทำศัลยกรรมความงามเป็นวิทยาศาสตร์ทางการแพทย์แขนงหนึ่งที่มีการพัฒนาให้เจริญรุดหน้าอย่างไม่หยุดนิ่ง และมักจะมีวิวัฒนาการจากการคิดค้นวัสดุที่ดี เครื่องมือที่ปลอดภัยทำให้การทำศัลยกรรมความงามไม่ใช่เรื่องที่น่ากลัวอีกต่อไป อีกทั้งมีการพัฒนาเทคนิคต่างๆ ให้การทำศัลยกรรมความงามมีความทันสมัยเพื่อตอบสนองกับความต้องการความงามที่มีการเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัยอย่างรวดเร็ว ซึ่งเชื่อมโยงไปสู่บริบทเงื่อนไขของการทำศัลยกรรมความงามในปัจจุบันที่เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงไปมีใช้เพียงความต้องการจะแก้ไขจุดบกพร่อง หรือการคำนึงถึงความจำเป็นเพื่อการดำเนินชีวิตเพียงเท่านั้น แต่ยังเป็นไปตามบริบทเงื่อนไขที่สำคัญคืออันคือการทำตามกระแสนิยม ทำให้ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่รับรู้ว่าการทำศัลยกรรมความงามในปัจจุบันมักจะทำให้ความสำคัญเรื่องแพ้ชั้นมากกว่าการคำนึงถึงจำเป็น สิ่งเหล่านี้นับเป็นการบริโภคตามกระแสโดยไม่ได้มีจุดยืนในการทำศัลยกรรมความงามที่แน่นอน ซึ่งการให้ความหมายของการทำศัลยกรรมความงามในมุมมองของแพ้ชั้นนั้น แสดงให้เห็นว่าผู้ให้ข้อมูลที่มีมุมมองดังกล่าวยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่า การทำศัลยกรรมความงามไม่มีความถาวรและสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา

“เดี๋ยวนี้มันเป็นแฟชั่นปะ ก็เด็กลิปทลิปเบดท์ทำแล้วอะ ทำหน้าผากด้วย ทำจมูกเราจะรู้ใช้ไหมที่เราเคยทำมาก่อนเราจะรู้ว่ามันจะเปลี่ยนไป เฮ้ยเด็กคนนี้อายุเท่าไรลิปเจ็ตเฮ้ยเด็กลิปเจ็ตทำหมดทุกอย่างที่ ทำได้แล้วหรือ คือถ้าโตมากกระดูกก็เปลี่ยน แต่เขาก็อยากสวยตอนนั้นก่อนที่จะโตอะ เป็นแบบนั้นไงไม่เคยมีวัยสาวอะ” (พิไล)

“ศัลยกรรมความงามมันมีเทรนมาเรื่อยๆ เปลี่ยนไปเรื่อยๆ ทำให้วงการศัลยกรรมหรือธุรกิจด้านนี้เติมโตขึ้นต่อเนื่องเพราะว่าคนเราชอบที่จะเปลี่ยนหน้าตนเองตาม แฟชั่นก็ แต่ก่อนเสริมจมูกให้โด่งเป็นปกติก็คือจบแต่เดี๋ยวนี้ต้องมีหยดน้ำ ต้องมีปลายแหลม ปลายงุ้ม ทรงเกาหลี ทรงอเมริกาคิดจะเปลี่ยนอยากได้ในแบบใหม่ นั่นตาม แฟชั่นเหมือนกันคะ”(ฉลวย)

นอกจากนี้ จะเห็นได้ว่าการที่ผู้ให้ข้อมูลมีการเลียนแบบจากตัวแบบ ซึ่งมักจะเป็นบุคคลที่ผู้ให้ข้อมูลมีปฏิสัมพันธ์ด้วย โดยส่วนใหญ่จะเป็นบุคคลใกล้ชิดที่มีอิทธิพลในการสร้างแรงจูงใจ และกระตุ้นให้ผู้ให้ข้อมูลมีความต้องการที่จะทำศัลยกรรมความงามเพิ่มเติมเพื่อให้รูปลักษณ์มีความงามเป็นไปตามที่สังคมนิยมในช่วงเวลานั้น ดังเช่นผู้ให้ข้อมูลรายหนึ่งที่มีการเลียนแบบการทำศัลยกรรมความงาม จากเพื่อน ดังนั้นทำให้เห็นได้ว่าการเลียนแบบสามารถกำหนดให้คนในสังคมมีมุมมองต่อรูปลักษณ์ที่มีความงามเป็นไปในทิศทางเดียวกันได้เช่นกัน เนื่องจากการเลียนแบบเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้บ่อยครั้งและสามารถสร้างการรับรู้ ความเชื่อ ความคิดให้เปลี่ยนแปลงได้ การเลียนแบบเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลหลายคนมีการให้ความหมายความงามในลักษณะดังกล่าว

“พูดตรงๆนะคะ คือแฟชั่นเพื่อน ทำตามเพื่อนๆ เห็นเพื่อนๆทำเห็นคนอื่นสวยขึ้นก็เลยทำตาม” (ฉลวย)

การทำศัลยกรรมความงามจึงดูเหมือนจะเป็นวิธีการที่ผู้ให้ข้อมูลพยายามใช้เจรจาต่อรองกับธรรมชาติ เพื่อที่จะปรับเปลี่ยนรูปลักษณ์ร่างกายของตนให้เข้าใกล้กับความงามในอุดมคติ การมีประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงามสร้างการรับรู้เชิงบวกต่อการทำศัลยกรรมความงามและมีมุมมองต่อรูปลักษณ์ของตนเปลี่ยนไปจากเดิม จากที่เคยต้องยอมรับสิ่งที่ธรรมชาติสร้างกลับกลายเป็นรูปลักษณ์คือวัตถุที่สามารถปรับปรุง พัฒนาและเปลี่ยนแปลงให้เป็นที่ตรงความต้องการได้ ทำให้การทำศัลยกรรมความงามสร้างความรู้สึกพึงพอใจในรูปลักษณ์ให้แก่ผู้ให้ข้อมูล แต่ความพึงพอใจดังกล่าวจะเป็นเพียงความพึงพอใจแค่ชั่วคราว เพราะการได้รับสิ่งเร้าต่างๆมากมายจากบริบทเงื่อนไขแวดล้อมไม่ว่าจะเป็นการสื่อสาร เทคโนโลยีที่ก้าวหน้า รวมถึงค่านิยมและกระแสสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างไม่หยุดนิ่ง ทำให้ความพึงพอใจในรูปลักษณ์จึงยังไม่มีสิ้นสุดสอดคล้องกับงานวิจัยของสุมลวดี แสนโยชน์ (2555) สามารถอธิบายได้ว่าค่านิยมทางสังคมส่งผลต่อกระบวนการตัดสินใจทำศัลยกรรมความงามในปัจจุบัน เพราะถือว่าเป็นเรื่องแฟชั่น หรือกระแสสังคม ผู้ให้ข้อมูลมักจะขาดความเป็นตัวของตัวเอง (Disown) มักพูดหรือกระทำตามความเชื่อหรือค่านิยมของสังคม ที่เข้ากระทำถึงระดับของจิตใจซึ่งเป็นมิติที่ควบคุมร่างกายและพฤติกรรมควบคุมความรู้สึกนึกคิด (Micropower) ทำให้ผู้ให้ข้อมูลถูกครอบงำอย่างเงิบสงบ โดยไม่ทันรู้ตัวว่าถูกควบคุมหรือบังคับให้เชื่อฟังในแนวทางหรือหลักการที่ถูกสร้างขึ้น แต่ที่รู้สึกจ้านและเต็มใจที่จะลดทอนตนเองเป็นเหมือนวัตถุที่สามารถจัดการหรือควบคุม เปลี่ยนแปลงได้ (Self is an object) สะท้อนให้เห็นลักษณะของการคิดและตัดสินใจของผู้ให้ข้อมูลที่เป็นไปตามความเชื่อ ค่านิยมของสังคม

3.3. ภาวะการเป็นอยู่ (being): ภาวะการระวายเป็นอยู่

ในช่วงเวลาเสพติดตัลยกรรมความงาม พบว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ยังคงมีความรู้สึกภาวะการระวายเป็นอยู่กับรูปลักษณ์ของตนเอง แสดงให้เห็นถึงการไม่สามารถควบคุมความต้องการทำตัลยกรรมความงามของตนเองได้ เป็นการถูกรอบงำทางความคิดและการกระทำจากพฤติกรรมเสพติดโดยไม่รู้ตัว ผู้ให้ข้อมูลจะมีความหมกมุ่นอยู่กับรูปลักษณ์ของตนเอง มักจะดำรงอยู่กับการพยายามหาข้อมูลการทำตัลยกรรมความงาม เข้ากลุ่มผู้ทำตัลยกรรมความงามเพื่อพูดคุยปรึกษาเกี่ยวกับการทำตัลยกรรมความงามอยู่เสมอ ทำให้ความสนใจในด้านอื่นๆในชีวิตลดลงหรือบางคนแสดงออกโดยการตระเวนเข้าออกสถานที่ทำตัลยกรรมความงามเป็นว่าเล่น เพื่อเข้าพบแพทย์และพยายามจะขอคำปรึกษาพร้อมให้แพทย์ประเมินความงามของตน และยืนยันถึงการรับรู้ของตนกับการเป็นผู้มีรูปลักษณ์ไม่ปกติ ซึ่งเป็นกรพยายามหาเสียงสนับสนุนให้ตนเองได้ทำตัลยกรรมความงามดังผู้ให้ข้อมูลรายหนึ่ง ที่มีอาการภาวะการระวายเป็นอยู่ จนรู้สึกว่าเป็นบ้าหากไม่ได้ทำตัลยกรรมความงาม จะพยายามแสวงหาให้ตนเองสามารถทำตัลยกรรมความงามให้ได้ทุกวิถีทาง

“ถ้ายังไม่ได้นัดหมอนะรู้สึกว่าจะต้องหะ คือบางที่ต้องตัดลิ้นใจภายในวันนั้นเลยว่าจะต้องเลือกที่เลยอะคือเหมือนบ้าไปเลย แต่ถ้านัดแล้วจะอีกก็เดือนก็ได้แต่รู้ว่าเราต้องได้ทำก็จะไม่กังวลใจละ” (แฉล้ม)

เนื่องจากผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ไม่สามารถเอาชนะกับความต้องการที่จะทำตัลยกรรมความงามของตนเองได้จึงมักจะสูญเสียการควบคุมตนเอง (Out of Control) โดยที่ผู้ให้ข้อมูลอาจจะมีความรู้สึกพึงพอใจหรือไม่พึงพอใจในรูปลักษณ์หลังทำตัลยกรรมความงาม แต่การทำตัลยกรรมความงามได้กลายเป็นแรงจูงใจ ทำให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดความต้องการที่จะทำให้ตนเองเกิดความพึงพอใจในรูปลักษณ์และการมีความคาดหวังให้รูปลักษณ์ของตนดีขึ้นเรื่อยๆ ส่งผลให้มีความต้องการทำตัลยกรรมความงามอย่างไม่มีที่สิ้นสุด โดยไม่มีขอบเขตและไม่สามารถกำหนดเวลาหยุดทำตัลยกรรมความงามที่แน่นอนได้ ถึงแม้ว่าทุกครั้งที่ทำตัลยกรรมความงามจะคาดหวังให้ในแต่ละครั้งคือครั้งสุดท้าย แต่ไม่เคยมีคำว่าสุดท้ายในเส้นทางกรทำตัลยกรรมความงาม ยิ่งได้ทำกลับยิ่งเป็นการหมกมุ่นและใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการทำตัลยกรรมความงามเกินกว่าที่ผู้ให้ข้อมูลตั้งใจไว้

“จริงนะ ก็เหมือนกับว่าครั้งนี้พอแล้วมันก็ยังมั้งครั้งที่สิบสิบเอ็ดมาจนได้มันเหมือนความต้องการของคนเราปะ มันเหมือน มันรู้สึกว่ามันยังไม่พอ ถ้าทำแล้วเราจะรู้สึกว่ามันต้องดีกว่าเดิมควรจะไปทำเพิ่มยังเพราะความต้องการมันยังไม่มั้งที่สิ้นสุดอยู่แล้วประมาณเนี่ย แล้วอีกอย่างมันยังไม่ถึงจุดที่เรายากจะหยุด” (แฉล้ม)

วนเวียนแข่งขันโดยใช้หน้าตา

การที่ความงามเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของบางอาชีพ โดยเฉพาะอาชีพที่มักจะใช้รูปลักษณ์ในการสร้างจุดสนใจเพื่อเพิ่มมูลค่าของสินค้า ทำให้รูปลักษณ์ที่มีความงามเป็นสิ่งจำเป็นหรือเป็นสิ่งที่ผู้ให้ข้อมูลต้องพึงพาอำนาจในการต่อรอง เพื่อแข่งขันให้ตนเองได้รับโอกาสและเป็นผู้เลือกในงานมากกว่าคนอื่น ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ที่ประกอบอาชีพดังกล่าวจึงไม่สามารถยินยอมที่จะให้รูปลักษณ์ของตนเองมีความงามด้อยกว่าคนอื่นได้ ทำให้ต้องมี

การประเมินรูปลักษณ์ของตนโดยอ้างอิงจากรูปลักษณ์ผู้อื่นอยู่เสมอ และมักจะเฝ้าระแวงระวังไม่ให้คนอื่นมีความงามมากกว่าตนเอง เพื่อลดความรู้สึกกลัว วิตกกังวล และไม่มั่นคงในงานออกไป จึงต้องมีการปรับปรุงรูปลักษณ์ของตนที่ปรากฏต่อสายตาผู้อื่นให้มีความงามมากกว่าคนอื่นอยู่ตลอดเวลา

“อิม อาจจะเป็นเพราะว่าเราไม่พอใจ เพราะถือว่าไม่ออกมาทีเดียว พอวันหนึ่งคนทำมีคณหลังที่ออกมาแล้วมันดีกว่า เราเลยรู้สึกว่าเขาเราต้องทำ แล้วถ้าเราวิ่งแสดงานก็ต้องแข่งด้านหน้าตาไม่ทำไม่ได้ละมันต้องคอยแข่งชั้นหน้าตาคนอื่นจะมาดูดีกว่าได้ใจเห็นยอมไม่ได้ มันจะกังวลใจ” (จรรยา)

ดังนั้นจะเห็นว่าคนที่ผู้ให้ข้อมูลบางคนต้องวนเวียนอยู่กับการแข่งขันโดยใช้หน้าตา เพื่อให้ตนเองมีโอกาสในงาน ส่วนหนึ่งสะท้อนเห็นบริบทเงื่อนไขที่ซ่อนอยู่นั้นคือการที่สังคมให้คุณค่าความงามของรูปลักษณ์เป็นหลัก โดยมองความงามเป็นสิ่งที่ขายได้โดยใช้ในการประกอบอาชีพ เป็นการตอกย้ำให้ผู้ให้ข้อมูลที่ประกอบอาชีพดังกล่าวมักจะยึดติดกับการพัฒนารูปลักษณ์ให้มีความงามมากกว่าอาชีพอื่นและไม่สามารถยอมรับได้หากใครจะมีความงามมากกว่าตนเพราะนั่นหมายถึงการสูญเสียโอกาสในอาชีพ ทำให้ผู้ให้ข้อมูลมักมีการเปรียบเทียบรูปลักษณ์ตนเองกับบริบทแวดล้อมเพื่อประเมินศักยภาพและโอกาสในการทำงานของตนอยู่เสมอ โดยที่ไม่รู้ว่าการเปรียบเทียบจะยิ่งทำให้มีการประเมินรูปลักษณ์ของตนเองแยกจากความเป็นจริง เนื่องจากการรับรู้ต่อรูปลักษณ์เป็นความคิดภายในจิตใจที่มีต่อตนเองที่มักได้รับอิทธิพลมาจากแรงผลักดันภายในตนและปฏิกิริยาจากบริบทแวดล้อมภายนอก ทำให้การรับรู้ที่มีต่อรูปลักษณ์ตนเองเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา

จะเห็นได้ว่าในช่วงเวลาเสพติดศีลธรรมความงาม ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ยังคงมีความรู้สึกกระวนกระวายกับรูปลักษณ์ของตนเองซึ่งไม่แตกต่างจากช่วงก่อนการทำศีลธรรมความงาม ไม่ว่าผู้ให้ข้อมูลจะผ่านการทำศีลธรรมความงามมากี่ครั้ง ผู้ให้ข้อมูลก็ยังคงมีความรู้สึกกระวนกระวายกับรูปลักษณ์ของตนเช่นเดิม และหากไม่ได้ทำศีลธรรมความงามความรู้สึกกระวนกระวายใจ กังวลใจ ก็ยังคงอยู่ไม่จบสิ้น ซึ่งชี้ให้เห็นว่าการแก้ปัญหาความกระวนกระวายใจในรูปลักษณ์ของด้วยการทำศีลธรรมความงามอาจจะไม่ใช่ทางออก ตรงข้ามการทำศีลธรรมความงามยังเป็นตัวช่วยให้เกิดการประเมินรูปลักษณ์ตนเองด้านลบมากขึ้น จึงทำให้ยึดติดการทำศีลธรรมความงามไปเรื่อยๆ

การให้ความหมายการเสพติดศีลธรรมความงาม: กังวลว่าจะงามไม่พอ

ภาวะการเป็นอยู่ (being) ของผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ที่กระวนกระวายใจ แสดงให้เห็นถึงสภาวะความกดดันภายในจิตใจในการรับรู้ว่ารูปลักษณ์ของตนไม่สวยเหมือนที่ควรจะเป็น ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าผู้ให้ข้อมูลมักจะมีการตัดสินรูปลักษณ์ตนเองในแง่ลบจนเกิดความไม่พึงพอใจในรูปลักษณ์ตนเอง ซึ่งจะนำไปสู่ความไม่มั่นใจในตนเอง หมกมุ่นกับรูปลักษณ์ของตน มักแสดงออกโดยการใช้เวลาหลายๆในการทำพฤติกรรมซ้ำๆเช่นส่องกระจกเพื่อหาข้อบกพร่องที่จะนำไปสู่การทำศีลธรรมความงามเรื่อยๆ มีความวิตกกังวลเป็นอย่างมากแบบไม่สมเหตุสมผล โดยเชื่อมั่นว่ารูปลักษณ์ตนเองไม่มีความงาม นำไปสู่การทำศีลธรรมความงามซ้ำไปซ้ำมา ถึงแม้รูปลักษณ์ของผู้ให้ข้อมูลจะเปลี่ยนแปลงไปแต่ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ก็ยังคงมีความรู้สึกว่าตนเองยังเป็นผู้ที่ไม่มี ความงาม ทำให้เห็นว่าการทำศีลธรรมความงามสามารถเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์ของบุคคลได้จริง แต่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลง

รูปลักษณะของตนที่อยู่ในการคิดของผู้ให้ข้อมูลได้ กลายเป็นความผิดหวังที่เขาไม่สามารถมีรูปลักษณะที่มีความงามตามอุดมคติได้ นำมาสู่ความกระวนกระวายใจเพิ่มขึ้นซึ่งเป็นผลกระทบทางด้านจิตใจที่เรื้อรังส่งผลกระทบต่อร่างกาย รวมไปถึงการการดำเนินชีวิตประจำวันทั้งในเรื่องของการทำงานตามมา

“ไม่แน่ค่ะสำหรับการกระวนกระวายใจในที่นี้นั้นมีในลูกค้าที่เสพติดตัลยกรรมเขาจะกังวลหน้าตาคิดว่ามันยังไม่สวยเขาจะกลัวไม่สวย” (ฉลวย)

“มันจะส่งผลกระทบข้อผิดพลาดของใบหน้าตลอดเวลา นะแล้วมันก็ต้องอะ ตรงนั้นตรงนั้นน้อยต้องไปหาหมอตลอดอะ ต้องเอาเข้าเอาออกตลอดเวลา มันกังวล คนมองว่าเสพติดเรารู้ว่าดูจะเสพติดแต่มันไม่ใช่เราแก้ไข”(แพรวพราว)

บริบทเงื่อนไขสำคัญที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีการให้ความหมายการเสพติดตัลยกรรมความงามในลักษณะดังกล่าว มักมาจากการเปรียบเทียบเพื่อประเมินรูปลักษณะของตนโดยอ้างอิงจากรูปลักษณะของบุคคลอื่นตามอุดมคติที่สังคมยอมรับการเปรียบเทียบดังกล่าวทำให้เกิดความวิตกกังวล กลัวจะสูญเสียความงามตามบริบทสังคม จึงเชื่อมโยงทำให้ผู้ให้ข้อมูลต้องหันกลับมาตรวจตราร่างกายอยู่เสมอ เพราะความรู้สึกเป็นกังวล ไม่ปลอดภัย กลัวว่ารูปลักษณะของตนจะไม่มี ความงาม โดยผู้ให้ข้อมูลพร้อมที่จะปฏิเสธรูปลักษณะตนเองเพื่อเข้าสู่ความงามตามบริบทสังคมที่ไม่มีอยู่จริง โดยยึดเอารูปลักษณะที่ตนเองเห็นว่าสังคมให้การยอมรับเป็นความงามตามจริง ซึ่งก่อให้เกิดความคุ่นชินที่จะเปรียบเทียบตนเองกับผู้อื่นอยู่เสมอ จนเกิดความวิตกกังวลและต้องหันไปพึ่งการทำตัลยกรรมความงามซึ่งสะท้อนเบื้องลึกเบื้องหลังในด้านบริบทของสังคมที่มีผลมาสู่ความวิตกกังวลในรูปลักษณะตนเองจนทำให้ต้องเกิดเป็นการทำตัลยกรรมความงามหลายๆ ครั้งอย่างไม่สิ้นสุดตามมา

“มีผลต่อจิตใจ ต้องเครียดกังวลมันจะสวยยัง มันต้องเปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ ถ้าเรายังยึดกับสังคมนะชอบไปเห็นคนนั้นสวยคนนี้สวย” (เพริศพริ้ง)

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า การที่ผู้ให้ข้อมูลมองเห็นความแตกต่างระหว่างรูปลักษณะที่เป็นจริงของตนกับรูปลักษณะที่สังคมยอมรับ เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นจากความคิดภายในต่อการยอมรับความเชื่อตามบริบทสังคมนำไปสู่ความไม่พอใจในรูปลักษณะของตนเอง จนนำไปสู่การพยายามปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงตนเองให้เป็นไปตามรูปลักษณะที่สังคมยอมรับ โดยความงามที่สังคมยอมรับมักจะมีการเปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ ไม่ถาวร ทำให้ผู้ให้ข้อมูลพยายามจะวิ่งตามความงามดังกล่าว จนนำมาสู่การเปลี่ยนแปลงรูปลักษณะด้วยการทำตัลยกรรมความงามไปเรื่อยๆ และเกิดเป็นความกังวลกลัวว่าตนเองจะไม่มี ความงามตามสังคมยอมรับตามมา ซึ่งเป็นการพยายามปรับปรุงแก้ไขรูปลักษณะของตนให้เป็นไปตามบรรทัดฐานและความชอบที่สังคมกำหนดขึ้น เพื่อให้ตนเองมีพื้นที่ยืนอยู่ในสังคมได้

การให้ความหมายการเสพติดตัลยกรรมความงาม: ขาดแล้วอยู่ไม่ได้

ภาวะการเป็นอยู่ (being) ของผู้ให้ข้อมูลที่กระวนกระวายต้องการทำตัลยกรรมความงามหากไม่ได้ทำตัลยกรรมความงามจะมีการครุ่นคิดและมีจิตใจที่ไม่เป็นสุข ซึ่งนำไปสู่ผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตตามมา การที่ผู้ให้ข้อมูลมีการให้ความหมายการเสพติดตัลยกรรมความงามไปหน้าเป็นการรับรู้ถึงการมีชีวิตที่ต้องพึ่งพาการ

ทำคัลยกรรมความงามอย่างเข้มข้น โดยแสดงความหมายถึงการไม่สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้หากขาดการทำคัลยกรรมความงาม ทำให้เห็นได้ว่าการทำคัลยกรรมความงามนั้นกลายเป็นสิ่งที่อยู่เหนืออำนาจการควบคุม ผู้ให้ข้อมูลจึงไม่สามารถยับยั้งจิตใจให้ตนเองสามารถหยุดทำคัลยกรรมความงามได้ จากที่ผู้ให้ข้อมูลสะท้อนว่า การได้ทำคัลยกรรมความงามเป็นสิ่งที่ต้องทำ ไม่ทำคัลยกรรมความงามจะอยู่ไม่ได้เหมือนอย่างเคยจะทำให้เกิดความรู้สึกขาด รู้สึกพร่องจนทำให้มีการกลับไปทำคัลยกรรมความงามซ้ำ เพื่อจะดำรงรักษาความงามของรูปลักษณ์ของตนเองให้คงอยู่ตลอดไป ส่วนหนึ่งมาจากประสบการณ์การทำคัลยกรรมความงามได้ทำให้ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่า ความงามเป็นสิ่งที่จัดการได้ ทำให้การทำคัลยกรรมความงามจึงเป็นสิ่งที่จำเป็น ที่จะขาดไม่ได้เพื่อดูแลรักษาหรือสร้างรูปลักษณ์ให้มีความงามอยู่เสมอ สะท้อนให้เห็นถึงการตกอยู่ในอำนาจความรู้ของวิวัฒนาการทางการแพทย์ในการพัฒนาความงามด้วยการทำคัลยกรรมความงาม

“เสพติดคือขาดไม่ได้คือขาดแล้วอยู่ไม่ได้ คือบางคนต้องผ่าไม่ได้ผ่าอยู่ไม่ได้ผมมองว่าเสพติดก็คิดว่าติดแต่มันก็อยากทำไม่ทำวันนี้ทำวันหน้าอยู่ดี” (จรรยา)

จะเห็นได้ว่าการที่ผู้ให้ข้อมูลมีการให้ความหมายของการเสพติดคัลยกรรมความงามในมุมมองดังกล่าว แสดงให้เห็นถึงการให้ความสำคัญกับการทำคัลยกรรมความงามเป็นอย่างมาก ทำให้ผู้ให้ข้อมูลไม่สามารถขาดการทำคัลยกรรมความงามได้ เพราะการขาดการทำคัลยกรรมความงามอาจจะส่งผลกระทบต่อผู้ให้ข้อมูลเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะผลกระทบต่อด้านจิตใจ จนกลายเป็นความหมกมุ่นกับรูปลักษณ์ของตนเองที่ไม่สามารถจะควบคุมความต้องการได้ ส่งผลเชื่อมโยงมาสู่การดำเนินชีวิตและบริบทแวดล้อมของตนตามมา ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่จึงต้องพยายามหาทางออกเพื่อลดผลกระทบดังกล่าว ด้วยการหันไปสู่วิถีทางการทำคัลยกรรมความงามที่ตนเองคุ้นเคย

3.4. ภาวะการเป็นอยู่ (being): ตระเวนหาแหล่งทำเพิ่มเติม

การตระเวนหาที่ทำคัลยกรรมความงามไปเรื่อยๆ โดยการเดินเข้าเดินออกสถานประกอบการทำคัลยกรรมความงามจนดูเป็นเรื่องปกติ สะท้อนให้เห็นความไม่พอใจในรูปลักษณ์ หมกมุ่นกังวลกับรูปลักษณ์ตนเอง ซึ่งธุรกิจความงามในปัจจุบันก็ได้ตอบโต้โดยการให้ทางเลือกที่หลากหลายในการทำคัลยกรรมความงาม ทำให้ผู้ให้ข้อมูลยังมีอิสระในการเลือกสรรการทำคัลยกรรมความงามความงามได้มากขึ้น โดยเป้าที่แท้จริงของการตระเวนทำคัลยกรรมความงามไปเรื่อยๆ ไม่ใช่อยู่ที่สถานที่หรืออุปกรณ์เป็นสำคัญเท่าไรนัก แต่ส่วนสำคัญที่สุดคือความต้องการจะเปลี่ยนแพทย์คัลยกรรมความงาม หรือเรียกว่า “Doctor Shopping” หากเปรียบเทียบการทำคัลยกรรมความงามเหมือนการสร้างงานศิลปะ แพทย์จึงถือว่าเป็นหัวใจสำคัญในการรังสรรค์ผลงาน ซึ่งผู้ให้ข้อมูลบางคนเชื่อว่าแพทย์แต่ละคนจะมีเทคนิคทักษะ และความถนัดที่แตกต่างกันไป ทำให้ผลงานการทำคัลยกรรมความงามของแพทย์แต่ละคนมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ผู้ให้ข้อมูลจึงต้องมีการตระเวนหาเปลี่ยนสถานที่ทำคัลยกรรมความงามเพื่อสรรหาแพทย์ที่สามารถจะตอบสนองความงามให้กับตนเองได้

“ทำคนละหมอค่ะเหมือนซื้ออะไหล่ คนไหนด้านไหนเก่งอะไรก็จะดูว่าผลงานเขาเนี่ยคือเราเชื่อว่าคุณหมอบอก
ทำศัลยกรรมเนี่ยเหมือนกับศิลปะเหมือนกับช่างศิลปะคนหนึ่งที่มีลายเซ็นเป็นของตนเอง คือคุณหมอบอกแต่ละท่านจะเก่งไม่
เหมือนกันเก่งจมูกเก่งตาเก่งปาก เราก็จะเอาด้านนี้คุณหมอบอกคนไหนเก่งแบบนี้ คือเราจะเลือกทำกับคุณหมอบแบบนี้ คือราคา
ไม่เคยเกี่ยงแพงเท่าไรขอให้เรานั้นใจเราก็ทำ คือดูแล้วว่าผลงานเขา ของคนที่ทำไปเป็นยังงั้นบางแล้วเราก็เลือกที่จะทำ”
(พิลาส)

เชื่อว่ารูปลักษณ์จัดกระทำได้ไม่สิ้นสุด

การทำศัลยกรรมความงามไม่ได้ช่วยให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดความพอใจรูปลักษณ์ของตน ในทางตรงข้าม
ศัลยกรรมความงามกลับทำให้มีการรับรู้ข้อบกพร่องของรูปลักษณ์ตนเองมากขึ้น โดยพบว่า ภายใต้การผ่าน
ประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงาม ผู้ให้ข้อมูลจะมีการให้ความหมายของความงามแตกต่างไปจากเดิม ซึ่ง
ไม่ได้เป็นการปลูกสร้างจากพ่อแม่ แต่เป็นความหมายใหม่ที่มีความงามสร้างได้โดยแพทย์ซึ่งสะท้อนให้เห็นการมี
มุมมองต่อร่างกายเป็นเหมือนสิ่งที่สามารถปรับเปลี่ยนได้ด้วยอำนาจความรู้ทางการแพทย์ สอดคล้องกับการให้ความหมายของ
การทำศัลยกรรมความงามในแง่ของการจัดการรูปลักษณ์ให้มีความงาม จะเห็นได้จากการที่ผู้ให้ข้อมูลบางคนที่มี
การเปรียบเทียบร่างกาย เหมือนรถยนต์ ที่มีอะไหล่ สามารถเปลี่ยน ซ่อมได้ ทำให้ผู้ให้ข้อมูลหลายคนที่มีความ
ผิดหวังต่อการทำศัลยกรรมความงามจากสถานที่แห่งเดิม ยังมีความหวังต่อการทำศัลยกรรมความงามจากสถานที่
แห่งใหม่ ภายใต้ความหวังนี้ส่วนหนึ่งมาจากการเห็นตัวแบบทางสังคม ไม่ว่าจะทางตรงหรือทางอ้อม ซึ่งอาจจะเป็นคน
ใกล้ตัวหรือการได้รับคำนิยามจากกลุ่มคนที่มีอิทธิพลต่อทัศนคติของคนในสังคมส่วนใหญ่ อย่างเช่น กลุ่มดารานัก
แสดงที่มีคำนิยามศัลยกรรมความงามเพื่อความก้าวหน้าทางอาชีพการงาน เป็นต้น บริบทเงื่อนไขดังกล่าวอาจจะ
เชื่อมโยงไปสู่ความไม่พอใจจนต้องตระเวนหาที่ทำศัลยกรรมความงามไปเรื่อยๆ

“อิม เจียบ ก็หาวิธีการอะไร ยังพบ จุดบกพร่องของใบหน้าก็คือจะพยายามหาวิธีการหรือเข้าพบหมอที่ต่างๆเพื่อหา
วิธีการว่าใบหน้าสามารถแก้ไข หรือทำอะไรได้บ้าง” (แพรวพราว)

“พอทำจมูกหน้าก็เปลี่ยนไปเลยนะ เค้าโครงหน้าเปลี่ยนไปเลย คือตอนแรกไม่คิดจะเสริมคางด้วย ผมอยากไปทำ
จมูกอีกรอบ รอบที่สองเป็นการตกแต่งให้เรียว ตัดปีกจมูกให้เรียว คือตรงนี้ มันเป็นกระดุก เขาตัดตรงนี้ให้ด้วยคือจมูก
เดิมมันกลมยังงี้เลยเป็นเหมือนโดมอะ ครั้งที่สามเลยคิดว่ามันจะได้ดีกว่านี้ก็เลยไปหาหมออีกท่าน หมอบอกทำไม่ได้แล้ว
ตัดกระดูกออกหมดแล้ว หมอบอกได้แค่นี้เพราะจมูกเป็นคนเจ้าเนื้อมาก” (แฉล้ม)

คำนิยามความงามที่เปลี่ยนแปลงไป

การตระเวนหาทำศัลยกรรมความงาม มิได้จำกัดสถานที่อยู่เฉพาะในประเทศไทยเพียงเท่านั้น จาก
การศึกษาพบว่าในช่วงเสพติดศัลยกรรมความงามผู้ให้ข้อมูลหลายคนเริ่มที่หันเหไปทำศัลยกรรมความงามที่
ประเทศเกาหลีกันมากขึ้น เนื่องจากกระแสความงามแบบสาวเกาหลี ได้เข้ามามีอิทธิพลต่อสังคมไทยเป็นอย่างมาก
โดยผ่านทางสื่อซึ่งเป็นการปลูกฝังคำนิยามทัศนคติความคิดที่อยากจะมีหน้าตารูปลักษณ์สวยงามแบบสาวเกาหลี
เนื่องจากวัฒนธรรมเกาหลีที่ถูกถ่ายทอดตามสื่อบันเทิงจากประเทศเกาหลีมีผลโดยตรงต่อพฤติกรรมกาเลียนแบบ

ของวัยรุ่นไทยโดยสื่อบันเทิงได้แก่ละครภาพยนตร์และเพลงโดยความชื่นชอบในตัวดาราศิลปินหรือเนื้อหาที่สื่อสารออกมาส่งผลให้เกิดความต้องการที่จะบริโภคเพื่อเลียนแบบโดยปรากฏในรูปแบบของอาหารการท่องเที่ยวประเภทเกาหลีเครื่องมือเครื่องใช้โดยเฉพาะอย่างยิ่งรูปแบบของแฟชั่นการแต่งกายตามนักแสดงนักร้อง สิ่งต่างๆเหล่านี้ล้วนทำให้ผู้ให้ข้อมูลรับกระแสค่านิยมความงามแบบเกาหลี ซึ่งเป็นความงามแบบประดิษฐ์ที่เกิดจากการสร้างขึ้นด้วยการทำคัลยกรรมความงาม ทำให้คัลยกรรมความงามแบบเกาหลีได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก

“หน้าผากก็แก้อกรอบหนึ่ง สองรอบก็หมดไป หลายแสนอยู่เหมือนกันสีหน้าก็สดใสหมองคนนี่ แต่สุดท้ายมาสองกระຈกหน้าเราก็ยังมีปัญหาคิดว่า เราคงต้องไปเกาหลีแล้วมั้ง” (แพรวพราว)

“คิดว่าจะไปเกาหลีไปแก้มูกู ไปทำตาอะไรอย่างเงี้ย คือเหมือนกับว่าตอนเนี้ยที่หาข้อมูลมาตลอดช่วงที่หยุดเนี้ย หมอไทยยังพัฒนาไม่เก่งเท่าเกาหลี เพราะว่าคนเกาหลีเกือบ 70% ของประเทศไม่ว่าจะเป็นผู้หญิงหรือผู้ชายจะมีการทำคัลยกรรมจะนั้นคุณหมอก็มีความชำนาญมากกว่าและเรากับคนเกาหลีหน้าตา ไม่แตกต่างกันถือว่าเอเชียเหมือนกัน เห็นคนทำไปทำเกาหลีแล้วสวยอะ คิดว่าไปเกาหลีเลยไม่ฟังคนไทยแล้วละ” (ฟิลล)

ส่วนหนึ่งที่ทำให้การทำคัลยกรรมความงามประเทศเกาหลีได้รับความนิยม นั่นคือรูปแบบในการนำเสนอที่ทำให้เห็นว่าทุกคนมีโอกาสที่จะเป็นคนที่มีความงามได้ ไม่ว่าจะมีความรู้พื้นฐานแค่ไหนอย่างไร โดยการพยายามถ่ายทอดให้เห็นความแตกต่างของการใช้ชีวิตก่อนและหลังทำคัลยกรรมความงามของตัวแบบ ซึ่งเป็นการสร้างให้เกิดการรับรู้ว่าการมี รูปลักษณ์ที่ไม่สวยงามจึงเป็นเสมือนอุปสรรคในการใช้ชีวิตและเป็นสิ่งจำเป็นที่ควรจัดการเปลี่ยนแปลง การนำเสนอดังกล่าวนี้เป็นการถ่ายทอดประสบการณ์ที่มีความคล้ายคลึงกับผู้ให้ข้อมูล จึงทำให้ผู้ให้ข้อมูลคล้อยตามไม่ยาก ผู้ให้ข้อมูลมักจะรับรู้และเข้าใจความรู้สึกของตัวแบบได้เป็นอย่างดี การได้เห็นต้นแบบประสบความสำเร็จในการทำคัลยกรรมความงาม จึงเป็นการกระตุ้น และสร้างความหวังต่อการไปทำคัลยกรรมความงามที่ประเทศเกาหลี

“เพราะเกาหลีมีรายการหนึ่ง let me it ที่เอาคนหน้าตาแย่มากๆทำออกมาสวยเลยอย่างกับคนละคน เราก็ได้ยินมานานว่าเกาหลีเด่นเรื่องคัลยกรรมความงามมากอยากหน้าเหมือนดาราเกาหลีเลยก็เลยไปเกาหลี ดูนารักดี ไปให้หมอดู” (แพรวพราว)

เชื่อในอำนาจคำแนะนำของแพทย์

แพทย์คัลยกรรมความงาม ก็เป็นบริบทเงื่อนไขด้านตัวบุคคลที่มีความสำคัญที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลบางคนต้องไปทำคัลยกรรมความงามที่เกาหลี เนื่องจากแพทย์บางท่านมีการแนะนำให้ผู้ให้ข้อมูลไปทำคัลยกรรมความงามที่อื่น โดยบางครั้งแนะนำให้ไปทำคัลยกรรมความงามประเทศเกาหลี ซึ่งการแนะนำของแพทย์ดังกล่าวยังเป็นการตอกย้ำให้เห็นว่าการทำคัลยกรรมความงามที่ประเทศเกาหลีดีกว่า มีเทคนิควิธีการที่ก้าวหน้ามากกว่าการทำคัลยกรรมความงามในประเทศไทย เพราะแพทย์ผู้ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจทางความรู้มีความเชี่ยวชาญยังมีมุมมองและเชื่อว่าการทำคัลยกรรมความงามที่เกาหลีดีกว่า จึงทำให้ผู้ให้ข้อมูลคล้อยตามเปลี่ยนสถานที่ทำคัลยกรรมความงามไปประเทศเกาหลีเป็นจำนวนมาก

“อย่างล่าสุดไปคุยมาอยากเปลี่ยนจุมก บอกหมว่าจุมกหนูทำมาสี่ครั้งแล้วละหนูต้องการให้มันยึดมากกว่านี้ หมอบอกว่า “อ้วยคุณหมกั้วทำให้คุณออกมาไม่สวยไม่คุ้มกับที่คุณจะต้องเสียเงินแล้วก็เจ็บคุณไปเกาหลีดีกว่า” เราก็เลยคิดว่าเราไปเกาหลีดีกว่า ไม่ได้แล้วละ มือไม่ถึงละสเตปเราเลยไปแล้ว ระดับเขาเข้าไม่ถึง คือเหมือนเราเป็นคนพูดตรง ก่อนหน้าจะถามว่าทำได้ไหม ถ้าได้เราก้ทำถ้าไม่ได้ บอกเรานะ แต่ถ้าทำได้คุณหมจะใช้เทคนิคอะไรเพิ่มจะคิดเงินเพิ่ม ก็ยินดีจ่ายนะขอให้มันออกมาดีเป็นอย่างที่เราต้องการอะ เท่าไรก็ได้ยอมจ่าย” (พิลาส)

ประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงามในอดีต

การผ่านประสบการณ์ในอดีตที่แตกต่างกัน การที่ผู้ให้ข้อมูลบางคนได้เคยประสบพบเห็นรูปลักษณ์ของผู้อื่นมีความผิดปกติภายหลังทำศัลยกรรมความงามในประเทศเกาหลี จึงทำให้ผู้ให้ข้อมูลบางคนไม่เชื่อมั่นตามกระแสค่านิยมความงามแบบเกาหลี และคิดว่าการทำศัลยกรรมความงามที่ประเทศไทยจะดีกว่า เนื่องจากการไปทำศัลยกรรมความงามที่เกาหลี ซึ่งเป็นสถานที่ในต่างแดน มีความแตกต่างเรื่องภาษาการสื่อสารอาจจะทำให้เกิดการสื่อสารผิดพลาดและไม่สามารถบอกความต้องการของตนเองได้อย่างเต็มที่ และความแตกต่างเรื่องภาษาอาจทำให้ผู้ให้ข้อมูลมีปัญหาด้านการศึกษาข้อมูลการทำศัลยกรรมความงามที่เกาหลี ทำให้ไม่สามารถเรียนรู้ได้ว่าแพทย์หรือสถานที่ทำศัลยกรรมความงามนั้นดีจริงหรือไม่ นอกจากนี้ยังต้องการเดินทางไกลใช้ค่าใช้จ่ายสูง ทำให้ต้องเดินทางไปทำศัลยกรรมความงามเพียงคนเดียวขาดคนดูแล จึงมีโอกาสที่จะเกิดความผิดพลาดและเกิดอันตรายได้โดยไม่มีใครช่วยเหลือ ทำให้ผู้ให้ข้อมูลบางคนเลือกที่จะตระเวนหาการทำศัลยกรรมความงามในประเทศไทยมากกว่า เพราะเชื่อว่าประสิทธิภาพของการทำศัลยกรรมความงาม และการได้มาซึ่งความงามไม่ได้ขึ้นอยู่กับสถานที่ที่ทำแต่ขึ้นอยู่กับแพทย์ผู้ทำศัลยกรรมความงามที่มีประสบการณ์และเป็นแพทย์ที่มีความเตรียมพร้อมเรื่องความปลอดภัยเป็นหลักมากกว่า

“ไม่ดีสิคะเพราะคนเกาหลีเนี่ย คือเคยคิดยั้งนั้นนะเคยดูกับเอเจนซี่ที่เกาหลี หน้าพังกลับมาตั้งหลายคนแล้วคะ คือเกาหลีเนี่ยเขาเก่งแต่ไม่ใช่ทุกคน ที่เก่งจริงมีไม่กี่ที่แต่ คลินิกในเกาหลีเยอะมากซึ่งคน เวลาไปเกาหลี เขาไม่รู้หรือว่า มันดีหรือไม่ดี อยากจะบอกว่าสถานที่ที่ดีของ let me in โรงพยาบาลอะไรนะคะ อะโรงพยาบาลแห่งหนึ่งเกาหลี เขาจะมีคนไทยคอยดูแลอะไรหมดแต่ทว่าไม่รู้ไม่ว่าหมอกที่แท้จริงไม่ใช่หมอกที่วิวเป็นหมอกใหม่ แต่หมอกคนที่ทำให้สวยให้เร็ดจริงๆเป็นระดับอาจารย์หมอก” (ฉลวย)

“ที่อยู่ในวงการนี้เรารู้จักหมอก่อนข้างมากสถานที่เราไม่ใช่เรียส แต่เน้นที่ตัวหมอก ถ้าตัวหมอกมีประสบการณ์ในด้านนั้นที่จะทำก็ไว้ใจได้ นอกจากการผ่าตัดใหญ่ ก็จะใช้รีเวสว่าต้องมีเครื่องมือช่วยชีวิตที่ค่อนข้างพร้อมอะคะ” (ฉลวย)

จะเห็นได้ว่าในช่วงภาวะการเป็นอยู่ (being) ของการเสด็จติดศัลยกรรมความงามผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่จะมีการตระเวนสรรหาที่ทำศัลยกรรมความงามไปเรื่อยๆโดยไม่จำกัดอาณาเขตในประเทศไทยเพียงเท่านั้นยังรวมถึงการทำศัลยกรรมความงามในต่างแดนเช่นประเทศเกาหลีอีกด้วย ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวบางบอกถึงความไม่พึงพอใจ และยังคงคิดว่ารูปลักษณ์ตนเองผิดปกติ ทำให้ผู้ให้ข้อมูลบางคนพยายามจะตระเวนเสาะหาคำยืนยันว่าตนเองผิดปกติ และต้องการที่จะทำการแก้ไขเพื่อให้ตนเองมีความสุข ภายใต้บริบทเงื่อนไขทางด้านค่านิยมที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อ กลยุทธ์การตลาด แพทย์ศัลยกรรมความงาม หรือแม้แต่จากเพื่อนหรือคนใกล้ชิด ที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลยังมีหวังว่ารูปลักษณ์ตนเองจะถูกพัฒนาแก้ไขให้ดีขึ้นได้ไปเรื่อยๆ

การให้ความหมายคัลยกรรมความงาม: สร้างความงามเพิ่มขึ้น

ในช่วงเวลาดังกล่าวผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ก็ยังคงมีการให้ความหมายคัลยกรรมความงามความงามไม่ต่างจากก่อนการทำคัลยกรรมความงาม สะท้อนให้เห็นว่าการทำคัลยกรรมความงามไม่สามารถตอบสนองความพอใจในรูปลักษณะที่ได้ตลอดไป นอกจากนี้การผ่านประสบการณ์การทำคัลยกรรมความงามไปหน้ายังเป็นการเสริมแรงให้เกิดการประเมินตนเองในด้านลบมากยิ่งขึ้นผู้ให้ข้อมูลจึงยังรู้สึกว่ารูปลักษณ์ของตนเองยังสามารถพัฒนาให้มีความงามเพิ่มขึ้นตามความต้องการที่ถูกกระตุ้นและกระพือโหมอยู่ตลอดเวลา จึงไม่น่าแปลกใจที่ผู้ให้ข้อมูลจะไม่เคยพอใจในความงามของตนแม้จะผ่านการทำคัลยกรรมความงามมาก็ครั้งก็ตาม ก็ยังคงมีความอยากที่จะมีความงามมากขึ้น จึงนำมาสู่การให้ความหมายของการทำคัลยกรรมความงามในการสร้างความงามเพิ่มขึ้นตามมา

“มันไม่ใช่ห่วยไม่ได้นะ กลับกลายเป็นว่าเรารู้สึกว่าใบหน้าเราเปลี่ยนแปลงขึ้นเราก็เลย อยากที่จะเพิ่มเติม” (จรรยา)

ส่วนหนึ่งมาจากการที่ผู้ให้ข้อมูลได้ผ่านประสบการณ์การทำคัลยกรรมความงามมาด้วยตนเอง และผลลัพธ์ที่ได้สะท้อนให้เห็นว่ารูปลักษณ์ของตนเองมีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นได้ด้วยการทำคัลยกรรมความงาม จึงนำไปสู่ความพอใจในการทำคัลยกรรมความงามมากยิ่งขึ้น ซึ่งความพึงพอใจหรือความไม่พึงพอใจนั้นมักจะมีผลต่อพฤติกรรมตามมาถ้าผู้ให้ข้อมูลเกิดความพึงพอใจจะมีโอกาสอย่างมากที่จะกลับไปทำคัลยกรรมความงามซ้ำอีก ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการให้ความสำคัญกับการดูแลตัวเองที่มากขึ้นเรื่อย ๆ เพื่อความงามที่เพิ่มมากขึ้นเช่นกัน ดังคำกล่าวที่ว่า “ไ้งามเพราะชน คนงามเพราะ เสริม เติม แต่ง” ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการที่ผู้ให้ข้อมูลมีการให้ความหมายคัลยกรรมความงามส่วนหนึ่งมาจากการความพอใจในผลลัพธ์จากประสบการณ์การทำคัลยกรรมความงามครั้งแรก

การให้ความหมายการเสพติดคัลยกรรมความงาม: งามอยู่แล้วต้องการเพิ่มอีก

การที่ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีการให้ความหมายของการเสพติดคัลยกรรมความงาม ในมุมมองของความ ต้องการความงามที่เพิ่มมากขึ้นทั้งที่ตนเองรับรู้ว่ารูปลักษณ์ของตนเองมีความงามอยู่แล้ว ถึงแม้คนอื่นจะพยายามพูดเพื่อยืนยันถึงความงามของตนมากเท่าไร ก็ไม่สามารถทำให้ความต้องการที่จะทำคัลยกรรมความงามลดลงได้ เป็นความต้องการทำคัลยกรรมความงามแบบไม่สมเหตุสมผล แสดงให้เห็นว่าการทำคัลยกรรมความงามนั้นไม่ใช้การทำเพียงเพื่อตอบสนองความต้องการด้านเหตุผล (Functional) เท่านั้นแต่นำไปสู่การตอบสนองความต้องการในด้านอารมณ์ (Emotional) ที่นอกเหนือจากความจำเป็นโดยทั่วไปจนนำไปสู่การที่สร้างค่านิยมการคัลยกรรมความงามเพิ่มขึ้นจะเห็นได้ว่าการทำคัลยกรรมความงาม เป็นสิ่งที่สร้างความสุขและความพึงพอใจให้เจ้าของเพียงชั่วคราว ทั้งนี้เพราะผู้ให้ข้อมูลถูกทำให้สหมยอมต่ออำนาจความรู้ในการจัดการความงามด้วยการทำคัลยกรรมความงามจนทำให้มีการทำคัลยกรรมความงามมากขึ้นเรื่อยๆจนเกินคำว่าพอดี

“เสพติดคือมันคืออยู่แล้วและไปแก้มันไปทำมัน ทำอยู่นั้นแหละบางคนก็รู้สึกว่ามันเองทำๆแล้วเจ๋ง มันก็ยังคงการกระทำของมันอาจจะไม่รู้ตัวว่าเขาเสพติดแต่มุมมองของคนอื่นจะมองว่าเขาเสพติด” (จรรยา)

“เสพติดก็เหมือนกับว่าหน้าไม่ได้มีปัญหาอะไรหรอกแต่รู้สึกที่หน้าต้องทำอะไรสักอย่างแบบนั้นมากกว่าบางที่หน้าก็ได้อยู่แล้วแต่อาจจะกังวลมากเกินไปว่า โย้ยมันไม่ติมันมันนั่นนี่นั่นหรือเปล่า คิดมากไปเองเป็นความกังวลเป็นเรื่องจิตใจ” (พีไล)

เป็นที่น่าสังเกตว่า ในอดีตผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มักต้องการทำคัลยกรรมความงาม เพื่อให้ตนเองมีความงาม ซึ่งจะนำไปสู่การได้รับการยอมรับจากสังคม แต่สำหรับในช่วงเสพติดคัลยกรรมความงามถึงแม้ผู้ให้ข้อมูลจะได้รับการยอมรับและการยืนยันจากสังคมว่าเป็นผู้ที่มีความงาม แต่ผู้ให้ข้อมูลก็ยังคงมีความต้องการที่จะทำคัลยกรรมความงามต่อไป ส่วนหนึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้ให้ข้อมูลมีการรับรู้ต่อรูปลักษณ์ของตนในลักษณะที่สามารถเปลี่ยนรูปได้ตลอดเวลาและออกแบบได้ตามใจปรารถนา ซึ่งการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวได้มีความสัมพันธ์กับบริบทแวดล้อมของสังคมในแต่ละยุคสมัย รูปลักษณ์จึงเป็นเสมือนโครงการที่สร้างไม่สำเร็จต้องมีการพัฒนาต่อไปเรื่อยๆ

“นั่นแหละคือพวกเสพติด คือในสายตาคอนอื่นร้อยคนอาจจะสวยแล้วแต่ว่าตนเอง จะยังบอกไม่สวยจะทำอยู่เรื่อยๆ คือพวกเสพติด”(แพรวพราว)

“ค่อนข้างเยาะเย้ยนะ ในปัจจุบันบอกได้เลยว่าคนไทยเป็นโรคติดคัลยกรรมอาจจะเป็นเพราะว่ามนุษย์เรา ส่วนใหญ่คือไม่มีความพอ อยู่แล้วก็เลยรู้สึกว่ามันสวยแล้วก็อยากจะสวยมากกว่าเดิมลูกค้ำที่มันทำคัลยกรรมบ่อยๆ ในบางคนก็คือสวยแล้ว มองด้วยสายตาว่าสวยก็คือสวย ก็คือต้องจบ แต่ในบางคนยังรู้สึกว่าตนเองยังขาดยังไม่พอต่อให้คนร้อยคนพูดเขาก็ยังไม่รู้สึก ต้องหยุดเขาก็ยังทำเพิ่มเติมไปอีกนั่นคือคนที่ติดคัลยกรรมค่ะ” (ฉลวย)

ความต้องการที่ไม่สิ้นสุดก็เป็นบริบทเงื่อนไขสำคัญที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลบางคนถึงแม้จะมีความพอใจในรูปลักษณ์เดิมของตนอยู่แล้ว แต่มีความต้องการอยากจะทำให้รูปลักษณ์ของตนมีความงามเพิ่มมากขึ้น ตามทัศนะของผู้วิจัยความพอใจเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ยากในสังคมแห่งความพร่องที่เติมเท่าไรก็ไม่เต็ม เพราะความต้องการของบุคคลจัดได้ว่าเป็นสิ่งที่ไม่มีขอบเขตสิ้นสุด ซึ่งมันจะระอุอยู่ภายในใจรอที่จะถูกกระตุ้นด้วยบริบทเงื่อนไขแวดล้อมให้กระพือโหมเติมเชื้อไฟให้ผู้ให้ข้อมูลมีความต้องการอยู่ตลอดเวลา จึงไม่น่าแปลกที่ผู้ให้ข้อมูลจะรู้สึกต้องการความสวยงามเพิ่มมากขึ้น พอใจแล้วก็อยากพอใจมากขึ้น จึงมีโครงการที่มีความต้องการจะทำให้ “ดีขึ้น” เรื่อยๆ เมื่อมีความต้องการได้รับการตอบสนองแล้ว ความต้องการอย่างอื่นจะเข้ามาแทนที่ ความพึงพอใจในรูปลักษณ์ยังจึงไม่มีที่สิ้นสุดถึงแม้ผู้ให้ข้อมูลจะกล่าวว่าพอใจในรูปลักษณ์เดิมของตนก็ตาม

3.5. ภาวะการเป็นอยู่ (being): เอาความทรมาณเข้าแลก

การทำคัลยกรรมความงามถือได้ว่าเป็นการจัดการกับร่างกาย ที่รุนแรงที่สุดด้วยการผ่าตัด การถูกของมีคมกรีด ฉีดเข็ม แลผิวหนัง ตัดกระดูก การจัดการความงามด้วยการทำคัลยกรรมความงามจึงเป็นสิ่งที่สร้างความเจ็บปวดให้แก่ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่เป็นอย่างมาก แต่ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ก็ยอมรับข้อเท็จจริงดังกล่าว ทั้งที่รับรู้ว่าการทำคัลยกรรมความงามสร้างความเจ็บปวดเพียงใด เพราะภายหลังการทำคัลยกรรมความงามชีวิตของตนเองมีการเปลี่ยนแปลงดีขึ้นคือมีความมั่นใจมากขึ้นและบุคลิกที่ดีขึ้นคนรอบข้างให้ความสนใจและทำให้ตัวเองมีความสุข จึงไม่น่าแปลกใจที่ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่จะยินยอมเจ็บตัวด้วยการทำคัลยกรรมความงามเพื่อที่จะได้มาซึ่งความงามตามธรรมชาติที่ “ไม่ใช่ของจริง” แต่ “สังคมยอมรับ” แสดงให้เห็นว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มักจะยอมให้ร่างกายตนเองได้รับความเจ็บปวดและมีความเสี่ยงจากการทำคัลยกรรมความงามดีกว่าที่จะปล่อยให้ตัวเองเจ็บปวด (suffer) กับความรู้สึกไม่มั่นคง (insecure) ที่เกิดขึ้นกับตัวเองเมื่อต้องอยู่ในสังคมและรู้สึกไม่เข้าพวก

“มันหนักเก็บตัวนานมากสามเดือน ทรมานมากขึ้นจากยาสลบอวัยวะแต่เพื่อความสวยทนได้คุณจะรู้เลยว่านี่คือความสุขของเรา เพราะว่ามันที่เราลงทุนไปเนี่ย มันได้กำไรกลับมา คำชมคือกำไรนะ”(ฟิลาส)

ผู้วิจัยสัมผัสได้ถึงความแยบยลของปฏิบัติการสร้างความจริงเกี่ยวกับความงามโดยใช้ความรู้ทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ที่แนบเนียน ทำให้ผู้ให้ข้อมูลหลายคนยอมที่จะทำให้ตนเองได้รับความเจ็บปวดเพื่อให้ตนเองมีความสุข สอดคล้องกับการให้ความหมายของการทำศัลยกรรมความงาม ดังนั้นในช่วงเสพติดศัลยกรรมความงามถึงแม้ว่าผู้ให้ข้อมูลจะรับรู้ว่าการทำศัลยกรรมความงามสร้างความทรมานแสนสาหัสเพียงใดก็ตาม และเมื่อแลกกับผลลัพธ์ที่ได้รับคือความงาม ส่งผลให้ความรู้สึกเจ็บปวดทรมานที่เกิดขึ้นจากการทำศัลยกรรมความงามกลายเป็นถูกมองข้ามไปทำให้เห็นได้ว่าความงามสำหรับผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีคุณค่าต่อพวกเขาเพียงใด ซึ่งนำไปสู่การมีมุมมองต่อการทำศัลยกรรมความงามเป็นไปในเชิงบวกและยังเป็นการเสริมแรงให้ผู้ให้ข้อมูลประเมินบุคลิกของตนเองในแง่ลบเพิ่มขึ้นจนนำไปสู่ความไม่พอใจในบุคลิกของตนเองในจุดอื่นเรื่อยๆ ไป เพื่อให้ตนเองมีบุคลิกที่มีความงามสมบูรณ์แบบ ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่จึงยอมที่เจ็บตัวครั้งแล้วครั้งเล่าด้วยการทำศัลยกรรมความงามดีกว่าทนเจ็บปวดทางจิตใจที่ต้องรับรู้ว่าเป็นหน้าของตนเองมีความบกพร่อง

เชื่อดามโฆษณาทางการแพทย์

ในปัจจุบันผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มักจะถูกทำให้คาดหวังต่อการใช้ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์การแพทย์เข้ามาช่วยจัดการบุคลิกของตนเองให้มีความงาม เหมือนคำกล่าวที่มักจะได้ยินจนคุ้นหู “สวยด้วยแพทย์” หรือ “ความสวยสร้างได้” เป็นต้น ผู้ให้ข้อมูลจึงนำจินตนาการในทางบวกนั้นมาปิดกั้นความรู้สึกเจ็บปวดทรมานในการทำศัลยกรรมความงาม เมื่อใดก็ตามที่ผู้ให้ข้อมูลได้เข้ารับการทำการศัลยกรรมที่เสี่ยงต่อการบาดเจ็บก็จะพยายามเปลี่ยนแปลงความเจ็บปวดนั้นให้มีค่าเท่ากับความสุขที่จะได้รับ เป็นการเชื่อมโยงจับคู่ความหมายความเจ็บปวดเสียใหม่ให้กลายเป็นความสุขมิใช่ความทุกข์ทรมานเช่นแต่ก่อน เพื่อพยายามจะขจัดความเจ็บปวดและความทุกข์ทรมานที่เกิดขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ให้บรรเทาเบาบางลง แสดงให้เห็นถึงการรับรู้ของผู้ให้ข้อมูลที่มีต่อการทำศัลยกรรมความงามถึงแม้จะยังคงมีมุมมองในแง่ของความเจ็บปวดแต่ก็เป็นความเจ็บปวดที่เป็นไปในทางบวก

“เป็นสิ่งที่ต้องการทำ คือพอตัดสินใจทำมันมีความสุข ผลไม่รู้มันจะออกมาอย่างไรละ มันมีความสุขเพราะเราคาดหวังไปไกลกว่ามันจะออกมาดีมันเหมือนกับสโกแกนที่คลินิกเข้าใช้อะ สวยด้วยแพทย์” (แพรวพราว)

ความเชื่อในอดีตเชื่อมความสำเร็จในชีวิต

ความเชื่อหรือความรู้เดิมที่มีอยู่เกี่ยวกับบุคลิกของใบหน้าตามแนวคิดความเชื่อทางด้านโหราศาสตร์ที่เชื่อว่าการมีบุคลิกหน้าตาที่งดงามจะส่งผลต่อดวงชะตา และการดำเนินชีวิตที่ดี ให้มีโอกาสที่ดีเข้ามาหามากกว่าคนอื่น ๆ ในสังคม อย่างไรก็ตาม ลักษณะความคิดและความเชื่อเช่นนี้ อาจมิใช่ความคิดความเชื่อที่อยู่ภายใต้พื้นฐานความเป็นจริงก็เป็นได้ เนื่องจากเป็นการให้ความหมายของการทำศัลยกรรมความงามที่มีเบื้องลึกเบื้องหลังมาจากความเชื่อส่วนตัว ซึ่งเป็นความเชื่อที่เป็นไปในลักษณะของการสร้างความหวังต่อย้ำให้การให้ความหมายของการทำศัลยกรรมความงามในมุมมองดังกล่าวเป็นสิ่งที่ดำรงอยู่ได้ การให้ความหมายของการทำศัลยกรรม

ความงามภายใต้ความเชื่อทางดวงชะตาและความเชื่อด้านโหราศาสตร์ สำหรับผู้ให้ข้อมูลบางคนอาจเป็นการหาความชอบธรรมให้ตนเองหรือสร้างเงื่อนไขและความจำเป็นให้สังคมเข้าใจ ว่าการทำศัลยกรรมความงามถึงแม้จะนำความเจ็บปวดมาให้แต่ก็เป็นสิ่งที่น่าสนใจเข้ามาในชีวิตให้ตนเองสามารถประสบความสำเร็จได้

“ก็การทำศัลยกรรมความงามสำหรับเรา เป็นคนที่เชื่อ เรื่องดวงด้วย คือศัลยกรรมมันไม่ได้ช่วยเรื่องของความงามอย่างเดียว ช่วยในเรื่องของโหราศาสตร์ด้วยเรารู้สึกชื่นชอบ เรามีความสุข ค่ะมันช่วยหลายๆอย่าง” (ฉลวย)

การให้ความหมายศัลยกรรมความงาม : เจ็บสร้างสุข

จากภาวะการเป็นอยู่ (being) ในช่วงเสพติดศัลยกรรมความงามจะเห็นได้ว่าการทำศัลยกรรมความงามเป็นการพัฒนาปรับปรุงรูปลักษณ์ที่มีความงามที่รุนแรงต่อร่างกายมากที่สุด โดยตั้งแต่ในช่วงก่อนการทำศัลยกรรมความงามจนมาถึงการทำศัลยกรรมความงามความงามครั้งแรก ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มักจะมีมุมมองต่อการทำศัลยกรรมความงามในลักษณะเจ็บปวดทุกข์ทรมาน จนกระทั่งมาในช่วงการเสพติดศัลยกรรมความงามผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ก็ยังคงมีมุมมองว่าการทำศัลยกรรมความงามเป็นความเจ็บปวดเช่นเดิม แต่พยายามเปลี่ยนมุมมองดังกล่าวให้เป็นไปในแง่บวกโดยการมองความเจ็บปวดที่ได้รับนั้นเป็นหนทางให้ได้มาซึ่งความงาม สะท้อนให้เห็นถึงการยอมที่จะให้ตนเองเจ็บปวดทรมานแต่ไม่สามารถทนรับความเจ็บปวดทางใจต่อการมีรูปลักษณ์ที่ไม่สวยงามได้ จึงสมยอมให้ตนเองถูกกระทำถึงแม้จะรู้ว่าการทำศัลยกรรมความงามสร้างความเจ็บปวดทรมานสักเพียงใด

“รู้สึกเหมือนกับว่าเราไม่กลัวเจ็บอะ สนุกที่ได้ทำกับมัน คือพอเราได้ผ่าตัดแล้ว เรามีความสุขอะไรอย่างนี้ เหมือนกับว่าเราไม่รู้พวกนั้นเขาเล่นยาหรือว่าอะไรอย่างนี้อะ แต่ของผมคือว่าไม่เคยกลัวเจ็บไม่เคยกลัวมีจิตใจที่จะได้ทำ มากกว่าทำออกมาแล้วก็รอผลที่หวังว่ามันต้องเป็นอย่างนี้ อย่างนี้คือความสุข” (แจ่ม)

“ก็มีความสุขนะคะ คือพูดตรงๆมันมีผลกระทบ เยอะไม่ว่าจะเป็นเรื่องความรักเราไม่เคยมีคนมาชอบเราไม่เคยมีแฟน อย่างเมื่อก่อน แต่หลังจากที่เราทำศัลยกรรมเรามีงานที่ดีเรามีเงินใช้ มีสามี เรามีอะไรต่างๆในชีวิต เรามีอะไรที่เป็นที่ยอมรับในสังคมมากขึ้น รู้สึกว่าการทำศัลยกรรมมันเรียดอะคะ” (ฉลวย)

“ก็หมดเป็นล้านเลย อะ ไม่เสียตายนะเพราะมันคุ้มค่ากับชื่อเสียงชีวิตที่มีการเปลี่ยนไปของตนเอง รู้สึกมีความสุขว่ามีวันหนึ่งการทำศัลยกรรมความงาม” (จรรยา)

จะเห็นได้ว่าผู้ให้ข้อมูลหลายคนมีการรับรู้ว่าการทำศัลยกรรมความงามสร้างความเจ็บปวดเพียงใดแต่ก็เลือกที่จะทำศัลยกรรมความงาม เพื่อต้องการที่จะยึดติดความสุขความพอใจไว้กับความสวยความงาม จะเห็นได้ว่าศัลยกรรมความงามได้กลายเป็นสิ่งที่สร้างความหวังสร้างกำลังใจ และเป็นแนวทางที่จะทำให้ความหวังที่ต้องการมีความงามเป็นจริง ดังนั้นถึงแม้จะรับรู้ว่าการทำศัลยกรรมความงามจะสร้างความเจ็บปวดต่อตนเองเพียงใด แต่ผู้ให้ข้อมูลก็ได้แปลความเจ็บปวดดังกล่าวเป็นดังความสุขเพื่อลดทอนความเจ็บปวดลดทอนความเกรงกลัวต่อการผ่าตัด และเปลี่ยนความรู้สึกต่างๆเหล่านี้ให้มีความสุขความสนุกเข้ามาแทนที่เมื่อไรที่เกิดความเจ็บปวดจากการทำศัลยกรรมความงาม ผู้ให้ข้อมูลจะเฝ้าจินตนาการถึงผลการทำศัลยกรรมความงามในแง่บวก เป็นการบดบังผลกระทบด้านลบของการทำศัลยกรรมความงามโดยการยึดโยงการทำศัลยกรรมความงามให้คู่กับความสุขและความพอใจ

3.6. ภาวะการเป็นอยู่ (being): หลงระเริงกับรูปลักษณ์ใหม่

การมีรูปลักษณ์ใหม่สำหรับผู้ให้ข้อมูลจึงเป็นเสมือนเป็นการสร้างโลกใหม่ ซึ่งจะนำไปสู่การใส่ใจลักษณะภายนอกของตัวเองให้ดูดีอยู่เสมอ ผู้ให้ข้อมูลจึงมักจะสนใจใส่ใจตัวเองเป็นอย่างมาก จะชอบส่องกระจกและมีความสุขที่ได้เห็นรูปลักษณ์ของตนเอง จนกลายเป็นความหมกมุ่น และถูกจองจำให้หลงใหลในความงาม โดยยึดโยงความงามไว้กับความสุขและความภาคภูมิใจ จนทำให้ผู้ให้ข้อมูลเชื่อว่าความงามเป็นสิ่งที่แสดงคุณค่าของคนที่สังคมจะยอมรับ ผู้ให้ข้อมูลจึงมักจะหลงระเริงกับรูปลักษณ์ของตนเอง เกิดความลำพองใจในรูปลักษณ์ของตนเองว่าดีกว่าใครจนพยายามต้องการจะรักษาความรู้สึกนี้ไว้จึงหวั่นไหวและไขว่คว้าความสุขจากการจัดการความงามของตนเองตลอดเวลาจนอาจหลงลืมหรือไม่สนใจกับสิ่งอื่น ๆ รอบตัว จนทำให้เกิดผลกระทบกับครอบครัวและสัมพันธภาพของเพื่อน ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวอาจนำไปสู่บุคลิกภาพแบบหลงตัวเอง (narcissistic personality disorder)

“ช่วงที่อะไรหลายอย่างแยบยลไม่ได้สนใจกลับบ้าน แล้วผมรู้สึกว่ายัยผมมาอยู่จุดนี้ได้อย่างไรเพราะอะไร เพราะผมทำหน้าที่แล้วก็มีหลงระเริง ตัวเองหรือเปล่าจนผมไม่ได้สนใจอะไรทุกอย่างที่เข้ามาในชีวิต ผมมีความภูมิใจชื่นชมหน้าใหม่ แบบมันดีชื่นอะไรเนี่ยมันเป็นเรื่องที่ตนเองไม่เคยได้รับมันตื่นตาตื่นใจกับสิ่งที่เข้ามาไม่ว่าจะเป็นเรื่องงาน เรื่องเงิน” (จรรยา)

ถูกยอมรับว่าเหมือนต้นแบบความงาม

การยอมรับองค์คติความงามของสังคมมาเป็นมาตรฐานวัดตัดสินใจต่อการพัฒนารูปลักษณ์ตนเอง เพื่อให้เกิดการยอมรับ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้ให้ข้อมูลใช้ทัศนคติของสังคมเป็นบรรทัดฐานและเรียนรู้ที่จะให้คุณค่าตัวเองจากรูปลักษณ์ภายนอก โดยการทำให้รูปลักษณ์ของตนเองเป็นเหมือนเช่นสิ่งที่สังคมให้การยอมรับ ทำให้เกิดการหลงใหลไปกับบทบาทใหม่ในสังคม ยกตัวอย่างเช่นผู้ให้ข้อมูลรายหนึ่งที่มีความภูมิใจและมั่นใจในรูปลักษณ์ของตนที่มีลักษณะเหมือนดารานักแสดง สะท้อนให้เห็นถึงการทำหน้าที่ของสื่อในการปลูกฝังทัศนคติความเชื่อเรื่องความงามและการยอมรับทางสังคม

“เพราะตอนนั้นเราก็อยกไปสังสรรค์กับเพื่อนจากที่เราทำมา มันก็ทำให้เราเข้าสังคมง่ายขึ้น ซากียืนมองเลยเรารู้สึกดีใจ ภูมิใจที่มีคนมอง และก็แถวบ้านมีเด็กพานิชตอนที่ผมมีคนบอกว่าหน้าคล้ายพอช ออ อาจารย์ผมไว้ทรงผมคล้ายๆอย่างนี้ พี่รู้จักไอ้คนที่มันร้องเพลงเซนต์เดออะสตาร์ มันก็มีคนพูดหลังที่เราเสริมไปแล้วไง อย่างน้อยมีคนที่ทำให้เราจำได้” (แอลัม)

เนื่องจากรูปลักษณ์เป็นความคิดภายในจิตใจของบุคคลที่มีต่อรูปลักษณ์ของตนเอง ซึ่งการรับรู้นี้จะเห็นได้ว่ามีบริบทเงื่อนไขของช่วงเวลาเข้ามาเกี่ยวข้อง ซึ่งเมื่อช่วงเวลาเปลี่ยนแปลงไปการรับรู้เกี่ยวกับรูปลักษณ์ของตนเองก็มีการเปลี่ยนแปลงตาม หากอธิบายตามแนวคิดอัตถิภาวนิยม (Existentialism) สามารถวิเคราะห์ถึงความรู้สึกที่มีต่อรูปลักษณ์ของตนเองไม่ดำรงอยู่แบบคงเส้นคงวาตลอดไป บริบทเงื่อนไขที่สำคัญคือช่วงเวลาที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลมีความคิดความรู้สึกต่อรูปลักษณ์ตนเองที่แตกต่างไป (Live Time/ Temporality) กล่าวคือช่วง

ก่อนการทำคัลยกรรมความงาม ผู้ให้ข้อมูลมีการรับรู้ว่ารูปลักษณ์ของตนเองไม่สวยงามเนื่องจากสังคมไม่ให้ความสนใจ โดนสังคมล้อเลียนเป็นต้น แต่ในช่วงเสพติดคัลยกรรมความงาม ผู้ให้ข้อมูลกับได้รับความสนใจจากสังคม รู้สึกว่าตนเองเป็นที่ยอมรับ จึงรับรู้ว่ารูปลักษณ์ของตนเองมีความงาม ฉะนั้นจะเห็นได้ว่าการรับรู้ของผู้ให้ข้อมูลที่มีต่อรูปลักษณ์ของตนเองส่วนหนึ่งเกิดจากแรงผลักดันทั้งภายในตนเองและปฏิกิริยาจากบริบทแวดล้อมภายนอกเป็นหลัก ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นว่าความรู้สึกต่อรูปลักษณ์ของผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ มักจะถูกกำหนดภายใต้การรับรู้ของสังคม ซึ่งจะส่งผลต่อการรับรู้ของผู้ให้ข้อมูลในการมองตนเองเช่นกัน

3.7. ภาวะการเป็นอยู่ (being): กล้าเทียบรูปลักษณ์ของตนเองอย่างไม่อาย

การที่ผู้ให้ข้อมูลมีความมั่นใจในรูปลักษณ์ของตนเองกล้าที่จะเปิดเผยรูปลักษณ์ของตนเองกับคนอื่น ซึ่งจะนำไปให้ตนเองหลุดพ้นจากการเป็นรองในเรื่องของความงาม เนื่องจากในยุคนี้นี้ความเจริญก้าวหน้าทางการแพทย์ได้เข้ามามีส่วนช่วยให้ความงามสร้างได้ด้วยการทำคัลยกรรมความงามส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างตัวตนแบบธรรมชาติดั้งเดิมไปเป็นตัวตนใหม่ที่มีความหมายของความงามจึงเห็นได้ว่าการทำคัลยกรรมความงามเข้ามาครอบงำให้ผู้ให้ข้อมูลให้เกิดการรับรู้ว่า ความสวยงามมีค่าที่สามารถจัดกระทำได้เพื่อให้เป็นไปตามบรรทัดฐานของสังคม และเป็นการถูกกระทำให้ยอมรับและมีความสุข

“ถ้าเปรียบเทียบให้เห็นภาพสมัยก่อนเราอยู่กับเพื่อนเราขึ้นอยู่กับกันห้าคน เราจะเป็นคนที่ห้าที่เขาจะมองเรา จะยืนอยู่หลังเพื่อนตลอดเพราะเราไม่มีความมั่นใจ แต่ ณ. วันนี้จากสิบปีที่แล้วจากเพื่อนห้าคนเรายืนอยู่ข้างหน้า เขาอยู่ข้างหลังเราเพราะว่าบางคนไม่ทำ บางคนทำแต่ไม่ได้ทำเหมือนเรา ไปเจอเพื่อนห้าคนสิบปีที่แล้วเนีย ฉันทายว่าเขาเยอะ และฉันมีความมั่นใจว่าเยอะ ทำให้ความงามของค่าสวยงามเปลี่ยนไปคือ ดีใจที่เกิดมาในยุคที่มีการทำคัลยกรรม แก่ชรูปร่างหน้าตาได้ คือดีใจ พุดง่ายๆตายตาหลับละ ไม่เป็นไรฉันนอนตายสวยๆ”(พิลาส)

การที่ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่รู้สึกมีอำนาจเหนือกว่าผู้อื่นหรือทัดเทียมผู้อื่นจากการมีรูปลักษณ์ที่งดงาม จะเป็นการส่งเสริมให้ผู้ให้ข้อมูลใส่ใจกับรูปลักษณ์ของตนเองและมีความพยายามที่จะปรับปรุงแก้ไขรูปร่างลักษณะของตนให้เป็นไปตามบรรทัดฐานและความชอบที่สังคมได้กำหนดตลอดเวลาเพื่อรักษาพลังอำนาจที่ตนเองได้รับ ส่วนหนึ่งมาจากกระบวนการรับรู้ตัวตนเสมือนวัตถุนี้ (Objectification Theory) เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นจากความคิดภายในต่อการยอมรับความเชื่อตามบริบทสังคมซึ่งเป็นการปฏิเสธความคิดของตนเองและยอมรับเอาทัศนคติของผู้อื่นมาเพื่อเป็นมาตรฐานวัดตัดสินว่าควรหรือไม่ควรทำอะไรต่อร่างกายของตนเองซึ่งเป็นเหตุผลที่มุ่งใจให้มีการปรับปรุงสรีระ (Reduction to body) หรือเปลี่ยนแปลงรูปร่างของตน (Reduction to appearance)

3.8. ภาวะการเป็นอยู่ (being): มั่นหน้ามั่นใจว่าใครๆก็ชอบ

การมีรูปลักษณ์ที่มีความงามในปัจจุบันเป็นเหมือนอำนาจอย่างหนึ่ง ที่สามารถทำให้บุคคลผู้นั้นได้รับสิทธิและโอกาสมากกว่าบุคคลอื่นๆ นอกจากจะเป็นสิ่งที่สร้างโอกาสในเรื่องของงานแล้ว การมีความงามเป็นเสน่ห์ที่มีสร้างความน่าสนใจ ดึงดูดใจ นำไปสู่การสร้างโอกาสในการสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นได้มากกว่า เนื่องจากความดึงดูดใจทางรูปร่างนี้ตั้งอยู่บนฐานคติที่สำคัญ คือ คุณลักษณะของบุคคลที่สามารถมองเห็นได้ผ่านรูปลักษณ์

ภายนอก และความสวยงามทางรูปร่างภายนอกยังสะท้อนความงามเชิงจิตวิญญาณภายในของบุคคล การมีรูปลักษณ์ที่ดึงดูดตามจึงเป็นสิ่งสร้างเสน่ห์แก่ผู้พบเห็นได้เป็นอย่างดี ย่อมนำไปสู่การดึงดูดความสนใจจากคนทั่วไป ทั้งเพศเดียวกันและต่างเพศได้โดยไม่ยากเชื่อมโยงไปสู่การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างเห็นได้ชัด การได้กลายเป็นบุคคลที่ที่ใครๆ ก็อยากเข้ามามีปฏิสัมพันธ์ด้วย ได้รับการยกย่องชื่นชมอยู่เสมอ การที่ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่าเป็นรูปลักษณ์ที่มีความงาม ทำให้รู้สึกมั่นใจมากขึ้น มีความกล้าที่จะไปมีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น สามารถที่จะสร้างโอกาสในการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นได้ง่าย

“ทุกวันนี้มีความมั่นใจเยอะไป เลือกผู้ชายมากขึ้นเพราะว่าเรามีสิทธิเลือก” (พิลาส)

“ก็เกี่ยวนะเหมือนประมาณสวยขึ้น ฮอตมากขึ้นก็มีคนสนใจมากขึ้นคนจีบมากขึ้นเป็นเหมือนแบบว่า คนที่ไม่คิดว่า จะมาชอบเราจะชอบเราส่วนมากจะมีคนมาตามเราเองมากกว่า (หัวเราะ)” (พิไล)

“มีผลอย่างมากเลย ก็เคยรู้สึกที่เราดูดีก็อาจจะจะเป็นทุกคนได้ที่รู้สึกว่ามีคนสนใจเราแล้วรู้สึกดีเป็นทุกคน ก็รู้สึกดี เริ่มมีคนหนุ่มคนนั้นสนใจรู้สึกดี มาชอบมาคุยเราเราเลยต้องดูแลตนเองพัฒนาและรักษาไว้” (จรรยา)

เป็นที่สนใจและยอมรับของสังคม

เมื่อผู้คนรอบข้างมองผู้ให้ข้อมูลด้วยความชื่นชม แสดงความสนใจให้การยอมรับ ทำให้ผู้ให้ข้อมูลรู้สึกที่ตนเองมีตัวตนในสายตาของผู้อื่น ส่งผลให้ผู้ให้ข้อมูลบางคนมีมุมมองต่อตนเองที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม เชื่อมโยงไปสู่การสร้างความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง และทำให้มองเห็นคุณค่าในรูปลักษณ์ของตนมากขึ้น ซึ่งเป็นการแสดงตัวตนทางสังคมผ่านการใช้รูปร่างหน้าตาเป็นเครื่องมือ การได้รับการยอมรับว่าเป็นผู้ที่มีความงาม จึงเป็นความเชื่อที่ส่งเสริมให้การมีความงามเป็นเสมือนอำนาจและเป็นพลังไปสู่หนทางแห่งความสำเร็จในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านการยอมรับ ความโดดเด่น โดยเฉพาะด้านคู่ครอง ซึ่งถือเป็นด้านที่มีความสำคัญโดยเฉพาะผู้ให้ข้อมูลที่เป็นเพศหญิง จะให้ความสำคัญต่อการมีคู่ครองมากเป็นพิเศษ การที่ตนเองรู้สึกที่ตนเองได้เป็นผู้มีโอกาสในการเลือก ที่ไม่ใช่เป็นผู้ถูกเลือก ยิ่งทำให้ผู้ให้ข้อมูลรู้สึกมีอำนาจเหนือเพศชาย ซึ่งเป็นอำนาจของความงามสามารถนำไปใช้ต่อรอง เพื่อให้ตนเองรู้สึกเป็นผู้ที่เหนือกว่า ดีกว่า มีโอกาสและสิทธิมากกว่าคนอื่น

“คนรอบข้างก็ คือถ้ามองเมื่อก่อนผมซีเห่ร่มากนะฮะ ถ้าเทียบกันจากการทำแล้ว ก็จะเป็นว่าเริ่มมีคนมาชอบมากขึ้นในวัยเรียนอย่างคนนี้เราอะไรอย่างนี้คนสนใจเรา” (จรรยา)

“กับผู้ชายหนุ่มๆไม่ต้องบอกเลยว่าดีมาก ทั้งคนที่รู้จักแล้วไม่รู้จักแม้กระทั่งคนที่เรียนด้วยกันมาตอนเด็กๆเจอเรายังบอกว่าทำไมเราสวยขึ้น จากที่ตอนเด็กเขาไม่เคยคิดจะมองเรา อะเราเคยไปแอบชอบเขาในโรงเรียนอย่างนี้ชอบเขาตั้งแต่มาสามถึงมอหก พอรู้สึกชอบรุ่นพี่คนนั้นจึงเลยเขาเป็นนักกีฬาหล่อมากแต่เขาเหมือนไม่เคยมองเราแต่พอวันหนึ่งเราไปเจอกันด้วยงานพอไปเจอกัน “อู๊ยเขาก็แบบทำไมเธอสวยมากเธอเปลี่ยนไปมากเลยนะ” เรารู้สึกภูมิใจมากเพราะว่าคนรอบข้างที่เคยรู้จักเรามีทัศนคติที่เปลี่ยนไปจากที่เคยเฉยๆ ก็กลายเป็นชื่นชม” (พิลาส)

จะเห็นได้ว่าการที่ผู้ให้ข้อมูลได้รับความสนใจและการยอมรับจากคนอื่นทำให้ผู้ให้ข้อมูลหลายคนกลายเป็นที่รู้จักในสังคม จนได้รับการยอมรับในเรื่องการมีรูปลักษณ์ที่ดึงดูด ซึ่งนำไปสู่ความเจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงาน และการได้รับโอกาสในการเลือกคู่ครอง สร้างความภาคภูมิใจ มั่นใจในตนเองมากขึ้น จึงทำให้ผู้ให้

ข้อมูลส่วนใหญ่พยายามที่จะรักษาความพึงพอใจในความงามของตนเองไว้ โดยเห็นว่าบุคคลทั่วไปมักจะใส่ใจลักษณะภายนอกดังนั้นการที่ผู้ให้ข้อมูลได้รับการยอมรับการชื่นชมจากสังคมจึงเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่าตนเองเป็นผู้มีความงาม เชื่อมโยงไปสู่การจัดการและพัฒนาบุคลิกของตนเองเพื่อรักษาความงามนั้นไว้หรือให้มีเพิ่มมากขึ้น ซึ่งจะนำไปสู่การได้รับการยอมรับและโอกาสต่างๆ ตามมา

3.9. ภาวะการเป็นอยู่ (being): เข้ากิจกรรมทางสังคมมากขึ้น

การที่ผู้ให้ข้อมูลประสบความสำเร็จจากการทำศัลยกรรมความงาม ทำให้ผู้คนส่วนใหญ่มักจะเชื่อถือในคำพูดหรือคำแนะนำของผู้ให้ข้อมูลเกี่ยวข้องกับความงามได้ง่าย ยิ่งตอกย้ำการเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จในการทำศัลยกรรมความงาม ซึ่งสร้างความภาคภูมิใจให้กับผู้ให้ข้อมูลเป็นอย่างมาก ทำให้ผู้ให้ข้อมูลเป็นที่รู้จักและมีชื่อเสียงในฐานะผู้ที่มีความรู้เกี่ยวกับการทำศัลยกรรมความงาม จึงมีผู้มาขอคำปรึกษาและขอคำแนะนำเกี่ยวกับการทำศัลยกรรมความงามอยู่เสมอผ่านเว็บไซต์ ผ่านการสื่อสารทางโซเชียลมีเดียอยู่เสมอ ทำให้มีผู้ติดตามและให้ความสนใจจนได้รับการยกย่องจากคนในสังคมบางกลุ่มว่าเป็น “กูรูในการทำศัลยกรรมความงาม” ซึ่งบทบาทดังกล่าวทำให้ผู้ให้ข้อมูลเป็นที่รู้จักของสังคม จนรู้สึกว่าเวลาส่วนใหญ่ในชีวิตของตนมักหมดไปกับกิจกรรมทางสังคมที่มีมากขึ้นจนทำให้ความเป็นส่วนตัวของตนเองลดน้อยลง

“กิจกรรมทางสังคมมีแต่จะเพิ่มขึ้นคะ รู้สึกเหมือนคนก็เข้าหาเพื่อนก็เข้าหา อยากรู้ว่าเราทำอะไร เป็นยังไง แต่ก็เข้าหาทางโซเชียลนะ ทำให้มีคนติดตามเราเยอะมากขึ้นด้วยซ้ำ คนอยากรู้ว่าเราไปทำอะไรมาดีไหม ทำที่ไหนมันเป็นอย่างไง เหมือนที่เราเป็นผู้รู้เขาจะมาปรึกษา เวลาส่วนตัวแทบจะไม่มีด้วยซ้ำ” (พรรณราย)

“มีเมื่อก่อนในเฟซบุ๊ก เนี่ยนะจะถามตอบมีแต่เรื่องศัลยกรรมล้วนๆ เรื่องผ่าตัดล้วนๆ ผมพูดอะไรใครก็จะเชื่อหมด เพราะว่าออกรายการมาเยอะคนก็แบบไม่รู้ปรึกษาใครอะ อืมเราเป็นกูรูด้านนี้เลยก็ว่าได้” (จรรณ)

กลายเป็นต้นแบบความงามที่สังคมยอมรับ

การที่ผู้ให้ข้อมูลกล้าเปิดเผยเรื่องราวประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงามให้แก่สังคมได้รับรู้ ซึ่งเป็น การถ่ายทอดความคิดความเชื่อที่ดีต่อการทำศัลยกรรมความงามทางอ้อมผ่านถ้อยคำของผู้ให้ข้อมูล ด้วยการตอบคำถามและการให้คำปรึกษาที่มีการจัดกระทำบนเว็บเพจเกี่ยวกับการทำศัลยกรรมความงาม ซึ่งเป็นพื้นที่ที่เปิดผ่านสื่อโซเชียล ที่สามารถสื่อสารกันได้อย่างทั่วถึง โดยพื้นที่ดังกล่าวจะถูกจัดให้สำหรับผู้ที่สนใจและผู้ที่ทำศัลยกรรมความงามมาแลกเปลี่ยนเรียนรู้และบอกเล่าประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงามของตนเองให้แก่ผู้ที่สนใจได้รับทราบ ซึ่งทำให้การทำศัลยกรรมความงามเข้าถึงได้ง่ายขึ้น ต่างจากในอดีตที่การเข้าถึงข้อมูลการทำศัลยกรรมความงามสามารถทำได้ยาก ที่ปรึกษาเกี่ยวกับการทำศัลยกรรมความงามมีน้อยหรือแทบจะไม่มีเลย ดังนั้นการที่ผู้ให้ข้อมูลเปิดเผยการทำศัลยกรรมความงาม จึงถือได้ว่าเป็นสิ่งแปลกใหม่และฉีกกฎเกณฑ์โดยไม่กลัวการถูกต่อต้านจากสังคมทำให้ผู้ให้ข้อมูลได้รับความสนใจและการชื่นชมในบุคลิกอยู่เสมอ

“คือมีคนติดตาม ทำให้มีโอกาสมากกว่าคนอื่น ในเรื่องของคือแบบทำศัลยกรรมความงามก็มาวิว คนติดตามว่าเราเป็นคนที่ทำศัลยกรรมความงามอยู่แล้วเราต้องรักษาความสวยด้วยเอาจริง” (พรรณราย)

4. ภาวะการเป็นอยู่ (being): งานเพิ่มหน้าที่การงานดี

หากพูดถึงค่านิยมความงามของสังคม ยังเชื่อมโยงไปสู่การตีความภายใต้บริบทเงื่อนไขของการประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับความงาม เนื่องจากบุคลิกภาพที่มีความงามตามมาตรฐานและค่านิยมสามารถเปลี่ยนเป็นโอกาสในหน้าที่การงานทำให้ความงามกลายเป็นต้นทุนทางกายภาพที่สามารถเปลี่ยนบุคลิกภาพให้เป็นรายได้มหาศาล เนื่องจากสังคมมักจะให้คุณค่าของผู้ที่มีบุคลิกภาพหน้าตาที่ดีมากกว่าผู้ที่มีความเก่งและความสามารถ ฉะนั้นหากผู้ให้ข้อมูลต้องการจะได้โอกาสในการทำงานจึงต้องมีการพัฒนาความงามของตนให้เป็นที่ไปตามที่ค่านิยมของสังคมกำหนด การลงทุนทำศัลยกรรมจึงเป็นเหมือนการแปรทุนทางกายภาพไปเป็นทุนทางเศรษฐกิจทุนทางสังคม ทำให้เห็นว่าการทำศัลยกรรมความงามไม่ใช่เพียงเพื่อการพัฒนาความงามเพียงอย่างเดียวแต่มีจุดมุ่งหมายร่วมซึ่งกันไปเพื่อโอกาสในการประกอบอาชีพตามมา จึงอาจจะเรียกได้ว่าการประสบความสำเร็จในชีวิตส่วนหนึ่งจึงมาจากความสวยความงามทางร่างกาย

“การทำศัลยกรรมความงามทำให้เรา ได้งานเพิ่มขึ้นหน้าที่การงานดี เพราะเราสวยถ้อยคำที่บอกไปถ้าเราสวยกว่าอีกคนหนึ่ง คือความสามารถเรารู้ว่าเรารู้สึกคนหนึ่งได้แน่ เพียงแต่หน้าตาฉันสู้คนอื่นไม่ได้ไหม ถ้าฉันเก่งแต่ฉันไม่สวยแต่อีกคนหนึ่งเขาไม่เก่งแต่เขาสวย ส่วนใหญ่คนนั้นก็จะได้งานนะไม่ใช่เราได้ งานมันเน้นความสวยอะ สวยสูงชาวอะไรอย่างเนี่ย” (เพริศพริ่ง)

“ก็ไม่เก่งหรอก มันขึ้นกับอะไรหลายๆอย่าง หน้าตาบุคลิกภาพอะไรแบบนี้มากกว่า ความเก่งเดี๋ยวนี้งานบริการคนไม่ค่อยดูละ มันดูยากส่วนมากเขาเริ่มดูหน้าตาจากก่อนเก่งไม่เก่งฝึกกันได้อะ” (พีโล)

โอกาสในการทำงานมาหลากหลายทาง

ผู้ให้ข้อมูลรายหนึ่งที่ใช้บุคลิกภาพหน้าตาและประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงาม มาเป็นใบเบิกทางให้คนรู้จักและยอมรับนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญในชีวิตด้วยการทำหน้าที่เป็นผู้ดูแลเพจเกี่ยวกับการทำศัลยกรรมความงามระดับประเทศ จนถูกเรียกว่าเป็น กูรูตอบปัญหาการทำศัลยกรรมความงาม นอกจากนี้ยังกลายมาเป็นพรีเซนเตอร์ให้กับสินค้าที่เกี่ยวข้องกับความงาม รวมไปถึงการมีอาชีพนำพาคนไปทำศัลยกรรมความงามตามสถานที่ต่างๆ ซึ่งเป็นอาชีพที่เกิดขึ้นเหล่านี้ ผู้ให้ข้อมูลล้วนมีโอกาสภายหลังการทำศัลยกรรมความงามของตนจึงเป็นการยืนยันให้ผู้ให้ข้อมูลเชื่อว่า บุคลิกภาพนั้นเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่น่าไปสู่อาชีพและรายได้ตามมาไม่ต่างจากศักยภาพด้านอื่นๆ ในตนเอง

“คือก็มีช่วงหนึ่งที่ผมเป็นแอดมินเว็บศัลยกรรมระดับประเทศ ก็เริ่มจากการชื่นชอบ และเริ่มเข้าไปช่วยงานกลับกลายเป็นว่าเราได้ไปคลุกคลี กับมันไปเลยแล้วเราก็บอกว่าเรามีการเปลี่ยนแปลงเรื่อยๆนะอะแล้วก็ มีพิตแบกที่ดีเราก็เลยอยากที่จะทำให้มันดีขึ้นกว่าเดิมไปเรื่อยๆ ครับ” (จรรยา)

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับความงาม ผู้ที่ประกอบอาชีพดังกล่าวมักจะถูกสังคมคาดหวังจากว่าต้องเป็นผู้ที่มีความงามและเป็นต้นแบบของความงามให้บุคคลอื่นได้ทำให้ต้องพยายามรักษาบทบาทและความคาดหวังรวมถึงโอกาสในการทำงาน ซึ่งเป็นบริบทเงื่อนไขที่เชื่อมโยงนำไปสู่การทำศัลยกรรมความงามอย่างไม่สิ้นสุดตามมา

การให้ความหมายคัลยกรรมความงาม : สร้างชีวิตที่ต้องการ

การที่ผู้ให้ข้อมูลมีการให้ความหมายคัลยกรรมความงามที่สัมพันธ์กับความคาดหวังไม่ว่าจะเป็นโอกาสมากขึ้นทั้งในเรื่องของงานและเรื่องชีวิตส่วนตัว การทำคัลยกรรมความงามใบหน้าจึงไม่เพียงแค่สร้างความงามเท่านั้น แต่ยังเชื่อมโยงไปถึงชีวิตที่มีการเปลี่ยนแปลงในทิศทางที่ผู้ให้ข้อมูลปรารถนาซึ่งสอดคล้องร้อยเรียงกับคาดหวังในการทำคัลยกรรมความงาม ส่วนหนึ่งมาจากการต้องการการยอมรับ ได้รับความสนใจมีตัวตนในสังคม โดยเฉพาะใบหน้าและรูปร่างเป็นจุดดึงดูดทางเพศที่สำคัญกล่าวได้ว่าการมีรูปร่างใบหน้าที่ดีจะสามารถช่วยให้ข้อมูลต่างๆ น่าดึงดูดใจและน่าเชื่อถือมากขึ้นก่อให้เกิดโอกาสหรือใบเบิกทางที่นำไปสู่ชีวิตที่ต้องการ

“คือมันไม่ได้ให้เฉพาะหน้าตาดี มันให้เรามีโอกาส คนที่เคยถูกว่ามีปม วันนี้คัลยกรรมความงามก็ทำให้เราได้ชีวิตที่ต้องการจะเป็นมาตลอด ทำไมเราจะไม่ทำละมันไม่มีเหตุผลที่จะไม่ทำ เราไม่ได้มองว่าแค่ทำให้มีความงาม” (พรรณาราย)

4.1. ภาวะการเป็นอยู่ (being): จับจ้องรูปลักษณ์วนเวียนไม่สิ้นสุด

จุดสังเกตที่น่าสนใจจากการศึกษาจะเห็นได้ว่าในทุกช่วงของประสบการณ์การเสพติดคัลยกรรมความงามผู้ให้ข้อมูลจะมีพฤติกรรมการจับจ้องรูปลักษณ์ของตนอยู่เสมอ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความวิตกกังวล ไม่พอใจในรูปลักษณ์ที่ยังคงอยู่ แม้แต่ในช่วงเสพติดคัลยกรรมความงามซึ่งเป็นช่วงที่ผู้ให้ข้อมูลผ่านการพัฒนาความงามด้วยการทำคัลยกรรมความงามมาหลายครั้งแล้วก็ตาม การจับจ้องต่อรูปลักษณ์ของตนแสดงออกถึงการเฝ้าระวังรูปลักษณ์ของตน ยิ่งจับจ้องยิ่งมองเห็นจุดบกพร่องของตนอยู่ตลอดเวลาเป็นสิ่งสำคัญให้นำไปสู่ความวิตกกังวลและโหม่งนำจิตใจให้ผู้ให้ข้อมูลพยายามจับจ้องรูปลักษณ์จนเป็นนิสัยและไม่สามารถมองข้ามผ่านส่วนนั้นไปได้

4.1.1. สำรวจตรวจตรารูปลักษณ์ตนเอง

การที่ผู้ให้ข้อมูลยังคงมีพฤติกรรมสำรวจตรวจตราตนเองจึงเชื่อมโยงให้เห็นถึงความรู้สึกไม่มั่นคงปลอดภัยในรูปลักษณ์ของตนเอง และความไม่พอใจในรูปลักษณ์ของตนเองยังคงอยู่ โดยในปัจจุบันไม่ได้จำกัดเพียงแต่การมองผ่านกระจกเพียงเท่านั้น แต่ด้วยวิวัฒนาการทางเทคโนโลยีที่ก้าวหน้า ทำให้ในปัจจุบันคนจำนวนมากมีการสำรวจรูปลักษณ์ตนเองผ่านภาพถ่ายได้ง่ายมากยิ่งขึ้น ทุกครั้งที่มีการสำรวจตรวจตรารูปลักษณ์ของตนเองเป็นการแสดงให้เห็นถึงการพยายามจำแนกความผิดปกติ โดยตัดสินว่าอวัยวะบนใบหน้ามีความงามหรือไม่มีความงาม เมื่อเทียบกับมาตรฐานความงามที่ตนเองกำหนดขึ้น ผู้ให้ข้อมูลมักจะใช้เวลาครุ่นกับรูปลักษณ์ของตนเองเป็นเวลานานๆ โดยแบ่งความสนใจไปเฉพาะส่วนที่เป็นปมด้อย ส่งผลทำให้เกิดภาวะทางจิตที่นำไปสู่การคิดว่ารูปลักษณ์ตนเองมีความผิดปกติอยู่ตลอดเวลา ยิ่งมีการตอกย้ำให้เกิดความรู้สึกไม่มั่นใจ นำไปสู่ความรู้สึกด้านลบต่อรูปลักษณ์ของตนเองมากยิ่งขึ้น เชื่อมโยงไปสู่การพยายามที่จะแก้ไขด้วยการทำคัลยกรรมความงามเพื่อลดจุดด้อยหรือจุดบกพร่องที่ใบหน้าของตนเองตลอดเวลา

“ทำจุกกะ ออกยกปากบาง ปากผมห้อยปากกลางอะขนาดนี้ปกตินะพี่ ถ้าผมกินเผ็ดๆไม่ต้องพูดถึง โย้ยหน้าอายุมาก เวลาถ้ารูปผมต้องเน้นปากตลอดเพื่อนถามทำไมต้องเน้นปากผมก็บอกว่าไม่มั่นใจอะ” (แฉล้ม)

“คือตอนนี้เรายังไม่รู้ว่ายังมีจุดไหนที่เราบกพร่องอีก อะไรอย่างนี้ ก็เหลือจุกที่ยังไม่ได้ใส่ เราส่องกระจกทุกวันเราจะเห็นหน้าตาตนเอง เราจะประเมินได้ว่าเราขาดอะไรมีจุดบกพร่องตรงไหนที่อยากแก้ไข แต่ตอนนี้เพิ่งทำมาคงต้องรอเวลาก่อนให้มันยุบบวม ให้มันเข้าที่ถึงจะตอบได้ว่า เราอยากจะทำอะไรเพิ่มเติม” (พรรณราย)

“ก็ชอบส่องกระจกมากขึ้นนะ ส่องกระจกดูเริ่มรู้สึกอยากทำอะไรอย่างอื่นเริ่มเห็นอย่างอื่นบกพร่อง” (พีไล)

วิตกกังวลในรูปลักษณะ

การสำรวจตรวจตรารูปลักษณะบ่อยครั้ง สำหรับผู้ให้ข้อมูลบางคนเชื่อว่าจะช่วยลดความวิตกกังวลลงเกี่ยวกับรูปลักษณะตนเองลงได้ ซึ่งความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นมักพบได้กับผู้ให้ข้อมูลที่มีการรับรู้ว่ารูปลักษณะของตนเองผิดปกติและรู้สึกไม่พึงพอใจในรูปลักษณะของตนเองเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะภายหลังจากการทำศัลยกรรมความงามในระยะแรก ซึ่งเป็นช่วงที่รูปลักษณะยังคงได้รับผลกระทบจากการทำศัลยกรรมความงามไม่ว่าผู้ให้ข้อมูลจะผ่านการทำศัลยกรรมความงามมากี่ครั้งก็ตามก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าในช่วงแรกภายหลังจากการทำศัลยกรรมความงามผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่จะมีความกังวลต่อรูปลักษณะของตนซึ่งเป็นการกังวลถึงผลลัพธ์ในอนาคตที่ยังไม่เกิดเป็นส่วนใหญ่ จะมากหรือน้อยแตกต่างกันไปตามบริบทเงื่อนไขของผู้ให้ข้อมูลแต่ละบุคคล

“พฤติกรรมผมติดกระจกมากเลย คือชอบส่องคือเจอกระจกชอบส่องคือเสียบุคลิก คือเราติดมองว่ามันหายดียัง ถ้าเราไม่มองเราจะคิดมาก มันทำให้เรามองตนเองบ่อยขึ้นในช่วงที่ทำศัลยกรรมความงามหลายครั้ง” (จรรยา)

ภาคภูมิใจในรูปลักษณะตนเอง

การสำรวจตรวจตราตนเองนั้นยังเชื่อมโยงไปสู่การมีความสุขซึ่งเป็นการเปิดให้เห็นกันบึ้งของอัตตาทำให้ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ยึดถืออัตตาของตนเองเป็นอุดมการณ์ในชีวิต การสำรวจรูปลักษณ์ตนเองสำหรับผู้ให้ข้อมูล บางคนจึงมีค่ามากกว่าการมองเห็นรูปลักษณะของตน นั่นคือ มโนทัศน์ของความเป็นตัวตนที่เป็นคนงาม ทำให้ผู้ให้ข้อมูลยึดถือว่าตนเองต้องเป็นผู้ที่มีความงาม นำไปสู่การหลงในรูปลักษณะของตนเอง หวังแทนไม่ยากให้รูปลักษณะของตนเองเป็นอื่น โดยเบื้องหลังมาจากจิตสำนึกเกี่ยวกับตนเองทำให้เกิดความยึดมั่นถือมั่นว่าตนเองต้องเป็นคนที่มีความงาม ส่วนหนึ่งมาจากความรักที่มีต่อตนเอง ปรารถนาให้ตนเองมีความสุข โดยพยายามที่จะยึดอัตตาแห่งตนซึ่งนำไปสู่ความทะนงที่ไร้ซึ่งอำนาจใดๆ ดังเช่นผู้ให้ข้อมูลบางคนมองว่าการมีพฤติกรรมการส่องกระจกบ่อยครั้งแสดงถึงการเป็นคนที่รักและดูแลใส่ใจตนเอง นำไปสู่การเกิดความสุขความภาคภูมิใจในรูปลักษณะตนเองตามมา และยึดติดกับความสุขนั้นจึงต้องเฝ้าระวัง สอดส่องจุดบกพร่องในรูปลักษณะของตน เพื่อให้รูปลักษณะตนเองมีความงามอยู่เสมอ

“เราก็ควรมีอะไรที่ทำให้ตนเองมีความสุข ทุกวันนี้เวลาเข้าห้องน้ำอาบน้ำเป็นชั่วโมงนะ อยู่ในห้องน้ำ จะมองตัวเองตั้งแต่หัวจรดเท้ามันมีตรงไหนที่ฉันต้องทำอะไรมันใหม่ มันมีอะไรที่ฉันต้องรีโนเวลใหม่ มันมีอะไรที่ฉันต้องปรับปรุงใหม่ ถ้ามัวแต่ทำไม่ต้องขนาดนี้ มันเป็นโรคจิตมันรักตัวเองมากไปมากไปจนแบบคุยกับผู้ชายก็คุยไปยั้งนั้นจะทำให้เราไปรักเขาเหมือนที่เราเคยรักผู้ชายคนหนึ่ง มาก่อนมันไม่เหมือนเดิมแล้วอะ เหมือนทุกวันนี้กลายเป็นคนรักตัวเองมากกว่ารักคนอื่น จะเป็นห่วงตนเองมากจะเห็ดแครงตัวเองมากจะใส่ใจเข้าห้องน้ำเป็นนุ่งเป็นนี้ จะไม่ได้เลยจะไม่ได้ดูแลตนเองมาก” (พิลาส)

พฤติกรรมพึงกระทำในเพศหญิง

ผู้ให้ข้อมูลโดยเฉพาะเพศหญิงมักจะมองว่า พฤติกรรมการชอบสำรวจตรวจตราตนเอง เป็นพฤติกรรมปกติที่พึงกระทำ เนื่องจากในอดีตเพศหญิงมักจะถูกสังคมทำให้เชื่อว่าตัวตนหรืออัตลักษณ์ของตนถูกนำเสนอผ่านความงามของรูปลักษณ์ ทำให้คุณค่าของเพศหญิงส่วนใหญ่คือความงาม เพศหญิงจึงมักจะเป็นเพศที่รักสวยรักงาม ทำให้ต้องมีการสำรวจตรวจตรารูปลักษณ์ของตนเพื่อแสวงหาจุดบกพร่อง จุดตำหนิ และนำไปจัดการให้รูปลักษณ์ของตนเองมีความงามตามค่านิยมของสังคมอยู่เสมอ การสำรวจตรวจตราจึงเป็นเหมือนการเฝ้าระวังให้รูปลักษณ์ของตนเองยังคงมีความงามเพื่อการคงคุณค่าของตนเองไว้ เป็นการแสดงให้เห็นถึงการถูกครอบงำจิตใจได้สำนึกให้ยอมรับความจริงของความงามที่ถูกสร้างขึ้นโดยสังคมว่าความงามเป็นสิ่งที่คู่ควรกับผู้หญิง ทำให้เกิดเป็นวินัยในการดูแลควบคุมตนเองด้วยความเต็มใจเสมือนว่าถูกจับตามองอยู่ตลอดเวลา การปล่อยให้รูปลักษณ์ของตนเองมีจุดบกพร่องจึงเปรียบเหมือนกับการทำให้ตนเองนั้นเสื่อมคุณค่านั่นเอง

“เราสองกระจก ทุกวันเราจะเห็นอยู่แล้วอะ อย่างตಾಯ่างนี่เป็นจุดบกพร่องคือปกติไม่ทำก็ชอบส่อง เป็นเรื่องปกติของผู้หญิงมากๆ คือเราสองดูความเรียบร้อย ส่วนไหนที่เราว่ามันผิดปกติมันก็จะขัดใจเรา เราจะใส่ใจมันมากหน่อย” (พรรณราย)

การเกิดเป็นผู้หญิงทำให้ผู้ให้ข้อมูลที่เป็นผู้หญิงส่วนใหญ่มองว่าความงามเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ ความเป็นหญิงจึงถูกผูกติดกับความงาม เป็นการทำให้รู้สึกว่าการสร้างหรือดูแลความงามเป็นสิ่งจำเป็น จึงนำไปสู่การหมกมุ่นอยู่กับการใช้เวลาในการสำรวจตรวจตราและจับจ้องรูปลักษณ์ตนเองให้ไร้ข้อบกพร่อง ไร้ที่ติ เพื่อแสดงว่าตนเองเป็นคนที่มีคุณค่าและมีตัวตนสอดคล้องกับบทบาทและความคาดหวังที่ถูกสังคมจัดวางให้ตนเอง ความงามจึงกลายเป็นสิ่งจำเป็นซึ่งกำหนดไว้ให้คู่กับผู้หญิง และสร้างคุณค่าควรแก่การทุ่มเทเงิน เวลา หรือ แม้แต่ความเจ็บปวดในชีวิตเพื่อแลกมา คำกล่าวนี้สะท้อนความเป็นจริงที่ว่า การเกิดเป็นผู้หญิงต้องมีความงามและนั่นคือหน้าที่ที่ต้องปฏิบัติตลอดไปไม่ว่าอายุจะมากขึ้นก็ตามดังนั้นจะเห็นได้ว่าการเกิดเป็นผู้หญิงเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลต้องเชื่อว่าความเป็นตัวตนหรืออัตลักษณ์ของผู้หญิงนั้นมักจะถูกให้ค่าผ่านความงามของรูปลักษณ์ ผู้ให้ข้อมูลที่เป็นผู้หญิงจึงถูกกระทำให้รับรู้ถึงความงามเป็นสิ่งจำเป็นต้องดูแลรักษาหรือแก้ไขให้รูปลักษณ์มีความงาม เพื่อรักษาความภาคภูมิใจในรูปลักษณ์ให้คงอยู่ตลอดไป

“คนเราผู้หญิงอย่าหยุดสวย เราก็ต้องแก้ไขจุดบกพร่อง เราก็จะเจอจุดบกพร่องที่แตกต่างไปเรื่อยๆ การทำศัลยกรรมความงามในตอนนั้นก็กลายเป็นเรื่องการแก้ไขจุดบกพร่องให้มีความสุขอยู่มากกว่า” (พรรณราย)

เสาะแสวงหาข้อบกพร่องบนใบหน้า

การเปรียบเทียบรูปลักษณ์ของตนเองกับผู้อื่น นั้นเป็นแหล่งข้อมูลที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการสำรวจตรวจตราตนเองด้วยเช่นกัน เพราะการที่ผู้ให้ข้อมูลมองเห็นรูปลักษณ์ผู้อื่นนั้นจะนำไปสู่การหาข้อมูลและเห็นรูปลักษณ์ของผู้อื่นเป็นเครื่องชี้แนะหรือเป็นตัวแบบให้ผู้ให้ข้อมูลเปรียบเทียบ ในการจัดการกับรูปลักษณ์ของ

ตนเองในอนาคต แสดงให้เห็นถึงเบื้องหลังนั้นมาจากการที่ผู้ให้ข้อมูลไม่มั่นใจว่าบุคลิกของตนเองมีความงาม จึงเกิดความลังเลสงสัยกลายเป็นความวิตกกังวล และพยายามหาทางออกโดยการสำรวจตรวจตราบุคลิกตนเอง เพื่อหาจุดบกพร่องในการพัฒนาบุคลิกของตนให้เป็นที่พอใจตามต้นแบบที่เปรียบเทียบ

“ก็มองนะฮะ ว่ามุมมองนี้เป็นอย่างไร มุมนี้เป็นอย่างไร คือมันมีหลายมุม ถ้าเจอคนที่ดูดีมากก็จะมาเปรียบเทียบกับเรา เราก็จะส่องเปรียบหน้าเรา ว่าเป็นเพราะอะไร หน้าเราจะได้ไหมแบบนี้” (จรรยา)

สืบเนื่องเชื่อมโยงมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันในอดีตในช่วงก่อนการทำศัลยกรรมความงาม ผู้ให้ข้อมูลมีพฤติกรรมสำรวจตรวจตราแสวงหาข้อบกพร่อง ข้อตำหนิบนใบหน้าตนเองและพยายามหาวิธีจัดการหรืออำพราง จึงนำมาซึ่งการตัดสินใจทำศัลยกรรมความงามครั้งแรกจนกระทั่งเข้าสู่ภาวะการเป็นอยู่ (being) ในช่วงเสพติดศัลยกรรมความงามผู้ให้ข้อมูลก็ยังคงแสดงออกถึงพฤติกรรมการจับจ้องรูปลักษณ์ตนเอง นั้นแสดงให้เห็นว่า การทำศัลยกรรมความงาม ไม่ได้ช่วยให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดความพึงพอใจในรูปลักษณ์ตนเองตรงข้ามกลับเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลมีการประเมินตนเองในแง่ลบเพิ่มขึ้น เกิดเป็นความเครียด ส่งผลกระทบต่อจิตใจตามมาจนต้องหาทางแก้ไขด้วยการกลับไปทำศัลยกรรมความงามการทำศัลยกรรมความงามจึงเป็นเหมือนตัวช่วยให้ผู้ให้ข้อมูลเห็นความจริงเกี่ยวกับรูปลักษณ์ของตนเองไปเรื่อยๆและไม่สามารถลบบอกคิตที่มีต่อรูปลักษณ์ตนเองได้เลย ในทางตรงข้ามกลับส่งเสริมเกิดความมุ่งมั่นที่จะทำศัลยกรรมความงามต่อไปพฤติกรรมดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่าผู้ให้ข้อมูลสนใจกับความคิดหรือความรู้สึกภายในจิตใจของตนมากกว่าภาพที่สะท้อนออกมาจริงๆแสดงให้เห็นว่าไม่ว่ารูปลักษณ์ของผู้ให้ข้อมูลจะเป็นอย่างไรอาจจะปกติหรือมีความสวยงาม แต่ผู้ให้ข้อมูลก็ยังมีการด้วยการรับรู้ต่อรูปลักษณ์ตนเองในทางที่บกพร่อง มีข้อตำหนิอยู่เสมอดังนั้นจะเห็นได้ว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ที่มีการสังเกตและมีมุมมองเกี่ยวกับรูปลักษณ์ของตนเองเป็นพื้นฐานสามารถนำไปสู่การจับจ้อง ตรวจสอบและเฝ้าระวังรูปลักษณ์ตนเองบ่อยครั้ง นอกจากผู้ให้ข้อมูลจะมีการจับจ้องมองตนเองแล้ว การจับจ้องมองของผู้อื่นก็ยังมีผลต่อการจับจ้องมองตนเองให้เป็นที่พอใจอย่างที่ถูกมองอีกด้วย

4.1.2. มองรูปลักษณ์ของตนเองอย่างที่คนอื่นมอง

เสียงสะท้อนเกี่ยวกับรูปลักษณ์ตนเองจากคนอื่น มักจะกระทำให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดความรู้สึกพร่องและกระตุ้นให้เกิดความต้องการที่จะทำศัลยกรรมความงามเพื่อเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์ตนเองให้เป็นที่พอใจตามความงามอุดมคติที่ผู้อื่นสร้างขึ้น ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ที่ถูกติติงหรือถูกทักเกี่ยวกับรูปลักษณ์ของตนเองจะมีมุมมองต่อรูปลักษณ์ของตนที่คล้อยตามและเป็นไปในทิศทางเดียวกับที่ผู้อื่นมอง การที่ผู้อื่นมองรูปลักษณ์ตนเองในแง่ลบ ผู้ให้ข้อมูลจะรับเอามุมมองนั้นมาสร้างเป็นความจริงของรูปลักษณ์แห่งตน จนเกิดเป็นความเชื่อว่ารูปลักษณ์ของตนเองเป็นเช่นนั้นนำไปสู่การตัดสินใจทำศัลยกรรมความงามอีกครั้งตามมา

“แผนต่อไปก็คือปาก ตาก็อยากทำมีคนทักเยอะให้ทำตา ต่อไปจะทำอะไรเขาถามแต่เขาไม่เอาคำตอบ แต่เขาก็แนะนำให้ทำตา ทุกคนพูด” (แฉล้ม)

“ก็คิดเรื่องทำผมเนี่ยละครับ ที่ทำงานบอกทำไมหัวล้านจังเลย มีคนบอกกลุ่มหนึ่งคือกลุ่มเพื่อนสนิทกัน และในความคิดตนเองก็รู้สึกก็เลยไปปรึกษาหมอที่โรงพยาบาลคือหมอพลาสติก บอกว่าอยากปลูกผม” (เจริด)

แนวคิดเรื่องการถูกล้อเลียน

การล้อเลียนนั้นเป็นการสะท้อนให้ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่าสังคมมองรูปลักษณ์ของตนในแง่ลบ โดยการยึดเหี้ยมความแปลกแยกและแตกต่างจากคนปกติให้เป็นรูปลักษณ์ของผู้ให้ข้อมูลในที่สุด นำไปสู่ความรู้สึกอับอายไม่มั่นใจในตนเองตามมา เนื่องจากผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มักจะให้ความสำคัญกับรูปลักษณ์หน้าตาเป็นพื้นฐาน จึงเกิดความรู้สึกอับอายและไวต่อการถูกล้อเลียนเป็นอย่างมาก และพร้อมจะน้อมรับเอาสิ่งที่ผู้อื่นล้อเลียนมาเป็นรูปลักษณ์ของตนเองอย่างไม่เต็มใจ ทำให้ผู้ให้ข้อมูลการมองรูปลักษณ์ของตนเป็นไปตามที่ถูกล้อเลียน นำไปสู่ความวิตกกังวลไม่พึงพอใจในรูปลักษณ์ตามมา

“ครั้งที่สองคือไปตัดตรงนี้ ไปตัดกระดูกตรงปลายจมูกออกเพื่อจะให้มันดูจมูกเล็กกว่านี้หน่อย ส่วนครั้งที่สามเนี่ยตรงนี้มันเลยเป็นแกนเด่นเลย มีเพื่อนทักตลอดเลยว่าเป็นแกนนำ โดนล้อ” (แฉล้ม)

จะเห็นได้ว่ารูปลักษณ์ของผู้ให้ข้อมูลที่ตนเองรับรู้ อยู่ภายใต้มุมมองและการรับรู้ของผู้อื่นที่มีต่อรูปลักษณ์ตนเอง รูปลักษณ์ที่ผู้ให้ข้อมูลรับรู้จึงเหมือนกับถูกสร้างขึ้นจากการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น เนื่องจากบุคคลและสังคมไม่สามารถแยกออกจากกันได้โดยสิ้นเชิง หากแต่สังคมเกิดขึ้นจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างคน ความรู้สึกเกี่ยวกับตัวตนของมนุษย์พัฒนามาจากปฏิกิริยาของเราต่อความเห็นของผู้อื่นเกี่ยวกับตัวเรา ประกอบด้วยภาพลักษณ์ของเราที่มีต่อตนเอง และจินตนาการของผู้อื่นที่ตัดสินภาพลักษณ์นั้น และความรู้สึกของเราที่มีต่อจินตนาการนั้น อันก่อให้เกิดความรู้สึกที่เรามีต่อตนเอง จะเห็นได้ว่าเสียงเสนอแนะจากคนรอบข้างใกล้ชิดสามารถสร้างความไม่มั่นใจในรูปลักษณ์ให้เกิดแก่ผู้ให้ข้อมูลเป็นอย่างมาก จนทำให้ผู้ให้ข้อมูลต้องมีการทำศัลยกรรมความงามเพื่อเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์ของตน เป็นผลมาจากการจับจ้องของคนรอบข้างใกล้ชิด ดังนั้นการเฝ้าระวังและจับจ้องตนเองทุกวัน เพื่อสำรวจดูการเปลี่ยนแปลงและข้อบกพร่องบนใบหน้าตนเอง เช่นเดียวกับที่รู้สึกว่าคุณจับจ้องจากบุคคลที่อยู่รอบตัวและคนใกล้ชิด ทำให้ต้องมีการดูแลและจัดการรูปลักษณ์ของตนเองให้มีความงามตลอดเวลา การจัดการให้ตนเองมีความงามจึงถูกทำให้เป็นเรื่องที่สำคัญที่ผู้ให้ข้อมูลต้องยอมทำทุกอย่างเพื่อให้ได้มา

การให้ความหมายศัลยกรรมความงาม: การแก้ไขจุดบกพร่อง

สืบเนื่องจากช่วงก่อนการทำศัลยกรรมความงามและช่วงการทำศัลยกรรมความงามครั้งแรก จนมาถึงในช่วงเสพติดศัลยกรรมความงามผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ยังมีการให้ความหมายของการทำศัลยกรรมความงามในมุมมองเช่นเดียวคือการแก้ไขจุดบกพร่อง ซึ่งเป็นมุมมองต่อการทำศัลยกรรมความงามในแง่บวก แสดงให้เห็นถึงการยังมีความหวังในการต่อสู้กับความรู้สึกบกพร่อง ข้อตำหนิ ที่มีต่อรูปลักษณ์ของตนเอง สะท้อนให้เห็นว่าผู้ให้ข้อมูลยังคงเฝ้าครุ่นคิดถึงรูปลักษณ์ตนเองอยู่เสมอและมีการจับจ้องรูปลักษณ์ของตนเพื่อหาจุดบกพร่องตลอดเวลา ถึงแม้ตนเองจะผ่านการทำศัลยกรรมความงามมาแล้วก็ตาม การที่ผู้ให้ข้อมูลมีการให้ความหมายของ

การทำศัลยกรรมความงามดังกล่าวจึงเป็นเหมือนการถูกระทำให้สยบสมยอมและปฏิบัติตามโดยการสร้างวินัยให้ ผู้ให้ข้อมูลต้องมีการควบคุมดูแลจับจ้องตนเอง และไม่สามารถจะยอมรับให้รูปลักษณ์ของตนมีความผิดปกติได้ต่อไปจึงต้องเฝ้าระวังแก้ไขข้อบกพร่องอยู่ตลอดเวลา

“มันก็ยังเหมือนเดิมนะศัลยกรรมคือการแก้ไขจุดบกพร่องของเราเหมือนเดิม อะจริงๆแล้วการศัลยกรรมคือการแก้ไขจุดบกพร่องของมนุษย์นะ”(เพริศพริ่ง)

จะเห็นได้ว่าการให้ความหมายของการทำศัลยกรรมความงามดังกล่าว ส่วนหนึ่งอยู่ภายใต้การการรับรู้ว่าร่างกายตนสามารถเปลี่ยนแปลงสิ่งไหนได้ทำให้เกิดข้อบกพร่องอยู่ตลอดเวลา ในช่วงก่อนการทำศัลยกรรมความงามและช่วงการทำศัลยกรรมความงามครั้งผู้ให้ข้อมูลบางคนรู้สึกว่ารูปลักษณ์แต่กำเนิดของตนเองมีความบกพร่อง แต่ภายหลังการทำศัลยกรรมความงามรูปลักษณ์ยังคงมีการเปลี่ยนแปลงไปตามธรรมชาติ ผู้ให้ข้อมูลก็ยังได้รับการกระตุ้นให้รู้สึกว่ารูปลักษณ์ตนเองมีความบกพร่องด้วยอายุและวัย แสดงให้เห็นว่าการทำศัลยกรรมความงามไม่สามารถสร้างความงามถาวรได้ ผู้ให้ข้อมูลจึงต้องการทำศัลยกรรมความงามอีกครั้ง เพื่อลดข้อบกพร่องภายใต้บริบทเงื่อนไขจากเวลาที่เปลี่ยนแปลงไป ทำให้การทำศัลยกรรมความงามที่ไม่สิ้นสุด

การให้ความหมายการเสพติดศัลยกรรมความงาม: ไม่สิ้นสุดความพึงพอใจ

การมองการศัลยกรรมความงาม ในแง่ของการดูแลปรับปรุงเปลี่ยนแปลงรูปร่างหน้าตาของตนอย่างไม่จบสิ้น สะท้อนถึงการทำให้รูปลักษณ์ของตนเป็นเหมือนสิ่งของที่ควบคุมได้ตามที่ใจต้องการด้วยการทำศัลยกรรมความงาม เนื่องจากการรับรู้ว่ารูปร่างหน้าตาไม่ใช่สิ่งที่ถูกสร้างมาเสร็จเรียบร้อยอีกต่อไป รูปร่างหน้าตานั้นต้องอยู่ในภาวะที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้เป็นการสร้างจิตสำนึกใหม่เกี่ยวกับร่างกายมนุษย์ ซึ่งได้ให้ความหมายของการเปลี่ยนแปลงรูปร่างหน้าตาโดยอาศัยการศัลยกรรมความงามเป็นลักษณะการดึงความสามารถในการควบคุมร่างกายตนเอง โดยการเปลี่ยนแปลงรูปร่างหน้าตาตนเองนั้นก็เพื่อเป้าหมายในความพอใจของตนเอง ซึ่งความพอใจนั้นเองเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลมีความต้องการที่จะทำศัลยกรรมความงามเพิ่มเติมตามมา จึงทำให้ผู้ให้ข้อมูลมีการให้ความหมายของการเสพติดทำศัลยกรรมความงามในมุมมองของการทำศัลยกรรมความงามที่ไม่มีขอบเขต ไม่มีจุดสิ้นสุด เนื่องจากการทำศัลยกรรมความงามมีพื้นฐานมาจากความต้องการด้านจิตใฝ่มากกว่าร่างกาย โดยความต้องการของจิตใฝ่ก็เป็นสิ่งที่ถูกกระตุ้นได้ง่ายด้วยความปรารถนาที่เลื่อนไหลไม่อยู่นิ่ง

“เสพติดศัลยกรรมความงาม เหมือนแบบไม่พึงพอใจในสิ่งที่ตนเองเป็นอยู่ ณ. ตอนนั้นอะ คือแบบว่าต้องทำอะไรทำเรื่อยๆ คือมันไม่มีจุดสิ้นสุดอะ เอออันนี้หมายถึงเสพติดศัลยกรรม” (พรรณราย)

“คนที่ทำไม่พอใจในรูปร่างของตนเองจะมาแก้ซั้ๆอยู่สามสี่รอบซั้ๆ จนทุกอย่างผิดรูปกลายเป็นคนซีเหร่” (เจริด)

ส่วนหนึ่งมาจากการรับรู้ว่าการทำศัลยกรรมความงามเป็นผลมาจากการพยายามแก้ไขปัญหาความทุกข์ทรมานจากการไม่พึงพอใจในรูปลักษณ์ของตนเอง และไม่ว่าจะผ่านการทำศัลยกรรมความงามมาก็ครั้งก็ตามก็ไม่สามารถตอบสนองของความพึงพอใจในรูปลักษณ์ในรูปลักษณ์ตนเองได้เลย ทำให้ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่าการทำศัลยกรรม

ความงามนั้น ไม่สามารถสร้างความพอใจในรูปลักษณะของตนเองได้ ทำให้ชี้ให้เห็นถึงการแก้ปัญหาความไม่พึงพอใจในรูปลักษณะด้วยวิธีการทำศัลยกรรมความงามว่าไม่ใช่ทางออกที่ทำให้เกิดความพึงพอใจเพราะการแก้ปัญหาความไม่พึงพอใจในรูปลักษณะด้วยวิธีการทำศัลยกรรมความงามถือได้ว่าเป็นสิ่งที่ไม่สมเหตุสมผลเพราะนอกจากไม่ได้ช่วยให้ความไม่พึงพอใจลดลงแล้วยังจะเป็นแรงเสริมให้เกิดการประเมินตนเองในด้านลบเพิ่มขึ้นจึงเกิดการกลับมาทำศัลยกรรมในจุดอื่นๆไปเรื่อยๆทำให้ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ถึงความไม่พึงพอใจในรูปลักษณะตนเองเป็นบริบทเงื่อนไขสำคัญที่เป็นการส่งเสริมให้เกิดการให้ความหมายของการเสพติดศัลยกรรมความงามว่าเป็นการทำศัลยกรรมความงามอย่างไม่สิ้นสุด

“มันก็อยู่ที่ความพึงพอใจของคนๆนั้นด้วยไม่ใช่ว่า ความพึงพอใจของใครนี่ออกใหม่เราว่าการพอใจใน ณ. จุดนั้นมันคือความพอดี แต่ถ้าหากทำแล้วเขาไม่พอมันยังนั่นนี่นั่นมันก็คือความไม่พอดี ต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของใจเขาด้วย พื้นฐานความงามที่เขาต้องการ ว่าเขาพอใจหรือยังจริงๆครั้งที่สี่ที่ห้าที่หกที่เจ็ดที่แปดที่เก้าที่สิบที่สิบเอ็ดที่สิบแปดที่สิบเก้าที่ยี่สิบจะเรียกว่าเสพติดศัลยกรรมเลยก็ว่าได้มันเหมือนแบบ เราไม่พอใจนะจุดๆ นั้น ซึ่งความเป็นจริงก็คืออยู่แล้ว”(พรรณราย)

จะเห็นได้ว่าการทำศัลยกรรมความงามสามารถสร้างความพอใจในรูปลักษณะเฉพาะส่วนให้เกิดขึ้นกับผู้ให้ข้อมูล ทำให้ผู้ให้ข้อมูลมีการเปลี่ยนไปกังวลกับรูปลักษณะส่วนอื่นแทน ในอดีตการทำศัลยกรรมความงามอาจเป็นไปเพื่อการเปลี่ยนแปลงรูปลักษณะตนเองอย่างจริงจังแต่ปัจจุบันนำมาสู่การเปลี่ยนแปลงรูปลักษณะตนเองแบบชั่วคราวทั้งนี้มาจากความไม่พึงพอใจต่อร่างกายของตนเองได้กลายเป็นสิ่งที่สะท้อนความต้องการที่จะทำให้รูปลักษณะตนเองดีขึ้นพัฒนามากขึ้นไปเรื่อยๆเชื่อมโยงไปสู่ความไม่พึงพอใจในรูปลักษณะอย่างไม่มียุติสิ้นสุด ซึ่งนำไปสู่ความอดทนในการเปลี่ยนแปลงรูปลักษณะของตนเองหลายครั้งนั้นนำมาสู่สภาวะความกดดันในจิตใจทำให้เกิดการมองรูปลักษณะของตนเองด้วยความไม่พึงพอใจซึ่งเชื่อมโยงไปสู่สภาวะความกดดันที่ต้องสร้างรูปลักษณะให้เป็นตามที่เป็นไปตามความต้องการของผู้ให้ข้อมูลแต่ละคนแตกต่างกัน เป็นการแสดงให้เห็นว่าความไม่พึงพอใจนั้นเกิดขึ้นภายใต้การรับรู้ความแตกต่างระหว่างรูปลักษณะในอุดมคติกับรูปลักษณะที่เป็นจริง

4.2. ภาวะการเป็นอยู่ (being): ไม่ยอมรับคำเตือนจากใคร

ถึงแม้บุคคลใกล้ชิดหรือบุคคลแวดล้อมจะสะท้อนให้ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ถึงตนเองมีรูปลักษณะที่มีความงามแล้วก็ตาม แต่ผู้ให้ข้อมูลก็ยังคงตั้งมั่นที่จะทำศัลยกรรมความงามเพิ่มเติมโดยไม่ฟังคำทักท้วงจากใคร ส่วนหนึ่งมาจากความเชื่อมั่นในตนเอง ว่าตนเองรู้จักการทำศัลยกรรมความงามดีพอมากกว่าคนอื่นที่รับรู้ข้อมูลการทำศัลยกรรมความงามผ่านสื่อ หรือผ่านการบอกเล่าถึงเพียงผลกระทบจากการทำศัลยกรรมความงามเท่านั้น เช่นข่าวการทำศัลยกรรมความงามทำให้เกิดความพิการ การฆ่าตัวตาย เป็นต้น ซึ่งเป็นการนำเสนอข่าวที่ทำให้สังคมมีการรับรู้เกี่ยวกับการทำศัลยกรรมความงามด้านลบเพียงด้านเดียวเท่านั้น ซึ่งเป็นการตอกย้ำให้อคติเดิมที่มีต่อการทำศัลยกรรมความงามเป็นจริงมากยิ่งขึ้น ประกอบกับความเชื่อว่าผู้ที่ไม่เคยผ่านประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงามโดยตรง อาจจะไม่เข้าใจการทำศัลยกรรมความงามดีพอเหมือนกับตนเองที่ผ่านประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงามจนทำให้เกิดการเรียนรู้และมั่นใจในการทำศัลยกรรมความงามโดยเชื่อว่าผลกระทบที่เกิดขึ้นสามารถจะควบคุมได้จากการศึกษาข้อมูลมาเป็นอย่างดี

“ก็มีคนรอบข้างบอกว่า พอแล้วนะ อย่าไปทำอีก” ก็เป็นผู้ใหญ่ที่เขาดูที่วีดูข่าวว่าคนทำศัลยกรรมเยอะแล้วมัน และ เขาก็กลัวว่าเราจะเป็นอย่างนั้นเขาก็เตือนตลอดว่า พอแล้วนะอย่าไปทำแล้วแค่นี้ก็สวยมากแล้วอะไรอย่างเงี้ย เราก็จะ ยิ้มและก็จะบอกว่า คณะไม่ทำแล้ว เราจะไม่บอกอะไรเพราะเขายังไม่เข้าใจ ว่าเราหาข้อมูลมาดีเพราะชีวิตเราเราก็ต้องรัก” (พิลาส)

เชื่อมั่นว่าตนจัดการความงามได้

แม้แต่คำเตือนของแพทย์ผู้ให้ข้อมูลบางคนก็เลือกที่จะไม่ใส่ใจ ทำให้ผู้ให้ข้อมูลบางคนที่ได้รับการปฏิเสธ จากแพทย์ในการทำศัลยกรรมความงามชนิดที่พึ่ง วิตกกังวล เครียดและไม่สามารถทนรับสภาพต่อการมีชีวิตอยู่กับ ความรู้สึกว่ารูปลักษณ์ของตนเองมีความบกพร่องต่อไปได้ จึงพยายามทำอะไรสักอย่างกับใบหน้าของตนเพื่อให้ ตนเองรู้สึกว่าได้ทำ ได้จัดการ โดยการหันมาพึ่งศัลยกรรมความงามแบบ DIY Plastic Surgery หรือ การลงมือ ศัลยกรรมงามด้วยตัวเอง เนื่องจากการผ่านประสบการณ์ในการทำศัลยกรรมความงามมานับครั้งไม่ถ้วน ทำให้ ตนเองเกิดการเรียนรู้ถึงวิธีการทำศัลยกรรมความงามผ่านการสังเกตอยู่บ่อยครั้ง ผู้ให้ข้อมูลจึงเชื่อมั่นว่าตนเอง สามารถจะจัดการทำศัลยกรรมความงามด้วยตนเองได้ ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวนอกจากจะมีได้ช่วยทำให้รูปลักษณ์มี ความงามมากขึ้นตรงข้ามอาจนำไปสู่โอกาสที่จะเกิดผลเสียร้ายแรงตามมาได้ง่าย เพราะการทำศัลยกรรมความงาม ด้วยตนเองเป็นการจัดการโดยปราศจากความรู้ที่แท้จริง

“อ้ออันนั้นช่วงปีแรกปีที่สอง หมอไหนรักษาไม่ได้ ไม่อยากแก้ไขบอกว่าดีแล้วอย่าไปทำอีกเดี๋ยวมันแย เขาไม่มีที่ ไปแล้วไง เขาไปที่ไหนไม่มีใครทำให้เขา หมอบอกว่าอย่าทำบ่อยมันไว้ก่อน ไม่มีใครทำให้เขาแต่เรารู้สึกว่าดีมาแล้วมัน ใหญ่ๆ แล้วมันจะปวดๆหน่อย ดูลิ เราเคยไปหาหมอที่อื่นใช้ไหม เขาเคยลงจิ้มเองดู” (แพรวพราว)

อ้างอิงต้นแบบความงามจากสื่อ

ความต้องการที่จะทำศัลยกรรมความงามอยู่นอกเหนืออำนาจการควบคุมตนเอง เนื่องจากปัจจุบันนี้ สังคมไทยกำลังเข้าสู่ภาวะของแท้แท้ของเทียม เรื่องศัลยกรรมความงามจึงไม่ใช่สิ่งที่แปลกประหลาดอีกต่อไป ซึ่งดู ได้จากสื่อที่มีการนำเสนอการทำศัลยกรรมความงามที่ประสบความสำเร็จผ่านต้นแบบที่ทำอาชีพในวงการบันเทิง โดยต้นแบบที่ทำงานอยู่ในอาชีพดังกล่าวส่วนใหญ่มักมีความงามเป็นทุนเดิมอยู่แล้วแต่ก็ยังทำศัลยกรรมความงาม เพิ่มเติม ยิ่งสื่อมีการผลิตภาพต้นแบบซ้ำแล้วซ้ำเล่ามากเท่าไร ยิ่งตอกย้ำให้ผู้ให้ข้อมูลเห็นพฤติกรรมของต้นแบบ เป็นแบบอย่างและมีความต้องการอยากปฏิบัติตามมากเท่านั้น โดยผู้ให้ข้อมูลจึงมักจะนำต้นแบบมาอ้างอิงในการ ทำศัลยกรรมความงามของตนเองต่อไป

“สีๆ หมอบอกมันโอเคแล้วนะ มันสวยแล้ว เหมือนแบบจะเอาอะไรอีก เหมือนเราเห็นคนอื่นเยอะเดี๋ยวนี้ใครๆ ก็ สวยอะ คนทำศัลยกรรมมาใครๆ ก็สวยมันกลายเป็นว่า เหมือนเราอยากเราต้องการที่จะเป็นแบบนั้นเป็นแบบนี้อย่างดารา ใ้สวยทำหุ่นนั้นนั้น เออเขาทำมาจากไหนนะ เขายังไงนะเขาทำอะไรบางมันก็คิดว่าวุ่นไป” (เพริศพริ้ง)

การที่ผู้ให้ข้อมูลไม่ยอมรับคำเตือนของใครซึ่งสักๆแล้วดูเหมือนว่าผู้ให้ข้อมูลกำลังปฏิเสธความจริงเกี่ยวกับข้อจำกัดในรูปลักษณะตนเอง ถึงแม้ว่าจะรับรู้ว่ารูปลักษณะของตนในสายตาของบุคคลอื่นจะเป็นผู้ที่มีความงามแล้วก็ตาม ทำให้เห็นว่าคัลยกรรมความงามเปลี่ยนแปลงรูปลักษณะผู้ให้ข้อมูลได้แต่ไม่สามารถเปลี่ยนการรับรู้ของผู้ให้ข้อมูลที่มีต่อรูปลักษณะตนเองได้ เพราะผู้ให้ข้อมูลยังคงมองว่ารูปลักษณะมีความบกพร่อง จนเกิดความไม่พอใจ วิดกกังวลและมีความต้องการที่จะทำคัลยกรรมความงามเพิ่มเติม จึงพยายามหาทางออกนั้นด้วยวิธีการต่างๆ ถึงแม้วิธีการนั้นจะอันตรายร้ายแรงและอาจจะก่อให้เกิดผลกระทบ ผู้ให้ข้อมูลก็ยอมที่จะเสี่ยง เป็นการสะท้อนให้เห็นถึงการถูกควบคุมและตกอยู่ภายใต้สังคมบริโภคนิยมที่มีการปฏิบัติอย่างแนบเนียนต่อจิตใจของผู้ให้ข้อมูล ทำให้ผู้ให้ข้อมูลถูกรอบงำจากความจริงจอมปลอมของความงามนั้น ความแยบยลของการปฏิบัติการในการสร้างความงามซึ่งใช้ข้อมูลความรู้ที่ได้จากวิทยาศาสตร์การแพทย์ในการอ้างอิงให้เชื่อถือว่าเป็นความจริง สังคมบริโภคนิยมนำเสนอภาพความงามและการจัดการความงามให้ชวนน่าสัมผัส ความเสี่ยงและอันตรายจากการจัดการความงามเป็นสิ่งที่ถูกผู้ให้ข้อมูลมองข้ามไปนำมาสู่การเกิดมุมมองใหม่ในการทำคัลยกรรมความงาม

การให้ความหมายคัลยกรรมความงาม: ไม่ใช่เรื่องยาก

ความคุ้นเคยและสามารถดำรงชีวิตอยู่รวมกับการทำคัลยกรรมความงามได้อย่างเป็นปกติทำให้เกิดมุมมองว่าการทำคัลยกรรมความงามไม่ต่างจากกิจกรรมอื่นๆ ในชีวิตของผู้ให้ข้อมูล ซึ่งเป็นมุมมองของการให้ความหมายการทำคัลยกรรมความงามเหมือนกับช่วงก่อนการทำคัลยกรรมความงาม ต่างกันที่บริบทเงื่อนไขที่อยู่เบื้องหลังเบื้องหลังของการให้ความหมายดังกล่าวในช่วงเสพติดคัลยกรรมความงามไม่ใช่มาจากความไม่รู้หรือขาดความเข้าใจในการทำคัลยกรรมความงาม เนื่องจากในช่วงเสพติดคัลยกรรมความงามการผ่านประสบการณ์การทำคัลยกรรมความงามใบหน้าแต่ละครั้งทำให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดการเรียนรู้ต่อปัญหาที่เกิดขึ้น ซึ่งเป็นการเรียนรู้ด้วยตนเองผ่านประสบการณ์ตรงการได้ลงมือ แก้ปัญหาต่างๆ ด้วยตนเอง ช่วยให้เกิดความรู้ความเข้าใจในการทำคัลยกรรมความงามมากยิ่งขึ้นจนเกิดรูปแบบในการเผชิญปัญหา ไม่ว่าจะเป็นการเรียนรู้วิธีการบรรเทาความเจ็บปวดที่ได้ผลมีความสามารถและมั่นใจว่าจะดูแลตนเอง ความวิตกกังวลหวาดกลัวจึงลดลงเพราะสามารถคาดเดาอนาคตที่จะเกิดขึ้นได้ส่งผลให้ไม่เกิดซึ่งจินตนาการทางด้านลบ เพราะการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ดีก็ต่อเมื่อได้รับประสบการณ์ตรงหรือลงมือทำด้วยตนเอง (Learning by doing) การลงมือทำด้วยตนเองจะทำให้ได้ความรู้จากกระบวนการที่ทำไปพร้อมๆกันทำให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ตามแนวทางที่เหมาะสมของตนเอง

“อ้อ ก็มีความรู้สึกว่ามันเปลี่ยนได้ มันไม่ได้ยากอะไรถ้าทำแล้วมันสวยขึ้นก็แก้ได้ เราทำนิดๆหน่อยๆเราไม่ได้ทำมาก แล้วมันก็เริ่มมากไม่รู้ตัว” (พีไล)

“ผมมองว่าเป็นเรื่องปกติของทุกคน ปัจจุบันเป็นที่ยอมรับคนทำเยอะไม่ยากอะไร และก็คนที่ทำก็ออกมาดูดีก็เยอะสมัยก่อนจะแอดนี้คนนี่ทำเป็นอย่างงี้อย่างงี้ปัจจุบันเห็น ได้ดารานักแสดงอะไรหลายๆคนทำออกมาแล้วดูดี ซึ่งก็ดูดี และคิดว่าและเป็นอะไรที่เราได้เห็นคนอื่นเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีทั้งนั้นครับ เราก็เลยรู้สึกว่ามันเป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งของเราไปเลยครับอ้อม คือช่วงที่ทำบ่อยๆมันเหมือนอยู่ในอินเนอร์ แต่ตอนที่ทำใหม่ก็จะพึงระแวงเจ็บ จนบางทีผมทำปิดพวงนี้ มันก็หายเองแค่กินน้ำเยอะกินยา” (จรูญ)

ในยุคสมัยปัจจุบันการทำศัลยกรรมความงามได้ถูกนำเสนอข้อมูลให้เข้าถึงผู้ให้ข้อมูลมากขึ้นโดยพยายามทำให้เห็นว่าการทำศัลยกรรมความงามมีการใช้เทคโนโลยีทางการแพทย์เข้ามาเกี่ยวข้องจึงทำให้การทำศัลยกรรมความงามดูเป็นเรื่องง่ายปลอดภัย โดยข้อมูลต่างๆเกี่ยวกับการทำศัลยกรรมความงามจะถูกถ่ายทอดผ่านสื่อต่างๆ อ้างอิงมาจากการเห็นต้นแบบในการทำศัลยกรรมความงามได้แก่ดารานักแสดง และบุคคลทั่วไปที่ประสบความสำเร็จในการทำศัลยกรรมความงาม ที่ถูกนำเสนอซ้ำแล้วซ้ำเล่าผ่านสื่อและสิ่งพิมพ์ต่างๆที่แสดงออกในลักษณะชื่นชมและยอมรับเห็นดีเห็นงามกับความงามที่ผ่านการจัดการมาแล้ว เป็นการตอกย้ำความสำเร็จของความรู้ในการทำศัลยกรรมความงาม ภายใต้การปฏิบัติการอย่างแยบยลของสังคมบริโภคนิยมที่สอดแทรกและให้ความหมายผ่านสื่อได้อย่างแนบเนียน ที่จะส่งผ่านไปยังการรับรู้ของผู้ให้ข้อมูล นำไปสู่การถูกรวบงำการให้ความหมายการทำศัลยกรรมความงามในมุมมองของการสร้างความงามที่ใช้ข้อมูลความรู้ที่ได้จากการวิจัยทดลองทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ในการอ้างอิงให้เชื่อถือเป็นความจริง ผ่านการนำเสนอภาพความงามและการจัดการความงามให้ชวนน่าสัมผัส จนทำให้การทำศัลยกรรมความงามกลายเป็นเรื่องปกติไม่ยุ่งยากอีกต่อไปจนอาจนำไปสู่การทำศัลยกรรมความงามจนเกินงาม

4.3. ภาวะการเป็นอยู่ (being): จำหนกับความผิดปกติ

การทำศัลยกรรมความงามคือการผ่าตัดชนิดหนึ่งโดยใช้อุปกรณ์มีคม กรีดไปบนร่างกายเพื่อจัดการเพิ่มหรือลดขนาดของรูปทรงเพื่อให้รูปทรงดังกล่าวให้เป็นไปตามใจต้องการ การที่ต้องใช้อุปกรณ์มีคมกรีดไปบนร่างกายทำให้ร่างกายเกิดความเจ็บปวด แพทย์ศัลยกรรมความงามจึงต้องมีการให้ยาเพื่อระงับความเจ็บปวดหรือยาสลบขณะทำการผ่าตัดเพื่อลดความทุกข์ทรมานนั้นทำให้เกิดอาการแทรกซ้อนตามมามากมาย ร่างกายก็จะได้รับความเสียหายและเกิดผลกระทบสะสมทุกครั้งของการทำศัลยกรรมความงาม เช่นการกรีดผิวหนังตำแหน่งซ้ำๆจะทำให้เกิดแผลเป็นนูน และการที่ต้องได้รับยาชาบ่อยครั้งในการระงับความเจ็บปวด อาจทำให้ร่างกายไม่ตอบสนองต่อยาชา หรือการได้รับยาสลบหลายครั้งจะส่งผลกระทบต่อการทำงานของสมอง นอกจากนี้การผ่าตัดบ่อยครั้งก็อวัยวะใดๆ อวัยวะหนึ่งก็ตาม อวัยวะส่วนนั้นอาจจะได้รับการกระทบกระเทือนมากเกินไปจนเกิดการบาดเจ็บจนกลายเป็นเสียหายที่ในการทำงานได้ จะเห็นได้ว่าการทำศัลยกรรมความงามแต่ละครั้งนอกจากรูปลักษณ์ของผู้ให้ข้อมูลจะมีความงดงามมากขึ้น ก็ต้องแลกกับผลกระทบที่อาจจะเกิดขึ้นในระยะยาวซึ่งที่กลายเป็นปัญหาสุขภาพตามมา

“ถ้าทำนิดหน่อยก็คงพอทำได้ คือผมเป็นงานที่แก้มายะแล้วอะครับ แล้วผมมีประสบการณ์มาว่าผมเคยทำแล้ว ยาชาไม่ซึมเพราะผมผ่ามาเยอะตั้งนั้นเนี่ย กล้ามเนื้อข้างในไม่ตอบสนองกับยาชา มันมีการเปิดมันมีอะไร มันเป็นคือลอยด์เป็นพังผืดอยู่แล้ว มันก็จะไม่ติด ดังนั้นแผลตรงนั้นก็ไม่ต่างจากการกรีดสด หรือซึ่มแปลบเดียวกับวม ปวดเจ็บคือกล้ามเนื้อข้างในผมมันไม่ใช่ของเดิมแล้ว หมอบอกว่าเวลาเข้าจะผ่ามันอาจจะดีขึ้นมาหรือมันอาจจะแย่ไปเลย ระบบน้ำเหลืองเสีย คือคือมันมีหลายอย่างที่อยากเปลี่ยนก็เปลี่ยนได้ ทั้ง อายุ ทั้งอะไรหลายๆอย่าง มันมีองค์ประกอบเยอะมาก เยอะ” (จตุฎ)

“จุมกมีปัญหาอยู่นี้ เห็นไหมคะว่ามันคล้ายๆซึ่มกแต่มันไม่ใช่ซึ่มก มันเป็นเมือกๆเห็นไหมคะ คือจุมกเราไม่มีพังกั้นจุมกแล้วเนื่องจากทำมากไป ก็เลยร่างกายต้องสร้างเมือกๆไปปะไว้ตลอด เพราะ ทำครั้งเิงคะคนไม่รู้ก็ไม่รู้ ร่างกายคนเราโดนรับยาสลบ เติมที่ไม่เกิดสามครั้ง หากเกินสามครั้งสมองจะไม่ปกติมีโอกาสเป็นอัลไซเมอร์สูง ตอนแรกไม่รู้แต่ทุกครั้งที่เราทำอาชีพตรงนี้เราจะเห็น คนที่เขาเคยทำกับเราเขาเอ้อเขาเบลอเขาดูไม่ค่อยเต็มพุดไม่ค่อยกับร่องกับรอย แบบไม่ครบสามสิบสองคน เหล่านี้ไม่ค่อยรู้ตัวด้วย อันนี้มาจากยาสลบที่เขาโดนบ่อยๆ” (ฉลวย)

สถานะความรุนแรงจากการทำศัลยกรรมความงาม

การทำศัลยกรรมความงามที่มากเกินไปจนความพอดีกับพื้นฐานเดิมของร่างกาย ยิ่งก่อให้เกิดความเสี่ยงต่อร่างกายบ่อยครั้ง อาจจะทำให้เกิดรูปลักษณ์ที่ไม่พึงประสงค์หรือผลกระทบร้ายแรงจนถึงความพิการและเสียชีวิตตามมาได้ เนื่องจากร่างกายมีขีดจำกัดของการถูกตัดแต่งเปลี่ยนแปลง มีขอบเขตในการเปิดรับสิ่งแปลกปลอมและความเจ็บปวดทุกข์ทรมานต่างๆ เข้าสู่ร่างกายในระดับหนึ่ง ในการทำศัลยกรรมความงามแต่ละครั้งอวัยวะบริเวณนั้นได้รับผลกระทบและมีความเสี่ยงที่เกิดขึ้นไม่มากนักน้อย การซ่อมแซมตนเองอาจจะกลับมาได้แต่ก็จะไม่เหมือนเดิม ยิ่งเป็นการทำศัลยกรรมความงามในตำแหน่งเดิมบ่อยๆ ครั้ง จึงเป็นการรบกวนอวัยวะส่วนนั้นมากเกินไป

“ไม่ดีก็คือแบบ สมมุติอะ คือทำตามา เนี่ยคือทำตามาทุกครั้งก็รู้อยู่แล้วนะว่าทำตามันต้องตกอยู่แล้วเพราะด้วยอายุ ด้วยอะไรอย่างเนี่ย คือความยืดหยุ่นของกล้ามเนื้อของ ผิวหนังเราอะโรยอย่างเนี่ย ตั้งแต่อายุ ยี่สิบ ทำตามาห้าครั้งแล้วและครั้งสุดท้ายเป็นครั้งที่พลาดมาก จริงๆครั้งที่สี่ที่ทำตามันก็เท่ากันคืออยู่แล้วแต่ชั้นมันไม่สูง เรามองว่าอันนี้จะเรียกว่าเสพติดศัลยกรรมเลยก็ว่าได้มันเหมือนแบบ เราไม่พอใจนะจุดๆนั้น ซึ่งความเป็นจริงก็คืออยู่แล้วแต่ชั้นตามันอาจจะเล็กลง แต่มีความรู้สึกถ้าแต่งหน้าขอบหน้าแซกๆ ขอบชั้นตาสีๆ ทำให้ชั้นตาไม่เท่ากัน” (พรรณราย)

หลงเชื่อกลยุทธ์การตลาด

การศึกษาข้อมูลที่ไม่ดีพอเนื่องจากไปหลงเชื่อกลยุทธ์ทางการตลาด ที่หลากหลาย โดยผ่านการใช้ช่องทางสื่อที่ทันสมัยและเข้าถึงง่ายมาเป็นเครื่องมือในการประชาสัมพันธ์ โปรโมชันและกิจกรรมต่างๆ ทั้งการให้ส่วนลด การแลกการแจกการแถมการโฆษณาชวนเชื่อต่างๆ เป็นต้น เพื่อสร้างความตื่นตาตื่นใจและกระตุ้นให้ผู้คนมีความต้องการมาทำศัลยกรรมความงามกันมากขึ้นซึ่งจะเห็นได้ว่ากลยุทธ์ทางการตลาดที่พยายามใช้สื่อต่างๆ เพื่อสร้างความหมายและตอกย้ำว่าความงามต้องมีการพัฒนา ด้วยวิธีการและนวัตกรรมใหม่ๆ ผ่านตัวแบบที่นำเสนอความงามในรูปแบบซ้ำๆ เพื่อกระตุ้นให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดการเรียนรู้จากการสังเกต (Observational Learning) จนทำให้เกิดความรู้สึกขาด พร่อง ไม่พอใจในรูปลักษณ์ของตนจนต้องทำให้ผู้ให้ข้อมูลหลงเชื่อไปทำศัลยกรรมความงามเพิ่มเติมและได้รับผลกระทบซึ่งไม่สามารถแก้ไขได้ต้องทรมานสภาพ

“ดูจากการตลาดที่เขาทำมาโดยที่ไม่ได้ดู ลึกๆเลยว่ามันดีจริงหรือเปล่า ก็ไปเชื่อพวกเน็ตไอดอล ที่เขาทำการตลาดให้สุดท้ายพอไปบู๊ไม่เท่ากันสุดท้ายไม่เท่ากันบู๊ที่นี้แบบ”(พรรณราย)

อย่างที่ทราบว่าการทำศัลยกรรมความงามเป็นการนำความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์การแพทย์มาตอบสนองความต้องการของมนุษย์ที่มีความต้องการเอาชนะธรรมชาติด้วยการต่อต้าน ปฏิเสธสิ่งที่มีมาแต่กำเนิด นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์ การที่ผู้ให้ข้อมูลมีการทำศัลยกรรมความงามหลายครั้ง จนเกินขอบเขตที่อวัยวะส่วนนั้นจะรับไหว ผิวหนัง เนื้อเยื่อ และกล้ามเนื้อของร่างกายสามารถทนทานยืดหดขยายได้อย่างมีขอบเขตจำกัดในแต่ละบุคคล เพราะแต่ละคนจะมีพื้นฐานของรูปลักษณ์ที่ติดตัวมาแต่กำเนิดแตกต่างกันไป เช่นการทำจมูกให้โด่งและสูงเกินไปที่ผิวหนังมีการยืดหยุ่นไม่เพียงพอที่รับได้อาจจะนำไปสู่การทะลุ เกิดการอักเสบบวมแดงเป็นหนอง หรือการ

ทำตาสองชั้นให้ชั้นหนาและโตมากเกินไปทำให้ชั้นตาไม่ปกติเนื่องจากผิวหนังบริเวณเปลือกตาไม่เพียงพอที่จะทำการแก้ไข เพราะการตัดแต่งเสริมด้วยการทำศัลยกรรมความงามเมื่อได้ลงมือทำไปแล้ว ผิวหนังเนื้อเยื่อจะมีการเปลี่ยนแปลงไม่สามารถจะแก้ไขให้กลับมาเหมือนเดิมได้ และที่เลวร้ายกว่านั้นคืออาจเป็นหนทางที่จะนำไปสู่การเสียชีวิตตามมา

4.4. ภาวะการเป็นอยู่ (being): เจียดเป็นเจียดตาย

การทำศัลยกรรมความงามคือการผ่าตัดที่ต้องยอมรับว่ามีความเสี่ยงไม่ต่างจากการผ่าตัดทุกชนิด ภายหลังทำศัลยกรรมความงามอาจมีอาการเสียเลือดมากจนกระทั่งไม่รู้ลิกตัว แสดงให้เห็นถึงอาการผิดปกติของร่างกายที่อาจทำให้ถึงแก่ชีวิต แพทย์จึงต้องส่งตัวไปพักรักษาตัวในหอผู้ป่วยวิกฤต ซึ่งเป็นพื้นที่พิเศษที่จัดไว้เพื่อรักษาดูแลอาการผู้ป่วยที่หนัก หรือมีอาการสาหัสแสดงให้เห็นถึงการตกอยู่ในภาวะเสี่ยงต่อการเสียชีวิตสูง โดยทีมแพทย์และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องต้องเฝ้าระวังดูแลอาการอย่างใกล้ชิด พร้อมด้วยยาและอุปกรณ์พิเศษในการช่วยชีวิตเป็นจำนวนมากเพื่อช่วยประคับประคองและรักษาอาการในระบบต่างๆ ภายในร่างกายที่บกพร่องและไม่สามารถทำงานต่อไปได้ ในภาวะดังกล่าวซึ่งเรียกได้ว่าเป็นภาวะแห่งความเป็นความตาย จึงเป็นภาวะที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อผู้ให้ข้อมูลเป็นอย่างมาก ทางด้านครอบครัวเมื่อได้รับรู้เรื่องราวต่างก็มีภาวะทางอารมณ์ที่ปะปนกันไป โดยส่วนใหญ่จะเริ่มจากอาการตกใจ เนื่องจากไม่ทราบมาก่อน จากนั้นก็จะตามมาด้วยอารมณ์โกรธ ไม่พอใจ กล่าวโทษผู้ให้ข้อมูลปนกับอาการเสียใจและเป็นทุกข์กังวลกลัวผู้ให้ข้อมูลจะเสียชีวิต ซึ่งเป็นภาวะทางอารมณ์ที่สับสนนำไปสู่การเกิดผลกระทบต่อการดำรงชีวิต เศรษฐกิจ และทางด้านสังคมของครอบครัวตามมา และอาจทำให้สัมพันธ์ภาพในครอบครัวแย่งลง

“ไม่รู้ลิกตัวครบ แบบมันคงแย่ มันคิดว่าที่นอนไอศูยต่อนั้นมันหนัก ใครๆก็คิดว่าจะตายไหมเราก็แบบที่บ้านไม่พอใจพอทราบเรื่อง พ่อโกรธมากเพราะพ่อทำรอบสองหนักเลยครบนอนอยู่ไอศูย ด้วยเลือดมันออกเยอะครบอาจารย์นอนให้เลือดให้หน้าเกลืออยู่ไอศูย พ่อแม่ตกใจชะคือที่ไม่พอใจกลัวเสียชีวิตหลังจากการทำศัลยกรรมความงาม เพราะมีช่วงหนึ่งเรื่องช่วงคนที่ทำจมูกแล้วเสียชีวิต เรื่องติดเชื้อมันเฟดชั้นอะไรแบบนั้นะ ทางบ้านก็โกรธมาก แม่เฉยๆแม่เป็นห่วงโทรมาถามว่าเป็นอย่างไร” (เจริต)

“ผมเครียดหนักกว่าเดิมเลย จมูกผมทำได้สองวันผมไปทำที่นั่นต่อเลยเจ็บจนเกือบตาย คือเราเอาวันพักฟื้นเดียวกันจะได้ไม่ต้องหยุดเยอะ”(แฉล้ม)

สถานะความรุนแรงจากการทำศัลยกรรมความงาม

การตัดสินใจทำศัลยกรรมความงามหลากหลายบริเวณในคราวเดียวกัน เพื่อที่จะทำให้ตนเองไม่ต้องอยู่แบบหลบๆ ซ่อนๆ เป็นเวลานาน ประกอบกับการมีเวลาที่จำกัด ผู้ให้ข้อมูลจึงเลือกที่จะทำศัลยกรรมความงามทุกอย่างไว้ในครั้งเดียว ซึ่งเป็นการเพิ่มความเสี่ยงอันตรายที่อาจจะได้รับจากการทำศัลยกรรมความงามเป็นเท่าทวีคูณ เนื่องจากร่างกายต้องทนต่อการถูกกระทำและได้รับบาดเจ็บหลากหลายบริเวณและเป็นเวลานานกว่าปกติ จึงมีโอกาสเสียเลือดเสียเนื้อและติดเชื้อได้สูง นอกจากนี้การต้องใช้ยาชาหรือยาสลบเป็นเวลานานๆและจำนวนมาก

อาจจะส่งผลกระทบต่อร่างกายได้มากเช่นกัน ซึ่งบางครั้งอาจจะเกิดขีดจำกัดของร่างกายที่จะรับไหวทำให้เกิดผลกระทบที่ยากต่อการควบคุมของแพทย์จนนำมาสู่ความเสี่ยงที่เป็นอันตรายถึงแก่ชีวิต ดังที่เห็นเป็นข่าวตามหน้าหนังสือพิมพ์ส่วนใหญ่ เกี่ยวกับการเสียชีวิตจากการทำศัลยกรรมความงามที่มีผลอยู่ไม่เว้นแต่ละวัน เพื่อเป็นอุทาหรณ์สอนใจกับผู้ที่ทำศัลยกรรมความงามนอกจากนี้ยังทำให้ศัลยกรรมความงามในสายตาของคนในสังคมกลายเป็นสิ่งที่น่ากลัว ไม่ถูกต้องอันตราย ไม่ควรทำ และการที่ต้องพบเจอผู้ให้ข้อมูลอยู่ในภาวะดังกล่าวยิ่งตอกย้ำการรับรู้เดิมของผู้ปกครองและคนในครอบครัว ทำให้ผู้ปกครองและครอบครัวส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับการทำศัลยกรรมความงาม

4.5. ภาวะการเป็นอยู่ (being): มีชีวิตท่ามกลางความเครียด

การทำศัลยกรรมความงามนั้นนอกจากสร้างความงามแล้วยังก่อให้เกิดความทุกข์ทรมานทางกายอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ นำมาสู่ความทุกข์ทรมานทางจิตใจ โดยเฉพาะผู้ให้ข้อมูลที่มีการรับรู้ว่ารูปลักษณ์ของตนเองมีความผิดปกติ หรือมีความรู้สึกไม่พอใจในรูปลักษณ์ของตนเอง นำไปสู่ความเครียด และความวิตกกังวลตามมาจะมีความรุนแรงมากขึ้นขึ้นอยู่กับบริบทเงื่อนไขของผู้ให้ข้อมูลแต่ละคน โดยผู้ให้ข้อมูลบางคนใช้ชีวิตร่วมกับภาวะเครียดและความวิตกกังวลมาเป็นเวลานานแรมปีเนื่องจากไม่สามารถจะขจัดภาวะทางจิตดังกล่าวที่กัดกินหัวใจให้ออกไปได้ หรือบางคนก็ทำได้เพียงแต่แค่ลดความรุนแรงของความเครียดและความวิตกกังวลลงเป็นครั้งเป็นคราวเท่านั้น ทำให้ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ต้องใช้ชีวิตร่วมกับความเครียดอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ก่อให้เกิดปัญหาด้านครอบครัว ชีวิตส่วนตัว และการทำงานตามมา

4.5.1. ครุ่นคิดไม่จบสิ้น

การที่ผู้ให้ข้อมูลหมกมุ่นเกี่ยวกับรูปลักษณ์ของตนเอง และมีอาการย้ำคิดย้ำทำว่ารูปลักษณ์ตนเองมีความบกพร่อง หรือมีตำหนิ นำเกลียดอยู่ตลอดเวลา ซึ่งการรับรู้ดังกล่าวนำมาสู่อาการย้ำคิดย้ำทำ โดยการที่ผู้ให้ข้อมูลมีความคิดซ้ำๆ เกี่ยวกับรูปลักษณ์ของตนเองในแง่ลบ ทำให้เกิดความรู้สึกวิตกกังวล หงุดหงิด หรือไม่สบายใจอย่างมาก จนต้องกระทำอะไรบางอย่างเพื่อช่วยลดความรู้สึกไม่สบายที่เกิดขึ้นและก่อให้เกิดเป็นอาการย้ำทำต่อไปแสดงออกโดยการทำพฤติกรรมซ้ำๆ ไม่ว่าจะเป็นการแสดงออกถึงความหงุดหงิดวิตกกังวลและครุ่นคิดถึงรูปลักษณ์ตนเองไม่จบสิ้น โดยไม่ทำกิจกรรมอย่างอื่นหรือบางคนก็เลือกที่จะนั่งอยู่หน้ากระจกเป็นเวลานานเพื่อสำรวจรูปลักษณ์ของตนและหมกมุ่นอยู่กับการแสวงหาข้อมูลในการทำศัลยกรรมความงามเพื่อ พัฒนา ปรับปรุงแก้ไขรูปลักษณ์ตนเองให้มีความงามเพิ่มเติมต่อไปเรื่อยๆการครุ่นคิดถึงรูปลักษณ์ของตนเป็นเวลานาน เกิดเป็นภาวะเครียดสะสมตามมาได้ง่าย

“ทุกข์มาก ทุกข์ใจมาก อิม คืออยู่ไม่ได้ ทั้งวันทั้งคืนสองแต่กระจกหาแต่วิธีแก้ เครียดไหม เครียดมากเพราะอยู่คนเดียวมันก็สองแต่กระจก คิด คิด แล้วก็เปิดเน็ตหาหมอหาทางแก้แค่นั้นอะ” (แพรวพราว)

อ่อนไหวต่อปฏิกิริยาคนรอบข้าง

ในช่วงเสพติดตัลยกรรมความงาม ซึ่งเป็นช่วงที่บุคลิกทัศน์มีการเปลี่ยนแปลงจากการทำตัลยกรรมความงามอยู่เสมอ ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มักจะเกิดภาวะเครียดและมีอารมณ์อ่อนไหวได้ง่ายต่อสิ่งที่มากระทบกับบุคลิกทัศน์ของตน การร้องไห้จัดเป็นพฤติกรรมที่พบได้บ่อยที่ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ใช้ระบายความรู้สึก เนื่องจากการร้องไห้จัดได้ว่าเป็นวิธีในการแก้ปัญหาอย่างหนึ่งที่มีมุ่งเน้นจัดการกับอารมณ์ในทางลบช่วยลดความกดดันภายในชั่วคราวเท่านั้นแต่ไม่ส่งผลต่อการแก้ไขปัญหาทำให้ปัญหาดังกล่าว อาจวนกลับมากระทบจิตใจของผู้ให้ข้อมูลอีกครั้ง และมีโอกาสสูงที่ผู้ให้ข้อมูลจะจัดการความเครียดดังกล่าวด้วยการร้องไห้เช่นเดิม หากยังไม่สามารถหาทางจัดการกับปัญหาดังกล่าวด้วยวิธีการอื่นได้ ดังเช่นผู้ให้ข้อมูลรายหนึ่งว่ารู้สึกว่าคุณเองไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม เหมือนอย่างเคยทำให้เกิดเป็นความรู้สึกอึดอัดกับสถานการณ์ดังกล่าวที่ตนเองไม่สามารถจะจัดการกับพฤติกรรมของบุคคลอื่นให้แสดงออกถึงการยอมรับตนเองได้ จึงนำไปสู่การร้องไห้บ่อยครั้ง

“เวลาเราเดินไปไหนคนก็จะมอง มองเราสนใจเราแต่พอหน้าเราบวมซื่อใหม่กว่าพอเดินไปไม่มีคนสนใจเรา เดินเข้าไปในร้านเสื้อผ้าเขาก็ไม่สนใจเราคือหน้ามันบวม มากแบบแล้วไปเดินเหยียบเท้าคน (หัวเราะ) เดินเหยียบเท้าผู้ชาย ผู้ชายหันมาทำหน้าไม่พอใจ (แสดงท่าทางให้ดู) กลับมาบ้านร้องไห้เนะ ร้อง ร้อง เพราะรู้สึกว่าคุณเองไม่เคยได้รับความรู้สึกแบบนี้ ไม่มีคนสนใจ เราเจอแบบนี้บ่อยๆเราก็ไม่รู้ทำไงได้แต่ร้องจนไม่มีน้ำตา” (พิลาส)

ผู้ให้ข้อมูลมักจะคอยประเมินบุคลิกทัศน์ของตนเองจากท่าทีของบุคคลอื่นอยู่เสมอ โดยใช้การให้ความสนใจ การจับจ้องเป็นเครื่องบ่งชี้ถึงคุณค่าความงามของตน เป็นการแสดงให้เห็นว่าผู้ให้ข้อมูลนำคุณค่าของตนไปผูกกับการยอมรับจากผู้อื่น โดยการน้อมรับค่านิยมทางสังคมมาเป็นคุณค่าของตนเอง การไปยึดถือความคิดความเชื่อเหล่านี้อาจจะไปบดบังการเห็นความงามของตนเองตามความเป็นจริงทำให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดความเชื่อเกี่ยวกับบุคลิกทัศน์ตนเองที่ผิดไปจากความเป็นจริง ดังนั้นการที่ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่าคุณค่าสังคมมีปฏิกิริยาต่อตนเองเปลี่ยนแปลงไปไม่ได้ให้ความสนใจ หรือให้การยอมรับตนเองเหมือนเคย ทำให้ตนเองขาดความเชื่อมั่นในบุคลิกทัศน์ของตน ผู้ให้ข้อมูลจึงมักจะเกิดภาวะเครียดและมีอารมณ์อ่อนไหว เศร้าเสียใจ ได้ง่าย และมักจะใช้เลือกให้การร้องไห้เป็นการระบายออกและแก้ไขปัญหาก่อนให้ความเครียดหมดไป การแก้ไขปัญหาดังกล่าวด้วยการร้องไห้อาจจะเป็นวิธีการที่ไม่เหมาะสม อาจส่งผลให้ปัญหาไม่ได้แก้ไขและมีความร้ายแรงมากขึ้น โดยบริบทเงื่อนไขสำคัญที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลหลายคนต้องอยู่ในภาวะเครียดดังกล่าวจนต้องร้องไห้บ่อยครั้งคือ การตกอยู่ในสถานการณ์ที่ตนเองรู้สึกไม่มีอำนาจเพียงพอที่จะควบคุมให้สังคมยอมรับได้

4.5.2. เครียดจนไม่อยากทำอะไร

ภาวะเครียดที่สะสมอยู่เป็นเกี่ยวกับบุคลิกทัศน์ของตนเป็นอย่างมาก นำมาสู่การเสียสมดุลทางจิตส่งผลกระทบต่ออาการดำรงชีวิตอย่างเห็นได้ชัด โดยผู้ให้ข้อมูลบางคนจะมีความรู้สึกท้อแท้ ลึนหวัง หดหู่ ห่อเหี่ยวจิตใจ และหมดอารมณ์สนุกสนานเพลิดเพลิน หรือหมดอาลัยตายอยาก มองโลกมองสภาพทุกอย่างในด้านลบมีความรู้สึกเบื่อและหมดความสนใจในสิ่งต่างๆ กิจกรรมประจำวันที่เคยทำก็ไม่อยากทำกิจกรรมต่างๆ ที่เคยชอบก็รู้สึกเบื่อและไม่สนใจ เช่นผู้ให้ข้อมูลบางคนไม่อยากแม้แต่จะสนใจใส่ใจดูแลตนเองเหมือนเช่นเคย แสดงให้เห็นถึง

ภาวะสิ้นยินดีคือ ไม่มีความสนใจหรือพึงพอใจในกิจกรรมที่โดยปกติเป็นที่น่าพึงพอใจจนกลายเป็นคนขาดความเชื่อมั่นในตนเอง วิตกกังวล ทำให้เกิดผลกระทบต่อความสัมพันธ์กับผู้อื่น โดยในระยะแรกจะเข้าสู่สภาวะอย่างเสียไม่ได้ จนกระทั่งสังคมที่ละน้อยและมักจะคิดไปเองว่าตนเองไม่มีคุณค่าเพียงพอ จนนำไปสู่การขาดความนับถือตนเอง ไม่หลงเหลือความภาคภูมิใจในตนเองแสดงออกโดยการเลิกสนใจตนเองละทิ้งสังคมในที่สุด

“เครียดสุดๆอะ เครียดสุดๆไม่ถึงกับขั้นฆ่าตัวตายหรอกนะ คือไม่ไปไหนเลยพยายามจะอยู่แต่ในบ้าน เบื่อไม่แต่งเนื้อ แต่งตัว ไม่ทำ ผมเผ้าอะไรก็ไม่ทำ ไม่ซื้อเสื้อผ้า นั้นแหละไม่เจอคนเลยหลายปีนะหน้าไม่สวยแต่งไปก็ไม่สวย” (แพรวพราว)

ล้มเหลวในการทำกิจกรรมความงาม

ความรู้สึกดังกล่าวที่เกิดขึ้นส่วนหนึ่งมาจากการรู้สึกล้มเหลวในการพัฒนาความงามของตน ซึ่งอาจจะ เป็นความล้มเหลวจริงหรือเป็นความล้มเหลวที่ผู้ให้ข้อมูลเข้าใจไปเอง เป็นการจําหนัดต่อสภาวะการณ์ที่เกิดขึ้น จึงมีความรู้สึกกับสภาวะดังกล่าวแบบปล่อยปะละเลยกับบุคลิกของตนเอง ไม่ให้ความสนใจในบุคลิกของตนเอง มองเห็นว่าการพัฒนาความงามของตนเองเป็นเรื่องที่น่าเบื่อ โดยการตอกย้ำว่าตนเองเป็นคนที่ไม่มีความงามอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าจะทำอะไรก็ไม่สามารถจะพัฒนาให้บุคลิกของตนเองเป็นผู้มีความงามได้ ในภาวะดังกล่าวเหมือนผู้ให้ข้อมูลอดใจ ท้อแท้สิ้นหวัง หมดอาลัยตายอยากจึงแสดงออกถึงการไม่ทำกิจกรรมอะไรที่เกี่ยวกับการจัดการความงามของตน รวมไปถึงการขาดแรงเสริมหรือแรงจูงใจในการทำกิจกรรมอย่างอื่นในชีวิตตามไปด้วย

4.5.3. ไม่ยิ้มแย้มแจ่มใสเหมือนเคย

ผู้ให้ข้อมูลบางคนมีความรู้สึกต่อบุคลิกของตนเองในแง่ลบ ต้อยค่ากว่าบุคคลอื่น ทำให้เกิดความรู้สึกไม่มั่นใจบุคลิกของตนเองและไม่ภาคภูมิใจในบุคลิกของตนเองอีกต่อไป การรับรู้ดังกล่าวกลายเป็นตัวควบคุมความคิดความรู้สึก และพฤติกรรมที่แสดงออกมาให้เปลี่ยนแปลงไป โดยเห็นได้ชัดจากอุปนิสัยของผู้ให้ข้อมูลที่มองว่าตนเองต้องกลายเป็นคนอมทุกข์ ไม่ยิ้มแย้ม ร่าเริงแจ่มใสเหมือนแต่ก่อน เป็นกังวลทุกครั้งเวลาพูดคุยสนทนากับผู้อื่น เพราะกลัวสายตาของคนอื่นจะสังเกตเห็นความผิดปกติบนใบหน้าของตน ผู้ให้ข้อมูลมักจะหลบสายตาผู้อื่นอยู่เสมอ ทำให้การออกไปนอกบ้านพบปะผู้คนทำให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดความอึดอัดจึงเลือกที่จะเก็บเนื้อเก็บตัวอยู่บ้านเป็นส่วนใหญ่

“อุปนิสัยใจคอก็เปลี่ยน จากคนร่าเริงกลายเป็นคน ที่ไม่ยิ้มไม่แย้ม ไม่อยากยิ้มเพราะไม่มั่นใจใบหน้าของตนเอง เพราะ ไม่อยากยิ้ม แล้วแบบเป็นคนเก็บตัว” (แพรวพราว)

การที่ผู้ให้ข้อมูลไม่ยิ้มแย้มแจ่มใสเหมือนเคยเป็นการบ่งบอกถึงการตกอยู่ในอารมณ์เศร้าอย่างหนึ่ง ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงแต่ควบคุมอารมณ์ไม่ได้ และมักจะรู้สึกเสียใจเมื่อทำสิ่งที่ผิดต่อบุคคลรอบข้าง โดยที่ผู้ให้ข้อมูลมีการรับรู้อารมณ์ของตน แต่ไม่รู้จะควบคุมอย่างไรกับพฤติกรรมเปลี่ยนไป จนนำไปสู่ความรู้สึกเบื่อหน่ายไปหมดทุกสิ่งทุกอย่าง สิ่งที่เดิมตนเองทำแล้วเพลินใจหรือสบายใจ เช่น ออกไปดูหนัง ไปเที่ยวก็ไม่อยากทำหรือทำแล้วก็ไม่ทำให้สบายใจขึ้น เลือกที่จะเก็บตัว ไม่ค่อยพูดจากับใคร ไม่สนใจสิ่งแวดล้อมความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นแย่ง

4.5.5. กล่าวโทษตนเองและผู้อื่น

เมื่อผู้ให้ข้อมูลเกิดความรู้สึกเศร้าโศกและสูญเสียไม่ว่าจะเป็น ความรู้สึกสูญเสียบุคลิกที่สวยาม การสูญเสียการยอมรับจากสังคม ทำให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดความรู้สึกโกรธต่อการสูญเสียที่เกิดขึ้น โดยความโกรธเป็น ลักษณะอารมณ์อีกประเภทหนึ่งที่พบบ่อยอาจแสดงออกถึงความไม่พอใจในบุคลิกของตนเอง นำไปสู่ความรู้สึก สงสัยว่าทำไมต้องเกิดเหตุการณ์แบบนี้กับตนเอง เป็นการแสดงให้เห็นถึงการกล่าวโทษหรือติเตียนบุคคลอื่นหรือ แม้แต่ตนเอง ซึ่งการโทษตนเองนั้น (Introjection) เป็นกระบวนการรับรู้ที่เกิดจากการนำความคิด ความเชื่อ ทัศนคติและอื่นๆ เข้ามาไว้เป็นของตนเอง เมื่อเกิดข้อผิดพลาดขึ้นจึงทำให้เกิดการยอมรับตนเองได้ยาก มีการมอง ตนเองเปลี่ยนไปในด้านลบ รู้สึกผิดหวังกับตนเอง รู้สึกตนเองไร้ค่าเป็นภาระให้กับคนอื่น เกิดเป็นความละลายใจ ร่วมด้วยอาจนำไปสู่การแสดงพฤติกรรมรุนแรงหรือทำร้ายตนเองเพื่อลงโทษตนเอง นอกจากนี้ผู้ให้ข้อมูลบางคนก็ ไม่สามารถยอมรับการกระทำของตนเองได้จึงใช้กลไกการป้องกันทางจิตด้วยการกล่าวโทษผู้อื่น (Projection) ซึ่ง เป็นการย้ายหรือโยนความผิด ความไม่เต็มใจของตนเอง หรือความรับผิดชอบจากผลของการกระทำของตนเอง หรือผลจากความคิดที่ไม่เหมาะสมของตนไปให้บุคคลอื่นเพื่อให้ความรู้สึกผิดนั้นลดน้อยลง จึงเลือกที่จะกล่าวโทษ บุคคลใกล้ชิดแทนการโทษตนเองเพื่อลดความรู้สึกที่กำลังบั่นทอนจิตใจตนเองลง การที่ผู้ให้ข้อมูลมีกล่าวโทษ ตนเองและผู้อื่น อาจส่งผลเสียต่อสัมพันธภาพระหว่างบุคคลอื่น

“ปีแรกๆร้องไห้เกือบทุกวันเลยทำไม่หน้าเป็นอย่างนี้ เสียใจ ร้องไห้เสียใจ โทษคนที่ทำ โทษหมอ โทษหมอเถื่อน โทษสารพัดเลย โทษตัวเองด้วย”(แพรวพราว)

เครีียดจนต้องหาทางออก

ในกรณีของผู้ให้ข้อมูลรายหนึ่งที่รู้สึกโกรธผิดหวัง หงุดหงิด เสียใจและรู้สึกผิดจึงพยายามจะขจัด ความรู้สึกดังกล่าวโดยการกล่าวโทษคนใกล้ชิดเช่นแฟน ว่าเป็นต้นเหตุที่ทำให้ต้องมาตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ โดยการ หาเหตุว่าแฟนไม่รักเตือนและสนับสนุนทางการเงินมากเกินไปทำให้ผู้ให้ข้อมูลสามารถทำคัลยกรรมความงาม ได้บ่อยครั้ง จนทำให้มีบุคลิกที่ไม่สวยงามผิดธรรมชาติต่างจากคนอื่น ซึ่งการรับรู้ดังกล่าวเกิดจากการนำบุคลิก ของตนไปเทียบกับคนอื่น และเกิดความรู้สึกว่าบุคลิกของตนเองดูต่ำต้อยด้อยค่ากว่า ยังผลให้เกิดการลดทอน คุณค่าของตนเองซึ่งเป็นผลพวงมาจากโครงสร้างเป็นผู้กำหนดคุณค่ามายังผู้ให้ข้อมูลนั่นเอง

“ตอนนั้นไม่น่ามีตังส์เลย และแฟนก็ไม่เอาตามใจเราเลย คือทำอะไรแฟนไม่เคยห้ามเลย ไม่รู้จะโทษใครละตอน นั้นโทษแฟนไม่รู้จักห้ามกันเลย ให้เงินก็ให้เงินใช้ฟุ่มเฟือย มีเงินไปทำอะไรดูดิคนเขาจนๆนะ ตอน เนี่ยนะเขายังสบาย เลย หน้าเขาดูสวยอยู่เลยเพราะว่าหน้าเขา สวยแบบธรรมชาติ” (แพรวพราว)

อย่างที่ทราบไว้ในช่วงเสพติดคัลยกรรมความงาม ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่เกิดสภาวะทางอารมณ์ที่หลากหลาย ทั้งความรู้สึกเคียด วิตกกังวล ทุกข์ใจและเสียใจ ที่นำไปสู่การเสียมดุลภายในจิตใจจนผู้ให้ข้อมูลต้องพยายามทำ การปรับตัวเพื่อให้สภาพจิตใจกลับมาสมดุลโดยผู้ให้ข้อมูลบางคนอาจจะมีอาการกล่าวโทษตนเองและผู้อื่นเป็นกลไก การเผชิญปัญหาเพื่อลดความวิตกกังวลของตนเอง (Intrapsychic mode) อีกรูปแบบหนึ่งของผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ เลือกใช้วิธีในช่วงเสพติดคัลยกรรมความงาม แต่ว่าการเผชิญปัญหาในลักษณะนี้เป็นเพียงการแก้ไขเฉพาะ ด้านเพื่อคลายความเคียดและบรรเทาความวิตกกังวลแต่ไม่สามารถจัดการปัญหาให้หมดไปได้

4.6. ภาวะการเป็นอยู่ (being): เป็นภาวะที่ต้องดูแล

การมีชีวิตท่ามกลางความเครียดผลกระทบที่เห็นได้อย่างเด่นชัดคือผลกระทบทางด้านร่างกายและจิตใจ ที่ผู้ให้ข้อมูลแสดงออกมาอย่างเห็นได้ชัด คือการมีอุปนิสัยเปลี่ยนแปลงไปกลายเป็นคนปวดหัวง่าย เก็บตัว ซึมเศร้า ร้องไห้บ่อย เริ่มใช้ชีวิตแบบไม่มีความสุข ไม่สนใจสิ่งแวดล้อมรอบตัว ภาวะดังกล่าวมิได้ส่งผลกระทบไปถึงการดำเนินชีวิตของตนเองเพียงเท่านั้นแต่ยังเชื่อมโยงไปกระทบกับบุคคลแวดล้อมใกล้ชิดด้วยเช่นกัน ทำให้บุคคลใกล้ชิดต้องมีการปรับเปลี่ยนการดำเนินชีวิตให้คล้อยตามผู้ให้ข้อมูล ซึ่งอาจจะต้องละทิ้งกิจกรรมที่เคยทำเพื่อพยายามที่จะทำความเข้าใจและใช้เวลาในการดูแลผู้ให้ข้อมูลทั้งกายและจิตใจมากขึ้นดังเช่นในกรณีของผู้ให้ข้อมูล รายหนึ่งที่ได้รับรู้ว่ามีรูปลักษณ์ตนเองไม่มีความสุข ทำให้ตนเองไม่มีความสุข เมื่อกิจกรรมที่เคยทำ ไม่อยากออกจากบ้าน และในแต่ละวันมักจะหมกมุ่นเรื่องรูปลักษณ์ของตน ทำให้คนใกล้ชิดต้องไม่มีความสุขตามไปด้วย ไม่ได้ทำกิจกรรมที่ชอบ ต้องมาคอยดูแลให้กำลังใจ

“เขาก็ได้รับผลกระทบนะ เมื่อก่อนเขาชอบดูหนังมากไปดูทุกอาทิตย์ แต่อันนี้ไปไม่ได้เพราะเราไปไม่ได้เขาก็ไม่ออกไปอิม เขาจะแนว มัน มัน ก็เหมือนเดิมแต่เหมือนกับว่าจากแต่ก่อนมีชีวิตที่สดใสสำเร็จ แต่กลายเป็นว่าเขาต้องมานั่งให้กำลังใจเรา เมื่อก่อนไม่ต้องคิดเรื่องหน้าตาเลยอะ อยากไปไหน อยากทำอะไรไปเที่ยวไหนก็ไปแต่ตอนนี้ อยากไปเที่ยวไหนไม่อยากไป อะเข้าใจว่าเราเป็นแบบนี้ ต้องมานั่งคอยให้กำลังใจ คอยปลอบใจ คอยให้กำลังใจรู้สึกเราเป็นภาวะ (แพรวพราว)

“ก็เลยต้องไปสู้ใจเพราะเราเครียดมาก เครียดจนเป็นไมเกรน ไปเที่ยวกับเพื่อนลัดที่บเราก้ไปนอนเป็นไมเกรนอยู่อย่างนั้น เพื่อนบอก ไอ้ที่เขาแตกเหล่า มึงมานอนปวดหัวเพื่อนบางคนมานอนเฝ้าเรา” (แจ่ม)

นำพาความลำบากให้ผู้อื่น

การได้ทำกิจกรรมความงามเป็นสิ่งที่สร้างความสุขทำให้ผู้ให้ข้อมูลมีหวังที่จะมีความงามอีกครั้ง ผู้ให้ข้อมูลจึงมักจะทุ่มเททุนทรัพย์และเวลาส่วนใหญ่ให้หมดไปกับการทำกิจกรรมความงาม ซึ่งเป็นการพัฒนาความงามที่ต้องแลกมาด้วยทุนทรัพย์และเวลาจำนวนมาก จนกระทั่งต้องกลายเป็นภาระของคนใกล้ชิดในการหาเงินมาช่วยตนเองเพื่อให้ได้ทำกิจกรรมความงามเพิ่มเติม ทำให้ผู้ให้ข้อมูลรู้สึกว่าตนเองนอกจากจะเป็นภาระในการดูแลแล้วยังเป็นตัวการที่เพิ่มภาระค่าใช้จ่ายให้แก่ครอบครัว ทำให้เห็นได้ว่าผลกระทบที่เกิดขึ้นนอกจากจะมีผลต่อสถานะส่วนตัวของผู้ให้ข้อมูลแล้ว ยังนำมาสู่ผลกระทบในมิติอื่นๆ ร่วมด้วย ไม่ว่าจะเป็นมิติทางเศรษฐกิจ หรือมิติทางสังคม

“ก่อนนี้จะมีความสุขกับใบหน้าตนเองมากไม่ต้องทำอะไรสวยแล้วอะ แต่ทุกวันนี้ต้องหาเงินเพื่อมารักษาหน้า ไปอ้อนวอนขอเงิน ยืมเงินคนอื่น ต้องเอาเงินแฟนมา ยอมจะไม่ไปเที่ยวไหน ไม่แต่งตัวซื้อของเก็บเงินทำหน้าอย่างเดียว ไปเที่ยวก็ไม่มีความสุขหรอก” (แพรวพราว)

ความรู้สึกถึงการเป็นภาระนี้ เป็นการให้ความสำคัญต่อภาวะการเป็นอยู่ (being) ในช่วงเสพติด คัลยกรรมความงาม ที่เชื่อมโยงกับความหมกมุ่นครุ่นคิดเครียดถึงรูปลักษณ์ของตน ซึ่งก่อให้เกิดผลกระทบต่อ สภาพจิตใจเป็นอย่างมากเชื่อมโยงไปสู่ผลกระทบต่อร่างกายและการดำรงชีวิตอื่นๆ ตามมา ถึงแม้ผู้ให้ข้อมูลมองว่า ตนเองกลายเป็นภาระให้ผู้อื่นต้องดูแล ทั้งทางด้านการเงิน รวมเป็นภาระทางจิตใจให้คนใกล้ชิดเป็นห่วงและกังวล จนเกิดผลกระทบต่อบุคคลใกล้ชิด แต่การรับรู้ดังกล่าวก็ไม่ได้ช่วยให้ผู้ให้ข้อมูลบางคนหยุดทำคัลยกรรมความงาม หรือพยายามจะจัดการความงามด้วยวิธีการอื่น ตรงกันข้ามผู้ให้ข้อมูลก็ยังคงครุ่นคิดและมีความต้องการที่จะ ทำคัลยกรรมความงามต่อไป โดยเชื่อว่าการทำคัลยกรรมความงามจะนำไปสู่การมีรูปลักษณ์ที่งดงาม ซึ่งเป็นสิ่งที่ สร้างความสุขมากที่สุดในชีวิตของตน ทำให้ความสุขในด้านอื่นๆ ในชีวิตถูกปิดกั้นและถูกลืมเลือน สะท้อนให้เห็นถึง การให้คุณค่าและความสำคัญกับความงามของผู้ให้ข้อมูลมากกว่าสิ่งอื่นใด

4.7. ภาวะการเป็นอยู่ (being): ภาวะไม่ปกติหรือตัวประหลาด

บริเวณใบหน้าซึ่งเป็นพื้นที่สำคัญของร่างกายที่ถูกสร้างให้แสดงออกถึงความงาม ใบหน้าจึงพื้นที่ที่ผู้ให้ ข้อมูลส่วนใหญ่ให้คุณค่าและความสำคัญเป็นอย่างมาก เนื่องจากเป็นบริเวณที่มองเห็นได้ชัดเจนกว่าส่วนอื่นของ ร่างกาย การที่อาการแทรกซ้อนของการทำคัลยกรรมความงามแสดงออกบริเวณใบหน้าจึงเป็นสิ่งสังเกตเห็นได้ง่ายและ ปกปิดได้ยาก ทำให้ผู้ให้ข้อมูลบางคนมักโดนสังคมตำหนิที่รูปลักษณ์อยู่เสมอ คนกลุ่มนี้ถูกสังคมมองไปในทาง ตลกขบขัน หรือไม่ถูกวางไว้ในตำแหน่งเปรียบเทียบกับเป็นจุดที่ไม่ปรารถนาของสังคม เนื่องจากสังคมมักจะไม่เห็น ด้วยกับการทำคัลยกรรมความงาม โดยเฉพาะการเสพติดคัลยกรรมความงาม ยิ่งถูกมองว่าเป็นโรคจิตไม่รู้จักพอ เป็นการสร้างความงามที่ผิดธรรมชาติ อันตรายและไม่จำเป็นต่อชีวิต การเสพติดคัลยกรรมความงามจึงถูกสังคม จัดประเภทให้เป็นพฤติกรรมที่ผิดปกติ ไม่รู้จักพอ จนทำให้สังคมมีปฏิกิริยาโต้ตอบการกระทำดังกล่าวจนเกิดเป็น ตราบาป (Stigma) แก่ผู้ให้ข้อมูลซึ่งตราบาปเป็นปรากฏการณ์ทางสังคมที่สร้างขึ้นจากการมีปฏิสัมพันธ์ของบุคคล ก่อเกิดเป็นปฏิกิริยาต่อผู้ที่มีความแตกต่างไปจากผู้อื่น ดังเช่นที่สังคมร่วมกันแสดงออกทางวาจา สีหน้า ท่าทาง ให้ ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่าตนเองมีความแตกต่างไปจากคนอื่นในสังคมปกติ ส่งผลต่อผู้ให้ข้อมูลรู้สึกด้อยค่าอับอาย เจ็บปวด มองรูปลักษณ์ตนเองในแง่ลบกลายเป็นผู้ที่ไม่ได้รับการยอมรับ ถูกแบ่งแยกกีดกันลดโอกาสในการดำเนินชีวิตใน สังคม

“ครั้งหนึ่งเขาเคยออกไปเจอเพื่อนๆ แล้วเพื่อนถ่ายรูปลงเฟส แล้วแท็กมา เขาไม่อยากถ่ายรูปเลย เครียดมากมัน รับผิดชอบไม่ได้หน้ามันผิดรูปผิดร่าง มันพูดมันเบี้ยวเห็นแล้วเครียด เพื่อนบอกแม่ไปทำหน้ามาสะบัดเบี้ยวหมดเลย หัวเราะใส่ เรา ยิ่งตอกย้ำความเจ็บปวดเรามีคนเรียกอะไรนะ ..... (นักร้องที่ยอมรับกับสังคมเสพติดคัลยกรรมความงามจน ใบหน้าเปลี่ยนแปลงไป) บางละ ..... (เป็นผู้ที่มีหน้าตาในวงการสังคมที่ทำคัลยกรรมความงามจนใบหน้ามีความผิดปกติ) อู๋ น้าตาตกละ (หัวเราะและแววตาเศร้าอย่างเห็นได้ชัด ไม่สบตาผู้สัมภาษณ์เลย) อิม นั่นแหละรับไม่ได้ ..... (นักร้องผู้หญิงที่มีรูปลักษณ์ผิดปกติจากการทำคัลยกรรมความงาม) บางละมันรับไม่ได้ตัวเองเข้าใจใช้ไหม” (แพรวพราว)

ปฏิภรกรรยของสังคคต่อตนเปลี่ยนเปล้งไป

ดั่งเช่นผู้ให้ข้อมูลรายหนึ่งที่ได้รับรู้ว่าตนเองเป็นตัวประหลาดผิดปกติจาก พฤติกรรมของบุคคลในสังคค หรือเพื่อนฝูงใกล้เคียงที่มีปฏิภรกรรยต่อตนเองเปลี่ยนเปล้งไปไม่เหมือนเดิม เช่นการจับจ้องมอดด้วยสายต่า ไม่กล้าเข้า มาพูดคุย ไม่กล้าทักบงครั่งทำเหมือนเป็นคนไม่รู้จักกัน และในบงครั่งการรู้สึกถึงการเป็นตัวประหลาดมักมำจาก คำพูดที่แสดงออกถึงควมหวังดีหรือสงสร โดยที่บุคคลในสังคคมักไม่รู้ตัวว่าการกระทำดังกล่าวการสร้างมลทิน และตรบอบให้กับผู้ให้ข้อมูลได้ไม่ต่างกับการด่ำว โดยคำพูดดั่งกล่าวถึงแม้จะเป็นเชิงบวกแต่สำหรับผู้ให้ข้อมูล กลับกลายเป็นการตอกย่ำควมผิดพลดของตนเป็นคำพูดที่แสดงถึงการจ้องจับผิดและกล่าวโทษผู้ให้ข้อมูล

“เพื่อนเขบบงคนเจอเรามีปฏิภรกรรย มอดแบบเปล้งไปจากเดิม มอดแล้วไม่กล้าพูดกล้าทัก บงที่ก็มำถมไปทำ อะไรมำ ประโยคเจ็บปวดที่สุด “คือมอดด้วยทงด่ำวอย่างงี้ เคยเป็นปะเด็นๆไปแล้ว คนมอดเรเหมือนคนเปล้งประหลาด ขนาดคนรู้จักกัน ก็มอดเหมือนคนไม่รู้จักกันมอดเป็นตัวประหลาดไปเลย ยิงมำถมเหมือนเห็นใจไม่ต้องอะ ไปทำไรมำ ไม่น่าเลยของเดิมคืออยู่แล้ว หรือของเดิมสวยกว่นะ ทำมำซะละเชียว นั้นแหละ” (แพรวพรว)

“เขาก็จะด่ำมดลอดไอ้พวกบ้ำคัลยกรรย พวกเสพตติคัลยกรรย ผมไม่สนใจหรือกผมไม่ได้ขอข่ำวเขากินทำไม่ได้ ยินไปบงที่ก็ตอบได้ถ้ำไม่พอใจมำกๆ” (แฉล้ม)

ภพของผู้เสพตติคัลยกรรยควมงมตามการรับรู้ของสังคคที่สะท้อนจากการนำเสนอกจากลือต่งๆ โดยมำกจะนำเสนอกการเสพตติคัลยกรรยควมงมในแง่มมของรูปลักษณะที่ผิดปกติตแต่ก็ตองการทำคัลยกรรยควม งมไม่หยุด ทำให้การเสพตติคัลยกรรยควมงมกลายเป็นควมผิดพลด การทำให้รูปลักษณะตนเองเสียโฉมโดย ไม่จำเป็น เป็นการตอกย่ำมมมอดผู้เสพตติคัลยกรรยควมงมเป็นไปในแง่ลบ ส่งผลต่อกรรับรู้ของผู้ให้ข้อมูลส่วน ใหญ่เกิดเป็นตรบอบขึ้นในตนเอง ผู้ให้ข้อมูลเมื่อได้รับรู้ถึงที่สังคคสะท้อนมำที่ตัวตนของตน เกิดควมรู้สึกทุกข์ใจ เสียใจและไม่สมำารถยอมรับกรตำหนิได้จึงพยยำมปฏิเสช การปฏิเสชว่ำไม่ใช่ตนเอง (not me) ไม่ใช่ผู้เสพตติ คัลยกรรยควมงมเป็นผลมำจากปฏิภรกรรยตอบสนองต่อควมวิตกกังวลสูงและหวาดกลัวการถูกสังคคจัดให้เป็น คนไม่ปกติ

“สังคคมอดเขว่ำยัยคนนี้เสพตติคัลยกรรย อิมจะถูกสังคคมอดว่ำแบบว่ำเป็นบ้ำคัลยกรรยไปแล้ว ดูสิทำจนหน้า พังไม่เห็นจะดีคืออย่งที่เป็นข่ำวจริงงแล้วเรไม่ได้เสพตติคัลยกรรยเพียงแค เราต้องแก้เขหน้าเพื่อกลับมาเหมือนเดิม ก่อนไม่ได้ทำคัลยกรรยควมงม เรเลยจะรู้สึก คือเรเป็นทุกข์เรอยูในสังคคนั้นล่ำบัก” (แพรวพรว)

สืบเนื่องมำแพทย์ผู้ซึ่งเป็นที่ยอมรับของสังคคในอำนจของควมรู้ได้มีการวินิจฉัยการเสพตติคัลยกรรย ควมงมเชื่อมโยงกับควมเจ็บป่วยทงจิต ซึ่งเป็นกรให้ควมหมำยการเสพตติคัลยกรรยควมงมภายใต้ควมรู้ ที่สร้างขึ้นระบบทงการแพทย์เพื่อนำเสนอกการเสพตติคัลยกรรยควมงมให้กลายเป็นโรค ซึ่งเป็นโรคที่คนในสังคค ส่วนใหญ่เห็นพร้อมตองกันและให้ควมหมำยว่ำเป็นผู้ที่มีคุณลักษณะอันไม่พึงประสงค ไม่สมำารถมีพฤติกรรม เป็นไปตมควมคาคดหมำยของสังคค จึงเป็นโรคที่ควรแยกจากบุคคลปกติท้วไป ซึ่งเป็นการประทบตรบอบให้กับ คำว่ำเสพตติคัลยกรรยควมงมให้กลายเป็นภพของคนโรคจิตแบบด่ำยตัว ผู้เสพตติคัลยกรรยควมงมจึงมักจะ

ถูกตราหน้าว่าผู้มีความผิดปกติทางจิตอยู่เสมอ โดยจะเห็นได้จากการที่สังคมได้ร่วมกันกำหนด “คำ” อันเป็นสัญลักษณ์ใช้แทนผู้เสพติดตัณยากรรมความงามว่า คนบ้า โรคจิตคิดมาก พวกเขาไม่พอใจสิ่งที่ตนเองมี ดอกไม้พลาสติก ซึ่งถ้อยคำดังกล่าวเป็นคำที่ใช้เพื่อสื่อสารให้เกิดความเข้าใจตรงกันในสังคมว่าหมายถึงผู้เสพติดตัณยากรรมความงาม ลักษณะของผู้เสพติดตัณยากรรมความงามจึงถูกสร้างขึ้นสะท้อนภาพพจน์ของการเป็นบุคคลที่แตกต่างจากคนอื่นทั้งเรื่องหน้าตา จิตใจและพฤติกรรมที่แสดงออก ซึ่งเป็นกระบวนการสร้างสัญลักษณ์และตอกย้ำภาพตายตัวที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีการให้ความหมายของการเสพติดตัณยากรรมความงามในทางลบมากขึ้น

“ค่านิยมของไทยที่มองคนทำตัณยากรรมว่าเป็นพวกเสพติด พวกเขาเหมือนไม่ปกติ มองว่าคนทำตัณยากรรมความงามมีความแตกต่างจากคนทั่วไป” (พรรณราย)

“คุณหมอบอกเขาเป็นไซคาย (psychics) มีความผิดปกติทางจิตครับ บางคนต้องกินยาจิตเวช”(เจริด)

จะเห็นได้ว่าปฏิกิริยาของสังคมที่มีต่อผู้ให้ข้อมูล ที่แสดงออกถึงการไม่ยอมรับ การล้อเลียนเกี่ยวกับรูปลักษณ์ หรือการหัวเราะเยาะผู้ให้ข้อมูล หรือมีการซักถามเกี่ยวกับเรื่องใบหน้าทำให้รู้สึกอับอาย เป็นบริบทเงื่อนไขสำคัญที่ส่งผลให้ผู้ให้ข้อมูลสูญเสียความเป็นปกติ หรือความเป็นผู้ไม่ปกตินี้ จะแสดงออกมาในลักษณะใด ขึ้นอยู่กับระดับของการรับรู้ของผู้ให้ข้อมูลที่มีต่อรูปลักษณ์ตนเอง ซึ่งการรับรู้ว่ารูปลักษณ์ตนเองไม่ปกติที่เกิดขึ้นสะท้อนให้เห็นมุมมองที่มีต่อรูปลักษณ์ตนเองในทางลบอาจทำให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไป จนเกิดเป็นผลกระทบต่อกิจใจไม่ว่าจะเป็นการสูญเสียความภาคภูมิใจ ความมั่นใจในตนเอง ก่อให้เกิดเป็นความเครียดสะสมเรื่อยมา ผลกระทบดังกล่าวยิ่งเชื่อมโยงมายังบริบทแวดล้อมอีกด้วย เนื่องจาก ผู้ให้ข้อมูลมักจะถูกหวาดระแวง กลัวและกังวลสายตาที่จับจ้อง กลัวการซักถาม มักจะคิดเชื่อมโยงไปสู่ความกลัวที่จะถูกสังคมตีตราว่าเป็นกลุ่มผู้เสพติดตัณยากรรมความงาม ถูกสังคมรังเกียจและไม่ยอมรับ ผู้ให้ข้อมูลจึงเลือกขจัดความรู้สึกดังกล่าวด้วยการใช้ชีวิตแบบซ่อนเร้นอยู่แต่ในบ้านไม่ออกสังคมการแยกตัวจากผู้คนในสังคม

4.8. ภาวะการเป็นอยู่ (being): ปิดบังอำพรางซ่อนเร้น

ถึงแม้การทำตัณยากรรมความงามจะมีเพิ่มมากขึ้นกว่าในอดีต แต่ก็ยังหาได้มีการรับยอมรับการทำตัณยากรรมความงามและเห็นว่าการทำตัณยากรรมความงามเป็นสิ่งที่ดีที่ควรกระทำอย่างแท้จริงเพราะการทำตัณยากรรมความงามอาจจะสร้างความงามได้จริง แต่ก็ต้องยอมรับว่าการทำตัณยากรรมความงามก็ทำลายรูปลักษณ์ได้เช่นกัน การทำตัณยากรรมความงามเหมือนกับการพยายามแก้ไขรูปลักษณ์ที่ปกติ สามารถใช้งานได้ตามหน้าที่ของอวัยวะได้จริง ให้เปลี่ยนแปลงไปเปรียบเสมือนผู้ที่ไม่ยอมรับความจริงในรูปลักษณ์ของตนเองแต่กำเนิดของตน ทำให้สังคมมักมีมุมมองของคนที่ทำตัณยากรรมความงามในรูปลักษณ์ที่มีมิติเดียวซึ่งเป็นการให้ความหมายและตีค่าในเชิงลบ ในแง่พวกเขาไม่รู้จักพอดอกไม้พลาสติก ทำให้ทัศนคติและมุมมองของการทำตัณยากรรมความงาม โดยเฉพาะผู้ที่ทำตัณยากรรมความงามซ้ำๆ ถูกขบขี้เย็ดเป็นคนประหลาด ผิดปกติ โดยปราศจากการพยายามจะทำความเข้าใจ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าโครงสร้างทางสังคมเป็นผู้กำหนดกำกับ ควบคุมผู้ให้ข้อมูลอยู่เสมอด้วยโครงสร้างที่มีพลังและแรงกดทับอย่างมหาศาล ทำให้บรรดาผู้ให้ข้อมูลที่ไม่เสริมแต่งมาจึงมักจะปกปิดหรือบ่ายเบี่ยงที่จะพูดถึงเรื่องการทำตัณยากรรมความงามให้สังคมรับรู้ และปฏิเสธการเป็นผู้เสพติดตัณยากรรมความงามที่สังคมพยายามประหัตประหารไว้

4.8.1. หน้าหน้าคนใกล้ชิด

ช่วงเสพติดตัลยกรรมความงามซึ่งเป็นช่วงที่ใบหน้าเปลี่ยนแปลงไปจนสามารถสังเกตเห็นได้ชัดเจน หรือมีเหตุการณ์ที่ทำให้เกิดอันตรายต่อชีวิตจนไม่อาจจะปกปิดการทำตัลยกรรมความงามกับครอบครัวได้ เมื่อครอบครัวรับรู้จะมีแสดงท่าทีต่อต้านและตำหนิ การอยู่ร่วมกับครอบครัวจึงกลายเป็นความรู้สึกอึดอัด คับข้องใจ หวาดกลัวการจับจ้องและจับผิดที่ใบหน้าของตนและต้องดำรงอยู่ด้วยความไม่มั่นคงทางจิตใจ ดังนั้นเพื่อให้ตนเองสามารถทำตัลยกรรมความงามได้อย่างสะดวกมากขึ้นโดยไม่ต้องทนต่อสภาวะกดดันดังกล่าว ผู้ให้ข้อมูลบางคนจึงเลือกที่จะย้ายออกจากบ้านไปอาศัยอยู่ที่อื่นแทน ทำให้การใช้เวลาอยู่ร่วมกันกับครอบครัวน้อยลง เกิดเป็นความห่างเหินกับครอบครัวมากขึ้นจนกลายเป็นช่องว่างยิ่งทำให้ครอบครัวและผู้ให้ข้อมูลเกิดความไม่เข้าใจกัน

“ตอนแรกไม่ทราบกับอกเป็นอุบัติเหตุบาง พอทำบ่อยๆจนมาทราบกับเราพูดบอกอะไรไปก็ไม่ฟัง คือช่วงที่ผมทำพวกเนี้ยบ่อยๆ ช่วงนี้หน่อยมากที่จะไปเจอเขา นานๆเจอกันที ว่าที่ก็ไปละบนที่ก็หายไปเลยแต่พ่อผมไม่พูดอะไร” (จตุร)

สัมพันธภาพในครอบครัวแยลง

การที่ผู้ให้ข้อมูลมักมีพฤติกรรมหน้าไม่เจอครอบครัวเป็นเวลานาน โดยส่วนมากมักจะเป็นผู้ให้ข้อมูลที่รับรู้ว่าใบหน้าของตนเองมีความผิดปกติ ซึ่งการรับรู้ดังกล่าวนอกจากจะส่งผลกระทบต่อจิตใจผู้ให้ข้อมูลเป็นอย่างมากแล้ว การที่ครอบครัวของตนต้องมารวมรับรู้กับสภาวะดังกล่าว ทำให้ครอบครัวได้รับผลกระทบจากจิตใจด้วยเช่นกัน การที่ผู้ให้ข้อมูลได้เห็นครอบครัวเป็นทุกข์และเสียใจกับรูปลักษณะของตนเอง จนบางครั้งต้องเผชิญหน้ากับคำถามและคำตักเตือนของครอบครัวอยู่ตลอดเวลา ยิ่งตอกย้ำให้ผู้ให้ข้อมูลรู้สึกผิดทั้งต่อตนเองและครอบครัว ทำให้การพบปะพูดคุยสื่อสารระหว่างผู้ให้ข้อมูลกับครอบครัวกลายเป็นสิ่งที่สร้างความทุกข์มากยิ่งขึ้น ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่จึงพยายามหน้าไม่พบเจอไม่กลับบ้านไปหาครอบครัวเป็นเวลานาน ทำให้ครอบครัวยังเป็นห่วงและเป็นกังวลกับผู้ให้ข้อมูลมากขึ้น สัมพันธภาพในครอบครัวจึงแยลง

“สัมพันธภาพในครอบครัวแม่ทุกขใจมากเรื่องใบหน้าลูกแม่เครียด แม่ร้องไห้เลยนะ เพราะว่าหน้าลูกพึ่งอยากให้ลูกกลับไปเป็นหน้าแบบเดิมทำให้ไม่กล้ากลับบ้านต่างจังหวัด ไปเจอแม่ทำให้ไม่อยากคุยกับแม่เพราะว่าพอลกลับไปบ้านก็จะเจอหน้าแม่ก็จะพูดเรื่องใบหน้าไปทำอะไรมาแม่ไม่เข้าใจจึงเป็นแบบนี้ เห็นหน้าเราทุกขใจไม่สบายใจร้องไห้ ก็กลายเป็นว่า ทั้งปีไม่ไปหาแม่เลย ไม่เจอแม่ ไม่คุยกับแม่ สัมพันธภาพในครอบครัวแยลงเราก็เอาเวลามาทำหน้าหน้าดีขึ้น ค่อยไปหาแม่” (แพรวพราว)

การที่ผู้ให้ข้อมูลเลือกที่จะหลีกเลี่ยงหน้าครอบครัวมักเกิดจากความรู้สึกว่าตนเองไม่ได้รับความเข้าใจและการสนับสนุนจากครอบครัว ทำให้ลักษณะการสื่อสารดังกล่าวเป็นอุปสรรคของการแสดงความเข้าใจผู้ให้ข้อมูลจึงมีอาการต่อต้านและพยายามจะทำตัลยกรรมความงามเพื่อแก้ไขรูปลักษณะของตนให้มีความงามมากขึ้น เพื่อจะพิสูจน์หรือแก้ไขให้ครอบครัวเห็นว่าการพัฒนาความงามของตนเป็นสิ่งที่ถูกต้อง แทนการพูดคุยเปิดเผยเพื่อทำความเข้าใจระหว่างกัน ดังนั้นจะเห็นได้ว่าความสัมพันธ์ภายในครอบครัวโดยเฉพาะการสื่อสารเป็นบริบทเงื่อนไขที่สำคัญต่อความคิด ความรู้สึกตลอดจนพฤติกรรมของผู้ให้ข้อมูล การที่ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่จะหน้าครอบครัว

นอกจากจะส่งผลต่อสัมพันธภาพของครอบครัวอย่างเห็นได้ชัด เป็นการแสดงให้เห็นว่าผู้ให้ข้อมูลต้องเผชิญชีวิตในช่วงเสพติดคล้ายกรรมความงามเพียงลำพังสอดคล้องกับการศึกษาของ สโตปาและคลาร์ก (Stopa; & Clark. 2001) พบว่า คนที่มุ่งสนใจอยู่ที่ตนเองจนเกิดความรู้สึกทุกข์ใจ มักจะใช้ความคิดในด้านลบมากกว่าด้านบวกต่อรูปลักษณ์ตนเอง จึงเกิดความรู้สึกต่ำต้อยไม่สวยงาม ผิดปกติ ไม่สมประกอบ และมักจะอ่อนไหวง่ายต่อการถูกประเมินในทางลบนอกจากนี้ยังเกิดความรู้สึกหวาดระแวงต่อสายตาและการจับจ้อง หรือหวาดระแวงพฤติกรรมของบุคคลอื่นที่จะมีต่อตนเองอีกด้วย

4.8.2. โดดเดี่ยวไร้ญาติขาดมิตร

การสร้างความหมายให้การเสพติดคล้ายกรรมความงามเป็นสิ่งที่ผิดปกติ ไม่ถูกต้อง และคนที่เสพติดคล้ายกรรมความงามนี้เป็นบทสรุปหนึ่งของคนที่ไม่รู้จักพอ สอดคล้องกับการให้ความหมายของการเสพติดคล้ายกรรมความงามที่ผู้ให้ข้อมูลกล่าวไว้ ทำให้ผู้ให้ข้อมูลถูกเปลี่ยนสถานะภาพจากคนทั่วไปมาสู่ผู้เสพติดคล้ายกรรมความงาม กลายเป็นตราประทับที่จะแผลงฤทธิ์ยังผลก็ต่อเมื่อไม่สามารถอำพราง ตราประทับนั้นได้ ส่งผลต่อความสัมพันธ์ของผู้ให้ข้อมูลกับบุคคลอื่นในสังคม ในขอบเขตของความสัมพันธ์ผู้ให้ข้อมูลจึงรู้สึกว่าตนเองมักจะถูกสังขมจัดวางให้เป็นคนไม่ปกติ แปลกประหลาด มีปมด้อย ไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม ไม่มั่นใจ นำมาซึ่งความมีอคติ และยังผลให้เกิดความรังเกียจ ดังผู้ให้ข้อมูลรายหนึ่งรับรู้ว่าญาติพี่น้องของตนมีท่าทีเปลี่ยนแปลงไปไม่คุยด้วย จับจ้องที่ใบหน้าของตนแบบเห็นตัวประหลาดและไปซุบซิบนินทา ทำให้รู้สึกโดดเดี่ยวขาดคนเข้าใจ หัวเหว

“ญาติๆมีปฏิกิริยาทุกคนคือมองหน้าแล้วก็ไม่คุย คือมองหน้าแล้วแบบไปทำอะไรมาเงี่ยมองแบบไม่เคยเห็น แล้วไม่ค่อยกับญาติเป็นกันทุกคนเลย ไม่คุยด้วยแต่ไปซุบซิบนินทาเราว่าเราหน้าประหลาด เขาก็พยายามไม่เจอหน้า เขาก็พยายามอยู่คนเดียวไม่เจอผู้คน” (แพรวพราว)

ไม่สบายใจใครก็ไม่เข้าใจ

การที่ผู้ให้ข้อมูลบางคนต้องใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางความเครียด ทำให้มีอุปนิสัยเปลี่ยนแปลงไป กลายเป็นคนอารมณ์แปรปรวน หงุดหงิด ครุ่นคิดหมกมุ่นอยู่กับรูปลักษณ์และการทำคล้ายกรรมความงามเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความเป็นกังวลกับรูปลักษณ์ของตนอย่างมาก จึงเลือกที่จะทุ่มเทเวลาทั้งหมดของตนและทรัพย์สินของตนเองและบุคคลใกล้ชิดให้หมดไปกับการทำคล้ายกรรมความงาม สัมพันธภาพในกิจกรรมครอบครัวที่เคยมีร่วมกันก็ห่างหายไป นอกจากนี้ยังเกิดเป็นปัญหาทางเศรษฐกิจภายในครอบครัวทำให้คนในครอบครัวได้รับผลกระทบ จนเกิดความไม่พอใจและไม่เห็นด้วยกับพฤติกรรมเสพติดคล้ายกรรมความงามของผู้ให้ข้อมูล แต่ผู้ให้ข้อมูลก็ยังคงมีพฤติกรรมที่จะนำไปสู่การทำคล้ายกรรมความงามของตนอย่างไม่จบสิ้น โดยเลือกที่จะไม่สนใจและมองข้ามความรู้สึกของคนใกล้ชิดไป จึงเกิดเป็นการทะเลาะเบาะแว้งระหว่างกันเป็นประจำ สภาวะต่างๆ เหล่านี้ ผู้ให้ข้อมูลเชื่อว่าเป็นบริบทเงื่อนไขหนึ่งที่ทำให้บุคคลใกล้ชิดเลือกที่จะทอดทิ้งให้ผู้ให้ข้อมูลต้องเผชิญกับชีวิตในช่วงเสพติดคล้ายกรรมความงามเพียงลำพัง

“ทะเลาะกับแฟนจนหนีหายไปเลย แฟนฝากเงินไว้ไปจ่ายค่าบ้านเราก็เอาเงินมาแก้หน้า แฟนโกรธ พี่สาวแฟนรู้ก็ไม่พอใจใจไม่ไว้ใจ แต่เราก็ต้องทำเพื่อแก้ไขหน้าเราก็ไม่สน คำจะทิ้งไปมีคนอื่น” (แพรวพราว)

จะเห็นได้ว่าการถูกทอดทิ้งให้โดดเดี่ยวไร้ญาติขาดมิตร สะท้อนให้เห็นถึงความไม่สอดคล้องหรือการไม่ลงตัวกันระหว่างมาตรฐานบุคลิกภาพทางสังคมกับบุคลิกภาพของผู้ให้ข้อมูล จนก่อให้เกิดเป็นอคติ และการรังเกียจ ทำให้ผู้ให้ข้อมูลรู้สึกว่าการไม่มีตำแหน่งที่ยืนอย่างเปิดเผยว่าตนเองก็เป็นปัจเจกบุคคลคนหนึ่งที่ต้องการการยอมรับกับคนทั่วไป แต่สังคมมักจะยึดเหี้ยมความหมายของการเสพติดตัณยากรรมความงามในเชิงลบให้แก่ผู้ให้ข้อมูล ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มักจะอ่อนไหวมากกับการถูกจับจ้อง การถูกมองเกี่ยวกับบุคลิกภาพของตน จนทำให้เกิดการอับอาย วิตกกังวล หวาดกลัวการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น จนต้องเก็บตัวและเป็นปัญหาต่อการเข้าสังคม

4.8.3 ห่างหายจากสังคม

สภาวะทางอารมณ์ที่อยู่บนความเครียด ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มักจะตีตัวออกจากสังคม และเลือกที่จะใช้ชีวิตแบบเก็บตัวอยู่แต่ในบ้าน พาตนเองหลบหลีกหนีไม่พบเจอผู้ใด ใช้เวลาส่วนใหญ่ในชีวิตให้หมดไปกับการครุ่นคิดถึงการทำตัณยากรรมความงามเป็นหลักโดยไม่ได้นสนใจอย่างอื่น หรือกิจกรรมอะไรในชีวิต แสดงให้เห็นถึงการดึงความสนใจทั้งหมดอยู่ที่การรับรู้กับบุคลิกภาพของตนมากเกินไป เพื่อจะหาทางแก้ไขบุคลิกภาพของตนที่ตนคิดว่าเป็นสิ่งที่สร้างความอับอายและขายหน้า นำไปสู่การรับรู้ต่อสิ่งภายนอกลดน้อยลง ส่งผลต่อกระบวนการความคิดเชื่อในทางลบเกี่ยวกับบุคลิกภาพของตน และยังส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงในระบบการทำงานของร่างกายตามมา ความมุ่งสนใจอยู่ที่ตนเอง ทำให้เกิดความรู้สึกทุกข์ใจ เนื่องจากจะบุคคลจะใช้ความคิดในด้านลบมากกว่าด้านบวก ต่อบุคลิกภาพตนเอง จึงเกิดความรู้สึกต่ำต้อยไม่สวยงาม ผิดปกติ ไม่สมประกอบ และมักจะอ่อนไหวง่ายต่อการถูกประเมินในทางลบนอกจากนี้ยังเกิดความรู้สึกหวาดระแวงต่อสายตาและการจับจ้อง หรือหวาดระแวงพฤติกรรมของบุคคลอื่นที่จะมีต่อตนเองอีกด้วย จึงทำให้ผู้ให้ข้อมูลมักจะเลี่ยงกิจกรรมที่ต้องเกี่ยวข้องกับการพบปะผู้คนอย่างมากเนื่องจากกลัวการถูกติเตียน ไม่ถูกใจหรือปฏิเสธ

“การออกไปเจอเพื่อน ไปงานแต่งงานสังสรรค์แทนที่จะเอาตังส์ไปใช้จ่ายซื้อเสื้อผ้า ซื้อของใช้ คือมันไม่มีเลยในหัวมีแต่ตัณยากรรมความงาม จิตใจห่อเหี่ยว เบื่อไม่ออกไปไหน เก็บตัวอยู่บ้าน” (แพรวพราว)

“อิมรู้สึกเบื่อมากขึ้น ไปงานเลี้ยงสังสรรค์ ไปอะไรก็กลับแวไปแบบเดียวกันกลับ ไม่รู้ว่าโลกส่วนตัวหรือเปล่า แต่ชอบอยู่ห้อง ไปเล่นกับกลุ่มเพื่อนที่สนิทมากกว่า สมัยก่อน ชอบทำกิจกรรมมากกว่า ทำการแสดงทุกวันนี่ไปกินข้าว เสรีจก็มีคนว่าไม่หล่อหน้าเก่าดีกว่า คือเรารู้สึกว่า อิมแบบปกติอะครับก็แย่” (เจริด)

หวาดระแวงปฏิกิริยาของสังคมที่มีต่อตนเอง

การดำรงชีวิตอยู่ในสังคม คงไม่อาจปฏิเสธการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นในสังคมได้ ฉะนั้นผู้ให้ข้อมูลอาจจะต้องรับฟังและได้ยินความคิดเห็นของผู้อื่นในสังคมที่มีต่อบุคลิกภาพตนเองภายใต้คำว่า “คนน่าสงสาร” ซึ่งการถูกมองอย่างสงสารจากสังคม ซึ่งแม้เป็นปฏิสัมพันธ์เชิงบวกแต่ก็ส่งผลเชิงลบต่อผู้ให้ข้อมูลให้รู้สึกด้อยกว่าแปลกแยก และสร้างความอับอายให้กับผู้ให้ข้อมูลเป็นอย่างมาก คำว่าน่าสงสารจึงเป็นเหมือนการตอกย้ำถึงความ

เป็นคนที่มึนงงไม่สบายใจ ผิดปกติเป็นปกติไม่เหมือนรูปลักษณ์ผู้อื่น โดยมีนัยยะสื่อถึงความแตกต่างและด้อยกว่าคนทั่วไปในสังคม ซึ่งเป็นการสร้างมลทิน (stigma) เพื่อการตีตราวิธีการหนึ่งของสังคม ที่จะส่งเสริมให้ผู้ใช้ข้อมูลยิ่งมีมุมมองต่อรูปลักษณ์ตนเองในแง่ลบมากขึ้นโดยที่บุคคลแวดล้อมและสังคมก็ไม่ได้ถึง

“ใครมาพูดสงสาร คือไม่ต้องพูดดีกว่าไหมไม่อยากได้ยินอะไร มันดูแบบด้อยค่ามันกลัวสงสารจริงหรือสมเพช” (แพรวพราว)

จะเห็นได้ว่าการที่ผู้ใช้ข้อมูลส่วนใหญ่ พยายามหลีกเลี่ยงหนีสังคมไม่ออกจากบ้านสะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึกไม่ปลอดภัยหรือรู้สึกอึดอัดจึงต้องหลีกเลี่ยงหนีให้พ้นจากสภาพนั้นแล้วแยกออกมาอยู่คนเดียว ซึ่งเป็นกลไกการป้องกันตนเองโดยการถอยหนีเพื่อลดความกลัว ความวิตกกังวล และความเครียด โดยการหลีกเลี่ยงออกจากสถานการณ์ตัวบุคคล และสิ่งแวดล้อมที่ก่อให้เกิดความรู้สึกดังกล่าว การใช้กลไกป้องกันตนเองชนิดนี้ก่อให้เกิดผลเสียมากกว่าผลดีเนื่องจากการหลีกเลี่ยงหนีสังคม เป็นการแสดงถึงการไม่สามารถแก้ไขปัญหาหรือสถานการณ์ในแบบเผชิญหน้าและไม่สามารถเข้าไปอยู่ในโลกของความเป็นจริงได้ เชื่อมโยงเป็นปัญหาความวิตกกังวลทางสังคมเป็นผลมาจากอคติในการแปลความสถานการณ์ทางสังคม หรือเกิดจากความรู้สึกในทางลบ จึงส่งผลต่อพฤติกรรมการกระทำที่แสดงออกมา โดยการประเมินทางลบนั้น อาจเกิดจากอคติด้านความทรงจำ อคติจากความสนใจ อคติจากการตัดสินใจ วิธีการแปลความหมายสถานการณ์ในเรื่องที่เกิดขึ้นทำให้ผู้ใช้ข้อมูลรู้สึกต่อรูปลักษณ์ตนเองในแง่ลบหวาดระแวงปฏิสัมพันธ์กับสังคม จึงนำไปสู่ผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตประจำวัน การเข้าสังคม การทำงาน การเรียน เป็นต้น

4.9. ภาวะการเป็นอยู่ (being): สร้างปัญหาในชีวิตทำงาน

ในช่วงเสพติดตัลยกรรมความงาม ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ยังต้องทำงานเพื่อให้ชีวิตดำรงอยู่ได้และตอบสนองความต้องการพื้นฐานของตนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ทำให้ผู้ใช้ข้อมูลต้องดำรงชีวิตในภาวะดังกล่าวซึ่งเป็นช่วงที่ผู้ใช้ข้อมูลหลายคนมักหมกมุ่นและให้ความสำคัญกับความงามและการทำตัลยกรรมความงามเป็นหลักจนทำให้ร่างกายและจิตใจได้รับผลกระทบอย่างไม่มีสิ้นสุด ซึ่งเชื่อมโยงไปถึงผลกระทบต่อสัมพันธภาพกับบุคคลในสังคม และนำไปสู่ผลกระทบต่อการทำงานตามมา

4.9.1. ทำงานไม่หวังความก้าวหน้า

การทำงานเป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งที่สำคัญในชีวิตของผู้ให้ข้อมูลทุกคน ในช่วงเสพติดตัลยกรรมความงามเป็นช่วงที่ผู้ใช้ข้อมูลได้รับผลกระทบจากการทำตัลยกรรมความงาม ทั้งร่างกาย จิตใจ สังคม ซึ่งเชื่อมโยงมาส่งผลกระทบต่อการทำงานทำให้ไม่สามารถทำงานได้อย่างเต็มที่แต่ด้วยข้อจำกัดของหน้าที่การทำงานจึงทำให้ผู้ใช้ข้อมูลต้องจำหน่อออกไปพบเจอผู้คนพร้อมกับความรู้สึกอับอายและไม่มั่นใจในรูปลักษณ์ของตนเอง เกิดความกลัว และคิดไปว่าผู้อื่นจะต้องมองที่รูปลักษณ์ของตนเองในแง่ลบ ส่งผลต่อการแสดงพฤติกรรมหลบสายตา พยายามหนีหน้าผู้คน ไม่อยากมีปฏิสัมพันธ์กับใครเพราะจิตใจหมกมุ่นอยู่กับความกังวลในรูปลักษณ์ของตนเอง หรือสภาพร่างกายที่ยังได้รับผลกระทบจากการทำตัลยกรรมความงามทำให้ไม่สามารถทำได้ไม่เต็มที่ ไม่มีสมาธิในการทำงาน ประสิทธิภาพการทำงานในลดลง จึงไม่มีความคาดหวังต่อความก้าวหน้าในงาน เมื่ออยู่ที่ทำงานผู้ใช้ข้อมูลก็พยายามจะเก็บซ่อนตัวอยู่คนเดียวคาดหวังรอแค่เวลาเลิกงานเท่านั้น

“นอกจากที่ทำงาน เพราะว่าจำเป็นต้องทำงาน แต่ก็ไปแบบไม่สบตาใคร ไม่อยากเจอใคร พยายามเก็บตัวอยู่คนเดียวรีบๆทำงานให้เสร็จ ไม่อยากได้ยินใครมาพูดสงสาร คือไม่ต้องพูดดีกว่าไหม้มักตอกย้ำ คือไม่อยากได้ยินอะไรรีบทำงานรีบกลับไม่หวังความเจริญก้าวหน้าในงานไม่เอาอะไรเลยเราอยากทำแต่ความงาม” (แพรวพราว)

สูญเสียศักยภาพในการทำงาน

การทำงานเป็นสิ่งที่ผู้ให้ข้อมูลต้องมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ในการติดต่อสื่อสารพูดคุยเพื่อประสิทธิภาพในการทำงาน แต่สำหรับผู้ให้ข้อมูลที่มีการมองรูปลักษณ์ตนเองในแง่ลบ ส่งผลให้ผู้ให้ข้อมูลคิดว่าสังคมมองรูปลักษณ์ตนเองในแง่ลบเช่นกัน ถึงแม้สิ่งที่สังคมปฏิบัติต่อตนเองจะดูเป็นความหวังดีในการถามถึงรูปลักษณ์หรือการแสดงออกถึงการเห็นอกเห็นใจให้ความเมตตาสงสาร แต่สำหรับผู้ให้ข้อมูลสิ่งเหล่านี้ที่สังคมปฏิบัติต่อตนเป็นการตอกย้ำให้ตนเองรู้สึกไม่ใช่คนปกติ ทำให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดความกลัวถูกมองว่าผิดปกติจึงไม่ยอมมีปฏิสัมพันธ์กับสังคม ไม่ชอบให้ใครจับจ้อง และซักถามถึงความผิดปกติของตน จึงพยายามที่จะหลีกเลี่ยงการพบเจอใคร การทำงานจึงไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร เนื่องจากมีจิตใจจดจ่ออยู่กับความงามและการทำศัลยกรรมความงาม จนศักยภาพ ความสามารถด้านอื่นๆถูกบดบังและละลายไป สะท้อนให้เห็นว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มุ่งให้ความสำคัญและมีคาดหวังต่อรูปลักษณ์เป็นหลักเพียงอย่างเดียว

4.9.2 บทพร่องในหน้าที่การงาน

การทำศัลยกรรมความงามถึงขั้นเสพติดผู้ให้ข้อมูลมักจะมีพฤติกรรมลาหยุดงานบ่อยครั้งจนไม่สนใจหน้าที่การงานก่อให้เกิดผลกระทบต่อการทำงานเป็นอย่างมากเนื่องด้วยสภาพร่างกายที่ไม่พร้อม ประกอบกับสภาพจิตใจที่หวาดกลัวโดยเฉพาะการทำงานที่มักจะเป็นจุดสนใจต่อผู้คนหมู่มาก ผู้ให้ข้อมูลเหล่านี้มักจะไม่มั่นใจและอายต่อการถูกจับจ้อง กังวลว่าคนอื่นจะมองเห็นความผิดปกติบริเวณใบหน้าของตน จึงไม่มีความกล้าที่ยืนต่อหน้าสาธารณชนและคนหมู่มากได้ ทำให้ต้องอำพรางรูปลักษณ์โดยการหลบซ่อนใบหน้าภายใต้หน้ากากหรือต้องหาผู้อื่นมาทำหน้าที่แทน เพราะความไม่มั่นใจในรูปลักษณ์ตนเอง และรู้สึกกดดันเมื่อต้องตกเป็นเป้าสายตาของบุคคลอื่น ทำให้เพื่อนร่วมงานหรือหัวหน้าสังเกตเห็นถึงความผิดปกติของรูปลักษณ์หรือการแสดงออกของพฤติกรรมในการพัฒนาความงามของผู้ให้ข้อมูลที่มีความแตกต่างจากคนทั่วไป นำมาสู่การถูกมองว่าเป็นผู้มีความผิดปกติทางจิต กลายเป็นผู้มีความบกพร่องในด้านการรู้คิด อารมณ์ มีการรับรู้ถึงรูปลักษณ์ที่ไม่ตรงกับความเป็นจริง จึงไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมการทำศัลยกรรมความงามของตนเองได้ ทำให้ต้องเอาพลังงานและเวลาส่วนใหญ่ในชีวิตไปทุ่มเทให้กับความงามกับการทำศัลยกรรมความงามจนทำให้ร่างกายและจิตใจไม่พร้อมต่อการทำงาน ก่อให้เกิดเป็นผลกระทบต่อการทำงานตามมา

“แล้วก็พูดในที่ชุมชนเราไม่กล้าพูดแล้วเพราะหน้ามันบวมหน้ามันผิดปกติ แทนที่หน้าที่เราต้องพูดเราไม่พูด ต้องให้เราต้องวานคนอื่นมาพูดแทน ก็เสียดตรงนั้นเสียดงาน กับหัวหน้างานก็เขามองว่าเราบ้าศัลยกรรม บ้าสวยบ้างงาม มีผลต่อขั้นเงินเดือนเพราะอย่าง ผอ.คนที่มีอำนาจเลื่อนขั้น เขาก็จะมองว่าเราไม่สนใจงาน อย่างเราต้องไปเป็นวิทยากรแต่เราไปพูดไม่ได้เพราะเราไม่มั่นใจในใบหน้า เพราะเราหน้าบวมเขาจะมองว่าเราเอาเปรียบเพื่อน ซึ่งปีที่ผ่านมาผล ต่อขั้นเงินเดือนเลยเขาให้ขั้นแค่ครึ่งขั้น เขามองว่าเราไม่สนใจงาน สนใจแต่เรื่องสวยงาม เคยถูกเรียกไปตักเตือน” (แพรวพราว)

การรับรู้ดังกล่าวทำให้ผู้ให้ข้อมูลถูกมองว่าเป็นผู้ให้ความสำคัญกับรูปลักษณ์และการทำศัลยกรรม ความงามมากกว่าสิ่งอื่นใดในชีวิตทำให้ไม่สนใจในงาน กลายเป็นผู้ที่ไม่มีความรับผิดชอบ ไม่สามารถทำงานได้อย่างเต็มที่ บกพร่องในบทบาทหน้าที่การงาน ความสามารถในการทำงานลดลงและมีข้อจำกัดในการทำงานมากขึ้น เกิดผลกระทบต่อสมรรถภาพการทำงานและขาดประสิทธิภาพในการทำงานอีกด้วย ทำให้ผลผลิตจากการทำงานต่ำกว่าที่ควร อาจนำมาซึ่งความเสียหายในงาน ผู้ให้ข้อมูลมักจะถูกหัวหน้างานเรียกไปตักเตือนเกิดความเสี่ยงในการโดนไล่ออกจากงาน และนำมาสู่การสูญเสียทางเศรษฐกิจตามมา นอกจากนี้ความไม่พร้อมที่จะทำงานในหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย ทำให้ต้องกลายเป็นภาระของเพื่อนร่วมงานคนอื่นๆ จนอาจจะถูกมองว่าเป็นคนขาดความรับผิดชอบ นำไปสู่การสร้างภาพไม่พอใจแก่ผู้ร่วมงานเป็นอย่างมากส่งผลต่อสัมพันธภาพในงานที่ไม่ราบรื่น ผู้ให้ข้อมูลจึงไม่มีความสุขในการทำงาน

การให้ความหมายความงาม: ธรรมชาติ

ภาวะการเป็นอยู่ (being) ที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลหลายคนเริ่มเข้าใจข้อเท็จจริงของความงามที่มาจาก การปรุงแต่งซึ่งเป็นความงามไม่ถาวรและก่อให้เกิดความงามจนเกินงาม จึงเริ่มหันมาให้ความหมายความงามในมุมมองที่เปลี่ยนแปลงไปไม่ใช่การปรุงแต่งหรือเปลี่ยนแปลงเช่นเดิมในทางตรงข้ามกับการให้ความหมายของความงามในมุมมองของความเป็นธรรมชาติ ซึ่งเป็นการมองเห็นความงามของรูปลักษณ์ที่มีมาแต่กำเนิดโดยไม่ต้องใช้วิธีการใดๆ มาทำการเสริมแต่งหรือเปลี่ยนแปลง ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงมุมมองความงามของรูปลักษณ์ที่มีหลากหลาย เป็นการมองความงามในแบบที่เป็นตัวเองเป็นความงามเฉพาะตัว โดยที่ไม่ต้องฝืนธรรมชาติ ซึ่งเป็นการให้ความหมายความงามที่ยั่งยืน โดยที่ไม่ต้องวิ่งการให้ความหมายความงามของคนอื่นหรือไม่ตกอยู่ใต้อำนาจของผู้อื่นหรือสิ่งอื่นที่มาเป็นตัวกำหนดความงามให้ต้องเชื่อและให้ความหมายความงามคล้อยตามอีกต่อไป ดังคำกล่าวที่ว่า “If you truly love nature, you will find beauty everywhere” ดังนั้นการให้ความหมายความงามในมุมมองความเป็นธรรมชาติจึงมีแตกต่างตั้งแต่การรับรู้ ความเชื่อ ความคิดกับการให้ความหมายความงามแบบพิมพ์นิยมในลักษณะแยกส่วนที่ต้องมีการให้ความหมายความงามมากกว่าไว้ทุกส่วนบนใบหน้า เช่นตาโต จมูกโด่ง หน้าเรียว ซึ่งเป็นการให้ความหมายความงามในช่วงก่อนการทำศัลยกรรมความงามและช่วงการทำศัลยกรรมความงามครั้งแรกอย่างเห็นได้ชัด

“ตอนนี้ความงามเป็นสิ่งที่ดูใสๆไม่ใช่ผู้หญิงจมูกโด่ง มันไม่ใช่ผู้หญิงคางแหลมแต่มันกลายเป็นคนที่ หน้าตาดูแบบไม่ต้องจมูกโด่งมากก็ได้ เพราะสังคมเปลี่ยนไป เพราะสังคมเดี๋ยวนี้ถึงแม้จะทำศัลยกรรมแต่ลองดูสิว่าส่วนใหญ่คนจะบอกว่าทำศัลยกรรมความงามอย่างไรให้หน้ามันดูเป็นธรรมชาติ ทุกคนก็ก็ยังมองความเป็นธรรมชาติว่าคือที่สุดหรือแปลว่าคนทำศัลยกรรมฉันอยากสวยอยากสวยแบบธรรมชาติเป็นไปไม่ได้อะ มันดูขัดกันนะคือทุกคนที่ทำศัลยกรรม จริงๆมันไม่ได้มาจากศัลยกรรมไว้ยมันควรจะมาจากอย่างอื่น ซึ่งมันก็ต่างจากก่อนไม่ทำศัลยกรรมนะที่มองว่าสวยต้องจมูกโด่งตาโต อะไรแบบนี้”(เฟริศพริ่ง)

การรับรู้ถึงความงามแบบพิมพ์นิยมในปัจจุบัน คือความงามที่ถูกสร้างขึ้น จึงขาดความเป็นธรรมชาติ ี่ความเป็นพลาสติกนำไปสู่ความคล้ายคลึงกันจึงทำให้ความงามแบบพิมพ์นิยมไม่มีความโดดเด่น หรือพิเศษอีกต่อไปสามารถพบเห็นได้ง่ายจนชินตา ความต้องการอยากให้ผู้รับลักษณะตนเองมีความโดดเด่น มีความพิเศษจากคนในสังคม จึงทำให้ผู้ให้ข้อมูลหันเหเปลี่ยนแปลงมุมมองของความงามเสียใหม่ มาเป็นการให้ความหมายความงามในมุมมองของธรรมชาติ ที่สื่อให้เห็นถึงการมองความงามที่มาจากพื้นฐานโครงสร้างที่ถูกกำหนดตั้งแต่กำเนิดโดยชาติพันธุ์ ถึงแม้จะเป็นความงามที่แตกต่างจากค่านิยม แต่ผู้ให้ข้อมูลกลับมองว่าความแตกต่างนั้นนำมาซึ่งความโดดเด่นความพิเศษ ไม่น่าเบื่อ สะท้อนถึงความเป็นเอกลักษณ์ที่จะทำให้แต่ละคนเป็นที่น่าจดจำ

“รู้สึกเบื่อพอดตอนนี้นักเขามาฮิตทำศัลยกรรมกันเยอะมาก จนมีความรู้สึกว่ามันเป็นบล็อกเดียวกันไปหมดแล้วมันไม่รู้สึกรู้ว่าแบบฉันพิเศษแล้วอะ ทุกคนก็หน้าแบบนี้คุณเดินเข้าไปคุณก็หน้าแบบนี้ได้เหมือนกัน เราที่เคยมีความรู้สึกที่ไม่ฉันต้องหน้าธรรมชาติอะไรที่มันมองมองดูว่าอันนี้ทำก็จะเริ่มเอาออก เริ่มเปลี่ยนความคิด เริ่มแบบอันนี้ดูพลาสติกเกินไปเริ่มถอยหลังเหมือนเราไม่ใช่พวกตามแล้วอะ ถ้าเราเห็นใครทำเราก็จะทำตามเขาแต่อันนี้เหมือนเราทำแบบ เหมือนเราทำแบบนี้มันไม่ใช่เราไม่รู้สึกรู้ว่าเราพิเศษ เราอยากได้ความพิเศษทุกคนก็จุมูกังได้ทุกคนก็จะตาโตขนาดไหนก็ได้ เราเคยมาคิดว่าไม่ต้องเบ๊ะหรือเหมือนกันแล้ว มันจะดูดีมันไม่ใช่หรอก” (พีโล)

หลังจากที่ผู้ให้ข้อมูลมีประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงาม ทำให้ผู้ให้ข้อมูลได้เรียนรู้ผ่านประสบการณ์ดังกล่าวว่าความงามที่ถูกสร้างจากศัลยกรรมความงามนั้น เป็นการสร้างธรรมชาติเทียมด้วยอุปกรณ์ทางวิทยาศาสตร์เข้าไปฝังอยู่ในร่างกายที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างรูปลักษณ์แบบธรรมชาติดั้งเดิมไปเป็นรูปลักษณ์ที่มีความหมายของความก้าวหน้าแฟชั่นความทันสมัยและร่างกายที่เกินความจริง อาจไม่ใช่ความงามที่แท้จริงเสมอไปตรงข้ามอาจจะทำให้รูปลักษณ์กลายเป็นความผิดปกติจากคนทั่วไป จึงทำให้ผู้ให้ข้อมูลมองเห็นว่าความงามแบบธรรมชาตินั้นมีความปลอดภัยและมีความเป็นปกติ สะท้อนให้เห็นว่าความงามในปัจจุบันไม่จำเป็นต้องถูกสร้างด้วยการทำศัลยกรรมความงามอีกต่อไป ผู้ให้ข้อมูลบางคนจึงพยายามจะละทิ้งความงามบนใบหน้าแบบตะวันตกคือการมีขอบตาสองชั้นและจุมูกังโด่งซึ่งเป็นความงามตามค่านิยม และมีความต้องการอยากให้ผู้ให้ข้อมูลเป็นเหมือนก่อนที่ยังไม่ได้ทำศัลยกรรมความงาม ซึ่งเป็นไปตามคำกล่าวที่ว่า “สูงสุดคือผู้สามัญ”

“สวยหรือ สวยของเขาอะ ตอนนี้อะตอนนี้เขาอยากได้แค่ออยยิ้มที่ดูสดใสเหมือนเดิมแค่นั้นก็พอแล้วเพราะว่าเขาคิดดูอะไรก็สู้ธรรมชาติไม่ได้ ย้อนกลับไปได้เขาจะไม่ทำอะไรเลย เขาอยากจะสวย ธรรมชาติ ยิ้มแบบธรรมชาติ ตอนนี้อะเขาจะกลับไปธรรมชาติยังไม่ได้เลยเพราะยิ้มยังแข็ง ถ้าเขากลับไปยิ้มเหมือนเดิมได้เขาคิดว่าเขาต้องสวยขึ้นเยอะแหละ” (แพรวพราว)

นอกจากนี้ยังพบว่าบริบทเงื่อนไขที่สำคัญที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลมีการให้ความหมายความงามแบบธรรมชาติ ส่วนหนึ่งมาจากการได้รับค่านิยมความงามแบบเกาหลี ซึ่งเป็นค่านิยมความงามที่เข้ามาแทนที่ค่านิยมความงามชาติตะวันตก โดยความงามแบบเกาหลีเป็นรูปแบบความงามแบบเอเชียที่ไม่เน้นชั้นตาคว้างมาก จมูกไม่ต้องโด่งสูงแบบชาวตะวันตก ทำให้ความงามแบบเกาหลีมีความความงามที่เหมาะสมสอดคล้องกับโครงสร้างพื้นฐานของคนไทยมากกว่า จึงเป็นความงามที่มีความเป็นธรรมชาติมากกว่าความงามแบบตะวันตก

“ก็ดู let me in มันทำให้อยากไปคือมันดูสวยอะ คือเราอยากจะไปเปลี่ยนตรงที่เราได้ทุกวันเนี่ย มันอาจจะดูดีขึ้นกว่านี้หรือเปล่าบางทีคิดว่าตอนนี้ยังไม่ค่อยธรรมชาติเท่าไร เกาหลีมันดูธรรมชาติกว่า” (แพรวพราว)

จะเห็นได้ว่าบริบทเงื่อนไขที่ทำให้ความหมายความงามเป็นไปในลักษณะนี้ ยังเกี่ยวข้องกับยุคสมัยซึ่งแปรเปลี่ยนไปตามกาลเวลา โดยเห็นว่าความหมายของความงามไม่ได้ดำรงอยู่อย่างคงเส้นคงวาไปตลอด (Lived time) (Van Manen. 1990) กล่าวคือในช่วงเวลาหนึ่ง ค่านิยมของความงามในสังคมอาจมิใช่เป็นเช่นนั้น แต่เมื่อเวลาผ่านไปค่านิยมของความงามก็มีการเปลี่ยนแปลงตามไปตามความเชื่อ และการยอมรับของคนส่วนใหญ่ในสมัยนั้น ทำให้เห็นได้ว่ามุมมองด้านความงามเป็นมุมมองแบบอัตวิสัยไม่ใช่วัตถุวิสัย การมองแบบอัตวิสัยสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงไปตามค่านิยมของแต่ละสังคม ซึ่งการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวจะมีผลต่อความคิด ความเชื่อ และการให้ความหมายความงามของบุคคลให้มีการเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย

การให้ความหมายความงาม: กลมกล่อมเหมาะเจาะรับใบหน้า

แม้ว่าการศึกษาระบุว่าในช่วงก่อนการทำศัลยกรรมความงามและช่วงการทำศัลยกรรมความงามครั้งแรกผู้ให้ข้อมูลมีการให้ความหมายความงามที่แยกเฉพาะส่วนซึ่งเป็นการรับรู้ว่าส่วนย่อยมีความงามจะทำให้ส่วนรวมมีความงามไปด้วย แต่เมื่อถึงบทสรุปสุดท้ายผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ที่เคยให้ความหมายความงามแบบแยกส่วนนั้นก็มักจะเรียกหาความสมดุล ซึ่งเป็นการให้ความหมายความงามโดยภาพรวมที่เครื่องหน้าแต่ละส่วนสอดรับกันพอเหมาะพอเจาะ โดยไม่จำเป็นต้องสร้างรูปลักษณ์ใหม่ทั้งหมดแต่ต้องมีการทำศัลยกรรมความงามโดยคงไว้ซึ่งความเป็นธรรมชาติด้วยเพื่อให้รูปลักษณ์ไม่ผิดเชื้อชาติหรือผิดพันธุกรรมจนเห็นได้ถึงความแตกต่างและกลายเป็นความผิดปกติไปในที่สุด ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าผู้ให้ข้อมูลมีการรับรู้ว่าจะสวยทุกส่วนบนใบหน้าไม่จำเป็นต้องสมบูรณ์แบบไปตามความหมายความงามที่สังคมกำกับไว้เสมอไป

“คือมองรวมหน้าแล้วสวย มองรวมหน้าแล้วผู้หญิงคนไหนหน้าตาดี คือทุกอย่างบนใบหน้าไม่ต้องเป๊ะหมดหรอก คือแบบให้มันกลมกล่อม ให้มันดูดีไม่ใช่เหมือนตุ๊กตาพลาสติกที่ดูดีหมดทุกอย่าง มันไม่ใช่মনุษย์อะ เอาแบบรวมแล้วสวยดีกว่า ไม่ใช่ต้องจุมูกทรงนี้แล้วเราจะสวยเสมอไป แต่เพียงว่ามองรวมกันมันเหมาะกับหน้า”(พี่ไล)

เพราะรูปลักษณ์ที่สมบูรณ์แบบนั้นต้องเป็นรูปลักษณ์ที่ตรงแบบตามความงามแบบพิมพ์นิยมที่สังคมกำหนดซึ่งมักจะได้รับอิทธิพลความงามจากเชื้อชาติอื่นซึ่งมีพื้นฐานโครงสร้างใบหน้าที่แตกต่างกันจากเชื้อชาติของผู้ให้ข้อมูลอย่างเห็นได้ชัด ดังที่ผู้ให้ข้อมูลกล่าวถึง “ความงามแบบตุ๊กตาพลาสติก” แสดงให้เห็นถึงการขาดความเป็นธรรมชาติ เพียงแค่มองก็จะเห็นถึงความแตกต่างที่ผิดไปจากคนทั่วไป ดังนั้นการรับเอาค่านิยมความงามดังกล่าวมาเป็นความงามของตนโดยไม่คำนึงถึงพื้นฐานโครงสร้างเดิมของรูปลักษณ์ อาจส่งผลทำให้รูปลักษณ์ขาดความสมดุลหรือไม่สอดรับกับโครงสร้างเดิม แสดงให้เห็นว่าความงามแบบแยกส่วนไม่สามารถจะทำให้ผู้ให้ข้อมูลมีความงามโดยรวมได้ การให้ความหมายความงามดังกล่าวจึงเป็นการให้ความหมายความงามที่คำนึงถึง พื้นฐานโครงสร้างเดิมของตน ที่ติดตัวมาตั้งแต่กำเนิดโดยมีเชื้อชาติ และพันธุกรรมที่เป็นตัวกำหนดลักษณะของรูปลักษณ์ให้แตกต่างกันออกไปในแต่ละบุคคล เป็นหลัก

จากผลการศึกษาวิจัยในช่วงเสพติดตัลยกรรมความงามพบว่า การให้ความหมายของผู้ให้ข้อมูลนั้นเป็นการทำความเข้าใจภายใต้ภูมิหลัง บริบทเงื่อนไขต่างๆ ซึ่งได้แก่ ภูมิหลังอันเกี่ยวเนื่องจากประสบการณ์เดิมของผู้ให้ข้อมูล บริบทแวดล้อมของสังคม ลักษณะความสัมพันธ์กับคนในสังคม ทำให้พบว่าในช่วงเสพติดตัลยกรรมความงามการได้ผ่านประสบการณ์การเสพติดตัลยกรรมความงามยังทำให้ผู้ให้ข้อมูลหลายคนสามารถให้ความหมายของการเสพติดตัลยกรรมความงามซึ่งต่างจากสองช่วงที่ผ่านมา นอกจากนี้ยังมีมุมมองต่อความงาม การทำตัลยกรรมความงามที่เปลี่ยนแปลงไปในลักษณะของการยอมรับและเข้าใจข้อจำกัดตามความเป็นจริงมากขึ้น ซึ่งอาจจะมีผลทางด้านบวกหรืออาจนำไปสู่การพัฒนาชีวิตของตนเองต่อไปได้ จะเห็นได้ว่าการให้ความหมายกับประสบการณ์เสพติดตัลยกรรมความงามดังกล่าวอย่างเข้าใจและมุ่งใช้ความคิดในการวิเคราะห์ทั้งบริบทเงื่อนไขและผลที่เกิดจากปรากฏการณ์ตลอดจนถึงจุดมุ่งหมายที่จะปรับปรุงแก้ไขเหตุแห่งปัญหาภายใต้ปรากฏการณ์นั้น เชื่อมโยงให้ผู้ให้ข้อมูลมีแนวโน้มที่จะนำเอาเหตุการณ์หรือประสบการณ์ที่ได้รับมาเป็นแนวคิดในการพัฒนาชีวิตของตนเพื่อให้ดำรงอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขตลอดไป

การให้ความหมายตัลยกรรมความงาม: มีจุดอึดตัว

จากภาวะการเป็นอยู่ (being) ในช่วงการทำตัลยกรรมความงามซ้ำแล้วซ้ำเล่า ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ได้มีการประเพณีประสบการณ์การเสพติดตัลยกรรมความงามทั้งด้านบวกและด้านลบนำไปสู่การรับรู้ข้อเท็จจริงในการทำตัลยกรรมความงามมากขึ้นสัมพันธ์กับการให้ความหมายของการทำตัลยกรรมความงามในมุมมองของการมีจุดอึดตัวนั้นสื่อให้เห็นว่าผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่าการทำตัลยกรรมความงามนั้นมีขอบเขต มีจุดพอดีหรือจุดอึดตัว แต่ด้วยสังคมแห่งความพร่องที่เต็มไม่เต็ม ทำให้ความต้องการของมนุษย์ไม่มีขอบเขตสิ้นสุดและพร้อมจะถูกกระตุ้นและกระพือใหม่ให้เกิดการบริโภคอยู่ตลอดเวลา ความพอดีหรือจุดอึดตัวจึงเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ยากในสังคมบริโภคนิยม ดังที่ผู้ให้ข้อมูลรายหนึ่งกล่าวว่า เมื่อได้เริ่มทำตัลยกรรมความงามแล้วยังมีความต้องการที่จะทำตัลยกรรมความงามเพิ่มเติม จนทำให้เกิดการหยุดทำตัลยกรรมความงามไม่ได้นั้น จะนำไปสู่การทำตัลยกรรมความงามที่มากเกินขอบเขตที่ร่างกายจะรับไว้ เนื่องจากการทำตัลยกรรมความงามเป็นการพัฒนาความงามที่มีความรุนแรงต่อร่างกายมากที่สุด ดังนั้นในการทำตัลยกรรมความงามแต่ละครั้งนอกจากจะได้รับผลลัพธ์เป็นความงามแล้ว ร่างกายก็ยังได้รับผลกระทบตามมาอีกด้วย การทำตัลยกรรมความงามจนไม่คำนึงถึงขอบเขตหรือจุดอึดตัวจึงอาจนำไปสู่การเกิดอันตรายและภาวะแทรกซ้อนต่างๆตามมาให้กับรูปลักษณ์ได้ ซึ่งจะนำไปสู่การเกิดความไม่พอใจในรูปลักษณ์ของตนเองยิ่งกว่าก่อนทำตัลยกรรมความงาม เชื่อมโยงให้เกิดเป็นการทำตัลยกรรมความงามอย่างต่อเนื่องแต่มีได้เพียงเพื่อหวังจะมีความงามเหมือนอย่างแต่ก่อน แต่เป็นการหวังที่จะแก้ไขให้รูปลักษณ์ตนเองกลับมาเป็นเหมือนคนปกติ ซึ่งอย่างที่ทราบว่า การแก้ไขรูปลักษณ์ที่ผิดพลาดจากการทำตัลยกรรมความงาม เป็นเรื่องยากและมีโอกาสที่จะเลวร้ายลงไปเรื่อยๆ

“ซึ่งจริงๆแล้วการทำตัลยกรรมมันจะมีจุดอึดตัวถ้า มันดูดีหรือดูโอเคแล้วเราต้องหยุด ถ้าไม่หยุดหน้าเราจะดูผิดปกติปกติไปจากมนุษย์ทั่วไปอะคะ” (ฉลวย)

“ก็เหมือนคนที่ทำศัลยกรรมความงามมากเกินไปหน้ามันจะดูปลอม เห็นตามสื่อตามข่าว หน้าจะดูพลาสติก หน้าจะดูแข็งหน้าไม่เหมือนคนปกติ แล้วคนเหล่านั้นพอถึงจุดๆนั้น เขาจะอยากกลับมาเป็นหน้าเดิม เขาจะพยายามแก้ก็เพื่อให้ออกมาเป็นหน้าเดิมแต่มันแก้ไม่ได้แล้ว เพราะว่ายิ่งทำมันก็ยิ่งไปเรื่อยๆอะคะ”(ฉลุย)

การให้ความหมายของการทำศัลยกรรมความงามในแง่มุมมองของการมีจุดอิมตัว เกิดจากการที่ผู้ให้ข้อมูลบางคนต้องพจญกับสถานะที่ทุกข์ทรมานทั้งทางร่างกายและจิตใจจากผลกระทบของการทำศัลยกรรมความงามที่เกิดพอดี หรือผู้ให้ข้อมูลบางคนได้เรียนรู้ภาพความทุกข์ทรมานจากประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงามที่มากเกินไปของบุคคลอื่น ตามที่ได้มีการเผยแพร่ผ่านข่าวและสื่อต่างๆที่นำเสนอเกี่ยวกับการทำศัลยกรรมความงามจนเสียวสย หรือการทำศัลยกรรมความงามผิดพลาดซึ่งเป็นอุทาหรณ์ให้ผู้ให้ข้อมูลหลายรายรับรู้ว่าการทำศัลยกรรมความงามที่ไร้ขอบเขต ไม่มีจุดอิมตัวนั้นจะทำให้ต้องพบเจอกับผลกระทบทั้งกายและใจ ที่เป็นเหมือนการเปลี่ยนชีวิตให้ต้องอยู่กับใบหน้าที่ไม่เหมือนคนปกติซึ่งนอกจากจะก่อให้เกิดผลกระทบต่อตนเองเป็นอย่างมากแล้ว บุคคลแวดล้อมรอบข้างและสังคมก็ได้รับผลกระทบตามไปด้วย สิ่งที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ทั้งที่เผชิญด้วยตนเองและภาพที่มองเห็น ทำให้ผู้ให้ข้อมูลมีการให้ความหมายของการทำศัลยกรรมความงามในมุมมองของจุดอิมตัว ไม่ใช่การพัฒนาความงามที่ไม่มีที่สิ้นสุดอีกต่อไป

จะเห็นได้ว่าในช่วงเสพติดศัลยกรรมความงามถึงแม้ผู้ให้ข้อมูลหลายคนจะผ่านประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงามมาแล้วซ้ำแล้วซ้ำเล่าแต่ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ก็ยังคงอยู่ในภาวะหมกมุ่นกับความงามของตนจนเกิดเป็นความเคยชิน ความชอบหรือติดเป็นนิสัย โดยมักจะใช้เวลานานๆในการทำพฤติกรรมซ้ำๆ ไม่ว่าจะเป็นการมีพฤติกรรมจับจ้องเพื่อสำรวจรูปลักษณ์ตนเองบ่อยครั้ง การพยายามเปรียบเทียบรูปลักษณ์ตนเองกับคนอื่น ตระเวนหาที่ทำศัลยกรรมความงามอยู่เรื่อยๆโดยไม่สนใจคำเตือนจากแพทย์และบุคคลใกล้ชิด ซึ่งสัมพันธ์กับการให้ความหมายความงามในมุมมองของความงามภายนอกเช่นเดิมโดยเชื่อมโยงมาสู่ชีวิตที่เป็นอยู่ของผู้ให้ข้อมูลที่รับรู้ว่าคุณภาพประสบความสำเร็จในการทำศัลยกรรมความงามมักหลงระเหิดในรูปลักษณ์ใหม่และมีมันใจในรูปลักษณ์ของตนเอง ทำให้การทำศัลยกรรมความงามมิได้สร้างให้เกิดเฉพาะความงามแต่ยังนำไปสู่ชีวิตที่ดีทั้งโอกาสในด้านการงานและคู่ครองตามมา และเชื่อมโยงมาสู่การให้ความหมายศัลยกรรมความงามในแง่บวกเป็นส่วนใหญ่ ส่วนผู้ให้ข้อมูลบางคนที่มีชีวิตที่เป็นอยู่ท่ามกลางความเครียด กับภาวะรูปลักษณ์ที่ผิดปกติ เกิดพฤติกรรมหลีกเลี่ยงสังคมตามมานำมาสู่ความพรัองในการเข้าสังคม หน้าทีการงาน เชื่อมโยงให้เห็นมุมมองของการทำศัลยกรรมความงามในแง่ลบ โดยรับรู้ผ่านความเจ็บปวด ทุกข์ทรมานจากอาการแทรกซ้อน ต้องเสียทรัพย์สินและเวลา จนถึงต้องจำทนกับความพิการไปถึงการเกือบเสียชีวิต ซึ่งก่อให้เกิดผลกระทบภายในจิตใจ ที่นำไปสู่ผลกระทบทางด้านร่างกายและการดำรงชีวิตตามมา แต่ถึงอย่างไรผู้ให้ข้อมูลยังคงเลือกที่จะทำศัลยกรรมความงามต่อไป โดยมองข้ามผลกระทบที่เกิดขึ้นเพราะเชื่อว่าเป็นสิ่งที่จัดการได้และเกิดขึ้นไม่ถาวร เช่นการมีมุมมองในลักษณะเจ็บสร้างสุข หรือในมุมมองว่าการทำศัลยกรรมความงามไม่ใช่เรื่องยาก สอดคล้องกับการศึกษาของ ยูภาพร ขจรโกศล (2556) กล่าวว่า การทำให้ศัลยกรรมความงามเป็นเรื่องง่ายใช้เวลาไม่นานและไม่มีอันตรายยิ่งส่งเสริมให้เกิดการทำศัลยกรรมความงามมาก

ขึ้น จึงนำมาซึ่งการยอมทำทุกอย่างเพื่อความงาม โดยไม่รับฟังคำเตือนหรือคำแนะนำจากใครสะท้อนให้เห็นว่าการทำคัลยกรรมความงามไม่ใช่สิ่งที่ตอบสนองความต้องการด้านเหตุผลแต่เน้นตอบสนองความต้องการในด้านอารมณ์ที่นอกเหนือจากความจำเป็นโดยทั่วไป (อัศรี จารุโกศล; และคณะ. 2554) แสดงให้เห็นว่าการทำคัลยกรรมความงามนั้นสามารถเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์ของผู้ให้ข้อมูลได้จริง แต่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์ที่อยู่ในความคิดของผู้ให้ข้อมูลได้ ถึงแม้จะรับรู้ถึงการถูกตีตราจากสังคมว่าเป็นผู้เสพติดคัลยกรรมความงาม ซึ่งเป็นการที่สังคมกำกับและให้ความหมายในแง่ลบในมุมมองของการไม่รู้จักพอ ความต้องการไม่สิ้นสุด ขาดแล้ววยุ่ไม่ได้ ซึ่งผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ก็มีการให้ความหมายการเสพติดคัลยกรรมความงามสอดคล้องกับสังคม แต่ก็ปฏิเสธว่าพฤติกรรมของตนไม่ได้เสพติดคัลยกรรมความงามหากอธิบายตามแนวคิดเรื่องอัตถิภาวะ ของไฮเดกเกอร์ จะเห็นได้ว่า ผู้ให้ข้อมูลมีการยืนยันถึงอัตถิภาวะ (Existentiality) หรือการดำรงอยู่จริงของตน เป็นลักษณะของมนุษย์ที่อยู่อย่างมีเจตนาธรรม กล่าวคือผู้ให้ข้อมูลยินยอมรับในสิ่งที่สังคมกำกับและกำหนดให้เป็นว่าเป็นผู้เสพติดคัลยกรรมความงาม แต่ผู้ให้ข้อมูลสามารถเป็นอิสระต่อการจัดกระทำร่างกายของตนเองซึ่งเป็นการแสดงควมมีส่วนร่วมกับภาวะการเป็นอยู่ (being) ของตนเองอย่างชัดเจนว่า สิ่งที่พวกเขากระทำไม่ใช่ผู้เสพติดคัลยกรรมความงามซึ่งมีความสัมพันธ์ทำให้การแสดงออกหรือการเผชิญชีวิตในภาวะการเป็นอยู่ (being) ของประสบการณ์การเสพติดคัลยกรรมความงามของผู้ให้ข้อมูลแต่ละคนที่มีลักษณะต่างๆ กัน

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการศึกษาในครั้งนี้ จึงเป็นเสมือนการเปิดโลกของประสบการณ์การเสพติดคัลยกรรมความงามทำให้ผู้วิจัยเข้าใจธรรมชาติของผู้ให้ข้อมูล ภายใต้มีบริบทเงื่อนไขสำคัญที่อยู่เบื้องลึกเบื้องหลังพื้นฐานมาจากภูมิลำเนา ลักษณะการเลี้ยงดูของครอบครัว การประกอบอาชีพของครอบครัว เพื่อน สื่อต่างๆ ลักษณะทางเพศสภาพ การทำงานและอาชีพ ทุกอย่างได้หล่อหลอมให้เกิดการรับรู้ ความคิด ความเชื่อ นำมาสู่การตีความและให้ความหมายในแต่ละช่วงของภาวะการเป็นอยู่ (being) โดยเริ่มจากการศึกษาอดีตคือภาวะการเป็นอยู่ (being) ที่เชื่อมโยงให้เห็นถึงความสนใจการทำคัลยกรรมความงามที่จะนำไปสู่การภาวะการเป็นอยู่ (being) ภายหลังการทำคัลยกรรมความงามครั้งแรก โดยการศึกษาภาวะการเป็นอยู่ (being) ทั้งสองช่วงนี้จะทำให้สามารถอธิบายและทำความเข้าใจการให้ความหมายและภาวะการเป็นอยู่ (being) ในช่วงเสพติดคัลยกรรมความงามได้อย่างชัดเจนจากทั้งหมดที่กล่าวมาทำให้เห็นภาพสะท้อนของภาวะการเป็นอยู่ (being) ของประสบการณ์การเสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้าที่จะนำไปสู่การทำความเข้าใจกับให้ความหมายของประสบการณ์การเสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้าร่วมถึงศึกษาวิถีการปรับตัวและการเผชิญชีวิต

ตอนที่ 4 การเผชิญชีวิตในประสบการณ์การเสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้า

ผู้ให้ข้อมูลมีการเผชิญภาวะการเป็นอยู่ (being) ภายใต้ประสบการณ์การเสพติดคัลยกรรมความงามใบหน้า ในลักษณะต่างๆ แตกต่างกันไปโดยเชื่อมโยงมาจากการให้ความหมายและภาวะการเป็นอยู่ (being) ของประสบการณ์การทำคัลยกรรมความงามในแต่ละช่วง จากข้อค้นพบที่ได้จะเห็นว่าในช่วงก่อนการทำคัลยกรรมความงาม ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีการเผชิญชีวิตในลักษณะของการเตรียมตัวที่จะทำคัลยกรรมความงาม เริ่มจากการ

เตรียมจิตใจโดยการสร้างจินตนาการด้านบวกเพื่อลดความวิตกกังวลและความกลัวจากการรับรู้ถึงผลกระทบของการทำศัลยกรรมความงาม จากนั้นจึงศึกษาข้อมูลจากแหล่งที่น่าเชื่อถือที่ตนเองพอจะหาได้เพื่อให้ตนเองมีแนวทางในการเลือกแพทย์และเลือกสถานที่ในการทำศัลยกรรมความงาม แต่ด้วยข้อจำกัดของข้อมูลที่มีไม่แพร่หลายทำให้การศึกษาหาข้อมูลอาจจะยังไม่ลึกซึ้งเพียงพอผู้ให้ข้อมูลบางคนจึงเน้นที่ความสะดวกสบายเข้าถึงง่ายใกล้บ้านเป็นหลัก จากนั้นมีการเตรียมทุนทรัพย์โดยการหาช่องทางลดรายจ่ายและมีการจัดการเวลาเพื่อไม่ให้กระทบต่อการดำรงชีวิต ต่อเนื่องมาถึงการเผชิญชีวิตในช่วงการทำศัลยกรรมความงามครั้งแรก ซึ่งการเผชิญชีวิตในช่วงนี้เป็นช่วงที่ผู้ให้ข้อมูลได้ผ่านประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงามมาด้วยตนเองทำให้ผู้ให้ข้อมูลได้รับรู้และเรียนรู้เกี่ยวกับผลกระทบจากการทำศัลยกรรมความงามมากขึ้น ผู้ให้ข้อมูลจะมีการปรับเปลี่ยนการเผชิญชีวิตให้สอดคล้องกับสถานการณ์ที่ตนเองเผชิญเพื่อลดผลกระทบที่เกิดขึ้นทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ ซึ่งจะแตกต่างจากในช่วงก่อนการทำศัลยกรรมความงาม โดยการปรับเปลี่ยนกิจวัตรประจำวันไม่ว่าจะเป็นการรับประทานอาหาร การพักผ่อนนอนหลับ การเผชิญกับการตำหนิจากสังคมที่มีต่อรูปลักษณ์ที่ผ่านการทำศัลยกรรมความงาม รวมไปถึงการเตรียมตัวก่อนตัดสินใจทำศัลยกรรมความงามครั้งต่อไป โดยการหาจุดสมดุลของรูปลักษณ์ที่ตนเองต้องการไม่รีบร้อนตัดสินใจ และมีการวางแผนที่จะทำศัลยกรรมความงามต่อไปอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ซึ่งต่อมาในช่วงเสพติดศัลยกรรมความงาม ผู้ให้ข้อมูลมีการเผชิญชีวิตเป็นลักษณะต่างๆ ดังนี้

1. เตรียมตัวทำศัลยกรรมความงามต่อไป

จากการศึกษาภาวะการเป็น (being) ของผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ที่เชื่อมโยงมาสู่การให้ความหมายความงามในมุมมองของรูปลักษณ์ภายนอกและให้ความหมายการทำศัลยกรรมความงามทั้งในแง่บวกและในแง่ลบต่างมีการเตรียมความพร้อมในการทำศัลยกรรมความงามไปหน้าเพิ่มเติมทั้งในรูปแบบของการแก้ไขรูปลักษณ์และการพัฒนารูปลักษณ์ให้มีความงามเพิ่มมากขึ้น แสดงให้เห็นถึงความงามที่ถูกหยิบยกให้กลายเป็นคุณค่าของชีวิตจะเห็นได้ว่าถึงแม้ในช่วงเสพติดศัลยกรรมความงามภาวะการเป็นอยู่ (being) ของผู้ให้ข้อมูลที่ต้องเผชิญกับผลกระทบมาอย่างมากมาจากการประสบการณ์การทำศัลยกรรมความงามที่ผ่านมา จนเกิดการเรียนรู้และรับรู้ตนเองมีได้เผชิญเฉพาะด้านบวกของการทำศัลยกรรมความงามเพียงอย่างเดียว ก็มีความต้องการที่จะทำศัลยกรรมความงามไปหน้าครั้งต่อไป โดยผู้ให้ข้อมูลเริ่มหันมาให้ความสำคัญกับการป้องกันผลกระทบและความเสี่ยงจากการทำศัลยกรรมความงามเป็นอย่างมาก เนื่องจากหน้าที่ของมนุษย์ในฐานะดาไซน์ (Man as Dasein) ซึ่งหมายถึงมนุษย์ที่มีการสำนึกรู้ถึงการมีอยู่ เป็นอยู่ ดำรงอยู่แห่งตน ด้วยการคิดรู้ในตนเองได้ (Sharr. 2007) แต่เนื่องด้วยการดำรงชีวิตในช่วงเสพติดศัลยกรรมความงามซึ่งถือว่าเป็นภาวะวิกฤตอย่างหนึ่ง ถึงแม้จะเห็นว่ารูปแบบในการเผชิญกับชีวิตในช่วงนี้อาจไม่แตกต่างจากแต่จากทั้ง 2 ช่วงที่ผ่านมาในอดีตนั้น คือการเตรียมตัวก่อนการทำศัลยกรรมความงาม ทั้งในเรื่องของการหาข้อมูลและการคัดสรรแพทย์ แต่จากการศึกษาพบว่าการเผชิญชีวิตในช่วงนี้ที่แตกต่างจากการเผชิญชีวิตในอดีตที่ผ่านมาคือ การให้ความสำคัญกับการคิดพิจารณาไตร่ตรองข้อมูลมากขึ้น รู้จักยับยั้งชั่งใจไม่พลีพล่ามทำตามความต้องการของตนเองเพียงอย่างเดียว ส่วนหนึ่งเพราะการทำศัลยกรรมความงามมีเบื้องลึกเบื้องหลังจาก

ความต้องการด้านจิตใจเป็นหลัก การหลงเชื่อข้อมูลที่ไม่เป็นจริงหรือหลงเชื่อคำชักชวนต่างๆจากบริบทแวดล้อมไม่ว่าจะเป็นเพื่อน สื่อโฆษณาชวนเชื่อหรือแม้แต่คำแนะนำของแพทย์ก็ตาม ทำให้ไม่ได้ตระหนักถึงสภาพปัญหาหรือสภาวะตามจริงการจัดการจึงไม่สามารถเผชิญปัญหาหรือจัดการได้อย่างเหมาะสม แสดงให้เห็นถึงการขาดความเป็นตัวของตนเอง (Disown) มักพูดหรือกระทำตามความเชื่อหรือค่านิยมของสังคม หรือมักจะถูกควบคุมโดยบริบทแวดล้อม ที่เข้ากระทำลึกระดับของจิตใจซึ่งเป็นมิติที่ควบคุมร่างกายและพฤติกรรม ควบคุมความรู้สึกนึกคิด (Micropower) ทำให้ผู้ให้ข้อมูลถูกรอบงำอย่างเงียบสงบ โดยไม่ทันรู้ตัวว่าถูกควบคุมหรือบังคับให้เชื่อฟังในแนวทางหรือหลักการที่ถูกสร้างขึ้น แต่ก็รู้สึกจำนนและเต็มใจที่จะลดทอนตนเองเป็นเหมือนวัตถุที่สามารถจัดการหรือควบคุม เปลี่ยนแปลงได้ (Self is an object) เพื่อรักษาความความงามให้อยู่ตลอดเวลา (Danaher; Schirato; & Webb. 2000)

ประเด็นที่น่าสนใจจากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือผู้ให้ข้อมูลที่ทำการคัดลอกความงามนั้นต้องการการดูแลทั้งร่างกายและจิตใจไม่ต่างจากผู้ป่วยที่ได้รับการผ่าตัด โดยเฉพาะภายหลังการทำการคัดลอกความงามผู้ให้ข้อมูลต้องกลับไปดูแลตนเองที่บ้าน จึงต้องเผชิญกับผลกระทบต่างๆมากมายรวมทั้งความเครียดและความวิตกกังวลเพียงลำพัง สืบเนื่องมาจากภาวะการเป็นอยู่ (being) ในช่วงเสพติดคัดลอกความงามที่ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่เลือกที่จะปิดบังอำพรางไม่ต้องการเปิดเผยการทำคัดลอกความงามให้ผู้อื่นรับรู้แม้กระทั่งคนใกล้ชิด เกิดข้อจำกัดการรู้คิดของตนเอง อาจทำให้ผู้ให้ข้อมูลจัดการสภาวะที่เป็นอยู่ได้เพียงบางสถานการณ์ หรือเฉพาะแนวทางที่เห็นว่าเป็นไปได้ ซึ่งเมื่อผู้ให้ข้อมูลเปิดโอกาสยอมรับแรงสนับสนุนจากบริบทแวดล้อม ซึ่งได้แก่ครอบครัวและแพทย์จะช่วยทำให้ผู้ให้ข้อมูลเปิดใจมองเห็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาได้ชัดเจนขึ้น เนื่องจากการได้รับความช่วยเหลือและดูแลที่เหมาะสม หรือการได้รับข้อมูลคำแนะนำจากแพทย์ผู้คัดลอกความงามในการเผชิญสถานการณ์ต่างๆ อย่างครอบคลุม และให้เวลาผู้ให้ข้อมูลได้เรียนรู้และทำความเข้าใจกับภาวะการเป็นอยู่ (being) ภายใต้ประสบการณ์การเสพติดคัดลอกความงามของตนเองอย่างแท้จริง จะช่วยให้ผู้ให้ข้อมูลตระหนักถึงเป้าหมายในการเผชิญกับสถานการณ์ต่างๆ ได้ชัดเจนขึ้น และนำไปสู่การเผชิญกับชีวิตในประสบการณ์การเสพติดคัดลอกความงามได้อย่างเหมาะสมและไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อตนเอง ครอบครัว และสังคมตามมา

2. ยอมรับข้อเท็จจริงในการทำการคัดลอกความงาม

ผู้ให้ข้อมูลบางส่วนที่มีการรับรู้ตามจริงและยอมรับข้อเท็จจริงของการทำการคัดลอกความงามภายใต้ภาวะการเป็นอยู่ (being) ในช่วงเสพติดคัดลอกความงามไปหน้าจะนำไปสู่การพยายามจัดการสถานการณ์หรือเผชิญชีวิตในสภาวะต่างๆ โดยการเรียนรู้จักควบคุมความต้องการการทำการคัดลอกความงามของตนเองโดยการเตือนตนเองให้รู้จักพอหรือหยุดที่จะทำการคัดลอกความงามได้ นอกจากนี้การหยุดเปรียบเทียบรูปลักษณ์ของตนเองกับผู้อื่นซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาเกี่ยวกับการเปรียบเทียบรูปลักษณ์ตนเองกับผู้อื่นเป็นบริบทเงื่อนไขหนึ่งที่นำมาสู่การทำการคัดลอกความงามอย่างมาก โดยเฉพาะการเปรียบเทียบกับสื่อที่มีภาพความงามในอุดมคติแม้เพียงชั่วครู่ผลสำรวจพบว่าส่งผลกระทบต่อรูปลักษณ์ของตนเอง และทำให้ระดับความนับถือตนเองลดน้อยลงได้ ซึ่งอาจนำมาสู่อาการจิตตกและเป็นกังวลกับรูปลักษณ์ตนเองมากขึ้น (Feinstein; et al. 2013) การยอมรับฟังคำแนะนำของแพทย์

และยอมรับความไม่สมบูรณ์แบบของรูปลักษณ์ก็แสดงให้เห็นถึงการยอมรับขีดจำกัดในการพัฒนารูปลักษณ์ของตนสอดคล้องกับการศึกษาของกมลกานต์ จินข้าง (2553) พบว่าผู้ที่นิยมความสมบูรณ์แบบส่วนใหญ่มักจะมีขีดแย้งระหว่างความปรารถนารูปลักษณ์ที่สมบูรณ์แบบกับการรับรู้รูปลักษณ์ของตนว่าไม่ดีพอจึงนำไปสู่การทำคัลยกรรมความงามซ้ำๆ ได้ง่าย นอกจากนี้ยังพบว่าบริบทเงื่อนไขเกี่ยวกับสถานที่ที่ผู้ให้ข้อมูลอยู่ในสภาพแวดล้อมหรือกลุ่มที่ยอมรับการทำคัลยกรรมความงามเป็นปกติย่อมมีแรงจูงใจที่จะนำไปสู่การทำคัลยกรรมความงามเพิ่มขึ้นซึ่งสอดคล้องกับการอธิบายโดยใช้แนวคิดอัตถิภาวนิยม ตามแนวคิดไอเดกเกอร์ เกี่ยวกับทัศนะต่อโลกในประเด็นของ อวกาศ (Space) หรือสภาพแวดล้อมของภาวะการเป็นอยู่ ณ. ที่ใดที่หนึ่ง ที่มีส่วนต่อการให้ความหมายและตีความของบุคคลต่อภาวะนั้น (กัญญ์ฐิตา ศรีภา. 2554; อ้างอิงจาก ปานทิพย์ ศุภนคร. 2546) โดยพบว่า ผู้ให้ข้อมูลหลายคนให้ความหมายเกี่ยวกับภาวะการเป็นอยู่ (being) ของตนภายในสภาพสังคมที่อยู่อาศัย และสถานที่ที่ทำการคัลยกรรมความงาม ส่วนหนึ่งจากการทำความเข้าใจบริบทสภาพแวดล้อมที่มีและเป็นที่อยู่ในบริบทแวดล้อมของสังคมหรือสถานที่ที่ทำการคัลยกรรมความงามแห่งนั้น ทำให้ผู้ให้ข้อมูลบางคนจึงเลือกเปลี่ยนสังคมและบริบทแวดล้อมของตนพร้อมทั้งพยายามหาคุณค่าแห่งตนในด้านอื่นมาแทนที่การให้คุณค่าในเรื่องความงามของรูปลักษณ์ภายนอกแต่การที่ผู้ให้ข้อมูลยอมรับข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความงาม ไม่ได้ทำให้ความต้องการที่จะมีความงามหมดไป จึงทำให้ผู้ให้ข้อมูลบางคนเลือกที่จะเผชิญชีวิตด้วยการลองหาวิธีพัฒนาความงามในแบบอื่นมาทดแทนการทำคัลยกรรมความงาม โดยการสร้างความงามจากภายในสู่ภายนอกไม่พยายามคาดหวังจะให้มีความงามแบบจัดการได้เหมือนการทำคัลยกรรมความงามซึ่งเป็นการพัฒนาความงามที่ตนเองเคยชินและอาจจะส่งผลกระทบต่อตนเอง

อย่างไรก็ตามจากการศึกษาวิจัยพบว่า เมื่อเวลาผ่านไปผู้ให้ข้อมูลบางคนซึ่งถือเป็นปัจเจกบุคคลที่มีอิสระทางความคิด และมุ่งสู่ความเป็นไปได้ในการตัดสินใจเลือกเกี่ยวกับภาวะการเป็นอยู่ (being) ของตนเอง กล่าวคือมีการสำนึกถึงและสามารถเลือกตัดสินใจด้วยตนเอง ตลอดจนสามารถกระทำเพื่อมุ่งสู่ความต้องการที่มาจากการตัดสินใจ โดยเป็นการกระทำที่เกิดจากการเรียนรู้สภาวะที่เป็นอยู่ มิได้ถูกครอบงำจากความคิดความเชื่ออื่นใด แต่เป็นการควบคุมตนเองให้เป็นไปตามหลักการที่เป็นไปได้ รวมถึงการปรับตัวให้สอดคล้องกับบริบทแวดล้อม ค่านิยมทางสังคมที่มีอยู่ มีการกำหนดรูปแบบเพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายนั้น อย่างสอดคล้องกับความคิดความรู้สึกของตนเอง ในแง่นี้ผู้ให้ข้อมูลจะดำรงอยู่ซึ่งความเป็นตัวของตนเองไว้ได้ (Own up to) เหมือนเช่น ผู้ให้ข้อมูลที่ให้ความหมายภาวะการเป็นอยู่ (Being) ในช่วงเสพติดคัลยกรรมความงามไปหน้าในมุมมองต่อการทำคัลยกรรมความงามและการเสพติดคัลยกรรมความงามที่ก่อให้เกิดผลกระทบร้ายแรงจนกระทั่งทำให้เกิดความพิการ และร้ายแรงจนถึงการสูญเสียชีวิต และแสดงถึงการยอมรับกับภาวะการเป็นอยู่ (being) ที่เป็นไปตามจริง โดยยอมรับข้อเท็จจริง และลองที่จะหันไปพัฒนาความงามของตนในรูปแบบอื่นที่เห็นว่ารุนแรงน้อยกว่าการทำคัลยกรรมความงาม มีการแสวงหาตัวตนและคุณค่าในตนเองซึ่งจะนำไปสู่การแสดงคัลยกรรมและสร้างโอกาสให้ตนเองได้ ด้วยความสามารถที่มีใช้เพียงแรงแรงของรูปลักษณ์เท่านั้น ทำให้ผู้ให้ข้อมูลไม่จำเป็นต้องพึ่งพาเฉพาะความงามที่เป็นเพียงแค่เปลือกนอกอีกต่อไป

ถ้าอธิบายข้อค้นพบในประเด็นนี้เทียบเคียงกับแนวคิดเกี่ยวกับแบบแผนในการเผชิญประสบการณ์ (Modes of engagement) ของไฮเดกเกอร์ (Conroy, 2003) ซึ่งเน้นศึกษาเกี่ยวกับภาวะการเป็นอยู่ (being) และความชัดเจน (Transparent) ของภาวะการเป็นอยู่ (being) กล่าวคือ มุ่งให้เกิดความเข้าใจอย่างชัดเจนเกี่ยวกับภาวะการเป็นอยู่ (being) เพื่อที่จะวางแผนการเผชิญประสบการณ์ และทำหน้าที่รับมือได้อย่างสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงและราบรื่น เน้นให้เกิดทักษะในการเผชิญปัญหาอย่างสม่ำเสมอ (Everyday coping skill) จะเห็นว่าผู้ให้ข้อมูลที่สามารถเข้าใจสภาวะที่เป็นอยู่ตามจริงและยอมรับกับสภาวะที่เกิดตามจริงนั้นได้ มักจะเลือกการเผชิญชีวิตโดยการไม่หมกมุ่นกับความงามและการทำกิจกรรมความงามจนส่งผลกระทบต่อภารกิจชีวิตประจำวัน อย่างไรก็ตามการทำกิจกรรมความงามอาจแปรเปลี่ยนไปเป็นความต้องการความงามที่เพิ่มมากขึ้น เมื่อผู้ให้ข้อมูลเกิดภาวะวิตกกังวล (Anxiety) กับสภาวะนั้น จนไม่สามารถจัดการได้ (Breakdown) เนื่องจากสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลง ซึ่งเช่นเดียวกับการศึกษาในครั้งนี้กล่าวคือ ช่วงเวลาที่เปลี่ยนแปลงไป สถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลง โดยเฉพาะเมื่อผู้ให้ข้อมูลต้องเผชิญกับสิ่งเร้าที่กระตุ้นให้ตนเองมีความต้องการที่จะทำกิจกรรมความงามเพิ่มขึ้น การรับรู้เกี่ยวกับวิวัฒนาการการทำกิจกรรมความงามที่มีความทันสมัยปลอดภัยมากขึ้น หรือการไม่อาจจะทนอยู่กับสภาพการณ์การได้รับความกดดันจากบริบทแวดล้อมเกี่ยวกับเรื่องรูปลักษณ์ได้อีกต่อไป ทำให้ผู้ให้ข้อมูลอาจจะหันหาแสวงหาการทำกิจกรรมความงามเพิ่มเติมหรือหากหยุดทำกิจกรรมความงามก็เป็นการหยุดได้เพียงชั่วคราวเท่านั้น เมื่อช่วงเวลาเปลี่ยนแปลงไป ทำให้สถานการณ์เปลี่ยนแปลงไป โดยเฉพาะสถานการณ์ที่กระตุ้นให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดความวิตกกังวลเกี่ยวกับรูปลักษณ์ของตน เช่น การถูกล้อเลียนเกี่ยวกับรูปลักษณ์ การมีวิวัฒนาการทางการทำกิจกรรมความงามใหม่ๆ ที่ปลอดภัยมากขึ้น ความรู้สึกที่มีต่อรูปลักษณ์ตนเองเปลี่ยนแปลงไปจากเคยพอใจเปลี่ยนเป็นไม่พอใจ นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงการเผชิญชีวิตที่เปลี่ยนแปลงไปเช่นกัน จะเห็นได้ว่าบริบทเงื่อนไขที่เกี่ยวข้องสร้างการรับรู้ให้ผู้ให้ข้อมูลมองรูปลักษณ์ตนเองในแง่ลบมากกว่าที่จะสนับสนุนให้เกิดการเข้าใจละยอมรับข้อเท็จจริงของความงาม และการทำกิจกรรมความงาม ซึ่งแสดงให้เห็นว่าทั้งเวลา และบริบทเงื่อนไขแวดล้อม มีผลต่อการเผชิญชีวิตของผู้ให้ข้อมูลในช่วงเสพติดกิจกรรมความงาม

3. การเผชิญการตีตราจากสังคม

จากการศึกษาพบว่าภาวะการเป็นอยู่ (being) ในช่วงเสพติดกิจกรรมความงาม ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ต้องเผชิญกับการถูกตีตราจากสังคมในลักษณะต่างๆหากพิจารณาในภาพรวมจะเห็นได้ว่าการเผชิญหน้าต่อการถูกตีตราของผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ดังนี้ คือการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหา (Problem -Focus Coping) โดยผู้ให้ข้อมูลที่แสดงพฤติกรรมต่อการถูกตีตราในเชิงแก้ไขปัญหามีเหตุผลมากกว่าจะเพิกเฉยหรือใช้การหลีกเลี่ยงปัญหา โดยมีเป้าหมายที่สิ่งแวดล้อมรวมทั้งต้องการเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ให้ลดความรุนแรงและการคุกคามจากการถูกตีตราผู้ให้ข้อมูลเลือกที่จะอธิบายเหตุผลอันชอบธรรมในการที่ตนเองต้องดำรงตนเป็นผู้เสพติดกิจกรรมความงามไปหน้าต่อไปโดยใช้เหตุผลของการเป็นผู้มีสิทธิกระทำต่อร่างกายตนเพราะมองเห็นว่ารูปลักษณ์ของตนเองมีความบกพร่องอยู่ตลอดเวลา เป็นลักษณะการพยายามจะเผชิญหน้ากับความจริง โดยไม่ปกปิดตนเอง

และแสดงให้เห็นถึงการพยายามหาวิธีทางต่างๆที่จะจัดการกับปัญหานั้นอย่างเช่นการปรับเปลี่ยนภาพลักษณ์ใหม่ เพื่อลบภาพจำของการเป็นผู้เสพติดตั้ลยกรรรมความงาม หรือปรับเปลี่ยนความคิดของตนเองที่มีต่อการติตราโดย พยายามมองหาด้านดีทดแทน สำหรับผู้ให้ข้อมูลบางคนไม่กล้าเผชิญชีวิตแบบมุ่งแก้ปัญหาเพราะรับรู้ว่าจะไม่ได้รับ ฟังจึงเลือกที่จะพยายามหาแหล่งสนับสนุนทางสังคม (Seeking Social Support) โดยการหาพื้นที่เฉพาะกลุ่ม ซึ่งส่วนใหญ่เป็นพื้นที่ในโลกโซเชียลที่สามารถสื่อสารและเข้าถึงได้ง่าย เพื่อเลือกเปิดเผยตัวตนเฉพาะบุคคลที่เข้าใจ และมีประสบการณ์เช่นเดียวกับตน ซึ่งการเผชิญการติตราในลักษณะดังกล่าวไม่ได้ทำให้ปัญหาหมดไปแต่ใน ขณะเดียวกันเมื่อพิจารณาว่าการเผชิญติตราในลักษณะนี้เป็นการหาที่ปรึกษาในการรับมือกับการถูกติตรา ซึ่งแสดง ถึงการพยายามหาวิธีที่จะแก้ไขหรือลดปัญหานั้นให้ดีขึ้นอาจถือได้ว่าการเผชิญปัญหาในรูปแบบนี้เป็นการมุ่งเน้นการ แก้ไขปัญหาด้วยอีกวิธีการหนึ่ง (Lazarus; & Launier. 1981) แต่จากการศึกษาพบว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มักจะ เลือกรูปแบบการเผชิญชีวิตด้วยการปฏิเสธและหลีกเลี่ยง (Avoidance) เนื่องจากภาวะการเป็นอยู่ (being) ของ ตนเองที่รู้สึกโดดเดี่ยว ขาดที่พึ่งพา ใครคนเข้าใจเป็นชนกลุ่มน้อย ภาวะดังกล่าวทำให้มีทิศทางการแสดงพฤติกรรม ในเชิงหลีกเลี่ยง ปกปิดซ่อนเร้น นอกจากนี้บางคนก็เลือกที่จะเพิกเฉยไม่สนใจ และทำใจยอมรับแต่บางคนอาจจะมี การเผชิญการติตราด้วยวิธีการที่รุนแรงมากขึ้นโดยการตอบโต้ด้วยถ้อยคำที่หยาบคายเพื่อแสดงออกถึงความไม่ พอใจของตน อย่างไรก็ตามลักษณะของการเผชิญชีวิตในการถูกติตราที่กล่าวมามีใช้ลักษณะถาวรเมื่อเวลาผ่านไป สถานการณ์เปลี่ยนแปลงไป หรือการได้รับการสนับสนุนจากบริบทแวดล้อม ผู้ให้ข้อมูลจะมีรูปแบบในการเผชิญชีวิต ไปในทิศทางที่แตกต่างออกไป ขึ้นอยู่กับบริบทเงื่อนไขสำคัญต่างๆ แต่สำหรับผู้ให้ข้อมูลบางคนก็อาจจะเลือกการ เผชิญการติตราแบบถาวรโดยการอย่างถาวรปฏิเสธและไม่ยอมรับกับการเป็นผู้เสพติดตั้ลยกรรรมความงาม และ หลีกเลี่ยงการเผชิญปัญหาในกรณีที่บริบทแวดล้อมไม่เอื้อให้มีการปรับตัวได้

ประเด็นที่น่าสนใจจากการศึกษาวิจัยคือ การปฏิบัติต่อผู้ให้ข้อมูลของบริบทแวดล้อมในสังคม ที่มักมอง ผู้ให้ข้อมูลในทางลบ โดยมองข้ามความต้องการทางด้านจิตใจของผู้ให้ข้อมูลทำให้ไม่ได้ตระหนักหรือมองเห็นสภาพ ปัญหาที่ผู้ให้ข้อมูลเผชิญอยู่ โดยเฉพาะผู้ที่ทำตั้ลยกรรรมความงามจนเกิดความผิดพลาดของรูปลักษณ์ คนในสังคม มักจะติตราและยึดเหยียดตัวตนการเป็นผู้เสพติดตั้ลยกรรรมความงามให้แก่ผู้ให้ข้อมูลอย่างไม่เต็มใจ โดยมีได้ พยายามจะทำความเข้าใจว่า การที่ผู้ให้ข้อมูลมีการทำตั้ลยกรรรมความงามหลายครั้งและการจัดการเผชิญปัญหาที่ เป็นอยู่มีเบื้องหลังหลังจากบริบทเงื่อนไขอย่างไรบ้าง นอกจากนี้ยังพยายามตอกย้ำและทำร้ายผู้ให้ข้อมูลด้วย การสื่อสารและการกระทำทั้งตั้งใจดีและที่ไม่ได้ตั้งใจดีซึ่งมิได้เป็นการช่วยเหลือหรือสนับสนุนผู้ให้ข้อมูลให้ผ่าน พ้นสภาวะดังกล่าวไปได้เหมาะสม ตรงข้ามกลับกระตุ้นให้ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีการเผชิญปัญหาดังกล่าว เลวร้ายลงมากขึ้น

และข้อสังเกตสำหรับงานวิจัยชิ้นนี้ที่สำคัญยังพบว่า การที่ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่รับรู้ว่ามีคนในสังคมไม่ พยายามทำความเข้าใจผู้ให้ข้อมูลแต่เลือกเฟ้นที่จะติตราเพียงอย่างเดียว เป็นการส่งเสริมให้ผู้ให้ข้อมูลอาจเกิด อาการทางจิตที่เรียกว่า Body dysmorphic disorder (BDD) ได้โดยอ้อมเช่นกัน ซึ่งอาการดังกล่าวเรียกว่าภาวะ

ความคิดหมกมุ่นเกี่ยวกับรูปลักษณ์ของร่างกายบางส่วนว่าบกพร่อง ซึ่งการตีตราหรือความไม่เข้าใจของสังคมโดยการตีตรา กล่าวหาผู้ให้ข้อมูลว่าเสพติดตัลยกรรมความงาม เป็นบริบทเงื่อนไขที่น่าสนใจอาจเป็นการส่งเสริมให้เกิดการปฏิเสธตนเองว่าไม่ได้มีอาการทางจิต ไม่ได้เป็นผู้เสพติดตัลยกรรมความงาม สอดคล้องกับงานวิจัยที่พบว่าผู้ป่วยที่มีอาการดังกล่าวมักไม่ยอมรับความผิดปกติของตน จึงปฏิเสธการรักษาทางจิตเป็นส่วนใหญ่นอกจากนี้ผู้ที่ไปพบแพทย์ตัลยกรรมความงามเพื่อแก้ไขรูปลักษณ์ของตนทดแทน เพราะการไปตรวจหรือรักษาอาการทางจิตเป็นการส่งเสริมตราบาปโดยการยอมรับในสิ่งที่คนในสังคมกล่าวหา ยิ่งทำให้ตนเองรู้สึกเป็นปมด้อย อับอาย สอดคล้องกับการศึกษาการเกิดตราบาปในผู้ป่วยจิตเภทพบว่า ผู้ที่มีการเกิดตราบาปสูงจะมีความต่อเนื่องในการรับการรักษาในระดับต่ำ เนื่องจากการปฏิเสธการแสวงหาความช่วยเหลือและพยายามปกปิดอาการเจ็บป่วยของตนเอง โดยการไม่ยอมรับการรักษา ไม่กล้าพบจิตแพทย์ยิ่งทำให้เกิดอาการรุนแรงมากขึ้น สังคมก็ยิ่งหวาดกลัวและรังเกียจเป็นวงจรวงจรเช่นนี้เรื่อยไป (พันธุภา กิตติรัตนไพบูลย์. 2549) ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการถูกสังคมไม่เข้าใจและตีตรายังเป็นบริบทเงื่อนไขด้านบุคคลแวดล้อมที่สำคัญ ที่ก่อให้เกิดความเครียดและนำมาสู่การตีตรารูปลักษณ์ของตนมากขึ้นซึ่งเป็นบริบทเงื่อนไขไปกระตุ้นให้เกิดความเจ็บป่วยในระยะเริ่มแรกของโรคจิตเภทเป็นอย่างมาก (Zelst. 2009) และจากการศึกษาของเควปรอม (Kaewprom. 2011) พบว่า ตราบาปและความไม่เข้าใจไม่เพียงเป็นสิ่งที่ขัดขวางการเผชิญปัญหาที่มีประสิทธิภาพแต่ยังเป็นการกระตุ้นเกิดอาการทางจิตมากขึ้น

ถ้าพิจารณาถึงวงจรการเผชิญชีวิตตามที่ได้จากข้อค้นพบในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ จะพบว่าผู้ให้ข้อมูลที่ปฏิเสธการรับรู้ในข้อจำกัดหรือข้อเท็จจริงในการเผชิญชีวิต หากได้รับแรงสนับสนุนที่ดีและความเข้าใจจากบริบทแวดล้อม จะช่วยให้ผู้ให้ข้อมูลมีทิศทางหรือเป้าหมายในการเผชิญชีวิตในช่วงเสพติดตัลยกรรมความงามได้อย่างเหมาะสมและไม่เกิดผลกระทบต่อตนเอง บุคคลแวดล้อมและสังคม มีผลให้มีหนทางที่เหมาะสมในการเผชิญชีวิตจากที่เลือกใช้การทำตัลยกรรมความงามในการเผชิญชีวิตเพียงอย่างเดียว จะทำให้ผู้ให้ข้อมูลตระหนักและพยายามที่จะจัดการในสิ่งที่พอทำได้ เช่น จัดการกับความต้องการความงามที่ไม่สิ้นสุดของตนเอง การเปลี่ยนอาชีพเปลี่ยนบริบทแวดล้อมใหม่ ผู้ให้ข้อมูลบางคนเมื่อเวลาผ่านไป ก็ได้เรียนรู้กับประสบการณ์การเสพติดตัลยกรรมความงามและยอมรับในข้อเท็จจริงและขีดจำกัดของการทำตัลยกรรมความงามมากขึ้น ก่อให้เกิดการเผชิญชีวิตที่เหมาะสม ซึ่งการปรับตัวนี้อยู่ภายใต้บริบทเงื่อนไขที่เกี่ยวข้อง ในทางกลับกันหากผู้ให้ข้อมูลได้รับการเสริมแรงทางด้านลบ เช่นการถูกล้อเลียนเกี่ยวกับรูปลักษณ์ การถูกชักชวนให้หลงเชื่อและมองว่าการจัดการความงามด้วยการทำตัลยกรรมความงามเป็นไปในเชิงบวก การจัดการความงามด้วยการทำตัลยกรรมความงามจะไม่มีที่สิ้นสุด ไม่มีขอบเขต หรือผู้ให้ข้อมูลบางคนเลือกการทำตัลยกรรมความงามเป็นหนทางในการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับรูปลักษณ์ โดยยังมีความเชื่อว่าการทำตัลยกรรมความงามจะสามารถสร้างความงาม หรือแก้ไขรูปลักษณ์ของตนให้เป็นปกติได้ มิได้มุ่งความเป็นเหตุเป็นผลหรือความเป็นไปได้ในการทำเกิดผล ทำให้เกิดการเผชิญปัญหาท่ามกลางความวิตกกังวล ความเครียดหรือขาดความชัดเจนในความคิดความรู้สึก นอกจากนี้การปกปิดตัวตนการเป็นผู้ที่ไม่สามารถหยุดทำตัลยกรรมความงามกับบริบทแวดล้อม ยังทำให้แต่ละฝ่ายต่างเกิดความไม่เข้าใจกัน สร้างความคับข้องใจกันตามมา ทำให้ผู้ให้ข้อมูลต้องปลื้กตัวหลีกเลี่ยงสังคม ไม่กล้าเผชิญหน้ากับคนในสังคม นำไปสู่การเจ็บป่วยทางจิตตามมา

สิ่งที่ต้องการเน้นให้ชัดเจนในอีกประเด็นคือ ความมุ่งหวังที่จะเผชิญปัญหาให้มีประสิทธิภาพ โดยบริบทเงื่อนไขที่สำคัญคือ ช่วงเวลาที่มีส่วนช่วยให้ผู้ให้ข้อมูลได้เรียนรู้กับประสบการณ์ที่เกิดขึ้น เริ่มทำใจยอมรับข้อเท็จจริงและข้อจำกัดของตน สิ่งที่พบจากการศึกษาวิจัยคือ ผู้ให้ข้อมูลบางคน อาจจะมีการเผชิญปัญหาในทางที่ไม่เหมาะสมจนก่อให้เกิดอันตรายและผลกระทบตามมา ซึ่งโดยส่วนใหญ่สามารถมุ่งจัดการปัญหาเกี่ยวกับอันตรายและผลกระทบของการทำศัลยกรรมความงามซึ่งเป็นการจัดการเฉพาะส่วน ซึ่งยังคงทำให้ผู้ให้ข้อมูลเลือกที่จะทำศัลยกรรมความงามและหมกมุ่นกับบุคลิกของตนเองต่อไป เพราะการทำศัลยกรรมความงามสามารถเปลี่ยนแปลงบุคลิกของผู้ให้ข้อมูลได้ แต่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงความต้องการที่จะมีความงามที่อยู่ภายในจิตใจของผู้ให้ข้อมูลไม่ได้ แต่หากบริบทแวดล้อมแสดงความเข้าใจและเอื้อต่อการจัดการปัญหา โดยเข้าใจว่าปัญหาที่แท้จริงแล้วเกิดการความพอใจ การทำใจยอมรับในความงามของตน ฉะนั้นต้องจัดการกับสภาพจิตใจของผู้ให้ข้อมูลเป็นสำคัญเพื่อความพร้อมที่จะเผชิญปัญหาในอนาคต และเพื่อลดความวิตกกังวลที่เป็นอยู่ของผู้ให้ข้อมูลหรือในผู้ให้ข้อมูลบางคนที่กำลังการถูกตีตราจึงเลือกที่จะปกปิดข้อมูลของตนเองมาโดยตลอด เมื่อเวลาผ่านไปหากสังคมแสดงออกถึงความเข้าใจ ไม่ตำหนิด่าว่า และไม่มองพวกเขาเป็นตัวประหลาดที่แสดงออกอย่างตั้งใจก็ดีไม่ตั้งใจก็ดี จะช่วยทำให้ผู้ให้ข้อมูลกล้าที่จะเปิดเผยตนเองมากขึ้น จะนำไปสู่การช่วยแก้ไขปัญหาที่ถูกต้องอย่างไม่โดดเดี่ยวเหมือนเช่นที่เป็นมา นอกจากนี้ในยังพบว่าการสร้างความสัมพันธ์ภาพที่ดีระหว่างแพทย์ผู้ทำศัลยกรรมความงามและผู้ให้ข้อมูล จะช่วยทำให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดความไว้วางใจและยินยอมเชื่อฟังคำแนะนำของแพทย์ โดยแพทย์เองก็ต้องเล็งเห็นถึงความสำคัญของการใช้เวลาในการให้ข้อมูลการทำศัลยกรรมความงามอย่างตรงไปตรงมาแก่ผู้ให้ข้อมูล ซึ่งการให้ข้อมูลดังกล่าวต้องไม่เน้นหนักไปที่จุดประสงค์เพื่อชักจูงชวนเชื่อจนเกินจริง หรือการโฆษณาถึงการทำศัลยกรรมความงามในแง่บวกเพียงอย่างเดียว ซึ่งนั่นเป็นการให้ข้อมูลเพื่อผลประโยชน์ทางธุรกิจเป็นหลักที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลไม่ได้รับข้อมูลที่แท้จริง จึงนำไปสู่การไม่ได้เตรียมตัวเตรียมใจและศึกษาหาวิธีการหรือมีข้อมูลช่วยในการตัดสินใจในการเผชิญหน้ากับการทำศัลยกรรมความงามครั้งแรกอย่างเหมาะสม อย่างไรก็ตามการได้รับความเข้าใจจากแพทย์ ครอบครัว ญาติมิตร สังคม มีส่วนช่วยให้ผู้ให้ข้อมูลไม่นำความสุข ความมั่นใจ ไปผูกโยงกับความงามและการทำศัลยกรรมความงามซึ่งเป็นบุคลิกภายนอกเท่านั้น จะช่วยทำให้ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่าแท้จริงแล้วการสร้างตัวตนและคุณค่าสามารถแสดงออกถึงความแตกต่างที่ไม่เหมือนใครมีเอกลักษณ์ในความงามแบบของตนเอง นอกจากนี้ยังมองเห็นศักยภาพด้านอื่นๆอีกมากมายในตัวเองถึงแม้ความงามจะช่วยสร้างโอกาสสร้างให้ผู้คนสนใจ แต่นั่นก็เป็นเพียงช่วงเวลาสั้นๆ ที่ฉาบฉวยเท่านั้น ซึ่งจะมีส่วนช่วยให้ผู้ให้ข้อมูลสามารถใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุขไม่ก่อให้เกิดการมีอารมณ์ทางจิต จนท้ายที่สุดนำมาสู่การเผชิญปัญหาที่ไม่เหมาะสมเช่นการฆ่าตัวตายตามมา

อย่างไรก็ตาม ลักษณะการเผชิญชีวิตของผู้ให้ข้อมูลแต่ละคนไม่หยุดนิ่งอยู่ที่ลักษณะเพียงหนึ่งเดียวหรือมีใช้เพียงการเผชิญปัญหาโดยวิธีการอย่างใดอย่างหนึ่งที่ถาวรตลอดไป เนื่องจาก ความงาม การทำศัลยกรรมความงาม และการเสพติดศัลยกรรมความงามเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากเบื้องลึกเบื้องหลังที่มีความสัมพันธ์ไปถึงบริบท

แวดล้อมของผู้ให้ข้อมูล รวมถึงบริบทเงื่อนไขต่างๆที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะบริบทเงื่อนไขความสัมพันธ์และปฏิสัมพันธ์กับผู้ใกล้ชิดของผู้ให้ข้อมูล ซึ่งจะมีผลต่อมุมมองของประสบการณ์การเสพติดกิจกรรมความงามของผู้ให้ข้อมูล โดยเฉพาะการดูแลเข้าใจเอาใจใส่จากครอบครัว และการได้รับคำแนะนำหรือการได้รับการดูแลจากแพทย์ผู้ทำกิจกรรมความงามทั้งก่อนและหลังการทำกิจกรรมความงามจะมีส่วนอย่างมากที่จะช่วยให้ผู้ให้ข้อมูลที่สามารถยอมรับข้อเท็จจริง หรือเผชิญชีวิตได้ กลายมาเป็นสามารถเผชิญชีวิตจัดการกับประสบการณ์การเสพติดกิจกรรมความงามได้อย่างเหมาะสม

ตอนที่ 5 การคาดหวังในประสบการณ์การเสพติดกิจกรรมความงามใบหน้า

ข้อค้นพบเกี่ยวกับความคาดหวัง แสดงถึง การตีความเกี่ยวกับตนเองที่เกี่ยวข้องกับมิติของเวลาเข้ามาเกี่ยวข้อง โดยการตีความเกี่ยวกับภาวะการเป็นอยู่ (being) ที่จินตนาการไปถึงอนาคตที่ต้องการให้เกิดขึ้นโดยพบว่า เมื่อเวลาผ่านไปช่วงหนึ่ง ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ มักมีความคาดหวังที่สอดคล้องไปในทิศทางเดียวกับรูปแบบการเผชิญชีวิตและภาวะการเป็นอยู่ (being) ในลักษณะต่างๆ ที่แตกต่างกันแล้วแต่ช่วงเวลาได้แก่ ในช่วงก่อนการทำกิจกรรมความงามผู้ให้ข้อมูลมักจะคาดหวังจะทำกิจกรรมความงามเพียงครั้งเดียว คาดหวังความงามคาดหวังจะลบลภาพตัวตลก คาดหวังดวงชะตาที่ดีขึ้นคาดหวังการตอบสนองจากสังคมเช่นตัวแบบ จะเห็นได้ว่าในช่วงก่อนการทำกิจกรรมความงามคาดหวังส่วนใหญ่จะเน้นที่รูปลักษณ์ให้มีความงาม ซึ่งมักเป็นไปตามสิ่งที่สังคมสร้างขึ้นได้แก่ ค่านิยมความงามจากสังคม โหวงเฮง เป็นต้นและยังรวมไปถึงความคาดหวังต่อชีวิตตนเองตามมาก็ด้วยสอดคล้องกับการศึกษาของ พัชรพิชา ปวันรักษ์พงษ์ (2552) พบว่า รูปร่างและบุคลิกภาพที่ดีเป็นองค์ประกอบสำคัญ ซึ่งการมีหน้าตาและบุคลิกภาพที่ดี จะสามารถนำไปสู่ความสำเร็จได้ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า การทำกิจกรรมความงามบนใบหน้านั้นเป็นสิ่งที่ช่วยสร้างความมั่นใจต่อผู้พบเห็น ผู้ที่มีรูปร่างใบหน้าที่ดี จะสามารถช่วยสร้างความน่าดึงดูดใจ และน่าเชื่อถือมากขึ้น (Solomon, 2004) ดังนั้นคาดหวังในการทำกิจกรรมความงามความงามส่วนใหญ่ มักเป็นไปเพื่อการเปลี่ยนแปลงตนเองทั้งรูปลักษณ์และชีวิตตนเองให้ดีขึ้น (ศิริลักษณ์ คชนิล, 2550)

ต่อมาในช่วงการทำกิจกรรมความงามครั้งแรกผู้ให้ข้อมูลยังคงมีความคาดหวังให้มีความงามที่เพิ่มมากขึ้น คาดหวังการมีใบหน้าแบบเกาหลีต่อมาในช่วงการทำกิจกรรมความงามครั้งแรก ซึ่งเป็นช่วงที่ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ มักมีความคาดหวังต่อรูปลักษณ์ให้มีความงามเพิ่มขึ้น ถึงแม้จะผ่านประสบการณ์การทำกิจกรรมความงามมาแล้ว แสดงให้เห็นว่าการทำกิจกรรมความงามไม่ได้เป็นวิธีการพัฒนาความงามที่จะทำให้ผู้ให้ข้อมูลสมหวังตั้งใจเสมอไป ตรงข้ามกลับเป็นสิ่งที่สร้างให้เกิดความคาดหวังที่มีเกณฑ์สูงขึ้นเรื่อยๆ ประกอบกับช่วงเวลาที่เปลี่ยนแปลงไปส่งผลให้บริบทเงื่อนไขที่เกี่ยวข้องเช่นค่านิยมความงามก็เปลี่ยนแปลงไปตามไปด้วยความคาดหวังต่อรูปลักษณ์จึงแปรเปลี่ยนไปในลักษณะอื่น ยกตัวอย่างเช่น ในช่วงก่อนการทำกิจกรรมความงามการได้รับอิทธิพลของค่านิยมความงามแบบตะวันตกส่งผลต่อความคาดหวังจะมีความงามตามแบบดังกล่าวจนมาถึงช่วงการทำกิจกรรมความงามครั้งแรกค่านิยมความงามแบบเกาหลีมาแทนที่ทำให้ความคาดหวังต่อรูปลักษณ์จึงมีการเปลี่ยนแปลงไป

จะเห็นได้ว่าการให้ความหมายในลักษณะที่หลากหลายและมีความเชื่อมโยงกันโดยการตีความเกี่ยวกับภาวะการเป็นอยู่ (being) ที่จินตนาการไปถึงอนาคตที่ต้องการให้เกิดขึ้น ทำให้ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีความคาดหวังสอดคล้องไปในทิศทางเดียวกับชีวิตที่ต้องเผชิญภายใต้ภาวะการเป็นอยู่ (being) ในลักษณะต่างๆ ดังนี้ จากการศึกษาพบว่าผู้ให้ข้อมูลที่มีมุมมองต่อความงามและการทำศัลยกรรมความงามในแง่บวก มักจะเผชิญชีวิตเพื่อนำตนเองไปสู่การทำศัลยกรรมความงามเพิ่มเติมโดยการแสวงหาข้อมูลเชื่อมโยงไปสู่ความคาดหวังที่ผูกโยงไว้

ตอนที่ 6. ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายเสพติดศัลยกรรมความงามใบหน้า

1.1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายสำหรับป้องกันการเสพติดศัลยกรรมความงามใบหน้า

จากการวิจัยได้ข้อค้นพบเกี่ยวกับการเผชิญชีวิตและความคาดหวังของผู้เสพติดศัลยกรรมความงามใบหน้าต่อประสบการณ์ของตน ซึ่งข้อค้นพบดังกล่าวจะมาเป็นแนวทางให้แพทย์และสังคมได้ร่วมกันตระหนักและเล็งเห็นความสำคัญ เพื่อก่อให้เกิดนโยบายต่างๆ ที่สามารถนำไปใช้ในการป้องกันไม่ให้ผู้ที่สนใจหรือผู้ที่เริ่มทำศัลยกรรมความงามใบหน้าไม่เข้าสู่การเสพติดศัลยกรรมความงามใบหน้า โดยผู้วิจัยมีการเสนอแนะนโยบาย ดังนี้

1.1.1. จากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยสัมผัสได้ถึงความแยบยลของการปฏิบัติการในการสร้างความงามให้กลายเป็นสิ่งจำเป็นและมีคุณค่า โดยการส่งผ่านข้อมูลให้เข้าถึงบุคคลได้ง่ายทั้งจากการเล็งดูของครอบครัว เพื่อน หรือสื่อต่างๆ ซึ่งเป็นการถ่ายทอดค่านิยมความงามของสังคมในแบบที่สร้างได้ให้เห็นเป็นไปในทิศทางเดียวกัน จึงทำให้ยากต่อการจะหลุดพ้นต่อการถูกชักนำ โดยจะเห็นได้จากผู้ให้ข้อมูลมักจะมีส่วนใหญ่อให้คุณค่าและความหมายความงามของรูปลักษณ์ภายนอกเป็นหลัก ดังนั้นจึงควรมีการสร้างความรู้และเท่าทันค่านิยมความงามของสังคมให้แก่บุคคลทั่วไปหรือผู้ที่สนใจทำศัลยกรรมความงาม โดยเริ่มส่งเสริมให้ครอบครัวเห็นความสำคัญของการเสริมสร้างความภูมิใจในตัวเองและสนับสนุนให้บุตรหลานมีการค้นหาศักยภาพในตัวเองพร้อมเพื่อการยอมรับตัวตนที่แท้จริงตั้งแต่อยู่ในวัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยที่ค้นหาเอกลักษณ์ของตนเองและสามารถมองเห็นคุณค่าของตัวเองในด้านอื่นๆ หรือเป็นการสร้างความตระหนักถึงคุณค่าภายในตนเองมากกว่ารูปลักษณ์ภายนอก นอกจากนี้ควรสนับสนุนให้สื่อมีการนำเสนอการเชิดชูต้นแบบที่ความสามารถมากกว่าความงามผ่านสื่อต่างๆ เพื่อสร้างค่านิยมของสังคมเสียใหม่โดยหันมาให้ความสำคัญและเห็นคุณค่าของความสามารถ ความดี มากกว่าความงาม

1.1.2. จากการศึกษาพบว่า การเข้าถึงข้อมูลเพื่อรับรู้ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการทำศัลยกรรมความงามเป็นไปได้ยาก ส่วนหนึ่งมาจากการเผยแพร่ข้อมูลที่ไม่เพียงพอในทุกแง่มุม จนบางครั้งมีมุมมองดังกล่าวบิดเบี้ยวจากความจริง กว่าที่ผู้ให้ข้อมูลจะได้รับข้อเท็จจริงการทำศัลยกรรมความงามได้นั้น ต้องเผชิญกับสภาวะรุนแรงจากการทำศัลยกรรมความงามมาอย่างมากมายรวมถึงบางรายอาจจะเสี่ยงต่อความพิการและชีวิตตามมา ดังนั้นสื่อจึงควรมีนโยบายในการเผยแพร่ข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการทำศัลยกรรมความงามผ่านการนำเสนอที่เข้าถึงง่ายไม่ว่าจะเป็นการจัดนิทรรศการ เพื่อสะท้อนให้เห็นแง่มุมหนึ่งของชีวิตที่ต้องบนคมมีดผ่าตัดแล้วซ้ำแล้ว ซึ่งเป็น

ได้รับความงามที่ต้องแลกกับความเจ็บปวดทรมานทั้งร่างกายและจิตใจในการต้องเผชิญกับผลกระทบและภาวะแทรกซ้อนต่างๆ มากมายโดยไม่สามารถคาดหวังผลลัพธ์ที่แน่นอนได้ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ให้กับบุคคลทั่วไปและผู้ที่มีใจทำศัลยกรรมความงามได้มีโอกาสเรียนรู้และเข้าใจข้อเท็จจริง ในกระบวนการเผชิญชีวิตกับการทำศัลยกรรมความงามที่มีความรู้ปรุปรุมากขึ้น นำไปสู่การเป็นภาพจำที่เตือนใจ และก่อให้เกิดการจดคิดก่อนที่จะตัดสินใจทำศัลยกรรมความงามอย่างถี่ถ้วนตามมา

1.1.3. จากผลการวิจัยในช่วงก่อนทำศัลยกรรมความงามซึ่งเป็นช่วงที่ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มักจะได้รับข้อมูลการทำศัลยกรรมความงามจากการโฆษณาชวนเชื่อที่เกินจริง พร้อมทั้งการโอ้อวดความเชี่ยวชาญที่เกินความสามารถ และมีการนำเสนอแต่ด้านบวกของการทำศัลยกรรมความงามโดยเลือกที่จะปกปิดมุมมองทางด้านลบเอาไว้ ประกอบกับสถานประกอบการทำศัลยกรรมความงามซึ่งเป็นพื้นที่ที่มีความทรงอำนาจของแพทย์ผู้ซึ่งถูกยอมรับในอำนาจของความรู้ จึงเป็นการง่ายต่อการชักจูงและทำให้เกิดการหลงเชื่อได้ง่าย ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่จึงคาดหวังให้มีแผนดำเนินการที่เป็นรูปธรรมในการตรวจตรา ควบคุมสถานประกอบการการทำศัลยกรรมความงามให้มีความถูกต้องตามกฎหมาย จากหน่วยงานที่มีความรู้และอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้องเช่นแพทยสภา องค์การอาหารและยา หรือกระทรวงทบวงกรมที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้บริโภคให้เข้ามากำกับดูแลสถานประกอบการให้มีการทำศัลยกรรมความงามที่ได้มาตรฐานเป็นสากล หากพบเจอการกระทำผิดควรมีบทลงโทษที่ชัดเจนและเข้มแข็ง เพื่อเป็นมาตรฐานในการป้องกัน ดูแลไม่ให้มีการโฆษณาชวนเชื่อที่เกินจริง หรือการทำศัลยกรรมความงามที่ไม่ถูกต้องและผิดกฎหมายเกิดขึ้น ซึ่งจะช่วยให้ผู้ที่สนใจจะทำศัลยกรรมความงามหรือผู้ทำศัลยกรรมความงามไม่หลงเชื่อไปทำศัลยกรรมความงามที่ไม่ปลอดภัยและไม่ถูกต้อง

1.2. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายสำหรับดูแลผู้เสพติดศัลยกรรมความงามใบหน้า

จากการศึกษาวิจัยได้ข้อค้นพบเกี่ยวกับการเผชิญชีวิตและความคาดหวังของผู้เสพติดศัลยกรรมความงาม ใบหน้าทำให้ได้ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายในการดูแลผู้เสพติดศัลยกรรมความงามใบหน้า ดังนี้

1.2.1. ด้านการพัฒนาทีมช่วยเหลือต่างๆ จากการศึกษาพบว่าผู้เสพติดศัลยกรรมความงามใบหน้าส่วนใหญ่มักปฏิเสธการเสพติดถึงแม้จะได้รับคำแนะนำตัดเตือนจากแพทย์ศัลยกรรมความงามแล้วก็ตามจะเห็นได้จากชีวิตที่เป็นอยู่ของผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ที่ยังคงตระเวนไปพบแพทย์ศัลยกรรมความงามอยู่เสมอๆ ฉะนั้นแพทย์ศัลยกรรมความงามเพียงผู้เดียวอาจจะยังไม่เพียงพอต่อการดูแลผู้เสพติดศัลยกรรมความงามใบหน้าให้ได้รับการรักษาที่ถูกต้องและทัน่วงที่ได้ จึงควรมีแนวนโยบายในการส่งเสริมและสนับสนุนอย่างจริงจังในการวางแผนเพื่อให้เกิดการดูแลผู้เสพติดศัลยกรรมความงามใบหน้าอย่างเป็นทีม ความเป็นองค์รวมและต่อเนื่อง จึงควรมีการศึกษาถึงรูปแบบในการประสานงานและส่งต่อผู้เสพติดศัลยกรรมความงามใบหน้า ให้ได้รับการดูแลที่เหมาะสมและถูกต้องอย่างรวดเร็ว โดยต้องอาศัยเครือข่ายทางการแพทย์โดยเฉพาะสาขาศัลยกรรมความงามและจิตวิทยา รวมไปถึงบุคลากรสาธารณสุข และครอบครัว

1.2.3. การวางนโยบายเพื่อลดการติเตียน ซึ่งจากการศึกษาจะเห็นได้จากภาวะการเป็นอยู่ (being) ของผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่จะต้องเผชิญการถูกตีตราจากสังคมว่าเป็นผู้เสพติดศัลยกรรมความงาม ซึ่งการตีตรานั้นส่วนหนึ่งมาจากการที่สังคมขาดความเข้าใจต่อผู้เสพติดศัลยกรรมความงาม ซึ่งมักมาจากการภาพจำด้านลบต่อ

ผู้เสพติดคัดสรรความงามไบหน้าผ่านสื่อที่ต่อกำภาพด้านลบดังกล่าวให้กลายเป็นภาพตายตัว (Stereotype) ดังนั้นจึงควรมีนโยบายให้สื่อสร้างความหมายใหม่เพื่อให้สังคมเกิดความเข้าใจต่อผู้เสพติดคัดสรรความงามไบหน้ามากขึ้นนำไปสู่การเปิดใจลดการตีตราและเปลี่ยนมาเป็นให้ความช่วยเหลือให้ผู้เสพติดคัดสรรความงามไบหน้าสามารถก้าวข้ามผ่านวิกฤตของชีวิตในช่วงนี้ไปได้ พร้อมทั้งควรมีหน่วยงานการตรวจสอบและควบคุมการนำเสนอข้อมูลผ่านสื่อให้มีจุดประสงค์เพื่อสร้างความเข้าใจไม่ใช่การตอกย้ำตีตรา

2. ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

จากการศึกษาวิจัยยังพบข้อจำกัดต่างๆ ในทางปฏิบัติหลายประเด็นด้วยกัน ซึ่งการจะพัฒนาแนวทางปฏิบัติต่างให้มีคุณภาพนั้น จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากทั้งบุคลากรทางการแพทย์ ครอบครัว และสังคมให้มีส่วนป้องกันไม่ให้ผู้เริ่มทำคัดสรรความงามไบหน้ามีพฤติกรรมกาเสพติดและสำหรับผู้เสพติดคัดสรรความงามไบหน้าก็ได้รับการดูแลที่ถูกต้องโดยผู้วิจัยได้เสนอแนะในเชิงปฏิบัติดังนี้

2.1 สืบเนื่องจากผลการวิจัยที่สะท้อนให้เห็นว่าผู้เริ่มทำคัดสรรความงามไบหน้าอาจมีการเสพติดคัดสรรความงามไบหน้าโดยไม่รู้ตัว ฉะนั้นจึงควรมีการส่งเสริมให้ผู้เริ่มทำคัดสรรความงามไบหน้าและทีมช่วยเหลือได้แก่แพทย์คัดสรรความงาม จิตแพทย์ บุคลากรสาธารณสุข ครอบครัวได้ตระหนักรู้ถึงอาการหรือพฤติกรรมที่ต้องเฝ้าระวังได้แก่พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความวิตกกังวลต่อรูปลักษณ์ตนเองเป็นอย่างมากจนเกิดผลกระทบต่อการใช้ชีวิต เช่น การส่องกระจกบ่อยครั้ง การเสาะแสวงหาค่ายืนยันเพื่อทำคัดสรรความงามเพิ่มเติม หรือการชอบเปรียบเทียบรูปลักษณ์ตนเองกับผู้อื่นอยู่เสมอ เมื่อพบเจอพฤติกรรมดังกล่าวก็ไม่ควรเพิกเฉยให้รีบหาทางแก้ไขเพื่อหยุดยั้งพฤติกรรมดังกล่าวที่อาจนำไปสู่การเสพติดคัดสรรความงามไบหน้าที่จะตามมาได้

2.2 จากภาวะการเป็นอยู่ (being) ของผู้เสพติดคัดสรรความงามไบหน้าส่วนใหญ่ที่ต้องกลับไปพักฟื้นที่บ้าน มักจะเลือกเผชิญสภาวะความรุนแรงทั้งร่างกายและจิตใจเพียงลำพังโดยไม่กล้าบอกบุคคลใกล้ชิด ผู้ที่เสพติดคัดสรรความงามไบหน้ากล้าเปิดเผยและพูดคุยเกี่ยวกับข้อมูลการทำคัดสรรความงามของตนเองมากที่สุดคือแพทย์คัดสรรความงาม ฉะนั้นแพทย์คัดสรรความงามจึงเป็นบุคคลสำคัญที่จะได้รับฟังปัญหาและสามารถเป็นที่ปรึกษาพูดคุยเพื่อให้ ผู้เสพติดคัดสรรความงามไบหน้าได้รับข้อมูลเบื้องต้นก่อนทำคัดสรรความงามได้อย่างเป็นรูปธรรมเพื่อทำให้มองเห็นภาพชัดเจนจนเกิดความเข้าใจในข้อเท็จจริงของการทำคัดสรรความงาม ซึ่งจะสามารถช่วยลดจินตนาการด้านลบและเป็นประโยชน์ต่อการดูแลตนเอง นอกจากนี้ยังทำให้ผู้เสพติดคัดสรรความงามไบหน้าไม่รู้สึกโดดเดี่ยวขาดที่พึ่ง เกิดความมั่นใจในการดูแลตนเองที่ถูกต้องทำให้รูปลักษณ์สามารถฟื้นตัวได้เร็วขึ้น อีกทั้งยังช่วยลดความวิตกกังวล ซึ่งเป็นผลกระทบที่มีต่อจิตใจได้เป็นอย่างดี

2.3 จากการที่ผู้เสพติดคัดสรรความงามไบหน้าส่วนใหญ่ มักมีพฤติกรรมกาเสพติดโดยไม่สนใจฟังคำแนะนำหรือคำเตือนของแพทย์และบุคคลอื่น เป็นการสะท้อนให้เห็นถึงการขาดความตระหนักรู้ถึงอาการและอาการแสดงของการเสพติดคัดสรรความงามไบหน้า หรืออาจจะมีกรรับรู้แต่เลือกที่จะปฏิเสธว่าตนเองไม่ใช่ผู้เสพติดคัดสรรความงามไบหน้าจึงนำมาสู่การไม่ยอมรับการรักษากับจิตแพทย์ตามมา ดังนั้นจึงควรจัดให้มีทีม

ช่วยเหลือ ได้แก่แพทย์ศัลยกรรมความงาม จิตแพทย์ บุคลากรสาธารณสุข ครอบครัวได้มีการส่งเสริมให้ผู้เสพติดศัลยกรรมความงามใบหน้า ตระหนักตัวตนและยอมรับถึงอาการหรือพฤติกรรมของตนที่เข้าข่ายการเสพติดพร้อมปรับความเข้าใจให้การไปพบจิตแพทย์ไม่ใช่เรื่องแปลกประหลาดหรือเรื่องที่น่าอับอายอีกต่อไป เพื่อให้ผู้เสพติดศัลยกรรมความงามใบหน้ายอมรับตนเองและเห็นความสำคัญถึงการไปรับการรักษากับจิตแพทย์แทนการไปพบแพทย์ศัลยกรรมความงาม

2.4 การใช้ชีวิตที่เป็นอยู่ของผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ต้องเผชิญกับความรู้สึกโดดเดี่ยว ภายใต้บริบทเงื่อนไขความสัมพันธ์ภายในครอบครัวที่ห่างเหินไปซึ่งอาจส่งผลต่อการจัดการปัญหาต่างๆตามมา ดังนั้นจึงควรมีการส่งเสริมให้ครอบครัวเกิดความเข้าใจผู้เสพติดศัลยกรรมความงามใบหน้า ด้วยสุขภาพ (well being) ของผู้เสพติดศัลยกรรมความงามใบหน้านำไปสู่การมีทัศนคติที่ดีต่อผู้เสพติดศัลยกรรมความงามใบหน้า ซึ่งจะลดการตีตราหรือซ้ำเติม และทำให้ผู้เสพติดศัลยกรรมความงามใบหน้าเกิดความรู้สึกไว้วางใจ ร่วมมือ พร้อมทั้งเปิดเผยความรู้สึกและความต้องการของตนอย่างตรงไปตรงมาไม่ซ่อนเร้นปิดบัง นำมาซึ่งการร่วมกันหาสาเหตุและหนทางในการแก้ไขการเสพติดศัลยกรรมความงามใบหน้า อีกทั้งยังเป็นการสนับสนุนให้ผู้เสพติดศัลยกรรมความงามใบหน้าเกิดความตระหนักถึงคุณค่าของตนเองที่มีต่อครอบครัว เพื่อนำไปสู่ความภาคภูมิใจในตนเองโดยไม่จำเป็นต้องทำศัลยกรรมความงามเพื่อพัฒนาบุคลิกของตนเองอีก

3. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาปรากฏการณ์วิทยาแบบตีความเป็นครั้งแรก จึงมีความยากลำบากในการศึกษาทำความเข้าใจได้อย่างลึกซึ้งเพื่อที่จะได้ข้อมูลที่มีคุณภาพและสามารถนำมาใช้ได้อย่างสมบูรณ์ถูกต้องตามหลักการ อีกทั้งยังพบข้อค้นพบหลายประการในการศึกษา ดังนั้นจึงควรมีการศึกษาเกี่ยวกับผู้เสพติดศัลยกรรมความงามใบหน้าในอนาคตต่อไป ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

3.1 ประสพการณ์เสพติดศัลยกรรมความงามใบหน้าตามมุมมองสังคมมักเป็นไปในแง่ลบ จึงจัดได้ว่าเป็นเรื่องละเอียดอ่อน (Sensitive) ทำให้การเข้าถึงข้อมูลอย่างลึกซึ้งและครบถ้วนเป็นเรื่องยากสำหรับคนภายนอก ความกลมกลืนเป็นหนึ่งเดียวหรือได้รับการยอมรับว่าเป็นพวกพ้องจึงเป็นเรื่องสำคัญกับบทบาทของผู้วิจัยในการช่วยให้เข้าถึงข้อมูลได้ง่ายเกิดเป็นความไว้วางใจและให้ความร่วมมือและยินยอมถ่ายทอดข้อมูลเชิงลึกตามมา อย่างไรก็ตามผู้วิจัยเองต้องมีการกำหนดบทบาทของตนให้ชัดเจนเพื่อป้องกันการเกิดอคติปนเปื้อนในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยผู้วิจัยอาจจะมีการตัดลึงใจไปก่อนล่วงหน้าและอาจมองข้ามรายละเอียดปลีกย่อยต่างๆมากมาย เนื่องด้วยการมีความรู้และประสบการณ์เดิมของตนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ต้องการศึกษา ดังนั้น ผู้วิจัยจึงต้องมีการทบทวนและตระหนักถึงความรู้เดิมที่มีอยู่โดยรู้จักละวางไว้ เพื่อเข้าไปแสวงหาข้อมูลได้อย่างลึกซึ้งและเต็มที่ ตลอดจนการวิเคราะห์ข้อมูลควรมีผู้ที่ไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกับบทบาทดังกล่าวหรือกลุ่มคนนอกวงการศึกษาช่วยตรวจสอบตีความ เพื่อให้ข้อมูลมีความน่าเชื่อถือและถูกต้อง

3.2 จากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้พบว่าโครงสร้างประสบการณ์ของผู้เสพติดอัลยกรรมความงามใบหน้า ทำให้เกิดความเข้าใจต่อผู้เสพติดอัลยกรรมความงามใบหน้าในลักษณะที่เป็นรูปธรรมมากขึ้น โดยข้อค้นพบดังกล่าวยังแสดงให้เห็นการให้คุณค่าของความงามที่มากกว่าคุณค่าอย่างอื่นในชีวิต ประกอบกับการให้ความหมายอัลยกรรมความงามในมุมมองที่ง่ายไม่ยุ่งยาก ในอนาคตผู้วิจัยจึงสามารถทำนายได้ว่าจะมีผู้สนใจนำพาตนเองเข้าสู่วงการการทำอัลยกรรมความงามมากขึ้น ซึ่งผู้วิจัยมิได้ตัดสินว่าการทำอัลยกรรมความงามเป็นสิ่งที่ผิดหรือถูกแต่สิ่งสำคัญที่ต้องการจะนำเสนอคือการทำอัลยกรรมความงามที่เหมาะสมเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการเสพติดและนำไปสู่อันตรายจนถึงแก่ชีวิตตามมาดังนั้นในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป ผู้วิจัยเห็นว่าควรมีการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการเตรียมตัวผู้เริ่มทำอัลยกรรมความงามใบหน้าเพื่อเป็นแนวทางไปสู่การทำอัลยกรรมความงามใบหน้าที่เหมาะสมและป้องกันไม่ให้เกิดการเสพติดอัลยกรรมความงามใบหน้าในอนาคตตามมา

3.3 จากการศึกษาจะเห็นได้ว่าบริบทเงื่อนไขที่เกี่ยวข้องเป็นสิ่งสำคัญในการทำความเข้าใจประสบการณ์ของบุคคลดังนั้นเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครอบคลุมและลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น จึงควรมีการศึกษาเชิงคุณภาพในกลุ่มครอบครัวหรือบุคคลใกล้ชิดที่มีความเกี่ยวข้องกับการเสพติดอัลยกรรมความงามใบหน้าร่วมด้วย นอกเหนือไปจากการศึกษากับกลุ่มผู้เสพติดอัลยกรรมความงามใบหน้าเพียงเท่านั้น เพื่อให้ได้ข้อมูลที่กว้างขวางครอบคลุม มองเห็นมุมมองจากกลุ่มผู้ให้ข้อมูลที่แตกต่างออกไปเพื่อจะได้สามารถนำผลการวิจัยไปกำหนดแนวนโยบายการดูแลสภาพปัญหาต่างๆของผู้เสพติดอัลยกรรมความงามใบหน้าและบริบทแวดล้อมได้ดียิ่งขึ้น

3.4 ผลจากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ แสดงให้เห็นถึงความคาดหวังของผู้เสพติดอัลยกรรมความงามใบหน้าในภาพกว้างโดยมิได้เน้นศึกษาความคาดหวังและความต้องการเกี่ยวกับการดูแลเป็นสำคัญ ดังนั้นหากจะศึกษาเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวซึ่งถือได้ว่ามีความสำคัญที่จะนำไปสู่การกำหนดแนวนโยบายในการดูแลช่วยเหลือให้มีความสอดคล้องกับสภาวะหรือความต้องการของผู้เสพติดอัลยกรรมความงามใบหน้าตามบริบทเงื่อนไขที่เฉพาะเจาะจง ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าการศึกษาปรากฏการณ์วิทยาแนวอูตรวิสัย (Transcendental phenomenology) น่าจะเป็นวิธีวิทยาที่เหมาะสมมากกว่าเนื่องจากการศึกษาความคาดหวังและความต้องการการดูแลของผู้เสพติดอัลยกรรมความงามใบหน้า จะต้องเกี่ยวข้องกับการรับรู้สภาวะตามที่เป็นอยู่เป็นสำคัญ ดังนั้น การศึกษาปรากฏการณ์วิทยาแนวอูตรวิสัยซึ่งเน้นทำความเข้าใจผ่านโครงสร้างการรับรู้ของบุคคลเกี่ยวกับประสบการณ์ที่ประสบอยู่น่าจะสอดคล้องและไม่เกิดอคติในข้อมูลกับประเด็นที่ต้องการศึกษาดังที่กล่าวมา เนื่องจากวิธีการวิทยานี้มีการเน้นการวางอคติที่ชัดเจนเรียกว่า “การพักมูลบท” (Bracketing) และมีวิธีการตรวจสอบเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ไม่ปนเปื้อนและเป็นไปตามการรับรู้ของผู้เสพติดอัลยกรรมความงามใบหน้าอย่างแท้จริง

3.5 ผลการศึกษาในวิจัยครั้งนี้ พบว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีการเผชิญกับการตีตราของสังคมในลักษณะของการหลีกเลี่ยงและปฏิเสธ ซึ่งไม่ได้ช่วยแก้ไขปัญหาลดลงได้หน้าซ้ำยังทำให้เกิดความสามารถในการปรับตัวต่อสังคมลดลงมากขึ้น การศึกษาวิจัยครั้งต่อไปจึงควรมีการศึกษาเกี่ยวกับโปรแกรมที่สามารถช่วยให้ผู้เสพติดอัลยกรรมความงามใบหน้าเกิดการเผชิญการตีตราได้อย่างเหมาะสม จึงควรเป็นการศึกษาวิจัยแบบกึ่งทดลองเกี่ยวกับการเสริมสร้างความหวังต่อการรับรู้ตราบาปตลอดจนศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ตราบาปกับ

ปัจจัยอื่นๆ เช่น ความเข้มแข็งในการมองโลก หรือเป็นการพัฒนาโปรแกรมในการเสริมสร้างพลังอำนาจต่อการตีตราเพื่อเป็นแนวทางในการนำโปรแกรมดังกล่าวไปใช้ได้จริงกับผู้เสพติดคัดลยกรรมความงามใบหน้า

3.6 จากการศึกษายังพบว่าการถูกสังคมนรังเกียจ ตีตราเป็นสิ่งที่สร้างความทุกข์ทรมานใจแก่ผู้เสพติดคัดลยกรรมความงามใบหน้าเป็นอย่างมาก ทำให้เกิดความพึงพอใจในตนเองต่ำจนนำไปสู่การมองไม่เห็นคุณค่าในตนเองและกลายเป็นการตีตราตนเองตามมา เกิดเป็นผลกระทบในการสร้างสัมพันธภาพกับสังคม ซึ่งนำไปสู่การเผชิญชีวิตอย่างโดดเดี่ยวไร้ญาติขาดมิตร การวิจัยในครั้งต่อไปจึงควรเป็นการศึกษาวิจัยแบบกึ่งทดลองเกี่ยวกับผลของการสนับสนุนทางสังคม เช่นการพัฒนาโปรแกรมเพื่อส่งเสริมฟื้นฟูผู้เสพติดคัดลยกรรมความงามใบหน้าให้ได้รับการสนับสนุนทางสังคม เพื่อช่วยลดการรับรู้ต่อตนเองในเชิงลบอันเป็นผลมาจากการถูกตีตราทางสังคม โดยโปรแกรมดังกล่าวควรเน้นที่การสร้างความเข้าใจและส่งเสริมให้ผู้ดูแล ครอบครัว คนในสังคม ตระหนักถึงความสำคัญของการสนับสนุนทางสังคม โดยเฉพาะผู้ดูแลและสมาชิกในครอบครัวซึ่งถือได้ว่าเป็นผู้มีบทบาทสำคัญอันช่วยลดการรับรู้ตราบาปที่จะนำไปสู่ผลกระทบที่ร้ายแรงเช่นการฆ่าตัวตายตามมา นอกจากนี้ยังเป็นการช่วยส่งเสริมให้ผู้เสพติดคัดลยกรรมความงามใบหน้าสามารถใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างสงบสุข

3.7 ในด้านการป้องกันเพื่อไม่ให้ผู้เสพติดคัดลยกรรมความงามใบหน้ามีการเสพติดเพิ่มขึ้น ซึ่งจากการศึกษาภาวะการเป็นอยู่ (being) ตั้งแต่ช่วงก่อนทำคัดลยกรรมความงามจนกระทั่งไปสู่ช่วงเสพติดคัดลยกรรมความงามมักพบว่าผู้เสพติดคัดลยกรรมความงามใบหน้าจะอยู่ในภาวะหมกมุ่นให้ความสนใจกับรูปลักษณ์ตนเองเป็นหลัก สะท้อนถึงความไม่มีความมั่นใจในตนเอง เห็นคุณค่าในตนเองต่ำและไม่พึงพอใจในรูปลักษณ์ตนเองอยู่เสมอ ผู้วิจัยจึงเห็นว่าในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป ควรมีงานวิจัยที่ส่งเสริมให้ผู้เสพติดคัดลยกรรมความงามใบหน้ามีความภาคภูมิใจในตนเองและการเห็นคุณค่าในตนเอง ซึ่งจะเชื่อมโยงไปสู่การมีความสุขกับรูปลักษณ์ของตนเองที่เป็นอยู่ โดยการทำวิจัยเชิงกึ่งทดลองเพื่อพัฒนาโปรแกรมที่สร้างการเห็นคุณค่าในตนเองด้วยแนวคิดต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการนำแนวคิดทฤษฎีโรเจอร์ มาการพัฒนาให้ผู้เสพติดคัดลยกรรมความงามใบหน้าเกิดการยอมรับรูปลักษณ์ของตนเองตามความเป็นจริง มีความเป็นตัวของตัวเอง สามารถมองเห็นศักยภาพด้านอื่นๆ ของตนที่จะช่วยทำให้เห็นคุณค่าในตนเองโดยไม่จำเป็นต้องพึ่งพาความงามอีกต่อไป

3.8 ควรมีการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพปรากฏการณ์วิทยาเชิงประจักษ์ โดยเน้นศึกษาการตีความจากผู้ที่ประสบความสำเร็จในชีวิตโดยไม่พึ่งการทำคัดลยกรรมความงามเป็นหลัก เพื่อทำให้ผู้เสพติดคัดลยกรรมความงามใบหน้าและบุคคลทั่วไปได้เรียนรู้แนวทางการประสบความสำเร็จในชีวิตโดยไม่จำเป็นต้องมีความงามทางกายภาพซึ่งจะเป็นแบบที่อย่างของการหลุดพ้นจากการถูกครอบงำชีวิตจากความงาม

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กชกรณีย์ เสรีฉันท์ฤกษ์. (2551). **วาทกรรมความงามของผู้หญิงในสังคมไทย: มุมมองพหุมติ**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- กชมน วิบูลย์จันทร์. (2549). **ปัจจัยการตัดสินใจเลือกใช้บริการศูนย์ศัลยกรรมความงามของผู้บริโภคในเขตกรุงเทพมหานคร**. ภาคนิพนธ์ (การตลาด). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต. ถ่ายเอกสาร.
- กมลกานต์ จินข้าง. (2553). **อิทธิพลของความนิยมความสมบูรณ์แบบต่อเจตคติในการทำศัลยกรรมเสริมความงามโดยมีคำแนะนำตนเองด้วยความสมบูรณ์แบบและการซึมซับวัฒนธรรมเป็นตัวแปรส่งผ่าน**. ปริญญานิพนธ์ (จิตวิทยาสังคม). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- กษมา กัลปดี. (2550). **ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจบริการคลินิกรักษาความงามในเขตเทศบาลนครอุบลราชธานีจังหวัดอุบลราชธานี**. วิทยานิพนธ์ บธ.ม. อุบลราชธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี. ถ่ายเอกสาร.
- กองพัฒนาศักยภาพผู้บริโภค สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยากระทรวงสาธารณสุข. (2550). **เอกสารเผยแพร่เรื่องผลิตภัณฑ์เสริมอาหาร**. กลุ่มพัฒนาระบบ. นนทบุรี.
- กัญญ์ฐิตา ศรีภา. (2554). **ประสบการณ์ใกล้ตายของผู้ป่วยมะเร็งระยะสุดท้าย: การศึกษาเชิงปรากฏการณ์วิทยา**. ปริญญานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กัญญ์ฐิตา ศรีภา. (2554). **ประสบการณ์ใกล้ตายของผู้ป่วยมะเร็งระยะสุดท้าย: การศึกษาเชิงปรากฏการณ์วารสารคณะพยาบาลศาสตร์**. มหาวิทยาลัยบูรพา. 19(4): 83-94.
- กาญจนา เจริญไทยทิพย์. (2554). **แนวโน้มพฤติกรรมการทำศัลยกรรมแบบเกาหลีบนใบหน้าของผู้หญิงในกรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ บธ.ม. (การตลาด). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เกษมตันติผลาชีวะ. (2536). **ตำราจิตเวชศาสตร์**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. หน้า 530-532.
- ขวัญพร พันธุ์อู๋มิ่ง. (2555). **ปัจจัยทางการสื่อสารที่มีผลต่อการตัดสินใจของนักศึกษาหญิงในการทำศัลยกรรมเสริมความงาม**. การค้นคว้าอิสระ ศ.ม. (การสื่อสารศึกษา). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- จงจิต พานิชกุล. (2557). **ศัลยกรรมความงามในมุมมองของพระพุทธศาสนา**. วิทยานิพนธ์ พท.ม. (พระพุทธศาสนา). พระนครศรีอยุธยา: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

จันทิมา ปัทมธรรมกุล. (2550). **“วิเคราะห์การสร้างวาทกรรมความงามของโฆษณาผลิตภัณฑ์บำรุงผิว”**.

วิทยานิพนธ์ ว.ม. (สื่อสารมวลชน). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

เจนรบ รักวิจิตร. (2549). **ความงามกับความสำเร็จทางอาชีพของสาวเซียร์เบียร์**. วิทยานิพนธ์ (สตรีศึกษา).

กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

องค์ความรู้เกี่ยวกับผู้ป่วยที่มีภาวะคิดหมกมุ่นเกี่ยวกับร่างกายตนเองผิดปกติ. (2555, 24 มกราคม). **จิตเวชศาสตร์**

รามาริบัติ. สืบค้นเมื่อ 5 กรกฎาคม 2558, จาก <http://www.ramamental.com>.

ชยดล ล้อมทอง. (2550). **พฤติกรรมและความพึงพอใจของผู้ใช้บริการศัลยกรรมตกแต่งความงามในจังหวัด**

กรุงเทพมหานคร. การค้นคว้าแบบอิสระ ศ.ม. เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ถ่ายเอกสาร.

ชัชชัย ชื่นชม. (2553). **อิทธิพลของศัลยกรรมความงามที่มีต่อมนุษย์**. ศ.บ. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตกรรม

คณะจิตรกรรมประติมากรรมและภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ชัยรัตน์ บุตรพรหม. (2545). ปัจจัยเชิงเหตุและผลของพฤติกรรมติดอินเทอร์เน็ตของนักเรียนมัธยมศึกษา

ในเขตกรุงเทพมหานคร. **วารสารพฤติกรรมศาสตร์**. 17(2): 103-119.

ชาย โพธิ์สิตา. (2547). **ศาสตร์และศิลป์แห่งการวิจัยเชิงคุณภาพ**. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้ง.

ชาวเลิศ มากสมบูรณ์. (2539). **กระบวนการทำศัลยกรรมเสริมงาม**. วิทยานิพนธ์ สม.ม. กรุงเทพฯ:

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

ณัฐกรณ์ กานคาน. (2552). **ทัศนคติในการทำศัลยกรรมความงามบนใบหน้าของนักศึกษาในจังหวัดปทุมธานี**.

วิทยานิพนธ์ บธ.ม. (การตลาด). ปทุมธานี: คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.

ถวิล ชาราโกชน์; และศรัณย์ ดำริสุข. (2548). **จิตวิทยาทั่วไป**. กรุงเทพฯ: ทิพย์วิสุทธิ.

ถาวร จรูญสมิทธิ. (2528). **ศัลยศาสตร์ตกแต่ง**. กรุงเทพฯ: เยียร์บุ๊กพับลิชเชอร์.

ทวนทอง เขวกีรติพงศ์. (2523). **ภาพพจน์ของคนสัญชาติต่างๆ ตามการรับรู้ของนิสิตนักศึกษา**. กรุงเทพฯ:

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ทิพวรรณ หวังพลาญเจริญสุข. (2553). **การศึกษาเรื่องการเปิดรับสื่อและแนวโน้มการตัดสินใจทำศัลยกรรม**

สไตล์เกาหลีของกลุ่มวัยรุ่นไทยในเขตกรุงเทพมหานคร. ปริญญาานิพนธ์ บธ.ม. กรุงเทพฯ:

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา. ถ่ายเอกสาร.

เทอดศักดิ์ เดชคง. (2547). **มีดีบ้างไหม**. กรุงเทพฯ: มติชน.

ชนิกานต์ มาฆะศิริานนท์. (2545). **พฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ตและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเสพติด**

อินเทอร์เน็ตของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ (วารสารสนเทศ). กรุงเทพฯ:

บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

- รัชมน วรรณพิน. (2553). **ความสุขในการทำงานของพยาบาลวิชาชีพ กลุ่มพนักงานมหาวิทยาลัย โรงพยาบาลมหาวิทยาลัยภายใต้กำกับของรัฐ**. วิทยานิพนธ์ พย.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ธัญชนก สุขแสง. (2556). **ค่านิยมและอิทธิพลจากบุคคลที่ส่งผลต่อกระบวนการตัดสินใจคัดสรรความงาม**. วิทยานิพนธ์ บธ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- ธีระวัฒน์ คมรัตน์นนท์. (2557). **ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการฉีดโบทูลินั่มท็อกซินไทป์เอ (โบท็อก) ของผู้บริหารในเขตกรุงเทพมหานคร**. สารนิพนธ์ บธ.ม.(การตลาด). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นงพงา ลิ้มสุวรรณ. (2548). **Overview of body dysmorphic disorder**. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี.
- นนท์ โรจน์วิชานนท์. (2558, 10 มิถุนายน). สัมภาษณ์โดย ณิชฐิติชา ทองใบ ที่โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- นิภา แก้วศรีงาม. (2547). ความคิดเชิงบวก (Positive Thinking) ฟังคิดว่าทุกปัญหามีทางออก ไม่ใช่ทุกทางออกเป็นปัญหา. **วารสารวงการครู**. 1(2): 76-78.
- บัณฑิตสาวทำศัลยกรรมเสียสวยจนฆ่าตัวตาย**. (2555, 11 พฤศจิกายน). คมชัดลึกออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 5 กรกฎาคม 2558, จาก http://www.komchadluek.net/read_newspaper.php.
- บุญยงค์ เกศเทศ. (2532). **สถานภาพสตรีไทย**. กรุงเทพฯ: โอ เอสพรีนติ้งเฮาส์.
- ปานทิพย์ สุคนคร. (2546). **ปรัชญาเอกซิสเตนเชียลลิสต์ (อัตถิภาวนิยม)**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- พรวัลย์ พงษ์ไพบูลย์. (2557). **การศึกษาเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้ใช้บริการศัลยกรรมตกแต่งเสริมจมูกระหว่างคลินิกและโรงพยาบาล**. วิทยานิพนธ์ บธ.ม. กรุงเทพฯ: สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง. ถ่ายเอกสาร.
- พันธุ์นภา กิตติรัตน์ไพบูลย์. (2559). **จิตเวชศาสตร์สำหรับประชาชน**. สืบค้นเมื่อ 5 กรกฎาคม 2558, จาก <http://www.dmh.moph.go.th/news/view.asp?id=1001>.
- พัชรพิชาปวันรักษ์พงษ์. (2552). **ดารานักแสดงหญิงกับศัลยกรรมเสริมความงาม**. วิทยานิพนธ์ (สตรีศึกษา). กรุงเทพฯ: วิทยาลัยสหวิทยาการ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- พัฒนกิจ ชอบทำกิจ. (2558, 5 กรกฎาคม). สัมภาษณ์โดย ณิชฐิติชา ทองใบ. ที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- พีระยุทธ คุ่มศักดิ์. (2557). **ระดับการตัดสินใจทางการตลาดต่อความต้องการทำศัลยกรรมความงามใบหน้าของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร**. การประชุมวิชาการระดับชาติ เบญจมิตถวิวิชาการ ครั้งที่ 4. วิทยาลัยราชพฤกษ์.

- ภัทราพร วิษณุรักษ์. (2557). **การสื่อสารการตลาดแบบครบวงจรที่มีความสัมพันธ์ต่อแนวโน้มพฤติกรรมกรรมการ
ทำคัลยกรรมเสริมความงามของผู้ใช้บริการในเขตกรุงเทพมหานคร.** สารนิพนธ์ บช.ม. (การตลาด).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ภูเบศร์ สมุทรจักร; และ มนสิการ กาญจนะจิตรา. (2557). พฤติกรรมบริโภคคัลยกรรมในวัยรุ่นไทยและปัจจัยที่เป็น
สาเหตุ. **วารสารธรรมศาสตร์.** 33(1): 46-70.
- มัลลิกา มดีโก. (2545). **ความงามกับการสร้างทางสังคม: การทำคัลยกรรมใบหน้าของผู้หญิงไทย.** แผนงาน
งานวิจัยประวัติศาสตร์การแพทย์และสาธารณสุขไทย ชุดโครงการวิจัยสังคมและคุณภาพ. เวทีประชุม
วิชาการหนึ่งทศวรรษสถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข.
- มัลลิกา มดีโก. (2545). ความงามกับการจัดการทางการแพทย์ : การทำคัลยกรรมใบหน้าของผู้หญิงไทย.
พหุลักษณะทางการแพทย์กับสุขภาพในมิติสังคม. 5(12): 25-36.
- มณีพรรณ เสกธีระ. (2553). **การศึกษาหลักธรรมเรื่องความงามในคัมภีร์พระพุทธศาสนาเถรวาท.** วิทยานิพนธ์
พช.ม. (พระพุทธศาสนา). พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- มุกดา ศรียงค์; และคณะ. (2544). **จิตวิทยาทั่วไป.** กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ยุภาพร ขจรโกศล. (2556). **การนำเสนอตัวแบบด้านบวกของการทำคัลยกรรมเสริมความงามในนิตยสารแฟชั่น
และบันเทิงไทยและการตอบสนองของวัยรุ่นสตรีไทย.** วิทยานิพนธ์ นศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย
กรุงเทพ. ถ่ายเอกสาร.
- รติยา ดาโสภา. (2557). **ปัจจัยกำหนดการตัดสินใจทำคัลยกรรมความงามของคนเกาหลี.** วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- วิรุณ ตั้งเจริญ. (2546). **สุนทรียศาสตร์เพื่อชีวิต.** พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สันติศิริการพิมพ์.
- วิสิฐฐิ์ คิดคำส่วน. (2557). **วาทกรรมความงาม : อัตลักษณ์ความงามของผู้หญิงลาวในวัฒนธรรมสมัยนิยม.**
วิทยานิพนธ์ (ภูมิภาคกลุ่มน้ำโขงและสาละวินศึกษา). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏ
เชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- วิภา เทียงธรรม. (2547). การนำ phenomenology มาใช้ในการศึกษาวิจัยการพยาบาล. **วารสารการพยาบาล
สาธารณสุข.** 13(3): 67-71.
- วาสนา เจือทอง. (2541). **ประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนพยาบาลไทยในระดับปริญญาตรีที่เกี่ยวกับพฤติกรรม
เอื้ออาทรและไม่เอื้ออาทรของครูพยาบาลไทย.** การประชุมพยาบาลแห่งชาติครั้งที่ 11 : การพยาบาลไทยใน
ระยะเปลี่ยนสู่ศตวรรษที่ 21. กรุงเทพมหานคร.
- วาทีณี เรือนไทย. (2549). **การเปิดรับสื่อและทัศนคติของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานครที่มีต่อการทำคัลยกรรม
เสริมความงาม.** วิทยานิพนธ์ ว.ม. (การบริหารสื่อสารมวลชน). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- คัลยกรรมเสริมความงามมีบทบาทต่อการเข้าสู่วงการบันเทิงของเยาวชนไทยในปัจจุบัน. (2553, 11 กรกฎาคม).
ผู้จัดการออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 5 กรกฎาคม 2558, จาก <http://www.manageronline.com>.

ศิริมา มณีโรจน์. (2549). การศึกษาเชิงปรากฏการณ์วิทยา: การพัฒนาองค์ความรู้ทางการพยาบาล. **วารสาร การศึกษาพยาบาล**. 17(1): 2-8.

ศิริลักษณ์ คชนิล. (2550). ร่างกายกับการเปลี่ยนแปลงเรือนร่าง. สืบค้นเมื่อ 5 กรกฎาคม 2558, จาก <http://midnight.univ.org/midnight2544/0009999602.html>.

ศรีเรือน แก้วกังวาน. (2551). **ทฤษฎีจิตวิทยาบุคลิกภาพ**. พิมพ์ครั้งที่ 15. กรุงเทพฯ: หมอชาวบ้าน.

สก็อตต์ เวนเทอร์ลลา. (2545). **อำนาจแห่งความคิดเชิงบวกในโลกธุรกิจ**. แปลโดย วิทยา พลายมณี. กรุงเทพฯ: เอ.อาร์ บีซิเนส เพรส.

สภะตมิตกริตสวย. (2557). **มติชนออนไลน์**. สืบค้นเมื่อ 5 กรกฎาคม 2558, จาก http://www.matichon.co.th/news_detail.php?newsid

สมชาย สวัสดิ์ธานี; และคณะ. (2550). **แนวโน้มความต้องการทำศัลยกรรมตกแต่งบนใบหน้าของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร**. สาขาการตลาด คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม.

สมาคมศัลยแพทย์ตกแต่งแห่งประเทศไทย. (2555). **สถานภาพและความสามารถในการแข่งขันของธุรกิจบริการศัลยกรรม**. สืบค้นเมื่อวันที่ 10 ธันวาคม 2555, จากเว็บไซต์ <http://www.plasticsurgery.or.th/>

สมาคมศัลยแพทย์ตกแต่งเสริมสวยแห่งประเทศไทย. (2557). **ความรู้เรื่องศัลยกรรมความงาม**. สืบค้นเมื่อ 24 มกราคม 2557, จาก http://www.surgery.or.th/index.php?msg_id=19

สัมพันธ์ คมฤทธิ. (2557). **หลัก 5 ข้อเลือกหมอศัลยกรรมความงาม**. สืบค้นเมื่อ 12 มีนาคม 2559, จาก <http://www.manager.co.th/Home/ViewNews.aspx?NewsID=9570000116135>.

สกุณา ลัจจอิสริยาวุฒิ. (2556). รู้ทัน ศัลยกรรมเพื่อความงาม. **Health Today**. 96(8): 24-30.

สุภลักษณ์ วงศ์ไพศาลลักษณ์. (2555). **ศึกษาศาสตร์โหวงเฮ้งเพื่อการประยุกต์ใช้ในกระบวนการสรรหาและคัดเลือกบุคคลเข้าทำงานในองค์การธุรกิจขนาดย่อม จังหวัดตราด**. ภาควิชาบริหารธุรกิจ. จันทบุรี: คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี. ถ่ายเอกสาร.

สุภาวดี จันทวานิช. (2554). **ทฤษฎีสังคมวิทยา**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สิระยา สัมมาวาจ. (2550). **ปฏิบัติการสร้างความจริงเรื่องสวยช่อนอายุ**. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ด. (พัฒนศึกษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สิริธารณพูลพิพัฒน์. (2555). **การรับรู้และการตัดสินใจในการทำศัลยกรรมเสริมความงามของนักศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่**. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (วิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.

สุกัญญา ทิพย์รักษา. (2554). **ทัศนคติที่มีต่อการทำศัลยกรรมความงามของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่**. เชียงใหม่: คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

สุชาดา ทวีสิทธิ์. (2554). **การพัฒนาสุขภาวะผู้หญิงไทยในประเทศไทย**. ประชากรและสังคม. สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพแห่งชาติ. ม.ป.พ.

- สุรางค์จันทร์วานิช. (2554). **วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ**. (พิมพ์ครั้งที่ 19). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรางค์สิริ ศิริมา. (2555). **การทำคัลยกรรมพลาสติกเพื่อความสวยงามของนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่**. วิทยานิพนธ์ ศ.ม. เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- อรพรรณ ลือบุญวัชชัย. (2554). **การพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช**. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อริยา อินทามระ. (2538). **สตรีไทยกับคัลยกรรมเสริมความงาม**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหิดล
- อารี สุทธิพันธ์. (2532). **ทัศนศิลป์และความงาม**. กรุงเทพฯ: ต้นอ่อน
- (2533). **ประสบการณ์สุนทรีย์**. กรุงเทพฯ: ต้นอ่อน
- (2535). **60 ปี อารี สุทธิพันธ์**. กรุงเทพฯ: ต้นอ่อน
- อารีย์ วรรณอ่วมธานี. (2549). **การวิจัยคุณภาพการพยาบาล**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อังครศ บุญทองล้วน. (2539). **กระบวนการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ความงามทางสรีระของผู้หญิงในสังคมไทย: ศึกษาเฉพาะกรณีการประกวดนางสาวไทย**. สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. กระทรวงศึกษาธิการ.
- อังคินันท์ อินทรกำแหง. (2552). **การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมสุขภาพ 3 self ด้วยหลัก Promise Model**. **สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์**. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพฯ: สุขุมวิทการพิมพ์.
- อัศรี จารุโกศล; และคณะ. (2554). **ปัจจัยด้านจิตสังคมในผู้สนใจทำคัลยกรรมความงาม**. วิทยานิพนธ์ (วัฒนธรรมศึกษา). กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- อำนาจ เย็นสบาย. (2520). **สุนทรีย์ภาพ**. กรุงเทพฯ: กรมการฝึกหัดครู.
- อุ๋นใจ เจียมบุญณะกุล. (2547). **วาทกรรม ความสวย อัตลักษณ์วัฒนธรรมการบริโภค: กรณีศึกษานักศึกษาหญิงมหาวิทยาลัยเชียงใหม่**. วิทยานิพนธ์ (การพัฒนาสังคม). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- อุบลพันธ์ ธีระศิลป์; และเพ็ญจันทร์ เซอร์เรอร์. (2553). **ความพิการแนวคิดทฤษฎีทางสังคมศาสตร์สุขภาพ**. สถาบันสร้างเสริมสุขภาพคนพิการ สถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข (สวรส.). คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล. ม.ป.พ.
- เอนกวิช เต็มบุญเกียรติ. (2557). **โรคคิดว่าตนเองมีรูปร่างหรืออวัยวะผิดปกติ(Body Dysmorphic Disorder (BDD))**. สืบค้นเมื่อ 12 มีนาคม 2559, จาก <http://www.vibhavadi.com/health570.html>.
- American Society for Aesthetic Plastic Surgery (ASAPS). (n.d.). **Cosmetic Surgery National Data Bank; 2008**. Retrieved Jul 13, 2011, from <http://www.surgery.org/download/2008stats.pdf>.

- American Society for Aesthetic Plastic Surgery. (2010). **Quick facts: Highlight of ASAPS 2008 statistics on cosmetic surgery.** Retrieved January 25, 2013, from <http://www.surgery.org/media/ststistic>.
- American Psychiatric Association. (1994). **Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders, Fourth Edition.** Washington, DC.
- American Psychiatric Association. (1995). **Mental Health.** Retrieved August 19, 2012, from <http://www.psychiatryonline.com/resourceTOC.aspx?resourceID=1>
- Asaree. (2011). Psychosocial factors on cosmetic surgery concerned. **J PaychiatrAssoc Thailand.** 56(3): 297-310.
- Bartky, S. (1990). **Femininity and domination: Studies in the phenomenology of oppression.** New York: Routledge.
- Blumer, H. (1969). **Symbolic interactionism.** Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.
- British Association of Aesthetic Plastic Surgeons (BAAPS). (n.d.).Cosmetic rates of inflation: male, female breast ops on the rise; 2009. Retrieved Jul 13, 2011, from <http://www.baaps.org.uk/content/view/453/62/>.
- Carman, T. (2007). **Merleau-Ponty, London: Routledge.** (An account of MerleauPonty's philosophy.)
- Cash, T. F. (2005). Cognitive-behavioral perspectives on body image. In T.F. Cash & T. Pruzinsky(Eds.).**Body image: A handbook of theory, research, and clinical practice.** (pp.38-46). New York: Guildford Press.
- Cash, T.F.; Phillips, K.A.; Santos, M.T.; &Hrabosky, J.I. (2004). Measuring "negative body image": Validation of the body image disturbance questionnaire in a non-clinical population. **Body Image.** 1, 363-372.
- Conroy, S.A. (2003). A Pathway for Interpretive Phenomenology.**International Journal of Qualitative Method,** 2(3).Article 4. Retrieved July 5, 2011, from http://www.ualberta.ca/~iiqm/backissues/2_3final/pdf/conroy.pdf.
- Danaher, Geoff; Schirato, Tony; & Webb, Jen. (2000). **Understanding Foucault.** London: SAGE.
- David Hume. (1777). **An enquiry concerning the principles of morals.** London.
- Davis K. (1995). **Reshaping the female body: The dilemma of cosmetic surgery.** London: Routledge.
- David V. (2000). Outcome of cosmetic surgery and 'DIY' surgery in patients with body dysmorphic disorder. **Psychiatric Bulletin.** 24: 218-221.

- Delinsky, S. S. (2005). Cosmetic surgery: A common and accepted form of self-improvement.
- Denzin, N. K.; & Lincoln, Y. S. (1994). **Handbook of Qualitative Research**. California: Sage.
- Dion, K.; Berscheid, E.; & Walster, E. (1972). What is beautiful is good. **Journal of Personality and Social Psychology**. 24, 285-290.
- Dolce JJ; Thompson JK; Register A; & Spana RF. (1991). Generalization of body image size distortion. **In J Eat Disord**. 8:401-8.
- Emad, P.; & Kalary, T. (2006). **Mindfulness: Martin Heidegger**. London: Continuum.
- Erikson, E.H. (1975). **Childhood and Society**. New York: Morton.
- Ewen, S. (2001). **Captains of Consciousness: Advertising and the Social Roots of the Consumer Culture** (Anniversary). Basic Books.
- Eugenia Kaw. (1993). Medicalization of Racial Features: Asian American Women and Cosmetic Surgery. **Medical Anthropology Quarterly**. 7, pp. 74 - 89.
- Faravelli C; Salvatori S; & Galassi F. (1997). Epidemiology of somatoform disorder: a community survey in Florence. **Soc Psychiatry Psychiat Epidemiol**. 32: 24-29.
- Feinstein, B.; Hershenberg, R.; Bhatia, V.; Latack, J.; Meuwly, N.; & Davila, J. (2013). Negative social comparison on Facebook and depressive symptoms: Rumination as a mechanism. **Psychology of Popular Media Culture**. 2(3): 161-17.
- Festinger L. A. (1954). **Theory of Social Comparison Processes**. Human Relations; 7:117-140.
- Frederickson, B. L.; & Roberts, T. (1997). Objectification theory: Toward understanding women's lived experiences and mental health risks [Electronic version]. **Psychology of Women Quarterly**. 27,173-206.
- Gadamer, H.G. (1989). **Truth and method**. Translate by J. Weinshaner & D.G. Marshall. London: Sheed & Ward.
- Garner, Roberta. (1997). Fifty Years of Social Movement Theory : An Interpretation in Garner, Roberta and John Tenuto, **Social Movement Theory and Research An Annotated Bibliographical Guide**, Mcgill Bibliographies, The Scarecrow Press, Inc., Lanham. Md & London and Salem Press, Pasadena California. The Anglewood Cliffs, N.J.
- Goffman, Erving. (1963). **The presentation of self in everyday life**. New York: Double Day.
- Goodman, M. (1994). Social, psychological, and developmental factors in women's receptivity to cosmetic surgery. **J Aging Stud**. 8:375-96.
- Gorbis, E. (2010). **The fatal addiction to plastic surgery**. Westwood Institute for Anxiety Disorders.

- Gothenburg Research Institute. (2012). **Sweden's largest facebook study**. Gothenburg Research Institute School of Business, Economics and Law at University of Gothenburg..
- Grant J.E; Won K.S; & Crow S.J. (2000). Prevalence and clinical features of body dysmorphic disorder in adolescent and adult psychiatric inpatients. **Journal of Clinical Psychiatry**. 62: 517-522.
- Greenough, W.T.; Black, J.E.; & Wallace, C.S. (1987). **Experience and Brain Development. Child Development**. 58: 539 – 559.
- Gründemann, R.W.M.; & van Vuuren, C.V. (2000). **Preventing absenteeism at the workplace**. Dublin: European Foundation for the Improvement of Living and Working Condition.
- Griffin, C. (1993). **Curriculum Theory in Adult Lifelong Education**. London: Antony Rowe Lid.
- Guba, E. G. (1990). **'The Alternative Paradigm Dialog', inThe Paradigm Dialog**. ed. E. G. Guba, Sage, Newbury Park, California. pp.17-27.
- Gwinnell, Esther; & Adamec, Christne. (2006). **The Encyclopedia of Addictions and Addictive Behaviors**. V 10. pp 75-76.
- Harth; & Hermes. (2007). Psychosomatic disturbances and cosmetic surgery. **Journal of german society of dermatology**. Sep; 5(9):736-743.
- Heidegger, M. (1962). **Being and time**. (trans). John Macquarrie and Edward Robinson. New York: Harper & Row.
- Heinberg. (2004). Developmental and validation of sociocultural attitudes towards appearance questionnaire [Electronic version]. **International Journal of Eating Disorders**. 17, 81-89.
- Henderson-King, D.; & Brooks, K. D. (2009). Materialism, sociocultural appearance messages, and parental attitudes predict college women's attitudes about cosmetic surgery [Electronic version]. **Psychology of Women Quarterly**. 33, 133-142.
- Henderson-King, D.; & Henderson-King, E. (2005). Acceptance of cosmetic surgery: Scale development and validation [Electronic version]. **Body Image**. 2, 137-149
- Hewitt, P.L.; & Flett, G.L. (1991). Perfectionism in the self and social contexts: Conceptualization, assessment, and association with psychopathology [Electronic version]. **International Journal of Eating Disorders**. 18, 317-326.
- Hewitt, P. L.; Flett, G. L.; Sherry, S. B.; Habke, M.; Parkin, M.; & Lam, R. W. (2003). The interpersonal expression of perfection: Perfectionistic self-presentation and psychological distress. [Electronic version]. **Journal of personality and Social Psychology**. 84, 1303-1325.

- Hollinger Robert. (1994). **Posmodernism and The Social Sciences A Thematic Approach**. SAGE Publication Thosand Oaks New Delhi.
- Houser, J. (2008). **Nursing Research: Reading, using, and Creating Evidence**. Boston: Jones and Bartlett Publishers.
- Hoyt W.D.; & Kogan L.R. (2001). Satisfaction with Body Image and Peer Relationships for Males and Females in a College Environment. **Sex Roles: A Journal of Research**; 45:199-215
- Jean-Paul, Sartre; Arlette Elkaïm-Sartre, Jonathan Webber. (2004). [1940]. **The Imaginary: A Phenomenological Psychology of the Imagination**. Routledge.pp. viii. ISBN 0-415-28755-3.
- Jones, D.C.; & Crawford, J. K. (2005). Adolescent boys and body image: Weight and muscularity concerns as dual pathways to body dissatisfaction. **Journal of Youth and adolescent Research**. 19, 323-329.
- Kaewprom, C. (2011). **Perceptions and practices regarding recovery from schizophrenia among Thai mental health nurses**. Ph.D Thesis.University of Wollongong.
- Kim; & Namkoog. (2008). The relationship between Online Game Addiction andAggression, Self-Control and Narcissistic Personality Traits. **European Psychiatry**. 23(3): 212-218
- Koch, T. (1995). Interpretive approaches in nursing research: The influence of Husserl and Heidegger. **Journal of Advance Nursing**. 21(5): 827-836..
- Laverty, S. M. (2003). Hermeneutic phenomenology and phenomenology: A comparison of historical and methodological considerations. **International Journal of QualitativeMethods**, 2(3).Article 3.
- Lazarus, R.S.; & Folkman, S. (1984). **Stress, Appraisal and Coping**. New York: Springer publishing Company.
- Lazarus, R.S.; & Launier, R. (1981). Stress-Related Transactions between person and environment.**International Psychology**. New York: Plenum Press.
- Leonard, V. W. (1989). A Heideggarianphenomenologic perspective on the concept of person. **Advances in Nursing Science**. 11: 40-45.
- Lincoln, Y.S.; & Guba, E. B. (1985). **Naturaristic inquiry**. Newbury Park CA: Sage.

- Littleton, H. L.; & Ollendick, T. (2003). Negative body image and disordered eating: What places youth at risk and how can these problems be prevented. **Clinical Child and Family Psychology Review**. 6, 51-66.
- Lloyd, Larry. (2008). **Positive Thinking - Finding Happiness**. Retrieved February 27, 2012, from <http://stepsofpositivethinking.com/101/positive-thinking-finding-happines>.
- Lobiondo-Wood, G.; & Haber, J. (2002). **Nursing research: Methods and critical appraisal, And Utilization**. St. Louis: Mosby.
- Lopper, J. (2007). **The Power of Positive Attitude. Suite101**. Retrieved February 27, 2012, from http://changingpersonalhabits.suite101.com/article.cfm/the_power_of_attitude.
- Maryam Houshmand; & Mohsen Adib-Hajbaghery. (2014). **A Phenomenological Research on the Lived Experience of Lipoabdominoplasty Clients**. Scimetr. October; 2(4): e18564.
- Maslow, A. H. (1954). **Motivation and personality**. (2nd ed.). New York: Harper & Row.
- Maslow, Abraham. (1980). **Motivation and Personnality**. New York: Harper and Row Publishers.
- Maxwell, J. A. (1996). **Qualitative research design: An interactive approach**. Thousand Oaks, CA: Sage.
- Mcluhan; & Lapham. (1994). **Understanding Media: The Extensions of Man**. The MIT Press.
- Mead, George H. (1967). **Mind, Self and society**. Morris, Charles.W (ed). Chicago and London University of Chicago Press.
- Michelle Leve; & Lisa Rubin. (2011). Cosmetic surgery and neoliberalisms: Managing risk and responsibility. **Feminism & Psychology**, February 2012; vol. 22, 1: pp. 122-141.
- Napoleon, A. (1993). The presentation of personalities in plastic surgery. **Ann Plast Surg**. 31:193-208.
- Otto M.W, Wilhelm S; & Cohen L.S. (2001). Prevalence of BDD in a community sample of women. **Am J Psychiatry**. 158: 2061-2063.
- Pascoe, E. (1996). The value to nursing research of Gadamer's hermeneutic philosophy. **Journal of Advanced Nursing**. 24(6): 1309-1314.
- Peele, S.; & Brodsky, A. (1975). **Love and Addiction**. New York, USA: Taplinger.
- Peiffer, Vera. (2002). **More Positive Thinking**. London: Thomsons.
- Pettigrew, A.M. (1979). On studying organizational cultures. **Administrative science quarterly**. 570-581.
- Phillips KA. (2002). Phamacologic treatment of body dysmorphic disorder: review of the evidence and a recommened treatment approach. **CNS Spectrums**. 7: 453-463

- Phillips KA, Albertini RS & Rasmussen S., A. (2002). A randomized placebo-controlled trial of fluoxetine in body dysmorphic disorder. **Arch Gen Psychiatry**. 59: 381-388.
- Rankin, M.; Borah, G.; Perry, A.; & Wey, P. (1998). Quality-of-life: Outcomes after cosmetic surgery. **Plastic & Reconstructive Surgery**. 102, 2139-2145.
- Ricciardelli, L.A.; & McCabe, M.P. (2003). A longitudinal analysis of biopsychosocial factors in predicting body change strategies among adolescent boys. **Sex Roles**. 48(7): 349-359. doi: 10.1023/a:1022942614727.
- Sarwer, D. B. (1997). The "obsessive" cosmetic surgery patient: A consideration of body image dissatisfaction and body dysmorphic disorder. **Plastic Surgical Nursing**. 17, 193-209.
- Sarwer, D. B.; & Crerand, C. E. (2004). Body image and cosmetic medical treatments [Electronic version]. **Body Image**. 1, 99-111.
- Sarwer, D. B.; Cash, T. F.; Magee, L.; Williams, E.F.; Thompson, J. K.; & Roehrig, M. (2005). Female college students and cosmetic surgery: An investigation of experiences, attitudes, and body image [Electronic version]. **Plastic and Reconstructive Surgery**. 115, 931-938.
- Sarwer, D. B.; Wadden, T. A.; Pertschuk, M. J.; & Whitaker, L., A. (1998). [Electronic version]. **ClinPsychol Rev**. 18(1): 1-22.
- Sass, L.; Parnas, J.; & Zahavi, D. (2011). **Phenomenological Psychopathology and Schizophrenia: Contemporary Approaches and Misunderstandings**. Philosophy, Psychiatry, & Psychology. 18(1): 1-23.
- Schutz, Alfred. (1970). **On phenomenology and social relations: Selected writings**. Chicago: University of Chicago Press.
- Scott L, O'Haram W. (1993). Self-discrepancies in clinically anxious and depressed university students. **J AbnormPsychol**; 102:282-7.
- Sharr, A. (2007). **Heidegger for architects**. London: Routledge.
- Sherry, S. B.; Hewitt, P. L.; & Lee-Baggley, D.L. (2007). Perfectionism and undergoing cosmetic surgery [Electronic version]. **European Journal of Plastic Surgery**. 29, 349-354.
- Sherry, S. B.; Vriend, J. L.; Hewitt, P. L.; Sherry, D. L.; Flett, G. L.; & Wardrop, A. A. (2009). Perfectionism dimensions, appearance schemas, and body image disturbance in community members and university students [Electronic version]. **Body Image**. 6, 83-89.

- Smith SE, Smith FA. (2011). Roles of arbuscularmycorrhizas in plant nutrition and growth: new paradigms from cellular to ecosystems scales. **Annu Rev Plant Biol.** 63: 227-25.
- Solomon, M. R. (2004). **Consumer behavior: Buying, having and being (6thed.)**. Upper Saddle River, NJ: Pearson Education International.
- Streubert, H. J.; & Carpenter, D. R. (2007). **Qualitative research for nurse: Advancing the humanistic imperative**. 3rd ed. Philadelphia: Lippincott Williams & Wilkins.
- Stice, E. (1994). Review of the evidence for sociocultural model of bulimia nervosa and exploration of the mechanism of action [Electronic version]. **Clinical Psychology Review.** 14, 633-661.
- Stice, E. (2002). Risk and maintenance factors for eating pathology: A meta-analytic review [Electronic version]. **Psychological Bulletin.** 128, 825-848.
- Stice, E.; & Hoffman, E. (2004). Eating disorder prevention programs. In J.K. Thompson(Ed), **Handbook of eating disorder and obesity**(pp. 33-56). New York: Wiley.
- Stopa, D.M.; & Clark. (2001). Social phobia: Comments on the viability and validity of an analogue research strategy and British norms for the Fear of Negative Evaluation questionnaire. **Behavioural and Cognitive Psychotherapy.** 29 pp. 423-430.
- Suissa. A. J. (2008). Addiction to cosmetic surgery: representation and medicalization of the body. **International journal of mental health and addiction.** October, volume 6, Issue 4, pp 619-630.
- The New Encyclopedia Britannica.** (1998). 15th ed. Chicago: Encyclopedia Britannica. 32 vols.
- Thompson, J.K.; & Stice, E. (2004). Thin-ideal internalization: Mounting evidence for a new risk factor for body image disturbance and eating pathology [Electronic version]. **Current Directions in Psychological Science.** 10, 181-183.
- Tiggemann. M.; & Lynch J.E. (2001). Body image across the life span in adult women: The role of self- objectification. **Development Psychology.** 37:243-53.
- Tyrer, R. (2008). **Addiction and Massively Multiplayer (Online) Role-Playing Games (MMORPGs): AN In-Depth Study of Key Aspect. BCs.** University of Salford
- Van Manen, M. (1990). **Researching lived experience: Human science for an action sensitive pedagogy.** New York: State University of New York Press.
- Veale D. (2004). Body Dysmorphic Disorder: A Review. **Postgrad Med J.** 80: 67-71.

- Walters, G. D. (1999). **The Addiction concept (Working Hypothesis of Self-Fulfilling Prophecy)**. Allyn & Bacon A Viacom Company.
- Wiseman, M. A., Gray, J. J., Mosimann, J. E., & Ahrens, A. H. (1992). Cultural expectations of thinness in women: An update. **International Journal of Eating Disorders**. 11, 85-89.
- West. (2006). **Theory of Addiction**. Oxford: Blackwell Publishing.
- World Health Organisation. (2007). **International Statistical Classification of Diseases and Related Health Problems**. Retrieved August 19, 2012. From <http://www.who.int/classifications/apps/icd/icd10online>.
- Zelst, C. V. (2009). Stigmatization as an environmental risk in schizophrenia: A user perspective. **Schizophrenia Bulletin**. 35(2): 293-296.

ประวัตย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวณัฐนิชา ทองใบ
วันเดือนปีเกิด	2 มิถุนายน 2523
สถานที่เกิด	จังหวัดลพบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	2288/317 เดอะรूम สุขุมวิท 62 เขตบางจาก แขวงพระโขนง กรุงเทพฯ
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	อาจารย์พยาบาล
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	มหาวิทยาลัยชินวัตร
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2545	ปริญญาตรีพยาบาลศาสตรบัณฑิต (พย.บ.) จาก มหาวิทยาลัยนเรศวร
พ.ศ. 2550	ปริญญาโทพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต (พย.ม) สาขาการพยาบาลสุขภาพเด็ก คณะพยาบาลศาสตร์ จาก มหาวิทยาลัยขอนแก่น
พ.ศ. 2560	ปริญญาเอก ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์ จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ